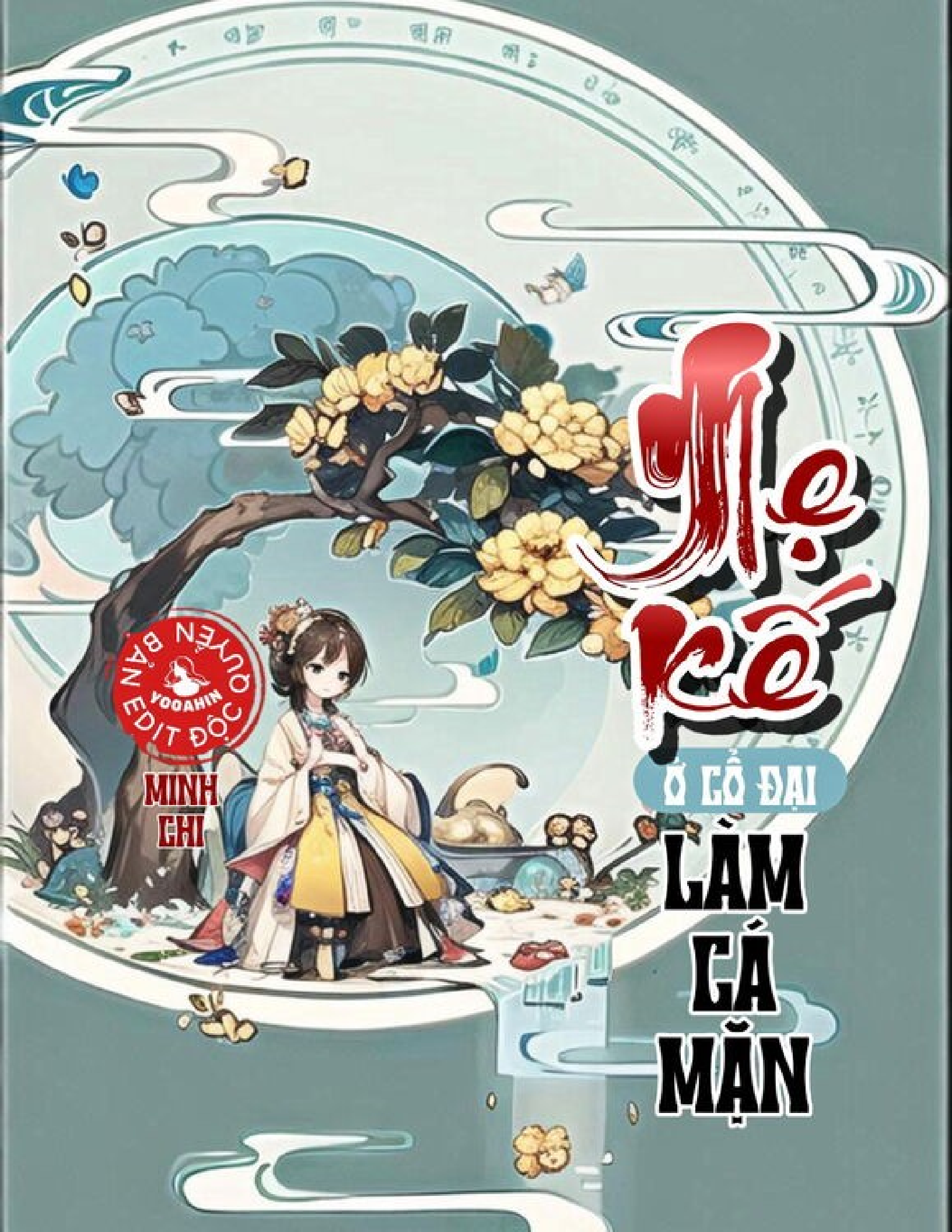

Thế Ké

Ở CỐ ĐẠI

LAM
CÁ
MẶN

CỘNG HÒA VIỆT NAM
DIT ĐOC

MINH
CHI

Mẹ Kế Ở Cổ Đại Làm Cá Mặn

Minh Chi

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không, Trọng Sinh, Điền Văn, Cổ Đại

Ôn Diệp kiếp trước khó khăn lắm mới đấu tranh đến vị trí tổng giám của công ty, bỗng bị tai nạn xe đầu thai thành con gái thứ của một gia tộc lớn thời xưa.

Sau khi Ôn Diệp biết được chân tướng thì hoàn toàn làm một con cá mặn suốt ngày nằm lười.

Đấu đá trong gia tộc giành yêu thương gì đó mệt lắm, nàng chỉ muốn nằm ngay đơ làm con cá mặn, ngẫu nhiên lật người lại thôi.

Hậu quả của nằm lười là nàng đã hai mươi tuổi, di nương sốt ruột xin mẹ cả giúp cho.

Mẹ cả xưa nay khắc nghiệt cho Ôn Diệp ba lựa chọn:

Một: Tiến Sĩ tân khoa.

Hai: Biểu ca con dòng phụ nhà mẹ đẻ của mẹ cả.

Ba: Thị Lang Hình Bộ đã chết vợ có một đứa con.

Ôn Diệp suy xét một ngày, cuối cùng chọn người thứ ba...

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)

- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)

- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)

- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)
- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)

- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)
- [Chương 88](#)
- [Chương 89](#)
- [Chương 90](#)
- [Chương 91](#)
- [Chương 92](#)
- [Chương 93](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95](#)
- [Chương 96](#)
- [Chương 97](#)
- [Chương 98](#)

- [Chương 99](#)
- [Chương 100](#)
- [Chương 101](#)
- [Chương 102](#)
- [Chương 103](#)
- [Chương 104](#)
- [Chương 105](#)
- [Chương 106](#)
- [Chương 107](#)
- [Chương 108](#)
- [Chương 109](#)
- [Chương 110](#)
- [Chương 111](#)
- [Chương 112](#)
- [Chương 113](#)
- [Chương 114](#)
- [Chương 115](#)
- [Chương 116](#)
- [Chương 117](#)
- [Chương 118](#)

- [Chương 119](#)
- [Chương 120](#)
- [Chương 121](#)
- [Chương 122](#)
- [Chương 123](#)
- [Chương 124](#)
- [Chương 125](#)
- [Chương 126](#)
- [Chương 127](#)
- [Chương 128](#)
- [Chương 129](#)
- [Chương 130](#)
- [Chương 131](#)
- [Chương 132](#)
- [Chương 133](#)
- [Chương 134](#)
- [Chương 135](#)
- [Chương 136](#)
- [Chương 137](#)
- [Chương 138](#)

- [Chương 139](#)
- [Chương 140](#)
- [Chương 141](#)
- [Chương 142](#)
- [Chương 143](#)
- [Chương 144](#)
- [Chương 145](#)
- [Chương 146](#)
- [Chương 147](#)
- [Chương 148](#)
- [Chương 149](#)
- [Chương 150](#)
- [Chương 151](#)
- [Chương 152](#)
- [Chương 153](#)
- [Chương 154](#)
- [Chương 155](#)
- [Chương 156](#)
- [Chương 157](#)
- [Chương 158](#)

- [Chương 159](#)
- [Chương 160](#)
- [Chương 161](#)
- [Chương 162](#)
- [Chương 163](#)
- [Chương 164](#)
- [Chương 165](#)
- [Chương 166](#)
- [Chương 167](#)
- [Chương 168](#)
- [Chương 169](#)
- [Chương 170](#)
- [Chương 171](#)
- [Chương 172](#)
- [Chương 173](#)
- [Chương 174](#)
- [Chương 175](#)
- [Chương 176](#)
- [Chương 177](#)
- [Chương 178](#)

- [Chương 179](#)
- [Chương 180](#)
- [Chương 181](#)
- [Chương 182](#)
- [Chương 183](#)
- [Chương 184](#)
- [Chương 185](#)
- [Chương 186](#)
- [Chương 187](#)
- [Chương 188](#)
- [Chương 189](#)
- [Chương 190](#)
- [Chương 191](#)
- [Chương 192](#)
- [Chương 193](#)
- [Chương 194](#)
- [Chương 195](#)
- [Chương 196](#)
- [Chương 197](#)
- [Chương 198](#)

- [Chương 199](#)
- [Chương 200](#)
- [Chương 201](#)
- [Chương 202](#)
- [Chương 203](#)
- [Chương 204](#)
- [Chương 205](#)
- [Chương 206](#)
- [Chương 207](#)
- [Chương 208](#)
- [Chương 209](#)
- [Chương 210](#)
- [Chương 211](#)
- [Chương 212](#)
- [Chương 213](#)
- [Chương 214](#)
- [Chương 215](#)
- [Chương 216](#)
- [Chương 217](#)
- [Chương 218](#)

- [Chương 219](#)
- [Chương 220](#)
- [Chương 221](#)
- [Chương 222](#)
- [Chương 223](#)
- [Chương 224](#)
- [Chương 225](#)
- [Chương 226](#)
- [Chương 227](#)
- [Chương 228](#)
- [Chương 229](#)
- [Chương 230](#)
- [Chương 231](#)
- [Chương 232](#)
- [Chương 233](#)
- [Chương 234](#)
- [Chương 235](#)
- [Chương 236](#)
- [Chương 237](#)
- [Chương 238](#)

- [Chương 239](#)
- [Chương 240](#)
- [Chương 241](#)
- [Chương 242](#)
- [Chương 243](#)
- [Chương 244](#)
- [Chương 245](#)
- [Chương 246](#)
- [Chương 247](#)
- [Chương 248](#)
- [Chương 249](#)
- [Chương 250](#)
- [Chương 251](#)
- [Chương 252](#)
- [Chương 253](#)
- [Chương 254](#)
- [Chương 255](#)
- [Chương 256](#)
- [Chương 257](#)
- [Chương 258](#)

- [Chương 259](#)
- [Chương 260](#)
- [Chương 261](#)
- [Chương 262](#)
- [Chương 263](#)
- [Chương 264](#)
- [Chương 265](#)
- [Chương 266](#)
- [Chương 267](#)
- [Chương 268](#)
- [Chương 269](#)
- [Chương 270](#)
- [Chương 271](#)
- [Chương 272](#)
- [Chương 273](#)
- [Chương 274](#)
- [Chương 275](#)
- [Chương 276](#)
- [Chương 277](#)
- [Chương 278](#)

- [Chương 279](#)
- [Chương 280](#)
- [Chương 281](#)
- [Chương 282](#)
- [Chương 283](#)
- [Chương 284](#)
- [Chương 285](#)
- [Chương 286](#)
- [Chương 287](#)
- [Chương 288](#)
- [Chương 289](#)
- [Chương 290](#)
- [Chương 291](#)
- [Chương 292](#)
- [Chương 293](#)
- [Chương 294](#)
- [Chương 295](#)
- [Chương 296](#)
- [Chương 297](#)
- [Chương 298](#)

- [Chương 299](#)
- [Chương 300](#)
- [Chương 301](#)
- [Chương 302](#)
- [Chương 303](#)
- [Chương 304](#)
- [Chương 305](#)
- [Chương 306](#)
- [Chương 307](#)
- [Chương 308](#)
- [Chương 309](#)
- [Chương 310](#)
- [Chương 311](#)
- [Chương 312](#)
- [Chương 313](#)
- [Chương 314](#)
- [Chương 315](#)
- [Chương 316](#)
- [Chương 317](#)
- [Chương 318](#)

- [Chương 319](#)
- [Chương 320](#)
- [Chương 321](#)
- [Chương 322](#)
- [Chương 323](#)
- [Chương 324](#)
- [Chương 325](#)
- [Chương 326](#)
- [Chương 327](#)
- [Chương 328](#)
- [Chương 329](#)
- [Chương 330](#)
- [Chương 331](#)
- [Chương 332](#)
- [Chương 333](#)
- [Chương 334](#)
- [Chương 335: Hoàn chính văn](#)
- [Chương 336: Ngoại truyện](#)
- [Chương 337](#)
- [Chương 338](#)

- [Chương 339](#)
- [Chương 340](#)
- [Chương 341](#)
- [Chương 342](#)
- [Chương 343](#)
- [Chương 344](#)
- [Chương 345](#)
- [Chương 346](#)
- [Chương 347](#)
- [Chương 348](#)
- [Chương 349](#)
- [Chương 350](#)
- [Chương 351](#)
- [Chương 352](#)
- [Chương 353](#)
- [Chương 354](#)
- [Chương 355: Toàn văn hoàn](#)

Chương 1

Năm Cảnh Nguyên thứ ba, mùa hoa đào hoa mận đua nhau khoe sắc, trong Thịnh Kinh đô thành, nhà Thái Thường Tự Khanh Ôn gia từ trên xuống dưới tràn ngập bầu không khí vui sướng.

Hôm nay là ngày đại hôn của con trai thứ Ôn gia, giờ phút này tân nương đã được nghênh vào phủ.

Trong sảnh vô cùng náo nhiệt, hai bên chen chúc người đến xem lễ.

Thẩm thị ngồi trên vị trí chủ nhìn tiểu nhi tử vẻ mặt vui mừng, mặt mày của bà ta cũng thả lỏng đôi chút, tảng đá cuối cùng trong lòng rốt cuộc rơi xuống.

Tùy theo một tiếng "Đưa vào động phòng", khước môi Thẩm thị cong lên, nhìn theo con trai con dâu rời đi, trước mắt bà ta không còn gì che chắn, một cô nương trẻ tuổi mặt tròn trắng trẻo xinh xắn đập vào mắt. Cô nương ấy đang cúi đầu cười nói với một nàng bé cao chưa tới eo.

Một bên gò má của cô nương trẻ mấp máy, không biết là lại lên nhét món ăn vặt nào vào miệng.

Thẩm thị nhìn thấy cô nương đó liền nhớ lại mấy hôm trước Thường di nương vào sân của bà ta khóc lóc kể lể, vẻ mặt Thẩm thị từ vui sướng chuyển sang hờ hững.

Suýt nữa thì quên mất tảng đá này.

Ôn gia ra từ đại tộc Giang Nam, tổ tiên từng ra nhiều quan lớn, đến đời Ôn phụ thì nhậm chức Thái Thường Tự Khanh tam phẩm, dưới gối có hai đích tử cũng có tiên đồ, một người đậu Tiến Sĩ thứ hạng cao vào năm vua mới lên ngôi, hiện nhậm chức ở Lễ Bộ.

Người còn lại vào làm trong Binh Mã Tư, tuy chức quan không cao nhưng rất được quan trên thưởng thức.

Thẩm thị làm chủ mẫu hiện giờ của Ôn gia, tính tình không quá hiền lành, thậm chí có chút khắc nghiệt.

Nhưng trong phủ vô luận là con vợ cả hay con của thiếp, trừ đãi ngộ chi phí ăn mặc khác biệt hơi rõ ràng ra, nam lên ba, nữ lên năm đều được học võ lòng, chưa từng bỏ quên ai.

Ôn gia chủ chỉ có hai nhi tử, đều do vợ cả Thẩm thị sinh, có nhiều nữ nhi, trừ đích trưởng nữ do Thẩm thị sinh ra, bốn cô nương khác đều là con của thiếp.

Người Thẩm thị nhìn thấy trong sảnh là Tứ cô nương do Thường di nương sinh, Ôn Diệp.

Tân nương vào cửa, hôm sau đầu giờ mẹo phải đi chính viện kính trà, Ôn Diệp là tiểu cô thứ xuất, dù nàng quen ngủ đến giờ thìn thì hôm nay cũng phải rời khỏi chiếc giường mềm mại sớm hơn một canh giờ.

Tỳ nữ Đào Chỉ kịp thời vào phòng hầu hạ Ôn Diệp rửa mặt súc miệng, đồng thời nói: "Di nương đã đến hỏi mấy lần rồi."

Ôn Diệp luôn mơ màng bỗng xoe tròn mắt hạnh, nhìn qua khỏe mắt thấy khuôn mặt tròn trịa tỉnh trí trong gương đồng, ngáp nhẹ hỏi: "Di nương thức dậy vào lúc nào?"

Đào Chi giúp Ôn Diệp lau mặt, trả lời: "Giờ dần."

"Di nương thật lợi hại." Ôn Diệp khẽ thở dài: "Ta thì dậy không nổi."

Đào Chi nghe vậy cười khẽ nói: "Rõ ràng là cô nương dậy muộn, sân khác đều đã sớm có động tĩnh."

Tính tình của Đào Chi hoạt bát hơn Vân Chi, khi ở trước mặt Ôn Diệp luôn là có gì nói đó mà không hề kiêng dè.

Ôn Diệp súc miệng xong lại ngồi xuống ghế gỗ có lót đệm, mắt nhìn gương đồng, nhủ thầm thảo nào người thời xưa sống không thọ, mỗi ngày trời chưa sáng đã phải thức dậy, sống lâu được mới kỳ lạ.

Ôn Diệp ở hiện đại bởi vì tăng ca mà hoa mắt, tâm mệt nhìn nhầm đèn đỏ thành đèn xanh, vì thế mà băng qua đường bị xe đụng mất mạng, nàng sống lại một đời, cho nên đặc biệt quý trọng sinh mệnh.

Ôn Diệp xuyên vào tử bụng mẹ, lúc nàng ở trong bụng của Thường thị bằng vào nội dung nói chuyện mỗi ngày của người xung quanh tổng kết ra một số thông tin quan trọng.

Chương 2

Nơi nàng đầu thai là cổ đại, mẹ ruột là di nương trong phủ, bên trên có ba huynh tỷ con của vợ cả, hai tỷ tỷ con của thiếp, nàng xếp thứ bốn.

Trong Thịnh Kinh thành phần hoa tụ tập quyền quý này, Ôn gia xem như có nội tình thâm sâu, Ôn Diệp làm thứ nữ, thân mẫu Thường di nương nhiều năm qua vẫn luôn yên phận, bởi vậy mấy năm nay cuộc sống của nàng xem như an nhàn thoải mái.

Thấy Đào Chi đã búi tóc cho mình xong, Ôn Diệp đứng lên, xoay người đi ra ngoài: "Hôm nay chuẩn bị món ăn sáng là cái gì?"

Đào Chi đi theo Ôn Diệp ra phòng ngủ, trả lời: "Hôm qua cô nương nói sui cảo hoàng kim trên bàn tiệc ngon mà? Vân Chi từ sớm đã dặn phòng bếp nhỏ chuẩn bị, còn hầm cháo gà xé."

Đào Chi đang nói chuyện chợt thấy Vân Chi bưng khay gỗ vào phòng, nhắc nhở: "Cô nương hãy ăn hai miếng sui cảo hoàng kim lót dạ trước, lát nữa còn phải đi chính viện dùng bữa."

Hôm nay là ngày thứ hai con dâu mới của Ôn gia vào cửa, bởi vậy cả gia đình đều phải đi chính viện gặp mặt, tiếp đó cùng nhau dùng ăn sáng.

Ôn Diệp nhìn chằm chằm sui cảo hoàng kim trên bàn ăn, gấp ba viên bỏ vào bát.

Nàng đang ăn bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, ngẩng đầu hỏi: "Di nương và tiểu muội đâu?"

Thường ngày tuy ba người không ăn chung nhưng chủ yếu là vì Ôn Diệp dậy muộn, mỗi khi nàng thức dậy thì di nương và tiểu muội đều sẽ đến một chuyến.

Vân Chi nhìn vẻ mặt buồn ngủ của cô nương nhà mình, do dự một giây rồi đáp: "Ngũ cô nương đang làm bài, di nương ở một bên cùng Ngũ cô nương."

"Tiểu muội thật là chăm chỉ, không nghỉ một ngày nào." Ngũ khí của Ôn Diệp vô cùng chân thành, nếu bắt nàng mỗi ngày làm bài tập không ngừng nghỉ thì nàng chắc chắn không làm nổi.

Vân Chi thấy vẻ mặt Ôn Diệp thoải mái thì cũng thầm nhẹ nhõm, tuy Vân Chi nhỏ hơn Ôn Diệp vài tuổi nhưng làm nữ tỳ thiếp thân bên cạnh nàng, có nhiều chuyện phải suy nghĩ sâu xa.

Ngũ cô nương mới sáu tuổi, mới học vỡ lòng một năm đã biểu hiện ra tư chất thông minh, còn cô nương của bọn họ lúc ở tuổi bằng Ngũ cô nương thì có biểu hiện hết sức bình thường.

May mắn cô nương nhà mình có thần kinh thô, chưa từng sinh lòng đố kỵ, hai tỷ muội luôn thân thiết với nhau.

Khi Ôn Diệp ăn xong ba viên sủi cảo hoảng kim, định gấp tới viên thứ bốn thì Vân Chi bình tĩnh bưng khay đi.

Ôn Diệp: ".. "

Một lát sau, Thường di nương dắt tiểu nữ nhi đến phòng của Ôn Diệp, ba mẫu thân nữ nhi cùng đi chính viện.

Tới chính viện chưa tới nửa khắc đồng hồ, Ôn nhị ca mang theo thê tử tân hôn đến dâng trà.

Ôn phụ bình thường ít nói, đơn giản dặn dò hai câu rồi nhường lại sân nhà cho Thắm thị.

Con dâu lần đầu tiên kính trà, Thắm thị cố gắng không quá nghiêm khắc, mặt mày hơi hiền lành, nhận tách trà, uống xong đưa cho hai người bao lì xì đã chuẩn bị từ sáng. Thắm thị cũng nói vài lời khích lệ.

Gặp hai vị trưởng bối xong, kế tiếp là trưởng huynh trưởng tẩu, mấy vị thứ muội, tiểu đệ đệ nhi.

Trưởng tẩu Dương thị là người hiền hòa giữ quy củ, tặng một bộ cài đầu thạch lựu màu vàng đỏ, vừa rộng rãi vừa vui tươi vừa có vẻ trẻ trung, rất hợp với nàng dâu mới như Liễu thị.

Liễu thị tự nhiên là vui sướng, nàng ấy vội lấy ra quà chuẩn bị cho hai vị đệ đệ nhi.

Dương thị gả vào Ôn gia sáu năm, sinh ra hai đứa con, đứa lớn được năm tuổi gọi là Trùng ca nhi.

Đứa nhỏ tên là Triệt ca nhi, hơn một tuổi, mới chập chững biết đi, bà vú đang ôm bé đứng ở một bên.

Chương 3

Một nghiên mực thượng đẳng tự nhiên là cho Trùng ca nhi đã bắt đầu học võ lòng, Triệt ca nhi được vài món đồ chơi tinh xảo và quần áo, giày nhỏ do Liễu thị tự tay may.

Vừa có vẻ thân thiết vừa không thất lễ.

Dương thị liên tiếp sinh con trai nên có địa vị khá cao trong phủ, nhưng vì tính tình hiền lành chưa từng ra vẻ vênh váo, trợ giúp Thẩm thị quản lý công việc trong phủ sáu năm mà không lần nào lấn lướt bà ta, nên rất được Thẩm thị thích.

Dương thị cười thay hai đứa con trai nhận quà Nhị thẩm thẩm của họ tặng cho, khen rằng: "Đệ muội thật khéo tay, ta cũng không may được y phục tinh xảo như vậy."

Liễu thị nói: "Tẩu tẩu quá khiêm nhượng."

Liễu thị nhìn hướng mẹ chồng Thẩm thị ngồi ở ghế chủ, lộ vẻ mặt rụt rè mà con dâu mới nên có: "Trước kia thường nghe nương con nhắc đến mẫu thân có được một người con dâu rất giỏi giang, mẫu thân vẫn luôn hâm mộ người."

Mẫu thân của Liễu thị và Thẩm thị thời trẻ là bằng hữu thân thiết, mấy chục năm qua quan hệ luôn tốt đẹp.

Một câu ngắn ngủi đã khen Thẩm thị và Dương thị, tiện thể kéo gần khoảng cách của mình và hai vị này.

Ôn Diệp nhìn trộm, phải công nhận là nhị tẩu này có chỉ số EQ

cao thật.

Thẩm thị nghe lời này, khuôn mặt thường ngày nghiêm túc giãn ra nụ cười: "Tốt tốt, các người đều tốt."

Sau đó Ôn Diệp được tặng một chiếc vòng ngọc, tiểu muội Ôn Nhiên được một bộ đồ xinh đẹp.

Tuy Ôn gia không phải nhà quyền quý đứng đầu nhất Thịnh Kinh thành, nhưng phú quý tích lũy mấy trăm năm, có vô số cửa hàng, điền trang dưới danh nghĩa, chỉ riêng bữa sáng này đã bày mười sáu món ngon tinh xảo.

Gia đình Ôn phủ, Thẩm thị ngồi ở bàn chính, còn thứ xuất như nhóm Ôn Diệp và thị thiếp thì ngồi ở bàn phụ. Ngồi hai bên Ôn Diệp là thân mẫu Thường di nương và tiểu muội ruột Ôn Nhiên. Bên cạnh Thường di nương là Quế di nương.

Quế di nương sinh một con gái, lớn hơn Ôn Diệp một tuổi, nhưng đã xuất giá được vài năm.

Trong hậu viện của Ôn phủ có một thê ba thiếp, so với các phủ quyền quý đương thời khác đã xem như nam nhân không trọng nữ sắc.

Quế di nương và Bạch di nương mấy năm trước bị bệnh qua đời đều là tỳ nữ đi theo khi Thẩm thị gả vào Ôn gia. Lúc Thẩm thị mang thai đứa con đầu thì kiểm soát hai người, mãi khi bà ta sinh người con trai thứ hai mới cho phép bọn họ tự do mang bầu.

Hai người trước sau sinh ra hai vị cô nương, cũng là hai thứ tử đã xuất giá nhiều năm xếp trên Ôn Diệp.

Thân mẫu của Ôn Diệp, Thường di nương là Thẩm thị chọn từ trong hạ nhân của Ôn phủ, vẻ ngoài không quá đẹp, nhưng so

với Bạch di nương quỵến rũ, Quế di nương nhát gan không làm được việc gì thì Thường thị ít nhất nhìn mát mắt hơn.

Thẩm thị rất vừa lòng điểm này.

Lúc bình thường thì Thường di nương và Quế di nương ít khi đến chính viện, Thẩm thị cũng lười gọi bọn họ đến hầu hạ, nhưng hôm nay trong nhà tăng thêm người, cần gọi tất cả đến để nhận mặt.

Ôn gia tuân theo quy tắc "ăn không nói, ngủ không mở, nhưng hôm nay hơi khác chút, chỉ có Thẩm thị và hai vị con dâu nói nhiều hai câu. Ôn Diệp nghe tiếng nói chuyện đứt quãng của họ, miệng luôn nhai.

Nàng húp một bát canh thịt dê trước, còn lại mười mấy món thì mỗi món gắp một ít.

Phải công nhận, bữa sáng của chính viện ngon hơn phòng bếp nhỏ trong sân của nàng, dù nàng đã cải tiến đồ ăn trong phòng bếp nhỏ nhiều lần.

Thường di nương không nhịn được nữa, lén kéo Ôn Diệp vài lần cũng không thể ngăn nàng lại. Hai mẹ con bề ngoài giống hệt nhau, mặt tròn trắng trẻo như viên ngọc.

Chương 4

Điểm khác nhau duy nhất là đôi mắt của Thường di nương không khác nhiều với thời trẻ, vẫn ánh lên nét ngây thơ, Ôn Diệp so với bà thì trừ trong ánh nhìn ngẫu nhiên lóe lên khôn khéo lém lỉnh ra, từ đầu đến cuối đều mượt mà trong trắng.

Sau khi no bụng, Ôn Diệp dứt khoát ngừng đùa. Vân Chi ở một bên nhanh chóng dâng lên khăn ướt.

Ôn Diệp lau khôe miệng xong mới rảnh quay đầu nhìn vào ánh mắt của di nương, ánh nhìn đó lười biếng giống như đang hỏi: Nương vừa rồi kéo con lại làm gì?

Thường di nương: "..."

Thời gian ăn cơm qua rất nhanh, Ôn phụ kêu hai nhi tử đi thư phòng, Dương thị kéo tay Liễu thị đi về bồi dưỡng tình cảm chị em dâu. Quế di nương đã sớm rời đi.

Chỉ có Thường di nương là quanh quẩn ở chính viện thật lâu, mặc cho Ôn Diệp kéo cỡ nào bà cũng không chịu đi về.

Ôn Diệp kêu Vân Chi dẫn tiểu muội về trước, còn nàng ở lại với bà.

"Di nương, mấy ngày rồi mà vẫn còn giận sao?" Trong sân chỉ có mấy tỷ nữ làm việc nhỏ, Ôn Diệp âm thầm nhìn qua bọn họ, nói với âm lượng bình thường.

Dù sao cố gắng nhỏ giọng cỡ nào thì cuối cùng vẫn sẽ truyền vào

lỗ tai của Thẩm thị.

Thường di nương vừa nghe câu nói đó của nàng thì nước mắt đã rưng rưng đọng đầy khóe mắt:

"Người đó, luôn chọc tức ta thôi."

Ôn Diệp: ".. "

Rốt cuộc giữa hai người thì ai mới là "nữ nhĩ" vậy?

Nếu hỏi sau khi Ôn Diệp đầu thai kiếp thứ hai, trong nửa cuộc đời trôi chảy của mình gặp gì khó khăn, phải nói "trở ngại" duy nhất là thân mẫu Thường di nương.

Nói trở ngại nhưng thật ra cũng không nghiêm trọng tới mức đó.

Chuyện là từ khi nàng qua sinh nhật mười bốn tuổi thì Thường thị ngày qua ngày bắt đầu lo lắng cho tương lai của nàng.

Ban đầu e sợ nàng không gả vào nhà chồng vừa lòng, đến giờ này ngày này lại sợ không thể gả nàng đi.

Trong phòng chủ, tỳ nữ dâng lên tách trà, Thẩm thị hơi ngước mắt lên, tâm mắt thoáng đảo một vòng ngoài phòng, hỏi:
"Thường di nương còn chưa đi?"

Hà ma ma hầu ở một bên trả lời: "Tứ cô nương cũng ở, dường như đang khuyên Thường di nương trở về."

Thẩm thị giơ tay xoa trán lại sắp nhức nhối, cho dù là tiểu nhi tử thuận lợi cưới thê tử mang đến vui sướng cũng bị chuyện này làm cho bất vui.

Thẩm thị hiểu rõ Thường di nương, có thể khiến bà bất chấp

như vậy, trừ Ôn Tứ ra còn ai có bản lĩnh đó?

Nhìn chung toàn Kinh Đô thành, Thẩm thị chưa từng thấy cô nương nhà ai khó gả đi như Ôn Tứ. Thẩm thị im lặng cả buổi, rốt cuộc mở miệng nói: "Đi kêu Tứ cô nương tiến vào."

Trong giọng nói chứa một chút bực mình.

Hàn ma ma đáp lại: "RỒI"

Trong sân, Thường thị đã quyết tâm, mặc cho Ôn Diệp cố gắng khuyên bảo cỡ nào cũng không dao động.

Ôn Diệp suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói: "Thôi thì thế này, di nương hãy về trước, con đi gặp mẫu thân."

Thường di nương không nói nhiều, dùng đôi mắt tròn xoe thơ ngây đó nhìn thẳng vào Ôn Diệp: "Lần trước ngươi cũng qua loa với ta như vậy."

Ôn Diệp: ".. "

Ôn Diệp đang suy nghĩ còn có lời gì có thể tạm thời lừa được Thường di nương hay không, nàng thoáng thấy bóng dáng của Hàn ma ma thường theo bên cạnh Thẩm thị đang đi tới gần hai mẫu thân nữ nhi bọn họ.

Hàn ma ma đến trước mặt hai người, nhìn qua Ôn Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tứ cô nương, phu nhân cho mời."

Ôn Diệp còn chưa kịp phản ứng, Thường di nương đứng một bên mắt sáng rực, vội đẩy nàng tiến lên: "Ngươi nhanh đi vào, di nương đi ngay đây."

Thường di nương nói xong gật đầu với Hàn ma ma, lập tức xoay người, không quay đầu lại rời khỏi chính viện.

Chương 5

Ôn Diệp nhìn bóng lưng không chút lưu luyến của Thường thị, hơi bĩu môi.

Thái độ của chủ mẫu đương gia quả nhiên khiến người chịu nghe, còn hơn là nữ nhi ruột thịt nói khô nước miếng như nàng.

Hàn ma ma mím môi, hơi nghiêng người nói với Ôn Diệp: "Tứ cô nương, mời."

Ôn Diệp vô thanh thở dài, đành phải đơn giản sửa sang lại vẻ ngoài, đoan trang nhắc chân vào nhà.

Hàn ma ma theo sát sau đó, trên đường đi có ngược mắt nhìn vài cái.

Bà ta là ma ma theo gả của phu nhân, ở trong Ôn gia hơn hai mươi năm, tự nhận hiểu biết mấy vị cô nương trong phủ. Đại cô nương đoan trang giữ lễ, do phu nhân tự mình bồi dưỡng, từng cử động đều có phong thái mà thiên kim thế gia nên có.

Mấy vị thứ xuất khác tuy vẻ ngoài khí độ kém hơn Đại cô nương một chút, nhưng đại thể đều không có sơ sót gì.

Chỉ riêng người trước mắt, mấy năm gần đây Hàn ma ma mới chậm rãi nhận ra Tứ cô nương dường như trước mặt mọi người và lúc riêng tư có bộ dạng khác nhau.

Khi ở trước mặt người khác thì cũng là một cô nương quy củ, lễ độ đầy đủ, nhưng khi trở về địa bàn của mình, xung quanh

không có tâm mắt của người khác thì nàng giống như không có xương, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi tuyệt đối không đứng.

Đi vào nhà chính, Hàn ma ma ngẩng đầu, chợt thấy Tú cô nương cúi người chào phu nhân, chờ phu nhân nói một câu ngồi đi, quả nhiên Tú cô nương đã dính chặt mông vào ghế.

Hàn ma ma đã sớm thói quen: ”..

Tú cô nương này luôn cố gắng khiến mình thoải mái trong phạm vi lễ độ, mỗi lần nàng làm biếng đều sẽ không khiến người khác tìm được sai lầm.

Nắm bắt chừng mực chính xác hơn ai hết.

Động tác bùng tách trà lên của Thẩm thị hơi khựng lại, liếc hướng người ngồi tư thế đúng quy củ bên tay phải của mình, bà ta lặng im một lúc rồi nói: "Người nên biết ta kêu người lại đây là vì chuyện gì."

Ôn Diệp thâm thở dài, đương nhiên nàng biết chứ, ngoài mặt nàng vẫn giữ vẻ ngoan ngoãn, mặt mày hợp thời lộ ra nét thẹn thùng: "Hôn sự của nữ nhi đã làm mẫu thân bận lòng."

Thẩm thị nương động tác cúi đầu nhấp ngụm trà che giấu khóe môi co giật nhẹ, khi bà ta ngước đầu lên thì trở lại hình tượng nghiêm khắc thường ngày, nói thẳng: "Nếu không phải cô nương vừa độ tuổi thành thân trong phủ chỉ còn một mình người, e rằng Ôn gia đã sớm thành đề tài câu chuyện trà chiều của người khác."

"Người không vì chính mình, cũng nên nghĩ cho bào muội tuổi nhỏ của người." Thẩm thị càng nói mặt càng đanh lại, đặt mạnh tách trà xuống bàn: "Chẳng lẽ người thật sự muốn kéo dài tới lúc Ôn Ngũ cập kê?"

"Nữ nhi không dám." Ôn Diệp cúi đầu xuống.

Bộ dạng ngoan ngoãn lúc này của nàng rất giống Thường di nương.

Thẩm thị nhìn qua hướng khác giây lát: "Mấy ngày trước di nương của người đến trước mặt ta cầu xin, hy vọng ta cố gắng nhanh chóng định một mối hôn sự cho người."

Ôn Diệp lập tức ngược mắt lên, vừa lúc chạm phải ánh nhìn của Thẩm thị.

Ánh mắt đó giống như đang hỏi: Sao không giả bộ tiếp đi?

Tuy Ôn Diệp cũng biết vị mẹ cả này sớm biết tính tình thật sự của mình, nhưng giờ phút này bị đột nhiên vạch trần, nàng khó tránh khỏi lúng túng.

Nhưng may mà nhiều năm qua nàng đã rèn luyện da mặt dày rất cao siêu.

Vài giây sau, Ôn Diệp khôi phục như thường nói: "Nữ nhi biết, trở lại nhất định sẽ dặn dò di nương."

Chân mày Thẩm thị giật nhẹ, khó hiểu hỏi: "Dặn dò cái gì?"

Ôn Diệp trưng ra bộ mặt bình tĩnh đón lấy ánh nhìn của Thẩm thị, trả lời: "Mẫu thân mỗi ngày phải lo các việc trong phủ, di nương còn liên tiếp quấy ray là có lỗi rồi."

Thẩm thị: ".. "

Chương 6

Cô nương này rất giỏi tìm người gánh thay.

Thẩm thị gả vào Ôn gia hơn hai mươi năm nay, mọi việc thuận lợi, chưa từng chịu thiệt trên tay ai. Nhưng từ nhiều năm trước bà ta nhìn thấu bộ mặt thật của Ôn Tứ, về sau mỗi khi đụng phải nàng thì luôn gặp tình huống lời phản bác đến bên môi mà không thể thốt ra.

Không biết Thường di nương làm cách nào sinh ra thứ nữ này, hết như quái thai.

"Di nương của người không rõ, nhưng ta thì biết hết."

Thẩm thị lặng im thật lâu sau trầm giọng nói:

"Bởi vì người không muốn gả đi làm thê cho người ta."

Ôn Diệp lộ vẻ mặt kinh ngạc, muốn biện giải: "Mẫu thân, nữ nhi...!"

"Người không cần giải thích." Thẩm thị hơi nâng tay ngắt lời nàng: "Năm năm trước, người không chọn Tam công tử nhà Thị Lang Lễ Bộ, cứ khăng khăng chọn Tần Tứ lang trong nhà có mẫu thân bệnh lâu năm, kết quả định ra việc hôn nhân hai tháng thì mẫu thân của Tần Tứ lang chết bệnh, hẳn phải giữ đạo hiếu ba năm cho mẫu thân, đành phải hủy bỏ hôn sự với người."

Có vẻ như đã bị lòi đuôi, Ôn Diệp rũ rèm mi, mắt lấp lóe tia sáng, lựa chọn tiếp tục trầm mặc.

Thẩm thị liếc qua nàng, nói tiếp: "Sau này có công tử Trương gia đến phủ cầu thân, người cũng đồng ý, chỉ chờ qua ngày quốc tang là có thể thành hôn. Nhưng mới đính hôn chưa tới nửa năm người đã bệnh nặng ba lần, mỗi lần đều cần hơn một tháng mới khỏe lại, Thường di nương sợ hãi xin tha từ chối hôn sự với Trương gia giúp người."

Ôn Diệp vuốt ngón tay.

"Không lâu sau, Lưu gia muốn cưới, hai nhà sắp làm xong lục lễ, nào ngờ tin Lưu thiếu gia khiến thông phòng có thai trong lúc làm quốc tang đã truyền khắp kinh thành."

Thẩm thị nói đến đây tạm dừng một lúc, chậm rãi nhìn về hướng Ôn Diệp lúc này bị Thường di nương nhập xác), nói: "Người còn có cái gì muốn nói sao?"

Ôn Diệp trầm nghĩ, không hổ là chủ mẫu của một phủ, những việc bà ta vừa nói đa số đều là nàng ở một bên trợ giúp chứ không trực tiếp nhúng tay vào, nào ngờ vẫn bị Thẩm thị tra ra chút dấu vết.

Nhưng phỏng chừng không có chứng cứ xác thực, nếu không thì Thẩm thị đã sớm đặt chứng cứ ở trước mặt nàng rồi.

Không có chứng cứ thì Ôn Diệp sẽ không thừa nhận, nàng giả bộ hoang mang ngẩng đầu hỏi: "Mẫu thân nói những cái này là vì sao?"

"A." Thẩm thị hừ lạnh một tiếng: "Vào lúc thế này, người còn muốn tiếp tục giả ngu với ta sao?"

Ôn Diệp nghe ngữ khí của Thẩm thị không ổn, lập tức ngoan ngoãn, lời nói tràn ngập chân thành: "Lần này nữ nhi đều nghe theo mẫu thân."

Trong người nông nghênh, nhưng cũng co được giãn được.

Thường di nương nuôi nàng bằng cách nào hay vậy?

Ôn Diệp bỗng nhiên nghe lời khiến lửa giận trong ngực của Thẩm thị không có chỗ trút ra.

Ôn Tứ này luôn biết cách chọc người tức chết. Ôn Diệp chưa từng nghĩ sẽ độc thân cả đời, nếu nàng liều chết không gả thì chỉ có hai lựa chọn.

Một, chết bệnh, là loại chết thật.

Hai, xuất gia làm ni cô, ngày ngày ăn chay cầu phúc cho gia tộc, cả đời không được ra am ni cô.

Đời này nàng đã thói quen làm trạch nữ cổ đại không bước chân ra đường, không thể đi đâu, việc này có thể miễn cưỡng chịu đựng nhưng nếu không cho nàng sắm khoai ăn thịt, xin lỗi, việc này miễn bàn.

Hai loại lựa chọn bên trên đều không phải thứ Ôn Diệp muốn.

Ôn Diệp cũng tự hiểu tuy mang theo ký ức chuyển thế đầu thai là một kỳ ngộ hiếm có, nhưng nàng không cho rằng mình là người đầu tiên xuyên qua có thể thay trời đổi đất.

Chương 7

Nàng không cảm thấy dựa vào nhan sắc của kiếp này có thể gặp được chân mệnh thiên tử cả đời chỉ yêu mình nàng.

Người đàn ông suốt đời chỉ yêu một người, không ngoại tình đó dù ở xã hội hiện đại cũng hiếm hoi, huống chỉ là cổ đại giáo pháp nghiêm ngặt, nam nhân phải tam thê tứ thiếp mới hợp pháp hợp quy hợp lễ.

Lúc trước Ôn Diệp câu giờ chỉ vì lúc ấy nàng còn quá nhỏ tuổi, mới mười lăm, sáu tuổi mà gả cho người khác để con làm nàng rất khó chấp nhận.

Nếu bắt nàng phải chọn giữa "Nếu tránh không khỏi thì đành thuận theo và "Trốn được ngày nào hay ngày ấy, chắc chắn nàng sẽ chọn cái thứ hai.

Ôn Diệp đảo tròn mắt, mấy năm qua nàng làm hồng ba việc hôn nhân, bên ngoài ít nhiều gì có lời đồn, nói là bất tុ của Ôn gia Tú cô nương khắc nhà chồng.

Cộng thêm bây giờ nàng đã "lớn tuổi, chắc càng khó mai mối hơn.

Nghĩ đến đây, Ôn Diệp rất là sẵn sàng nói: "Mẫu thân nếu thấy khó xử thì nữ nhi sẽ đi khuyển di nương thay mẫu thân."

Ôn Diệp nói xong định đứng lên.

"Có cho phép người đi chưa?" Thẩm thị mở miệng, đáy mắt toát

ra uy nghiêm.

Mông vừa rời khỏi ghế lại hạ xuống, Ôn Diệp ngồi ngay ngắn, trong mắt hợp thời lộ ra tia nghi hoặc mờ mịt.

Nhưng Thẩm thị biết bộ dạng lúc này của Ôn Diệp đều là giả vờ, bên dưới vỏ bọc ngoan hiền là xương cứng phản nghịch.

Vì thế Thẩm thị nói: "Tuy ta không thêm lo cho ngươi, nhưng vì nghĩ cho cô nương Ôn gia ngày sau, trong vòng ba tháng phải định ra việc hôn nhân của ngươi."

Thẩm thị không muốn tôn nữ tương lai khó mai mối chỉ vì cô cô thứ xuất Ôn Diệp này.

Ôn Diệp thấy Thẩm thị đã quyết ý, biết lần này tránh không khỏi, thế là nói: "Hết thủy xin nghe theo mẫu thân làm chủ."

Thẩm thị lẳng lẳng nhìn nàng thật lâu, biết lần này nàng không giả vờ nữa, nét mặt của bà ta dịu xuống, nói tiếp: "Ngươi yên tâm, chuyện của ngươi tuy khó khăn chút, nhưng ta cũng sẽ không tùy tiện chọn nhà chồng cho ngươi, đến lúc đó có nhân tuyển, ngươi cứ chọn một trong số đó."

Ôn Diệp chớp chớp mắt, nàng còn được lựa chọn sao?

Từ chính viện trở lại Hoành Vu viện, Vân Chi đã đứng chờ trước cửa từ sớm, nàng ấy vừa thấy Ôn Diệp thì lập tức hỏi: "Cô nương có cần nghỉ ngơi một lát không?"

Giờ thìn đã qua một nửa, ngày thường nàng vẫn hay thức dậy vào giờ này, Ôn Diệp bước chân vào phòng, mắt nhắm mắt mở ngáp một cái, sau đó gật đầu: "Ừm, vẫn còn chút buồn ngủ."

Vân Chi bước tới giúp Ôn Diệp cởi áo ngoài, lại nói: "Phu nhân không trách phạt cô nương đây chứ?"

Ôn Diệp nhướng mắt lên, nói: "Ta không làm gì sai, tại sao mẫu thân lại phạt ta?"

Nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, để Vân Chi giúp mình tháo trâm gỡ búi tóc, nói tiếp: "Mẫu thân chỉ là quan tâm đến hôn sự của ta mà thôi." Động tác trên tay Vân Chi thoáng khựng lại, không nhin được có chút lo lắng: "Lần này phu nhân chọn nhà nào?"

Đào Chi biết hầu hết những chuyện xảy ra trong quá khứ của Ôn Diệp, nhưng Vân Chi chỉ biết một phần nhỏ, ví như chuyện phá hoại mối hôn sự với vị Lưu công tử khiến thông phòng mang thai trong thời kỳ Quốc tang, nàng không hề dấu diếm người tính tình quy củ như Vân Chi.

Thời khắc này Vân Chi chỉ sợ nàng lại gặp phải một Lưu gia thứ hai.

Ôn Diệp rũ mắt nhìn khuôn mặt tú lệ mượt mà trong gương, thật là đáng tiếc, trẻ như vậy đã phải bước vào nắm mồ hôn nhân.

"Vẫn chưa quyết định." Nàng thở dài: "Mẫu thân nói sẽ nghĩ ra danh sách, để ta chọn một người trong số đó."

Chương 8

Đào Chi bưng trà vào phòng, vừa hay nghe được câu này của Ôn Diệp, liền bật cười: "Sao cô nương ga chồng lại giống như Hoàng Thượng tuyển phi vậy."

Ôn Diệp khẽ liếc nàng ấy một cái, lặng lẽ thả lỏng bả vai cứng ngắc, nói với giọng không đúng đắn: "Đúng vậy, đến lúc đó Đào công công phải giúp ta nhìn cho kỹ đấy."

Đào Chi đặt khay xuống, xấu hổ buồn bực: "cô nương lại khi dễ nô tỳ!"

Vân Chi khẽ cong môi, quay đầu nói với Đào Chi: "Ai bảo muội nói chuyện cứ không chịu động não."

Trong cái viện này, có ai nói lại cô nương của bọn họ đâu, bao nhiêu năm rồi, Đào Chi vẫn cái tật nhớ ăn không nhớ đánh như vậy.

Đào Chi hu hừ, rót trà ra chén, sau đó đưa qua cho Ôn Diệp: "Nhưng mà cô nương, lần này phu nhân giống như thật sự quyết tâm tìm một phu gia để ga người đi đó"

Giờ đây, Đào Chi bị Ôn Diệp trong sáng ngoài tối tẩy não nhiều năm nên đã không còn coi chuyện nữ tử phải ga chồng là chuyện đương nhiên nữa rồi.

Ôn Diệp cúi đầu nhấp mấy ngụm cam trà, sáng nay nàng ăn không ít món ngon, lúc này có chút khát.

Sau khi uống trà xong, nàng chậm rì rì nói: "Đúng vậy, cho nên đã đến lúc rồi."

Đào Chi vẫn chưa lấy lại phản ứng: "Cái gì đến lúc rồi?"

Vừa dứt lời, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

Ôn Diệp vừa định nằm xuống ngủ bù, trước cửa đã nhiều thêm một bóng người.

Không cần nghĩ cũng biết là vị di nương đó của nàng.

Trạch viện Ôn gia được cải tạo từ ba tòa viện tử, cho nên rộng rãi khoáng đạt hơn rất nhiều trạch viên của kinh quan khác, cô nương trong phủ sau mười tuổi đều có tiểu viện của riêng mình.

Đương nhiên ngoại trừ con vợ cả ra, viện tử mà bọn họ phải ở sau này thường đã được định trước khi vừa tròn tuổi.

Trước mười tuổi, Ôn Diệp sống ở Khê Thúy viện với di nương.

Về phần Hoành Vu viện này, Ôn Diệp đã ở được mười năm.

Ôn Diệp thở dài, phát tay ra hiệu hai người Vân Chi và Đào Chi lui xuống trước.

Vân Chi dời một đôn ghế mềm đến bên giường cho Thường di nương rồi mới đóng cửa lại rời đi.

Thường di nương bước lên mấy bước, còn chưa ngồi xuống đã vội hỏi: "Phu nhân nói thế nào?"

Cặp mắt sáng quắc từ đầu đến cuối đều nhìn Ôn Diệp chăm chăm, không chấp nhận bất cứ một chút có lệ nào.

"Tất nhiên là như di nương mong muốn." Lúc này Ôn Diệp thật

sự rất buồn ngủ, nàng giơ tay che miệng ngáp: "Mẫu thân nói mấy ngày nữa sẽ chọn ra phu gia cho nữ nhi."

Thường di nương nghe xong liền đỏ hốc mắt, liên tục nói mấy tiếng "tốt", bà ấy giơ tay vuốt mái tóc mềm mại của Ôn Diệp: "Mới chớp mắt mà con đã lớn như vậy rồi."

Ôn Diệp bình tĩnh đáp lại: "Dạ, ngày trước đã cực khổ cho di nương rồi."

Không thể trách nàng bình tĩnh như vậy, từ ngày ba mối hôn sự của nàng đều thất bại, mỗi tháng Thường di nương sẽ nhắc lại lời này từ ba đến năm lần.

Ôn Diệp đã nghe đến chết lặng, thật sự không thể cho ra phản ứng nào khác.

Thường di nương nín khóc, vui vẻ cười nói: "Con là nữ nhi của ta, ta vốn nên chăm sóc con thật tốt, này đó có gì vất vả chứ."

Cơn buồn ngủ bị quấy nhiễu, Ôn Diệp thở dài trong lòng, đôi mắt vốn dĩ sắp híp lại chỉ còn một đường lằn nữa nâng lên, ngấn nước, thoát nhìn cực kỳ đơn thuần.

Ôn Diệp nhìn Thường thị đang mừng rỡ thay mình trước mắt, đôi mắt buồn ngủ bỗng trở nên rõ ràng hơn, đột ngột hỏi một câu: "Nếu con gả đi, sau này di nương đến Hoành Vu viện thì chỉ có thể đối mặt với hoa cỏ thôi, di nương có nữ hay không?"

Chương 9

Thường di nương thoáng ngẩn người một lúc, ngoài thành thật ra thì nhìn không ra thứ khác, bà ấy nói: "Còn có tiểu muội của con mà, hơn nữa từ trước tới giờ phu nhân vẫn luôn đối đãi khoan hậu với chúng ta, chờ con thành hôn lại mặt ngày thứ ba sẽ để mẫu nữ chúng ta gặp mặt, sau này hai nhà lại có thêm chuyện vui cười gả rồi sinh con trai, chung quy sẽ có qua lại, chỉ cần con có thể thuận lợi ở phu gia, di nương mọi chuyện đều tốt."

Ôn Diệp lập tức nhận thua: "..."

Nàng nhìn Thường di nương trông như chỉ mới hai mươi tám hai mươi chín tuổi, không thể không thừa nhận, ở một trình độ nhất định nào đó "người gốc có phúc của người gốc" là hợp lý.

Ôn Diệp nhớ đến khoảng thời gian trước khi Thường di nương hoài thai Ôn Nhiên, mắt thấy Ôn nhị ca càng ngày càng trưởng thành, công khóa vẫn cứ đứng chót, khiến cho cả Ôn phụ lẫn Thẩm thị đều đau đầu nhức óc.

Đời Ôn phụ đã chịu thiệt thòi vì ít huynh đệ, chỉ có một đệ đệ ruột thịt, lại là một người không yêu thích đọc sách, bây giờ sinh sống ở quê quán Tô Châu Giang Nam trông coi tổ trạch và điền sản của hàng để sống qua ngày.

Thuận tiện duy trì quan hệ với bàng chi Ôn gia.

Vì vậy đến đời nhi tử của mình, Ôn phụ rất hy vọng sau này hai huynh đệ có thể đồng tâm hiệp lực trên quan trường, ai mà nghĩ

thứ tử lại là một đứa bất hảo.

Sau nhiều lần ép buộc, Ôn phụ thấy thứ tử thật sự không nên thân, bèn thương lượng với Thẩm thị, ông muốn thêm một nhi tử nữa, mặc kệ là đích hay thứ đều được.

Lúc đó Thẩm thị cũng đau đầu vì thứ tử nên đã đồng ý với cách nghĩ của Ôn phụ, nhưng bà ấy đang bận xem tướng cho trưởng tử nên không còn tỉnh lực để sinh dưỡng thêm một đứa nữa.

Đối với Ôn phụ, khó mà nói Thẩm thị có bao nhiêu tình cảm đối với ông, nhưng nếu để bà ấy gả thêm một lần nữa, Ôn Diệp đoán là bà ấy vẫn sẽ chọn Ôn phụ.

So sánh với nhà khác, ít nhất Ôn phụ sẽ tôn trọng ý nghĩ của Thẩm thị, mà không phải là loại nam nhân sủng thiếp diệt thế bị sắc đẹp khiến cho mù mị đầu óc.

Thậm chí ông ấy còn có chút chán ghét thiếp thất tranh sủng.

Có lẽ ông ấy sẽ có chút tật xấu của nam tử của thời đại này, nhưng trong điều kiện có hạn, Ôn Diệp cảm thấy vị phụ thân này của mình có thể xếp vào top năm người đàn ông tốt ở Thịnh Kinh.

Năm đó Thẩm thị không tình nguyện sinh thêm, bèn thương lượng sẽ chọn thêm cho Ôn phụ một người thiếp, ai ngờ lại bị Ôn phụ từ chối.

Khi đó, Bạch di nương trong phủ vẫn còn sống, đã có một vết xe đổ như vậy, Ôn phụ thật sự không muốn hậu viện nổi lên thêm sóng gió nào nữa, cho nên đã chọn một người trong số hai vị thiếp thất còn lại.

Không lâu sau, di nương của nàng có thai, mười tháng hoài thai, sinh ra Tiểu Ngũ.

Vốn dĩ Ôn phụ còn có chút thất vọng, ai ngờ đâu tiểu muội vừa chào đời chưa được bao lâu, Ôn nhị ca bỗng nhiên có chí tiến thủ. Tuy tâm trí huynh ấy đã chuyển từ khoa khảo sang võ thuật, nhưng rốt cuộc cũng không còn phản nghịch như trước. Cổ nhân hay mê tín, hơn nữa dung mạo của tiểu muội cực giống Ôn phụ, từ vỡ lòng một năm trở đi, công khóa càng ngày càng ưu tú, không hề kém trưởng tử Ôn Tông An có tiền đồ nhất trong phủ năm đó. Dùng câu nói của tiên sinh học đường chính là, đáng tiếc lại sinh thành nữ nhi gia.

Chương 10

Trong lòng Thắm thị ít nhiều cảm thấy thú tử đột nhiên hiểu chuyện có liên quan đến Ôn Nhiên, cộng thêm mấy năm nay Thường di nương chỉ có tuổi tác lớn dần, chứ đầu óc vẫn ngây thơ dễ lừa như đứa nhỏ mười mấy tuổi.

Đối với một thiếp thất biết giữ bốn phận, Thắm thị vẫn rất khoan dung.

Có lẽ vật cản trở duy nhất chính là nàng rồi.

Ôn Diệp hồi tưởng đến đây, mấy năm nay nàng quá mức tiêu dao tự tại, nhưng Thắm thị rất hiếm khi trách móc nặng nề, không hẳn là không liên quan đến tiểu muội và di nương.

Ôi, cùng lắm thì sau này ít trộm điểm tâm trong phòng tiểu muội ăn, lại ít trêu chọc di nương vậy.

Dẫu sao cũng cùng chung huyết thống.

Ôn Diệp lại thở dài, hoàn hồn nhìn lên.

Thường di nương đã nói đến chuyện sau này phu nhân thưởng đồ tốt gì đều để lại cho ngoại tôn tử ngoại tôn nữ tương lai làm quần áo giày dép.

Ôn Diệp khẽ rùng mình một cái, không thể để di nương nói tiếp đề tài này nữa, bằng không chờ nàng sẽ là không ngừng giục cưới gả giục sinh con.

"Di nương, tiểu muội đi học rồi sao?" Ôn Diệp kịp thời cắt đứt ảo tưởng của Thường di nương, đem đề tài chuyển đến trên người bào muội.

Bấy giờ Thường di nương mới dừng lại, nói: "Hôm nay là ngày nghỉ hưu mộc của muội muội con, con lại quên rồi? Chẳng qua phụ tử ra bài tập có chút khó, nên ta không để con bé tới đây."

Học đường trong phủ đã mở nhiều năm, bây giờ chỉ còn lại Trùng ca nhi, tiểu muội Ôn Nhiên, còn có trưởng tôn và thứ tôn của huynh trưởng nhà mẹ đẻ Thẩm thị.

Từ Khê Thúy viện mà Thường di nương ở đến đó phải đi hai khắc không nghỉ, hồi nhỏ Ôn Diệp sống ở Khê Thúy viện, mỗi ngày giờ nào đã phải thức dậy, những thống khổ trong đó, cả đời này nàng đều không muốn nhớ lại.

May thay ngay từ đầu nàng đã "tư chất ngu xuan", cùng một dạng bài tập, hai vị cô nương khác trong phủ chỉ cần một canh giờ đã cho ra đáp án, còn nàng phải mất đến ba ngày.

Dần dần... Ôn phụ không còn đặt kỳ vọng vào nàng nữa, Thẩm thị chỉ cần nàng yên phận làm cô nương Ôn gia thì sẽ không quản những thứ này đó, cuộc sống sau này của nàng mới bắt đầu trở nên tốt hơn.

Lúc này Ôn Diệp chớp chớp mắt, tự hỏi có muốn nói thật hay không?

Thường di nương thấy vẻ mặt này của nàng, bất đắc dĩ chột đầu nàng: "Nếu con có được nửa phần ổn trọng của tiểu muội con, di nương cũng sẽ không lo lắng như thế này."

Có lúc, Thường di nương cũng sẽ nghĩ, tại sao rõ ràng là thân tỷ muội, nhưng lại như hai thái cực khác nhau?

Một đứa dung mạo và đầu óc giống bà ấy, vừa thấy sách là đau đầu.

Một đứa khác ngoài việc do bà ấy sinh ra, thì không chịu thua kém đến mức không tìm ra điểm nào giống thân nương. Ôn Diệp thuận miệng nói: "Tối qua con đọc sách đến nửa đêm."

Thường di nương kinh ngạc, có chút không dám tin vào lỗ tai của mình: "Thật sự?"

Ôn Diệp nhìn bà ấy với ánh mắt thành khẩn: "Tất nhiên, không tin người hỏi Vân Chi đi."

Nàng thật sự xem sách đến nửa đêm mà.

Lúc này Thường di nương mới có chút tin tưởng, nếu Ôn Diệp bảo bà ấy đi hỏi Đào Chi, bà ấy sẽ hoài nghi chủ tớ hai người đã thông đồng từ trước.

Nhưng nha đầu Vân Chi sẽ không nói dối trong chuyện này.

Đau lòng nữ nhi đọc sách đến nửa đêm, lại thức dậy sớm như vậy, Thường di nương cũng không nán lại chỗ này của Ôn Diệp quá lâu.

Chương 11

Từ trước đến nay bà ấy không hề tán đồng thói "ngủ nướng" của Ôn Diệp, nhưng lần này lại không ngăn cản, thậm chí còn vui vẻ ôm đồm luôn công việc của Đào Chi, tự mình thả màn trướng cho Ôn Diệp.

Ôn Diệp hài lòng nằm xuống chần đệm mềm mại, thoải mái mà híp mắt lại, rốt cuộc cũng có thể ngủ bù một giấc rồi.

Thường di nương phân phó Đào Chi chăm sóc tốt cho Ôn Diệp, sau đó ra khỏi phòng ngủ, lúc đi ngang qua bếp nhỏ trong viện, thoáng thấy Vân Chi đang ở bên trong chỉ huy mọi người bận rộn.

Nghĩ một lát, đi vào.

Hoành Vu viện ngoài hai thiếp thân nha hoàn là Vân Chi Vân Đào ra, còn có một trù nương và ba thô sử nha hoàn.

Thứ nữ Ôn gia đều được phân như vậy.

Vân Chi nhìn thấy Thường di nương liền hỏi: "Di nương có chuyện gì muốn phân phó?"

Thường di nương cười khanh khách nói: "Tối qua cô nương của các người đọc sách đến nửa đêm, ngộ thiện hôm nay nấu thêm món canh bồ câu non, cam bạc đến Khê Thúy viện lấy đi."

Thường di nương là thiếp, mỗi tháng có mười lượng tiền tiêu vật, thường thì bà ấy đều tiêu trên người hai nữ nhi của mình,

tiêu không hết thì để dành, giữ lại sau này làm của hồi môn cho hai nữ nhi.

Vân Chi nghe rõ ý đồ đến của Thường di nương, sắc mặt thoáng chốc trở nên kỳ lạ.

"Di nương tán đồng tứ cô nương xem những loại sách đó đến nửa đêm ư?"

Thường di nương không nghe ra điểm không thích hợp trong câu nói của Vân Chi, một lòng chỉ vì Ôn Diệp biết dụng công chăm chỉ mà vui vẻ.

Tuy rằng hơi muộn chút, nhưng dù sao cũng di truyền chút xíu chí tiến thủ ở phương diện đọc sách của phụ thân nàng.

Thường di nương nói: "Vân Chi, ngày thường người phải quan tâm đến cô nương của người nhiều hơn, đọc sách là chuyện tốt, nhưng cũng không cần thức đến nửa đêm."

Vân Chi tram mặc.

Nàng ấy nghĩ đến "Tứ thư" và "Ngũ kinh" đã được thay vỏ bì trên giá sách của cô nương nhà mình, lại nhìn vẻ mặt mừng vui thanh thản và đau lòng của Thường di nương.

Nàng ấy chỉ muốn nói một câu, Di nương, người lại bị lừa rồi.

Thẩm thị không hề quên chuyện nhanh chóng tìm kiếm phu gia cho Ôn Diệp mà bản thân đã đáp ứng với Thường di nương.

Mười mấy ngày sau ngày thứ tử thành hôn, vừa lúc Vĩnh Thành Bá phủ thiết yến, Thẩm thị bèn dẫn hai tức phụ đi theo.

Ồ, tất nhiên là còn có cả Ôn Diệp.

Tổng cộng có ba chiếc xe ngựa, xe ngựa đầu tiên nhìn rộng rãi hơn hai chiếc xe ngựa phía sau, bên trong chở ba bà tước Thẩm thị cùng với Ôn Diệp.

Chiếc xe đi giữa chỗ lễ vật đem tặng khi đi dự tiệc cùng với quà cáp cho ngoại tôn, ngoại sanh mà nhóm người Thẩm thị đã chuẩn bị. Chiếc xe đi sau cùng chở các ma ma và tỳ nữ. Ôn Diệp ngồi trên kiệu với tư thế đoan chính, một mình nàng ngồi bên phải Thẩm Thị, phía đối diện là hai vị tẩu tẩu.

Vĩnh Thành Bá phủ mà bọn họ phải đến không phải là nhà khác, mà chính là phu gia của đại tỷ thứ xuất Ôn Ngọc Uyển. Nàng ấy gả ra ngoài đã được tám năm, sinh cho Vĩnh Thành Bá phủ con nối dòng đơn bạc ba nam một nữ, trong đó thai đầu còn là long phụng thai, giống y chang Thẩm thị năm đó.

Ở thời đại này, long phụng thai tượng trưng cho có phúc.

Mẫu thân của Vĩnh Thành Bá đương nhiệm là Kỷ lão phu nhân vẫn còn tại thế, bà cụ cực kỳ hài lòng với vị tôn tước phụ này.

Có được sự sủng ái của lão phu nhân, trong phủ ngoài Vĩnh Thành Bá phu nhân ra, không ai vượt qua được thứ tử Ôn Ngọc Uyển.

Chương 12

Ôn Ngọc Uyển đắc thế nhưng không hề vì vậy mà cậy sủng sinh kiêu, đối với bề trên hiếu thuận khiêm tốn, đối với bề dưới quản lý có chừng mực, ngay cả mấy thiếp thất thông phòng của Vĩnh Thành Bá thế tử cũng đối với vị chủ mẫu này tôn sùng có thêm, không dám có mấy may vượt quá bốn phận.

Mối quan hệ bà tức giữa nàng ấy với Vĩnh Thành Bá phu nhân càng khiến cho không ít phụ nhân đã thành thân ở Thịnh Kinh cực kỳ hâm mộ.

Ôn Diệp không biết quá nhiều về cuộc sống sau khi xuất giá của vị thứ tử lớn hơn mình mấy tuổi này. Nhưng nhìn từ vẻ mặt của Thẩm thị mỗi lần nhắc đến thứ tử thì biết cuộc sống sau khi xuất giá của nàng ấy cũng không tệ.

Nghĩ đến cũng đúng, một người mà nhìn từ phương diện nào cũng thấy rất hoàn mỹ, dù cho thân ở hoàn cảnh nào thì cuộc sống cũng sẽ không quá kém.

Nếu như đổi thành nàng, thôi bỏ đi, nếu là đời trước thì còn được, đời này Ôn Diệp chỉ muốn làm một con cá mập, thảnh thơi lật mình một cái chứng tỏ bản thân vẫn còn sống.

Khoảng cách giữa phủ đệ của hai nhà có chút xa. Khi xe ngựa đã đi được nửa đường, Ôn Diệp đã có chút buồn ngủ, nhưng nghĩ đến trong kiệu còn có người, nàng chỉ đành âm thầm tự véo lòng bàn tay, lên dây cót tinh thần ngồi thẳng người dậy, chỉ là hai mắt sáng ngời giờ phút này nhìn có chút ngốc.

Thẩm thị lia mắt đến, Ôn Diệp như có điều cảm ứng nháy mắt hoàn hồn, vai gáy ưỡn thẳng, nhìn lại Thẩm thị, cái đầu khẽ nghiêng: "Mẫu thân?"

Thẩm thị: "..."

Suy nghĩ một lúc, bà ấy vẫn nhiều lời nhắc nhở một câu: "Lat nữa đến nơi, hành sự phải quy củ."

Ôn Diệp nghe xong lập tức thuận theo gật đầu: "Nữ nhi ghi nhớ dặn dò của mẫu thân."

Không ngờ nàng chỉ mới ngủ gật chốc lát đã bị đối phương phát hiện rồi.

Lúc này đại tẩu Dương thị nói: "Mẫu thân yên tâm, còn có con với đệ muội mà."

Đối với chuyện của Ôn Diệp, Dương thị cho rằng chuyện mà Thẩm thị lo lắng là hôn sự của nàng ấy, thưởng hoa yến mà Vĩnh Thành Bá phủ tổ chức tự nhiên không phải chỉ làm cho có, con nối dòng của Vĩnh Thành Bá phủ đơn bạc, nhi tử chỉ có một mình Vĩnh Thành Bá thế tử, trái lại nữ nhi có đến mấy người, phần lớn đã sớm xuất giá, hiện nay chỉ còn Cửu cô nương do Vĩnh Thành Bá phu nhân sở sinh là sắp đến tuổi cập kê.

Mục đích tổ chức buổi hoa yến hôm nay là vì vị đích xuất nữ nhi này, mời không ít các vị phu nhân trong nhà có nhi nữ nằm trong độ tuổi cưới gả đến phủ ngắm hoa.

Nhị tẩu Liễu thị đồng dạng không rõ sự tình cũng mở miệng nói: "Đúng vậy, dáng vẻ lẫn tính cách của tứ muội đều tốt, mẫu thân không cần lo lắng."

Nàng ấy đối với vị thứ xuất tiểu nàng này cũng không biết nhiều lắm, sau hơn mười ngày gả đến đây, chỉ cảm thấy đối phương là

một người an phận thủ thường, so với mấy thứ muội thích đâm chọc ở nương gia của nàng ấy thuận mắt hơn nhiều lắm.

Đối với phản ứng của hai nhi tức, Thẩm thị cũng không tính toán giải thích, chỉ nhàn nhạt "ừm" một tiếng coi như đáp lại.

Tính cách của Ôn Diệp càng ít người biết càng tốt, cho dù phải nói cho các nàng biết thì cũng phải chờ gã Ôn Diệp ra ngoài trước đã. Nghĩ xong, Thẩm thị ngược mắt lên lần nữa, lặng lẽ không tiếng động nhìn thoáng qua Ôn Diệp. Đối phương lập tức đáp lại bà ấy bằng một nụ cười "dịu ngoan" và "thành thật".
Thẩm thị: "...". Cuối cùng xe ngựa cũng đến trước cửa Vĩnh Thành Bá phủ.

Chương 13

Sau khi xe ngựa hoàn toàn dừng lại, các ma ma và tỳ nữ ở xe sau lập tức xuống xe rồi đi về phía chiếc xe ngựa đầu tiên.

Nhóm người Thẩm thị được dìu xuống xe ngựa, Ôn Diệp là người xuống sau cùng, nàng cúi mày rũ mắt tỏ vẻ cực kỳ quy củ giữ lễ. Vân Chi đứng ở bên cạnh nàng.

Vào những dịp như thế này này, thông thường nàng đều dẫn theo một Vân Chi tính tình ổn trọng.

Thân là người nhà mẹ đẻ của phu nhân Vĩnh Thành Bá thế tử, nhóm người Thẩm thị vừa đến, tự nhiên sẽ nhận được một phen tiếp đãi nhiệt tình.

Vĩnh Thành Bá phu nhân đích thân ra cửa nghênh đón, cùng với Thẩm thị hàn huyên một hồi, sau đó dẫn mọi người vào phủ.

Vừa đi vừa nói: "Vốn dĩ Uyển Nhi phải qua đây, không ngờ Dục ca nhi lại đột nhiên khóc toáng lên, không có cách nào..."

Dục ca nhi là tôn tử nhỏ nhất của Vĩnh Thành Bá phu nhân, sắp được nửa tuổi.

Thẩm thị khẽ đề lại mu bàn tay của Vĩnh Thành Bá phu nhân, mặt mày hòa khí nói: "Dục ca nhi còn nhỏ, không rời được mẫu thân là chuyện rất bình thường, hơn nữa chúng ta cũng không phải là người ngoài, nào cần tỷ đích thân ra nghênh đón, lần tới sai một ma ma ra đón là được."

Lời nói thân cận và chân thành của Thẩm thị khiến nụ cười trên mặt Vĩnh Thành Bá phu nhân trở nên càng thật hơn.

Hai người cầm tay nhau, vừa nói vừa cười bước vào phủ.

Với tư cách là thân gia của Vĩnh Thành Bá phủ, Thẩm thị đến sớm hơn những người khác rất nhiều, cho nên Vĩnh Thành Bá phu nhân dẫn bọn họ đến chỗ của nhi tức trước.

Ôn Ngọc Uyển dỗ nín tiểu nhi tử quấy khóc xong thì đưa bé cho ma ma trông chừng, còn bản thân chỉnh đốn lại y phục và trang dung, chuẩn bị đi nghênh đón nhóm người Thẩm thị.

Vừa bước ra khỏi chính phòng thì thấy bà bà đích thân dẫn người lại đây.

Trên mặt Ôn Ngọc Uyển hiện lên tươi cười, dưới chân bước nhanh hơn, đi lên trước đỡ lấy khuỷu tay của Vĩnh Thành Bá phu nhân, thân mật lại không mất ỗn trọng nói: "Lần này làm phiền mẫu thân rồi."

Ở trước mặt thân nương và bà bà, Ôn Ngọc Uyển "vô thức" thân cận với bà bà trước, Ôn Diệp âm thầm nhướng mày, lặng lẽ lên nhìn, rất rõ ràng vị Vĩnh Thành Bá phu nhân này cực kỳ hưởng thụ.

Trên mặt Thẩm thị không có nhiều biến hóa, chỉ là thân sắc so với lúc vào phủ càng nhu hòa hơn một chút.

Hôm nay thiết yến là vì nữ nhi duy nhất dưới gối, trong lòng Vĩnh Thành Bá phu nhân còn có chuyện nên không nán lại quá lâu ở chỗ nhi tức. Chẳng qua bà ấy vẫn khẽ vỗ lên mu bàn tay của Ôn Ngọc Uyển, trong mắt đều là yêu thương: "Được rồi, mẫu thân con khó khăn lắm mới đến một chuyến, con phải chiêu đãi cho tốt."

Ôn Ngọc Uyển tự nhiên luôn miệng đáp ứng: "Uyển Nhi đã biết."

Thẩm thị cũng thuận thế mở miệng nói: "Thân gia phu nhân cứ bận đi, ở đây có Uyển Nhi rồi."

Vĩnh Thành Bá phu nhân suy nghĩ giây lát, không từ chối nữa: "Vây chờ khách nhân đến đông đủ rồi, để Uyển Nhi dẫn mọi người qua đó." Tham thị ngam cuoi gat dau.

Vĩnh Thành Bá phu nhân dẫn theo chúng ma ma tỳ nữ rời khỏi viện tử của phu thê nhi tử.

Sau khi bà bà dẫn người hầu đi hết, Ôn Ngọc Uyển lập tức hướng về phía Thẩm thị hô lên: "Nương."

Thẩm thị kéo tay nàng ấy nói: "Dục ca nhi ngủ rồi hả?"

Ở trước mặt thân nương, biểu cảm trên mặt Ôn Ngọc Uyển trở nên chân thật hơn mấy phần, khuôn mặt lộ ra ba phần mệt mỏi, nói: "Dục ca nhi so với mấy hài tử trước còn nháo hơn."

Chương 14

Thẩm thị vỗ mu bàn tay nữ nhi an ủi: "Hài tử còn nhỏ, đều là như vậy."

Ôn Ngọc Uyển gật đầu, sau đó hướng về mấy người bên cạnh bà ấy chào hỏi: "Đại tẩu, nhị đệ muội, tứ muội."

Dương thị và Liễu thị đồng thời gật đầu đáp lại: "Thế tử phu nhân."

Ôn Diệp cùng bọn họ chào hỏi, chẳng qua âm thanh nhỏ hơn rất nhiều.

Ôn Ngọc Uyển gả đến Vĩnh Thành Bá phủ xem như là gả cao, phụ tử Vĩnh Thành Bá ở trên quan trường giữ chức vụ quan trọng, phân lượng thế tử phu nhân của nàng ấy không hề nhẹ.

Dương thị và Liễu thị gọi không sai.

Ôn Ngọc Uyển đích thân dìu Thẩm thị vào phòng, nghe thấy xưng hô của hai vị tẩu tẩu với mình thì cười nói: "Ở đây không có người ngoài, đại tẩu và nhị đệ muội cần gì xa lạ như vậy."

Thẩm thị cũng nói: "Nghe Uyển Nhi."

Dương thị và Liễu thị thấy bà bà nói vậy, bèn sửa lại xưng hô: "Muội muội/ đại tỷ."

Trong giọng nói càng lộ rõ thân thiết.

Ôn Ngọc Uyển nghe xong rất hài lòng, sau đó nàng ấy hướng ánh mắt về phía Ôn Diệp từ đầu đến cuối đều không có chút cảm giác tồn tại nào, trong mắt nhiều thêm mấy phần đánh giá và dò xét: "Đã lâu không gặp, tứ muội cũng trở nên xinh đẹp hơn rồi."

Ôn Diệp phúc thân đáp: "Đa tạ đại tỷ khen ngợi."

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, trước sau như một.

Ôn Ngọc Uyển không nhìn ra có gì khác thường, nàng ấy thu hồi ánh mắt, để Ôn Diệp tìm vị trí ngồi xuống, sau đó bắt đầu nói chuyện với Thẩm thị.

Trong lúc đó, Ôn Ngọc Uyển sai tỳ nữ đi gọi nữ nhi tới. Ở Vĩnh Thành Bá phủ, ngoài Tiểu Cửu do bà bà sở sinh ra, thì những thứ xuất khác đều không được coi trọng lắm, may mà nữ nhi của nàng ấy và trưởng tử sinh ra cùng lúc.

Vì dính phúc khí của long phụng thai cho nên cô bé cũng được sủng ái.

Thẩm thị rất yêu thương ngoại tôn nữ duy nhất này, vừa thấy người đã vội bảo Hàn ma ma mang hộp lễ vật được chuẩn bị trước đó tới.

Ôn Ngọc Uyển thấy vậy hiển nhiên rất không tán đồng: "Nương, hôm nay không phải là sinh thần của Thù Nhị, lễ này quá nặng rồi."

Thẩm thị ôm ngoại tôn nữ ngoan ngoãn vào lòng, trả lời: "Không phải tất cả đều là ta tặng, hai vị tẩu tẩu của con cũng thêm vào mấy thứ, còn có tứ muội của con nữa."

Mở hộp gỗ ra, bên trong được chia thành nhiều tầng, tầng trên cùng là mấy bộ trang phục mùa hè tinh xảo, vừa nhìn đã biết là

chuẩn bị cho Lâm Thù Nhi.

Ngoài những thứ đó ra còn có một khối Dương Chi Ngọc Bội, Thẩm thị nói: "Đây là Ngọc Bội bình an ta đi Phổ Khánh Tự cầu cho Thù Nhi, đã nhờ Huyền Thanh đại sư khai quang rồi."

Bà ấy chỉ có một nữ nhi thân sinh này thôi, dáng vẻ của ngoại tôn nữ duy nhất lại giống hệt nữ nhi, yêu ai yêu cả đường đi, sao Thẩm thị có thể không yêu thương cho được. Thẩm thị sờ nụ hoa hai bên tóc của nàng bé trong lòng, trùi mền nói: "Thù Nhi có thích không?"

Lâm Thù Nhi ôm ngược lại Thẩm thị, trong mắt hiện lên sự yêu thích: "Thích, ngoại tổ mẫu thật tốt."

Tầng dưới là hai bộ đồ trang sức tinh xảo, Dương thị cười nói: "Ta và nhị đệ muội không có suy nghĩ chu đáo như mẫu thân, hai bộ trang sức này coi như là thêm trang cho Thù Nhi sau này."

(/) thêm trang (添妆): tang thêm tiền tài vật chất để làm của hồi môn của tân nương.

Liễu thị cũng nói: "Thù Nhi khiến người khác yêu thích như vậy, ta chỉ trông chờ có thể dính được phúc khí của đại tỷ tỷ."

Lời còn chưa nói rõ ràng, mặt đã đỏ thắm lên vì ngại ngùng.

Chương 15

Ôn Ngọc Uyển cười nói: "Thù Nhi, nhanh qua đây cảm ơn hai vi cứu mẫu."

Lâm Thù Nhi nghe thấy nương gọi mình, bèn tuột khỏi vòng ôm của ngoại tổ mẫu, quy cũ hành lễ vãn bối với hai người Dương thị và Liễu thị, thanh âm non nớt nói: "Cảm ơn đại cứu mẫu, nhị cứu mẫu."

Bọn nhi tử đã có lão phu nhân, công công, bà bà và trượng phu yêu thương, cho nên trong lòng Ôn Ngọc Uyển ít nhiều đều thiên vị nữ nhi hơn một chút.

Ôn Ngọc Uyển ôn nhu nhìn nữ nhi hành lễ.

Dương thị không có nữ nhi, thời khắc này nhìn thấy Lâm Thù Nhi ngoan ngoãn hơn mấy đứa nhi tử trong nhà nhiều cho nên trong mắt đều là yêu thích: "Khách khí cái gì, sau này có thích gì thì cứ nói với các cứu mẫu."

Liễu thị ở bên cạnh gật đầu tán đồng.

Tầng dưới cùng chính là lễ vật mà Ôn Uyển tặng, so sánh với món quà đầy dụng tâm của Thẩm thị, món đồ quý giá của Dương thị và Liễu thị thì lễ vật của Ôn Diệp rõ ràng đơn giản hơn nhiều lắm.

Những lễ vật này chỉ từng đưa qua chỗ Thẩm thị, ở đây ngoài bà ấy ra thì những người khác sau khi thấy rõ rồi đều cảm thấy nghi ngờ.

Mắt thấy là một số đồ vật làm từ gỗ, búp bê gỗ không lớn bằng lòng bàn tay, trên người mặc váy, còn có một số bàn ghế, dụng cụ làm bếp, tủ quần áo, giường gỗ nhỏ, vân vân.

Ôn Ngọc Uyển mở đầu hỏi: "Tứ muội, đây là?"

Mới đầu nhìn vào, nàng ấy còn tưởng rằng vị tứ muội này cố ý đưa một số đồ vật lai lịch bất minh đến, sau đó lập tức phản ứng lại ngay, chuyện này không có khả năng, mẫu thân sẽ không để tứ muội tùy ý hồ nháo.

Những thứ này có thể ra khỏi Ôn phủ rồi đưa đến chỗ này của nàng ấy, điều đó chứng minh mẫu thân đã biết và đồng ý.

Ôn Diệp giải thích: "Là một ít đồ chơi nhỏ do muội tự làm."

Ít nhiều nhờ có vị đối tác kỳ ba ở đời trước, vì nắm bắt được đối phương, Ôn Diệp đã dày công học một phen nghề mộc.

Không nghĩ tới đời này lại cần dùng đến.

Vốn dĩ Ôn Diệp làm những món đồ này để chơi lúc nhàm chán, ai biết mới làm chưa được bao lâu thì đã bị Thẩm thị kéo đến Vĩnh Thành Bá phủ dự tiệc.

Chỗ nàng chẳng có món đồ nào đáng giá để tặng cho người ta, tặng một bộ "chơi nhà chòi" (/) làm từ gỗ như vậy rất vừa vặn.

(/) chơi nhà chòi (过家家): đồ chơi mô phỏng cuộc sống gia đình dành cho trẻ em.

Quan trọng nhất là tiết kiệm tiền.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Ôn Diệp lấy một búp bê gỗ từ trong hộp ra hí hoáy, làm cho nó một chốc thì ngồi trên

ghế nhỏ, một chốc lại cầm cây bút dài bằng đốt ngón tay ngồi trước bàn sách, cứ như chỉ cần một trang giấy nữa thôi là có thể viết chữ vậy.

Búp bê gỗ được mài đến bóng loáng, một gương mặt nhỏ được điêu khắc ngây thơ chất phác, con người được to bằng thuốc màu trắng đen rõ ràng, cái miệng nhỏ xíu cũng được tô một lớp son môi nhàn nhạt.

"Thật thú vị." Ôn Ngọc Uyển nhìn một hồi, sau khi nhận ra đó là cái gì thì nói một câu như vậy.

Sau đó nhìn về phía nữ nhi trong lòng mẫu thân, ánh mắt sáng ngời, mắt nhìn chăm chăm vào con búp bê trong tay Ôn Diệp, rõ ràng là rất thích.

Ôn Ngọc Uyển cười rộ lên, vị tứ muội này của nàng quả nhiên giống như mẫu thân đã nói, rất không giống người thường.

Trước khi Ôn Ngọc Uyển xuất giá, quan hệ với các thứ muội trong nhà chỉ dừng lại ở mức bình thường, cộng thêm cách biệt bốn đến năm tuổi nên không có chơi chung với nhau.

Chương 16

Về phần ấn tượng đối với Ôn Diệp, nàng ấy chỉ mơ hồ nhớ rằng đó là một người biết giữ bốn phận, so với Ôn nhị chuyện chuyện thích đâm chọc, Ôn tam nhất gan sợ phiền phức thì trên người Ôn Diệp chẳng tìm được điểm nào đặc biệt.

Phổ phổ thông thông, mờ nhạt giữa đám người.

Cho đến trước hôn yến của nhị đệ không lâu, nàng ấy trở lại nương gia, mẫu thân nói cho nàng ấy biết một số chuyện về vị tứ muội này, nàng ấy mới hơi chú ý đến Ôn Diệp.

Ôn Ngọc Uyển thu hồi suy nghĩ, khen Ôn Diệp hai câu, lại bảo bọn tỷ nữ mang lễ vật xuống dưới.

Kết quả lại thấy nữ nhi nhìn chăm chăm vào cái hộp gỗ bị mang đi, Ôn Ngọc Uyển buồn cười nói: "Được rồi, ngày mai sẽ để con chơi."

Hai mắt Lâm Thù Nhi lập tức sáng bừng lên, lại cảm thấy xấu hổ, vội vàng vùi người vào ngực Ôn Ngọc Uyển: "Nương -"

Tất cả những người có mặt ở đó đều mỉm cười.

"Đúng rồi, hôm nay cữu mẫu cũng sẽ đến." Ôn Ngọc Uyển để tỷ nữ đưa nữ nhi về khuê phòng trước, sau đó nói đến chính sự: "Nương, Thành biểu đệ nhà cữu mẫu trúng bảng cùng năm với huynh trưởng, tuy rằng thứ hạng thấp chút nhưng tốt xấu gì cũng là trúng."

Mẫu thân lo lắng chuyện hôn sự của tứ muội, thân là nữ nhi, Ôn Ngọc Uyển không khỏi cũng nhọc lòng theo.

"Con nói là hài tử Thảm Thành đó?" Thảm thị phải mất rất lâu mới nhớ ra đứa nhỏ đó từ trong đồng nhi tử của huynh trưởng nhà mẹ đẻ.

Cũng không thể trách Thảm thị, vị huynh trưởng đó của bà ấy sinh rất giỏi, trong nhà một lèo mười mấy đứa nhi tử, tám chín đứa khuê nữ, chỉ riêng việc nhận mặt thôi cũng phí một phen công phu.

"Chính là đệ ấy." Ôn Ngọc Uyển thoáng nhìn về phía Ôn Diệp ở ghế dưới, nói: "Năm nay Thành biểu đệ hai mươi bốn, còn là quan chức, không phải rất tốt sao?"

Thảm thị suy nghĩ một lát rồi nói: "Để ta suy nghĩ thêm."

Thảm gia nhân khẩu đông đảo, tình huống phức tạp, bất đắc dĩ, Thảm thị không muốn để Ôn Diệp gả qua đó.

Và tất nhiên, nếu Ôn Diệp nguyện ý thì bà ấy sẽ không ngăn cản.

Cũng không phải Ôn Ngọc Uyển muốn Thảm thị đưa ra quyết định ngay lập tức. Tuy cảm tình giữa nàng ấy và các thứ muội không quá thâm hậu, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ hổ bọn họ.

Trong số các biểu huynh biểu đệ của nhà Cửu Cửu, ngoài hai đích biểu ca do Cửu mẫu sở sinh ra thì chỉ có Thảm Thành là thứ xuất nhưng đọc sách không tệ, tuổi tác cũng vừa vặn tương xứng.

Thấy Thảm thị do dự, Ôn Ngọc Uyển chuyển mắt nhìn về phía Ôn Diệp.

Ôn Diệp hiểu chuyện cúi gằm đầu, trên mặt lộ vẻ ngượng

ngừng.

Trong lòng lại nói, Thắm Thành, chất nhi nhà mẹ đẻ của Thắm thị?

Ôn Diệp không hiểu biết quá nhiều về nhà mẹ đẻ của Thắm thị, chỉ nhớ tháng trước vị huynh trưởng đó của Thắm thị lại sinh thêm cho bà ấy một chất nữ nữa. Lời nói đã đến bên khóe miệng của Ôn Ngọc Uyển lại nghẹn trở về.

Chuyện còn chưa quyết định, rốt cuộc cũng không tiện hỏi thẳng ra miệng.

Hơn nữa... dù có khác người hơn nữa thì vẫn là một cô nương chưa xuất các.

Nghĩ đến đây, Ôn Ngọc Uyển nói: "Là phải suy nghĩ thật kỹ, vừa hay hôm nay có rất nhiều phu nhân thế gia đến dự tiệc."

Trong lòng Thắm thị cũng là tính toán này.

Hoa yến do Vĩnh Thành Bá phủ tổ chức, tự nhiên chính là sân nhà của Vĩnh Thành Bá phu nhân và nữ nhi đang đứng bên cạnh bà ấy, nhóm phu nhân thế gia túm tụm xung quanh mẫu nữ hai người, đại đa số đều vì nhi tử còn chưa có hôn phối trong nhà mà đến.

Chương 17

Đương nhiên cũng có một bộ phận nhỏ đến đây chỉ thuần túy là để ve mông ngựa Vĩnh Thành Bá phu nhân, ai bảo phu quân và nhi tử nhà người ta đang đắc thế ở trong triều cơ.

Thẩm thị không góp vui vào trận náo nhiệt này, trong lòng bà ấy đã sớm có vài nhân tuyển.

Trước khi đi qua đó, Thẩm thị rũ mắt nói với người bên cạnh: "Lát nữa ta dẫn con đi gặp mấy vị phu nhân, con hiểu ý ta không?"

Trong hai kiếp người của Ôn Diệp, phải nói bản lĩnh lợi hại nhất của nàng chính là thức thời, dù là ai cũng không luyện được lô hỏa thuần thanh (/) như nàng.

(/) lô hỏa thuần thanh (炉火纯青): tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật...

Thẩm thị vì chuyện của nàng mà ngay cả hai hai vị nhi tức cũng quăng hết cho nữ nhi, nếu nàng còn không hiểu chuyện nữa chính là không muốn sống rồi.

Vì vậy Ôn Diệp rũ mắt kính cẩn nghe theo: "Nữ nhi hiểu."

Thẩm thị cẩn thận nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, giống như đang xác định nàng sẽ không cố tình gây sự, sau đó mới miễn cưỡng lộ ra chút hài lòng và dẫn nàng đến trước mặt một vài vị phu nhân.

Những người có thể đến tham dự buổi thưởng hoa yến lần này phần lớn đều là người quen, cho dù không quá quen thì ít nhất cũng có thể đối mặt với nhau trò chuyện mấy câu.

Thẩm thị rất nhanh đã bắt chuyện với một vị có phu gia họ Ngô trong nhóm người đó là Ngô phu nhân.

Mà Ôn Diệp vẫn đi theo bên cạnh Thẩm thị từ đầu đến cuối, khi ánh mắt tò mò của các vị phu nhân khác lia tới, dáng vẻ của nàng vẫn quy củ, mặt mày vẫn nhu thuận.

Dần dần, có người bắt đầu tò mò về thân phận của Ôn Diệp, quay sang hỏi Thẩm thị: "Vị này là?"

Người hỏi là một vị phu nhân không quá quen thân với Thẩm thị.

Thẩm thị trả lời với giọng điệu bình tĩnh: "Tứ cô nương nhà ta."

Bà ấy vừa dứt lời, trong lòng nhóm người có mặt tại đó lập tức sáng tỏ, thì ra là vị thứ nữ mãi chưa xuất giá đó của Ôn gia, Ôn Tứ cô nương.

Mà mục đích Thẩm thị dẫn nàng ta đến loại yến hội như thế này đã rõ như ban ngày.

Thấy Ôn Diệp thoát nhìn cũng không tệ, vài vị phu nhân vốn có lòng ào ào dẹp bỏ ý niệm trong đầu. Tuy bọn họ sốt ruột vì chuyện hôn sự của nhũ tử trong nhà, nhưng tuổi của Ôn Tứ quả thực có chút lớn.

Trong nhóm người đó, trưởng tử của một số nhà chỉ mới mười tám thôi.

Trái lại, có một vị phu nhân mà Thẩm thị không quen lại lộ vẻ

hứng thú, hỏi thăm Thẩm thị về Ôn Diệp: "Nữ nhi của Thẩm phu nhân trở mã tốt như vậy, chắc là hôn sự đã có manh mối rồi nhỉ?"

Có đôi khi, người không hiểu rõ tình huống luôn có thể một kích đã trúng.

Trong lòng Ôn Diệp âm thầm thở dài.

Trong lòng Thẩm thị ghen cứng, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, nói: "Xưa nay phụ thân nàng vẫn luôn cưng chiều nàng, không nỡ để nàng gả sớm, cho nên vẫn giữ lại trong nhà cho đến nay." Lời này dường như đã đập vỡ lời đồn "khắc phu" đã lưu truyền trong phạm vi nhỏ từ rất lâu trước đó.

Khi không lại chụp cho Ôn phụ cái mũ thiên vị thứ nữ, Thẩm thị không hề cảm thấy Ôn phụ sẽ vì vậy mà tức giận, dù sao người phải gả ra ngoài là nữ nhi Ôn Diệp của ông ấy chứ không phải ông ấy.

Hơn nữa, một thứ nữ được phụ thân thiên vị, tin tức này để lộ ra ngoài có lợi cho ai, trong lòng mọi người đều biết.

Chương 18

Ôn Diệp hợp thời để lộ ra một nụ cười e lệ.

Có một số chuyện không tiện nói rõ ra ngoài, người có mặt ở đây đều đã thành tinh, cũng không có ai ngu ngốc đi chọc phá tầng giấy mỏng bọc ngoài chân tướng.

Chẳng qua có đôi lúc trăm nghe không bằng một thấy, có vài vị phu nhân lặng lẽ đánh giá cô gái nhu thuận đứng bên cạnh Thẩm thị, mặt tròn tinh tế, tư thái cũng không tệ, ánh mắt trong veo, không hề vì được sủng mà sinh kiêu như phần đông thứ nữ không lên nổi mặt bàn khác.

Không nổi bật, cũng không co rúm.

Tuy nói đã hai mươi, nhưng cần thận xem xét, nếu không biết rõ nội tình, chỉ e sẽ tưởng rằng nàng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi mà thôi.

Ôn Diệp cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh thì khẽ cười lần nữa.

Nàng làm cá mẫn hai mươi năm, nhưng cũng không quên thân ở vị trí nào. Nếu đã không tránh được việc phải gả đi, vậy thì chọn một người khiến cuộc sống sau này của nàng thoải mái nhất có thể đi.

Sự "nỗ lực" của giờ phút này là vì nửa đời sau có thể làm một con cá mẫn càng tốt hơn.

Tất nhiên, đây không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Ôn Diệp hiểu rõ, nếu lúc này nàng vẫn là dáng vẻ không đàng hoàng, đích mẫu Thẩm thị tuyệt đối sẽ không cho phép.

Đến lúc về phủ rồi, cuộc sống của nàng sẽ khó khăn hơn.

Vị Thái phu nhân mà Thẩm thị không quen biết nghe vậy, khoe môi rõ ràng nhếch lên, cũng mặc kệ Thẩm thị nói là thật hay là giả, bà ta mở miệng nói: "Thật trùng hợp, nhà ta cũng có một đứa, bị phụ thân sủng đến vô pháp vô thiên, hôm nào đó để hai tiểu cô nương gặp mặt nhau, biết đâu có thể chơi chung với nhau.

Đây đều là ám hiệu, ngoài sáng nói là nữ nhi, nhưng thật ra lại ám chỉ nhi tử, chuyện vẫn chưa đâu vào đâu, nên phải nói thật hàm súc.

Trên mặt Thẩm thị lộ ra hai phần tươi cười, nói: Được, mấy ngày nữa ta phải đưa Diệp Nhi đến Phổ Khánh Tự ở ngoại thành làm lễ tạ, hoa đào ở đó nở rất đẹp, Thái phu nhân nếu rảnh có thể đến thưởng thức một phen."

Thẩm thị cũng không nói quá nhiều, tuy vị Thái phu nhân trước mắt trông rất quen, nhưng bà ấy nghĩ mãi không ra đã gặp người ta ở chỗ nào.

Thái phu nhân không biết trong lòng Thẩm thị đang nghĩ gì, trên mặt chỉ nở nụ cười rạng rỡ, thỉnh thoảng tỏ ra hài lòng với Ôn Diệp ở bên cạnh Thẩm thị,

Ở một bên khác, Vĩnh Thành Bá phu nhân dẫn theo nữ nhi Lâm Tích Vân đang nhiệt tình nói chuyện với một vị phu nhân trẻ tuổi.

Vĩnh Thành Bá phu nhân trông lớn hơn đối phương gần hai

mười tuổi, nhưng lại không dám bày ra dáng vẻ trưởng bối.

Phu nhân trẻ tuổi mặc bộ đồ màu tím nhạt, thanh quý dè dặt, tướng mạo hoa lệ đoan trang, lúc cười lộ lên trông vừa dịu dàng vừa hòa khí, lúc có cơn nhẹ gió lướt qua, vạt váy phất lên thật khẽ.

"Đó là ai?" Phu nhân trẻ tuổi thấy trong nhóm phu nhân đằng xa bỗng xuất hiện một cô nương trẻ tuổi ben hơi.

Vĩnh Thành Bá phu nhân thuận theo tâm mắt của đối phương nhìn qua, hiểu ngay, mở miệng giải đáp: "Là thứ nữ trong nhà phu nhân thân gia của ta."

"Thứ nữ?" Giọng điệu của phu nhân trẻ tuổi vẫn không thay đổi.

Trong lòng lại nghĩ, e là không quá tương xứng...

Vĩnh Thành Bá phu nhân gật đầu, bà ấy thấy người trước mắt dường như có chút hứng thú với thứ nữ của Thẩm thị, ngẫm một lát rồi mở miệng nói: "Lại nói tiếp, thân gia này của ta đối đãi với vị thứ nữ này coi như không tệ."

Chương 19

chỉ tiếc thời vận của cô nương ấy không tốt lắm, trước đó từng định hôn sự, nhưng vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ mà phải hủy bỏ, để rồi trì hoãn mãi đến độ tuổi này, mẫu thân của nàng sợ nàng vì chuyện này mà ghen ra tâm bệnh bèn nhân dịp buổi thưởng hoa yến hôm nay dẫn nàng đến đây thả lỏng một chút."

Vĩnh Thành Bá phu nhân không nói quá rõ ràng, cố ý chừa lại chỗ trống.

"Trì hoãn đến độ tuổi này?" Phu nhân trẻ tuổi cẩn thận liếc nhìn cô nương ở đằng xa, quay đầu lại hỏi: "cô nương này năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Vĩnh Thành Bá phu nhân trả lời đúng sự thật: "Vừa trải qua sinh thần hai mươi tuổi chưa lâu."

Phu nhân trẻ tuổi nghe vậy, khẽ nhú mày.

Vĩnh Thành Bá phu nhân nhìn không ra rốt cuộc người trước mắt có thái độ gì, bà ấy không ngờ mình chỉ theo thói quen gửi thiệp mời cho Quốc công phủ, vậy mà Từ Quốc công phu nhân lại đến thật.

Chẳng qua Vĩnh Thành Bá phu nhân không cần rồi rắm quá lâu đã hiểu, nguyên phối của Nhị gia Từ Quốc công phủ mất đã gần hai năm rồi, nghĩ đến hẳn là muốn cưới kẻ thế.

Thật ra Vĩnh Thành Bá phu nhân muốn để vị Quốc công phu nhân trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Đại Tấn nhìn nữ nhi của

mình nhiều chút.

Nếu làm kế thất nhà khác, bà ấy tuyệt đối sẽ không suy xét, nhưng Từ Quốc công phủ lại không giống vậy. Phải biết rằng kể từ ngày Đại Tấn khai quốc tới nay, tổng cộng chỉ sắc phong hai vị Quốc công, một người trong đó là tăng ngoại tổ phụ của đương kim thánh thượng, và người còn lại chính là Từ gia.

Tước vị của Từ gia là dựa vào chiến công từng bước thăng tiến, đều là quân công hàng thật, trước khi Đại gia Từ gia thừa tập tước vị đã là tam phẩm Định Viễn Tướng Quân. Bây giờ sau khi thừa tước, bởi vì biên quan Đại Tấn không có chiến sự cho nên tạm thời nhàn rỗi ở nhà.

Tuy rằng Từ gia Nhị gia không thừa tập tước vị nhưng lại là Trạng Nguyên lang năm Khánh Đức thứ ba mươi một, năm đó hắn bắt quá chỉ mới mười lăm.

Cho đến hôm nay, hắn đã là Hình Bộ Thị Lang trẻ tuổi nhất, cận thần thiên tử, nhận được sự tin tưởng của Hoàng Đế.

Nếu không phải Tiên Đế đã già... chỉ sợ rằng vị Nhị gia Từ gia này thăng chức càng nhanh hơn nữa.

Vĩnh Thành Bá phu nhân âm thầm cảm khái trong lòng, đáng tiếc a, vị Quốc công phu nhân này không có hứng thú với nữ nhi của bà ấy. Tuy bà ấy rất muốn leo lên cửa hôn sự này, nhưng cũng không phải là loại không biết xấu hổ.

Mới nãy thấy vị Quốc công phu nhân trẻ tuổi này dường như có chút hứng thú với thứ nữ đó của phu nhân thân gia, trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, nhớ tới gia thế vị nguyên phối đó của Từ nhị gia cũng không cao, nghĩ rằng Từ gia là một gia đình không quá coi trọng gia thế, cho nên mới nói nhiều mấy câu.

Bây giờ nghĩ lại, dù Từ gia có không coi trọng gia thế đi chăng

nữa cũng sẽ không bỏ qua đích nữ khắp Thịnh Kinh không chọn mà đi chọn một thứ nữ mọi mặt đều không có gì nổi bật.

*

Thưởng hoa yến kết thúc, Thẩm thị mang theo ba người hồi phủ.

Chạng vạng, chính viện. Thẩm thị kể cho Ôn phụ nghe chuyện hôm nay ở Vĩnh Thành Bá phủ: "Ta nhớ không ra mình đã gặp vị Thái phu nhân đó ở chỗ nào, chỉ cảm thấy quen mắt lắm."

Khuôn mặt của Ôn phụ thiên về nho nhã, giờ phút này lại nhíu chặt mày nói: "Phu gia họ Thái? Chẳng lẽ là Thái đại nhân vừa từ địa phương thăng chức chuyển tới kinh thành mấy tháng trước?"

Chương 20

Thẩm thị thấy vẻ mặt của Ôn phụ hơi lạ, không nhin được truy hỏi: "Phu quân quen hả?"

Ôn phụ không chỉ gật đầu mà còn nói: "Bà cũng quen đấy."

Ông ấy nhìn Thẩm thị, trịnh trọng nói: "Ôn gia với Thái gia vẫn nên ít qua lại với nhau thì tốt hơn."

Thẩm thị không hiểu gì cả: "Tại sao?"

Bà ấy còn muốn đi xem mặt Thái gia công tử, chuyện hôn sự của Ôn Tú không thể kéo dài thêm nữa.

Ôn phụ thở dài giải thích: "Bà có còn nhớ lúc Tiên Đế còn tại vị, Thái gia phong quang cực kỳ không?"

Thẩm thị kinh hãi: "Ý ông là..."

Ôn phụ gật đầu: "Cái vị mà bà gặp hôm nay cùng một tộc với Thái gia đó đấy, đương kim thánh thượng anh minh hiền đức, giỏi việc dùng người, ngài không so đo chuyện quá khứ với một số thần tử nào đó, nhưng ai có thể đảm bảo tương lai vẫn vậy? Ôn gia của chúng ta vẫn nên làm thuần thần (/), không cần dây vào những chuyện xấu xa đó."

(/) thuần thần (2E): thần tử trung tâm với quân chủ.

Thẩm thị gật đầu: "Ta hiểu rồi."

Lúc Tiên Đế còn tại vị, Thái gia là phe cánh đắc lực của Cửu Vương Gia. Trong khi đó, tuy đương kim thánh thượng là đích xuất của Trung Cung, nhưng đã nhiều năm không nhận được sủng ái và cho gặp.

Thái gia năm đó ỷ vào thế lực của Cửu Vương Gia nhiều lần âm thầm quấy nhiễu.

Bây giờ thánh thượng có thể không so đo hiềm khích trước đây, lần nữa bổ nhiệm dòng bên của Thái gia, lòng dạ không phải rộng rãi bình thường.

Sau khi Thẩm thị âm thầm cảm thán xong, chuyện hôn sự của Ôn Diệp lại lần nữa nảy lên trong lòng, bà ấy không khỏi có chút bức bối: "Chỉ sợ vị Thái phu nhân này cũng rõ ràng dòng chính của phu gia sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của nhi tử nhà mình, cho nên mới đặt tâm tư lên thứ nữ trong phủ các thế gia."

Ôn phụ nghe xong liền nói: "Bà ta nhìn trúng Diệp Nhi à?"

Thẩm thị gật đầu: "Coi là vậy."

Ôn phụ lập tức lắc đầu nói: "Đổi sang nhà khác, Thái gia không được."

Thẩm thị thở dài: "Ta biết, chỉ là cứ như vậy, lại phải tìm một lần nữa, thật ra Uyển Nhi có đề cử Thành biểu đệ trong nhà cửu cửu của nàng."

Ôn phụ cũng nghĩ không ra biện pháp tốt nào cho hôn sự của đứa thứ nữ này, nghĩ một lát rồi nói: "Nếu thật sự không được thì cứ chọn một người từ trong đám tân khoa sĩ tử vậy."

Dù sao cũng không thể chờ mãi không gả, thời gian càng dài, người ngoài sẽ nghĩ thế nào về Ôn gia.

Kỳ thi mùa xuân vừa kết thúc chưa được bao lâu, việc chọn ra một tân khoa Tiến Sĩ cũng không phải là chuyện khó.

Sau một hồi suy nghĩ, Thẩm thị cảm thấy biện pháp này cũng được, bèn nói: "Vậy ông nhớ quan sát kỹ chút, nếu có người nào không tồi thì nhớ nói cho ta biết."...

Sau buổi thưởng hoa yến của Vĩnh Thành Bá phủ, Thẩm thị lại đi dự tiệc ở hai phủ đệ nữa, chẳng qua hai lần này không dẫn Ôn Diệp theo. Bản thân Ôn Diệp chẳng có cảm giác gì, vẫn ăn ăn uống uống như thường.

Thời gian thẩm thoát đã đến cuối tháng năm. Hai ngày trước, Ôn nhị thúc ở quê nhà Tô Châu phái người đưa đến mười mấy xe dưa và trái cây tươi ngon, ngọt thanh và mọng nước hơn trái cây được trồng ở Ôn gia Thịnh Kinh và thôn trang ngoại thành nhiều.

Mấy năm trở lại đây, Ôn nhị thúc rảnh rỗi không có việc gì làm, bắt đầu hứng thú với việc nhà nông, thực phẩm rau dưa đưa đến càng ngày càng chất lượng.

Hoành Vu viện được chia cho hai trái dưa hấu vừa to vừa tròn, một giỏ nho tím, cùng với một sọt chứa hạch đào, quả mận và một chút sơn trà.

Chương 21

Đương nhiên nhiều đó không phải chỉ dành cho một mình Ôn Diệp ăn, còn có cả phần của di nương và tiểu muội.

Mùa hạ nóng nực, khối băng được chia cho Hoành Vu viện và Khê Thúy viện không nhiều, vì vậy những ngày này Ôn Diệp năn nỉ Thường di nương và tiểu muội ban ngày đến Hoành Vu viện ở chung với mình, vậy thì có thể gom khối băng của hai viện lại với nhau, mỗi lần có thể dùng nhiều hơn chút.

Khi trái cây vừa được đưa đến, Ôn Diệp liền sai nhà bếp nhỏ cắt trái cây thành từng khối nhỏ đều nhau, sau đó dùng băng ướp lạnh một lúc.

Trong nhà chính, Thường di nương ngồi trên nhuyễn tháp, một chậu băng được đặt cách chân không xa, bên cạnh chậu băng tạm thời đặt một chiếc thư án, đằng sau thư án là tiểu nữ nhi từ trước đến nay chưa từng khiến bà ấy phải nhọc lòng đang vui đầu luyện chữ.

Thường di nương rời mắt khỏi tiểu nữ nhi, ở đầu bên kia, Ôn Diệp tay cầm quạt la (/), nhàn nhã chỉ huy hai nha đầu Đào Chi và Vân Chi trang trí băng.

(/) quạt la (Z ä): quạt có hình dạng như trắng tròn, hoặc hình lục giác,... mặt trên thêu người, hoa cỏ, trái cây, tinh xảo và đẹp de như tranh vẽ.

Thỉnh thoảng còn nhắc nhở: "Phải vụn hơn chút nữa..."

"Làm nhiều thêm mấy bát, lát nữa các người cũng thưởng thức xem sao..."

Đào Chi cùng Vân Chi bận rộn đến mức mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng dùng dao cạo được bảy tám bát đá bào."

Ôn Diệp nhìn mấy bát đá bào với vẻ hài lòng.

Trước mắt đã có cả trái cây lẫn đá bào, giờ chỉ cần rưới thêm hai muỗng hồng đậu băng sa đã chuẩn bị từ trước nữa là đại công cáo thành.

Ôn Diệp sai người bưng ba bát vào phòng, nói: "Di nương, tiểu muội, ăn thử xem sao."

Mỗi năm cứ đến mùa hạ, Ôn Diệp sẽ làm món này vài lần.

Từ kinh ngạc lúc ban đầu, nay Thường di nương đã tập mãi thành thói quen.

Sau một hồi "bận trước bận sau", Ôn Diệp chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới dường như đều bốc ra hơi nóng, vì thế lập tức sai Đào Tử chuyển một bồn băng đặt gần trước tháp, sau đó đặt mông ngồi xuống. Một lúc sau, nàng lại dùng ngón chân trần chọt khẽ vào người ngồi ở cuối nhuyển tháp: "Di nương, lại xích ra một chút để con nằm xiu."

Thường di nương: "..."

Lúc này Ôn Diệp đã nằm nghiêng trên nhuyển tháp, bên cạnh là chậu băng, hơi lạnh tỏa ra trực tiếp phả vào mặt nàng, Đào Chi còn kịp thời bưng đá bào tới, dứt cho Ôn Diệp một muỗng.

Hồng đậu thơm ngọt, trái cây thanh mát cùng với đá bào mát lạnh không gì sánh nổi.

Vừa cho một muỗng vào miệng, nhiệt độ trong ngoài lập tức giảm xuống, Ôn Diệp hài lòng than một tiếng, đáng vẻ đó, thoải mái biết bao.

Không thể không nói, có người hầu hạ và tự mình động thủ là hai loại cảm thụ khác nhau như trời với đất. Đời trước đã quen tự mình làm tất cả mọi chuyện, mãi đến đời này đầu thai vào thế gia đại tộc mới ngộ ra, giải phóng đôi tay là một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào.

Thường di nương bưng một bát đá bào mà Vân Chi đưa cho, lúc cầm muỗng xuống vừa hay liếc thấy vẻ mặt lúc này của Ôn Diệp, kết quả là làm thế nào cũng nuốt không trôi.

Thường di nương thở phì phì đặt bát đá bào sang một bên.

Ôn Diệp nghe tiếng lập tức nhìn sang, khó hiểu hỏi: "Di nương làm sao vậy?"

Thật ra Thường di nương cũng không biết bản thân mình đang giận chuyện gì, có lẽ là thấy Ôn Diệp đối với chuyện của bản thân từ đầu đến cuối đều mang thái độ không quan tâm, cả ngày chỉ biết ăn ăn uống uống, bà ấy nhìn lâu thì trong lòng phát ghen.

Chương 22

"Mắt thấy năm nay mới đó đã trôi qua một nửa, cách sinh thân năm sau của con cũng chỉ tám chín tháng nữa thôi, con nói xem con..."

Sinh thân của Ôn Diệp rơi vào tháng ba.

Thường di nương có chút không nói nên lời, chẳng qua chỉ mới một câu mà hai mắt đã rưng rưng chực khóc.

Ôn Diệp sợ người khóc nhất, nàng lại ăn thêm hai ngụm đá bào Đào Chi dứt, bảo nàng ấy với Vân Chi lui ra ngoài tự mình nếm thử một chút, sau đó chậm rãi nâng thân thể lười nhác của mình lên, nửa nằm nửa ngồi dựa vào tháp, nói với Thường di nương: "Di nương như thế này là không tin mẫu thân sao?"

"Đương nhiên không phải." Thường di nương đối với Thẩm thị là tin tưởng tuyệt đối, người mà bà ấy không tin là Ôn Diệp.

"Vậy chính là không tin con rồi." Ôn Diệp nói ra lời trong lòng bà ấy.

Ôn Diệp phe phẩy quạt la, cực kỳ nhàn nhã nói: "Di nương à, người xem không phải tháng này con luôn an phận ngồi chờ trong nhà, chỗ nào cũng không đi, có thể làm gì chứ? Mẫu thân đã đáp ứng thỉnh cầu của người, bà ấy nhất định sẽ làm xong chuyện này."

Vẻ mặt của Thường di nương dần hòa hoãn lại, nói: "Ta tất nhiên là tin mẫu thân của con rồi, nhưng mà..."

Ôn Diệp ngắt lời bà ấy: "Chậm nhất là trước cuối năm, mẫu thân nhất định sẽ định ra việc hôn sự của con."

Nàng vẫn có hiểu biết nhất định về hiệu quả làm việc của Thẩm thị, cả tháng nay đều không gọi nàng đến chính viện nói chuyện, e là chuyện hôn sự đã có manh mối rồi.

"Thật ư?" Sau khi nước mắt đã rút đi, Thường di nương nhìn nàng kỳ vọng với đôi mắt vẫn còn đỏ hoe.

Nếu là người khác nhìn Ôn Diệp với vẻ mặt này, Ôn Diệp nhất định sẽ nổi da gà.

Nhưng người trước mắt là thân nương đời này của nàng, với lớp lọc này, cộng thêm việc bà ấy sinh ra với một khuôn mặt vừa trẻ tuổi vừa mượt mà tinh xảo. Hai mươi năm qua đi, trên gương mặt ấy chỉ nhiều thêm mấy phần thành thực, chứ không hề già đi.

Nhìn bà ấy lúc này, Ôn Diệp lại thực sự cảm thấy có chút đáng thương.

Nàng phe phẩy quạt la, để chính mình bình tĩnh lại.

"Chuyện hôn sự của con, tự mẫu thân sẽ có định đoạt, di nương nhọc lòng cũng vô dụng." Ôn Diệp trấn an bà ấy: "Còn không bằng ăn thêm hai ngụm đá bào cho đỡ nóng."

Ngày hạ nóng bức, chuyện phiền lòng cứ để Thẩm thị bận rộn đi.

Đang nói, Ôn Diệp chỉ bát đá bào nằm trên thư án rồi nói: "Di nương mau ăn đi, đừng để nó tan thành nước, vậy thì không ngon nữa đâu."

Thường di nương lần nữa bưng bát đá bào lên, rũ mắt nhìn vào trong bát, vừa nhìn đã thấy mấy loại trái cây hiếm lạ, bà ấy ném thử một ngum, quả thật rất ngon.

Còn giải nhiệt.

Bà ấy ăn xong hai ngum lại nói: "Hôm nay nhờ có mẫu thân của con che chở mới có thể ăn được món ngon thế này, chờ sau khi con ga đi, chỉ sợ không thể ăn được những thứ này nữa rồi."

Nói xong, trong lòng Thường di nương bỗng nhiên có chút hối hận.

Giấy bút và nghiên mực trên thư án đã được bọn tỳ nữ dọn đi từ lâu, Ôn Nhiên đang ngồi ở đó vui đầu ăn đá bào.

Sau khi đá bào trong bát đã vơi đi một nửa, cô bé ngẩng đầu lên, đoạn đối thoại của Ôn Diệp và Thường di nương vừa hay kết thúc vào lúc này.

Ôn Diệp mắt đối mắt với tiểu muội vốn kiêu lời của mình, nghe thấy đối phương đột nhiên mở miệng: "Di nương yên tâm, hai ngày trước phụ thân lại thưởng cho con hai mươi lượng bạc trắng."

Chương 23

Thường di nương kinh ngạc, vội hỏi: "Không phải lần trước chỉ thưởng năm lượng thôi ư?"

Ôn Nhiên nói thật: "Trong kỳ thi nhỏ lần này con được hạng nhất, phụ thân biết được vui quá nên thưởng."

Thường di nương nghe xong bắt xong tính toán: "Cộng thêm hai mươi lượng lần này, vừa vặn ba trăm lượng."

Ôn Diệp nghe hai người nói chuyện, nhất thời hoang mang: "Ba trăm lượng gì?"

Đã đến thời điểm này rồi, Thường di nương cũng không nghĩ sẽ tiếp tục giấu Ôn Diệp nữa.

Bà ấy giải thích: "Là bạc hồi môn mà ta và tiểu muội tích góp cho con."

Lần này Ôn Diệp thật sự chấn động, nàng biết mấy năm nay Thường di nương sẽ để dành một nửa tiền tiêu vật hàng tháng của mình, nói là muốn tích góp của hồi môn cho nàng.

Đối với chuyện này, Ôn Diệp không hề để trong lòng, không cho Thường di nương tích góp là không thể, dù sao đến lúc nàng thật sự gả cho người ta, nàng không chịu cầm là được.

Hơn nữa, khi các thứ nữ trong phủ xuất giá, Thẩm thị đều sẽ chuẩn bị một phần hồi môn, có lẽ không nhiều lắm, nhưng đối với các thứ nữ lần đầu tiên gả làm vợ cho người thì nhiều đó đã

đủ để bắt đầu một cuộc sống mới.

Lại nói tiếp, chờ nàng gả đi rồi, vẫn sẽ có tiền tiêu vặt hàng tháng như cũ, nói không chừng còn nhiều hơn hồi làm thú nữ ấy chứ, loại cuộc sống vừa sinh ra đã có "tiền hưu" này, chỉ cần nàng không gây chuyện thị phi, vì cuộc sống tốt đẹp như thế này, nàng có thể phấn đấu sống đến một trăm tuổi.

Chỉ là Ôn Diệp không ngờ rằng tiểu muội cũng sẽ tham gia tích góp tiền cho mình.

Nàng nhìn Ôn Nhiên sống lưng thẳng tắp đang ngồi sau thư án, khẽ nhướn mày nói: "Bạc mà phụ thân thưởng cho muội đều cho ta hết sao?"

So với Ôn Diệp có dung mạo như đúc ra từ một khuôn với Thường di nương, Ôn Nhiên sáu tuổi thoát nhìn thanh nhã hơn nhiều, mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, ngũ quan nếu tách lẻ ra thì không quá xuất sắc, nhưng kết hợp lại với nhau thì cực kỳ dễ nhìn.

Ôn Nhiên tuổi tác không lớn, nhưng lại cực kỳ kiệm lời, một lòng chuyên tâm vào việc đọc sách, chỗ trống còn lại cũng chỉ dành cho hai người trước mắt.

Nếu học hành giỏi giang, phụ thân sẽ cho bạc, như vậy thì cuộc sống của di nương và tỷ tỷ cũng sẽ tốt hơn chút.

Đại khái đây chính là chỗ tốt rõ ràng nhất mà Ôn Nhiên lĩnh hội được sau khi chăm chỉ đọc sách.

"Tứ tỷ yên tâm, sắp đến kỳ thi lớn rồi." Ôn Nhiên nghiêm mặt, nói với giọng cực kỳ nghiêm túc: "Kỳ thi lớn đạt được thứ hạng cao, phụ thân sẽ thưởng càng nhiều."

Ôn Diệp phụt cười thành tiếng, đang định nói chuyện thì Vân

Chi vén rèm bước vào: "Cô nương, Ngân Sương đến rồi."

Ngân Sương là tỳ nữ nhất đẳng bên người Thẩm thị.

Vân Chi vừa dứt lời, một tỳ nữ dáng người hơi cao bước ra từ sau lưng nàng ấy, phúc thân hành lễ với ba người trong phòng, sau đó nói rõ mục đích đến đây: "Tứ cô nương, phu nhân mời người qua đó một chuyến." Động tác phe phẩy quạt của Ôn Diệp khẽ cứng lại, nàng ngồi thẳng người dậy.

Vân Chi đi lên trước giúp nàng sửa sang lại y phục, Ôn Diệp nhìn đánh giá vẻ mặt của đối phương, thử thăm dò hỏi: "Mẫu thân có nói là chuyện gì không?"

Ngân Sương khẽ nhún người, không hề nhiều lời: "Hồi bẩm Tứ cô nương, nô tỳ không biết."

Ôn Diệp rời khỏi nhuyển tháp, bước ra ngoài hai bước, tỳ nữ bên người Thẩm thị quả nhiên rất nặng quy củ.

Nàng ngoái đầu nói với hai người còn lại trong phòng: "Di nương, tiểu muội, con đi một lát sẽ về."

Thường di nương đại khái đã đoán được nguyên nhân, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong rất dễ thấy.

Chương 24

Cửa vừa mở ra, hơi nóng lập tức ap vào người, tần suất phe phẩy quạt của Ôn Diệp tăng nhanh, đồng thời tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn.

Từ Hoàn Vu viện đến chính viện tốn hơn một khắc, Ôn Diệp cứng rắn rút ngắn lại trong một khắc.

Khi đã đến bên ngoài chính viện, Ôn Diệp trước tiên điều chỉnh lại váy áo vì sải bước lớn mà có chút lộn xộn, sau đó mới cất bước tiến vào trong nhà.

Số chậu bưng đặt trong nhà chính viện nhiều hơn Hoàn Vu viện gấp mấy lần, từ khi bước vào trong phòng, lớp mồ hôi mỏng trên người Ôn Diệp đã sớm bốc hơi.

Ôn Diệp quy củ hành lễ với người ngồi ở ghế trên: "Nữ nhi gặp qua mẫu thân."

"Ngồi đi"

Ôn Diệp đứng thẳng người dậy, sau đó ngồi xuống một bên.

Ánh mắt của Thẩm thị theo sát từng cử động của nàng, chờ Ôn Diệp ngồi xuống rồi mới nói: "Lần này gọi con đến đây là vì chuyện hôn sự của con đã có manh mối rồi."

Ôn Diệp không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nàng ngược mắt lên, hỏi với giọng bình tĩnh: "Mẫu thân đã chọn cho con nhi lang nhà nào?"

Thẩm thị uống một ngụm trà rồi mới nói: "Sau mấy lần thưởng hoa yến, thật ra có phu nhân của mấy nhà nhìn trúng con, nhưng trên cơ bản đều bị ta từ chối rồi."

Ôn Diệp nghe vậy, không hề làm chuyện thừa thãi như truy hỏi nguyên nhân, có thể bị Thẩm thị trực tiếp từ chối, không cần nghĩ nhiều cũng biết những gia đình đó có vấn đề rất lớn.

"Bây giờ có ba nhà không tệ, ta với phụ thân con thương lượng một hồi, rốt cuộc chọn nhà nào còn phải xem ý con."

Nói xong, Thẩm thị yên lặng nhìn Ôn Diệp, giống như chờ xem phản ứng của nàng.

Trong mắt Ôn Diệp hiện lên vẻ kinh ngạc.

Quả thật không thể tưởng tượng được, vậy mà có tận ba nhà để cho nàng lựa chọn...

Tuy rằng trước đó Thẩm thị đã nói sẽ để cho nàng tự chọn, nhưng Ôn Diệp không hề để chuyện này ở trong lòng.

Với tuổi tác này của nàng, nếu đặt ở cổ đại thì đã xem như gái lỡ thì rồi.

Từ lúc nào mà giá thị trường của gái lỡ thì lại tốt như thế này?...

Thẩm thị không hề thấy ngạc nhiên trước phản ứng của Ôn Diệp.

Thẩm thị cũng không cho nàng quá nhiều thời gian tự hỏi mà nói tiếp: "Mấy ngày trước cửu mẫu của con từng nhắc với ta về chuyện hôn sự của biểu ca Thẩm Thành của con. Mặc dù đứa chất nhi này của ta chỉ là thứ tử nhưng đã có công danh trên người, lại còn vào triều làm quan, con với nó cũng coi như xứng

đôi."

Đối với các thú tử thú nữ ở hậu viện hết thấy mặc kệ, kệ bọn chúng đi tranh đấu với nhau.

Hơn mười thú tử, chỉ có Thẩm Thành đọc sách tốt nhất, hơn nữa đã sớm nhập sĩ.

Thẩm gia là một chảo nhuộm lớn nhưng lại chưa từng phân gia, Thẩm Thành là một thú tử có tiền đồ nhưng thân ở trong hoàn cảnh đó nên chuyện hôn su khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Ôn Diệp đối với ứng cử viên này không hề cảm thấy bất ngờ, chỉ nghiêm túc nói: "Phẩm mạo của Thành biểu ca quả thật phi phàm."

Trên thực tế... nàng đã sớm quên dáng vẻ của vị Thành biểu ca tiện nghi này trông như thế nào, cộng lại cũng chưa gặp quá hai lần.

Thẩm thị liếc Ôn Diệp một cái, không vạch trần nàng, nói tiếp: "Kỳ thi mùa xuân năm nay cũng có không ít sĩ tử ưu tú, phụ thân con đã vì con tìm được một người không tồi, họ Ngô, tuy xuất thân hàn môn nhưng rất có tài học, là tiến sĩ nhị giáp, thứ hạng cũng khá cao, dáng vẻ đoan chính, nhân khẩu trong nhà đơn giản, chỉ có một mẫu thân đã già."

Chương 25

Ôn Diệp vẫn thản nhiên không có phản ứng gì như cũ.

Thẩm thị cho rằng nàng ngai Ngô gia nhà nghèo, bèn nói: "Nếu con chọn Ngô gia, ta sẽ chuẩn bị cho con nhiều của hồi môn hơn chút."

Đích mẫu lại có thể làm được đến mức này, nói thật lòng, lòng dạ của Thẩm thị đã không ai sánh được.

Ôn Diệp cũng đủ thức thời, nàng khẽ cong môi nói: "Cảm ơn mẫu thân, nhưng con còn muốn nghe xong nhà thứ ba rồi mới quyết định."

So sánh với tình thế phức tạp ở Thẩm gia, vị sĩ tử hàn môn họ Ngô này quả thật càng được lòng Ôn Diệp hơn.

Ở Đại Tấn, hàn môn thường chỉ thứ tộc thế gia cấp thấp, có lẽ không được tính là giàu có, nhưng tuyệt đối không thể nói là nghèo, người thật sự nghèo đều tự xưng là thảo dân.

Nhắc đến nhà thứ ba, Thẩm thị trầm ngâm nửa khắc, trong mắt thoáng qua vẻ phức tạp, nói: "Nhà thứ ba là Từ Quốc công phủ."

Ôn Diệp lại thất kinh lần nữa, Từ Quốc công phủ?

Nàng không nghe nhầm chứ?

Thẩm thị nói: "Nguyên phối của Từ gia Nhị gia sớm thế, để lại một đứa con, gần đây phu phụ Từ Quốc công chuẩn bị cưới kè

thê cho hân."

Sau khi hết kinh hãi, Ôn Diệp lấy lại bình tĩnh, nói ra chỗ khác thường trong đó: "Nhị gia của Quốc công phủ cưới kế thê, dù thế nào cũng không đến lượt một thứ nữ như con mới đúng?"

Cho dù nàng hiếm khi ra khỏi phủ nhưng cũng từng nghe qua vị Từ gia Nhị gia xuất trần thoát tục, Từ Nguyệt Gia này.

Trạng Nguyên lang mười lăm tuổi, là người đầu tiên trong lịch sử Đại Tấn, năm đó thi đỗ thứ hạng cao, cưới ngựa dạo phố, một thân mũ đỏ áo gấm không biết đã làm khuynh đảo bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Hiện tại chẳng qua chỉ mới hai mươi ba đã là Hình Bộ Thị Lang tam phẩm, có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Thẩm thị thoáng nhìn về phía Ôn Diệp.

Ôn Diệp cong môi mỉm cười, tiếp tục giả ngốc.

Thẩm thị: "..."

Thẩm thị tựa như thở dài nói: "Về phần tại sao Từ Quốc công phu nhân lại coi trọng con, chuyện này, ta cũng không biết."

Nói đến đây, bà ấy lại nhìn về phía Ôn Diệp: "Thời gian để con suy nghĩ không nhiều lắm."

Ôn Diệp khẽ nhúc nhích chân mày: "Nữ nhi hiểu rồi."

"Đúng rồi." Thẩm thị đột nhiên nghĩ đến một chuyện, gọi giật Ôn Diệp đã đi đến ngưỡng cửa lại, yếu ớt nói: "Nhị tỷ phu của con đã sắp thăng chức hồi kinh, không lâu nữa tỷ muội mấy đứa có thể tụ tập với nhau rồi."

Bước chân của Ôn Diệp chột khựng lại, khóe miệng khẽ co giật. Làm gì có chuyện tử muội tụ tập với nhau, có tới tìm nàng đòi mạng thì có.

*

Từ Quốc công phủ, chính viện.

Từ Quốc công chưa đầy ba mươi tuổi ngồi ở ghế đầu, bên cạnh hẳn là thê tử Lục thị.

Trong lòng Lục thị ôm một hài đồng ngây thơ chưa đầy hai tuổi, mặt mày bất mãn.

Từ Quốc công trẻ tuổi nhìn sắc mặt của thê tử, thở dài một tiếng rồi hỏi nam tử ngồi ở phía dưới: "Có phải trước đó đệ đã nhìn thấy thứ nữ Ôn gia ở chỗ nào rồi không?"

Sau đó rẽ tình thâm sâu?

Người được hỏi là Nhị gia của Từ Quốc công phủ, Từ Nguyệt Gia.

"Chưa từng." Nam tử vẻ mặt thờ ơ, giọng nói như suối lạnh đêm đông.

Từ Quốc công lập tức khó hiểu: "Vậy thì tại sao? Cho dù đệ không vì mình thì cũng nên vì Tuyên ca nhi mà nghĩ chứ, nếu thứ nữ Ôn gia gả tới có thể chăm sóc tốt cho Tuyên ca nhi sao?"

Lục thị ở bên cạnh nói hùa theo: "Mấy đích nữ thế gia mà tâu chọn cho đệ mấy ngày trước có người nào không mạnh hơn thứ nữ hai mươi tuổi vẫn chưa gả của Ôn gia kia chứ?"

Chương 26

Hơn nữa còn có một nguyên nhân khác khiến nàng ấy bất mãn với thứ nữ Ôn gia, đó là khi nàng ấy đề cập việc này với Ôn gia phu nhân, vậy mà đối phương còn nói sẽ cân nhắc thêm!

Một thứ nữ của quan tam phẩm có thể gả đến Quốc công phủ làm kế thất còn cần cân nhắc cái gì chứ?

Chẳng qua Lục thị không nói những chuyện này với hai huynh đệ trước mặt.

Nhi đệ muội mất sớm, có thể nói đứa nhỏ trong ngực là do một tay Lục thị nuôi lớn, sớm đã coi nó như con ruột, nhưng nàng ấy cũng biết, cho dù bản thân có thương yêu Tuyên ca nhi đến thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là bá mẫu, không thể thay thế được vị trí của mẫu thân.

Cho nên nàng ấy mới cẩn thận chọn ra năm sáu đích nữ thế gia từ xuất thân cho đến tu dưỡng đều không tệ, nghĩ muốn chọn cho Tuyên ca nhi một kế mẫu tốt.

Sớm biết sẽ gặp phải thứ nữ Ôn gia ở Vĩnh Thành Bá phủ thì nàng ấy đã không đi dự tiệc rồi.

Đi dự tiệc thì cũng thôi đi, sau khi hồi phủ còn nhiều chuyện trước mặt nhị đệ làm gì cơ chứ.

Hiện tại Lục thị chỉ có một cảm thụ, đó là hối hận muốn chết.

"Đệ là vì suy nghĩ cho Tuyên ca nhi. Từ Nguyệt Gia không

nhANH không chậm nói: "Ba năm trước, thánh thượng lệnh cho đệ làm chủ điều tra vụ án tàn đảng của Cửu Vương, đệ tra ra Ôn gia từng có một thứ nữ có giao thoa với Cửu Vương."

Từ Quốc công vừa nghe vậy lập tức nhú mày: "Sẽ không phải là người mà chúng ta đang nhắc đến đây chứ?"

Từ Quốc công vẫn khá hiểu thân đệ Từ Nguyệt Gia của mình, không thích phong hoa tuyết nguyệt, một lòng vì chuyện công, thiết diện vô tư, ngay cả Tuyên ca nhi cũng chỉ chiếm một góc nhỏ trong lòng đệ ấy mà thôi.

Từ Quốc công thật sự rất sợ đệ ấy chấp nhất Ôn gia là vì công sự.

"Là Ôn gia Nhị thứ nữ." Từ Nguyệt Gia nói: "Nhưng rất nhanh, nàng ta đã bị đích mẫu trong nhà gả đến Hiến Châu xa xôi."

Lục thị bỗng thấy khó hiểu: "Chuyện này thì liên quan gì đến hôn sự của đệ? Nếu Ôn gia đã có dính líu đến Cửu Vương, tại sao đệ còn muốn chọn thứ nữ nhà bọn họ?"

Từ Nguyệt Gia nhàn nhạt giải thích: "Huynh tẩu có điều không biết, nếu không phải vị Ôn tứ cô nương này phát hiện giữa thứ tử với Cửu vương có dị thường, có lẽ Ôn gia đã sớm không còn tồn tại theo Cửu Vương rồi."

Trong mắt Từ Quốc công lộ ra tán thưởng: "Xem ra Ôn gia cũng không tệ."

Tiên đế đã già, mấy vị vương gia không ngừng tranh đấu, trong đó Cửu vương nổi bật nhất. Lúc ấy thần tử nịnh bợ hắn ta chiếm gần một nửa, vị tứ cô nương thứ xuất này của Ôn gia có thể nhảy bén nhận ra sự khác thường giữa thứ tử mà Ôn gia không bởi vậy đầu nhập vào vây cánh của Cửu Vương lúc bấy giờ đang phong quang chính thịnh, vẫn lựa chọn làm một thuần thần, chính kiến coi như không mưu mà hợp với Từ gia bọn họ.

Từ Nguyệt Gia chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, dáng người cao lớn đỉnh bạt như từng bách đón gió.

Hắn bình tĩnh nói: "Đệ cưới lần nữa là vì Tuyên Nhi, chỉ can nàng ấy có thể thật lòng đối xử tốt với Tuyên Nhi, dù là thân phận gì cũng không quan trọng.

Trong chuyện giữa thứ tử với Cửu Vương, cách xử lý của Ôn Tứ đủ thông thấu, điều đó chứng tỏ nàng ấy không phải là một nữ tử tâm nhìn hạn hẹp, chỉ để ý đến cái lợi trước mắt.

Nhiều đó đủ rồi.

Hắn không cần một thê tử phiền phức, Tuyên Nhi cũng không cần một kẻ mẫu phiền phức.

Lục thị há miệng, còn muốn nói tiếp.

Từ Quốc công khẽ vỗ mu bàn tay nàng ấy, lắc đầu.

Chương 27

Ôn phủ.

Ôn Diệp không để Thẩm thị chờ quá lâu, chỉ sau một ngày đã nói cho Thẩm thị sự lựa chọn của mình.

Thẩm thị kinh ngạc, nói: "Nghĩ kỹ rồi?"

Ôn Diệp gật đầu: "Nghĩ kỹ rồi."

Thẩm thị không nói gì nữa, chỉ nói: "Trở về chuẩn bị cho tốt, chờ mấy ngày nữa Từ gia sẽ đến phủ hạ sính lễ."

Ôn Diệp đứng dậy, hành lễ với Thẩm thị: "Đa tạ mẫu thân."

Mấy ngày gần đây, Thẩm thị vì chuyện hôn sự của Ôn Diệp mà mệt mỏi rất nhiều, bà ấy xoa tay nói: "Về đi."

Hoành Vu viện.

Từ lúc Ôn Diệp nói muốn chọn Từ gia, Thường di nương đã không quá tán đồng.

Lúc này, Ôn Diệp vừa từ chính viện trở lại, trên mặt tràn đầy vui vẻ. Thường di nương thấy vậy trong lòng khẽ lộp bộp, vội vàng kéo người vào phòng.

"Con thật sự đã nói với mẫu thân con là con muốn chọn Từ gia?" Thường di nương lo lắng hỏi.

Ôn Diệp thản nhiên trả lời: "Tất nhiên rồi."

Nàng nằm xuống trường tháp bên dưới cửa sổ, cầm quạt la khẽ phe phẩy, ăn điểm tâm, vô cùng thích ý nói: "Từ gia không tốt sao?"

Nàng cảm thấy so với biểu ca Thẩm gia và hàn môn Ngô gia thì tốt hơn nhiều.

Hai hàng may của Thường di nương vắn chặt lại: "Tốt cái gì mà tốt! Con gả qua đó chính là kế thất, phải làm kế mẫu của người ta! Diệp Nhi à, đầu năm nay kế mẫu khó làm, sao con phải khổ thế chứ!"

"Còn không bằng tân khoa tiến sĩ đó, ga qua chính là đương gia chủ mẫu." Thường di nương đã nghe ngóng kỹ càng rồi, mẫu thân của vị sĩ tử họ Ngô đó già nua, đã sớm không còn quản nổi gia trạch hậu viện.

Ôn Diệp nuốt xuống một ngụm tô đậu xanh cuối cùng, nói: "Vị tân khoa tiến sĩ này còn có một biểu muội ruột thịt cùng nhau lớn lên."

Thường di nương: "... Con từ đâu biết được chuyện này?"

Bà ấy cũng chưa nghe ngóng được chuyện này đâu...

"Di nương đoán xem?" Ôn Diệp phớt phớt vụn bánh trong lòng bàn tay, thông dong nói: "Mẫu thân của họ Ngô không quản gia, là vì đã có tiểu biểu muội của hân quản rồi."

Đây đều là những chuyện ngày hôm qua nàng phân phó Đào Chi ra ngoài nghe ngóng được.

Một vị biểu muội song thân còn khỏe mạnh lại sống trường kỳ trong nhà biểu ca lâu như vậy, chắc chắn...

Thật ra Ôn Diệp không hề để ý chuyện lang quân tương lai nạp thiếp, chỉ là nàng không muốn xử lý phiền toái, nếu nạp một biểu muội thanh mai trúc mã như vậy vào phủ, hậu viện có thể yên bình mới lạ.

Rõ ràng đó không phải là cuộc sống mà nàng mong muốn. Thường di nương cũng nghe rõ điều bất ổn trong đó, bà ấy ghen một hồi lại nói: "Vậy còn có biểu ca nhà mẹ đẻ của đích mẫu con..."

Ôn Diệp lại uống một ngụm trà rồi nói: "Người trong nhà quá nhiều, chỉ tính mẹ chồng thôi đã có hai vị."

Di nương của Thẩm Thành đang sống rất tốt, hơn nữa thị thiếp của huynh trưởng nhà Thẩm thị quả thực quá nhiều, và Thẩm Thành dường như cũng di truyền điểm này của cha hắn, còn chưa cưới vợ mà trong phòng đã có đến bốn thông phòng.

Hết thông phòng rồi đến di nương tiểu thiếp, Ôn Diệp lười ứng phó.

Hơn nữa, nàng cũng không biết bản thân gả qua đó rồi có sống nổi không.

Thường di nương: "..."

Ôn Diệp buông chung trà xuống, nằm trở lại, tiếp tục nói: "Vị Hình Bộ Thị Lang này không giống vậy."

Thường di nương: "Không giống chỗ nào?"

Ôn Diệp hắng giọng: "Phụ mẫu đều đã mất, ra cửa có kiệu, trạch phủ đủ lớn, trên có huynh trưởng tẩu tử, dưới có nhi tử. Con gả qua đó không cần chủ trì bếp núc, cũng không cần sinh con kéo dài hậu tự."

Chương 28

"Vê phần đứa nhỏ ấy mà, lại càng không cần con phải nhọc lòng, tục ngữ nói rất đúng, trưởng tẩu như mẹ, vị Quốc công phu nhân Lục thị đó dù sao cũng được tính là một nửa tổ mẫu."

"Có nàng ấy ở đó, nhất định có thể dạy dỗ đứa nhỏ thật tốt."

Đối với Ôn Diệp mà nói, gả đến Từ gia chính là đổi sang một địa phương khác tiếp tục làm cá mặ, nhân bánh hoàn mỹ như vậy đã rơi trúng đầu nàng, vì sao lại không chọn.

Thường di nương:....

So với Thẩm thị thì Ôn phụ càng ngạc nhiên hơn với sự lựa chọn cuối cùng của Ôn Diệp.

Tối đến, ông ấy ngủ lại chính viện.

Ôn phụ nói với Thẩm thị: "Ta cho rằng Diệp Nhi sẽ chọn Ngô gia."

Tình hình Thẩm gia phức tạp, không thích hợp để gả, về phần Từ gia, môn đệ quá cao, nếu vào cửa chỉ sợ sau này phải cẩn thận từng li từng tí mà sống.

Ôn phụ đã cẩn thận quan sát hài tử Ngô gia, có tài hoa, tính cách ôn hòa, người cũng hiếu thuận.

Trừ lúc mới biết thì kinh ngạc một chút ra, bây giờ Thẩm thị đã dần dần hiểu thấu tâm tư của Ôn Diệp.

Đứa thứ nữ này của bà ấy luôn có suy nghĩ khác biệt với mọi người, thứ mà người khác để ý và kiêng kỵ, ví như cái danh kế thất, ví như con cái kế xuất, với nàng mà nói đều là chỗ tốt.

Cho dù sau này Ôn Diệp đối xử với kế tử thật lòng thật dạ như đối với con ruột thì e là người trong Quốc công phủ cũng không hoàn toàn tin tưởng. Chuyện này lại vừa vặn phù hợp với mong muốn của Ôn Diệp, có thể sinh muộן bao nhiêu liền sinh muộן bấy nhiêu, tốt nhất là đời này không cần sinh luôn.

Thẩm thị thoáng liếc Ôn phụ, nói: "Tuy rằng nhi tử Ngô gia không tệ, nhưng rốt cuộc vẫn là Từ gia tốt hơn."

Sĩ tử hàn môn với Nhị gia Quốc công phủ, rốt cuộc nên chọn ai, rõ ràng là rất dễ thấy.

Còn một chuyện nữa Thẩm thị không nói, vị biểu muộן ruột thịt đã sống ở Ngô gia mười mấy năm trời luôn là một phiền toái.

Rốt cuộc thì biểu muộן với thị thiếp bình thường cũng không giống nhau.

Nếu Ôn Diệp gả qua đó, chỉ riêng mối phiền toái này đã đủ cho nàng phí một phen đầu óc.

Về phần tại sao không nói chuyện đó với Ôn phụ, rất đơn giản, nam nhân trên thế gian sẽ không hiểu được loại chuyện này. Ở trong mắt bọn họ, nạp một biểu muộן gia đạo sa sút làm thiếp là một chuyện rất bình thường, không có gì đáng nói.

Dĩ mắt khắp thành Thịnh Kinh, tính riêng Thẩm thị biết đã có ba đến bốn nhà.

Bọn họ chỉ cần hưởng thụ mỹ mạo và sự dụ dỗ của thị thiếp là được, chuyện khác đã có đương gia chủ mẫu quản lý, nếu xử

trí không ổn thì đó cũng là chủ mẫu sai.

Thẩm thị lần nữa liếc nhìn Ôn phụ đang rũ mắt suy nghĩ sâu xa.

So với những nam nhân yêu thích phong lưu đó thì Ôn phụ đã mạnh hơn một bậc. Nhưng dù vậy, Thẩm thị vẫn biết rằng, trừ một điểm đó ra, Ôn phụ cũng không khác những nam nhân khác trên thế gian này là bao. May thay lúc còn thiếu nữ, trong nhà có một huynh trưởng có mối nối cũ tram mê nữ sắc, nhiều năm mưa dầm thấm đất, đến nỗi Thẩm thị từ trước tới giờ chưa từng có chút kỳ vọng nào vào tình yêu nam nữ.

Một đêm trước ngày xuất giá, mẫu thân dạy bà ấy sau này phải cung kính với công công bà bà, dịu ngoan với phu quân, đối xử tử tế với con cái của vợ lẽ, bà ấy vẫn luôn nhất nhất làm theo.

Mấy thập kỷ trôi qua vẫn luôn suôn sẻ, lại đụng phải chiếc đinh mềm Ôn Diệp này.

Chương 29

Nhưng mặc kệ ban đầu có khiếp sợ, tức giận và căm phan đến thế nào, cuối cùng cũng quy và bình tĩnh.

Ánh mắt của Thẩm thị khế tối lại, nếu truy cứu gốc rễ, có lẽ cũng từng có một chút hướng về xẹt qua đáy lòng đi...

Ôn phụ chợt nhớ đến Từ Quốc công cứ mỗi lần tan làm đều chuyên môn "ngẫu nhiên gặp được" mình, mặc dù không có ý nịnh bợ leo lên, nhưng khi biết sắp làm thân gia với Quốc công phủ, trong lòng Ôn phụ ít nhiều gì cũng có chút cảm giác kích thích.

Ôn phụ không có ham muốn thăng tiến, nhưng ông vẫn còn hai đứa nhi tử đang làm quan trong triều.

Có một muội phu năng lực thoát tục như vậy, con đường làm quan sau này dù sao cũng thuận lợi hơn bây giờ nhiều.

Vì vậy Ôn phụ gật đầu: "Cứ như vậy đi, sau này lại chuẩn bị cho Diệp Nhi nhiều của hồi môn hơn chút, dù sao đối phương cũng là Quốc công phủ."

Quốc công phủ hiển hách, hai huynh đệ cảm tình thâm hậu, phu phụ lão Quốc công đã mất nhiều năm, Từ Quốc công lại chưa từng có ý phân gia với thân đệ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà rất nhiều phu nhân thế gia nguyện ý gả đích nữ cho Từ Nguyệt Gia làm kế thất.

Thẩm thị nói: "Lúc nhị cô nương và tam cô nương xuất giá đều dựa trên định mức dành cho thứ nữ mà chuẩn bị, về phần Ôn Diệp liền tính gấp đôi đi."

Nhưng dù là gấp đôi cũng không thể vượt qua đích nữ, bằng không quy củ loạn rồi sẽ khiến người ngoài chê cười.

Ôn phụ không có ý kiến gì với chuyện này, chỉ nói: "Phu nhân cứ xem mà sắp xếp là được."

*

Sau khi hai nhà Ôn, Từ âm thầm đạt được sự ăn ý về chuyện hôn sự, Quốc công phu nhân Lục thị bèn sắp xếp tiết mục tới Phổ Khánh Tự ở ngoại thành dâng hương thì tình cờ gặp gỡ Thẩm thị cũng dẫn nhi tức và thứ nữ đi Phổ Khánh Tự.

Kết quả tự nhiên là hai người "vừa gặp mà như đã quen", chẳng bao lâu sau khi trở lại từ Phổ Khánh Tự, tin tức liên quan đến chuyện hai nhà Ôn Từ đang nghị hôn liền truyền ra ngoài.

Có thể nói, khi tin tức này vừa lộ ra ngoài, rất nhiều phu nhân thế gia ở Thịnh Kinh đều bị sốc.

Rốt cuộc thì phu phụ Từ Quốc công đã nghĩ gì vậy, nguyên phối của Từ Nguyệt Gia vốn đã có xuất thân không cao, nghe nói là nữ nhi của một vị cựu tướng dưới trướng lão Quốc công, lúc nhỏ từng được nuôi ở Từ gia mấy năm, từng có một đoạn tình nghĩa cắt tóc để chỏm với Từ Nguyệt Gia.

Sau khi vị nguyên phối phu nhân Tề thị này gả vào Từ gia thì cực ít ra ngoài, nói là thân thể không được tốt lắm, quả nhiên không đến một năm liền nhắm mắt xuôi tay, chỉ để lại một đứa nhi tử.

Người từng ghen ghét nàng lại bắt đầu vui sướng khi thấy người gặp họa. Trong mắt những nữ tử ái mộ Từ Nguyệt Gia, đó là vì Tề thị không có phúc khí.

Nếu người gả vào Tề gia là các nàng, tất nhiên các nàng sẽ không để cuộc sống của mình trở thành như vậy, để nữ tử khác có cơ hội làm kế mẫu của nhi tử do mình sinh ra. Cũng có người khác không muốn thấy Quốc công phủ hòa thuận, đã có những suy nghĩ rất âm u, có lẽ là Quốc công phu nhân không muốn đệ muội trong nhà vượt qua mình nên mới cố ý làm vậy. Lần đầu mượn tình nghĩa thơ ấu để tiểu thúc cưới nữ nhi của một võ tướng có xuất thân không cao, lần thứ hai tuy rằng chọn nữ nhi của Thái Thường Tự Khanh Ôn gia nhưng lại là một thứ xuất.

Chương 30

Chỉ có Vĩnh Thành Bá phu nhân sau khi biết chuyện này thì giữ kín như bưng, bà ấy chỉ hơi ngạc nhiên khi Lục thị cuối cùng lại chọn thứ muội nhà mẹ đẻ của con dâu nhà mình, nhưng sau đó lập tức hiểu ra ngay.

Bà ấy tin tưởng phẩm hạnh của Lục thị, lòng dạ của đích trưởng nữ Định An Hầu phủ sao có thể hẹp hòi như vậy, chọn thứ nữ Ôn gia có lẽ là vì suy nghĩ cho chất nhi chưa đầy hai tuổi của mình, sợ sau này kế thất xuất thân quá cao có hại tử của chính mình sẽ không dung được đích trưởng tử Từ Ngọc Tuyên do nguyên phối sở sinh.

Mặc kệ bên ngoài nghị luận thế nào, chuyện hôn sự giữa hai nhà Ôn Từ rốt cuộc cũng được quyết định trước khi mùa hạ oi bức kết thúc.

Chiếu cố đến tuổi tác của Ôn Diệp, hôn kỳ không định vào năm sau mà là cuối thu đầu đông năm nay, tính toán đầu ra đấy thì chưa đầy ba tháng nữa.

Cũng may Thẩm thị đã sớm chuẩn bị của hồi môn cho Ôn Diệp từ lúc hai thứ nữ khác xuất giá, hiện tại chỉ cần thêm bớt một số thứ là được.

Bạc áp đáy rương chuẩn bị cho Nhị cô nương và Tam cô nương đều là ba ngàn lượng, của Ôn Diệp thì Thẩm thị cho thêm gấp đôi, sáu ngàn lượng, về phân những món hồi môn khác thì vẫn vậy.

Sau khi cầm được tới tay sáu ngàn lượng, Ôn Diệp vẫn luôn có cảm giác không chân thật.

Nàng sống cả hai đời cũng chưa từng thấy nhiều bạc đến vậy. Ở nơi này, tiêu dùng trong một năm của bách tính bình thường cũng không vượt quá hai đến ba lượng.

Sáu ngàn lượng, người bình thường phải kiếm trong bao lâu?

Ôn Diệp tính toán sơ sơ, bỗng nhiên cảm thấy bản thân rất may mắn khi đầu thai vào Ôn gia, cả đời đều không cần lo lắng chuyện ăn mặc dùng ở.

Sau khi có sáu ngàn lượng bạc áp đáy ruộng mà Thẩm thị cho, Ôn Diệp liền trả lại cho di nương và tiểu muội ba trăm lượng bạc mà nàng định trước khi xuất giá mới trả.

Thường di nương rất không tình nguyện, Ôn Diệp khuyên bà ấy: "Di nương, người toàn nghĩ cho con, vậy thì tiểu muội phải làm sao bây giờ? Con bé đọc sách tốt, khó tránh khỏi phải thường xuyên tới tiệm sách mua sách, cả người lẫn con đều biết sách ở chỗ đó đắt bao nhiêu, hơn nữa mẫu thân đã cho con nhiều như vậy, đủ để con dùng rồi."

Còn một chuyện mà nàng vẫn chưa nói xong, đó là, chờ gả đến Quốc công phủ rồi, bạc hàng tháng của nàng so với hiện tại còn nhiều hơn, cho nên nàng căn bản không lo thiếu bạc xài.

Thường di nương thấy Ôn Diệp kiên trì thì không nói lại nàng: "Nhưng con sắp xuất giá, ngoài số bạc này, di nương cũng không có thứ gì khác đáng tiền để cho con."

Nói xong, mắt bà ấy lại đỏ hoe.

Ôn Diệp yên lặng nhìn nữ nhân trước mắt, đây là thân mẫu đời này của nàng, thật lòng thật dạ yêu thương nàng hai mươi năm,

nếu nói trong lòng không có tình cảm gì thì là nói dối.

Chính vì như vậy, nàng mới không thể lấy số bạc này.

Đời này, Ôn Diệp là người thuộc Nguyệt Quang tộc (/), tiền tiêu vật mỗi tháng cứ đến cuối tháng là hết sạch, số bạc mà Thường di nương và Ôn Nhiên tích cóp được là từ tiền tiêu vật hàng tháng và tiền thưởng mỗi lần Ôn Nhiên thi được thứ hạng cao.

(/) Nguyệt Quang tộc (月光族): chỉ người kiếm được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu.

Ôn Diệp cả hai đời đều không học được thật lòng khiêm nhường, cũng sẽ không chiếm hữu thứ mà người khác nên có được.

Cho dù đối phương có là thân nương và bào muội của nàng.

Chương 31

Ôn Diệp sẵn sàng tiếp nhận và thỉnh thoảng đáp lại tình yêu cùng với sự quan tâm mà Thường di nương và Ôn Nhiên dành cho mình, nhưng loại đối xử tốt đến mức gần như "tu tổn hại" này thì thứ cho nàng không có phúc để hưởng.

Nói nàng nàng tâm vô phế cũng được, nhưng nếu trong lòng quá đặt nặng chuyện tình cảm với người khác thì sẽ rất mệt

Nếu Ôn Diệp đã quyết định đời này làm cá mặn, vậy thì một nửa trái tim này của nàng vĩnh viễn chỉ có thể vì mình mà suy nghĩ, hoàn toàn chỉ chứa một mình nàng.

Đối mặt với "vũ khí sát thương bằng nước mắt" của Thường di nương, Ôn Diệp khẽ suy tư, có rồi.

Nàng nói: "Hay là di nương mua cho con một bộ đồ đông nhé? Đồ hồi môn mà mẫu thân chuẩn bị đều do tú nương thêu thùa may vá, con muốn một bộ do chính tay di nương làm."

Vừa vặn dùng thời gian hơn hai tháng để làm một bộ đồ đông sẽ không quá mệt.

Thường di nương nghe vậy, không chỉ trong lòng nóng hừng hực, mà vành mắt cũng bớt đỏ, nói: "Thứ mà con muốn, ta nhất định sẽ làm cho con."

Sau khi giải quyết được Thường di nương, Ôn Diệp lại nói: "Về phần tiểu muội, lát nữa con sẽ viết ra một danh sách, dùng tiên thưởng của muội ấy để mua, coi như thêm trang cho con."

Những quyển sách trong danh sách mà tiên sinh ở học đường liệt kê cho Ôn Nhiên đều khá đắt, một quyển ít nhất cũng tốn mấy lượng bạc. Trong khi đó, thoạt bản mà nàng muốn đọc thì lại khác, chỉ cần một hai lượng là có thể mua được từ ba đến bốn quyển, mua năm lượng bạc là được, đủ để nàng xem trong một khoảng thời gian rồi.

Thường di nương cứ tưởng sách mà Ôn Diệp nói là mấy loại như Tứ thư Ngũ kinh này nọ, bèn vui vẻ đồng ý.

Không khí khẩn trương chuẩn bị gả của Hoành Vu viện không kéo dài được bao lâu, Ôn nhị cô nương gả xa đến Hiến Châu cuối cùng cũng theo phu quân thăng chức hồi kinh rồi.

Đương nhiên, khẩn trương là Thường di nương và nhóm tỳ nữ trong viện, Ôn Diệp ngoài việc thuê vài đường trên giá y ra thì vẫn sống nhõn nhõn như ngày trước, chỉ chờ hai tháng sau gả ra ngoài.

Tuy Ôn Tuệ là thứ xuất nhưng rốt cuộc từ ngày xuất giá đã sáu năm chưa về nhà mẹ đẻ một lần.

Vì vậy lúc nàng ta cho người truyền lời đến Ôn gia, Thẩm thị không cần suy nghĩ quá lâu đã đồng ý với thỉnh cầu về thăm nhà mẹ đẻ vào ngày mốt của nàng ta, đồng thời còn chuyển lời đến Vĩnh Thành Bá phủ và phu gia của nữ nhi Quế di nương, để ngày mốt các nàng về chung.

Quế di nương vẫn luôn điệu thấp biết được nữ nhi có thể về nhà thì mừng phát khóc. Từ ngày nữ nhi xuất giá, cơ hội mẫu nữ hai người có thể gặp nhau ít đến đáng thương.

Nhưng đối với Ôn Diệp từ trước đến nay luôn tận lực trốn tránh phiền phức mà nói thì tâm trạng của nàng rất chi bình thường, thậm chí còn có thể nói là không được tốt lắm.

Sinh mẫu của Ôn Tuệ là Bạch di nương đã bệnh chết khi nàng ta xuất giá chưa được một năm, nhớ đến các loại "ân oán" giữa mình và Ôn Tuệ, Ôn Diệp cảm thấy mục đích lần này Ôn Tuệ về nhà hơn phân nửa là đến tìm mình gây phiền toái.

Ôm lấy loại suy nghĩ này, rất nhanh đã đến ngày mốt. Tất cả nữ nhi đã gả ra ngoài của Ôn gia đều trở về nhà mẹ đẻ, lấy danh nghĩa mở tiệc đón gió tẩy trần cho một nhà của Ôn Tuệ mà tụ tập một bữa.

Chương 32

Ôn Ngọc Uyển thì không cần phải nói, lần này ngoài bản thân, nàng ấy còn dẫn theo cặp song bào thai về nhà ngoại, còn hai đứa khác vì quá nhỏ nên để lại trong nhà cho nhóm ma ma tâm phúc trông nom.

Năm đó phu gia mà Thẩm thị chọn cho Ôn Lan là ấu tử của công Bộ Thị Lang Vương gia. Vương gia có năm nhi tử, không một ai là thứ xuất, thiên phú đọc sách của ấu tử không bằng mấy vị huynh trưởng, nhưng được cái được cả nhà sủng ái, người cũng kiên định, cuộc sống sau này sẽ không quá kém.

Tính tình của Ôn Lan giống với Quế di nương, nhát gan, nếu gả vào nhà phức tạp thì nàng sẽ không quản lý nổi. Chỉ có trong nhà nhân khẩu đơn giản, không khí tốt mới thích hợp với nàng ấy.

Thời gian đã chứng minh phu gia mà Thẩm thị chọn cho Ôn Lan rất không tệ. Sau khi xuất giá, phu quân săn sóc, chị em dâu hòa thuận, nàng ấy là dâu út, bên trên có bốn vị tẩu tử chống đỡ, chỉ cần sống tốt cuộc sống của mình là được.

Xuất giá đã năm năm, sinh một trai một gái, phu quân chỉ nâng một thông phòng trong lúc nàng ấy mang thai. Đối với Ôn Lan mà nói, cuộc sống hôn nhân thế này đã là cực kỳ hạnh phúc.

Vì vậy Quế di nương vẫn thường khuyên bảo Ôn Lan phải hiếu thuận với đích mẫu Thẩm thị, nếu gặp phải người khắt khe với con vợ lẽ, sao nàng ấy có thể có được cuộc sống tốt đẹp như thế này.

Quan hệ giữa Ôn Diệp với Ôn Lan khá tốt, thấy nàng ấy sống tốt, nàng cũng vui thay.

So với hồi còn làm cô nương, Ôn Lan đã nở nang hơn chút, nhưng lá gan thì vẫn nhỏ như vậy, lúc nói chuyện vẫn không dám lớn tiếng.

Sau khi gặp Quế di nương, Ôn Lan đến bên cạnh Ôn Diệp, khẽ nói một câu: "Tứ muội, chúc mừng muội."

Tất nhiên là chúc mừng vì nàng sắp được gả vào Quốc công phủ.

Đối với lời chúc phúc thật lòng thật dạ, Ôn Diệp vẫn luôn thản nhiên tiếp nhận, nàng nói: "Cảm ơn."

"Hu Bồng có một giọng nữ chói tai xen vào giữa hai người:
"Chẳng qua chỉ là ga qua đó làm kế mẫu, có gì hay mà chúc mừng!"

Ôn Diệp lười biếng dời ánh mắt, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, đẹp thì đẹp đấy, chỉ là ngẩng đầu ưỡn ngực như một con gà chọi vậy.

Đối phương cảm tức trùng nàng: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Ôn Diệp khẽ nhướng mày, đã sáu năm rồi, sao vẫn... náo nhãng như vậy chứ.

Ôn Diệp lười so đo với Ôn Tuệ, thuận miệng nói: "Là không giống tỷ, Ôn Tuệ tỷ là lợi hại nhất."

Sau khi Ôn Tuệ ga đi, sáu năm liền sinh được ba nhi tử, lòng tin khá mạnh mẽ. Hơn nữa, phu gia tôn trọng nàng ta, phu quân lại biết tiến tới, rời kinh đã mấy năm nhưng vẫn không thu liễm được tính tình đó của nàng ta, ngược lại còn ngông hơn hồi

chưa xuất giá.

Dưới cơn tức giận, nói năng cũng không thêm suy nghĩ: "Năm đó nếu như không phải vì người, ta đã sớm..."

Ôn Diệp kịp thời ngắt lời nàng ta: "Năm đó nếu không nhờ có ta, bây giờ chỉ sợ tử đã sớm xuống âm tào địa phủ rồi."

Nói xong, liếc hai tên tiểu tử đứng bên cạnh nàng ta và một đứa khác nằm trong lòng ma ma đứng đằng sau, dài giọng nói: "Có lẽ nỗ lực chút còn có thể lừa một mỹ nam quý kết minh hôn, sinh thêm mấy đứa quý nhỏ cũng không chừng."

Ôn Lan từ nhỏ đã sợ quý lập tức run lên.

Trong lòng thì nghĩ, cái miệng của tứ muội vẫn lợi hại như vậy.

Ôn Tuệ từ nhỏ đã nói không lại Ôn Diệp: "..."

Đã thế đại nhi tử đứng ở bên người còn ngẩng đầu hỏi nàng ta: "Mẫu thân, tiểu quý mà Tứ di nói là con sao?"

Chương 33

Trên buổi tiệc đón gió tấy trần vào buổi chiều, Ôn Tuệ đã giới thiệu toàn bộ Ôn gia với đại nhi tử năm tuổi của mình. Bây giờ cách lúc dùng ngộ thiện vẫn chưa lâu, tự nhiên cậu nhóc vẫn chưa quên Ôn Diệp.

Cậu nhóc thấy Ôn Tuệ không nói gì thì hỏi thêm một câu: "Vậy phụ thân là cái gì?"

Ôn Tuệ ""..."

Ôn Diệp không nhìn được, bật cười thành tiếng: "Nhi tử của tỷ dễ thương hơn tỷ nhiều."

Ôn Tuệ ghen một bụng tức, cuối cùng chỉ nặn ra được một câu: "Tưởng ai cũng giống mình, gái lỡ thì hai mươi tuổi mới gả đi được!"

Nói xong còn cố ý sờ đầu trưởng tử, khoe khoang nói: "Nhi tử của ta đọc sách lợi hại lắm, nào, Minh Hựu, đọc mấy bài thơ cho Tam đi với Tứ đi của con nghe đi!"

Tướng công của Ôn Tuệ họ Đỗ, Đỗ Minh Hựu năm tuổi nghe thấy yêu cầu của mẫu thân, lập tức thuần thục đọc thuộc thơ.

Quả thực như Minh Tuệ đã nói, hài tử này có chút thông minh.

Ít nhất cao hơn mẫu thân của thằng bé một bậc.

Lúc Ôn Diệp nghe cậu nhóc đọc thơ cũng không nhàn rồi, lúc thì

lộ ra vẻ mặt hài lòng, trong hài lòng lại có chút nghiêm túc.

Đỗ Minh Hữu càng đọc giọng càng nhỏ, cậu nhóc cứ cảm thấy vẻ mặt của Tú di giống y chang vẻ mặt của phu tử trên học đường.

Loại cảm giác kính sợ theo bản năng lập tức xông thẳng vào trán Đỗ Minh Hữu.

May thay mười bài thơ không vì vậy mà đọc sai.

Sau khi kết thúc, Đỗ Minh Hữu âm thầm thở phào một hơi, cậu nhóc bé tí cảm thấy vui mừng quá đỗi.

Tiểu hài tử nhà khác thật thú vị, chờ cậu nhóc đọc xong, Ôn Diệp lập tức vỗ tay khen: "Tốt!"

Đỗ Minh Hữu chưa từng gặp qua loại khen ngợi thẳng thắn như thế này, hai mắt đều mở to.

Ôn Diệp mặc kệ, nàng nhìn về phía Ôn Tuệ, nghiêm túc nói: "Sự thật chứng minh, nhi tử của tử quả nhiên không giống tử."

Ôn Lan ở bên cạnh nghe hiểu, khóe môi khẽ cong lên một vòng cung nhỏ, sau đó phì cười.

Ôn Tuệ vẫn chưa lấy lại phản ứng, tiếp tục kiêu ngạo: "Mấy đứa nhi tử của ta lớn lên giống cha chúng, đương nhiên đọc sách cũng..."

Nói được một nửa, Ôn Tuệ bỗng chốc trừng mắt giận dữ: "On-Diep-!"

Đỗ Minh Hữu năm tuổi vội vàng bịt kín hai lỗ tai của Nhị đệ ngây thơ, bản thân cũng thuận thực rút cổ nhắm mắt lại, ma ma ở đằng sau đã yên lặng ôm Tam đệ quay người đi từ trước.

Nhóm nam nhân ở đằng trước bàn luận triều sự chẳng hay biết gì về ồn ào giữa hai người. Sau khi Hàn ma ma biết chuyện lập tức bấm với Thẩm thị một tiếng.

Chính viện, Ôn Ngọc Uyển mang theo một đôi nhi nữ nói chuyện với Thẩm thị.

Nghe Hàn ma ma bấm báo xong, Ôn Ngọc Uyển kinh ngạc không thôi, nhìn về phía Thẩm thị: "Mẫu thân, bọn chúng vẫn luôn như vậy sao?" Lúc trước Ôn Ngọc Uyển sống ở Phương Phi các gần chính viện, cách xa nơi ở của nhóm thứ muội, hơn nữa yêu cầu của Thẩm thị đối với nàng ấy khá cao, cho dù nàng ấy có lòng chơi đùa với các thứ muội thì cũng không có thời gian.

Nhiều năm như vậy rồi, nàng ấy đối với ba thứ muội chỉ có một vài ấn tượng mơ hồ chứ không hiểu rõ.

Thẩm thị nhấp một ngụm trà, nói: "Nhị muội của con thích gây chuyện thị phi, trước đây khi Bạch di nương còn sống thường hay ra chủ ý xấu cho nó. Mấy năm nay, ngoài ta ra cũng chỉ có Ôn Diệp là có thể trị được nó."

Ký ức của Ôn Ngọc Uyển về Ôn Tuệ có phần sâu sắc hơn hai thứ muội khác, bởi vì vị di nương thích tranh giành đó của nàng ta.

Chương 34

"Ôn Diệp có thể trị được nàng ta?" Ôn Ngọc Uyển nhin không được hoài nghi, mới tới đây thôi, nàng ấy vẫn cảm thấy Ôn Diệp là một cô nương nhu thuận, nhiều nhất là có chút tinh ranh và không nhát gan như Ôn Lan mà thôi.

Thẩm thị không giải thích mà chỉ nói: "Chờ sau này tiếp xúc nhiều rồi con sẽ hiểu thôi."

Ôn Ngọc Uyển gật đầu, cũng không nghĩ sâu xa.

Nàng ấy chợt nhớ đến chuyện mà bà bà đã phân phó trước khi xuất môn, nghĩ rồi nói: "Chỗ này của con có một bộ trang sức vàng ròng, nhìn cũng không tệ, muốn thêm trang cho Tứ muội."

Thẩm thị một câu chọc thủng: "Ba bà của con đưa cho con hả?"

Ôn Ngọc Uyển mỉm cười, để hai đứa nhỏ ra ngoài chơi, chờ hai đứa đi rồi mới nói: "Nương thật là, chuyện gì cũng có thể đoán trúng."

Quả thật bộ trang sức đó là bà bà Vĩnh Thành Bá phu nhân bảo nàng ấy mang đến.

"Thiết nghĩ tiểu cô tử đó của con đã định ra việc hôn sự rồi nhỉ." Thẩm thị lần nữa nói trúng.

Ôn Ngọc Uyển không thể không bái phục, đồng thời hỏi: "Bà bà vẫn luôn giấu chuyện này, sao nương lại biết?"

Thẩm thị liếc nữ nhi một cái, nói: "Con người đó của bà bà con, ta vẫn có chút hiểu."

Ôn Ngọc Uyển thầm chấp nhận, nếu không phải mẫu thân hiểu rõ bà bà, cuộc sống hiện tại của nàng ấy cũng không tốt thế này.

"Định nhà nào?" Thẩm thị lại hỏi.

Ôn Ngọc Uyển cũng không giấu giếm: "Đích trưởng tử của Tịnh Viễn Hầu gia."

Thẩm thị gật đầu: "Xác thật là một cửa hôn sự tốt."

Đích trưởng tử thừa tước, nữ nhi gả qua đó, tương lai chính là Tịnh Viễn Hầu phu nhân, Vĩnh Thành Bá phu nhân có thể không cao hứng mới lạ.

Tuy nói phụ tử Vĩnh Thành Bá ở trên triều được trọng dụng, nhưng Tịnh Viễn Hầu cũng không hề kém.

Vốn dĩ trong danh sách suy xét của Tịnh Viễn Hầu phu nhân không có cô nương nhà Vĩnh Thành Bá, cho đến khi việc hôn sự của Ôn gia và Từ gia được định xuống.

Kể từ đó, giữa Vĩnh Thành Bá phủ và Từ Quốc công phủ đã nhiều thêm một bước chuyển ngoặt mới.

Bấy giờ Tịnh Viễn Hầu phu nhân mới chú ý tới Vĩnh Thành Bá phủ. Và tất nhiên bà ấy cũng không phải là một người tùy tiện hồ nhi tử, cô nương đích xuất của Vĩnh Thành Bá phủ quả thực trở mã không tệ, phụ huynh trong nhà cũng biết phân đấu, bằng không cho dù Quốc công phủ có kết thân với Vĩnh Thành Bá phủ thì bà ấy cũng sẽ không suy xét.

Nhưng mà Thẩm thị cũng biết, nếu không có hôn sự giữa Ôn Diệp và Nhị gia Từ Quốc công phủ, lấy ánh mắt đó của Tịnh

Viễn Hâu phu nhân, căn bản sẽ không chủ động tìm hiểu cô nương của Vĩnh Thành Bá phủ.

Ôn Ngọc Uyển thấy Thẩm thị không phản đối, bèn nói: "Vậy giữ bộ trang sức này lại nhé?"

Thẩm thị bình tĩnh nói: "Để lại đi, ta nghĩ tứ muội của con sẽ không cự tuyệt đâu." *

Đương nhiên Ôn Diệp sẽ không cự tuyệt, thậm chí còn hi vọng loại chuyện như thế này xảy ra càng nhiều càng tốt.

Dù nàng có không ăn không uống ba năm cũng không mua nổi bộ trang sức vàng ròng mà đích tỷ Ôn Ngọc Uyển đã đưa tới.

Chẳng qua lúc bộ trang sức được đưa tới, Ôn Lan đã đi chào tạm biệt Quế di nương rồi, Ôn Tuệ thì vẫn còn đó.

Ôn Diệp cũng không hiểu nàng ta chậm chạp không chịu đi là vì cái gì.

Đồ trang sức trị giá ngàn lượng tự nhiên sẽ khiến Ôn Tuệ đỏ mắt ghen tị, nàng ta hừ lạnh: "Mẫu thân quả nhiên thiên vị!"

Ôn Diệp vui vẻ đặc ý nhận lấy bộ trang sức, lên tiếng đáp trả: "Ai bảo người ta phải gả là Nhị gia của Từ Quốc công phủ chứ."

Chương 35

Tên tuổi của phu quân tiện nghi lúc cần dùng vẫn phải dùng, Ôn Diệp mặt mày thản nhiên.

"Muội tưởng rằng gả cho Từ Nguyệt Gia là tốt à? Ta nói cho muội biết, cả Thịnh Kinh này cô nương nhớ thương hẳn nhiều lắm, ta chống mắt lên xem sau này muội làm thế nào!" Trong lòng Ôn Tuệ không thoải mái, lời nói ra khỏi miệng cũng giảm đi mấy phần mùi thuốc súng, cũng không biết có phải là những lời vừa rồi của Ôn Diệp đã phát huy tác dụng hay không.

Trước khi gả đi, Ôn Tuệ có một người bạn quan hệ không tồi, người đó đã thương nhớ Từ Nguyệt Gia nhiều năm, dù sau này đã gả cho người cũng chưa từng thay đổi.

Sau khi Ôn Tuệ hồi kinh lập tức liên hệ với đối phương, phát hiện nàng ta đã hòa li rồi, người cũng trở nên kỳ kỳ quái quái, nhưng vẫn si tình với Từ Nguyệt Gia như trước, lúc nói chuyện với vị hảo hữu ngày xưa đó còn có thể ngửi thấy mùi chua thoang thoảng.

"Có nhớ thương cũng chịu thôi, người đã sắp là của muội rồi." Ôn Diệp hết sờ kim thoa rồi lại nhìn kim bộ diêu.

Lại nói tiếp, nhớ thương thì nhớ thương, cũng sẽ không thiếu một khối thịt.

Ôn Tuệ nói không lại nàng, khó thở nói: "Muội không thể nhường ta một chút à?!"

Ôn Diệp ngay cả đầu cũng không thèm quay lại: "Cho tử chút nhan sắc, tử liền mở cả phường nhuộm."

(/) cho chút nhan sắc liền mở cả phường nhuộm (给点颜色就开染坊): ý chỉ thấy người ta có thái độ tốt liên hành động quá đáng hơn, hoặc là nói mới hơi được cất nhắc một chút đã đặc ý đến mức quên mất bản thân mình là ai.

Ôn Tuệ nghe vậy lập tức giận dữ cầm cái hộp trong tay tỳ nữ ném lên bàn, sau đó hầm hầm rời đi.

Ôn Diệp không hề có ý giữ người ở lại.

Loại người như Ôn Tuệ cần phải có người khác trấn áp, nếu không nhất thời không để ý, nàng ta sẽ điên điên khùng khùng cả ngày.

Năm đó Thẩm thị phải phí rất nhiều thời gian công sức mới có thể tìm được một nhà toàn người thông minh thông thấu như Đỗ gia, chỉ có người nhà như vậy mới có thể tránh cho Ôn Tuệ trở nên giống với Bạch di nương.

Quả nhiên, sau khi thoát khỏi sự tẩy não của Bạch di nương, cả người Ôn Tuệ từ trên xuống dưới chỉ còn lại một chút ngu ngốc đó.

Và tất nhiên, dù vậy thì Ôn Diệp vẫn không thích nàng ta như cũ.

Có lẽ là gen của Ôn phụ đủ mạnh, cuối cùng Ôn Tuệ vẫn không xấu xa triệt để như Bạch di nương.

Bằng không cuộc sống của nàng ta ở Đỗ gia sẽ không suôn sẻ đến vậy, sau khi hồi kinh còn có lòng dạ về Ôn gia tìm nàng cãi nhau.

Về phần chuyện năm đó, một thứ nữ nhỏ nhoi đột nhiên có khả

năng trở thành Cửu Vương trắc phi, đổi lại là ai cũng sẽ tóm chặt lấy cơ hội đó bò lên trên.

Cộng thêm sự dạy dỗ của Bạch di nương, một tiểu cô nương mười ba tuổi động tâm trước cám dỗ cũng là chuyện khó trách.

Dù sao năm đó gần như tám chín phần mười người ở Thịnh Kinh đều cho rằng Cửu Vương sẽ kế thừa hoàng vị. Chỉ là sau này hắn thất bại rồi, cho nên bây giờ nhìn lại, gần như đều là Ôn Tuệ sai.

Ôn Diệp chặt đứt chút mầm mống vừa đâm chồi trong lòng Ôn Tuệ, nói dễ nghe chút là vì Ôn gia.

Nhưng thật ra nàng biết bản thân không hề cao thượng như vậy, nguyên nhân phần lớn là vì nàng không muốn cuộc sống cá mạn lúc đó và sau này nhiều thêm bất cứ một nhân tố không ổn định nào.

Dù sao từ trước đến nay hoàng quyền tranh đấu luôn luôn thay đổi trong nháy mắt.

Ôn Tuệ là vì suy nghĩ cho bản thân, nàng cũng vậy.

Kết quả chỉ có thể nói là nàng cực thắng mà thôi.

Chương 36

Sau khi chọc cho Ôn Tuệ tức giận bỏ đi, Ôn Diệp mở hộp gấm mà đối phương de lại ra, bên trong là một đôi vòng ngọc cực kỳ óánh nhuận.

Ôn Diệp khẽ hừ một tiếng, hôm nay tâm trạng nàng đang tốt, về phần không thích ai đó, để ngày mai tiếp tục vậy.

Thời gian hai tháng trôi qua rất nhanh, trước khi mùa đông đến, cuối cùng Ôn Diệp cũng phải xuất giá.

Chỉ là ai có thể nói cho nàng biết, tại sao thành hôn phải dậy sớm như vậy không?

Ôn Diệp mơ mơ màng màng bị mấy tỳ nữ kéo ra khỏi ổ chăn, chưa kịp chuẩn bị gì đã bị ấn vào trong thùng tắm. Sau khi từ đầu đến chân đều được tẩy rửa sạch sẽ, nàng lập tức bị đẩy tới ngồi trước bàn trang điểm.

Các loại son phấn không ngừng bôi quét lên mặt, không biết đã qua bao lâu, bên ngoài trời đã sáng rồi.

Lúc này, Ôn Diệp đã hồi phục một chút tinh thần, nhìn vào bản thân trong gương đồng rõ ràng đã đẹp hơn bình thường rất nhiều, lập tức tự mình thưởng thức một phen.

Quả nhiên tân nương tử là xinh đẹp nhất.

Lúc này nhóm tỳ nữ mang giá y đến, Ôn Diệp đội một đầu lấp lánh ánh vàng đứng dậy, mở rộng hai tay, giá y có chút phức tạp,

mặc lên người tốn hết hai khắc.

Mới sáng sớm Thường di nương đã đến phòng của Ôn Diệp, giờ phút này hai mắt đã sưng đỏ, một nửa là không ngủ một nửa là vui mừng, cuối cùng đều hóa thành lệ trong hốc mắt.

Rõ ràng là Ôn Nhiên đứng ở bên người bà ấy cũng từng khóc qua.

Ôn Diệp nhìn bọn họ mỉm cười: "Được rồi, không phải vẫn luôn hi vọng con gả ra ngoài à? Sao đến lúc này lại không ngủ rồi?"

Thường di nương vừa nghe lời này của nàng, nước mắt lập tức rơi xuống.

Nhìn vào càng khiến người ta thương tiếc.

Ôn Diệp khuyên can mãi mới miễn cưỡng dỗ được bà ấy.

Chỉ trong nháy mắt, giờ lành đã đến rồi.

Kiếp hoa đón dâu đã đến trước cửa, bên ngoài truyền đến tiếng pháo bùm bùm.

Khăn voan đỏ phủ xuống che đi tầm nhìn của Ôn Diệp, nàng nhìn khuôn mặt mơ hồ của thân nhân qua một lớp khăn hồng đỏ thắm, thản nhiên mỉm cười.

Tỳ nữ cung kính nói: "Tứ cô nương, nên đứng dậy rồi."

Ôn Diệp khẽ ừ một tiếng, cuối cùng nhìn thoáng qua Thường di nương và Ôn Nhiên, sau đó dứt khoát quay người ra khỏi Hoàn Vu viện.

Trong Hoàn Vu viện, ngoài Vân Chi và Đào Chi ra, những người khác cũng theo Ôn Diệp đến Quốc công phủ.

Đây là yêu cầu của Ôn Diệp, nguyên nhân rất đơn giản, nàng đã dùng quen những người này rồi.

Thẩm thị không nói gì nhiều, còn thưởng cho nàng thêm một ít thị tỳ. Đào Chi là người cuối cùng rời khỏi Hoành Vu viện, nàng ấy có lời muốn nói với Thường di nương và Ôn Nhiên: "Thường di nương, Ngũ cô nương, cô nương của bọn nô tỳ có đồ để lại cho hai người, đã giao cho Kim Cát tỳ tỳ rồi."

Kim Cát là tỳ nữ của Khê Thúy viện, đã hầu hạ Thường di nương hơn mười năm rồi.

Thường di nương và Ôn Nhiên quay sang nhìn lẫn nhau.

Ôn Diệp để lại cho bọn họ thứ gì vậy?

Mẫu nữ hai người mang theo nghi hoặc trở lại Khê Thúy viện, Thường di nương hỏi Kim Cát: "Đồ mà Đào Chi giao cho người đâu?"

Kim Cát trả lời: "Nô tỳ để trong phòng của người rồi."

Thường di nương vào trong phòng, quả nhiên thấy một rương gỗ nhỏ khá lớn trong góc bàn.

Bà ấy bước qua đó, mở rương gỗ ra, đập vào mi mắt là một phong thư cùng với mấy quyển sách.

Thường di nương và tiểu nữ nhi liếc mắt nhìn nhau, mở phong thư ra, phát hiện bên trong là một trang thực đơn, mặt trên viết phương pháp làm các món ăn hiếm lạ mà Ôn Diệp hay mày mò ngày trước.

Chương 37

Thường di nương nhìn từ đầu trang tới cuối trang, mắt chột nóng lên.

Tầm nhìn của Ôn Nhiên chuyển từ trên thực đơn đến đồng sách trong rương gỗ, hai mắt lập tức sáng lên, kinh hô thành tiếng.

Thường di nương vội hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Nhiên kích động lật xem sách trong rương: "Mấy quyển sách này ở tiệm sách quyển rẻ nhất cũng hai mươi lăm lượng! Tỷ tỷ mua nhiều như vậy, e là phải tốn mấy trăm lượng."

Thường di nương cũng bị dọa rồi: "Đắt như vậy á?!"

Cho đến thời điểm này, quyển sách đắt nhất mà Ôn Nhiên từng mua cũng chỉ có giá mười lượng mà thôi.

Thường di nương thấy Ôn Nhiên đối với mấy quyển sách này yêu thích đến mức không nỡ buông tay, bèn nói: "Nếu tỷ tỷ của con đã mua rồi, vậy thì con cứ nhận đi, nhưng mà con phải nhớ kỹ chỗ tốt của tỷ tỷ đây."

Ôn Nhiên vui vẻ gật đầu, lại có chút ngập ngừng nói: "Nhưng mà sách con mua cho tỷ tỷ cả thấy chỉ tốn hơn năm lượng thôi."

Hai bên so sánh, Ôn Nhiên cảm thấy bản thân làm muội muội rất không hợp cách.

Thường di nương nói: "Sách không giống nhau, đương nhiên giá

cả cũng khác rồi, nhưng ta nhớ con mua cũng không ít, cũng chất đầy một rương nhỏ, sao chỉ tốn có năm lượng thôi?"

Lúc hỗ trợ sửa sang lại của hồi môn, bà ấy có nhìn thoáng qua, tuy rương không lớn nhưng quả thật đã bị chất đầy.

Ôn Nhiên vuốt bìa sách, sau đó ngược mắt nhìn về phía Thường di nương, nghiêm túc nói: "Sách ở trong danh sách mà Tứ tỷ đưa cho con giá khá rẻ, một lượng có thể mua từ ba đến bốn quyển."

Tổng cộng hai mươi bốn quyển, còn chưa đến sáu lượng bạc.

Mí mắt của Thường di nương nhảy lên thành thạch, trong lòng có loại dự cảm không lành, bà ấy vội hỏi: "Đó là những sách gì?"

Ôn Nhiên trả lời đúng sự thật: "Con chỉ nhớ có mấy quyển tên là, gì gì đó."

Ôn Nhiên sáu tuổi mới bắt đầu học vỡ lòng được một năm, thứ học được đều là những kiến thức trong sách vở, bình thường cũng không ai dạy cô bé những thứ này, cho nên cũng không hiểu hàm nghĩa của kia nghĩa là sao.

Mà Thường di nương vừa nghe được những lời này, gương mặt vốn còn đỏ vì khóc nháy mắt trở nên xanh mét: "..."

Nhưng của hồi môn của Ôn Diệp đã sớm được nâng về phía Quốc công phủ rồi.

*

Trung tâm chính đường, Ôn Diệp không tiếng động nhìn nam tử đang dần dần tiến về phía mình.

Áo đỏ thắt lưng gấm, bước đi vững vàng.

Từ Nguyệt Gia chậm rãi bước đến bên trái Ôn Diệp, tiếng chúc mừng và âm thanh náo nhiệt xung quanh chưa từng gián đoạn, Ôn Diệp rũ mắt xuống, trong tầm nhìn chỉ sót lại một đôi giày hỉ và nửa vạt áo hỉ phục đang khẽ lay động.

Hai người hướng về phía Ôn phủ và Thẩm thị hành lễ.

Lễ xong, trong tay Ôn Diệp được nhét một đoạn lụa hỉ, bàn tay với khớp xương rõ ràng nắm lấy một đầu khác của đoạn lụa, trong khoảnh khắc hai người ăn ý xoay người thì hai tâm mắt bất ngờ đối diện với nhau, xuyên thấu qua túi da vui vẻ là một mặt hồ tĩnh lặng.

Cứ vậy, hai người cách nhau một khoảng không dài không ngắn, từng bước từng bước đi ra khỏi Ôn phủ.

Lúc bước qua ngạch cửa cuối cùng, bước chân của Ôn Diệp chợt khựng lại. Hôm nay bước ra khỏi cánh cửa này, đồng nghĩa với việc nàng phải bắt đầu một cuộc đời không thể đoán trước.

Đây có tính là lần thứ ba đầu thai của nàng hay không?

Từ Nguyệt Gia ở trước mặt dường như nhận ra sự do dự của nàng, không biến sắc bước chậm lại.

Chương 38

Kiệu hoa một đường từ Ôn phủ đến Quốc công phủ rồi dừng lại trước cổng chính.

Ôn Diệp chậm rãi từ trong kiệu hoa bước xuống, lúc này một bàn tay duỗi đến trước mặt nàng, ngón tay thon dài, lòng bàn tay mỏng mà rộng, không giống bàn tay của người đọc sách mà Ôn Diệp vẫn thường thấy, ví dụ như tay của huynh trưởng Ôn gia vừa dài vừa mảnh, chỉ có chỗ hay cầm bút là có vết chai mỏng.

Bàn tay của người nam nhân trước mặt dường như ẩn chứa một lực lượng vô hạn, thâm sâu không thể lường thấu.

Giữa một mảnh hoan hô chúc tụng, Ôn Diệp đặt tay mình vào lòng bàn tay Từ Nguyệt Gia.

Phu phụ lão Quốc công đã mất nhiều năm, vì vậy bọn họ phải quỳ bái là bài vị của hai người. Sau một loạt quy trình, Ôn Diệp được đưa vào phòng tân hôn.

Chờ sau khi tục uống rượu hợp cẩn kết thúc thì đêm đã khuya.

Khi người không liên quan đã đi hết, ngoài bọn tỳ nữ ở gian ngoài ra, trong phòng chỉ còn lại Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia.

Sau khi xốc khăn voan trùm đầu, lần đầu tiên Ôn Diệp nhìn thấy diện mạo của Từ Nguyệt Gia.

Quả thật có tư cách khiến nữ tử Thịnh Kinh vừa gặp đã lầm lẫn cả

đời.

Dáng người như Tùng Bách, khi quay người lại, mày thanh mắt sáng, cốt tình một thân hồng y càng tăng thêm mấy phần dục sắc.

Chỉ thoáng nhìn thôi đã đủ mê hoặc lòng người.

Nhưng ánh mắt của Ôn Diệp từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, chỉ có một thoáng kinh diễm lúc đầu vì nhìn thấy cái đẹp.

"Muốn ăn cái gì cứ gọi tỳ nữ đi lấy." Từ Nguyệt Gia trầm giọng nói: "Muộn chút ta sẽ trở lại."

Nói xong cũng không chờ Ôn Diệp lên tiếng đã rời khỏi tân phòng.

Người vừa đi, Ôn Diệp lập tức duỗi vai đâm lưng, đồng thời hướng ra bên ngoài gọi: "Vân Chi."

"Phu nhân." Lúc Vân Chi bước vào phòng, trên tay bưng khay, mặt trên là mấy loại điểm tâm: "Đào Chi và Liễu Nha tử tử đi lấy thức ăn nóng rồi, người ăn hai khối bánh mềm lót dạ trước."

Ôn Diệp lại nói: "Mau mau mau Lấy đồ trên đầu ta xuống, nặng quá đi mất."

Đội cả một ngày trời, cổ cũng sắp gãy rồi.

Vân Chi vội vàng đặt khay xuống, chạy tới giúp đỡ.

Một khắc sau, thành công gỡ đồ trang sức rườm rà xuống, Ôn Diệp ngồi xuống cạnh bàn, một tay cầm trà, một tay cầm điểm tâm.

Chưa tới một lát sau, Đào Chi cùng với tỳ nữ Tây viện Liễu Nha

bưng đồ ăn nóng dọn lên bàn.

Đều là thức ăn khá thanh đạm, không phải hợp khẩu vị của Ôn Diệp, nhưng đối với một người đã bị bỏ đói cả ngày như nàng mà nói, ăn gì đã không còn quan trọng nữa, có thể lấp đầy bụng mới là quan trọng nhất.

Ôn Diệp ăn non nửa bát mì thịt thái sợi, mấy miếng cá hấp và thịt, lại gắp thêm vài đĩa rau. Nàng không dám ăn quá nhiều, chờ lát nữa còn có vận động phải làm.

Ăn uống xong xuôi, Ôn Diệp đến trác gian tắm rửa, khi trở lại phòng ngủ thì thấy Từ Nguyệt Gia vẫn chưa về, bèn gọi mấy tỳ nữ của Tây viện tới để tìm hiểu tình huống.

Người vừa nãy cùng vào phòng với Đào Chỉ là Liễu Nha, nghe nàng ấy nói, sau khi tiền nhị phu nhân mất, Quốc công phu nhân giao phần lớn sự vụ ở Tây viện cho nàng ấy xử lý, chỉ mỗi tuần kiểm tra một lần.

Tỳ nữ ở Tây viện không nhiều, tỳ nữ nhất đẳng chỉ có hai người, một người khác tên là Liễu Tâm, Liễu Nha phụ trách hậu viện Tây viện, mà Liễu Tâm càng nghiêng về tiền viện.

Cũng có nghĩa là tất cả sự vụ ở thư phòng của Từ Nguyệt Gia đều do Liễu Tâm phụ trách.

Chương 39

Ôn Diệp không hỏi sâu, chỉ tìm hiểu đại khái có bao nhiêu người, rồi để cho các nàng lui xuống.

Còn chưa đợi nàng thư giãn một lát, Từ Nguyệt Gia đã về rồi.

So với trước khi đi, trên người hắn đã có thêm mùi rượu, nhưng cũng không quá nồng, rõ ràng là không uống nhiều lắm.

Cũng không thể trách được, lấy thân phận và địa vị hiện tại của hắn, nghĩ cũng biết chẳng có mấy ai dám chuốc rượu hắn.

Ôn Diệp không hề e dè ánh nhìn của hắn, còn nói một câu: "Có cần phải người hầu hạ lang quân rửa mặt không?"

Dù sao nàng cũng sẽ không hầu hạ người khác.

"Không cần." Từ Nguyệt Gia bình tĩnh trả lời, sau đó một mình đi vào phòng tắm.

Nước nóng ở bên trong đã được chuẩn bị từ trước.

Hai khắc sau, Từ Nguyệt Gia thay sang một thân áo ngủ, tóc đen như thác nước rũ ở sau người.

Nén hi lay động, khi nhìn gân, dung mạo của hắn càng đẹp hơn, phẳng phất như hàn băng đặt mình trong lửa nóng, mãi không chịu tan.

Đa sắc thái nhưng lại cấm dục, Ôn Diệp bỗng cảm thấy có chút

miệng đắng lưỡi khô.

Sắc đẹp bậc này, cho dù phải gả đi thì nàng cũng không lỗi.

Mấy phút sau, Từ Nguyệt Gia quay đầu lại nói với nàng: "Đi ngủ."

Sau đó kéo một bên màn trướng xuống, Ôn Diệp nhìn bóng lưng hắt, trong ánh mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Nến đỏ vẫn cháy, sau một hồi mây mưa, ai nấy tự đắp chăn mình mà ngủ.

Ôn Diệp vốn đã mệt mỏi cả ngày, sau một hồi như vậy, đột nhiên không còn buồn ngủ nữa.

Màn trướng chắn hết ánh nến, trước mắt nàng là một mảnh tối tăm.

Ôn Diệp nhin không được thâm nghĩ, quả nhiên không một ai có thể hoàn mỹ vô khuyết.

Ông trời mở ra cho Từ Nguyệt Gia vô số cánh cửa, lại quên mất một cánh cửa đó.

Trong bóng tối, Ôn Diệp âm thầm trợn mắt.

Mới nãy nàng vừa có chút cảm giác thì hắt đã kết thúc rồi.

Thời gian cũng không tính là ngắn, đó là vì kỹ thuật còn cần bàn luận thêm.

Hoặc có lẽ trước đó đều ngủ một mình, hôm nay bên cạnh đột nhiên nhiều thêm một người, cho nên vẫn chưa quen?

Tư thế ngủ của Từ Nguyệt Gia quy củ thẳng tắp, chuyện phu thê đã kết thúc một lúc lâu, phát giác người nằm bên cạnh vẫn chưa

ngủ, vì vậy hỏi: "Có chuyện?"

Đương nhiên Ôn Diệp biết Từ Nguyệt Gia vẫn chưa ngủ, điểm cảnh giác này thì nàng vẫn có.

Chẳng qua nàng không ngờ hắn sẽ chủ động mở miệng, dù sao từ lần gặp mặt đầu tiên vào ngày hôm nay cho đến thời điểm hiện tại, ấn tượng sâu sắc nhất mà hắn để lại cho Ôn Diệp là rất kiệm lời. "Không có gì." Nói đến đây, Ôn Diệp đột nhiên nhanh trí, hỏi một câu: "Chẳng qua nếu đều chưa ngủ được, không bằng lại đến một lần nữa đi?"

"Lại đến một lần nữa" này có ý gì, không cần nói nhiều cũng biết.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Một lát sau, mây mưa diễn ra lần nữa, lặp đi lặp lại nhiều lần mới ngừng.

Không lâu sau, Ôn Diệp ôm chăn mà ngủ, trên mặt vẫn còn sót lại một chút thỏa mãn.

Từ Nguyệt Gia ở bên cạnh lại thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

Có lẽ vì lạ giường nên giấc ngủ này của Ôn Diệp cũng không quá yên ổn, mới giờ mao một khắc đã tỉnh.

Sau khi chậm rãi mở mắt ra, Ôn Diệp thoáng nhìn sang bên cạnh, người bên gối đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Tuy tỉnh sớm nhưng vẫn còn buồn ngủ.

Ôn Diệp ngồi dậy với vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ, Vân Chi ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh lập tức nhẹ chân nhẹ tay bước vào phòng, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, giữa giờ mao phải đến chính

viện."

Ôn Diệp "ừ" một tiếng, đột nhiên nhớ đến người nam nhân không thấy đâu, thuận miệng hỏi một câu: "Tù Nguyệt... lang quân đâu rồi?"

Chương 40

Vân Chi đi đến vén màn trướng lên, nói: "Hình như đã đến thư phòng ở tiền viện rồi."

"Còn nữa, lang quân đã thức dậy từ một canh giờ trước rồi."

Một canh giờ trước...

Chắc, sớm thật đấy.

Vẻ mặt của Ôn Diệp không hề thay đổi, để Vân Chi hầu hạ mình rửa mặt.

Tuy phụ phụ lão Quốc công đã không còn, nhưng hiện tại Quốc công phủ vẫn chưa phân gia, ngày đầu sau khi thành thân còn phải đến chính viện một chuyến.

Sau khi nàng sửa soạn xong xuôi, Từ Nguyệt Gia đã từ tiền viện trở lại.

Nam nhân sau khi thay hi phục ra, dường như càng trở nên thanh lãnh hơn, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng ẩn ẩn lộ vẻ xa cách.

Phảng phất như thể người đêm qua không phải là hắn, Ôn Diệp chỉ nhướn mày, chưa nói gì.

Ánh mắt tùy ý dịch chuyển xuống dưới, bảy giờ mới phát hiện trong tay hắn còn dắt theo một tiểu hài nhi đầu mình cao ba khúc.

Trong lòng Ôn Diệp sáng tỏ, đứa nhỏ trước mắt hẳn là hài tử mà nguyên phối của Từ Nguyệt Gia để lại.

Sau lưng phụ tử hai người là các ma ma tỳ nữ, mặt mũi khẩn trương nhìn chăm chăm tiểu hài nhi bên người Từ Nguyệt Gia.

Nhìn vẻ mặt của những tỳ nữ này, đoán chừng ngày thường Từ Nguyệt Gia rất ít khi chơi với đứa nhỏ, trông phụ tử hai người cũng không thân thiết với nhau.

Ôn Diệp vốn tưởng rằng phải đến chính viện mới có thể gặp người, lúc gả vào nàng đã nghe ngóng rồi, đứa nhỏ này từ lúc sinh ra đã được Quốc công phu nhân ôm về nuôi, phần lớn thời gian đều sống ở chính viện.

Bây giờ cậu bé bỗng nhiên xuất hiện trước mắt nàng, thiết nghĩ cũng biết là có người muốn thăm dò một chút.

Nghĩ đến đây, Ôn Diệp chậm rãi bước qua đó, phúc thân hành lễ: "Lang quân."

Sau đó cúi mắt nhìn xuống, gọi: "Tuyên Ca nhi."

Không thân mật cũng không nhiệt tình.

Kỷ ma ma phụ trách chăm sóc cho Từ Ngọc Tuyên nghĩ nát óc cũng không mò ra được suy nghĩ trong lòng Ôn Diệp qua câu nói vừa rồi.

Nếu Ôn Diệp biết được suy nghĩ trong lòng bà ấy thì chắc chắn sẽ nói: Bà nghĩ nhiều rồi, gọi tên một người thôi mà, có thể có suy nghĩ dư thừa gì chứ.

Từ Nguyệt Gia yên lặng nhìn Ôn Diệp một lúc rồi mới nói: "Đi thôi."

Sau đó giao hài tử trong tay cho ma ma ôm, đường đến chính viện không gần, hài tử nhỏ như vậy không thể đi quá xa.

Ôn Diệp rút lại phía sau hần nửa bước, chậm rãi đi theo. Trên đường đi, Ôn Diệp nhìn không được lặng lẽ đánh giá nam nhân trước mắt, từ tình huống đêm qua, sau khi nàng nửa thật nửa đùa nói ra câu nói đó, trên mặt hần cũng không tức giận.

Thậm chí còn làm theo.

Xem ra cái người Từ Nguyệt Gia này cũng không quá khó để giao lưu.

Như vậy đã là cực tốt.

Ôn Diệp thu hồi tâm mắt, khoe môi khẽ cong lên một độ cong thật nhạt.

Lúc đi đến ngã rẽ, ánh mắt của Từ Nguyệt Gia lặng yên không tiếng động liếc nhanh sang một bên.

*

Trước khi đến chính viện thì phải đến từ đường Từ gia một chuyến.

Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia có mặt tại từ đường Từ gia vào giữa giờ mao, lúc này trong từ đường đã đứng không ít người.

Ngoài Từ Quốc công và thê tử Lục thị ra còn có hai tiểu tử choai choai, một đứa tầm bảy tám tuổi, một đứa thì khoảng năm sáu tuổi.

Có lẽ bọn nhỏ chính là hai nhi tử của Lục thị.

Ôn Diệp chỉ nhìn thoáng qua, sau đó liền phát hiện đứa lớn hình như đang trờng mình.

Từ gia đến một mạch này của Từ Nguyệt Gia và đại ca Từ Quốc công của hần, con cháu trờng thành chỉ có hai huynh đệ nhà hần, lão Quốc công không có thứ tử thứ nữ, trái lại có không ít đệ đệ muội muội, hôm nay cũng có vài người đến.

Chương 41

Từ Nguyệt Gia đi đến trước mặt Từ Quốc công và Lục thị, nói: "Đại ca, đại tẩu."

Ôn Diệp đi theo phúc thân hành lễ.

Từ Quốc công và thê tử Lục thị đều cười.

Tuy phu phụ lão Quốc công đã không còn trên nhân thế, nhưng trà của nàng dâu mới vẫn phải kính.

Ôn Diệp nhận trà nóng mà tỳ nữ đưa qua, cùng với Từ Nguyệt Gia quý xuống trước bài vị của chư vị tiên bối Từ gia.

Kính trà, lạy lễ, mỗi một lễ nghi đều không thể bắt bẻ.

Đến cả Lục thị luôn quan sát nhất động nhất tĩnh của Ôn Diệp cũng không thể không thừa nhận, ở trên mặt quy củ, Ôn gia dạy dỗ nữ nhi rất tốt.

Chờ kính trà và lạy lễ xong, đoàn người trở lại chính viện.

Sau khi màn kính trà cho các trưởng bối hoàn tất, đã đến lượt Từ Ngọc Tuyên kính trà cho kế mẫu Ôn Diệp.

Kỷ ma ma cẩn thận từng li từng tí giao chung trà cho Từ Ngọc Tuyên, nửa che chở cậu nhóc, bước lên trước hai bước, đến trước mặt Ôn Diệp.

Ôn Diệp ngồi trên ghế, người ngoài nhìn qua, chỉ thấy một

gương mặt chất phác.

Mặc dù đã có người dạy từ trước, hai người cũng đã gặp mặt nhau ở Tây viện lúc này, nhưng đối với Từ Ngọc Tuyên thì vị kế mẫu Ôn Diệp này vẫn là một người xa lạ.

Tiểu hài nhi hai tuổi chân tay ngắn ngủn, mùa đông lại mặc dày cộm, Ôn Diệp chỉ cảm thấy một quả bóng trắng nõn quý giá đang nhúc nhích hướng phía mình, trông chẳng giống đứa trẻ sinh non yếu ớt mà Thịnh Kinh đã đồn đại.

"Mẫu, mẫu thân, uống... tral"

Ôn Diệp không làm khó cậu nhóc, thuận thế nhận lấy chung trà nhấp một ngụm, sau đó quay người lấy lễ vật đặt trên khay mà Vân Chi đang bung tặng cho cậu bé.

Như vậy, hoạt động kính trà coi như đã kết thúc.

Từ Quốc công không có thông phòng thị thiếp, cho nên dưới gối chỉ có hai nhi tử do Lục thị sở sinh, lần lượt gọi là Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm.

Đứa lớn tám tuổi đã được lập làm thế tử, đứa nhỏ chưa đầy sáu tuổi.

Ôn Diệp gặp mặt cũng tặng lễ vật đã chuẩn bị từ trước.

Lúc Từ Cảnh Dung nhận lễ vật, giọng điệu bất thiện hừ một tiếng, sau đó lập tức bị Lục thị trừng mắt cảnh cáo.

Ôn Diệp không thềm để ý.

Chủ nhân ở Quốc công phủ không nhiều, lúc dùng tiệc, một bàn cũng chưa ngồi đầy.

Mà nhi tử tiện nghi của nàng đã sớm được Lục thị sai Kỷ ma ma ôm đến chỗ ngồi bên cạnh nàng ấy, hai đứa nhi tử của Lục thị trông có vẻ rất yêu thương vị đường đệ này.

Hai đứa nó gấp rất nhiều đồ ăn vào bát nhỏ của Từ Ngọc Tuyên. Ôn Diệp yên lặng nhìn một màn này, chẳng trách mới nấy tiểu thế tử lại trừng nàng.

Có lẽ đối phương đã coi nàng thành mẹ kế ác độc trong kịch nói rồi.

Trưởng bối đã mất nên cũng không cần nàng dâu mới là Ôn Diệp hầu hạ gấp thức ăn, cả nhà quây quần trên một chiếc bàn, nàng ngồi bên cạnh Từ Nguyệt Gia, chờ mọi người động đũa hết rồi mới bắt đầu từ tốn dùng bữa.

Những món ăn vào bụng hôm qua đã sớm tiêu hóa sạch sẽ, hôm nay lại còn dậy sớm.

Vì vậy, trong lúc dùng bữa thiện, Ôn Diệp chỉ lo vui đầu ăn uống, không hề có một chút ý tứ lấy lòng ai.

Một bát cháo, mấy miếng sủi cảo, Ôn Diệp không ăn quá nhiều, đặt đũa xuống cùng lúc với mọi người.

Đại gia tộc đều tuân thủ lúc ăn không nói, sau khi yên tĩnh ăn xong một bữa, Lục thị sai người dọn dẹp bàn ăn rồi dâng trà lên.

Người đã cưới vào cửa, cho dù Lục thị có không hài lòng thêm nữa cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Chương 42

Lục thị nhìn Ôn Diệp nói: "Muội mới vào cửa, để quen thuộc với tất cả sự vụ ở Tây viện cũng cần không ít thời gian, e là tạm thời chưa thể chăm sóc cho Tuyên Ca nhị, vậy thì chờ một đoạn thời gian nữa, chờ mẫu tử hai người quen thuộc hơn chút lại để thằng bé chuyển về Tây viện."

Ôn Diệp tất nhiên không có ý kiến gì, ngoan hiền đáp: "Vâng."

Không dự đoán được Ôn Diệp sẽ dứt khoát như vậy, Lục thị khựng lại trong giây lát, tiếp tục nói: "Sau này, trừ ngày lễ ra, chỉ cần mồng một mười lăm hàng tháng theo Tử Đàn đến chính viện dùng bữa là được."

Ôn Diệp ngược mắt, hỏi: "Tử Đàn là..."

Lời hỏi được một nửa, nàng đột nhiên phản ứng lại, ánh mắt xoay chuyển, đối diện với ánh mắt thanh lãnh của người nam nhân, tạm ngừng giây lát, nhỏ giọng nói: "Tự của lang quân?"

Từ Quốc công, Lục thị: "..."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Sau khi ý thức được mình lỡ lời, Ôn Diệp phô bày ra mười phần kỹ thuật diễn xuất, giả vờ ngoan ngoãn nhu thuận.

Khuôn mặt của Ôn Diệp có ưu thế trời sinh, một khi nàng lộ ra vẻ mặt này thì sẽ có vẻ cực kỳ vô tội.

Đối diện với khuôn mặt mềm mại mượt mà đó, Lục thị thật sự không thể nặng lời được.

Ngày đầu tiên sau tân hôn, dường như việc không biết tên tự của lang quân cũng không có gì to tát lắm.

Nếu không có một màn đêm qua, có lẽ Từ Nguyệt Gia cũng sẽ bị lừa như trưởng huynh và trưởng tẩu.

Hắn nghiêng mắt nhìn về phía Ôn Diệp, nhất thời không nói gì.

Gần đây Từ Quốc công bận đi doanh trại Tây Giao luyện binh, Từ Nguyệt Gia cũng có công vụ cần xử lý, cho nên hai người không nán lại chính viện quá lâu, người nào người nấy tự đi bận việc của mình.

Ôn Diệp bị Lục thị giữ lại nói chuyện một lúc.

Lục thị cũng không giữ nàng lại quá lâu, đại khái là bàn giao một ít chuyện ở Tây viện, chỉ sau thời gian một chung trà đã để nàng trở về.

Chẳng qua chỉ một mình nàng trở về viện, Từ Ngọc Tuyên vẫn ở lại chính viện.

Chờ người đi rồi, Lục thị mới ôm Từ Ngọc Tuyên vào lòng, dịu dàng hỏi: "Tuyên Nhi, người vừa nay là mẫu thân của con, con có biết không?"

"Mẫu thân?" Chuyện mà tiểu hài tử hai tuổi có thể nhớ được không nhiều, cái đầu tròn tròn của Từ Ngọc Tuyên hơi nghiêng, khuôn mặt nhỏ tròn đầy hoang mang.

Lục thị thấy vậy không khỏi thở dài, lúc này nàng đã ám thị với Ôn thị mấy lần, để nàng ấy chơi đùa với Tuyên Ca nhi, kết quả Ôn thị vẫn cứ ngây ngốc, cho nên đến lúc này Tuyên Ca nhi vẫn

chưa thể quen thuộc với nàng ấy.

Xem ra ban ngày vẫn nên để Kỷ ma ma ôm Tuyên Ca nhi đến Tây viện ngây ngốc một hồi.

Từ Cảnh Dung kéo nhị đệ Từ Cảnh Lâm từ bên ngoài chạy vào phòng, đi đến trước mặt Lục thị nói: "Nương, đừng đưa Tuyên đệ đến Tây viện, nữ nhân đó vừa nhìn đã biết sẽ không đối xử tốt với Tuyên đệ, nếu nương không muốn nuôi tiếp, vậy thì để Tuyên đệ đến Đông viện ở với con và nhị đệ!"

Dù sao Đông viện cũng lớn, nuôi thêm mấy Tuyên đệ nữa cũng không thành vấn đề.

Từ Cảnh Lâm ở bên cạnh cũng ngơ ngác gật đầu theo, cậu nhóc đối với một số chuyện vẫn chưa hiểu biết, chỉ là Từ Cảnh Dung đã nói với cậu bé, nếu không gật đầu thì đệ đệ sẽ bị đưa đi.

Từ Cảnh Lâm không muốn đệ đệ bị đưa đi, liền theo đại ca Từ Cảnh Dung chạy bình bịch tới đây để can ngăn.

Lục thị giơ tay cốc nhẹ vào trán đại nhi tử, khiển trách: "Con nói bậy gì trước mặt đệ đệ đấy, nhị thẩm của con là mẫu thân của Tuyên Ca nhi!"

Chương 43

Tuy nói Lục thị có hơi bất mãn với Ôn Diệp, nhưng ở trước mặt hài tử, Ôn Diệp là trưởng bối của bọn chúng, nếu hai đứa nhi tử cứ không tôn trọng trưởng bối như thế này, cần phải giáo huấn một trận.

Càng huống chi, cho dù nàng ấy có không nỡ thế nào đi nữa, sau này Tuyên Ca nhi cũng phải về Tây viện sống, tình cảm mẫu tử giữa nó và Ôn Diệp sớm muộn gì cũng phải bồi dưỡng.

Cho dù là vì cuộc sống sau này của Tuyên Ca nhi, Lục thị cũng nhất quyết không để hai đứa nhi tử âm thầm nghị luận cách làm người của Ôn Diệp.

Bởi vậy Lục thị đành mặt lại, nghiêm túc nói: "Trở về chép phạt hai mươi lần bài văn mà tiên sinh đã giao ngày hôm qua. Ngày mai vào canh giờ này, cầm đến cho nương kiểm tra, về phần Cảnh Lâm, viết hai mươi trang chữ to."

Hai huynh đệ Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm vừa nghe xong lập tức nhìn Lục thị với vẻ khó tin.

Quả thật là sét đánh giữa trời quang.

"Nương, không thể giảm bớt một chút sao? Từ Cảnh Dung đã tám tuổi rồi, đang độ tuổi trêu chọc mèo, cực kỳ bất hảo, để cậu nhóc ngồi trên ghế chép văn cả ngày còn không bằng trực tiếp lấy roi ra quất hai trận cho xong.

Từ Cảnh Lâm cũng oang oang lên: "Nương, hai mươi trang chữ

to phải viết rất lâu rất lâu, tay của Cảnh Lâm đều viết đau rồi."

Nói xong còn rúc vào lòng Lục thị, nếu đây là ngày thường thì Lục thị đã sớm quân lính tan rã và ôm cậu nhóc vào yêu thương an ủi rồi.

Nhưng hôm nay Lục thị lại không chút dao động, nghiêm khắc nói: "Ôn thị là nhị thẩm của các con, bình thường huynh đệ hai đứa kính trọng nhị thúc như thế nào, sau này cũng phải kính trọng nàng ấy như vậy, đã hiểu chưa?"

Từ Cảnh Dung nào dám không hiểu, nếu còn không hiểu thì không chỉ chép phạt hai mươi lần thôi đâu, cậu nhóc không ngừng gật đầu: "Nhị tử hiểu rồi."

Từ Cảnh Lâm tuổi còn nhỏ chậm nửa nhịp: "Cảnh Lâm cũng không dám nữa, ô ô ô, đều tại đại ca..."

Đang nói thì khóc um lên, Từ Cảnh Dung thấy vậy vội vã bịt chặt miệng nhị đệ, sau đó kéo người ra ngoài.

Nếu để tên tiểu tử này cáo trạng thành công là cậu nhóc khuyến khích, vậy thì xong luôn.

Lục thị cũng mặc kệ bí mật giữa hai huynh đệ bọn nó, chỉ dặn nhóm ma ma tỳ nữ hầu hạ hai đứa đuổi theo.

Từ Ngọc Tuyên tròn tròn đôi mắt nhỏ, sao mới chớp mắt mà đã không thấy hai vị ca ca rồi...

Lục thị nhìn mà buồn cười, đuổi tay sờ khuôn mặt nhỏ của cậu nhóc.

Lúc này, thị tỳ Tiễn ma ma nói: "Tuy rằng tiểu thế tử và nhị công tử nói chuyện thẳng thắn chút, nhưng cũng không phải nói sai, không phải phu nhân cũng không nở để tam công tử chuyển

đến Tây viện sao?"

Lục thị lại lắc đầu nói: "Ta không nở là thật, nhưng Tuyên Ca nhi không thể cứ ở chính viện mãi được, hiện tại chưa thấy gì, nhưng thời gian lâu dài..."

Nàng ấy không thể cứ nuôi nhi tử của tiểu thúc mãi được. Bây giờ Quốc công phủ đang phú quý, người ngoài không dám nói bậy. Nhưng tương lai thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không thể đảm bảo cuộc sống sau này vẫn vậy.

*

Ôn Diệp không hề biết những chuyện đã xảy ra sau khi mình rời đi. Nàng vừa về đến Tây viện đã lập tức sai người đến phòng bếp nhỏ bưng tảo thiện đến.

Bát cháo mà nàng ăn ở chính viện căn bản không xi nhê gì.

Đời trước, vì duy trì hình tượng, Ôn Diệp không có một bữa ăn nào là ăn đến vui sướng.

Sống lại một đời, không có công việc trói buộc, tự nhiên là muốn ăn gì thì ăn đó.

Chương 44

Đương nhiên, Ôn Diệp cũng không tham ăn nhiều, một khi thấy no thì lập tức dừng đũa, dù sao nếu ăn quá nhiều thì đối với thân thể cũng không tốt.

Nàng đã lập chí đời này phải sống đến một trăm tuổi, không có một thân thể khỏe mạnh thì không được.

Sau khi ăn uống no say, Ôn Diệp mới có lòng kêu hai tỳ nữ đến hỏi chuyện.

"Những người khác đã thấy quen chưa?" Ôn Diệp hỏi hai người.

Vân Chỉ trả lời: "Tảo thiện mà người mới ăn lúc này là Hồng Hạnh làm đấy."

Hồng Hạnh là trù nương của nhà bếp nhỏ ở Hoành Vu viện, phần lớn tài nghệ bếp núc của nàng ấy là do Ôn Diệp dạy.

Ôn Diệp nói: "Thảo nào ta ăn thấy mùi vị quen thuộc như vậy."

Đào Chi đứng ở phía sau Ôn Diệp, vừa bóp vai cho nàng vừa hỏi: "Phu nhân, có cần gọi người của Tây viện đến đây gặp mặt chút không?"

Lời của Vân Chi đến nàng ấy nghe còn hiểu, phu nhân không thể không hiểu được.

Tối qua chỉ mới thấy hai nhất đẳng tỳ nữ là Liễu Nha và Liễu Tâm, những người khác thì chẳng thấy đâu cả.

Vì vậy Ôn Diệp gật đầu đồng ý: "Van Chi, chuyện này giao cho người."

Vân Chi đáp "vâng" rồi lập tức rời khỏi nhà chính.

Chỉ một lát sau, Liễu Nha đã dẫn đầu một nhóm tỳ nữ và bà tử đến nhà chính.

Ôn Diệp đứng dậy, ra khỏi nội thất, mười mấy tỳ nữ và bà tử lấy Liễu Nha làm đầu, đồng loạt cong lưng hành lễ với nàng.

Hành động không chút cầu thả, lễ nghi một chút cũng không thể bắt bẻ.

Không hổ là tôi tớ do Quốc công phủ chỉ dạy.

Ôn Diệp ngồi xuống ghế chủ vị, giơ tay vẫy vẫy: "Liễu Nha, người quản lý Tây viện bao lâu rồi?"

Liễu Nha vừa nghe được tên mình, trong lòng khẽ thót lên, nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc, giọng điệu cung kính đáp: "Hồi nhị phu nhân, là hai năm trước Quốc công phu nhân điều nô tỳ đến Tây viện."

"Hai năm trước?" Ôn Diệp tóm lấy điểm thời gian này, lông mày khẽ nhướng, không đúng lắm nha.

Nàng cứ tưởng rằng Liễu Nha và Liễu Tâm đều là tỳ nữ bồi gả mà nguyên phối của Từ Nguyệt Gia đã lưu lại, bây giờ xem ra không phải rồi.

"Liễu Tâm thì sao?" Ôn Diệp lại hỏi.

"Hồi nhị phu nhân, nô tỳ với Liễu Nha được điều đến Tây viện cùng năm." Liễu Tâm không kiêu ngạo không siểm nịnh hồi

đáp.

Ôn Diệp thu hồi tầm mắt, sau đó nhìn về phía nhóm người còn lại, nói: "Các người cũng nói xem mình đã đến Tây viện vào lúc nào?"

Tây viện gồm có hai nhất đẳng tỳ nữ, bốn nhị đẳng tỳ nữ, sáu tam đẳng tỳ nữ, ngoài ra còn có hai trù nương và ba thô sử bà tử, nhiều đây là còn chưa tính mấy người ở tiền viện đâu đấy.

Ôn Diệp không nhìn được cảm thán, mệnh của Từ Nguyệt Gia thật tốt, có nhiều người hầu hạ như vậy.

Nhưng chuyện khiến Ôn Diệp cảm thấy có ý tứ nhất chính là, trong số những người này, người đến đây sớm nhất cũng chỉ hai năm là cùng.

Ôn Diệp cũng không muốn nghe ngóng chuyện ngày trước của Tây viện.

Bởi vậy sau khi hỏi xong, Ôn Diệp giữ lại hai người Liễu Nha và Liễu Tâm, dặn dò những người còn lại tiếp tục làm việc của mình.

Trong hai người được giữ lại, Liễu Nha là thấp thỏm nhất, nàng vừa lo lắng cho bản thân mình, vừa sợ tân phu nhân nhân cơ hội này làm khó dễ Liễu Tâm.

Trái lại Liễu Tâm không hề thấy thẹn với lương tâm, nàng ấy quản lý tiền viện trước giờ chưa từng xảy ra sai lầm. Nếu tân phu nhân vô cớ gây khó dễ với tỳ nữ tội tó các nàng thì sau này sao có thể đối xử tốt với tiểu công tử.

Nếu thật sự có một ngày kia, nàng ấy tin tưởng Quốc công phu nhân nhất định sẽ có quyết đoán công bằng.

Chương 45

Sau đàm ba câu với nhau, đại khái Ôn Diệp đã thăm dò được tính tình của hai nhất đẳng tỳ nữ này.

Liễu Nha tính tình ôn hòa, Liễu Tâm lại tâm cao khí ngạo chút, nhưng Ôn Diệp cũng không nhìn ra một chút bất kính nào từ trong vẻ mặt và cử chỉ của nàng ấy.

"Đại tẩu đã khen hai người rất nhiều." Ôn Diệp nói: "Nói Liễu Nha làm việc tỉ mỉ chu toàn, đã như vậy, người hãy xem rồi sắp xếp công việc cho mấy thị tỳ đó của ta. Sau này Tây viện vẫn giao cho người quản lý, mỗi cuối tháng báo cáo với ta một lần."

Liễu Nha uốn gối đáp: "Vâng."

Trong lòng lại nghĩ, vị nhị phu nhân này không đoạt quyền ư?

Nàng ấy đã chuẩn bị hết rồi.

"Tiền viện vẫn giao cho Liễu Tâm." Ôn Diệp nhìn về phía nàng ấy, phân phó: "Ngày thường lang quân công vụ bận rộn, người phải hầu hạ cho tốt, trà nước thức ăn phải thích đáng."

".. Vâng."

Lúc này, ngay cả Liễu Tâm cũng thấy hoang mang, Liễu Nha quản lý hậu viện, trước kia Nhị gia rất ít ở lại hậu viện, vì vậy hai người không hay gặp nhau. Nhưng nàng ta lại khác, nàng ta vẫn luôn hầu hạ trong thư phòng ở tiền viện.

Liễu Tâm cứ tưởng rằng, chuyện đầu tiên sau khi tân phu nhân vào cửa chính là đuổi nàng khỏi tiền viện.

Không ngờ tân phu nhận lại để nàng ấy tiếp tục quản lý tiền viện.

Ôn Diệp lại nghĩ thế này, nàng chỉ mới lĩnh hội một chút thú vui phu thê lẫn lộn, Từ Nguyệt Gia nhất định phải bảo dưỡng thân thể thật tốt mới được.

Dù sao còn phải dùng nhiều năm cơ mà.

Lục thị nói Liễu Tâm biết sẵn sóc, vậy cứ để nàng ấy tiếp tục ở lại thư phòng tiền viện chăm sóc cho Từ Nguyệt Gia đi.

"Nếu đã gặp mặt rồi, các người cứ bận việc của mình tiếp đi." Ôn Diệp cười híp mắt nói: "Chỗ này của ta có Vân Chi với Đào Chi là đủ rồi."

Liễu Nha và Liễu Tâm yên lặng trao đổi ánh mắt, đồng thanh mở miệng: "Vâng."

Sau đó hai người cùng nhau rời khỏi nhà chính.

Chờ người đi rồi, Ôn Diệp trở lại trường tháp trong nội thất.

Vân Chi không khỏi lo lắng: "Phu nhân, người để Liễu Tâm tiếp tục ở lại tiền viện, lỡ như sau này lang quân..."

Nàng ấy uyển chuyển nói: "Đến lúc đó, người phải làm thế nào?"

Ôn Diệp nhận lấy tách trà mà Đào Chi đưa qua, nhấp một ngụm nhỏ rồi nói: "Loại chuyện này sao ta có thể ngăn được?"

Vân Chi ghen lời, sau đó ngậm ngùi đáp: "Cũng phải."

Dù là người không tham luyện nữ sắc như Ôn phụ thì hậu viện cũng có ba thiếp thất cơ mà. Về phần Từ lang quân, trước phu nhân của các nàng, người ta đã cưới một đời vợ rồi...

Đào Chi lập tức căm giận nói: "Làm nam tử cũng tốt quá."

Ôn Diệp mỉm cười, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Với chuyện sau này Liễu Tâm có bị nạp làm thiếp hay không, nàng chưa từng lo lắng.

Nếu sau này Từ Nguyệt Gia thật sự coi trọng Liễu Tâm, cho dù nàng có đẩy Liễu Tâm đến tận chân trời góc biển thì cũng chẳng ích lợi gì, không có Liễu Tâm thì cũng sẽ có một vị khác thôi.

Đối với loại chuyện này, ngay từ đầu không thể ôm bất kỳ ảo tưởng hay kỳ vọng nào.

Về phần sự vụ Tây viện, nếu đã có người tài cán như Liễu Nha rồi, tại sao nàng phải tự ôm phiền toái vào người chứ.

Mọi người cứ tuân theo quy tắc việc ai nấy làm, yên ổn vô sự, như vậy không phải rất tốt ư?

Sau khi hiểu rõ tỳ nữ ở Tây viện không có ai thích gây chuyện thị phi, Ôn Diệp lập tức sai Đào Chi ôm hai rương sách trong đồng của hồi môn ra.

Hai rương gỗ một lớn một nhỏ.

Vân Chi và Đào Chi chia nhau mở khóa hai chiếc rương.

Chương 46

Đào Chi mở rương lớn ra, bên trong đều là tạp thư thoại bản đã được đổi hết bì sách, tính công kích không còn lớn như vậy nữa.

Vân Chỉ thì thăm rồi, tính cách của nàng ấy vốn có chút bảo thủ, rương sách nhỏ mà Ngũ cô nương Ôn Nhiên tặng quả thật đã làm khó nàng ấy rồi.

Nàng ấy nhìn chữ viết trên bì sách, gì mà, quả thật không biết phải mở miệng thế nào.

Mà ở bên cạnh, Đào Chi thấy một rương "Tứ thư Ngũ kinh" thì cười nói: "Phu nhân là muốn ôn cũ hay là đọc mới đây?"

Vân Chỉ: "..."

Bình thường phu nhân đã dạy Đào Chi thứ quái gì vậy.

Trời đã vào đông, khí lạnh xộc đến.

Ôn Diệp nằm trên nhụyễn tháp trong nội thất, thuận tay túm lấy một tấm đệm lông che lại bụng dưới, bên cạnh đặt một bàn ăn, mặt trên để hai đĩa điểm tâm mà nàng thích ăn cùng với một ấm trà.

Chậm rì rì nói: "Lấy quyển mới tới đây."

Đào Chỉ lấy thoại bản mới trong rương ra đưa cho Ôn Diệp.

Ôn Diệp nhận sách, nhìn thoáng qua chữ viết khá phóng khoáng trên bìa sách, chưa lật sách đã nói: "Người đi hỏi Liễu Nha, bảo nàng ấy tìm người chuyển giá sách đến thư phòng tây gian."

Thư phòng ở tây gian cũng là của Từ Nguyệt Gia, nhưng có lẽ ít dùng nên bên trong ngoài giá sách sát tường chất đầy sách ra thì trên thư án gần như không có dấu vết có người sử dụng.

Có lẽ là từ sau khi nguyên phối phu nhân mất, Từ Nguyệt Gia rất ít về hậu viện ngủ.

Nếu đã vậy, thư phòng tây gian chia cho nàng một nửa hẳn cũng không sao.

"Ngoài ra, phải đổi bìa sách của mấy quyển sách mới đi." Ôn Diệp nghĩ một chút lại bổ sung.

Đào Chi thuần thực đáp: "Vâng, phu nhân."

Nàng ấy nói xong thì dùng khuỷu tay khẽ thọc Vân Chi.

Vân Chi bất đắc dĩ nói: "Vậy ta đi tìm bìa sách mới."

Phu nhân nhà bọn họ cái gì cũng tốt, chỉ là quá say mê đọc thoại bản.

Ôn Diệp nhìn bọn họ với ánh mắt hài lòng: "Không uống ta thường ngày yêu thương các người."

Thư phòng ở tây gian không nhỏ, so với nhà chính của Ôn Diệp hồi ở Ôn gia còn rộng hơn nhiều.

Hiệu suất làm việc của Liễu Nha rất cao, chưa đầy một khắc giá sách đã được chuyển từ kho phòng đến nhà chính.

Ôn Diệp chỉ huy mấy bà tử đẩy giá sách cũ sang trái một chút, sau đó đặt giá sách mới vào.

Sau khi làm xong này đó, Ôn Diệp cho các bà tử lui xuống.

Không lâu sau, một nửa giá sách đã được Vân Chi và Đào Chi lấp sách vào.

Trước cứ như vậy, bắt đầu từ giá sách.

Cuộc sống vẫn còn dài mà. Ôn Diệp lần nữa trở lại nhuyển tháp trong nội thất, vừa ăn điểm tâm vừa uống trà, đọc thoai bản giết thời gian.

Dậy sớm bất tiện thế đấy.

*

Thân là đương gia chủ mẫu, không có chuyện gì xảy ra ở Quốc công phủ có thể qua mắt được Lục thị.

Tất nhiên là Tây viện cũng không ngoại lệ, sau khi Ôn Diệp từ chính viện trở về Tây viện đã phát sinh những chuyện gì, không quá nửa canh giờ đã được truyền đến tai Lục thị.

Trong nhà chính, Lục thị hỏi ma ma: "Ý người là, Ôn thị sai người chuyển một giá sách mới qua đó?"

Tiến ma ma đáp lại: "Thanh Tuyết đã nói như vậy."

Lục thị vẫn có lòng tin với hai mẹ con Tiến ma ma và Thanh Tuyết.

"Xem ra Ôn thị này cũng không tồi." Lục thị lộ ra vẻ mặt hài lòng: "Nhị đệ cũng thích xem sách, về điểm này thì phu thê hai người đã có chủ đề để nói chuyện với nhau rồi."

Tiền ma ma nói tiếp: "Thanh Tuyết còn nói, nhị phu nhân không tiếp quản tất cả sự vụ ở Tây viện, vẫn để hai người bọn Liễu Nha và Liễu Tâm tiếp tục quản lý."

Chương 47

Chuyện này khiến Lục thị cảm thấy rất bất ngờ: "Ôn thị có biết thân phận của Liễu Nha và Liễu Tâm không?"

Tiến ma ma gật đầu: "Nhị phu nhân cho gọi tất cả tôi tớ ở Tây viện đến nhà chính rồi hỏi chuyện từng người."

Lúc này Lục thị lại có chút nghĩ không ra: "Chẳng lẽ là vì ta? Liễu Nha và Liễu Tâm đều là người mà năm đó ta phải đến Tây viện, lẽ nào Ôn thị lo lắng đuổi Liễu Nha với Liễu Tâm sẽ khiến ta không thoải mái?"

Tiến ma ma giúp đỡ phân tích: "Có lẽ Nhị phu nhân mới đến Tây viện, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ nên mới tạm kéo dài mấy tháng chẳng?"

Lục thị nghe bà ấy nói vậy thì cảm thấy có chút đạo lý: "Vậy lại quan sát thêm một thời gian nữa."

Hy vọng Ôn thị ngàn lần đừng khiến nàng ấy thất vọng.

"Đúng rồi." Tiến ma ma nhắc đến một chuyện khác, thoáng do dự nhưng vẫn nói: "Hôm nay có cần ôm tiểu công tử đến Tây viện dùng ngọc thiện với Nhị phu nhân không? Mẫu tử hai người cũng tiện quen thuộc với nhau hơn."

Lục thị chợt nhớ hồi sáng hai mẫu tử nói với nhau chẳng được hai câu, ngập ngừng một lát rồi nói: "Cứ theo lời người nói mà làm."

Tiến ma ma đáp lời: "Vâng."

Lục thị nhìn gió lạnh bên ngoài, không nhịn được thở dài.

*

Tây viện, Ôn Diệp vẫn chưa biết Lục thị muốn đưa đứa nhỏ qua đây.

Trước đó nàng đã hỏi Liễu Tâm, mỗi khi Từ Nguyệt Gia có công vụ trong người đều sẽ đi sớm về muộn.

Bởi vậy ngọc thiện nàng để trừ phòng chuẩn bị món lẩu.

Đầu đông ăn lẩu, thích hợp làm ấm người.

Ôn Diệp đã đọc thoại bản cả buổi sáng, nằm đến mức toàn thân đều cứng ngắc.

Nồi đồng được dọn lên bàn, bên dưới đốt than chỉ bạc, gân như không có chút khói ngạt.

Từ ổ bạc bước vào ổ vàng, ăn uống tiêu dùng đều trở nên kim quý hơn.

Trên bàn bày đủ các loại thịt thà, thịt viên cùng với rau dưa, ngay cả thịt bò khó kiếm nhất cũng có một miếng nhỏ.

Ôn Diệp ăn một mình nên phân lượng không cần quá nhiều, thịt thà mỗi loại thái mười lát mỏng, rau dưa mỗi loại từ ba đến năm lá.

Ôn Diệp không để tỳ nữ hầu hạ, một bát tương vùng, một bát dầu chấm, nàng vừa ăn vừa hít hà.

Kết quả vừa mới ăn miếng thịt đầu tiên vào miệng, Liễu Nha đã

đến bẩm báo, nói rằng tiểu công tử đã đến.

Ôn Diệp nuốt xuống miếng thịt dê nhúng dầu chấm, nhai hai cái rồi hỏi: "Nó đến đây á, có việc gì à?" Liễu Nha ngược mắt lên nhìn Ôn Diệp một cái rồi rũ mắt xuống bẩm: "... Nói là tiểu công tử nhớ Nhị phu nhân rồi, Đại phu nhân biết được liên sai mấy người Kỵ ma ma ôm tiểu công tử đến dùng ngọc thiện với Nhị phu nhân."

Ôn Diệp đặt đũa xuống, nàng phát hiện tính của Liễu Nha không chỉ ôn hòa khéo đưa đẩy, đến cả bản lĩnh trợn mắt nói dối cũng không nhỏ đâu.

Nàng với nhóc con kia tổng cộng chỉ gặp nhau một lần vào sáng nay, chỉ mới mấy canh giờ, nhóc con có thể nhớ mặt nàng thôi đã khó lắm rồi.

Không cần nghĩ cũng biết chuyện này là do Lục thị sắp xếp.

Ý muốn thế nào, không cần nói cũng biết.

Nhóc con đã được ôm tới đây rồi, cũng không thể đuổi đi như vậy được, Ôn Diệp liếc mắt ra hiệu cho Vân Chi.

Vân Chi ngầm hiểu, đi theo Liễu Nha ra ngoài nghênh đón tiểu công tử.

Từ Ngọc Tuyên không thường đến Tây viện, chỉ thỉnh thoảng qua ở vài lần, cho nên cậu nhóc cực kỳ lạ lẫm với Ôn Diệp.

Kỵ ma ma vừa vào phòng đã buông Từ Ngọc Tuyên trong ngực ra, cổ vũ cậu nhóc đến bên cạnh Ôn Diệp, Ôn Diệp bình tĩnh quan sát, đối phương lập tức dán lên người Kỵ ma ma, trong mắt tràn đầy lạ lẫm và kháng cự.

Ngay cả việc phải thỉnh an cũng quên luôn rồi.

Chương 48

Ôn Diệp mặc kệ, giơ đôi đũa đang kẹp thịt trong tay lên hỏi cậu nhóc: "Ăn không?"

Ôn Diệp hồn nhiên không cảm thấy đối tượng mà mình vừa hỏi là một đứa nhỏ hai tuổi, bé tí thế thì có thể hiểu cái gì chứ.

Nước lẩu mà trù phòng chuẩn bị được hầm từ xương, tươi ngon thanh đạm, tiểu hài tử cũng có thể ăn.

Không chờ nhóc con phản ứng lại, Ôn Diệp đã sai Đào Chi đem một bộ bát đũa mới lên đặt ở phía đối diện.

Kỷ ma ma vốn muốn để tiểu công tử ngồi xuống bên cạnh Ôn Diệp: "..."

Vị tân Nhị phu nhân này thật khó tả.

Tiểu công tử của Quốc công phủ tự có người tận tâm chăm sóc, Ôn Diệp chỉ để Đào Chi dạy Kỷ ma ma, người phụ trách chăm sóc Từ Ngọc Tuyên phải nhúng thịt và rau bao lâu, sau đó thì không quản nữa.

Tiểu hài tử cũng không cần chấm nước chấm làm gì, ăn nguyên chất nguyên vị là được rồi, cho nên trước mặt Từ Ngọc Tuyên chỉ để một cái bát trống.

Từ Ngọc Tuyên người nhỏ, mỗi bữa đều ăn không nhiều, cho nên đói cũng rất nhanh.

Lúc này ngửi thấy mùi hương toát ra từ nồi canh hầm xương đang sôi sùng sục, cái miệng nhỏ đã sớm phát thèm.

Bàn tay nhỏ của cậu nhóc chỉ vào nồi canh đang bốc hơi nóng, vội vã thúc giục Kỷ ma ma: "Ma mai Muốn ăn!"

Kỷ ma ma bất đắc dĩ, chỉ đành bước lên trước nhúng rau nhúng thịt cho Từ Ngọc Tuyên.

Mùa đông ăn lẩu không phải là chuyện gì mới mẻ, trước đây Quốc công phủ cũng từng nấu ăn mấy lần, chỉ là cách ăn không được văn nhã lắm, cho nên Lục thị hiếm khi chuẩn bị.

Một bữa ngo thiện vội vã kết thúc sau hai khắc, Ôn Diệp ăn cũng không sảng khoái lắm.

Thử hỏi ai có thể ăn uống thoải mái dưới cái nhìn chăm chú của cả phòng người lạ cơ chứ.

Trái lại, Từ Ngọc Tuyên dưới sự hầu hạ chu đáo của Kỷ ma ma đã ăn rất ngon miệng.

Sau khi ăn no, Kỷ ma ma ôm cậu nhóc xuống ghế, không có hơi nóng bốc lên từ nồi lẩu cản trở ánh nhìn, Từ Ngọc Tuyên lần nữa nhìn về phía Ôn Diệp, dường như đã nhớ ra nàng là ai, đôi mắt cún con nhìn chăm chăm Ôn Diệp một hồi, bỗng nhiên non nớt gọi: "Mẫu thân!"

Chén trà trong tay Ôn Diệp khẽ run lên, sau đó dần bình tĩnh lại, nói: "Đã ăn no chưa?"

Từ Ngọc Tuyên men theo cạnh bàn tiến lại gần Ôn Diệp: "No a!"

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một cánh tay, Ôn Diệp nhin không được xoa đầu cậu nhóc.

Trong khoảnh khắc bị chạm vào đầu, Từ Ngọc Tuyên theo bản năng lùi ra sau nửa bước, chờ đến khi phát hiện không có nguy hiểm thì mới thôi không nhúc nhích nữa.

Trong lòng Ôn Diệp thầm nói, nhóc con phản ứng thật nhanh.

Sau khi sờ đã ghiền, Ôn Diệp sai Đào Chỉ lấy bài giấy mà mình đã làm lúc trước ra.

Mùa đông dài đằng dằng, chỉ đọc thoại bản thôi thì không được.

Bài giấy khá giống với bài poker đời sau, Vân Chi với Đào Chỉ đều được Ôn Diệp đích thân truyền dạy, nhiều năm trôi qua, bây giờ thực lực của hai người không hề thua kém nàg.

Nhưng ba chủ tứ mà đánh bài ăn tiền thì không thích hợp lắm, vì vậy Ôn Diệp định ra quy tắc người thắng sẽ dán giấy lên mặt người thua.

Ba người, thích hợp nhất là đấu địa chủ.

Lúc lấy bài giấy ra, ngoài ba chủ tứ nhà Ôn Diệp, những người khác đều vô cùng tò mò.

Thứ mà Nhị phu nhân chơi hình như không giống với bài lá mà bọn họ từng thấy trước đây.

Ôn Diệp không còn để ý đến Từ Ngọc Tuyên nữa, chỉ chuyên tâm đánh bài, mà Từ Ngọc Tuyên từ sau khi thấy bài trong tay nàg thì cảm thấy rất mới lạ, từ đầu đến cuối đều không chịu rời đi.

Chương 49

Kỷ ma ma thấy Nhị phu nhân không có chút phản ứng nào, chỉ đành sai tỳ nữ bưng ghế mềm tới.

Để Từ Ngọc Tuyên ngồi cạnh Ôn Diệp.

Cũng không biết có phải vì bên cạnh nhiều thêm một đứa nhỏ hay không mà vận khí hôm nay của Ôn Diệp cực kém, chưa đầy một lúc mà trên mặt nàng đã dán đầy mảnh giấy.

Trong khi đó, Đào Chi hiếm khi thắng nhiều lần như vậy, càng chơi càng hăng máu, ngay cả người từ trước đến nay luôn ổn trọng như Vân Chỉ cũng cười nhiều hơn.

Giấy dán trên mặt cùng cả người đều không nhiều bằng một nửa Ôn Diệp.

Đào Chi trên mặt chỉ dán ba sợi giấy lên giọng nói: "Phu nhân, tiếp nào!"

Lại chơi thêm mấy ván nữa, trên mặt Ôn Diệp đã bị dán kín, ngay cả tầm nhìn cũng bị cản trở.

Vì thế nàng nhân lúc Đào Chi xào bài cúi đầu nhìn nhóc con đang bám vào cạnh bàn, mở to mắt nhìn chăm chăm bài giấy trên bàn, nhỏ giọng nói: "Tuyên Nhi, con nên gọi ta là gì?"

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp để ý đến mình thì sáng mắt lên, cậu nhóc đã sớm thấy hứng thú với bài giấy nên trả lời rất tích cực: "Mẫu thân!"

Ôn Diệp xoa đầu cậu nhóc, cười híp mắt hỏi: "Có phải con cũng muốn chơi hay không?"

Dù sao Từ Ngọc Tuyên vẫn không quen thuộc với Ôn Diệp lắm, cậu nhóc xấu hổ không lên tiếng, nhưng khát vọng dưới đáy mắt không lừa được người khác.

Kỷ ma ma há miệng muốn nói gì đó, nhưng nhớ đến lời phân phó của Thanh Tuyết cô nương trước lúc tới đây, bà ấy chỉ đành ngậm miệng lại.

Trơ mắt nhìn Nhị phu nhân "giày vò" tiểu công tử, tiểu công tử lại còn cực kỳ cao hứng.

Giữa hai mẫu tử dường như cũng trở nên thân quen hơn.

Kỷ ma ma không nhịn được nghĩ, đây cũng coi như đã hoàn thành phân phó của Thanh Tuyết cô nương rồi nhỉ?

*

Ngọ thiện ở chính viện được dọn lên muộn chút.

Từ Quốc công đã đến đại doanh Tây Giao, buổi trưa không trở lại, vì vậy chỉ có Lục thị và hai nhi tử cùng nhau dùng thiện.

Từ Cảnh Dung đã chép văn cả buổi sáng, lúc qua chính viện ăn cơm lại không thấy Từ Ngọc Tuyên đâu, vội vàng hỏi Lục thị: "Nương, Tuyên đệ đâu, không phải bình thường đệ ấy đều ăn chung với chúng ta sao?"

Lục thị múc cho tiểu nhi tử hai muống trứng hấp, nói: "Đến Tây viện ăn với Nhị thẩm của con rồi."

Từ Cảnh Dung nghe vậy rất không yên tâm: "Nương, sao người

có thể để một mình Tuyên đệ và cái... ừm... Nhị thẩm ở riêng với nhau chứ!"

Đáng lý nên để cậu nhóc đi chung mới phải, có cậu ở đó, mẹ kế ác độc đó sẽ không dám ức hiếp Tuyên đệ.

Từ Cảnh Dung cuộn chặt nắm tay nhỏ, lập tức nhồm người dậy muốn đến Tây viện. Không được! Cậu phải qua đó nhìn xem.

"Ngồi xuống cho ta." Lục thị nghiêm khắc nói: "Tam đệ của con đã có Kỷ ma ma rồi, con đi làm gì!"

Trước mắt bao người, Ôn thị còn có thể ức hiếp Tuyên Ca nhi hay sao.

Tuy là nói vậy, nhưng trong lòng Lục thị rốt cuộc vẫn không yên.

Nàng ấy sợ Từ Ngọc Tuyên không quen thức ăn ở Tây viện, sợ cậu nhóc không tình nguyện gần gũi với Ôn thị, càng sợ Ôn thị sẽ đối xử không tốt với cậu nhóc.

Đối với lời nói của Lục thị, Từ Cảnh Dung không dám không nghe, chỉ đành ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

Chỉ là tốc độ ăn nhanh hơn trước rất nhiều.

Từ Cảnh Dung và sạch hai bát cơm, vội vã lau miệng nói: "Nương, con đi Tây viện thỉnh an Nhị thẩm."

Cậu cũng không nói là đi tìm đệ đệ, chỉ nói đi thỉnh an trưởng bối, mẫu thân sẽ không ngăn cản.

Kết quả người mới chạy ra ngoài phòng, Lục thị đã nghe thấy tiếng rống giận của nhi tử: "Nương! Còn nói sẽ không ức hiếp! Người nhìn trên mặt Tuyên đệ là cái gì đây?!"

Chương 50

Lục thị nghe mà thất kinh, vội vã chạy ra ngoài: "Mặt của Tuyên nhi làm sao..."

Chỉ thấy Từ Ngọc Tuyên trên mặt dán đầy giấy đang được Kỷ ma ma ôm trong ngực, mấy tỳ nữ đi theo bên cạnh nhiều lần muốn gỡ giấy xuống nhưng cậu nhóc cứ dùng tay chặn lại, chính là không cho gỡ.

Từ Ngọc Tuyên nghe thấy tiếng của Từ Cảnh Dung, hai bàn tay nhỏ lập tức vén hai mảnh giấy dán trên lông mày lên, để lộ ra một đôi mắt tròn xoe, nhìn Từ Cảnh Dung cười khanh khách.

Trên mặt Từ Cảnh Dung tràn đầy bi phẫn, ngoái đầu lại nói với Lục thị đã ra tới cửa: "Xong rồi mẫu thân, tuyên đệ bị mẹ kế ác độc dọa cho ngốc luôn rồi!"

Lục thị: "....."

Lục thị nghe đại nhi tử xưng hô với Ôn thị như vậy thì cau chặt mày.

Từ Cảnh Dung còn muốn ồn ào tiếp, Lục thị đã trực tiếp ngắt lời cậu: "Từ Cảnh Dung!"

Bình thường Lục thị rất ít khi kêu đầy đủ họ tên của hai nhi tử, rõ ràng là lúc này đã giận rồi.

Kỷ ma ma đang ôm Từ Ngọc Tuyên và đám người có mặt ở đó nghe thấy tức giận từ trong giọng nói của Lục thị thì lập tức

dừng lại mọi động tác, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi mấy phân.

Bọn họ đã từng nghe về thủ đoạn của Quốc công phu nhân rồi.

Một bộ phận nhỏ thấp thỏm cho rằng Lục thị đang phát giận với các nàng vì đã không chăm sóc tốt cho tiểu công tử.

Từ Cảnh Dung không ngờ Lục thị sẽ giận như vậy, nhất thời ngơ ngẩn, còn có một chút ủy khuất.

Lục thị không hề nhìn cậu, nàng ấy dịu dàng mỉm cười với Từ Ngọc Tuyên đang làm ổ trong lòng Kỷ ma ma: "Đưa Tuyên Ca nhi cho ta, các người lui xuống trước đi."

Kỷ ma ma và những người khác cùng thưa "dạ", sau đó lục tục rời khỏi nhà chính.

Từ Ngọc Tuyên quen thuộc với Lục thị, biết nàng ấy là bá nương của mình, cho nên không kháng cự cái ôm của Lục thị, nhưng vẫn không cho người khác động vào mấy mảnh giấy dán trên mặt mình.

Sau khi thấy rõ trên mặt Từ Ngọc Tuyên chỉ dán mấy mảnh giấy phết hồ dính, Lục thị không để ý nữ cường ép gỡ ra nữa, dù sao cũng không ảnh hưởng gì.

Hiện tại trong nhà chính chỉ còn lại mẫu tử Lục thị cùng với các tâm phúc của mình, còn có Từ Ngọc Tuyên bé tí đối với nhiều chuyện còn chưa nghe hiểu gì.

Lục thị ôm Từ Ngọc Tuyên ngồi xuống ghế chủ vị, bầu không khí nhất thời yên tĩnh lại.

Từ Ngọc Tuyên gảy nhẹ mấy sợi giấy trên mặt mình, một chốc thì vén lên, một chốc thì đẩy lại, cứ vậy tự mình tiêu khiển một

hồi, cũng không ai để ý cậu nhóc.

Độ dính của hồ dán chỉ bình thường thôi, sau một hồi bị cậu nhóc lăn qua lăn lại như vậy, mấy mảnh giấy trên mặt nhanh chóng rớt hơn phân nửa, hồ dính nhẵn nhúm còn sót lại trên mặt, không biết là tiểu tặc oa nào ăn vụng đây.

Năng lực cảm ứng của tiểu hài tử đối với hoàn cảnh xung quanh không hề kém cạnh người lớn, Từ Ngọc Tuyên cảm thấy hình như người ôm mình đang tức giận, cả thân hình bé tí lập tức rúc vào trong ngực Lục thị.

Đây là thói quen lấy lòng Lục thị của cậu nhóc. Lục thị không phải giận Từ Ngọc Tuyên, chẳng qua trước khi chất vấn người nào đó thì cũng phải hỏi rõ chuyện ở Tây viện trước.

Lục thị vớt hài tử đang rúc trong ngực mình ra, để cậu nhóc đối mặt với mình, dịu dàng hỏi: "Hôm nay Tuyên Nhi ở chung với mẫu thân có vui không?"

Lúc này trên mặt Từ Ngọc Tuyên vẫn còn treo lủng lẳng hai mảnh giấy dán trên hai nhúm lông mày.

Chương 51

Cậu nhóc như có cảm ứng duỗi tay ra sờ, không biết nghĩ đến chuyện gì, hai mắt lập tức sáng lấp lánh, ngón tay nhỏ xíu chỉ ra ngoài hô lên "mẫu thân".

Lục thị thấy vậy thì biết không cần hỏi thêm, nàng ấy để tỳ nữ Bạch Mai ôm Từ Ngọc Tuyên về phòng ngủ trưa.

Sau đó mới dời ánh mắt về phía Từ Cảnh Dung vẫn một mực im lặng từ nãy đến giờ, nghiêm khắc nói: "Con có biết mình sai chỗ nào không?"

Từ Cảnh Dung vẫn nhớ rõ thái độ vừa rồi của Lục thị đối với mình cho nên rất tủi thân, lúc này tính khí trở nên bướng bỉnh, quay đầu lại hu nói: "Con không sai!"

Lục thị thấy cậu vẫn không chịu nhận sai thì không tiếp tục nữa, chỉ nói: "Nếu cảm thấy mình không sai, vậy thì chép phạt thêm hai mươi lần nữa đi."

"Còn nữa, chờ phụ thân con trở lại, ta sẽ nói với hắn lỗi sai mà con phạm phải hôm nay, không sót một chữ."

Từ Cảnh Dung trừng lớn mắt, vừa tủi thân vừa không tình nguyện nói: "Nương! Người không thương con nữa rồi! Từ ngày Nhị thúc cưới thẩm thẩm mới, người cứ la rầy con mãi! Nữ nhân ác độc đó đã cho người uống canh mê hồn gì rồi!"

Nói xong lập tức lao ra khỏi nhà chính, không cho những người có mặt ở đây bất cứ cơ hội chuẩn bị nào.

Chờ Lục thị lấy lại tinh thần, bên ngoài đã không còn bóng dáng Từ Cảnh Dung, nàng ấy giận đến mức bảo Tiển ma ma đi lấy roi mây của Quốc công gia.

Còn chờ Quốc công gia làm gì nữa, nàng ấy trực tiếp đánh là được.

Tiển ma ma vội vàng khuyên can: "Phu nhân, tiểu thế tử chỉ nhất thời xúc động!"

Lục thị tức giận: "Người nhìn nó đi, đã tám tuổi rồi! Vẫn không hiểu chuyện như vậy! Không chỉ nhiều lần bất kính với trưởng bối, Quốc công phủ sinh dưỡng nó, có khi nào dạy nó nói những lời tệ hại đó không?!"

Tiển ma ma vội nói: "Trước kia tiểu thế tử cũng không như vậy, xin phu nhân hãy bớt giận."

Lục thị dần dần bình tĩnh lại, được một câu nói vô tâm của Tiển ma ma nhắc nhở, cũng nhận ra có chút không đúng.

Trong phòng chỉ còn nàng ấy cùng với hai mẹ con Tiển ma ma và Thanh Tuyết, Lục thị nhìn hai người rồi nói: "Ta nhớ sau khi hôn kỳ của Tử Đan và Ôn thị được định xuống, Cảnh Dung và Cảnh Lâm đã đến Hầu phủ ở một đoạn thời gian."

Hầu phủ trong miệng Lục thị chính là Định An Hầu phủ, nhà mẹ đẻ của nàng ấy, nhà ngoại tổ của hai nhi tử.

Trong khoảng thời gian đó, Lục thị bận rộn tổ chức hôn sự, nhất thời không rảnh chăm lo hai đứa nhỏ, vừa vặn hai đứa nó nói nhớ ngoại tổ phụ với ngoại tổ mẫu, nàng ấy bèn đóng gói hai đứa nó về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày.

Lúc này Tiển ma ma cũng nghĩ tới, gật đầu nói: "Hình như là ở

hơn mười ngày, cũng xấp xỉ nửa tháng."

Lục thị im lặng nửa ngày. Một lúc lâu sau, nàng ấy nói: "Đi gọi Nhị công tử lại đây."

Hai đứa nhi tử này của nàng vẫn luôn dính nhau như sam, không chừng có thể hỏi được chút gì đó từ chỗ Cảnh Lâm cũng nên.

Từ Cảnh Lâm đang ở trong phòng viết chữ to, tổng cộng phải viết hai mươi trang, viết không ngay ngắn mẫu thân sẽ không chịu, cậu nhóc viết cả buổi sáng còn chưa viết được một nửa, vội đến mức buổi trưa chưa ăn được mấy miếng đã bắt đầu viết tiếp.

Lúc Thanh Tuyết đến nơi thì thấy một tiểu nhân nhi đang ngồi sau thư án với dáng vẻ đoan chính, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ chấp bút viết chữ.

Lòng nàng ấy nhất thời mềm nhũn, bước tới nói: "Nhị công tử, phu nhân gọi người đến chính viện một chuyến."

Từ Cảnh Lâm lập tức rút đầu lại: "Ta đang ngoan ngoãn luyện chữ"

Thanh Tuyết nghe ra ý tứ trong lời nói của cậu bé, nhất thời cảm thấy buồn cười: "Nhị công tử yên tâm, phu nhân chỉ muốn hỏi lúc trước người ở Hầu phủ có vui hay không."

Từ Cảnh Lâm khẽ chớp đôi mắt trong veo: "Thật sao?"

Thanh Tuyết cười nói: "Nô tỳ không gạt người."

Từ Cảnh Lâm ôm theo tâm trạng vừa thấp thỏm lại vừa chờ mong đến chính viện, trên đường đi, cậu nhóc vẫn luôn suy nghĩ, chẳng lẽ mẫu thân đau lòng rồi? Quyết định miễn hai mươi trang chữ to?

Lục thị vừa thấy tiểu nhi tử, lập tức kêu: "Cảnh Lâm, lại đây."

Tuy Lục thị phạt Từ Cảnh Lâm viết chữ to, nhưng ở trong lòng Từ Cảnh Lâm, Lục thị vẫn là người thân thiết nhất.

Chương 52

Lục thị ôm Từ Cảnh Lâm vào lòng, sau khi quan tâm hỏi han hai câu thì bắt đầu vào chủ đề chính: "Lần trước con với đại ca đến nhà ngoại tổ chơi có vui không?"

Từ Cảnh Lâm đơn thuần nói: "Vui ạ! Tiểu cữu cữu tốt với tụi con lắm!"

Đệ đệ nhỏ nhất của Lục thị vừa mới mười một, người ngợm chắc nịch, khi hai huynh đệ Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm ở Hầu phủ luôn chơi chung với nó.

Lục thị lại hỏi: "Còn gì nữa không? Ví dụ như đại ca con có bỏ con một mình không?"

Từ Cảnh Lâm giống như nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên tức giận nói: "Nương, đại ca hư lắm!"

Trong lòng Lục thị kích động: "Nó làm gì con?"

Từ Cảnh Lâm cuộn chặt nắm tay nhỏ nói: "Ngoại tổ mẫu sai Triệu ma ma làm quế hoa cao, huynh ấy lén ăn một mình! Một khối cũng không chừa lại cho con! Quá xấu xa rồi!"

Lục thị: "... Không còn chuyện nào khác hả? Ví dụ như có ai nói chuyện riêng với đại ca của con không?"

Từ Cảnh Lâm: "Đương nhiên là có! Ngoại tổ phụ đặc biệt mua điểm tâm của Phù Dung Ký về, đại ca cũng ăn hết không chừa cho con!"

Cậu nhóc vừa dứt lời thì cái bụng nhỏ kêu lên rột rột.

Lục thị: "..."

Đây là thân sinh nhi tử của nàng ấy ư?

Từ Cảnh Lâm lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vã che bụng lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, ngượng ngùng nói: "Nương..."

Lục thị bất đắc dĩ, nàng ấy sai Thanh Tuyết bưng một đĩa điểm tâm đến cho Từ Cảnh Lâm, sau đó gọi người dẫn cậu nhóc về Đông viện.

Xem ra không thể hỏi được gì từ chỗ tiểu nhi tử rồi, Lục thị quay đầu nói với người bên cạnh: "Tiển ma ma, bà đi tra xem trong phủ có ai ở bên tai Thế tử nói gì hay không."

Tiến ma ma lập tức hiểu ý, đáp ngay: "Lão nô đi ngay."

Sau đó Lục thị lại nhìn về phía Thanh Tuyết: "Ngày mai người về Hầu phủ một chuyến tìm mẫu thân của ta, lúc ở Hầu phủ Thế tử đã tiếp xúc với những ai, sau khi tra xong thì về báo với ta."

Thanh Tuyết phúc thân: "Nô tỳ đã biết."

Sau khi Tiến ma ma rời đi, Lục thị nghĩ đến Ôn thị ở Tây viện, tạm ngừng một lát rồi quay người lại nói với Thanh Tuyết: "Đến khố phòng của ta lấy hai ngàn lượng, tìm thêm đôi Ngọc Như Ý lần trước, người đích thân đưa tới Tây viện."

Thanh Tuyết hiểu đây là Đại phu nhân bồi thường cho Nhị phu nhân, bởi vì Thế tử nói năng lỗ mãng với Nhị phu nhân.

*

Sau khi tiễn đứa nhỏ đi, chẳng bao lâu sau Ôn Diệp đã phủ tay không chơi nữa.

Bởi vì nàng bấm tay tính toán, vận khí hôm nay bình thường, không thích hợp đấu địa chủ. Đào Chi bận rộn xếp bài lại, nghe Ôn Diệp bịa chuyện thì cười hừ: "Rõ ràng là phu nhân kỹ thuật không bằng người, nếu không sao cộng thêm mặt tiểu công tử nữa cũng không đủ chỗ dán giấy."

Ôn Diệp hất mặt lên, ra vẻ đứng đắn nói: "Đào Chi, móng heo nướng tối nay, không có phần của người nữa."

Đào Chi nghe vậy thì dỗi: "Phu nhân, người chơi xấu! Đã nói nếu nô tỳ thắng liên tiếp mười ván thì giò heo nướng có một phần của nô tỳ mà!"

Ôn Diệp đơn giản nhắm mắt lại, không đối mặt với nàng ấy, ngồi thiền trên trường tháp: "Người cũng nói rồi, ta là phu nhân, cho nên ta nói là tính."

Đào Chi nghe vậy liên ngen một hơi.

Lúc này Vân Chi bưng trà bước vào, thấy vẻ mặt tủi thân của Đào Chi thì cười nói: "Được rồi, muội so đo với phu nhân làm gì."

Đào Chi tức thở phì phì: "Hừ."

Vân Chi không khuyên nàng ấy nữa, đến gần Ôn Diệp rót trà cho nàng, sau đó lo lắng nói: "Phu nhân dán đầy giấy lên mặt tiểu công tử, cũng không biết Quốc công phu nhân biết rồi có giận không."

Nàng ấy và Thường di nương có cùng một mối lo, lo sau khi Ôn Diệp đến Quốc công phủ sẽ vì thân phận kẻ mẫu mà đón phải những ánh mắt khác thường.

Ai mà không biết vị tiểu công tử đó cực kỳ tôn quý.

Ôn Diệp mở mắt ra, thầm thở dài trong lòng rồi nói: "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu."

Vân Chi vẫn không yên tâm: "Hay là nô tỳ đi nghe ngóng xem sao."

Tiểu công tử rời khỏi Tây viện đã sắp một canh giờ rồi.

Chương 53

Ôn Diệp: "Không cần đi, phu nhân nhà người đã gần này tuổi rồi, việc nhỏ như vậy, cùng lắm là bị cấm túc mấy ngày thôi."

Hơn nữa, mất mặt không chỉ có một mình nàng.

Ngày một nàng còn phải lại mặt, cho dù Lục thị thật sự vì chuyện này mà tức giận, dù sao cũng phải chờ nàng lại mặt xong mới tính.

Không lâu sau, Liễu Nha lại đây nói rằng Thanh Tuyết cô nương của chính viện xin cầu kiến.

Vân Chi nghe xong lập tức cảm thấy chuyện mà mình lo lắng sắp xảy ra.

Ôn Diệp an ủi nàng hai câu rồi xuống khỏi trường tháp, mang giày, điều chỉnh váy áo, sau đó ra khỏi nội thất.

Liễu Nha đã dẫn Thanh Tuyết vào nội đường chờ.

Ôn Diệp ngồi xuống, bình thản hỏi: "Chuyến này Thanh Tuyết cô nương đến Tây viện là có việc gì?"

Thanh Tuyết phúc thân hành lễ với nàng rồi mới cung kính nói: "Hồi bẩm Nhị phu nhân, đây là đồ mà phu nhân lệnh cho nô tỳ mang đến."

Sau khi nói xong, nàng ấy quay đầu lại ra hiệu, tỳ nữ ôm hộp gấm lập tức bước lên trước.

Thanh Tuyết đi tới mở hộp ra.

Ôn Diệp không rõ nội tình, dõi mắt nhìn theo, lập tức có chút không thể dời mắt.

Không ngờ bên trong là ngân phiếu hai ngàn lượng và một đôi Ngọc Như Ý.

Nàng nghe Thanh Tuyết nói: "Thế tử ở chính viện..., đây là nhận lỗi với Nhị phu nhân."

Chuyện vẫn chưa điều tra rõ ràng, lúc này nói rõ đối với Nhị phu nhân hay đối với Thế tử đều không tốt.

Ôn Diệp nhướng mày: "Cho ta hả?"

Thanh Tuyết: "Vâng."

Vân Chi và Đào Chi nghe mà như lọt vào sương mù, Ôn Diệp thì đại khái đã hiểu, có lẽ là nhãi ranh Thế tử nói xấu nàng trước mặt Lục thị đây mà.

Mấy thứ này là Lục thị bán khoản nên muốn bồi thường cho nàng.

Nít ranh thì nàng gặp nhiều rồi, Ôn Diệp lại thoáng liếc ngân phiếu trong hộp gấm, trong lòng nghĩ, nàng là một người độ lượng.

Ôn Diệp để Đào Chi nhận lấy ngân phiếu và Ngọc Như Ý, sau đó nói: "Ý của tẩu tẩu, ta đã hiểu rồi."

Thanh Tuyết không nán lại Tây viện quá lâu, chờ nàng ấy đi rồi, Ôn Diệp lập tức lấy ngân phiếu hai ngàn lượng trong hộp gấm ra đưa cho Vân Chi, rồi dặn: "Sau này tìm cơ hội đổi hết thành bạc

trắng."

Ngân phiếu mỏng tang dễ rơi mất.

Đầu của Đào Chi như muốn to ra: "Sao Quốc công phu nhân lại đưa những thứ này cho phu nhân? Chẳng lẽ là tán đồng với hàng vi dán giấy lên mặt tiểu công tử của phu nhân?"

Ôn Diệp liếc nàng ấy một cái rồi nói: "Có lẽ?" Thái độ của Thanh Tuyết khiến Vân Chi yên lòng, nàng ấy nói: "Dù sao không có chuyện gì là tốt rồi."

Ôn Diệp gật đầu, trong lòng lại có chút tiếc nuối nhè nhẹ, sao Lục thị lại không tức giận chứ.

Ngân phiếu quả thực rất tuyệt, nhưng nếu Lục thị cảm tức nàng thêm mười ngày nửa tháng nữa thì tốt rồi.

Đối với chuyện chăm sóc hài tử, Ôn Diệp xin được miễn thứ cho kẻ bất tài.

*

Từ lúc nhận thân vào giờ mao kết thúc, mãi đến giờ thân Ôn Diệp mới thấy Từ Nguyệt Gia.

Theo Ôn Diệp được biết, Từ Nguyệt Gia có năm ngày nghỉ phép kết hôn.

Nhưng mà với sinh vật như nam nhân, thỉnh thoảng gặp một chút là được rồi.

Vì thế đối với hành vi mới ngày thứ hai sau kết hôn đã hăng hái công tác của Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp tỏ vẻ ủng hộ.

"Lang quân có muốn dùng văn thiện ở Tây viện hay không?" Ôn

Diệp thuận tay đặt quyển thoại bản trên tay xuống, đi ra khỏi thư phòng Tây gian.

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng, vẻ mặt nhàn nhạt đáp: "Ừ"

Ôn Diệp sai tỳ nữ chuẩn bị bữa tối, còn mình thì trực tiếp lướt qua nam nhân đi vào nội thất.

Từ Nguyệt Gia trở lại, thư phòng Tây gian lập tức không thuộc về nàng nữa.

Ôn Diệp ngồi lên trường tháp, khẽ nghiêng người dựa ra sau. Sau khi thở dài thườn thượt, nàng cứ cảm thấy mình đã quên cái gì đó.

Chẳng mấy phút sau, nàng bỗng chốc ngồi thẳng người dậy, xốc tấm đệm che trên đầu gối lên, nhanh chân chạy ra khỏi nội thất, chạy về phía thư phòng ở Tây gian.

Lúc này, Từ Nguyệt Gia đã cầm quyển thoại bản mà Ôn Diệp thuận tay quẳng trên thư án cách đó không lâu lên.

"Chờ đã!" Ôn Diệp suýt nữa lạc giọng, may mà ngăn kịp.

Nàng lập tức cướp lấy quyển sách mà Từ Nguyệt Gia chỉ mới lật trang bìa, khôi phục lại giọng nói dịu dàng: "Quyển sách này không phù hợp với lang quân."

Chương 54

Từ Nguyệt Gia vừa bước vào thư phòng đã phát hiện bên trong nhiều hơn một cái giá sách, sau đó còn thấy một quyển đặt trên thư án, kết quả mới lật trang đầu tiên, nội dung bên trong lại không phải là, mà là thoại bản mua ở tiệm sách.

Hắn còn chưa kịp nhìn kỹ thì sách đã bị Ôn Diệp cướp mất.

"Hồi trưa Tuyên Nhi có đến đây, ta sợ quyển thoại bản này sẽ ảnh hưởng đến thằng bé nên mới tiện tay bọc cái vỏ." Ôn Diệp thuận miệng bịa đến đây, khẽ ngừng lại, ngược mắt lên nhìn thẳng Từ Nguyệt Gia, tỏ vẻ dục dằng nhút nhát: "Lang quân sẽ không để ý chứ?"

Với quan hệ hiện tại của bọn họ, còn chưa phải lúc thích hợp để hắn biết nội dung bên trong thoại bản.

Tuy Từ Nguyệt Gia vẫn chưa thấy nội dung quyển thoại bản, nhưng hắn ở Hình Bộ nhiều năm, rõ nhất là đáng vẻ nói dối của phạm nhân.

Từ Nguyệt Gia khẽ quét mắt tới, ngừng một lát rồi nói: "Không để ý."

Ôn Diệp nhét thoại bản về lại giá sách, vừa quay người lại đã đổi sang một khuôn mặt khác: "Văn thiện đã dọn xong rồi, mời lang quân dùng bữa."

Từ Nguyệt Gia: "....."

Ôn Diệp ôm tâm tư thử thăm dò hần.

Từ Nguyệt Gia lại xoay người bước ra ngoài.

Ôn Diệp chỉ đành theo sau, thấy hần lập tức ngồi xuống.

Thân vai thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm trang, ít khi nói cười.

Không giống như phải ăn tối, ngược lại giống như phải xử lý công vụ gì khó giải quyết lắm.

Ôn Diệp thoáng nhìn ra phía sau hần, mở miệng hỏi: "Sao không có ai đến hầu hạ lang quân dùng bữa? Liễu Tâm đâu rồi?"

Vân Chi và Đào Chi đang muốn bước ra ngoài thoáng nhìn lẫn nhau, vị Từ lang quân này còn muốn có người hầu hạ hần dùng bữa? Ngay cả phu nhân của các nàng cũng không cần đâu!

"Lúc ta dùng bữa không cần người hầu hạ." Cuối cùng Từ Nguyệt Gia cũng ngược mắt lên nhìn về phía Ôn Diệp.

"Là vậy à." Ôn Diệp thuận thế ngồi xuống đối diện hần: "Là ta nghĩ sai rồi."

"Nếu nàng cần, không cần kiêng dè ta." Đợi Ôn Diệp ngồi xuống, Từ Nguyệt Gia lại mở miệng lần nữa.

Ôn Diệp cầm đũa lên nói: "Ta và lang quân giống nhau, khi ăn mà có người hầu hạ sẽ thấy không quen."

Ăn cơm là một loại hưởng thụ, nếu mượn tay người khác thì còn vui sướng gì đáng nói nữa.

Khẩu vị của Từ Nguyệt Gia nghiêng về thanh đạm, lúc trước khi hần dùng bữa một mình, trên bàn chưa từng xuất hiện thức ăn quá mức cay mặn.

Hôm nay trên bàn ăn lại nhiều hơn hai món.

Mà đôi đũa của Ôn Diệp từ đầu đến cuối chỉ đuổi về phía hai món đó.

Rất khó để có thể xem nhẹ ánh mắt đỏ của Từ Nguyệt Gia, sau khi nhai kỹ nuốt chậm, Ôn Diệp ngược mắt lên, nhẹ giọng hỏi: "Lang quân, thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Không phải." Từ Nguyệt Gia bình tĩnh ăn cơm, giọng điệu bình thường, nghe không ra có ý gì.

Ôn Diệp cảm thấy hiểu biết của mình về Từ Nguyệt Gia vẫn là quá ít, nàng lia mắt về phía một món ăn nào đó.

Chốc lát sau, Ôn Diệp dùng đũa chung ở bên cạnh gấp một miếng gà cay thả vào trong bát của Từ Nguyệt Gia rồi nói: "Lang quân ăn thử món này xem, rất là ngon miệng."

"Cảm ơn." Thái độ của Từ Nguyệt Gia khách khí xa cách, ngay trước mặt Ôn Diệp ăn xong miếng thịt gà, rồi nói: "Không tệ."

Sau đó vẫn không chạm đũa vào hai món ăn đó của Ôn Diệp như cũ.

Ôn Diệp thấy vậy không khỏi suy nghĩ sâu xa, một lúc lâu sau, trên bàn chỉ còn tiếng bát đũa thỉnh thoảng va chạm vào nhau phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Từ Nguyệt Gia đã quen với việc ăn tối không ăn quá bảy phần, chỉ ăn nửa bát cơm bích ngạnh (/), một bát canh và mấy đũa thịt, sau đó dừng lại không ăn nữa.

(/) gạo Bích Ngạnh: là một loại gạo te có màu xanh như ngọc, loại gạo này được trồng ở huyện Ngọc Điền, tỉnh Hà Bắc. Vào đời

nhà Thanh, gạo này được xem là cống phẩm, chỉ có hoàng thân quốc thích và quan lại quyền quý mới được ăn.

Ôn Diệp tiếc nuôi bông đũa, chờ bọn tỳ nữ dọn đồ xuống rồi bưng lên hai chén trà xanh, nàng mới châm chúc mở miệng: "Lang quân này, hôm nay ta đã làm sai một chuyện."

Động tác bưng chén trà của Từ Nguyệt Gia khẽ khựng lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Chương 55

"Sau khi ăn trưa xong có chút nhàm chán, ta đã chơi mấy ván bài với mấy tỳ nữ và Tuyên Nhi, người thua sẽ bị dán giấy lên mặt, vận khí của ta không tốt lắm, trên mặt Tuyên Nhi cũng bị dán không ít."

Ôn Diệp không nhanh không chậm, từ tốn nói hết, sau đó lẳng lặng nhìn Từ Nguyệt Gia, chờ hần phản ứng.

"Bài lá?"

"Cũng gần giống vậy." Ôn Diệp thuận miệng nói.

Từ Nguyệt Gia buông chén trà xuống, nhìn thẳng vào mắt Ôn Diệp, giọng điệu thanh lãnh: "Nàng với ta là phu thê."

Trong mắt Ôn Diệp có gì đó khẽ lóe lên: "Cho nên?"

Từ Nguyệt Gia tạm ngừng giây lát, trong đầu lúc thì là yêu cầu không chút khách khí của nàng vào tối hôm qua, lúc thì là giọng điệu làm bộ làm tịch của nàng mới nãy, ánh mắt hần dừng chốc lát trên gương mặt nàng, nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng với ta."

Ôn Diệp phút chốc sửng sốt, nàng nói thẳng: "Ta không biết phải làm sao để có thể là một thê tử tốt, một mẫu thân tốt."

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng thật sâu, sau một hồi im lặng thật lâu, nói: "An phận thủ thường, chớ khắt khe với Tuyên Nhi, vậy là đủ rồi."

"Vậy chuyện hôm nay?"

Từ Nguyệt Gia nhàn nhạt nói: "Trong lòng nàng hiểu rõ là được."

Nụ cười trên mặt Ôn Diệp tức khắc chân thật lên không ít: "Ta hiểu rồi, lang quân."

"Đúng rồi, lang quân." Ôn Diệp lại nói: "Hôm nay thân mình của ta không dễ chịu, cho nên..."

Từ Nguyệt Gia: "... Ta đến tiên viện nghỉ ngơi."

Ôn Diệp không lừa hấn, bởi vì quỳ thủy(/) của nàng tới rồi.

(/) Quỳ thủy: Kinh nguyệt.

Nếu không sao nàng có thể bỏ rơi "dai mỹ nhân" mà không hưởng dụng chứ.

Từ đêm qua cho đến sự thăm dò lúc nãy, có thể thấy Từ Nguyệt Gia có những yêu cầu nhất định đối với thể tử của mình, đồng thời cũng sẵn sàng làm tròn trách nhiệm của một người phụ quân.

Hấn tự biết bản thân không thể cho thể tử sự quan tâm nồng nhiệt, bởi vậy sẽ chủ động nhượng bộ trên những phương diện khác.

Thăm dò kết thúc, Ôn Diệp đã biết sau này phải làm thế nào mới có thể sống tiêu sái như ngày trước.

Đối với nàng, thái độ của Từ Nguyệt Gia đã là một ngạc nhiên ngoài mong đợi, một khởi đầu không tệ.

Về phần tiểu hài tử kia, nụ cười trên khóe môi Ôn Diệp càng rõ ràng hơn, hơn ai hết, nàng càng hi vọng đứa nhỏ có thể bình an

lớn lên.

Sau khi Từ Nguyệt Gia rời khỏi đó, Vân Chi và Đào Chi vào phòng hầu hạ Ôn Diệp rửa mặt súc miệng.

Thu hoạch của hôm nay khá phong phú, Ôn Diệp vui vẻ muốn tắm nước nóng, nhưng tiếc là chuyện này chỉ có thể nghĩ ở trong lòng mà thôi. Chờ tóc khô rồi, mắt thấy đã tới giờ hơi,

Thời gian vẫn còn sớm, lúc này Ôn Diệp không ngủ được, trong tay cầm thoại bản mà ban ngày vẫn chưa đọc xong lật mấy trang.

Đào Chi bước qua hỏi: "Đêm nay phu nhân có muốn ăn khuya không?"

Lúc vẫn còn ở Ôn gia, nếu buổi tối ăn chưa no, thường thì sau giờ hơi Ôn Diệp sẽ ăn thêm.

Đào Chi và những người khác đã sớm quen rồi.

Sau khi Ôn Diệp xem xong một trang cuối cùng, kết cục của chuyện xưa rất đúng với ý của nàng, nghe thấy tiếng của Đào Chi thì gấp sách lại, ngẩng đầu lên nói: "Ta muốn ăn cơm chiên trứng, người bảo Hồng Hạnh làm cho ta nửa bát."

Trong phủ không có trưởng bối, lúc nàng gả qua không cần sớm tối thưa hầu, bây giờ đã bước đầu thu phục Từ Nguyệt Gia, ngày mai nàng nhất định phải ngủ nướng thật đã.

Nếu không ăn bữa khuya, sáng sớm ngày mai chắc chắn sẽ bị đói tỉnh.

Nửa bát cơm chiên trứng chỉ cần thời gian nửa chung trà là xong rồi.

Sau khi Ôn Diệp ăn xong, ở trong phòng đi vài vòng rồi mới tắt đèn ngủ.

Hôm sau, thời tiết càng lạnh, chốc chốc còn có tuyết rơi.

Ôn Diệp ngủ đến giờ ty mới chậm rãi tỉnh lại, bọc một lớp chăn dày ngồi trên nhuyển tháp cách đó không xa, xuyên qua cửa sổ nhìn mặt đất lót đá xanh bị phủ một tầng tuyết mỏng, hậu tri hậu giác nói: "Tuyết rơi rồi."

Hình như tuyết năm nay đến hơi sớm.

Hiện tại đã gần trưa, bữa sáng muộn màng của Ôn Diệp khá đơn giản, một bát hoành thánh và mấy cái bánh bao chiên.

Bên ngoài quá lạnh, Ôn Diệp chẳng muốn đi đâu nên vòng trở lại trường tháp ôm lò sưởi tay, đắp tấm đệm dày, đọc thoại bản mới, thỉnh thoảng nhấp hai ngụm trà ấm cho ấm người.

Nhàn hạ nhưng cũng dài đằng đẳng.

Nếu không phải là người có lòng dạ rộng rãi thì những ngày tháng như thế này sẽ rất giày vò.

Chương 56

Chính viện.

Mắt thấy bên ngoài tuyết càng rơi càng lớn, Lục thị nghĩ tới nghĩ lui, quyết định không để Kỷ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên đến Tây viện nữa.

Lục thị đại khái đã biết chuyện xảy ra ở Tây viện vào ngày hôm qua, mẫu tử hai người chơi đánh bài với hai tỳ nữ và thua thảm, vì mặt Ôn thị không còn chỗ để dán giấy nữa nên mới chuyển sang mặt Tuyên Nhì.

Tuy không phải chuyện to tát gì nhưng quả thực đây là lần đầu trong phủ xảy ra loại chuyện này.

Ôn phu nhân không khắt khe với thứ nữ, nhưng xem ra cũng hiếm khi hoặc là chưa bao giờ dạy Ôn thị việc quản gia.

Trước mắt hai huynh đệ thân nhau như thủ túc, nhưng chờ đến thế hệ sau trưởng thành, Quốc công phủ sớm muộn gì cũng phải phân gia, đến lúc đó Ôn thị cần phải biết đảm đương mới được.

Trong lòng Lục thị có chút tính toán, chẳng qua trước mắt chưa cần gấp, chờ hết tháng này lại nhắc đến cũng chưa muộn.

Phải cho Ôn thị chút thời gian để thích ứng.

Sau khi ngọc thiện được dọn ra bàn, Từ Ngọc Tuyên chưa ăn được hai miếng đã không chịu ăn nữa.

Lục thị thấy vậy bèn nhẹ giọng hỏi: "Tuyên Ca nhi không thích mấy món này ư?"

Đôi môi hồng nhuận của Từ Ngọc Tuyên khẽ mím lại.

Kỷ ma ma ở một bên thử nói ra một khả năng: "Trưa hôm qua tiểu công tử ăn lẩu, là lý do này chăng?"

Quả nhiên, Từ Ngọc Tuyên vừa nghe nhắc đến "lẩu" thì lập tức sáng mắt lên.

Thức ăn trên bàn đều do Lục thị tỉ mỉ chuẩn bị, mà Từ Ngọc Tuyên lại tâm tâm niệm niệm nồi lẩu đã ăn với Ôn Diệp vào ngày hôm qua.

Trong lòng Lục thị nói không ra là cảm giác gì, đại khái là có chút ghen tị.

Lục thị cố áp chế những suy nghĩ lung tung rối loạn trong lòng, Tuyên Nhi có thể gần gũi với Ôn thị là chuyện tốt.

Vì thế nàng ấy nói: "Don hết mấy món này đi, đổi thành lẩu."

May mà hôm nay chỉ có nàng ấy và Tuyên Nhi cùng ăn, cơm trưa chuẩn bị không nhiều lắm, lại chưa he động đũa, nhóm hạ nhân trong viện chia nhau một chốc là hết.

Không tính là lãng phí.

Sau khi đổi món ăn, Từ Ngọc Tuyên ăn thêm không ít.

Lục thị nhin không được bật cười, khẽ chọt yêu cái mũi nhỏ của cậu nhóc: "Lần sau muốn ăn cái gì cứ nói với bá mẫu là được."

Từ Ngọc Tuyên xấu hổ gật đầu.

Sau bữa trưa không lâu, Thanh Tuyết từ Định An Hầu phủ trở lại.

Với loại thời tiết như hôm nay, Lục thị không để hai nhi tử đến chính viện, nàng ấy sợ bọn nhỏ nhiễm phong hàn. Thời tiết không tốt, học đường cũng cho nghỉ một ngày, không lâu trước đó Tiễn ma ma còn đến bẩm báo, Cảnh Lâm vẫn ngoan ngoãn ở trong nhà luyện chữ. Về phần Cảnh Dung, hôm qua bị Quốc công gia quất mông hai roi, lúc này vẫn còn nằm trên giường hờn dỗi.

Lục thị mặc kệ, ở Đông viện đều là người của nàng ấy, nhóc con hờn dỗi vẫn không quên giấu điểm tâm trên giường, chuyện này nàng ấy biết hết.

Nhịn hai bữa cũng không chết được.

Hạ nhân trong phủ đã bị Tiễn ma ma âm thầm điều tra một phen, tạm thời chưa tìm ra vấn đề gì, lúc này Lục thị càng nghi ngờ có ai đó ở Hầu phủ đã nói gì đó trước mặt Từ Cảnh Dung.

Thanh Tuyết bước lên trước một bước, kính cẩn nói: "Hồi bẩm phu nhân, trong khoảng thời gian Thế tử và Nhị công tử ở Hầu phủ, trùng hợp là Tam cô nương cũng ở trong phủ, hơn nữa còn nhiều lần tiếp xúc với Thế tử."

"Lục Tâm Nhu?" Vẻ mặt của Lục thị lập tức thay đổi: "Nó đến Hầu phủ làm gì?"

Lục Tâm Nhu là đường muội của Lục thị, phụ thân của Lục thị là trưởng tử, phía dưới có hai đệ đệ cùng cha cùng mẹ, phụ thân của Lục Tâm Nhu đứng hàng thứ hai, chỉ biết chơi bởi lêu lổng, nhiều năm qua dựa vào ân ấm (/) của tổ tiên cũng kiếm được một chức quan ngũ phẩm nhàn tản.

(/) ấm: thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.

Sau khi Hầu phủ phân gia, phụ thân của Lục thị cũng không thân cận với vị Nhị đệ này lắm, chỉ tặng chút quà cáp vào các dịp lễ tết.

Trái lại, vị Nhị thẩm kia lại thường xuyên dẫn Lục Tâm Nhu đến Hầu phủ.

Chương 57

Đối với Lục Tâm Nhu, trước giờ Lục thị vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định, vị đường muội này bị nương của nàng ta dạy hư rồi, tâm tư không đành hoàng, còn tự cho rằng bản thân che giấu rất tốt.

Thanh Tuyết hồi bẩm: "Hầu phu nhân nói mẫu thân của Tam cô nương muốn để Tam cô nương ở lại Hầu phủ một khoảng thời gian, như vậy thì sau này cũng dễ bàn chuyện hôn sự hơn."

Năm nay Lục Tâm Nhu mười lăm tuổi, đã cập kê. Với đức hạnh và chức quan đó của phụ thân nàng ta, căn bản không thể tìm được phu gia quyền thế gì.

Lục thị gần như ngay lập tức hiểu được tâm tư của Lục Tâm Nhu: "Nó thật sự dám nghĩ"

Lục thị là trưởng nữ trong nhà, tự biết trách nhiệm nặng nề, với việc trong nhà chỉ có hai đường muội, dù đã gả vào Từ gia nhưng Lục thị cũng chưa từng bỏ mặc không quản.

Lục thị biết rõ tâm tư của Lục Tâm Nhu nhiều quanh co lắt léo, nhưng cũng không ngờ đến nàng ta đã nhìn trúng Nhị thúc của Cảnh Dung từ lúc nào.

Còn âm thầm xúi giục cháu ngoại đối địch với Ôn thị.

Giờ phút này Lục thị giận sôi máu: "Đi gọi Thế tử đến đây cho ta!"

Tạm thời không mắng được Lục Tâm Nhu, nhưng nhi tử dần dần thì đang ở gần....

Chớp mắt đã đến ngày lại mặt.

Lúc Ôn Diệp thức dậy, tuyết ngoài cửa sổ đã ngừng rơi.

Hôm nay là ngày lại mặt, bữa trưa sẽ ăn ở nhà mẹ đẻ, vì vậy giờ mao đã phải xuất phát từ phủ Quốc công.

Vào ngày tuyết rơi như thế này, nếu đi từ Quốc công phủ đến Ôn gia phải đi gần nửa canh giờ.

Đầu giờ mao, Ôn Diệp ngồi trước bàn ăn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài cái lạnh thỉnh thoảng ủa vào khe cửa ra thì nàng chẳng cảm nhận được cái gì khác, trời vẫn còn tối mịt kia kìa.

Ôn Diệp ăn hết một bát cháo táo đỏ, hai cái bánh thịt và mấy miếng đồ nhắm ngon miệng rồi mới dừng đĩa.

Từ Nguyệt Gia dậy còn sớm hơn cả Ôn Diệp, sau khi ăn sáng xong liền ở trong thư phòng Tây gian uống trà đọc sách.

Chờ Ôn Diệp ăn xong và mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng thì người mới ra khỏi thư phòng.

Thấy tỳ nữ đã mặc thêm áo choàng cho Ôn Diệp thì nói: "Đến giờ rồi."

Ôn Diệp nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Trời lạnh như vậy, Lục thị không yên tâm, ngoài Kỷ ma ma và mấy người chuyên môn chăm sóc cho Từ Ngọc Tuyên ra, nàng ấy còn phải thêm hai tỳ nữ tâm phúc là Thanh Tuyết và Bạch Mai đi theo.

Đoàn người xuất phát từ chính viện, đi tìm một khắc mới thấy cổng lớn Quốc công phủ.

Túc mục trang nghiêm.

Ngày đó gả vào đây, vì đầu che khăn voan nên không thấy gì, giờ phút này Ôn Diệp mới thấy rõ cổng lớn Quốc công phủ trông như thế nào.

Kiệu xe đều đã chuẩn bị đầu vào đây, Từ Ngọc Tuyên đã sớm được Kỷ ma ma ôm lên kiệu, Từ Nguyệt Gia để Ôn Diệp lên xe ngựa trước.

Ôn Diệp cũng không khách khí với hân, thật sự quá lạnh rồi.

Sau khi chui vào thùng xe, Ôn Diệp thoáng nhìn tiểu hài nhi ngoan ngoãn đang ngồi ở mé trái kiệu, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện với cậu nhóc.

Ngăn cách với gió lạnh ngoài kia, lúc này trong thùng xe đang nấu nước trà, nhiệt độ so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều.

Cái đầu nhỏ của Từ Ngọc Tuyên không ngừng gật gà gật gù, rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng lại cứ cố mở mắt.

Ôn Diệp ôm lò sưởi tay, thích thú nhìn cậu nhóc.

Rất nhanh, Từ Nguyệt Gia cũng chui vào buồng xe và ngồi vào vị trí chính giữa.

Ôn Diệp thôi không nhìn nữa, tự rót cho mình một tách trà nóng, xua tan cảm giác buồn ngủ.

Xe ngựa bắt đầu chuyển động, trong thùng xe ngoài tiếng nước trà sôi lên sùng sục thì không còn âm thanh nào khác.

Ôn Diệp uống ngụm trà, lại ăn chút điểm tâm đặt trên bàn trà. Đường như tiểu hài nhi phía đối diện đã phát hiện ra trong buồng xe không có một ai quen thuộc với mình, có thể thấy trong mắt cậu nhóc đã bắt đầu xuất hiện sợ hãi.

Cậu nhóc nhìn Từ Nguyệt Gia ngồi chính giữa, rồi lại nhìn Ôn Diệp ở phía đối diện.

Từ trong bọc áo choàng được quần kín mít, một đôi tay nhỏ lộ ra ngoài khe nắm lấy vạt áo.

Chương 58

Từ Nguyệt Gia nhậm chức ở Hình Bộ nhiều năm, trên người ít nhiều nhiễm chút hơi thở hung ác khiến người khác sợ hãi, do đó Từ Ngọc Tuyên vẫn luôn có chút sợ hãi người phụ thân này.

Nhưng so sánh với Ôn Diệp mà cậu nhóc chỉ mới gặp qua mấy lần thì phụ thân như Từ Nguyệt Gia vẫn thân thiết hơn một chút.

Cậu nhóc nhích mông từng chút một về phía Từ Nguyệt Gia, mãi đến khi cánh tay ngắn ngủn có thể chạm vào Từ Nguyệt Gia thì mới dừng lại.

Như thế đã có thêm tự tin, lúc Từ Ngọc Tuyên nhìn về phía Ôn Diệp một lần nữa, cậu nhóc đã to gan hơn không ít.

Tầm mắt từ điểm tâm trong đĩa chuyển đến cái miệng không ngừng nhóp nhép của Ôn Diệp, Từ Ngọc Tuyên khẽ nuốt nước bọt.

Lúc này trong tay Ôn Diệp đã nhiều thêm một quyển sách, lộ trình hơn một canh giờ, người đồng hành lại là lang quân và nhi tử không thân thiết, tất nhiên muốn tìm một chút lạc thú.

Chỉ là, hình như Đào Chi lấy sai sách rồi.

Ôn Diệp lật hai trang, khẽ nhíu mày.

Sau khi đọc được một nửa, Ôn Diệp chú ý thấy ánh mắt sáng quắc của Từ Ngọc Tuyên, chuẩn xác không lệch một li nhìn

chăm chăm nửa miếng bánh táo trong tay nàng.

Động tác trên tay Ôn Diệp chợt khựng lại, miếng bánh lập tức mắc nghẹn trong cuống họng.

Từ Ngọc Tuyên nhìn nàng, rồi lại nhìn chiếc đĩa sứ đã trống không trên bàn trà, ý thức được miếng bánh mà Ôn Diệp vừa ăn lúc này đã là một miếng cuối cùng thì lập tức thấy tủi thân, cái miệng nhỏ mếu rồi lại mếu.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà mãi không khóc thành tiếng.

Ôn Diệp từ từ nuốt xuống một miếng bánh cuối cùng, vừa ngược mắt lên thì thấy Từ Ngọc Tuyên đã túm lấy chéo áo Từ Nguyệt Gia tự bao giờ, phụ tử hai người đều đang nhìn nàng.

Một cặp mắt thì ngán lệ, tựa như cực kỳ ủy khuất.

Một cặp mắt khác thì nhạt nhẽo, nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng cũng không giống với dáng vẻ muốn đòi công đạo cho nhi tử của mình.

Ôn Diệp suy nghĩ giây lát, thả quyển thoại bản xuống, từ trong hộp đựng thức ăn đặt bên cạnh lấy ra một đĩa tô đậu đỏ hươ hươ trước mặt Từ Ngọc Tuyên một vòng, sau đó đặt ở một góc gần mình.

Một lần nữa tự bốc tự ăn.

Không hề có chút ý tứ muốn chia thành hai phần.

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp vẫn còn đồ ăn, cái mũi nhỏ hít lấy hít để, lại kéo vạt áo Từ Nguyệt Gia lần nữa, ý tứ rất rõ ràng.

Nhưng mà Từ Nguyệt Gia chỉ bình tĩnh liếc cậu bé một cái, sau

đó không làm gì cả.

Tốc độ ăn của Ôn Diệp không nhanh, Từ Ngọc Tuyên lại gấp muốn chết, vội vã từ trên chỗ ngồi tụt xuống, chân ngấn vòng qua bàn trà, vừa túm lấy vạt áo của Từ Nguyệt Gia vừa nhích từng chút một về phía Ôn Diệp ở bên trái. Tự bản thân nhóc cũng không hề ý thức được mình đã túm nhãn y phục của phụ thân nhà mình.

Ôn Diệp đột nhiên bị ôm đúi, cúi đầu xem, là một gương mặt bé tí vừa trắng vừa búng ra sữa, cậu nhóc nhìn nàng gọi: "Mẫu thân..."

Ngược lại còn biết phải lấy lòng trước.

Ôn Diệp không hề bị mê hoặc, nhàn nhạt hỏi: "Muốn làm gì?"

Từ Ngọc Tuyên chỉ ngón tay vào bàn trà, nhỏ giọng nói: "Ăn."

Lúc này Ôn Diệp mới duỗi tay ra túm lấy vạt áo trước của cậu nhóc kéo lên chỗ ngồi, sau đó lấy tô đậu đỏ trong đĩa đưa qua.

An đi." Sau đó nàng tiếp tục xem thoại bản của mình.

Từ Ngọc Tuyên cầm tô đậu đỏ gặm từng chút một, một miếng tô đậu đỏ không lớn, rất nhanh đã ăn xong.

Hai tay lại trống trơn lần nữa, Từ Ngọc Tuyên nhìn Ôn Diệp, nói: "Mẫu thân..."

Ôn Diệp nghe tiếng, ánh mắt chưa từng rời khỏi thoại bản, bàn tay lại chuẩn xác cầm lấy khối tô đậu đỏ thứ hai đưa cho cậu nhóc bên cạnh.

Lần này, nhiệt tình của Từ Ngọc Tuyên đối với tô đậu đỏ đã vơi đi nhiều, ăn thêm ba miếng nữa rồi dừng.

Cậu nhóc lần nữa tụt xuống từ chỗ ngồi, để tô đậu đỏ lên bàn trà, chủ động lấy khăn lau vụn bánh còn dính trên tay.

Rồi sau đó nhắm mắt theo đuôi sáp lại gần Ôn Diệp, nổi hứng tò mò với quyển thoại bản trên tay nàng.

Ôn Diệp nhìn vào đôi mắt cún con tràn đầy khát vọng của cậu nhóc, ngẫm một lúc rồi ngược mắt hỏi: "Có phải Tuyên Nhi đã đến tuổi học vỡ lòng rồi không?"

Chương 59

Người mà nàng hỏi tất nhiên là Từ Nguyệt Gia đang ngồi ở chính giữa.

Từ Nguyệt Gia nhìn Từ Ngọc Tuyên đang gần gũi với Ôn Diệp rồi nói: "Năm sau tiên sinh vỡ lòng mới tới."

Dây cung trong đầu Ôn Diệp lập tức thả lỏng, còn chưa vỡ lòng, vậy thì một chữ cũng không biết.

"Muốn xem hả?" Ôn Diệp hỏi.

Không biết Từ Ngọc Tuyên có nghe hiểu hay không, cứ thế gật đầu.

Ôn Diệp lần nữa túm lấy vạt áo trước của Từ Ngọc Tuyên, chẳng qua lần này đã nhét cậu bé vào trong áo khoác của mình với tư thế nửa ôm.

Thoại bản đặt trước mắt hai người, cả hai cùng xem.

Tiểu hài nhi giống như một cái lò sưởi di động, có cậu nhóc rồi, Ôn Diệp không cần ôm lò sưởi tay khu khu nữa.

Ôn Diệp duỗi ra một cánh tay, cái miệng của nàng lại tiếp tục nhóp nhép.

Thỉnh thoảng còn đút cho tiểu hài nhi trong lòng một miếng, một lớn một nhỏ, hăng say xem thoại bản.

Không lâu sau, trên mặt Từ Ngọc Tuyên đã dính đầy vụn bánh, ngay cả trên lông mày cũng có.

Từ Nguyệt Gia thấy một màn này không khỏi giật giật khóe mắt.

Một lúc sau.

"Trong thoại bản kể chuyện xưa gì vậy?"

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của Từ Nguyệt Gia, phản ứng đầu tiên của Ôn Diệp là mình bị ảo giác, chờ nàng ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt đối phương mới biết là không phải.

Nội dung của thoại bản ấy à...

Từ Nguyệt Gia lại hỏi một câu: "Không thể nói?"

Ôn Diệp biết Từ Nguyệt Gia chưa từng lén lật xem thoại bản đặt trên giá sách ở thư phòng Tây gian của mình.

Chỉ cần nàng còn an phận một ngày, hắn sẽ không đặt chân vào phạm vi của nàng.

"Cũng không phải." Ôn Diệp nói, chỉ là thoại bản mà nàng đang xem cũng không phải là thoại bản bình thường, mà là loại có chút sắc!

Nàng khép sách lại, ngừng một lát rồi mới nói: "Nội dung kể về một hoa khôi Giang Nam đem lòng yêu mến một tên thư sinh mặt trắng, không tiếc lấy hết bạc chuộc thân mà bản thân đã tích góp bao năm cho hắn mượn, trợ giúp hắn vào Kinh tham gia khoa khảo, ai ngờ thư sinh mặt trắng là một gã bạc tình tàn nhẫn, sau khi đỗ thứ hạng cao lập tức vứt bỏ hoa khôi, yêu đương với công chúa hoàng gia, làm phò mã gia."

Từ Nguyệt Gia nghe xong thì nhú mày: "Thoại bản này do nam tử viết?"

Trên mặt Ôn Diệp lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ tới nha: "Sao lại nói vậy?"

Từ Nguyệt Gia trả lại cho nàng một ánh mắt kiêu "Còn cần ta giải thích à". Không còn thoại bản nữa, Từ Ngọc Tuyên bắt chước phụ thân nhú mày, ngửa đầu không tiếng động lên án Ôn Diệp.

Ôn Diệp bình tĩnh nhét thoại bản vào hộc ngăn trong thùng xe, sau đó dùng một tay che mắt Từ Ngọc Tuyên lại và nói: "Thật ra chuyện xưa này vẫn chưa kết thúc đâu."

Nhưng từ nửa phần trước của quyển sách có thể thấy được rất giống bút tích của nam nhân.

Ôn Diệp tiếp tục nói: "Vừa nãy ta chỉ mới kể nửa đoạn đầu, trong nửa đoạn sau, sau khi hoa khôi biết được chân tướng, dưới sự tức giận đã lặn lội đến Kinh Thành, trên đường vào Kinh trùng hợp cứu một vị thân y. Sau khi đối phương biết được những chuyện mà nàng đã trải qua thì tình nguyện giúp nàng thay đổi khuôn mặt để báo ân cứu mạng. Vì thế hoa khôi mang theo một khuôn mặt khuynh thành đến nỗi ngay cả thư sinh cũng nhận không ra vào Kinh. Sau các loại cơ duyên xảo hợp, nàng trở thành kế hậu của Hoàng thượng. Từ đó về sau, công chúa và gã thư sinh phụ lòng thấy nàng đều phải gọi một tiếng "Mẫu hậu!"

Từ Nguyệt Gia: "..."

May mà Tuyên Nhi không biết chữ.

Chuyện xưa đúng là như vậy, chỉ là Ôn Diệp đang kể một phiên bản không mang tính khiêu dâm. Nàng đã mất rất nhiều năm mới có thể tìm được một tiệm sách ít người biết đến, để rồi đào

ra được loại thoại bản không giống với mấy loại kể về thư sinh với công chúa/ thiên kim Tướng phủ/ Nữ Hoàng/ tiểu thư thế gia... đang rất được hoan nghênh trên thị trường.

Chẳng qua lúc này cho đứa nhỏ xem sách khiêu dâm thật sự quá tội lỗi, quá tội lỗi rồi.

Ôn Diệp cúi đầu nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên đang dùng cả tay lẫn chân kháng nghị mình, trong lòng thầm nói: May mà nhóc không biết chữ.

Chương 60

Ôn Diệp lại trêu chọc một lúc mới chịu bỏ qua cho cậu nhóc, Từ Ngọc Tuyên cuối cùng cũng thoát khỏi áp bức, tủi thân lên án nàng: "Mẫu thân!"

Ánh mắt của Từ Nguyệt Gia vừa vắn quét lại đây, trong lòng Ôn Diệp bỗng thấy chột dạ.

Chòng ghẹo đứa nhóc ngay trước mặt phụ thân nó, ít nhiều gì cũng có chút làm càn.

May thay, lúc này xe ngựa đã đến trước cổng Ôn phủ.

Ôn Diệp trả lại Từ Ngọc Tuyên cho cha nó, sau đó nhanh chóng xuống kiệu.

Kỷ ma ma đã sớm chờ hầu trước kiệu, sau khi Ôn Diệp xuống kiệu, bà ấy phúc thân hành lễ với nàng rồi lưu loát nhìn vào trong thùng xe.

Một thoáng nhìn này khiến cho Kỷ ma ma suýt chút nữa mất bình tĩnh.

Sau khi vội vàng hành lễ xong, bà ấy cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiểu công tử đây là?"

Từ Nguyệt Gia đang cẩn thận lau vụn bánh trên mặt Từ Ngọc Tuyên, nhàn nhạt nói: "Không có gì, làm đổ một đĩa bánh mà thôi."

Từ Ngọc Tuyên nghe vậy thì ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Kỷ ma ma không nghi ngờ gì nữa, vội sửa sang lại y phục của Từ Ngọc Tuyên.

Ôn Diệp ở bên ngoài chờ một lúc mới thấy hai phụ tử Từ Nguyệt Gia xuống kiệu.

Lúc này, Ôn phụ và Thẩm thị dẫn đầu nhóm nhi tử nhi tức ra đến cổng lớn, có thể nói là thời gian được dẫn đo rất chuẩn xác....

Tuy Ôn gia cũng là thế gia lâu năm, nhưng rốt cuộc vẫn không quyền thế và phú quý bằng Quốc công phủ.

Sau khi hàn huyên đơn giản mấy câu, đoàn người cùng vào phủ.

Ôn phụ và hai nhi tử tiếp đón Từ Nguyệt Gia đến tiền viện, trên đường gặp mấy nữ tể khác cũng ra nghênh đón.

Về phần Ôn Diệp và Từ Ngọc Tuyên thì đã có Thẩm thị chiêu đãi, trước tiên vào hậu viện, cùng với các nữ quyến khác lần lượt ngồi xuống.

Trong lúc chờ thức ăn được dọn lên thì đi ra phòng khách.

Thẩm thị nhất thời kinh ngạc khi thấy hài tử trong lòng vị ma ma đứng bên cạnh Ôn Diệp.

Ngày đông giá rét thế này, vậy mà Quốc công phu nhân lại nở để cho đứa nhỏ kim quý này ra khỏi cửa.

Dù sao với thân phận của Từ Ngọc Tuyên thì dù có không theo Ôn Diệp về nhà lại mặt cũng không thể đào ra bất cứ sai lầm gì.

Ánh mắt của Thẩm thị không dừng lại trên người Từ Ngọc Tuyên quá lâu, giống như chỉ tùy ý đảo qua. Bà ấy nhìn khuôn mặt vẫn mượt mà như trước của Ôn Diệp, không khỏi nói một câu: "Xem ra cuộc sống sau khi gả đi vẫn phù hợp với mong đợi trước đây của con."

Trong lòng Ôn Diệp vẫn rất biết ơn vị đích mẫu Thẩm thị này, vì thế cười nói: "Mẫu thân tuệ nhãn."

Tuy Thẩm thị không có tình cảm thực sự với mấy thứ nữ này, nhưng bà ấy cũng hi vọng các nàng có thể sống tốt.

Ai bảo nữ tử trên thế gian này chỉ có thể sống phụ thuộc vào nam tử cơ chứ?

"Đường là tự con chọn." Nói xong, Thẩm thị không chút để ý nhìn thoáng qua Từ Ngọc Tuyên, chỉ mong nàng sẽ không hối hận.

Ôn Diệp chú ý đến ánh mắt của Thẩm thị, khẽ mỉm cười.

Trên đường đi, trưởng tẩu Dương thị nhiệt tình lôi kéo Ôn Diệp nói nói cười cười, như thể các nàng là tỷ muội ruột thịt đã thất lạc nhiều năm.

Đối với chuyện này, Thẩm thị không ngăn cản.

Ôn Diệp không hề phản cảm với sự nhiệt tình của Dương thị vào ngày hôm nay, vị tẩu tẩu này của nàng làm việc rất có chừng mực. Hồi trước khi nàng là thứ nữ cũng chưa từng cố ý làm khó dễ nàng, hôm nay chỉ là nhiệt tình hơn một chút mà thôi.

Người đều như vậy, đời trước Ôn Diệp đã dốc sức vì sự nghiệp, hiểu quá rõ chỗ tốt của quyền thế và nhân mạch (/).

(/) nhân mạch (人脉): mạng lưới quan hệ giữa người với người.

Vì vậy nàng không làm Dương thị mất mặt, từ đầu đến cuối đều duy trì nụ cười ấm áp trên môi.

Trên đường đến chính viện, Dương thị còn nói với nàng một chuyện, Nhị tẩu Liễu thị của nàng đã mang thai rồi, cái thai vừa tròn ba tháng.

Hôm nay thời tiết thật sự quá lạnh, Thẩm thị để nàng ấy chờ ở chính viện, nói chuyện với mấy vị cô nãi nãi về thăm nhà.

Ôn Diệp không hề kinh ngạc khi hay tin Liễu thị có thai, Liễu thị gả vào Ôn gia đã nửa năm rồi, cảm tình với Ôn Nhị ca cực tốt, có hài tử là chuyện rất bình thường.

Chương 61

Chỉ là Dương thị nhắc tới chuyện này, Ôn Diệp không khỏi nghĩ đến bản thân, nàng đã quyết tâm đời này không sinh con.

Tuy Từ Nguyệt Gia nguyện ý bao dung những hành vi khác thường đó của nàng, nhưng chưa chắc sẽ nhượng bộ trên phương diện con nối dõi.

Năm đó định thân với công tử Trương gia, Ôn Diệp đã lợi dụng đợt bạo bệnh đó âm thầm tìm kiếm không ít phương thuốc tránh thai, hiệu quả chỉ làm giảm tỷ lệ đậu thai chứ không có mang tính tuyệt đối, nhưng nó có một chỗ tốt, đó là không gây ảnh hưởng xấu đến thân thể.

Nhưng Ôn Diệp biết, không phải lúc nào bản thân cũng có thể may mắn như vậy, loại chuyện này còn cần phải thương lượng tốt với đối phương thì mới dễ làm.

Song thời gian còn dài, nàng mới gả vào Quốc công phủ, vẫn chưa hoàn toàn thấu hiểu tính cách của mấy vị chủ tử trong phủ, phải từ từ.

Chỉ đáng tiếc, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trước khi chuyện thành, nàng chỉ có thể ít ngủ với Từ Nguyệt Gia mấy bữa.

Dương thị thấy vẻ mặt hơi khác thường của Ôn Diệp, cho rằng nàng nghe Liễu thị mang thai nên hâm mộ.

Quốc công phủ phú quý, nhưng Ôn Diệp gả đến làm kẻ thất,

nguyên phối còn để lại một nhi tử, căn cứ vào mức độ yêu thương của Quốc công phu nhân dành cho đứa nhỏ, dù sau này Ôn Diệp cũng sinh được nhi tử, chỉ sợ cũng không thể vượt qua vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ này.

Dương thị suy nghĩ, nhỏ giọng an ủi: "Tứ muội không cần buồn, thời gian muội và Từ Nhị gia thành hôn còn ngắn, rồi sau này cũng sẽ có thôi."

Ôn Diệp không ngờ thị sẽ hiểu lầm, nhưng nàng cũng không tính giải thích, chỉ tùy tiện nói bữa hai câu để lừa gạt cho qua.

Lúc Ôn Diệp đến nơi, chính viện đã tụ tập không ít người.

Ngoài hai đứa nhi tử của Dương thị và Liễu thị ra thì Ôn Ngọc Uyển, Ôn Tuệ và Ôn Lan đều đến rồi.

Nhìn còn rất náo nhiệt.

Ôn Ngọc Uyển vẫn chỉ dẫn theo cặp long phụng thai, hai đứa nhỏ ở bên cạnh mẫu thân, dáng vẻ lễ phép tuân thủ quy tắc.

Lần này Ôn Lan cũng dẫn theo khuê nữ bốn tuổi của mình, nhi tử của nàng ấy mới hơn một tuổi, cho dù nàng ấy có muốn mang theo thì bà bà trong nhà cũng không chịu.

Về phần Ôn Tuệ, hai tháng không gặp, người đã thu liễm không ít, lần này nàng ta chỉ dẫn theo trưởng tử năm tuổi.

Không cần nghĩ cũng biết Đỗ gia đã luân phiên ra trận tiến hành "tẩy nã" đối với nàng ta, Thịnh Kinh không phải là Hiên Châu. Tục ngữ nói, ném một viên gạch xuống đất, ít nhất cũng là quan ngũ phẩm, mà phụ tử Đỗ gia bây giờ một người là quan tòng ngũ phẩm, một người là quan hàng lục phẩm, xem ra Ôn Tuệ tạm thời nghe lọt tai rồi.

Tuy nhiên, ánh mắt đầu tiên của Ôn Diệp vẫn rơi vào tiểu muội đang ngồi ở hàng ghế chót.

Mấy ngày không gặp, dường như đã gầy hơn chút. Thường di nương không có khả năng được xuất hiện trong loại trường hợp này. Nhưng với cách làm người của Thẩm thị, trước bữa trưa nhất định sẽ dành ra nửa canh giờ cho nàng đến Khê Thúy viện một chuyến.

Ôn Diệp làm lễ gặp mặt với mọi người trước rồi mới dùng mắt trên người tiểu muội.

Đối phương như có cảm ứng, nhìn nàng mỉm cười.

Thẩm thị thấy vậy bèn nói: "Tỷ muội các con ngồi gần chút."

Nếu dựa theo sắp xếp chỗ ngồi của Ôn phủ thì vị trí của Ôn Diệp và Ôn Nhiên tất nhiên là liền kề nhau, nhưng nay Ôn Diệp đã gả cho Từ Nguyệt Gia rồi.

Dựa theo sắp xếp ban đầu thì Ôn Diệp sẽ ngồi đối diện với đích tử Ôn Ngọc Uyển.

Nhưng có một câu này của Thẩm thị, Ôn Diệp có thể ngồi vào vị trí ngày trước.

Chờ Ôn Diệp ngồi vào chỗ rồi, Kỷ ma ma không thể ôm khư khư Từ Ngọc Tuyên được nữa, dù sao mấy công tử và cô nương khác trong phòng đều ngồi bên cạnh mẫu thân của mình.

Vì thế, trên đùi Ôn Diệp bỗng nhiên thêm một món trang sức.

Đối với Từ Ngọc Tuyên mà nói, chẳng qua chỉ mới ở trong lòng Kỷ ma ma chớp mắt một chút mà trước mắt đã có thêm rất nhiều người xa lạ, Kỷ ma ma vốn quen thuộc từ nhỏ cũng không còn nguyện ý ôm cậ nhóc nữa.

Chương 62

Cậu nhóc chỉ có thể ôm đùi Ôn Diệp để ổn định trái tim nhỏ bé đang hoảng loạn của mình.

Ôn Diệp không có ý kiến gì, dù sao vẫn chỉ là đứa nhỏ, lần đầu tiên đến một nơi xa lạ như Ôn phủ, các ma ma tỳ nữ quen thuộc đều cách cậu nhóc rất xa, cậu nhóc chỉ có thể dựa sát vào người mẫu thân chỉ mới gặp mặt vài lần như nàng mà thôi, không khóc đã là kiên cường lắm rồi.

Vì thế Ôn Diệp an ủi xoa mái đầu đã cởi mũ nhung ra của cậu nhóc.

Tròn xoe ấm nóng, không cần thận liên... sờ đến ngứa rần.

Sau khi nổi bất an lúc đầu chậm rãi vơi đi, cuối cùng Từ Ngọc Tuyên cũng chú ý đến bàn tay đang vò loạn tóc mình.

Cậu nhóc ngửa đầu nhìn Ôn Diệp với đôi mắt cún con, khó hiểu hỏi: "Mẫu thân?"

Ôn Diệp lập tức dừng tay lại, cười khen: "Đầu của Tuyên Nhi thật đẹp."

Từ Ngọc Tuyên dường như nghe hiểu Ôn Diệp đang khen mình, cậu nhóc mím môi kiềm chế, khóe miệng không nhin được cong lên.

Tiểu hài tử ấy mà, không đứa nào không thích được khen, Ôn Diệp chỉ dùng một câu đã có thể tiếp tục xoa đầu cậu nhóc.

Nhưng một màn này ở trong mắt những người khác lại có ý tứ khác.

Thẩm thị vẫn luôn bình tĩnh, Ôn Ngọc Uyển đã sớm được Thẩm thị dặn dò từ trước nên chỉ hơi ngạc nhiên rồi lập tức trở lại bình thường.

Về phần những người còn lại, tất cả đều cảm thấy bất ngờ khi thấy Từ Ngọc Tuyên thân cận với kẻ mẫu Ôn Diệp như vậy.

Ở trong mắt bọn họ, quan hệ giữa nhi tử của nguyên phối và kẻ mẫu van dĩ nên thù địch lẫn nhau, giống như việc thế gian cực ít trường hợp bà bà và nàng dâu có thể thật lòng thật dạ hòa thuận với nhau.

Quả nhiên, người có thể gả vào Quốc công phủ làm kế thất sao có thể là một nhân vật nhỏ tâm thường được.

Dương thị còn nhỏ giọng thì thầm với Liễu thị: "Xem ra Tứ muội và tiểu công tử của Quốc công phủ có duyên mẫu tử với nhau."

Ôn Diệp mặc kệ bọn họ mắt đi mày lại với nhau, hiện tại nàng chỉ tò mò Từ Ngọc Tuyên đã ngủ như thế nào thì cái đầu mới có thể tròn như thế này.

Trong khi đó, sau khi gọi một tiếng "Tứ tỷ" rồi lại thăm hỏi vài câu, Ôn Nhiên bắt đầu thấy tò mò về Từ Ngọc Tuyên.

Cô bé nhỏ giọng hỏi Ôn Diệp: "Đây chính là cháu ngoại trai sao?"

Ôn Diệp "ừ" một tiếng: "Coi là vậy."

Nay Từ Ngọc Tuyên đã gọi nàng một tiếng mẫu thân, Ôn Nhiên còn không phải là tiểu di của cậu nhóc đấy à.

Đôi mắt của Ôn Nhiên lập tức sáng lên, nhưng sau đó lại dần dần tối đi. Bây giờ cô bé đã hiểu hàm nghĩa của từ kế mẫu này rồi, cũng hiểu người trên thế gian đều có định kiến và cái nhìn không thiện cảm đối với thân phận kế mẫu, kế thất. Bây giờ, Tứ tử của cô bé chính là cái thân phận này.

Người ngoài đều cảm thấy Ôn Diệp gả vào chỗ tốt, nhưng thân là muội muội ruột thịt, giờ phút này Ôn Nhiên chỉ cảm thấy đau lòng và lo lắng cho tứ tử.

Là tứ muội cùng một mẹ sinh ra, sao Ôn Diệp có thể nhìn không ra sự thay đổi trong cảm xúc của Ôn Nhiên, nhưng có một số chuyện không thể nói trước mặt mọi người.

Hôn sự của nàng đã chọc không ít người ghen ghét, nếu còn truyền ra tin nàng sống ở Quốc công phủ rất thoải mái nữa, chỉ sợ bản thân sẽ bị nước miếng của mấy phu nhân trong thành Thịnh Kinh này dìm chết.

Ôn Diệp chỉ mới ở chính viện hơn nửa canh giờ, Thẩm thị đã mở miệng để nàng, Ôn Lan và Ôn Tuệ tự mình về thăm khuê viện.

Ngoài mặt thì nói vậy, chẳng qua trong lòng mọi người đều hiểu, Thẩm thị đang tạo cơ hội cho các nàng gặp mặt nói chuyện với di nương của mình.

Nhưng Bạch di nương đã không còn, thời tiết lại lạnh như vậy, Ôn Tuệ cũng lười đi ngang sân khấu, bèn tìm đại một lý do nán lại chính viện.

Chỉ cần Ôn Tuệ không gây chuyện, Thẩm thị sẽ không quản nàng đi hay ở.

Trước khi rời đi, Ôn Diệp nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên đang ngồi cạnh mình, nói: "Hay là con ở lại đây nhé?"

Chương 63

Đã có Kỷ ma ma cùng với Thanh Tuyết và Bạch Mai mà Lục thị phải đến, còn có Thâm thị trấn giữ, Từ Ngọc Tuyên ở lại chính viện không có gì không ổn, dù sao Ôn Diệp rất yên tâm.

Nàng đi gặp di nương, dẫn theo Từ Ngọc Tuyên chỉ tổ chậm trễ thời gian, hơn nữa nhóm người Kỷ ma ma chắc chắn muốn đi theo, Khê Thúy viện chỉ rộng có ngàn ấy, sao nàng có thể thoải mái nói chuyện với di nương và tiểu muội được.

Từ Ngọc Tuyên cảm nhận được Ôn Diệp muốn bỏ lại mình, cậu nhóc lập tức ôm chặt đùi nàng không thả, ý tứ rõ ràng là từ chối ở lại nơi này.

Lúc này Kỷ ma ma bước tới, do dự nói: "Tuy trời lạnh, nhưng chỉ cần mặc dày cho tiểu công tử, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì lớn."

Trong lòng Kỷ ma ma, Ôn Diệp không muốn dẫn Từ Ngọc Tuyên đến Khê Thúy viện, có lẽ là lo lắng cả đi lẫn về sẽ khiến tiểu công tử hít gió lạnh, sợ gánh vác trách nhiệm.

Đương nhiên, có thể nán lại chính viện là tốt nhất, Kỷ ma ma cực kỳ tán thành.

Nhưng ai bảo tiểu công tử cứ khăng khăng muốn gần gũi với Nhị phu nhân cơ chứ, đáng vẻ lúc này càng là không chịu rời xa.

Ôn Diệp không hề bị Kỷ ma ma thuyết phục, chỉ trong chốc lát, nàng đã có biện pháp.

Ôn Diệp nhìn Thanh Tuyết và Bạch Mai rồi nói: "Lang quân và Tuyên Nhi đã tách ra lâu như vậy, nhất định đã có chút nhớ rồi."

"Thanh Tuyết, người tới tiền viện bẩm báo một tiếng, nói là Tuyên Nhi nhớ cha rồi."

"Bạch Mai, người và Kỷ ma ma phải cẩn thận che chở Tuyên Nhi đến tiền viện."

Thanh Tuyết, Bạch Mai, Kỷ ma ma: "..."

*

Sự việc được giải quyết suôn sẻ, Ôn Diệp dẫn theo tiểu muội, Vân Chi cùng với Đào Chi bước nhanh về phía Khê Thúy viện.

Mà lúc này, nhóm nam nhân ở tiền viện đang thảo luận triều sự, nhìn tiểu hài nhi trong lòng Từ Nguyệt Gia, cả đám người trở nên trầm mặc hẳn.

Cuối cùng vẫn là Ôn phụ khụ một tiếng phá vỡ sự im lặng, không chút xấu hổ giải thích thay cho Ôn Diệp: "Chuyện này xác thực Diệp Nhi đã làm không được thỏa đáng lắm, còn mong Tử Đàn khoan dung."

Từ Nguyệt Gia liếc nhìn đứa nhỏ đang tủi thân trong lòng mình, đáp: "... Nương của Tuyên Nhi chu đáo như vậy, là phúc của Tử Đàn, nhạc phụ nghĩ nhiều rồi..."

Lúc ăn trưa, nam nữ phân bàn mà ăn, đương nhiên mấy đứa nhỏ là ngoại lệ, cả bọn được sắp xếp ngồi bàn nữ.

Bên trái Ôn Diệp là tiểu muội Ôn Nhiên, bên phải là Từ Ngọc Tuyên.

Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ, lúc ngồi lên ghế chỉ cao hơn bàn ăn nửa cái đầu.

Từ Ngọc Tuyên đã có Kỷ ma ma đút cho ăn, Ôn Diệp chỉ cần lo ăn phần mình, so sánh với thái độ của các tỷ muội khác dành cho nhi nữ, trông Ôn Diệp có vẻ vô tâm vô phế hơn nhiều.

Giờ phút này, dáng vẻ chân thật nhất của một kẻ mầu được Ôn Diệp thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Hôm nay không có quy tắc "ăn không nói, ngủ không nói", tiếng nói chuyện trên bàn nam nhân lại chưa từng gián đoạn, cho nên Thẩm thị cũng không gò bó mọi người.

Ôn Diệp nhận lúc mọi người trên bàn câu được câu chăng mà ăn không ít.

Nghe nói bữa trưa hôm nay do chính Đại tẩu Dương thị tự mình đốc thúc, quả nhiên không giống với bình thường, món nào món nấy đều đánh thẳng vào nụ vị giác (/).

(/) nụ vị giác (R®Š): khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị.

"Món này ngon." Ôn Diệp nếm thử một miếng chân giò hun khói, ngon hơn loại mà nàng đã ăn trước đó nhiều, vì thế thuận tay gắp cho Ôn Nhiên một miếng.

"Cảm ơn Tứ tỷ." Ôn Nhiên nói.

Từ Ngọc Tuyên vẫn còn nhớ chuyện hồi sáng Ôn Diệp bỏ rơi mình, đến lúc này đôi mắt cún con tròn xoe vẫn còn rưng rưng.

Kỷ ma ma thấy ánh mắt của Từ Ngọc Tuyên nhìn chằm chằm miếng thịt chân giò hun khói trong đĩa sứ của Ôn Diệp, tưởng rằng cậu nhóc cũng muốn ăn, nghĩ giây lát, cũng gắp một miếng cho vào chén.

Chân giò hun khói vị mặn, Từ Ngọc Tuyên vẫn còn nhỏ nên Kỷ Ma Ma chỉ đút cậu nhóc những món thịt thanh đạm hơn.

Nhưng chỉ là một miếng chân giò hun khói, thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao.

Chương 64

Ai ngờ rằng khi Kỷ ma ma đút miếng chân giò hun khói đến bên miệng Từ Ngọc Tuyên thì lại bị cậu nhóc từ chối.

Kỷ ma ma ôn tồn nói: "Tiểu công tử, thịt này giống với thịt trong đĩa của Nhị phu nhân đấy."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu như trống bỏi: "Không muốn! Không phải!"

Lúc này, Ôn Diệp đang chuẩn bị ăn tiếp phần mình, nghe thấy bên cạnh có động tĩnh thì quay đầu sang nhìn Từ Ngọc Tuyên, sau đó ngược mắt lên hỏi: "Nó làm sao vậy?"

Kỷ ma ma giải thích: "Lão nô thấy tiểu công tử giống như cứ nhìn chăm chăm vào chân giò hun khói trong bát của phu nhân, cho rằng tiểu công tử muốn ăn nên mới gắp một miếng, không ngờ lại hiểu sai ý của tiểu công tử rồi."

Ôn Diệp nghe vậy mới nhìn Từ Ngọc Tuyên lần nữa, khựng lại, tầm mắt của nhóc con rõ ràng đang nhìn chăm chăm... Ôn Diệp quay đầu lại, liền thấy tiểu muội Ôn Nhiên đang ăn miếng giò hun khói mà nàng gắp cho muội ấy.

Có đôi khi tính chiếm hữu của tiểu hài tử đến một cách khó hiểu như vậy đấy.

Rốt cuộc Kỷ ma ma cũng chú ý tới, ngạt ngừng nói: "Có lẽ tiểu công tử muốn ăn đồ phu nhân tự tay gắp cho mình."

Ôn Diệp: "..."

Ăn miếng cơm thôi mà cũng nhiều điều kiện thật đấy.

Cuối cùng Ôn Diệp vẫn gấp cho cậu nhóc, bằng không chộc nó khóc rồi, nằng khó có thể yên tâm thưởng thức bàn ăn toàn món ngon này.

Sau khi Ôn Diệp gấp cho miếng chân giò hun khói, Kỷ ma ma lại tiếp tục dứt cơm.

Ngay tại lúc Kỷ ma ma cho rằng quá trình tiếp theo sẽ diễn ra thuận lợi thì Từ Ngọc Tuyên lại tiếp tục mím môi bất động sau khi ăn xong miếng chân giò hun khói, ý kháng cự vừa quen thuộc vừa rõ ràng.

Một đôi mắt sáng lại chớp a chớp nhìn chăm chăm Ôn Diệp.

Kỷ ma ma hết cách, chỉ có thể cầu cứu Ôn Diệp: "Nhị phu nhân, người xem..."

Ôn Diệp bình tĩnh hỏi: "Tuyên Nhi muốn ăn món gì?"

Từ Ngọc Tuyên hưng phấn chỉ vào món ăn cách mình khá gần, nói: "Thịt!"

Sau đó Ôn Diệp liền dùng đũa chung... gấp món rau ở bên cạnh đĩa thịt.

Rồi nói: "Nào Tuyên Nhi, ăn thịt."

Từ Ngọc Tuyên nhìn rau trong bát, trợn to hai mắt, sau đó ngẩng đầu lên gọi Ôn Diệp: "Mau thân?"

Ôn Diệp đột nhiên từ ái vuốt đầu Từ Ngọc Tuyên, nói: "Đây chính là thịt, lúc trước đều là Kỷ ma ma lừa con, bà ấy muốn

giành ăn thịt của con đây."

Tiểu hài tử đều có ý thức cao trong việc bảo vệ đồ ăn của mình, Từ Ngọc Tuyên nghe vậy, lập tức quay đầu lại nhìn Kỷ ma ma với ánh mắt trách cứ.

Kỷ ma ma đang một tay bưng bát nhỏ một tay cầm muỗng nhỏ:
"..."

Rốt cuộc Nhị phu nhân có loại ma lực gì mà nàng ấy nói gì tiểu công tử đều tin vậy. Thấm thị ngồi ở ghế chủ vị nhìn không lọt mắt, ngắt lời: "Được rồi, đừng trêu Tuyên Ca nhi nữa."

Tuy rằng Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ nhưng vẫn biết rau xanh không ngon, sau khi nhận ra mẩu thân lừa mình, ánh mắt vừa ủy khuất vừa lên án vì bị lừa lại hướng về phía Ôn Diệp lần nữa.

Ôn Diệp như lão tăng nhập định, vững vàng ngồi trên ghế, thậm chí còn hỏi cậu nhóc: "Ngoài thịt ra còn muốn ăn gì nữa không?"

Từ Ngọc Tuyên cũng bất chấp ủy khuất, vội chỉ vào món rau trước mắt: "Thịt!"

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi, Từ Ngọc Tuyên đã học được thông minh hơn chút.

Ôn Diệp khẽ nhướng mày, sau đó dùng đũa chung gắp cho Từ Ngọc Tuyên "món thịt" mà cậu nhóc đã chỉ.

Từ Ngọc Tuyên thấy trong bát lại nhiều thêm một cọng rau xanh, trong đôi mắt tròn xoe là hoang mang không giải thích được.

Kế tiếp, Từ Ngọc Tuyên chỉ thịt, Ôn Diệp liền gắp rau, chỉ rau Ôn Diệp vẫn gắp rau, mỗi khi Từ Ngọc Tuyên sắp khóc đến nơi thì nàng lập tức gắp một miếng thịt để an ủi cậu nhóc.

Chuyện cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngay cả Kỷ ma ma cũng trở nên chết lặng.

Còn có thể nói cái gì nữa, ít nhất trong bữa ăn này, Nhị phu nhân đã trị được tật xấu không thích ăn rau của tiểu công tử.

Thẩm thị vẫn một mực quan sát nãy giờ: "..."

Bà biết ngay mà.

Ôn Ngọc Uyển: "..."

Mẫu thân nói không sai, Tứ muội quả nhiên không giống với người thường.

Ôn Lan: "..."

Tứ muội vẫn cứ trẻ con như vậy.

Ôn Tuệ: "..."

Chương 65

Lúc nữ nhân Ôn Diệp này không trêu chọc mình thì vẫn có chút thuận mắt nha.

Không biết tiểu tử này đã làm việc sai trái gì mà kiếp này lại xui xẻo trở thành kẻ tử của Ôn Diệp.

Nghe nói mới hai tuổi thôi, chậc, ngày tháng còn dài, sau này còn chịu đựng dài dài....

Theo tập tục của Đại Tấn, vào ngày lại mặt không thể ở lại nhà mẹ đẻ.

Thường thì phải rời đi trước giờ thân.

Vì thế sau khi kết thúc bữa cơm trưa, Ôn Diệp lại đến Khê Thúy viện một chuyến nữa.

Hồi sáng, sau khi trải qua một phen "tẩy não" và nhìn thấy khuôn mặt hồng nhuận tràn đầy sức sống của Ôn Diệp, Thường di nương đã tin cuộc sống của nàng ở Quốc công phủ không đến nỗi nào.

Chuyến này là đến cáo biệt.

Dù sao lần sau gặp nhau có lẽ phải đợi đến lúc hài tử của Nhị tẩu Liễu thị tròn một trăm ngày.

Vội vội vàng vàng chưa đầy hai khắc, Ôn Diệp dẫn theo Vân Chi và Đào Chi rời khỏi Khê Thúy viện, sau lưng là tiểu muội Ôn

Nhiên và Thường di nương với đôi mắt đỏ hoe.

Ôn Diệp không quay đầu lại.

Ly biệt là điều tất yếu, nếu đã vậy thì nên dứt khoát một chút.

Khi Ôn Diệp có mặt ở cổng lớn Ôn phủ, Kỵ ma ma đang bế Từ Ngọc Tuyên vào kiệu, Từ Nguyệt Gia đứng bên cạnh xe ngựa, ánh mắt như có cảm ứng nhìn về phía nàng.

Gió lạnh phả tới, Ôn Diệp khẽ run lên, sau đó tăng nhanh bước chân đi đến trước kiệu, ôn nhu nói: "Để lang quân chờ lâu rồi."

Có người ngoài ở đây, vẫn nên giả bộ một chút.

Từ Nguyệt Gia: "... Không sao, lên kiệu đi."

Ôn Diệp "ừ" một tiếng, không khách khí chui vào thùng xe trước.

Lúc về đến Quốc công phủ đã sắp giờ dậu, Ôn Diệp về Tây viện, Từ Nguyệt Gia thì đi thẳng đến thư phòng Tây viện, mà Từ Ngọc Tuyên lại theo đám người Kỵ ma ma về chính viện.

Một nhà ba người, nhưng lại mỗi người ở một nơi.

Chính viện.

Lục thị đã hơn nửa ngày không thấy Từ Ngọc Tuyên, lúc này đã sớm ngồi chờ trong nhà chính.

Trưa nay, Từ Quốc công đã trở lại từ đại doanh Tây Giao, hiện tại đang rảnh không có việc gì làm nên cũng ngồi ở nhà chính.

Tiểu hài tử ngủ nhiều, Kỵ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên đã ngủ về chính viện.

Lục thị thấy thế lập tức để tỳ nữ phụ trách chăm sóc cho Từ Ngọc Tuyên ôm cậu nhóc về phòng.

Kỷ ma ma bị giữ lại hỏi chuyện.

Ngoài thái độ của Ôn gia đối với Từ Ngọc Tuyên, quan trọng nhất vẫn là chuyện hai mẫu tử Ôn Diệp và Từ Ngọc Tuyên ở chung với nhau có hợp hay không.

Kỷ ma ma có gì nói nấy, tuy Ôn gia không quá nhiệt tình với Từ Ngọc Tuyên, nhưng những thứ mà các ngoại tôn khác có thì Từ Ngọc Tuyên cũng có.

Ngoài cặp long phụng thai do đích nữ Ôn gia sinh ra, thì thái độ của Ôn phu nhân Thẩm thị đối với hài tử của các thứ nữ khác đều giống nhau, bao gồm cả Từ Ngọc Tuyên, không thân thiết cũng không lạnh nhạt.

Sau khi Lục thị nghe xong, vẻ mặt dân hòa hoãn lại.

Nàng ấy không giao thiệp nhiều với Ôn phu nhân Thẩm thị, nếu không phải Nhị đệ kết hôn với Ôn Diệp, nàng ấy cũng chỉ biết có một người như Thẩm thị mà thôi.

Lục thị không cầu Ôn gia đối đãi với Từ Ngọc Tuyên như ngoại tôn ruột thịt, có thể đối xử giống như đối với hài tử của các thứ nữ khác thì nàng ấy đã mãn nguyện lắm rồi.

Lục thị thoải mái nói với Từ Quốc công ở bên cạnh: "Như vậy xem ra, lúc trước là ta đã hẹp hòi, ánh mắt của Tử Đan quả nhiên vẫn tốt hơn."

Từ Quốc công nói: "Lan này nàng yên tâm rồi chứ?"

Lục thị gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi Kỷ ma ma: "Vậy Ôn Diệp và

Tuyên Nhi ở chung với nhau thế nào?"

Kỷ ma ma: "Gái này..."

Lục thị: "Nói đúng sự thật."

Kỷ ma ma không dám trì hoãn, lập tức kể cho Lục thị nghe tất cả những chuyện có liên quan đến Ôn Diệp và Từ Ngọc Tuyên kể từ lúc rời khỏi Quốc công phủ cho đến lúc rời khỏi Ôn gia."

Lục thị nghe xong thì câm nín hồi lâu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Thanh Mai cũng theo đến Ôn gia lần này.

Thanh Mai khẽ gật đầu với nàng ấy.

Lục thị: ^..."

Cùng lúc đó, Từ Quốc công bật cười, nói với Lục thị: "Xem ra mẫu tử hai người ở chung không tồi."

Chương 66

Lục thị liếc Từ Quốc công một cái: "Chàng nghĩ thật thoáng."

Từ Quốc công phảng phất như chưa hề phát hiện, nhớ tới Đại nhi tử đang bị cấm túc ở Đông viện, nói: "Đông viện sao rồi?"

Lục thị và Từ Quốc công là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã định hôn ước, cảm tình giữa hai phu thê vẫn luôn rất tốt, giữa hai người đã sớm hình thành sự ăn ý với nhau.

Từ Quốc công nói chuyện thường không đầu không đuôi, người bên cạnh nghe không hiểu, nhưng Lục thị lại có thể nghe hiểu.

"Chờ nhi tử của chàng hết lệnh cấm, để thằng bé tự mình đến Tây viện tạ lỗi." Lục thị nói: "Huống chị, mông của nó còn phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian."

Quan trọng nhất là chuyện của Lục Tâm Nhu vẫn chưa được giải quyết, Lục thị tính chờ hai ngày nữa tuyết tan sẽ đích thân về Định An phủ một chuyến.

*

Ngày tháng sau khi lại mặt vẫn bình tĩnh trước sau như một, điều duy nhất khiến Ôn Diệp vui vẻ đó là quỳ thủy đã hết.

Vì thế, Ôn Diệp để Đào Chi đi phân phó chuẩn bị nước nóng, nàng phải ngâm tắm một phen.

Hơi nước bốc lên khiến cả phòng không chút lạnh lẽo, Ôn Diệp

thoải mái nằm trong thùng tắm.

Trong lúc nhàm chán, nàng sai Đào Chi cầm tới một quyển sách.

Lần này là sách chính kinh, một quyển sách có thể khiến người ta tĩnh tâm.

Ôn Diệp lật xem một lúc, đột nhiên thở dài một tiếng.

Đào Chi đang chờ hầu ở ngoài màn lại gần hỏi: "Phu nhân sao vậy?"

Ôn Diệp gấp sách lại, lắc đầu nói: "Chỉ là đột nhiên có điều cảm ngộ."

Đào Chi nghe chẳng hiểu gì cả, tắm thôi mà cũng có thể ngộ ra cái gì à?

Đào Chi chưa kịp hỏi tiếp đã nghe Ôn Diệp than thở: "Đào Chi à, người đến tiền viện tìm Liễu Tâm, bảo nàng ta khuyên lang quân một chút, ngày đông giá rét, không thể vì công vụ mà bỏ mặc thân thể không lo, đã bận rộn mấy ngày rồi, dù sao cũng phải nghỉ ngơi một chút."

Đào Chi: "Nô tỳ đi ngay."

Vừa đi vừa nghĩ, sao phu nhân lại đột nhiên quan tâm Từ lang quân rồi.

Người ở chính viện nghe được chuyển cáo của Đào Chi cũng cảm thấy mơ hồ chẳng hiểu gì.

Trong khoảng thời gian sau khi lang quân thành hôn với Nhị phu nhân, người mắt sáng đều nhìn ra tình cảm phu thê giữa hai người rất bình thường.

Tối nay Nhị phu nhân làm sao vậy?

Tuy không hiểu ý tứ trong hành động lần này của Ôn Diệp, nhưng Liễu Tâm vẫn vào thư phòng bẩm báo đúng sự thật với Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia: "...". Cuối cùng Liễu Tâm còn chèn vào một câu theo suy đoán của chính mình: "Có lẽ là Nhị phu nhân lo lắng lang quân không ăn tối đầy đủ?"

Hôm nay Hình Bộ có một vụ án cần xử lý gấp, sau khi giải quyết xong thì đã qua giờ Dậu, vì thế Từ Nguyệt Gia ăn tối ở bên ngoài rồi mới trở lại phủ, sau khi trở lại phủ thì trực tiếp đến thư phòng, không về Tây viện.

Cho nên Liễu Tâm mới suy đoán như vậy.

Từ Nguyệt Gia im lặng, Liễu Tâm cũng không dám vọng đoán.

Thật lâu sau, Từ Nguyệt Gia nói: "Người về Tây viện nói với Nhị phu nhân một tiếng, tối nay ta sẽ trở lại Tây viện."

Trong giọng nói dường như có chút bất đắc dĩ.

Liễu Tâm sửng sốt giây lát, vội nói: "Nô tỳ đi ngay."

Sau khi ra khỏi thư phòng, Liễu Tâm nhin không được nghĩ nhiều, chẳng lẽ phu nhân sai Đào Chi đến truyền lời là vì ý này?...

Từ Nguyệt Gia trở lại Tây viện vào giờ Tuất.

Lúc đó, mái tóc đen của Ôn Diệp đã được lau khô, tóc dài rũ xuống đằng sau và hai bên ngực, nàng đang ngồi trước bàn trang điểm "dưỡng da".

Nghe thấy tiếng thông truyền của Vân Chi từ gian ngoài, Ôn Diệp tự soi mình trong gương đồng, nàng nhìn khuôn mặt trong gương lộ ra nụ cười vừa lòng.

Nếu mười điểm là điểm tuyệt đối, trong lòng Ôn Diệp tự chấm cho mình chín điểm, nhiều thêm một điểm, nàng sợ bản thân tự mãn quá sẽ dễ dàng mất phương hướng.

Sau khi chiêm thưởng thức vẻ đẹp của chính mình, Ôn Diệp quay đầu nhìn về phía người đến: "Nước nóng đã chuẩn bị xong, lang quân đi tắm đi, nhân tiện giải lao chút."

Nàng quan tâm lang quân như vậy, dù là ai tới cũng không thể chê trách.

Chương 67

Tuy nhiên, là người đầu tiên phát hiện ra bộ mặt thật sự được che giấu dưới lớp vỏ dịu dàng và ôn hòa của nàng, Từ Nguyệt Gia bình tĩnh quan sát nàng thật lâu.

Ôn Diệp vờ như khó hiểu chớp mắt một cái.

Không ai nói gì, Từ Nguyệt Gia trực tiếp lướt qua nàng, đi vào phòng tắm.

Ôn Diệp không quan tâm lắm, tiếp tục soi gương tự ngắm.

Khoảng chừng một khắc sau, Từ Nguyệt Gia thay sang đồ ngủ màu trắng, tóc còn chưa khô, cả người ẩm ướt bước tới bên giường.

Ranh giới trên giường được phân chia rõ ràng bởi hai tấm chăn đệm, một tấm đặt chính tề ngoài rìa, một tấm khác đang phồng lên, rõ ràng bên trong có người nằm.

Từ Nguyệt Gia trầm mặc giây lát, vén chăn lên rồi nằm thẳng xuống, hai tay duỗi ra hai bên người.

Tư thế ngủ cực kỳ tiêu chuẩn.

Lúc này Ôn Diệp mới thò mặt ra khỏi ổ chăn, khuôn mặt hồng nhuận phút chốc tràn đầy vạch đen, nàng nhìn cái người đứng đắn nào đó, cười không ra tiếng nói: "Lang quân?"

Từ Nguyệt Gia khẽ quay mặt về phía Ôn Diệp, giọng nói lãnh

đạm: "Mấy lần?"

Vẻ mặt cũng không chút nóng bỏng.

Ôn Diệp thoáng sửng sốt, sau đó nhanh chóng ý thức được hàm ý trong câu nói của Từ Nguyệt Gia, chợt nhớ tới đêm tân hôn ngày đó, không khỏi cong mắt lên.

"Lang quân để ta nghĩ xem."

Từ Nguyệt Gia thấy nàng còn thật sự suy nghĩ sâu xa thì cảm nín lặn nữa.

Ôn Diệp không để Từ Nguyệt Gia phải chờ quá lâu, dù sao mở đầu loại chuyện này luôn coi trọng cảm giác và bầu không khí."

"VẬY CỨ GIỐNG VỚI LẦN TRƯỚC ĐI." Ôn Diệp thản nhiên nói.

Vừa hay để nàng lĩnh hội xem kỹ thuật của hắn có thăng hạng hay không.

Ngày tân hôn đó hai người chia chăn mà ngủ, bây giờ muốn làm chuyện vợ chồng, tự nhiên phải bỏ đi một cái chăn.

Vì vậy Ôn Diệp nằm thẳng trở lại, bọc mình kín mít trong chăn.

Thái độ rất rõ ràng và kiên định.

Từ Nguyệt Gia tram mặc giầy lát, đứng dậy, kéo chăn trên người ra rồi xếp lại và đặt ngay ngắn dưới chân giường.

Ôn Diệp nhìn thấy động tác của hắn, lập tức hào phóng hé ra một góc chăn, không tiếng động mời gọi.

Chờ đến khi một bàn tay to phủ lên bụng nàng, Ôn Diệp bắt đầu thả lỏng, trong lòng đã có cảm giác, thân thể cũng thuận theo,

môi sáp lại gần, vừa chạm vào lập tức tách ra.

Từ Nguyệt Gia chột khựng lại, hơi nóng ở hầu kết dường như vẫn chưa hoàn toàn tan biến, ánh mắt nhìn về phía Ôn Diệp dần sâu hơn.

Dưới ánh nến âm đạm, bóng người không ngừng nhấp nhô sau màn giường. Ôn Diệp vẫn luôn cảm thấy, thân là lang quân, có tâm với thể tử cũng tốt, mà không có cũng chẳng sao, nhưng ít nhất phải có thực lực trong loại chuyện này.

Nàng ngược mắt nhìn Từ Nguyệt Gia, cố kiềm chế mình trong giây lát, cuối cùng vẫn chọn nhắm mắt lại, hưởng thụ đợt sóng triều sắp đến....

Giờ dần, trời vẫn chưa sáng, hôm nay là Đại triều hội, vì vậy Từ Nguyệt Gia còn dậy sớm hơn bình thường nửa khắc.

Ôn Diệp cả hai đời đều là người có giấc ngủ nông, nếu bên cạnh bỗng nhiên có người, ngay cả khi đang ngủ mơ thì nàng cũng có thể mơ hồ cảm giác được.

Từ Nguyệt Gia ngồi dậy, lúc hần chuẩn bị xuống giường thì một cái đầu chui ra từ bọc chăn bên cạnh, chủ nhân của nó có vẻ mệt mỏi, ánh mắt lười biếng hỏi: "Lang quân dậy rồi đấy à?"

Từ Nguyệt Gia lạnh nhạt trả lời: "Ừ, triều hội không thể trì hoãn."

Ôn Diệp mơ màng gật đầu: "Vậy lang quân đi đi, ta ngủ lát nữa"

Sự dịu dàng và ân cần tối qua đã biến mất không chút dấu vết.

Phảng phất như hết thấy đều là ảo giác của Từ Nguyệt Gia.

Mềm mại và ấm áp mà bàn tay hắn đã phủ lên...

Từ Nguyệt Gia lấy lại bình tĩnh, xuống giường, lúc tấm màn đã vén lên một nửa, hần chột quay đầu lại nói với người vẫn đang buồn ngủ: "Gần đây ta tiếp nhận một vụ án khá phức tạp."

Ôn Diệp nghe đến đây, đầu óc tỉnh táo hơn mấy phần, nàng ngược mắt lên nhìn người nam nhân nửa khắc rồi nói: "Ý của lang quân ta đã hiểu."

Nàng xếp lại chăn đệm rồi ngồi dậy, cái lạnh xua tan một chút buồn ngủ trên gương mặt nàng: "Lang quân cứ yên tâm phá án, ta nhất định sẽ không quấy ray chàng."

Chương 68

Ham muốn không đại biểu yêu thích tàn suất dày, Ôn Diệp còn đang lo không tìm thấy lý do để tối nay đuổi người đi tiên viện đây này.

Từ Nguyệt Gia thấy vẻ dứt khoát trên mặt nàng thì ngậy ra: "Đa tạ."

Sau đó xoay người đi.

Ôn Diệp nghe vậy, khóe miệng co rút, ánh mắt dõi theo bóng dáng rời đi của Từ Nguyệt Gia, bước chân vẫn trầm ổn và có lực như cũ.

Nếu không phải tối qua tận mắt thấy dáng vẻ vẫn tràn trề sức lực sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mức của hắn thì lúc này đây Ôn Diệp còn tưởng rằng hắn đang cậy mạnh đấy.

Le nào hành vi đòi một tặng ba của Từ Nguyệt Gia vào tối hôm qua là vì sáng sớm hôm nay có thể dễ dàng nói ra những lời vừa rồi?

Mặc kệ lý do là gì, chỉ cần nàng có thể hưởng thụ là được.

Ôn Diệp không suy nghĩ nữa, đuổi một chân ra đá bay tám chân mà Từ Nguyệt Gia đã đắp, tự mình độc chiếm toàn bộ chiếc giường, tay chân dang rộng, nhắm mắt ngủ tiếp.

Lúc nàng tỉnh lại lần nữa đã là giờ thìn.

Vân Chi và Đào Chi bưng nước nóng cùng với khăn mặt bước vào nội thất.

Ôn Diệp vỗ nước ấm lên mặt.

Đào Chi ở bên cạnh nói thầm: "Sao nô tỳ cứ cảm thấy hôm nay phu nhân còn đẹp hơn hôm qua một chút?"

Ôn Diệp súc miệng xong thì liếc nàng một cái.

Cũng không có ý định giải thích.

Chờ mặc đồ xong, Ôn Diệp vừa bước ra khỏi nội thất vừa hỏi: "Sáng hôm nay ăn gì?"

Đào Chi trả lời: "Hôm nay Hồng Hạnh hầm canh thịt dê."

Hai mắt Ôn Diệp lập tức sáng lên, giọng điệu thoải mái nói: "Bưng lên một bát canh thịt dê, còn lại người cứ xem mà làm."

Đào Chi biết rõ sở thích của nàng nhất.

Tiếp đó Ôn Diệp lại nói với Vân Chi: "Lát nữa lấy chút bạc vụn trong trong hộp đựng bạc vụn của ta thưởng cho Hồng Hạnh."

Tiền thưởng từ một chuỗi tiên đồng đổi thành mấy lượng bạc vụn cũng coi như thưởng hậu (/).

(/) thưởng hậu (nguyên văn là 54ê†#J#): từ ná bắn chim đổi thành đại bác, chỉ sự thay đổi theo chiều hướng tốt nhanh một cách thần kỳ.

Vân Chi vâng lời.

Từ trước đến nay Ôn Diệp vẫn luôn yên tâm giao việc này cho Vân Chi làm.

Dù sao Vân Chi và Đào Chi đều là hạt giống tốt do nàng đích thân dạy dỗ.

Tối hôm qua tiêu hao không ít thể lực, Ôn Diệp đang nghĩ hôm nay cần bồi bổ thì sáng nay Hồng Hạnh đã hầm canh thịt dê rồi. Có thể nói là rất kịp thời.

Trên bàn ăn, Ôn Diệp húp hết một bát canh, lại ăn thêm chút điểm tâm sáng, đột nhiên nhớ đến Từ Nguyệt Gia trời chưa sáng đã thượng triều.

Tối qua, hăn cũng vất vả lắm.

Vì thế Ôn Diệp hỏi: "Canh thịt dê còn không?"

Đào Chi đáp: "Vẫn còn nhiều lắm."

Ôn Diệp lau miệng, nói: "Trước giờ ăn trưa, múc một phần cho vào hộp đựng thức ăn để gã sai vặt đưa tới cho lang quân."

Đào Chi thoáng sửng sốt, sau đó vội đáp: "Lát nữa nô tỳ sẽ đi nói."

Ôn Diệp thì lại nghĩ, nếu chỉ một người bồi bổ, sau này dần dần kéo ra khoảng cách, vậy thì xấu hổ lắm.

*

Gần trưa, tại công thự Hình Bộ.

Gần đây ở thành Tây phát sinh một vụ mưu sát, người có liên quan còn là chất tử của đương triều Lại Bộ Thượng thư Hàn đại nhân, Kinh Triệu Doãn kham không nổi áp lực từ phía Hàn Thượng thư, chỉ đành âm thầm bẩm báo vụ này với Hình Bộ Thị lang thiết diện vô tư Từ Nguyệt Gia, chỉ cầu có thể đảm bảo một

thân trong sạch.

Sau lưng Lại Bộ Thượng thư có Vĩnh Xương Hầu phủ làm chỗ dựa, Kinh Triệu Doãn đắc tội không nổi, sau khi bẩm báo và nhận được sự khẳng định từ phía Từ Nguyệt Gia, Kinh Triệu Doãn lập tức báo án lên Hình Bộ.

Hình Bộ có Từ Nguyệt Gia tọa trấn, lúc các quan viên khác xử lý án kiện chưa từng bó tay bó chân như vậy.

Trong triều làm gì có ai không biết, Hình Bộ Thượng thư hiện tại đã sớm đến tuổi về hưu, sở dĩ còn đảm nhiệm chức Thượng Thư là vì Hình Bộ Thị lang Từ Nguyệt Gia vẫn còn quá trẻ.

Vì thế Hoàng Thượng mới ba lần bác bỏ sớ con xin về hưu của lão Thượng thư, chẳng qua niệm tình lão Thượng thư tuổi tác đã cao, Hoàng Thượng mới miễn cho lão tảo triều (/).

(/) tảo triều (早朝): lên triều sớm.

Có thể nói Hình Bộ hiện tại gần như do một tay Từ Nguyệt Gia chưởng quản.

Chương 69

Hoàng Thượng xem trọng Từ Nguyệt Gia, nếu nói trong triều không có ai ghen tị thì là giả.

Tuổi còn trẻ đã quan bá Tam phẩm, ai mà không ghen ghét không hâm mộ chứ, rất nhiều người mất cả đời cũng không leo lên được độ cao đó, hoặc là nóng vội mưu cầu cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở bước đó.

Điểm kết thúc của người khác lại là điểm khởi đầu của Từ Nguyệt Gia.

Nhưng bản thân hắn lại chưa từng mấy may kiêu ngạo, làm việc chỉ nói pháp luật và chứng cứ, không nói tình cảm.

Và cũng vì nguyên nhân đó nên Hình Bộ chương khí mù mịt từ thời Tiên đế mới có thể được thanh trừng sạch sẽ chỉ trong mấy năm ngắn ngủi kể từ ngày Hoàng Thượng đăng cơ.

Lúc gã sai vặt của Quốc công phủ đưa hộp đựng thức ăn tối, Từ Nguyệt Gia vừa tra hỏi phạm nhân xong, trên người còn ám mùi máu, sau khi thay y phục xong thì có người đến báo: "Từ Thị lang, có người của Quốc công phủ đến tìm ngài."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy thì nhú mày, canh giờ này...

Không đợi hắn suy nghĩ thêm, Văn chủ sự đã nói tiếp: "Là sai vặt nhà ngài, đem theo hộp đựng thức ăn đến."

Đồ ăn ở thiện phòng công thự chỉ ở mức trung bình, chỉ cần

trong nhà có gì ngon mà buổi trưa không về được thì sẽ để sai vật trong nhà đưa cơm đến.

Thật ra cũng có vài người không chê bai đồ ăn ở thiện đường công thự, trong đó có Từ Nguyệt Gia.

Đối với hắn mà nói, đồ ăn dường như chỉ để lấp đầy bụng, ngon dở gì cũng không quá quan trọng.

Cho nên Văn chủ sự mới kinh ngạc như vậy, trong lòng còn thầm nói, quả nhiên không ai có thể chân chính nhìn nổi đồ ăn của thiện phòng công thự.

Từ Nguyệt Gia nói cảm ơn với Văn chủ sự, sau đó đi ra khỏi phòng, sai vật Quốc công phủ thấy người đến lập tức bước lên trước và nói: "Lang quân, đây là canh thịt dê mà Nhị phu nhân sai tiểu nhân mang đến, Nhị phu nhân nói Lang quân cả ngày phiền lòng vì vụ án, cần phải bồi bổ thật tốt."

Văn chủ sự còn chưa đi xa nghe vậy, bước chân không khỏi chậm lại, lỗ tai lập tức dựng đứng.

Từ Nguyệt Gia nhất thời trầm mặc, hồi lâu sau mới nhận lấy hộp đựng thức ăn, nói: "Trở lại nói với phu nhân, nói rằng ta đã biết."

Gã sai vật xoa xoa tay đáp "vâng", Từ Nguyệt Gia liền để hắn đi về.

Từ Nguyệt Gia tay xách hộp đựng thức ăn, vừa quay người lại thì đụng phải Văn chủ sự đang nghe lén.

Văn chủ sự khấn trương nói: "Hạ quan đi ngay đây."

Chạy trốn có phần chật vật.

Từ Nguyệt Gia rũ mắt nhìn hộp đựng thức ăn trong tay, im lặng

đứng tại chỗ một lúc lâu.

Sau giờ ăn trưa, chưa đến một canh giờ sau, thông qua Văn chủ sự, các quan viên ở lại Hình Bộ làm việc đều biết Thị lang phu nhân đặc biệt hầm canh thịt dê đưa đến cho Từ Thị lang bồi bổ thân thể.

Ôn Diệp đang làm ỏ ở Tây viện không hề hay biết gì về chuyện này. Ôn Diệp chỉ uống một bát canh thịt dê do Hồng Hạnh hầm, đưa một bát cho Từ Nguyệt Gia, trong nồi vẫn còn thừa khá nhiều, Ôn Diệp bèn sai Vân Chi bưng một phần đến chính viện.

Trước đó Lục thị đã cho nàng không ít thứ tốt, vì vậy nàng ít nhiều gì cũng phải tỏ vẻ một chút.

Tay nghề của Hồng Hạnh không hề thua kém trù nương của Quốc công phủ, Ôn Diệp rất có tự tin với chuyện này, Lục thị nhất định sẽ thích món canh này.

Hôm nay là mười lăm, Từ Quốc công và Từ Nguyệt Gia đều thượng triều từ sáng sớm, sau đó một người đi binh doanh, một người tới Hình Bộ, cho nên hôm nay chỉ có bữa tối mới đến chính viện ăn.

Vào giờ ăn trưa, Lục thị múc cho hai nhi tử mỗi đứa một bát canh thịt dê do Ôn Diệp sai người đưa tới, còn nàng ấy và Từ Ngọc Tuyên mỗi người nửa bát.

Từ Ngọc Tuyên là vì còn nhỏ, không nên ăn nhiều.

Về phần Lục thị, nguyên nhân phần lớn là vì giữ dáng.

Sau khi nửa bát canh thịt dê xuống bụng thì Lục thị đã no một nửa.

Vì vậy Lục thị không vội ăn món khác, mà nói với Đại nhi tử

đang vùi đầu ăn cơm: "Hôm nay con đã hết thời gian cấm túc, nhưng điều đó không có nghĩa là chuyện này đã kết thúc."

Chương 70

Từ Cảnh Dung vẫn vui đầu ăn cơm như cũ, giọng nói hàm hồ không rõ: "Con biết rồi."

Vẻ mặt của Lục thị lập tức trở nên nghiêm khắc, nói tiếp: "Sang năm con đã chín tuổi rồi, ta và phụ thân con đã thương lượng xong, đầu xuân sẽ đưa con đến thư viện Tùng Sơn."

Từ Cảnh Dung chợt khựng lại, không nói chuyện, gần như là ngậm đồng ý.

Lục thị thoáng vừa lòng.

Trước đây Quốc công phủ vẫn luôn mời Đại Nho đến dạy riêng cho Từ Cảnh Dung, cho nên Từ Cảnh Dung đã tám tuổi rồi vẫn chưa đến Thư viện.

Hiện tại Lục thị lại cảm thấy vẫn nên đưa người đến thư viện, để cậu ăn chút đau khổ, tôi luyện một phen.

Trừ Quốc Tử Giám ở Thịnh Kinh ra, thư viện Tùng Sơn chính là thư viện đứng đầu trong ba đại học viện nổi tiếng nhất ở Đại Tấn. Hứa gia ở Lan thành chính là đại tộc địa phương, trong tộc có huân dòng đích không được vào triều làm quan, thư viện Tùng Sơn là do dòng đích của Hứa gia mở.

Lan thành cách Thịnh Kinh không gần cũng không xa, một ngày lộ trình, rất vừa vặn.

Tây viện.

Ôn Diệp vừa ngủ trưa dậy thì Đào Chi đến báo: "Phu nhân, nô tỳ vừa phát hiện hình như có người lén lút bên ngoài lối vào Tây viện."

Kết quả lúc nàng ấy ra ngoài điều tra thì đến cái bóng cũng không thấy.

"Ồ?" Ôn Diệp hơi duỗi người, nàng không tính đứng dậy vào lúc này, chuẩn bị ở trên giường thực hiện một bộ động tác yoga đơn giản trước.

Đào Chi thấy phu nhân nhà mình lại bắt đầu làm mấy động tác kỳ kỳ quái quái, không có dấu hiệu để nàng ấy hầu hạ thay y phục thì một mực đứng bên cạnh chờ hầu.

Còn nói: "Có cần nô tỳ gọi thêm mấy người tới hỗ trợ không? Lỡ như tặc nhân nào đó chạy vào Tây viện của chúng ta thì không hay lắm đâu."

Ôn Diệp liếc nàng ấy một cái: "Quốc công phủ là chỗ nào chứ, tặc nhân nào lại dám chạy vào đây, người quên lang quân làm nghề gì rồi à?"

Đào Chi gãi gãi đầu, hỏi: "Vậy phải làm sao, nô tỳ thực sự nhìn thấy một bóng người lén lút mà."

Ôn Diệp dang rộng vai ra, nói: "Vậy thì gọi mấy người tới hỗ trợ đi, xem xem là ai."

Sau khi nhận được sự cho phép của Ôn Diệp, Đào Chi lập tức xoa tay hăm hè: "Nô tỳ đi ngay đây."

Đào Chi không để Ôn Diệp phải chờ lâu, chưa tới một khắc, Ôn

Diệp đã nghe thấy tiếng kinh hô của Đào Chỉ: "Tiểu Thế tử?!"

Sau đó, Vân Chi bước vào bẩm báo: "Phu nhân, tiểu Thế tử của Đông viện đến rồi."

Ôn Diệp kết thúc một động tác cuối cùng, hỏi: "Nó đến làm gì?"

Vân Chi lắc đầu đáp: "Tiểu Thế tử không nói, chỉ nói muốn gặp người."

Ôn Diệp xuống giường, nói: "Người đâu rồi?" Vân Chi đáp: "Đào Chỉ đã mời vào nhà rồi."

"Bên ngoài lạnh như vậy, cũng không tiện để tiểu Thế tử chờ ở ngoài sân."

Ôn Diệp quay người đi vào gian bên cạnh thay y phục, giây lát sau, Vân Chi đẩy cửa nội thất ra, Ôn Diệp bước ra ngoài.

Từ Cảnh Dung vừa nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau thì lập tức nhẩy xuống ghế, chờ Ôn Diệp ngồi xuống rồi mới quy củ hành lễ văn bồi với nàng.

Cúi mày rũ mắt nói: "Cảnh Dung gặp qua Nhị thẩm thẩm."

Ôn Diệp có chút sửng sốt, mấy ngày không gặp, bị đoạt xá rồi hay sao mà ăn nói khép nép vậy cả?

"Ngồi đi." Ôn Diệp mở miệng nói: "Đến Tây viện có chuyện gì sao?"

Từ Cảnh Dung ngẩng đầu lên, trên mặt còn chút khó chịu, nói: "Chát tử đến xin lỗi Nhị thẩm thẩm."

Ôn Diệp nghĩ đến cái gì, khóe miệng khẽ cong lên, giả vờ cái gì cũng không hiểu: "Phải không? Con nói xem, muốn xin lỗi ta

chuyện gì?"

Từ Cảnh Dung: "Lúc trước là ta hiểu lầm Nhị thẩm thẩm, cho rằng người sẽ đối xử không tốt với Tuyên đệ, ở trước mặt mẫu thân nói mấy câu mạo phạm Nhị thẩm thẩm."

Ôn Diệp nhận lấy chung trà Đào Chi đưa tới, cúi đầu nhấp một ngụm, sau đó ngược mắt lên nhìn cậu rồi nói: "Ồ? Là mấy câu gì vậy? Nói ta nghe thử xem?"

Từ Cảnh Dung trừng lớn mắt, tựa như không đoán được Ôn Diệp sẽ ra bài không giống lễ thường thế này.

Cậu cúi đầu xuống: "Không phải là lời hay ho gì, Nhị thẩm thẩm đừng nên nghe thì tốt hơn."

Ôn Diệp nhàn nhạt nói: "Không sao, con nói đi, ta không giận đâu."

Chương 71

Từ Cảnh Dung vô thức ngẩng đầu lên: "Thật sao?"

Ôn Diệp liếc Từ Cảnh Dung một cái, không hề bỏ sót động tác che mông theo bản năng của cậu, sau đó gật đầu trước ánh mắt sáng quắc ánh lên vẻ trông mong của đối phương.

Từ Cảnh Dung nhận được lời đảm bảo rồi mới chịu mở miệng.

Không phải cậu sợ Ôn Diệp giận, chỉ là cái mông này của cậu đã liên tục chịu hai lần tai ương, nếu còn thêm một lần nữa thì nát mất.

Từ Cảnh Dung nhỏ giọng nói: "Ta nói, nói Nhị thẩm thẩm là mẹ kế ác độc."

Vân Chi và Đào Chi ở bên cạnh nghe vậy thì giận lắm, sao tiểu Thế tử có thể nói những nói cuội về phu nhân của bọn họ như vậy chứ!

Trong khi đó, phản ứng của đương sự Ôn Diệp lại rất lạnh nhạt: "Còn nữa không?"

Từ Cảnh Dung lắc đầu: "Hết rồi."

Bây giờ cậu đã biết Tam đường di nhà ngoại tổ có mưu đồ bất chính đối với Nhị thúc nhà mình, là cậu rơi vào hố lửa của Tam đường di. Mẫu thân nói, muốn biết Nhị thẩm thẩm rốt cuộc là người như thế nào, thân là người nhà không nên nghe dèm pha từ miệng người ngoài, phải học cách tự mình quan sát.

Mà Tam đường di chính là người ngoài mà mẫu thân đã nói.

Chỉ nghe một phía từ người ngoài đã vội vàng nhận định là vì không đủ tín nhiệm người nhà, cậu là Thế tử Quốc công phủ, đó là cái không nên nhất.

Sau hai trận đòn roi gia pháp, vài ngày cấm túc, cùng với bằng chứng mà Thanh Tuyết cô cô mang về, Từ Cảnh Dung đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ôn Diệp thấy cậu thực sự thành khẩn nhận sai, bèn nói: "Nhị thẩm thẩm tha thứ cho con."

Từ Cảnh Dung nghe vậy, trái tim rối cuộc cũng yên ổn, giọng nói cũng dần thoải mái hơn: "Cảm ơn Nhị thẩm thẩm."

Nhưng một khắc sau, vẻ mặt của cậu lại suy sụp lần nữa.

Ôn Diệp thấy vậy mới hỏi: "Còn chuyện gì nữa à?"

Từ Cảnh Dung lắc đầu rồi lại gật đầu: "Mẫu thân nói đầu xuân sang năm sẽ đưa ta đi thư viện, một tháng chỉ có thể về nhà một lần."

Ôn Diệp nhướng mày nói: "Con không muốn đi?"

Từ Cảnh Dung dần dần cởi mở hơn: "Ta ghét nhất là đọc sách, Nhị thẩm thẩm không biết đấy thôi, chữ trên sách lít nha lít nhít chen chúc nhau như kiến, ta vừa thấy nó là đầu lại đau."

Ôn Diệp không biến sắc tiếp lời: "Vậy sao?"

Từ Cảnh Dung tiếp tục lải nhải, hôn nhiên không nhận ra nguy hiểm đang cận kề: "Sau này ta muốn làm tướng quân, giống như phụ thân, tổ phụ và ngoại tổ phụ vậy, ra trận giết địch! Nhưng

mẫu thân cứ muốn ta đi đọc sách!"

"Tẩu tẩu không cho con học võ à?" Ôn Diệp lại hỏi.

Từ Cảnh Dung lắc đầu nói: "Cũng không phải, mẫu thân nói, nếu muốn tiếp tục học võ thì phải đọc sách"

Ôn Diệp thả chung trà xuống, giọng nói gần như dịu dàng nói: "Vẫn nên nghe lời mẫu thân của con thì hơn, như vậy đi, lát nữa ta tặng cho con một món lễ vật, đảm bảo con sẽ thích."

Sự dịu dàng của Lục thị chỉ tồn tại ở thời điểm Từ Cảnh Dung trước năm tuổi, thái độ lúc này của Ôn Diệp suýt chút nữa khiến cậu tưởng rằng mình đã quay lại hồi còn bé.

Trong lòng Từ Cảnh Dung không nhịn được muốn nói, Tam đường di nói chuyện còn ác hơn cả mẫu thân!

"Lễ vật gì?" Từ Cảnh Dung bất giác hỏi ra miệng.

Ôn Diệp mỉm cười: "Đây là bí mật."

Kết quả là, Từ Cảnh Dung lúc đến còn bồn chồn khó chịu, lúc về Đông viện lại mang theo vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Chờ người đi rồi, Đào Chi liền nổi giận dung dưng: "Phu nhân! Tiểu Thế tử nói người như vậy, người còn chuẩn bị lễ vật cho cậu ấy làm gì!"

Nàng ấy thật sự nhìn không nổi.

Ôn Diệp thông thả nói: "Ta còn chưa nói sẽ tặng gì mà, người đừng giận."

Vân Chi nghe vậy liền hỏi: "Phu nhân định tặng cái gì?"

Ôn Diệp lộ ra nụ cười không có ý tốt, nói: "Ta nhớ danh sách thư tịch mà ta mua cho tiểu muội lần trước vẫn còn đúng không?"

Đào Chi lờ mờ hiểu ra: "Còn, nô tỳ vẫn luôn cất kỹ!"

Ôn Diệp quay sang nhìn nàng ấy, phân phó: "Từ bên trong chọn ra mấy quyển tối nghĩa nhất, khó đọc nhất đưa qua cho tiểu Thế tử, nói rằng đó là kỳ vọng tốt đẹp mà Nhị thẩm thẩm dành cho nó."

Ôn Diệp chưa từng nghĩ tới sẽ làm mẹ kế ác độc.

Nhưng thẩm thẩm ác độc ấy mà, trước mắt nàng rất có hứng thú nha.

Chương 72

Đào Chi vội nói: "Phu nhân, bây giờ nô tỳ đi ngay đây, vừa vặn tối nay đến chính viện ăn tối nhân tiện đưa cho tiểu Thế tử luôn."

Ôn Diệp nghĩ một lát rồi đồng ý, dù sao canh giờ vẫn còn sớm, mà tiệm sách đó cách chỗ này cũng không xa.

Nàng bảo Vân Chi rút hai trăm lượng đưa cho Đào Chi.

Hiện tại Ôn Diệp căn bản không thiếu tiền, lúc làm thứ nữ, tiền tiêu vặt hàng tháng mà Ôn gia phát cho thứ nữ là mười lượng bạc, sau khi đến Quốc công phủ thì số tiền đó trực tiếp tăng gấp đôi, hai mươi lượng. Ở Quốc công phủ, Lục thị chủ quản việc bếp núc, chỉ phí tiêu dùng của các viện vẫn luôn được chia đều. Mà ở Tây viện, ngoài định mức của Từ Nguyệt Gia ra thì các khoản khác đều tùy ý nàng sử dụng.

Gả đến đây đã hơn nửa tháng, ngoài bạc thưởng thưởng cho Hồng Hạnh lần trước, bạc áp đáy rương của Ôn Diệp vẫn còn nguyên.

Vì đã có danh sách thư tịch sẵn trước nên Đào Chi cả đi lẫn về chỉ mất một canh giờ, theo nàng ấy trở lại còn có hai gã sai vặt của tiệm sách phụ trách khiêng rương sách.

Hai trăm lượng mà Ôn Diệp đưa, Đào Chi tiêu hết không còn một cắc, vốn dĩ còn thừa mười mấy văn tiền, nhưng trên đường trở lại Quốc công phủ bỗng gặp người bán khoai nướng, nàng ấy thuận tay mua mấy củ.

Ôn Diệp vừa thấy còn có thu hoạch ngoài ý muốn thì cong cong khóe miệng, nói với Đào Chi: "Không uổng công ta thương người."

Đào Chi hừ cười: "Lần nào phu nhân cũng nói vậy."

Ôn Diệp múc một muống khoai lang thơm ngọt nhét vào miệng, thỏa mãn cực kỳ.

Tâm trạng tốt do khoai lang nướng mang lại vẫn duy trì cho đến trước bữa tối.

Từ Nguyệt Gia trở lại Tây viện vào giờ dần, Ôn Diệp thấy hân đến thì nói: "Lang quân chờ một lát, một lát nữa là xong rồi."

Tuy mười mấy quyển sách không tính là nhiều, nhưng chồng lại với nhau thì cũng không nhẹ, Ôn Diệp chia sách ra hai rương gỗ lớn, Vân Chi và Đào Chi mỗi người ôm một rương.

Từ Nguyệt Gia thoáng nhìn rương gỗ trên bàn rồi ngược mắt nhìn Ôn Diệp.

Ôn Diệp ngậm hiếu nói: "Là một chút lễ vật ta chuẩn bị cho tiểu Thế tử, lang quân đừng hỏi nữa"

Một câu nói chặn đứng tâm tư muốn hỏi của Từ Nguyệt Gia.

t

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, canh giờ cũng xem xem rồi, Ôn Diệp nói: "Đi thôi, lang quân."

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Ta có vài lời muốn nói với nàng."

Ôn Diệp thoáng khựng lại, quay sang nói với hai tỳ nữ: "Các

người ra ngoài trước đi."

Vân Chi và Đào Chi ôm rương gỗ phúc thân hành lễ xong thì bước ra khỏi nhà chính.

Bấy giờ Ôn Diệp mới hỏi: "Lang quân muốn nói gì?" "Ta mỗi ngày đi ngủ vào giờ hoi thức dậy vào giữa giờ dan, mỗi bữa ăn đều tuân thủ nghiêm ngặt không cay, không mặn, không vượt quá lượng cơm, việc học võ cũng chưa từng bỏ quên." Từ Nguyệt Gia nhìn nàng với vẻ chăm chú: "Nàng đã hiểu chưa?"

Ôn Diệp tỏ vẻ mình không hiểu, đang êm đẹp nói mấy cái này làm gì.

"Lang quân nói rõ ràng chút được không?" Ôn Diệp nhạy cảm phát hiện tâm trạng của Từ Nguyệt Gia lúc này không ổn lắm, mà nguyên nhân dẫn đến chuyện này hình như có liên quan đến nàng?

Từ Nguyệt Gia: "Ý của ta chính là, công thự Hình Bộ có thiện phòng, sau này nàng không cần phải người đưa canh đến Hình Bộ nữa."

Ôn Diệp thấy rất khó hiểu: "Lang quân là vì chuyện này mà giận ta ư?"

Từ Nguyệt Gia nhú mày, nói ra tiếng: "Ta giận nàng hồi nào?"

Hắn chỉ không muốn loại chuyện khiến người ta hiểu lầm này phát sinh lần nữa.

Ôn Diệp nghĩ rồi nói: "Nhìn vẻ mặt của lang quân, có phải món canh đó khiến lang quân hiểu lầm rồi hay không?"

Từ Nguyệt Gia trầm mặc.

Ôn Diệp mím môi, nén cười nói: "Lang quân oan uổng ta rồi, đó chỉ là một bát canh thịt dê bình thường mà thôi, không có hàm ý đặc biệt nào cả. Mùa đông uống một bát canh dê làm ấm người mà thôi, không chỉ lang quân có phần, tẩu tẩu và Tuyên Nhi đều có phần."

Ôn Diệp thật sự không nói dối, nàng để sai vặt đi đưa canh cho Từ Nguyệt Gia không phải vì trào phúng gì gì đó, sức chịu đựng của Từ Nguyệt Gia rất tốt, đưa canh chỉ đơn thuần vì quan tâm thân thể của hắn mà thôi.

Chương 73

Dù sao bây giờ một nửa quyền sử dụng cũng thuộc về nàng, không phải sao?

Ôn Diệp lại nói: "Nếu lang quân không thích thì sau này sẽ không đưa nữa."

Tuy là hiểu lầm, nhưng trên đời này không có người nam nhân nào nguyện ý bị nghi ngờ về phương diện đó.

Sáng nay nàng cũng chỉ tâm huyết dâng trào một lần như vậy, không có nghĩ nhiều, quên mất Từ Nguyệt Gia làm việc ở công thự, chỗ đó không chỉ có một vị quan là hần.

Đoán chừng lúc gã sai vặt đưa canh tới đã nói cái gì đó rồi để quan viên khác nghe thấy.

Ánh mắt của Ôn Diệp cực kỳ chân thành.

Từ Nguyệt Gia im lặng một lúc rồi nói: "Là ta hiểu lầm nàng, xin lỗi nàng."

Biết sai có thể sửa, là một lang quân tốt.

Ôn Diệp còn có thể thế nào nữa, đương nhiên là lập tức tha thứ cho hần rồi, nhưng để tránh ngày sau còn phát sinh hiểu lầm gì nữa, nàng nói: "Chỉ bằng lúc nào rảnh rồi lang quân hãy liệt kê ra một danh sách những yêu ghét gì đó?"

Có lẽ là ánh mắt kỳ cục của các đồng liêu vào ban ngày cứ ám

ảnh mãi không tan, nên Từ Nguyệt Gia đã đồng ý: "Được."

Vì có một cái nhạc đệm như vậy nên trên đường hai người đến chính viện bao không khí cực kỳ yên tĩnh.

Bữa tối ở chính viện đã chuẩn bị xong xuôi đâu vào đó, chỉ chờ phu thê hai người đến và ngồi xuống, hơn mười món ngon lần lượt được mang lên.

Từ Ngọc Tuyên đã một ngày không gặp Ôn Diệp, lúc này vừa thấy người đã bình bịch chạy tới, muốn chen vào ngồi giữa nàng và Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp nhìn Từ Ngọc Tuyên mà chẳng hiểu gì cả.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, nàng sẽ không nhường chỗ đâu, vì thế quay sang nhìn Từ Nguyệt Gia với ánh mắt sáng sáng quắc.

Vì hiểu lầm lúc nay nên lúc này Từ Nguyệt Gia vẫn còn thấy ay náy.

Hắn hé môi: "Tuyên Nhi."

Từ Ngọc Tuyên ôm chặt đùi Ôn Diệp, quay người sang nói với Từ Nguyệt Gia: "Không!"

Từ Nguyệt Gia lại mở miệng lần nữa: "Được rồi, Tuyên Nhi muốn ngồi chỗ nào thì ngồi chỗ đó."

Từ Nguyệt Gia ngáp ngừng một lát, đứng dậy nhường chỗ.

Kỷ ma ma nhét cái ghế đặc biệt dành riêng cho Từ Ngọc Tuyên vào giữa hai phu thê, Từ Ngọc Tuyên thành công ngồi vào chỗ.

Ôn Diệp không thể lý giải được mạch não của tiểu hài tử, ngồi chỗ nào mà không phải là ăn chứ.

Từ Ngọc Tuyên ngồi trên chiếc ghế cao hơn chút, ánh mắt dừng lại trên món thịt viên gần trước mặt, sau đó ngọt ngào nói với Kỷ ma ma đang chờ hầu mình: "Ma mạ, thịt viên!"

Kỷ ma ma lập tức gấp một viên, dùng muống gỗ nghiền nhỏ rồi mới đút cho cậu nhóc. Từ Ngọc Tuyên "a ô" một ngum ăn hết thịt viên mà Kỷ ma ma đút, sau đó quay sang Ôn Diệp nói với giọng lơ lớ: "Mẫu thân! Nhìn con này!"

Giọng nói không nhỏ, tất cả mọi người, bao gồm cả Từ Cảnh Lâm đang hăng say ăn uống cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía này.

Ôn Diệp chỉ đành cúi đầu nhìn sang.

Trong mắt tiểu hài tử đặc ý đào dặt, tựa như còn có chút hưng phấn sau khi phản kích xong?

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp nhìn mình thì lập tức chỉ vào món thịt khác, nói với Kỷ ma ma: "Ma ma, thịt

Sau đó, đôi đũa dùng chung trong tay Kỷ ma ma lập tức gấp đồ ăn trong cái đĩa mà Từ Ngọc Tuyên vừa chỉ, là một món làm từ thịt đùi gà.

Ôn Diệp rớt cuộc cũng phản ứng lại đây là tính huống gì: "..."

Này... trí nhớ của tiểu hài tử thật tốt.

Sau mấy món liên tục, người khác đều không rõ nguyên do, chỉ cho rằng Từ Ngọc Tuyên gần gũi với Ôn thị.

Ngay cả phu thê Quốc công gia đã nghe đám người Kỷ ma ma tự thuật về những chuyện phát sinh ở Ôn phủ ngày đó cũng không nghĩ đến.

Ngược lại là Kỷ ma ma, sau nhiều lần gặp thặt cho cậu nhóc, trong lòng bà ấy đã nghiền ngẫm ra một chút.

Lục thị cẩn thận quan sát Ôn thị một hồi lâu, khí chất toàn thân thanh nhã hiền hòa, ánh mắt sáng trong. Lúc đối diện với Tuyên Nhi, giữa mắt mày không có một chút mất kiên nhẫn, chẳng trách Tuyên Nhi lại nguyện ý thân cận nàng ấy.

Chương 74

Đối với màn phản kích trong âm thầm của Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp trực tiếp lấy đũa chung gấp nửa bát rau xanh đẩy đến trước mặt cậu nhóc và nói: "Con còn nhỏ, ăn quá nhiều thịt không tốt, phải chay mặn phối hợp, có biết không?"

Từ Ngọc Tuyên trừng to hai mắt, hai chữ "không muốn" còn chưa nói ra khỏi miệng đã nghe thấy Lục thị tán đồng nói: "Mẫu thân của con nói đúng đấy, Kỷ ma ma, đừng gấp thịt cho Tuyên Nhi nữa, dứt chút rau đi."

Lục thị đã lên tiếng, Kỷ ma ma nào dám không nghe, vội vàng đặt bát đựng thịt xuống, đổi sang bát rau xanh mà Ôn Diệp đã gấp sẵn.

Từ Ngọc Tuyên sốt ruột: "Không!"

Ôn Diệp kịp thời xoa đầu cậu nhóc, giọng nói dịu dàng ngắt lời cậu nhóc: "Ngoan."

Hai huynh đệ Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối lập tức yên lặng bảo vệ thịt trong bát.

May mà hai nhóc đã trưởng thành rồi, muốn ăn gì thì ăn.

Nhưng mà hai huynh đệ không hề biết, trưởng thành không có nghĩa là mọi chuyện đều có thể như mong muốn của bản thân.

"Đúng rồi, tẩu tẩu." Ôn Diệp liếc nhìn hai huynh đệ đang đồng thời lộ ra biểu cảm may mắn rồi nói với Lục thị: "Luc trước ta có

tìm cho tiểu muội trong nhà một số quyển sách thích hợp cho hài tử dưới mười tuổi đọc, hôm nay biết được tiểu Thế tử phải đến thư viện vào đầu xuân, là Nhị thẩm thẩm của tiểu Thế tử, ta đã chọn ra một số quyển phù hợp và cầm lại đây."

Trên mặt Từ Cảnh Dung tràn đầy vẻ khó tin.

"Thật sao?" Lục thị có chút kinh ngạc: "Đã làm phiên đệ muội rồi."

Ôn Diệp mỉm cười: "Đều là người một nhà cả."

Nói xong, nàng liếc mắt ra hiệu với Vân Chi và Đào Chi.

Hai người bước lên trước một bước, Lục thị bảo Thanh Tuyết đi tới mở rương ra, bên trong là rất nhiều đầu sách được sắp xếp chỉnh tề.

Từ Quốc công bỗng thấy hứng thú, duai tay lấy một quyển trong số đó, sau khi cẩn thận lật mấy trang thì nói: "Số sách này đã phí không ít tâm tư của muội nhỉ?"

Quốc công phủ không hề thiếu sách, cái khó được là tấm lòng của Nhị thẩm Ôn thị đối với Cảnh Dung.

Về phần Lục thị thì không cần phải nói nữa, ánh mắt nhìn về phía Ôn Diệp đã dịu dàng hơn không ít.

Sau đó quay sang nói với Đại nhi tử vẫn còn đang ngơ ngác: "Cảnh Dung, còn không mau cảm ơn Nhị thẩm của con."

Từ Cảnh Dung cười so với khóc còn khó coi hơn: "Cảm ơn Nhị thẩm thẩm."

Ôn Diệp đáp lại: "Nên vậy."

Từ Cảnh Dung nhìn rồi lại nhìn đống sách khiến người khác đau đầu trong rương gỗ, nhin không được hỏi ra miệng: "Đây chính là lễ vật mà Nhị thẩm thẩm đã nói muốn tặng cho chất nhi đấy sao?"

Ôn Diệp khẽ cong môi cười: "Đúng vậy, Thế tử có thích không?" Từ Cảnh Dung vô tình chạm phải ánh mắt nguy hiểm từ phía cha nương nhà mình, căng da đầu thừa nhận: "Cảnh Dung thích ạ."

Lục thị còn nói: "Năm sau đi thư viện rồi, phải chăm chỉ đọc sách, không cầu con khảo được công danh, nhưng ít nhất có thể biết lí lẽ và hiểu chuyện hơn một chút."

Từ Cảnh Dung ue oải gật đầu.

Từ Cảnh Lâm ở một bên thấy Đại ca và Tam đệ đều bại dưới tay Nhị thẩm thẩm, cậu nhóc âm thầm rụt cổ lại, ngay cả động tác nhai thịt cũng chậm lại không ít.

Nhưng mà chuyện còn chưa xong đâu.

Ôn Diệp bỗng nhớ tới cái gì và nói: "Đúng rồi, bên trong còn có hai quyển sách vỡ lòng cho Cảnh Lâm."

Đôi má đang rung lên vì nhai thịt của Từ Cảnh Lâm bỗng chốc cứng đờ, nhin không được nói: "Ta còn nhỏ, không cần đi thư viện!"

Từ Quốc công nói: "Đã học vỡ lòng hai năm rồi, tạm thời chưa cần đi thư viện nhưng vẫn phải lên lớp, sách thì càng phải đọc."

Từ Cảnh Lâm tức khắc cảm thấy thịt ở trong miệng không còn ngon nữa.

Có đệ đệ cùng chịu trận, Từ Cảnh Dung bỗng cảm thấy nổi khổ

trong lòng dường như vơi đi một chút.

Lục thị đếm sơ sơ, tổng cộng mười ba quyển, xem ra Ôn thị chỉ không ít tiền.

Của hồi môn mà Ôn gia chuẩn bị cho thứ nữ có lẽ cũng không nhiều.

Cho dù không đề cập đến số tiền đó, chỉ tính riêng phần tâm tư này thôi, nàng ấy cũng không thể xem nhẹ.

Chương 75

Lục thị nghĩ rồi nói: "Chỗ ta có một hộp hồng bảo thạch tỷ lệ cực tốt, lát nữa muội cầm về đánh một bộ trang sức đi."

Hồng bảo thạch?!

Ôn Diệp cố nén kích động trong lòng, lễ phép từ chối: "Này quá quý trọng rồi, ta không thể cầm."

Lục thị xuất thân từ Hầu phủ, của hồi môn vốn đã phong phú, hơn nữa hiện tại còn chưởng quản việc bếp núc ở Quốc công phủ.

Lục thị căn bản không hề thiếu chút tiền đó: "Nếu đã cho muội thì muội cứ nhận đi."

Một hộp hồng bảo thạch mà thôi.

Ôn Diệp: "Vây... cảm ơn tẩu tẩu."

Lục thị suy nghĩ một lúc, lại nói: "Sau này thiếu cái gì thì cứ sai người đến chính viện nói với ta."

Ôn Diệp cố nén vui sướng trong lòng, gật đầu.

Chẳng lẽ đây chính là niềm vui được phú bà bao nuôi?

Không biết Ôn Diệp nghĩ đến chuyện gì, nàng khẽ nghiêng đầu, nhìn Từ Nguyệt Gia với ánh mắt sâu kín.

Đối phương như có cảm ứng, ngược mắt lên, tâm mắt giao nhau với nàng.

Ôn Diệp nhìn nam nhân, khe khẽ lắc đầu.

Từ Nguyệt Gia:..."

Không hiểu bằng cách nào đó mà hắn lại có thể đọc hiểu ánh mắt của nàng....

Vụ án mà Từ Nguyệt Gia mới tiếp nhận gần đây có mấy chỗ liên quan phức tạp, cần phải thương lượng với huynh trưởng Từ Quốc công một phen, vì thế sau khi ăn tối xong, hai người cùng nhau đến thư phòng tiên viện.

Hai huynh đệ Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm bước chân nặng nề mang theo hai rương sách nhỏ, mặt mày nghiêm túc trở về Đông viện.

Ôn Diệp thì bị giữ lại, ngồi chơi trong thời gian hai chung trà, mới đứng dậy rời đi lúc nấy.

Trước lúc rời đi đã xảy ra một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp phải đi, lập tức bỏ rơi Kỷ ma ma đang chăm sóc mình, bước chân vô thức muốn đi theo.

Ôn Diệp rút lại phía sau Từ Nguyệt Gia mấy bước, mắt thấy hài tử sắp đụng vào vạt váy của mình thì vội vã đi ra khỏi chính đường, kéo ra khoảng cách với cậu nhóc.

Lục thị ở trong chính đường nhìn thấy một màn này: "..."

Hình như hồng bảo thạch đã đưa hơi sớm rồi.

Từ Ngọc Tuyên nhìn ngạch cửa cao cao, ngây người một hồi lâu,

cho đến khi phát hiện bóng dáng của Ôn Diệp đã đi xa mới nhớ phải hô lên: "Mẫu thân!"

Ôn Diệp đã sắp ra khỏi chính viện nghe vậy, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn. Từ Ngọc Tuyên gọi liên tục mấy tiếng, đến khi hoàn toàn không thấy bóng người nữa, cái miệng nhỏ xíu méo xẹo, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi.

Lục thị không nỡ thấy Từ Ngọc Tuyên như vậy, vội nói: "Bên ngoài gió lạnh, còn không mau ôm tiểu công tử vào trong."

Kỷ ma ma vội vã bước tới ôm tiểu công tử về.

Từ Ngọc Tuyên trở lại trong lòng Lục thị với đôi mắt ướt sũng.

Lục thị đau lòng muốn chết, lập tức giận nói: "Nếu nàng đã không đợi con, ngày mai con cũng đừng đi tìm nàng nữa, lạnh nhạt nàng mấy ngày."

Từ Ngọc Tuyên giống như nghe hiểu, miệng càng meo lợi hại hơn, vươn tay ra túm lấy cổ tay áo của Lục thị: "Bá nương - đi -

Lục thị: "..."

Ôn Diệp thành công "đào thoát" khỏi chính viện, trên đường trở lại Tây viện, nàng cầm lấy hộp hồng bảo ngọc mà Lục thị đã tặng từ trên tay Vân Chi, sau đó mở ra trước một mảnh tuyết trắng.

Bồ câu huyết hồng (/) thuần khiết, lộ ra một loại cảm giác vừa hoa lệ vừa trầm lắng một cách bí ẩn.

(/) Bồ câu huyết hồng (鸽血红): màu đỏ như máu chim bồ câu.

Ôn Diệp thưởng thức một lúc rồi đóng nắp hộp lại và giao nó cho Vân Chi trước khi về đến Tây viện.

Vân Chi nhận lấy rồi nói: "Quốc công phu nhân tặng phu nhân cái hộp này, đánh xong một bộ trang sức vẫn còn thừa đấy."

Đào Chi nghe vậy lập tức tiếp lời: "Vậy thì có thể đánh thêm mấy cái vòng vàng khảm hồng bảo thạch."

Nàng ấy nhớ rõ phu nhân vẫn luôn ngại đeo nhiều đồ trang sức (đội lên đầu) quá cồng kềnh, vừa vặn lấy làm vòng tay.

Ôn Diệp lại nói: "Không cần, cứ để đó trước đã."

Vân Chi bỗng thấy khó hiểu: "Phu nhân không định sử dụng nó hả?"

Ôn Diệp trầm than một tiếng, trong mắt lộ ra mấy phần không nỡ, nói: "Hồng bảo thạch viên nào viên nấy to thế này, dù là viên nào thiếu tay thiếu chân ta đều đau lòng."

Chương 76

Lúc về đến Tây viện, Vân Chi đi cất hộp bảo thạch, Đào Chi giúp Ôn Diệp gỡ áo choàng.

Cả người nháy mắt nhẹ nhõm hẳn, Ôn Diệp nhắc chân đi vào nội thất, Đào Chi đi theo sau.

Canh giờ còn sớm, Ôn Diệp tìm một quyển thoại bản mới, nghiêng người nằm xuống trường kỷ, chậm rì rì lật xem.

Đào Chi bận trước bận sau, vừa chuẩn bị trà quả mơ, vừa đến trừ phòng bụng điểm tâm.

Trong phòng huân lô hương khí lượn lờ, là hương Bạch mộc mà Ôn Diệp yêu thích nhất.

Vân Chi cất hộp hộp bảo thạch vào trong rương của hồi môn của Ôn Diệp, lúc ra ngoài gặp phải Liễu Nha và Liễu Tâm, bèn bước tới hỏi: "Hai vị tỷ tỷ có chuyện gì sao?"

Nói xong lập tức liếc mắt nhìn ra ngoài viện, bốn gã sai vặt đang khiêng tới hai rương gỗ.

Liễu Nha vừa cười ôn hòa vừa nói: "Đây là lang quân mệnh lệnh chúng ta khiêng đến cho Nhị phu nhân."

Vân Chi kinh ngạc: "Là lang quân phân phó ư?"

Liễu Nha gật đầu: "Đúng vậy, Nhị phu nhân có tiện không?"

Vân Chi khôi phục lại vẻ mặt bình thường: "Tất nhiên là tiện rồi, mời hai vị tử tử đi theo ta."

Trong phòng, Đào Chi ngồi ở phía sau bóp vai cho Ôn Diệp, đồng thời hỏi: "Phu nhân này, người nói Trần nương tử này có thể thoát khỏi tên tiền phu (chồng trước) lòng lang dạ sói này không?"

Đào Chi đang nói về nội dung trong quyển thoại bản mà Ôn Diệp đang xem lúc này.

Ôn Diệp cắn một ngụm bánh, nói: "Phu nhân nhà người cũng không biết đâu."

Đào Chi sắp bị nam chủ trong thoại bản chọc cho tức chết rồi, thở dài nói: "Muốn xem trước kết cục quá."

Ôn Diệp lắc đầu: "Đào Chi à, xem thoại bản ki nhất là xem trước kết cục, như vậy rất dễ mất đi hứng thú xem tiếp."

Đào Chi khó hiểu: "Vậy lẽ như kết cục không như ý, không phải tự dừng lại ôm một bụng tức à?"

Ôn Diệp nhấp một ngụm trà quả mơ, thuận miệng nói cho có lệ: "Người có thể vẽ vòng tròn nguyên rửa hấn."

Đào Chi ngơ ngời: "Tại sao phải vẽ vòng tròn?"

Ôn Diệp ngoái đầu lại liếc nàng ấy một cái, ra vẻ thần bí: "Bởi vì như vậy thì hiệu quả mới càng tốt."

Đào Chi: "..."

Phu nhân lại trêu nàng ấy rồi!

"Phu nhân, Liễu Nha và Liễu Tâm cầu kiến." Vân Chi đẩy cửa

bước vào bẩm báo.

Giờ này rồi, các nàng còn đến đây làm gì?

Ôn Diệp tò mò, nhưng nàng lười ra ngoài, vì vậy nói: "Để các nàng vào đi."

Liễu Nha và Liễu Tâm vừa bước vào nội thất liền cảm nhận được một luồng khí tức an ninh u tĩnh.

Bên trong dường như chứa đựng một mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt. Lần trước các nàng đặt chân đến nơi này là vào đêm tân hôn của lang quân và Nhị phu nhân. Đêm đó khắp nơi đều là không khí vui mừng. Đêm nay đến, ngoài bố cục trong phòng ra thì tìm không thấy nửa điểm quen thuộc lúc trước.

Chẳng qua chỉ mới nửa tháng thời gian mà nơi đây đã thay đổi nhiều như vậy.

Người ở trong hoàn cảnh này đều nhin không được muốn thả lỏng, lười nhác mấy phần.

Sau khi hành lễ xong, Liễu Nha và Liễu Tâm lặng lẽ đối mắt với nhau.

Ôn Diệp ngồi thẳng người dậy, trên chân vẫn còn đắp đệm dày, giọng nói lười biếng: "Có chuyện gì sao?"

Kể từ lúc định ra quy củ báo cáo sổ sách vào ngày đó, Ôn Diệp rất hiếm khi chạm mặt hai tỳ nữ này ở Tây viện, bên cạnh nàng có Vân Chi và Đào Chi là đủ rồi, không cần cộ xát với người mới làm gì.

Nếu thật sự có chuyện gì cần đến các nàng ấy, cũng tự có Vân Chi và Đào Chi đi thông truyền.

"Hồi Nhị phu nhân." Liễu Tâm khẽ phúc phúc thân rồi nói:
"Lang quân lệnh cho bọn nô tỳ khiêng hai rương đồ lại đây, nói là tặng cho Nhị phu nhân."

Ôn Diệp nghe xong lời này lập tức hứng khởi lên, chẳng lẽ người nam nhân này thông suốt rồi?

Nàng thanh thanh giọng hỏi: "La gì vậy?"

Tận hai rương, Từ Nguyệt Gia không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay liền hào phóng như vậy?

Không biết có phải là ảo giác của Liễu Tâm hay không, nàng ấy cứ cảm giác thú mà Nhị phu nhân để ý nhất bây giờ chính là hai rương đồ này chứ không phải là tâm ý của lang quân.

Liễu Tâm thu lại suy nghĩ, cung kính thưa: "Nô tỳ không biết."

Chương 77

Ôn Diệp càng cảm thấy hứng thú hơn, vội nói: "Cho người khiêng vào."

Mấy gã sai vặt chỉ có thể đứng chờ bên ngoài viện, quãng đường từ cửa viện đến nội thất chỉ có thể để bọn nha hoàn hợp sức nâng.

Chờ đến khi rương đã được khiêng vào phòng, Liễu Nha phát tay cho bọn nha hoàn lui xuống, rồi lần nữa đóng cửa nội thất lại.

Hai chiếc rương rất nặng, so với rương gỗ đựng sách mà Ôn Diệp tặng cho Từ Cảnh Dung phải to gấp mấy lần.

Ôn Diệp: "Mau mở ra."

Liễu Nha và Liễu Tâm nghe vậy lập tức đi qua, mỗi người mở một rương.

Ba chủ tớ ở một bên nhìn, đặc biệt là Ôn Diệp và Đào Chi, chờ mong trong mắt có muốn ngăn cũng ngăn không được.

Cả hai chiếc rương đều bị khóa lại, nhưng lúc Liễu Nha và Liễu Tâm qua đây đã mang theo chìa khóa.

Theo nắp rương từ từ mở ra, ánh mắt của Ôn Diệp cũng bám sát không rời.

Kết quả là cái gì.

Thế mà lại là hai rương tranh cuộn đây ắp!

Liễu Nha biết Ôn Diệp thích xem sách, giá sách ở thư phòng Tây gian lúc trước là qua tay nàng ấy, giờ đây thấy hai rương thư họa này, nàng ấy không khỏi nói: "Lang quân thật hiểu Nhị phu nhân, biết người thích xem sách."

Ôn Diệp gập quyển thoại bản mặt trên viết hai chữ "Thi Kinh" lại, mặt mũi hơi ngây ra.

Quả nhiên không thể đặt kỳ vọng quá cao vào nam nhân.

"Đúng vậy." Ôn Diệp khẽ nhếch miệng, lúc quay đầu lại phân phó, giọng nói cũng lạnh hơn một chút: "Vân Chi Đào Chi, đem tâm ý của lang quân cất cho kỹ vào."

"Canh giờ đã không còn sớm nữa, các người cũng lui xuống đi." Ôn Diệp suy nghĩ giây lát, lại bổ sung thêm một câu với Liễu Tâm: "Thay ta cảm ơn lang quân."

"Vâng, Nhị phu nhân." Liễu Nha và Liễu Tâm đồng loạt lui xuống.

Sau khi ra khỏi chính đường ở Tây viện, Liễu Nha nói ra nghi ngờ trong lòng: "Sao ta cứ cảm thấy hình như Nhị phu nhân không thích lắm?"

Liễu Tâm có ne nấp nói: "Người nghĩ nhiều rồi, rõ ràng Nhị phu nhân còn đặc biệt dặn ta nói cảm ơn với lang quân mà, sao có thể không thích được?"

Liễu Nha không nhìn được nhú mày, nhỏ giọng nói thầm: "Thật sao?"

Liễu Tâm liếc nàng ấy một cái, nói: "Được rồi, ta đi tiền viện đây, người cũng về phòng đi."

Trong thư phòng ở tiền viện, Liễu Tâm bấm báo lại với Từ Nguyệt Gia không sót một chữ.

Từ Nguyệt Gia dừng bút lại, hỏi: "Phu nhân có lật xem không?"

Liễu Tâm cúi đầu nói: "Vẫn chưa, chỉ sai Vân Chi và Đào Chi đem cất cẩn thận."

Trên mặt Từ Nguyệt Gia vẫn không có biến hóa gì như cũ, tiếp tục cúi đầu thêm mực, nhưng trong giọng nói lại giảm bớt mấy phần lạnh lùng: "Ta biết rồi, người lui xuống đi."

Liễu Tâm nói "vâng" xong lập tức rời khỏi thư phòng.

Trong thư phòng, Từ Nguyệt Gia gấp lại bản tấu chương đã viết xong, một người cảm xúc lúc nào cũng nhạt nhẽo, ấy vậy mà giờ phút này lại khẽ nhúc nhích khóe môi.

*

Tây viện, tâm trạng tốt bị hai rương thư họa của Từ Nguyệt Gia quấy phá khó có thể hồi phục lại, Ôn Diệp không xem thoai bản nữa.

Nàng nhìn thoáng qua hai rương thư họa, không có một bức thế gia đại tác nào cả, dù mua cũng không tốn mấy bạc.

Từ Nguyệt Gia thuần túy là muốn cho nàng ngọt ngạt.

Ôn Diệp cẩn thận nghĩ lại mình có chỗ nào đắc tội hấn không, cũng chỉ có chuyện đưa canh khiến người khác hiểu lầm hấn không được vào lúc sáng.

Xem ra nam nhân trên đời này đều rất để ý chuyện người khác nghi ngờ bản thân có "được" hay không.

Đào Chi cũng giận lắm, nhưng cũng không thể không ngồi sắp xếp hai rương thư họa này với Vân Chi, phu nhân bảo các nàng lấy hết thư họa ra xếp lên giá sách đó của lang quân.

Xếp từng cuốn từng cuốn một, Đào Chi nhớ đại khái cũng sắp ba mươi quyển rồi, vậy mà chỉ mới một rương thôi đấy, bên dưới hình như còn hai tầng nữa cơ.

Vân Chi thấy dáng vẻ tức giận bưng bưng của nàng thì an ủi: "Được rồi, nhanh xếp cho xong, chờ lát nữa còn phải hầu hạ phu nhân tắm rửa nữa đấy."

Đào Chi thở dài thườn thượt, tốc độ trên tay càng nhanh hơn.

Lúc nàng ấy cầm đến sách ở tầng thứ hai từ dưới lên thì không khỏi kinh hô ra tiếng, vội vã lôi kéo người bên cạnh: "Vân Chi, người nhìn này!"

Chương 78

Động tác của Vân Chi chậm hơn nàng ấy một chút, nghe tiếng nhìn qua, sau đó cũng ngơ luôn: "Là, là vàng lá?!"

Đào Chi vội thúc giục nàng ấy: "Nhìn xem bên người có hay không!"

Vân Chi lấy lại tinh thần, cùng Đào Chi vớt sách ra thì phát hiện bên mình cũng có, bạc lá chồng lên nhau dày chừng một quyển sách.

Nàng ấy vội nói: "Mau đi nói với phu nhân!"

Trên trường kỷ, Ôn Diệp đang ngồi xếp bằng suy tưởng, như thể đã giác ngộ cái gì.

Đào Chi vọt vào, kích động nói: "Phu nhân! Lang quân phủ một tầng lá vàng và lá bạc thật dày dưới đáy rương!"

Ôn Diệp bỗng chốc tròn tròn mắt, mắt nhìn Đào Chi chăm chăm, khẩn cấp hỏi: "Thật sự?"

Đào Chi mãnh liệt gật đầu.

Ôn Diệp nhất thời thu hồi vòng tròn đã vẽ xong trong lòng mình, đồng thời lộ ra nụ cười cực kỳ ôn nhu.

Nàng phân phó Đào Chi: "Đi pha một ấm trà hảo hạng và lấy thêm chút đồ ăn khuya thanh đạm cho lang quân, dù công vụ bận rộn đến mấy cũng phải chú ý đến thân thể."

Đào Chi nhún gối, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói: "Nô tỳ lập tức đi phân phó."

Một khắc sau, tại thư phòng tiên viện, Từ Nguyệt Gia nhìn một bàn thức ăn khuya nhất thời lâm vào trầm mặc.

Dường như nàng luôn có thể làm ra những chuyện vượt ra ngoài dự liệu của hẳn.

Tây viện, tâm trạng của Ôn Diệp lại trở nên tốt đẹp rồi, lần nữa cầm thoaibản lên xem một cách tràn đầy hứng thú.

Tối nay Từ Nguyệt Gia là lang quân tốt của nàng.

Chuyện ngày nào ra ngày đó.

Ngày mai hẳn mới lại là Từ Nguyệt Gia.

*

Hôm sau, Ôn Diệp phá lệ dậy sớm, Vân Chi và Đào Chi đã đếm kỹ và cất số lá vàng lá bạc mới nhận tối qua vào hộp.

Cả thấy chất đây sáu hộp.

Ôn Diệp nhìn mà vui vẻ, mới sáng tinh mơ đã thưởng các nàng một năm nhỏ.

Đào Chi nhận được ban thưởng, ngay cả ánh mắt cũng sáng hơn mấy phần, nói: "Sáng nay phu nhân muốn ăn món gì?"

Bên ngoài lại đổ tuyết rồi, Ôn Diệp nghĩ rồi nói: "Một bát mì thịt với rau, một ít sủi cảo chiên, một đĩa dưa muối giòn."

Vừa nói xong, Vân Chi đã vén màn bước vào và nói: "Phu nhân,

chính viện truyền lời đến, nói rằng sau khi người ăn sáng xong thì đến chính viện một chuyến."

Ôn Diệp chợt khựng lại, ngược mắt lên nói: "Có nói là chuyện gì không?" Vân Chi trả lời: "Không nói cụ thể, chỉ bảo nô tỳ nhắc nhở phu nhân nhớ mang theo sổ sách của Tây viện."

Ôn Diệp: "..."

Hình như đã vui mừng quá sớm.

Ôn Diệp bước từng bước nặng nề đi về phía chính viện, đi trước dẫn đường là Bạch Mai vừa truyền lời lúc nãy.

Theo sau nàng là bốn tỳ nữ, mỗi người ôm một rương lớn, bên trong đựng sổ sách dày nặng.

Dọc đường đi Ôn Diệp đều đang bận nghĩ phải làm sao để tránh khỏi một kiếp này.

Ngày kính trà hôm đó, Lục thị chỉ nhắc đến chuyện người quản lý Tây viện lúc trước là ai, không hề nói đến những chuyện khác, sao hôm nay lại bảo nàng đem sổ sách tới chính viện chứ.

Ôn Diệp cũng là gả vào Quốc công phủ rồi mới biết, trước khi lão Quốc công phu nhân qua đời, gia sản trong phủ đã được phân chia xong xuôi, bao gồm cả cửa hàng và điền trang bên ngoài, tên trên giấy tờ đã được đổi thành tên của huynh đệ hai người.

Chỉ phân tài sản, tạm thời chưa phân gia, chuyện bếp núc trong phủ do Lục thị chưởng quản, tiêu dùng hàng tháng lấy từ của công, hai bên bằng nhau.

Ôn Diệp cứ nghĩ rằng Liễu Nha quản lý toàn bộ Tây viện, nhưng thật ra nàng ấy chỉ phụ trách mỗi hạng mục ăn uống tiêu dùng, những cửa hàng và điền trang dưới danh nghĩa của Từ Nguyệt

Gia vẫn luôn do chính hản và Liễu Tâm mỗi tháng ra phủ thu nợ một lần, sau đó cầm về đưa tới chính viện cho Lục thị kiểm tra lại hai lần, không có vấn đề gì mới được tính là thông qua.

Nếu có vấn đề thì phức tạp rồi, cần phải hiểu được là vấn đề của người hay là tự bản thân điền trang và cửa hàng xảy ra sai sót gì, có thể còn phải phân tích kỹ, Ôn Diệp lại không thể suy nghĩ sâu xa.

Nghĩ nhiều quá sẽ đau đầu.

Chương 79

Nàng đã quen với đời sống cá mẫn, muốn nàng trở lại cuộc sống như đời trước là tuyệt đối không thể.

Nghĩ như vậy, đoàn người đã đến chính viện.

Ôn Diệp nhìn cánh cổng chính viện, trước đây cảm thấy hai viện cách nhau quá xa, nhưng hôm nay dường như chỉ đi mấy bước đã tới rồi.

Bạch Mai dẫn Ôn Diệp vào noãn các.

Hình ảnh đầu tiên ánh vào mi mắt chính là Từ Ngọc Tuyên đang chơi đùa trên giường lò.

Mấy tỳ nữ trẻ tuổi canh giữ quanh mép giường lò, Lục thị ở ở đối diện, phía dưới bên cạnh giường lò đặt một rương gỗ, nhìn còn to hơn rương gỗ mà Vân Chi và Đào Chi đang ôm, bên trong chất đầy ạp sổ sách.

Lục thị đang lật xem một trong những quyển sổ đó, bàn tính trên án kê vang lên "lách cách".

Ôn Diệp thấy một màn này, trong lòng càng trở nên kiên định hơn.

Nàng bước lên trước, phúc thân vấn an.

Lục thị nghe thấy âm thanh mới ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói: "Tới đây ngồi."

Từ Ngọc Tuyên trên giường lò vừa thấy Ôn Diệp, hai mắt lập tức sáng lên, ném cầu mây trong tay đi, không chơi nữa, muốn tụt xuống giường lò bắt Ôn Diệp, cứ như sợ nàng lại chạy mất.

"Mẫu thân! Đến!"

Từ Ngọc Tuyên vừa hét lên như vậy, Ôn Diệp chỉ đành ngồi xuống bên cạnh cậu nhóc.

Bên trong noãn các có chút nóng, tiểu hài tử chỉ mặc trung y, thân hình mập mạp vừa ấm vừa mềm, Ôn Diệp vốn dĩ còn chút kháng cự lập tức thả lỏng thân mình, tùy ý cậu nhóc dựa lên người mình.

Từ Ngọc Tuyên tự mình tìm lấy một vị trí thoải mái, hai cánh tay ngán ngủn đồng thời ôm lấy cánh tay Ôn Diệp, mềm mại hô: "Mau thân -"

Tựa như đã quên sạch sẽ chuyện bị bỏ rơi ba lần bốn lượt trước đó.

Ôn Diệp sờ đầu cậu nhóc tỏ ý đáp lại.

Lục thị ngừng gảy bàn tính, nhìn Từ Ngọc Tuyên đang thân cận với Ôn Diệp một cái rồi nói: "Lý do hôm nay gọi muội tới đây, ta nghĩ muội cũng hiểu rồi."

Ôn Diệp nhu thuận gật đầu: "Bạch Mai cô nương đã nói với muội rồi."

Lục thị bảo bọn tỷ nữ đặt rương gỗ xuống rồi lui ra ngoài, sau đó nói tiếp: "Neu muội đã ga vào Quốc công phủ, cũng nên dần dà tiếp quản sự vụ của Tây viện mới phải, để Liễu Nha và Liễu Tâm ở bên cạnh hiệp trợ thì được."

Ôn Diệp tiếp tục vâng dạ, nhưng trên mặt lại lộ vẻ rối rắm.

Vừa hay để Lục thị nhìn thấy, thuận lý thành chương hỏi ra miệng: "Thế nào? Có chỗ nào khó xử ư?"

Ôn Diệp ngược mắt lên, thành thật nói: "Trước giờ muội chưa từng quản lý những chuyện này, sợ bản thân làm không tốt."

Thật ra đã từng quản, tuy rằng ngày trước Thẩm thị nghiêm khắc, nhưng thứ nữ đến tuổi đều sẽ được cấp cho hai cửa tiệm nhỏ để luyện tay, bằng không sau này gả đến phu gia, hai mắt bị bịt kín không biết gì thì mất mặt nhất vẫn là Ôn gia.

Chỉ là trong lời nói của Ôn Diệp rất mập mờ/chưa từng quản" mà nàng nói là chưa từng quản cửa tiệm lớn như vậy.

Nàng cũng không nói dối.

Lục thị lại giống như đã dự liệu từ sớm, nàng ấy nói: "Cho nên hôm nay ta gọi muội đến là chuẩn bị đích thân dạy muội những thứ này."

Thân là đích trưởng nữ của Định An Hầu phủ, Lục thị năm tuổi vỡ lòng xong đã bắt đầu tiếp xúc dần với những công việc này, từ đơn giản đến phức tạp, từ rối loạn đến chỉnh tề.

Tính toán của Lục thị là muốn tranh thủ chưa tới cửa ải cuối năm tăng cường chỉ dạy cho Ôn Diệp một tháng, chờ đến thời điểm cuối năm, lúc mà mọi việc bắt đầu bận rộn lên, nói không chừng Ôn Diệp còn có thể giúp đỡ một tay.

Ôn Diệp không biết tính toán trong lòng Ôn Diệp, mắt thấy vẻ mặt nàng ấy kiên định thì biết khả năng cứu vớt đường sống trong chuyện này không lớn, nàng nghĩ rồi lại nghĩ, vẻ mặt tức khắc trở nên thành khẩn, trong mắt cũng nhiều ỷ lại hơn, nói với Lục thị: "Vậy thì làm phiền tẩu tẩu rồi."

Lục thị thấy dáng vẻ này của nàng thì phì cười: "Không cần lo lắng, những chuyện này chỉ cần bắt tay vào làm thì sẽ cực kỳ thông thuận, mọi yên tâm đi."

Ôn Diệp ngoài mặt giống như tin tưởng, trong lòng lại oán thâm, cực kỳ thông thuận ư? Không thấy được.

Chương 80

Tuy rằng Ôn gia có tài sản từ thời tổ tiên tích góp để lại nhưng vẫn không so được với Quốc công phủ gia đại nghiệp đại. Nhưng dù vậy, trước đây Ôn Diệp cũng hiếm khi thấy Thẩm thị rảnh rỗi.

Huống chi Quốc công phủ còn to như vậy.

Lục thị thấy nàng kiêu mình nói cái gì thì chính là cái đó, trong nhất thời giọng điệu khỏi khỏi mềm xuống: "Muội cũng không cần sợ, dù làm sai, ta cũng sẽ không trách phạt muội, lấy bản lĩnh trêu chọc Tuyên Nhi lúc trước của muội ra đây."

Ôn Diệp mỉm cười: "..."

Đời người vốn đã gian nan, có một số việc không nên vạch trần.

Nghe nhắc đến tên mình, hài tử đang dựa vào người Ôn Diệp mơ mơ màng màng lập tức mở to đôi mắt màu hổ phách, thân hình đau mình ba khúc cựa quậy tìm kiếm nguồn gốc của thanh âm.

Dáng vẻ ngây thơ chất phác đó khiến người khác yêu thích không thôi.

Lục thị cười xong, thấy Ôn Diệp không ho he tiếng nào thì nhướn mày nói: "Thế nào? Chẳng lẽ lời ta nói có chỗ nào không đúng?"

Ôn Diệp lập tức lắc đầu: "Tẩu tẩu nói đều đúng."

Lục thị: "..."

Sao trước đây nàng ấy không phát hiện ra Ôn thị rất giỏi nịnh nọt nhỉ.

"Ta chọn cho muội một quyển đơn giản, muội thử tính xem, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta." Lục thị duỗi tay sang bên cạnh lấy một quyển sổ mà bản thân đã chọn sẵn từ trước đưa qua.

Ôn Diệp dùng hai tay tiếp nhận, mắt hơi cúi xuống, không tiếng động thở dài một hơi, thật là một quyển sổ dày nặng a.

Bên kia, Thanh Tuyết cầm bàn tính đã chuẩn bị sẵn bày ra trước mặt Ôn Diệp, phím bàn tính làm từ ngọc xanh, nhìn gần ôn nhuận sáng bóng, bên trong không có một tia tạp chất.

Gia đình quyền quý có khác, chỉ là bàn tính thôi cũng tinh tế như vậy.

"Xem đi." Dưới ánh mắt thúc giục của Lục thị, Ôn Diệp rút cuộc cũng mở ra trang đầu tiên.

Đây là sổ sách của một cửa hàng tơ lụa, nhìn từ trang đầu tiên quả thật không được coi là phức tạp, rất dễ xem, chỉ là Ôn Diệp đã quyết tâm làm "người ngốc", mắt dừng lại ở trang đầu rất lâu.

Hài tử bên cạnh duỗi cái đầu lại gần, có lẽ nhóc con nhớ đến cảnh tượng cùng xem thoại bản với Ôn Diệp ở trong buồng xe vào ngày lại mặt đó, lúc này lại nóng lòng muốn thử, nghĩ chui vào trong lòng Ôn Diệp.

Động tĩnh của hai mẫu tử bên này hiển nhiên không qua được mắt Lục thị đang không ngừng gảy bàn tính, nàng ấy bót thì giờ ngược mắt lên nhìn một cái rồi nói: "Tuyên Nhi, đừng làm phiền mẫu thân con xem sổ sách."

Từ Ngọc Tuyên sao có thể vì một câu nhẹ như không của Lục thị mà dừng lại được, giờ phút này cả thân mình của cậu nhóc đã nghiêng quá nửa về phía Ôn Diệp, Ôn Diệp lặng lẽ dịch tay trái ra sau lưng Từ Ngọc Tuyên rồi túm lấy, Từ Ngọc Tuyên lập tức chui tọt vào trong lòng nàng.

Sau khi thực hiện được ý đồ, Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu nhìn nàng cười khảnh khách. Ôn Diệp lần nữa sờ đầu cậu nhóc, trong lòng thầm nói, tiếp theo đây phải dựa vào con rồi.

Cứ như vậy, chờ đến khi Lục thị ngẩng đầu lên lần nữa, Từ Ngọc Tuyên đã nằm gọn trong lòng Ôn Diệp, ánh mắt của cả hai người đồng thời dừng lại trên quyển sổ mà nàng ấy vừa đưa lúc này.

Một lát sau, cả hai khuôn mặt đều lộ ra vẻ mê mang giống nhau.

Một lớn một nhỏ đều sở hữu khuôn mặt tròn đầy mượt mà, nhìn thoáng qua lại có một hai phần tương tự.

Lục thị nhìn như vậy một lúc, bàn tính của Ôn Diệp chỉ động đây ba bốn lần, sổ sách vẫn dừng lại ở trang đầu tiên, nhin không được nói: "Có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi."

Lúc này ngược lại chất phác hơn nhiều, lúc trước trêu chọc Tuyên Nhi còn rất hăng đâu.

Ôn Diệp vội chỉ vào một chỗ, đưa sổ sách qua chỉ cho Lục thị xem: "Tẩu tẩu, ta không hiểu chỗ này."

Bởi vì thân mình hơi nghiêng về trước một chút, dẫn đến hài tử trong lòng cũng nghiêng theo, Ôn Diệp nhanh tay le mắt duỗi ra một cánh tay chụp lại cái eo mập của Từ Ngọc Tuyên.

Từ Ngọc Tuyên duỗi đầu ra nhìn một cái, sau đó học vẹt: "Không hiểu?"

Chương 81

Nói xong còn ra vẻ lắc đầu như thật.

Ôn Diệp nhân cơ hội này nói thêm: "Còn có chỗ này nữa."

Từ Ngọc Tuyên tiếp tục học vẹt: "Chỗ này?"

Ôn Diệp: "Cuối cùng là chỗ này, tơ lụa giống nhau, tại sao giá mua vào lại bất đồng?"

Cái miệng nhỏ của Từ Ngọc Tuyên bi ba bi bô học theo: "Giá cả bất đồng?"

Lục thị bị dáng vẻ của cậu nhóc chọc cười.

Chờ đến khi nàng ấy nhớ ra mình vẫn chưa giải đáp thắc mắc cho Ôn Diệp thì thời gian đã qua một lúc rồi.

Lục thị không hề phát hiện cái gì, chỉ giảng giải cho Ôn Diệp mấy chỗ mà nàng không hiểu.

Lúc này Lục thị mới nhận ra, vị đệ muội này của nàng ấy không thông minh lắm trong phương diện quản gia này.

Sau khi giảng giải trang đầu tiên ba lần bốn lượt mới xong, Lục thị đã có thể dự đoán được chuyện giúp đỡ một tay là không có khả năng.

May mà vị đệ muội này đủ kiên nhẫn, một lần không hiểu thì nghe tiếp lần hai lần ba, nghe đến khi nào hiểu mới thôi.

Là một người chăm chỉ hiếu học.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh, sau khi được Lục thị giảng giải nhiều phương diện, quyển sổ trong tay Ôn Diệp rốt cuộc cũng được xem hết.

Nhưng mà nhóm tỳ nữ bê tới tận bốn rương, quyển sổ này chẳng qua chỉ là một góc của núi băng.

Lục thị nhìn sổ sách chất đống thành núi bên cạnh mình, ngẫm nghĩ rồi nói: "Hay là thế này đi, muội trở về tự xem những sổ sách này trước, có chỗ nào không hiểu thì ghi chú lại, hôm nào đó ta sẽ tập trung lại giải thích cho muội, muội thấy thế nào?"

Căn cứ vào hiệu suất hôm nay, chỉ sợ sổ sách năm nay phải tính đến năm sau mới may ra.

"Có phải tẩu tẩu chê muội ngốc hay không?" Ôn Diệp nói thì nói vậy, nhưng động tác khép sách lại cực nhanh, ngay cả tàn ảnh cũng không thấy.

Lục thị ghen hòng trước lời nói thẳng thắn của nàng, ngược lại không hề chú ý đến động tác trên tay nàng.

Nàng ấy chưa từng thấy nữ tử nhà ai nói chuyện thẳng thắn như Ôn Diệp, có một số chuyện không phải hai bên tự hiểu trong lòng là được rồi sao, hà cớ gì phải nói huych toẹt ra như thế?

Lục thị chậm rãi nói: "Vấn đề tập trung lại giải quyết càng tiết kiệm thời gian hơn, còn hơn một tháng nữa là cuối năm rồi, Quốc công phủ có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, thời gian tới ta sẽ rất bận."

Chỉ thiếu điều không nói thẳng ra là vấn đề của nàng nữa thôi.

Ôn Diệp là một người thấy chuyển biến tốt sẽ dừng lại, thấy mục đích đã đạt được bèn dịu giọng nói: "VẬY ta nghe theo tẩu tẩu, trở về sẽ xem."

Lục thị bất giác thở phào nhẹ nhõm, thấy đã sắp đến giờ ăn trưa liền nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chỉ bằng ở lại cùng ăn một bữa đi."

Ôn Diệp nói: "Ta không làm phiền tẩu tẩu nữa, trở lại Tây viện cũng giống vậy, vừa vặn có thể xem sổ sách trong lúc ăn trưa, ở lại chỗ này sợ sẽ làm phiền tẩu tẩu."

Lục thị cũng không cưỡng cầu, chỉ nói: "Cũng không cần như vậy, đừng cưỡng ép bản thân quá."

Ôn Diệp ngoan ngoãn gật đầu, nói: "VẬY đệ muội về trước đây." Nói xong lập tức đứng dậy, thuận thế đặt đĩa nhỏ trong lòng sang một bên, chờ đến khi Từ Ngọc Tuyên phản ứng lại thì Ôn Diệp đã tụt xuống khỏi giường lò rồi.

Từ Ngọc Tuyên quay người lại thì không thấy nàng nữa, nhất thời dùng mắt tìm quanh, tìm được rồi thì lập tức vươn hai cánh tay ngăn ngụt về phía nàng.

Ngoài miệng còn kêu: "Mẫu thân, ôm -"

Lúc này Ôn Diệp có muốn giả vờ không thấy cũng không được.

Lục thị thấy vậy, trong lòng có chút chua xót, nhưng vẫn nói: "Được rồi, hôm nay muội đem Tuyên Nhi đến Tây viện đi, tới giờ ăn tối lại đưa về là được."

Hiện tại gân gù chút cũng tốt, chờ đầu xuân sang năm Tuyên Nhi lớn hơn chút nữa, thời tiết cũng ấm áp hơn, lúc đó sẽ để thằng bé chuyển về Tây viện.

Lục thị đã nói rồi, Ôn Diệp cũng chỉ có thể đồng ý.

Chờ Kỷ ma ma mặc ấm cho Từ Ngọc Tuyên xong, hai cánh tay của cậu nhóc vẫn hướng về phía Ôn Diệp, há miệng đòi ôm.

Chương 82

Ôn Diệp đi qua dùng một tay ôm Từ Ngọc Tuyên lên, may mà ngày thường nàng vẫn hay tập luyện để duy trì dáng người cân đối, nếu không lúc này đã ôm không nổi.

Kỷ ma ma và những người khác vội bám theo.

Trên đường về Tây viện, trên đầu hai người ít nhiều đều dính chút tuyết trắng.

Ôn Diệp trực tiếp ôm Từ Ngọc Tuyên vào nội thất, sau đó ném người lên nhuyển tháp, chuyện sau đó đã có nhóm người Kỷ ma ma nhọc lòng.

Khi Ôn Diệp cởi áo choàng và thay sang một xiêm y thoải mái khác rồi đi ra ngoài, Từ Ngọc Tuyên đã bọc người kín mít trong tấm thảm dày và yên vị trên nhuyển tháp.

Chỗ này của Ôn Diệp không có giường lò, nhưng đã vào nội thất rồi, trong phòng có hương lò và địa long, không hề lạnh.

Ôn Diệp nhìn Từ Ngọc Tuyên, sai Đào Chi dọn cơm lên, cái gì mà sổ sách chứ, ăn trước rồi nói sau.

Bởi vì có Từ Ngọc Tuyên ở đây nên trên bàn ăn nhiều thêm mấy món thanh đạm.

Không có người lớn, chỉ có đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu, bữa này Ôn Diệp ăn khá thích ý.

Sau khi ăn xong, Ôn Diệp lại sai Đào Chi đi gọi Liễu Nha đến.

Rương sổ sách gì đó, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Liễu Nha đến rất nhanh, chờ nàng ấy hành lễ xong, Ôn Diệp liền nói thẳng: "Nghe nói người xem sổ sách nhanh lắm, ngay cả người luôn ổn trọng như Liễu Tâm cũng không bằng."

Liễu Nha có thể làm được đến nhất đẳng tỳ nữ là nhờ Lục thị nhìn trúng, suy nghĩ tự nhiên cũng sâu xa hơn rất nhiều người, quan hệ giữa nàng ấy với các tỳ nữ ma ma phía dưới vẫn luôn không tệ, từ trước tới giờ chưa từng nảy sinh bất cứ mâu thuẫn nào.

Câu nói thình lình của Ôn Diệp khiến trong lòng nàng ấy không khỏi nghĩ sâu hơn, chẳng lẽ có người ở trước mặt Nhị phu nhân chăm ngòi quan hệ giữa nàng với Liễu Tâm ư?

Nghĩ đến đây, Liễu Nha lập tức phủ nhận: "Khả năng xem sổ sách của nô tỳ cũng thường thôi, trí nhớ của Liễu Tâm trước giờ vẫn luôn tốt hơn nô tỳ, nàng ấy làm việc cũng nghiêm cẩn hơn nô tỳ một chút."

Liễu Tâm và nàng ấy một người phụ trách tiền viện của lang quân, một người phụ trách hậu viện của Nhị phu nhân, không phải là Quốc công phu nhân thuận tay chỉ đạo mà là căn cứ vào điểm mạnh và điểm yếu của hai người để phân công làm việc.

Ôn Diệp không biến sắc hỏi tiếp: "Cho nên ý của người là Liễu Tâm cũng biết tính toán sổ sách?"

Liễu Nha bị nàng nhìn đến không hiểu làm sao, nhưng vẫn gật đầu đáp lại: "Vâng."

Ôn Diệp rất hài lòng với đáp án này, hai người so với một người vẫn tốt hơn.

Rất nhanh, Liễu Tâm cũng bị gọi đến.

Tiếp đó, trước mặt hai người bày hai rương sổ sách và một bàn tính.

Lúc này Ôn Diệp nói: "Đây đều là sổ sách điền trang và cửa hàng dưới danh nghĩa của lang quân, hai người các người thẩm tra đối chiếu hai lần, có mục nào không rõ hoặc là chỗ nào sai sót thì ghi lại, sau đó báo cáo cho ta." Dù là người gặp chuyện luôn luôn thành thạo như Liễu Nha cũng không khỏi trở mắt khi thấy hai rương sổ sách trước mặt, thất thố nói: "Nô tỳ phải tính hết số sổ sách này ạ?"

Ôn Diệp cười híp mắt khen ngợi: "Ngươi và Liễu Tâm là tỳ nữ đáng để ta phó thác nhất ở Tây viện, tẩu tẩu nói hai người là năm đó nàng đã tỉ mỉ dạy dỗ hai người các người để đưa đến Tây viện hầu hạ, những sổ sách cồng con này các người đều từng học qua, yên tâm, đều không khó."

Không chờ hai người phản ứng, nàng đã nói tiếp: "Về mặt thời gian, ta sẽ cho hai người đủ thời gian, về phần những phương diện khác càng sẽ không để các người phải chịu thiệt."

Sau khi nói xong, Đào Chi bưng một cái khay không biết là gì đi tới sau lưng Ôn Diệp, trên khay để hai chiếc hà bao màu sắc đơn giản.

Ôn Diệp cầm hà bao đưa cho Liễu Nha và Liễu Tâm mỗi người một chiếc, bên trong đựng bạc lá mà Từ Nguyệt Gia đã đưa tới Tây viện vào tối hôm qua.

Thấy nàng tốt chưa, không chỉ giúp Từ Nguyệt Gia tìm người tính toán sổ sách, ngay cả phí tăng ca cũng trả thay hẳn.

Chương 83

Sau một loạt tấn công luân phiên như vậy, Liễu Nha và Liễu Tâm còn tiện nói cái gì nữa.

Tiếng gảy bàn tính lách ca lách cách không ngừng vang lên.

Ôn Diệp nằm trên nhuyển tháp, vừa ăn một ngụm điểm tâm vừa uống một ngụm trà.

Từ Ngọc Tuyên bắt chước nàng, cũng một ngụm điểm tâm một ngụm nước lọc.

Đào Chỉ trốn tít đằng xa, chỉ sợ Ôn Diệp bỗng dưng hứng lên lại bắt nàng ấy qua đó học theo.

Ngay cả Vân Chi cũng im lặng hơn ngày thường, mỗi lần rót trà thêm điểm tâm cho Liễu Nha và Liễu Tâm đều tốc chiến tốc thắng.

Chỉ sợ bị đối phương tóm lại, sau đó cưỡng cầu nàng ấy cùng tính toán sổ sách.

*

Liễu Nha và Liễu Tâm nán lại Tây viện tròn trĩnh hai canh giờ, gảy bàn tính đến mức tay đều run lên.

Các nàng không hện mà cùng nghĩ: Nhị phu nhân đáng sợ quá!

Còn một chuyện nữa, sổ sách sao lại nhiều như vậy chứ!

Hai người trở lại phòng, Liễu Nha vừa xoa nắn cánh tay nhức mỗi vừa nói: "Ta tính sơ sơ một chút, sổ sổ sách đó cũng phải tính nửa tháng mới xong."

Liễu Tâm đang tự mát xa cho chính mình, vẻ mặt lúc này còn lạnh hơn dĩ vãng, nói chính xác hơn là có vài phần chết lặng.

Nàng ấy nắn nắn bả vai đau nhức, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Ngày mai là ngày nghỉ hưu mộc của lang quân, ta cần phải ở lại tiền viện hầu hạ, chỉ sợ phải xin phép Nhị phu nhân nghỉ một ngày."

Liễu Nha nghe xong lập tức sốt ruột: "Lieu Tâm, sổ sách không thể trì hoãn."

"Phần bạc lá đỏ của ta chia cho người một nửa."

Lúc này Liễu Tâm nào còn để ý những thứ này, khẳng khẳng kiên trì: "Lang quân càng quan trọng hơn."

Liễu Nha: "..."

Đột nhiên rất muốn đến tiền viện bưng trà rót nước.

*

Trước giờ ăn tối, Ôn Diệp tiễn Từ Ngọc Tuyên lưu luyến không rời đi, mới đuổi người một nửa thì thấy một bóng dáng không biết đã xuất hiện từ lúc nào trong sân, nàng lập tức bỏ tay xuống, tỏ vẻ đoan trang.

Từ Nguyệt Gia sợ nàng hiểu lầm nên sau khi vào nhà lập tức giải thích: "Ta trở lại tìm quyển sách."

Ôn Diệp dịu dàng nói: "Lang quân muốn tìm sách gì? Để ta giúp

chàng."

Từ Nguyệt Gia khựng bước lại, nói: "Chỉ là một ít lá vàng lá bạc, nàng không cần phải vậy."

Ôn Diệp: "Đó đã là chuyện của ngày hôm qua, đều đã qua rồi, lang quân nhắc mấy chuyện râu ria không liên quan này làm gì."

Cầm đồ rồi thì lập tức trở mặt không nhận là nói nàng đấy.

Từ Nguyệt Gia: "... " Không còn lời gì để nói.

Sách mà hắn muốn tìm nằm ở rìa ngoài giá sách, liếc mắt một cái là nhìn thấy ngay.

Từ Nguyệt Gia lấy sách xuống, đi ra khỏi thư phòng, Ôn Diệp lập tức bám theo, ân cần hỏi han: "Lang quân mệt không? Bằng không ta đấm vai cho lang quân nhé?"

Từ Nguyệt Gia dừng lại, nghiêng người nhìn nàng, trực tiếp hỏi toạc ra: "Chuyện gì?"

Ôn Diệp cũng không vòng vo: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn mượn Liễu Tâm ở tiền viện của lang quân dùng mấy ngày."

Từ Nguyệt Gia nhú mày nói: "Nàng ấy vốn là tỳ nữ của Tây viện, nàng có quyền điều động."

Ôn Diệp lập tức mặt mày hớn hở: "Nếu lang quân bỏ được, ta đây liền không khách khí."

Nói xong, nàng lướt qua nam nhân, chạy thẳng vào nội thất, ngay cả đầu cũng không quay lại: "Lang quân đi thông thái!"

Trong lời nói không có một chút không nỡ.

Từ Nguyệt Gia: "....."

Trưa hôm sau, Liễu Nha nhìn Liễu Tâm ngồi đối diện với vẻ mặt ngơ ngác, không nhìn được, nở nụ cười.

Liễu Tâm: "..."

Tây viện lại vang lên tiếng gậy bần tính, trong lúc đó Ôn Diệp lại lựa chọn mấy vấn đề phức tạp đi thỉnh giáo Lục thị, và lại chuyên môn tìm đúng lúc đối phương bận rộn nhất.

Sau vài lần, Lục thị cũng lên tiếng, nếu nàng thật sự không hiểu có thể giao sổ sách cho Liễu Nha Liễu Tâm tính toán, chỉ cần nhớ để lại người ở bên cạnh giám sát.

Liễu Nha Liễu Tâm đã tính toán trong năm sáu ngày:...

Để không phụ lòng Lục thị, Ôn Diệp đặt mình vào vị trí giám sát.

Liên tiếp bảy tám ngày, Ôn Diệp nhìn ánh mắt hai người vô hồn, thần sắc như cà tím phủ sương, vẫy tay lên, quyết định mời các nàng ăn sườn dê nướng và móng heo nướng.

Chương 84

Lần trước nàng muốn ăn móng heo nướng nhưng bởi vì ngày đó Từ Nguyệt Gia ở đây, nên cũng không nướng, về sau liền không nhớ tới nữa.

Hôm nay vừa vận có thể bù lại.

Ôn Diệp cho các nàng nghỉ nửa ngày, sườn dê ướp gia vị trước mấy canh giờ, chờ lửa nướng.

Móng heo cũng đốt một vòng lửa, bôi mật ong lên, xoay vòng nướng.

Sau khi tuyết ngừng rơi, nổi lên từng trận gió lạnh.

Nướng ngay trong sân, đốt chậu than, cũng không lạnh lắm.

Trong Đông viện, Từ Cảnh Dung đang vui đầu đọc sách, bỗng nhiên mũi khẽ động, ngửi ngửi, ăn cái gì vậy, thơm quá.

Cậu đặt sách xuống, đi ra cửa phòng, Từ Cảnh Lâm ở sát vách cũng thò đầu ra nhỏ giọng nói: "Đại ca, có phải huynh cũng ngửi thấy đúng không?"

Tuy rằng lúc có lúc không, nhưng cậu nhóc tuyết đối không ngửi nhầm.

Từ Cảnh Lâm là một đứa trẻ tham ăn, một chút mùi thơm cũng không thoát khỏi mũi cậu nhóc, giờ phút này cậu đã thèm muốn chảy nước miếng: "Hình như là móng heo nướng."

Hai huynh đệ liếc nhau, rất nhanh tiến đến cùng một chỗ, tưởng đã tránh được ma ma cùng tỳ nữ ở đông viện, nên đã len lén chạy ra ngoài. 9ehtk

Theo mùi thơm đi tới Tây viện.

Hai huynh đệ như 2 con cún mờ ám, còn đi lạc vài lần, vất vả lắm mới đi tới dưới cầu hành lang cách tây viện vài bước, đã bị bà trông coi cửa nguyệt vòm cách đó không xa phát hiện.

Ban đầu bà gác cửa còn tưởng rằng là gã sai vặt của viện nào chạy loạn, chờ đến khi chăm chú nhìn lại, thế mà lại là tiểu thế tử cùng nhị công tử!

Bà gác cửa vội vàng đến gần hành lễ.

Thấy có người, Từ Cảnh Dung lập tức thẳng lưng, học bộ dáng thường ngày của phụ thân Từ Quốc công, hai tay đưa ra sau lưng, nâng ngực ưỡn lưng.

Từ Cảnh Lâm cũng làm theo bộ dáng ấy, thế nhưng tay cậu nhóc không đủ dài, thân hình còn hơi mập mập, hai tay ở phía sau eo mà làm sao cũng với không tới.

Từ Cảnh Dung cố ý dè thấp giọng nói: "Đứng lên đi."

Bà tử khấn trương đứng dậy.

Từ Cảnh Dung lại làm bộ ho khan: "Ta dẫn theo Cảnh Lâm tới thỉnh an nhị thẩm, bà đi thông báo một tiếng đi."

Yêu cầu của tiểu thế tử, bà gác cửa nào dám không đáp, sau khi nói "Vâng", lập tức xoay người bước đi nhanh hơn.

Từ Cảnh Dung mang theo đệ đệ đứng ở ngoài cửa Nguyệt Vòm,

không hện mà cùng yên lặng hít một hơi, mùi thơm quả nhiên là từ tây viện bay tới đông viện, ngoại trừ móng heo nướng Nhị đệ ngửi ra, hình như còn có sườn dê nướng? Từ lúc Từ Cảnh Dung lớn cho tới nay, một tháng có hai mươi ngày đều là đến chính viện cùng nướng dùng cơm, nướng thích ăn thanh đạm, hơn nữa cho rằng tiểu hài tử phải ăn ít đồ mặn.

Bởi vậy cho dù trên bàn ăn xuất hiện sườn dê móng heo các loại, cũng phân lớn là lấy ra hầm canh.

Từ Cảnh Dung đã sớm ăn chán, nhưng cho dù cậu không đi chính viện, ở đông viện của mình, phòng bếp không có sự đồng ý của nướng, cũng không dám trộm làm cho cậu ăn những thứ này.

Các loại thịt dê nướng móng heo các loại giống như này, cậu cùng đệ đệ một năm có thể ăn hai đến ba lần đã là không tệ rồi.

Mà một lần không vượt quá hai miếng.

Bà gác cửa trình bày nhanh chóng, không để cho hai huynh đệ chờ quá lâu, nhưng lại có thêm một người đi trước mặt bà.

Từ Cảnh Dung nhận ra, là tỳ nữ bên cạnh nhị thẩm, hình như là Vân Chi.

Vân Chi đến gần, đầu tiên là hành lễ với hai người, sau đó mới nói: "Thế tử, nhị công tử, mời theo nô tỳ đến đây."

Sườn dê nướng và móng heo nướng trong viện đã làm được hơn phân nửa, mỡ xèo xèo rơi vào trong than lửa, ngọn lửa vụt lên cao, Đào Chi sợ tới mức ngửa đầu ra sau.

Dù sợ nhưng lại muốn tiến lên phía trước.

Bộ dạng kéo than lửa của nàng ấy hài đến mức Ôn Diệp cười

không ngừng.

Liễu Nha và Liễu Tâm vốn thường xuyên căng thẳng, cũng thoải mái một cách khó hiểu dưới sự tương tác không ngừng nghỉ của Ôn Diệp Đào Chi.

Khoé mắt Ôn Diệp thoáng nhìn thấy bóng dáng một lớn một nhỏ, từ trên ghế nhỏ đứng lên.

Chương 85

Tỳ nữ trong viện thấy Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm, đều đứng dậy hành lễ với hai người.

Ôn Diệp vỗ vỗ bụi than dính trong lòng bàn tay, mặt mày hớn hở nói: "Sách ta tặng tiểu thế tử đã đọc hết rồi à?"

Từ Cảnh Dung: "..."

Nhị thâm nhớ dai thật đấy!

Cậu thở dài nói: "Nhị thâm sau này gọi ta là Cảnh Dung là được rồi."

Tiểu thế tử gì gì đó, vừa nghe đã thấy không thân thiết, như vậy sao cậu có thể nhắc tới chuyện muốn ăn sườn dê nướng.

Ôn Diệp đáp: "Được, theo lời con."

Sau đó nàng chuyển chủ đề, liếc nhìn hai huynh đệ mỗi người một cái, hỏi: "Hai người các con lại đây, không phải là tới chỗ ta học chứ?"

Nàng thực sự không có không khí để đọc sách chút nào.

Từ Cảnh Dung còn đang suy nghĩ mở miệng như thế nào, Từ Cảnh Lâm liền bán đứng cậu.

"Sườn dê nướng!" Từ Cảnh Lâm gấp gấp nói: "Còn có móng heo nướng!"

Đứa nhỏ năm sáu tuổi đã sớm có thể nói chuyện rõ ràng, chỉ là lúc Từ Cảnh Lâm mở miệng, không cẩn thận rớt một giọt nước miếng, cậu nhóc căng thẳng, âm phát ra bị méo mó.

Từ Cảnh Dung thật muốn che miệng nhị đệ, đáng tiếc đã muộn.

Chuyện đã qua rồi, hình ảnh kiên định và anh hùng của cậu trước mặt nhị thẩm đã không còn nữa.

Ôn Diệp quả nhiên không khách khí, cười lớn tiếng.

Từ Cảnh Dung cố gắng duy trì gương mặt không biến sắc.

Ôn Diệp bắt đầu xoa xoa đầu đứa trẻ, nói: "Xa như vậy cũng có thể ngủi thấy sao? Ta sợ nó có cái mũi cún con?"

Sở dĩ hỏi như vậy, là bởi vì hai người tới Tây viện, ngay cả một ma ma tỳ nữ đi bên người cũng không có, Ôn Diệp liền biết bọn trẻ là trộm tới.

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán của bọn họ mà thôi.

Cũng may nàng nướng số lượng nhiều, vì có thể để cho trong viện ấm áp hơn một chút nên nàng nướng hai mẩu sườn dê cùng cả móng heo, vốn định ăn không hết thì chia cho những hạ nhân khác của Tây viện.

Nhưng cho dù cộng thêm đôi huynh đệ trước mắt này, cũng vẫn dư dả.

Chỉ là hai người ra ngoài gấp gáp, ngay cả áo choàng cũng quên mặc, Ôn Diệp bảo Vân Chi vào nhà lấy hai chiếc của nàng ra, tạm thời buộc lại cho hai huynh đệ chắn gió.

Từ Cảnh Dung mặc áo choàng trắng nõn, trong lòng còn có chút

không được tự nhiên, lòng Từ Cảnh Lâm còn hơn thế, trong mắt chỉ có móng heo nướng sườn dê nướng.

Ôn Diệp còn chuẩn bị mấy món chay, đặc biệt cho người ta xâu thành xiên, không nhiều lắm, là bởi nếu ăn sườn heo sườn dê mà ngán, thì có thể ăn một xiên giải ngấy. Giờ phút này nàng thấy Từ Cảnh Lâm đã quá thèm, liền để Đào Chi giúp nàng nướng một bó cải trắng, cuối cùng bôi lên một chút nước sốt không cay, đưa cho cậu nhóc.

Để cho nhóc ấy ăn đỡ thèm trước.

Từ Cảnh Dung thấy nhị đệ có đồ ăn, cũng vội vàng cầm hai xiên rau xanh, học động tác của Đào Chi, nướng có hình có dạng.

Ôn Diệp không để Đào Chi đi giúp cậu bé, để mặc cậu làm đi làm lại, dù sao nướng khét cũng là tự cậu bé ăn.

Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm ở một số phương diện có chút tương tự, ví dụ như không thích ăn rau xanh.

Nhưng món rau nướng hôm nay họ ăn có vẻ rất ngon, không hề giống món rau xanh khó chịu mà họ nhớ trong ký ức.

Ăn hết một xiên rồi hai xiên, vẫn muốn ăn nữa.

Rất nhanh, sườn dê nướng và móng heo nướng đã sẵn sàng, có hai tiểu tử này ở đây, Liễu Nha Liễu Tâm không dám lại ở lại cùng ăn.

Ôn Diệp không có khả năng cưỡng ép thay đổi quan niệm đã hình thành mười mấy năm trong đầu các nàng, chỉ để Vân Chi gói một phần tư sườn dê và móng heo, để các nàng mang về ăn, ăn không hết cũng có thể chia cho các tỷ muội khác.

Trong viện ít người hơn, Từ Cảnh Dung sờ sờ cái bụng no nê nói:

"Chờ ta về sau làm tướng quân, cũng phải cho thủ hạ của ta được ăn những này!"

Ôn Diệp gặm móng heo Vân Chi đưa tới, không ngẩng đầu lên nói: "Vậy con còn không chăm chỉ đọc sách đi."

Từ Cảnh Dung vung tay lên, rất có khí thế nói: "Đọc sách đều là dành cho người muốn thi Trạng Nguyên, thứ ta muốn chính là làm Đại tướng quân!"

Chương 86

Ôn Diệp gật đầu ừ một tiếng: "Đúng vậy, một đại tướng quân không biết chữ trên bảng hiệu Liên Thành Môn dẫn đầu một đám quân. Đối với những binh lính mù chữ, sẽ không ai biết liệu họ có tấn công nhằm thành hay không."

Từ Cảnh Dung mặt đỏ bừng, ấp úng nói: "Vậy biết toàn bộ chữ không phải là được rồi sao?"

Cậu tuyệt đối không muốn làm một tướng quân đánh lâm thành, như vậy quá mất mặt!

Ôn Diệp nhìn cậu một cái, lại nói: "Đúng vậy, một đại tướng quân chỉ biết đọc chữ, một trang binh thư cũng xem không hiểu, kẻ địch tùy tiện đặt một binh trận, có thể đem các người cả đầu lẫn đuôi, toàn bộ đều bắt vào."

Mặt Từ Cảnh Dung càng đỏ hơn, gấp gáp nói: "Ta sẽ không ngốc như vậy!"

Ôn Diệp gặm móng heo xong, uống một ngụm trà hoa, nghỉ ngơi nói: "Vậy sao? Vậy sao ta nghe nói con hiểm khi giành được hạng ưu."

Bị vạch trần gốc rễ, Từ Cảnh Dung xấu hổ phần nộ không thôi, hóa bị phần thành thềm ăn, tóm lấy thịt trên sườn dê cắn 1 ngoạm.

Làm tướng quân thật khó... Sườn dê nướng ngon quá!

*

Chính viện, Lục thị bận rộn cả ngày, trước bữa tối, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát.

Kết quả phát hiện hai đứa con trai vốn nên tới chính viện dùng cơm lại không thấy bóng dáng.

Chỉ có một mình Từ Ngọc Tuyên ở quanh nàg ấy.

Lục thị cưng chiều ôm cậu bé, còn không quên hỏi Tiển ma ma: "Cảnh Dung Cảnh Lâm đâu?"

Bình thường lúc này, hai huynh đệ đã sớm đến chính viện.

Tiến ma ma trả lời: "Lão nô đã bảo Thanh Tuyết đi Đông viện gọi rồi ạ."

Nói xong, Thanh Tuyết đã trở lại.

Phía sau nàg ấy là Đông ma ma hầu hạ bên cạnh Từ Cảnh Dung.

Lục thị thấy phía sau Thanh Tuyết chỉ có một mình Đông ma ma, liền hỏi: "Thế tử và nhị công tử đâu?"

Đông ma ma đứng phía sau đáp: "Hồi bẩm phu nhân, tiểu thế tử cùng nhị công tử lặng lẽ ra khỏi đông viện, lão nô phái người cẩn thận đi theo phía sau, thấy tiểu thế tử cùng nhị công tử hoá ra là vào tây viện nên không đi vào quấy rầy."

Lục thị kinh ngạc: "Đi đến Tây viện?"

Ngay sau đó lại hỏi: "Chúng nó đã làm xong bài tập rồi à?"

Mấy ngày liên tiếp có tuyết lớn, Lục thị niệm tình đại nho hay

đến phủ Quốc công giảng bài tuổi đã già, đặc biệt bảo y chờ tuyết ngừng rồi hăng qua phủ giảng dạy.

Bởi vậy mấy ngày nay, Từ Cảnh Dung cùng Từ Cảnh Lâm đều đang làm bài tiên sinh căn dặn.

Hai huynh đệ đều không có thiên phú đọc sách, ngoại trừ bữa tối đến chính viện dùng cơm cùng Lục thị, mấy ngày nay luôn không ra khỏi cửa.

Đông ma ma cung kính nói: "Lão nô đã kiểm tra rồi, thế tử và nhị công tử làm xong bài tập mới rời khỏi Đông viện."

Nếu không các nàng cũng không dám tùy ý để hai vị công tử cứ như vậy chạy ra ngoài.

Đến lúc đó cho dù thế tử cùng nhị công tử không xảy ra chuyện gì, thì việc trừng phạt các nàng cũng là khó tránh khỏi.

Lục thị sau khi biết hai huynh đệ rời đi khi đã hoàn thành xong bài tập, chỉ cần không nguy hiểm, nàng bình thường sẽ không ngăn cản.

Chỉ là hai nhóc con này bỗng dưng vô duyên vô cớ đi Tây viện, Lục thị cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Tiền ma ma hiểu rõ chủ tử của mình nhất, thấy Lục thị nhíu mày, suy nghĩ một hồi, nói ra suy đoán của mình: "Nghe nói Nhị phu nhân cực thích đọc sách, lão nô nghĩ không khí ở Tây viện nhất định không tệ, tiểu thế tử cùng Nhị công tử có thể là muốn ở cùng người thích đọc sách, có thể cũng khiến bản thân trở nên thích đọc sách hơn?"

Bà ấy hiện tại là đang nói những lời chủ nhân thích nghe.

"Là như vậy sao?"

Mắt thấy canh giờ không còn sớm, Lục thị nghĩ không ra liên không tiếp tục đợi nữa, nói: "Hai tiểu tử này sợ là muốn ở lại Tây viện dùng bữa, không đợi chúng nó nữa, Tiển ma ma, phân phó xuống, khai bữa đi."

Nàng ấy vừa dứt lời, một đứa bé lao vào lòng nàng, ngọt ngào gọi nàng: "Bá nương-"

Lục thị cười nói: "Tuyên nhi muốn nói cái gì?"

Từ Ngọc Tuyên xấu hổ nói: "Nương, muốn nương-"

Chương 87

Lúc này Lục thị mới nhớ ra, để không quấy rầy Ôn Diệp viết sổ sách, hai nương con đã năm sáu ngày không gặp.

Tuyên Nhi có thể nhịn đến hôm nay mới nói với nàng ấy, cũng khó cho thằng bé.

Trong chớp mắt, Lục thị liền đưa ra quyết định, nàng ấy gọi Tiễn ma ma lại nói: "Đừng mang đồ ăn lên, chọn mấy món ngon, theo ta cùng đến Tây viện.

Vừa lúc đi xem hai tiểu tử ở Tây viện làm cái gì."

Tiến ma ma đáp: "Vâng."

Lục thị đi ở phía trước, Kỷ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên đi theo phía sau nửa bước, phía sau cùng là hai tỳ nữ và người hầu của Từ Ngọc Tuyên.

Bên phải là Tiễn ma ma, Thanh Tuyết và Bạch Mai.

Người đi đường trùng trùng điệp điệp đi về hướng tây viện.

Phía Tây viện vẫn chưa biết chuyện này.

Từ Cảnh Dung gam mấy miếng sườn dê và hai miếng móng heo, lại ăn một chén cơm chiên trứng nhị phẩm nói, hiện tại đã no căng, cậu ngồi ở trên ghế nhỏ, hai tay chống đất về phía sau, ngửa mặt lên trời, hận không thể lăn vài vòng trong tuyết.

Không hề có chút hình tượng nào.

Từ Cảnh Lâm ngược lại vẫn ngồi đàng hoàng trên ghế nhỏ, chỉ là nhóc ấy ăn chậm, lại không có người hầu hạ, đến bây giờ còn đang gặm cái móng heo thứ nhất.

Đúng lúc này, tỳ nữ canh giữ ở Nhị Đạo Môn vội vàng đến báo: "Bẩm Nhị phu nhân, Quốc công phu nhân mang tiểu công tử đến viện chúng ta à!"

Ôn Diệp còn chưa kịp tiêu hóa lời nói của tỳ nữ, Từ Cảnh Dung liền đứng thẳng dậy: "Cái gì?! Mẫu thân ta tdi?"

"Hổng rồi, hổng rồi! Mẫu thân nhìn thấy chúng ta như vậy, nhất định sẽ tức giận!" Từ Cảnh Dung gấp đến độ đảo quanh tại chỗ, giờ phút này cậu hận không thể mọc ra một đôi cánh, bay ra ngoài.

Lại cúi đầu nhìn Từ Cảnh Lâm gặm đến mức miệng bóng loáng còn không biết nguy hiểm sắp giáng lâm.

Trái tim Từ Cảnh Dung đập thành linh, cả người lạnh hoàn toàn.

Cái mộng của cậu sợ là lại không giữ được....

Từ Cảnh Dung còn đang lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, Ôn Diệp đã nhanh tay lẹ mắt cướp lấy móng heo trong tay Từ Cảnh Lâm, Vân Chi ăn ý dùng khăn ướt lau miệng và tay cho Từ Cảnh Lâm.

Đào Chi nhanh chóng đem sườn dê nướng cùng móng heo nướng chưa ăn xong thu lại, bưng vào phòng bếp nhỏ.

Chỉ còn Từ Cảnh Lâm vẫn chưa thoát khỏi tình thế, ngơ ngác nhìn bàn tay đột nhiên trống rỗng của mình.

Còn móng heo nướng của nhóc thì sao? Từ Cảnh Dung xoay vòng, quay đầu lại nhìn, hoàn toàn kinh sợ, nếu không phải trong không khí nồng nặc mùi thịt, làm sao nhìn ra được Nhị đệ một khắc trước miệng còn đang bóng loáng gặm móng heo.

Mặc dù đối với hai đứa con trai của mình Lục Thị vô cùng hiểu rõ, nhưng trên đường tới Tây viện trong lòng Lục thị nhiều ít vẫn hy vọng hai huynh đệ có thể giống như Tiển ma ma suy đoán, là ở Tây viện cùng Nhị thẩm Ôn thị đọc sách.

Nhưng mà, khi Lục thị đi tới trước cửa Tây viện, mùi than lửa từ trong viện bay ra cùng mùi thịt cháy khét, tất cả đều tỏ rõ ảo tưởng của nàng ấy sắp tan biến.

Các tỳ nữ đi theo dừng bước lại, đầu đều cúi rất thấp, Tiển ma ma lại ở trong lòng trách mình, tại sao bà ấy lại nói với phu nhân những gì mình nghĩ, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, phu nhân tức giận quay đầu, nàng đột nhiên bắt đầu lo lắng mong của tiểu thế tử.

Đám hạ nhân ngửi mùi thơm trong không khí, mỗi người đều ôm tâm tư khác nhau.

Chỉ có Từ Ngọc Tuyên ở trong lòng Kỷ ma ma, như chú cún nhỏ hai mắt tròn trịa sáng lên, mũi hít một hơi.

Lục thị nhìn người kia ở xa xa vội vã hành lễ xong nhanh chóng xoay người, nháy mắt không thấy bóng tỳ nữ đâu, hít sâu một hơi, nói: “Đi, chúng ta vào.”

Cũng không cần chờ thông báo gì nữa.

Lục thị mới vừa bước vào cánh cửa thứ nhất của Tây viện, lông mày liên nhíu một cái, nô bộc của Tây viện này cũng quá bất cần, tuyết rơi đầy viện, chỉ dọn ra một con đường.

Xem ra lát quay lại phải nói cho một phen.

Ôm tâm tư này, Lục thị đến chính viện Tây viện, cửa viện mở rộng, cách mấy chục bước, Lục thị chỉ nhìn thấy một lớn hai nhỏ vây quanh chậu than, bên cạnh có mấy tỳ nữ.

Chương 88

Mùi thịt càng nồng, nhưng cả sân thậm chí còn không có nửa miếng thịt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lục thị vốn có chút tức giận trong lòng liên trút ra gân một nửa, khóe miệng giật giật không thể nhận ra.

Ôn Diệp đứng dậy nghênh đón, giọng nói ôn nhu như nước: "Tẩu Tẩu."

Từ Cảnh Dung nhất thời trững to mắt, sao nhị thẩm còn có hai bộ mặt thế.

Trước kia Ôn Diệp nói chuyện với mình như vậy, Lục thị chỉ cảm thấy đây là bản tính của nàng là như vậy, nhưng giờ phút này, nàng ấy bỗng nhiên có chút phản ứng lại, mình sợ không phải bị biểu hiện của Ôn thị mê hoặc.

Kỳ quái chính là, đổi lại là quá khứ, nàng ấy sớm nên tức giận nhưng hiện tại thì lại khác.

Lục thị đè xuống hàng loạt cảm xúc khó tả dưới đáy lòng, xụ mặt, làm bộ cái gì cũng không biết, nói: "Sao ở trong viện lại có mùi thịt thế?"

Lúc này Từ Cảnh Dung có dự kiến trước, sớm che kín miệng của Từ Cảnh Lâm vì sợ nhóc không nhìn được mà nói ra.

Ôn Diệp đi tới, nhích về phía Lục thị, cố ý đến gần hơn, giọng

nói mềm mại nói: "Thật ra không phải là đang sưởi ấm, ta bảo phòng bếp nhỏ nướng chút sườn dê, chi bằng tẩu tẩu cũng dùng chung với chúng ta?"

Ôn Diệp biết rõ hai huynh đệ Từ Cảnh Dung Từ Cảnh Lâm tới Tây viện, chuyện nàng ở trong viện nướng sườn dê móng heo ăn sớm muộn gì cũng không giấu được.

Dù sao chờ hai huynh đệ mang theo người đầy mùi thịt nướng quay về đông viện, các ma ma tỳ nữ cũng không phải không ngửi thấy.

Điều duy nhất khiến nàng thất sách chính là, đêm nay Lục thị đột nhiên xuất hiện tâm huyết dâng trào.

Nếu không giấu được, vậy cũng chỉ có thể hết sức cứu chữa.

Lục thị không phải lần đầu tiên nghe Ôn Diệp nói dịu dàng như vậy, hai ngày trước nàng còn đi chính viện thỉnh giáo vấn đề sổ sách của mình, âm thanh của hai ngày đó so với nàng bây giờ còn dịu dàng hơn.

Nhưng Ôn thị ngày đó thật nhu nhược đến khiếp sợ, mà giờ phút này, Lục thị phảng phất ngửi được mùi đạo đức giả.

Lục thị rất nhanh vứt bỏ ý nghĩ này, sợ là ban ngày bận đến choáng váng, lại sinh ra ảo giác bực này.

Ôn Diệp thấy Lục thị luôn không lên tiếng, liền chuyển mục tiêu sang Từ Ngọc Tuyên đang nhìn mình chăm chăm, dùng giọng lôi cuốn nói: "Tuyên nhi, muốn ăn sườn dê nướng nướng không?"

Từ Ngọc Tuyên trông mong gật đầu: "Muốn ăn-"

Ngay khi Lục thị cho rằng Ôn Diệp muốn đi lấy sườn dê nướng

để hấp dẫn Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp lại chuyển đề tài, rất tiếc nuôi nói: "Con không được ăn."

Từ Ngọc Tuyên ngây dại ra trong chớp mắt, lập tức bấu môi, hai mắt đắm lệ long lanh nhìn Lục thị.

Trẻ con tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết khi đòi hỏi một thứ gì đó thì phải nhìn ai có tác dụng nhất.

Lục thị đối với hành vi trơ trẽn quang minh chính đại của Ôn Diệp, đáy lòng không biết nói gì. Thì ra cảm giác vừa rồi cũng không phải ảo giác.

"Món nướng này, ăn vào dễ nóng trong người, không nên ăn nhiều." Lục thị liếc mắt nhìn tiểu nhĩ tử bị che miệng, ngược mắt lên, nhìn Ôn Diệp trước mắt, nói: "Người cũng đừng giấu."

Cái này cùng tự lừa dối mình có gì khác nhau.

"Còn có các người" Lục thị lần nữa nhìn về phía bụng tròn tria của hai đứa con trai: "Không được ăn nữa."

Bên cạnh không có người ngăn cản, nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết bọn họ khẳng định nhân cơ hội này ăn đến nỗi cái bụng tròn xoe.

Dù sao Từ Cảnh Dung đã ăn no rồi, không được ăn thì không ăn, điều cậu vui mừng chính là nướng không vì thế mà phạt cậu.

Sắc mặt Từ Cảnh Lâm như sét đánh, cậu nhóc ăn chậm, còn chưa gặm xong móng heo nướng nữa.

Lục thị lại nghiêng người, điểm điểm cái mũi nhỏ của Từ Ngọc Tuyên, nhin không được nói: "Bị nướng con dất mũi mà con cũng không biết."

Về sau, Lục thị sợ nhất chính là kế mẫu tương lai của Tuyên nhi ỷ vào Tuyên nhi tuổi còn nhỏ, mà lừa gạt những người xung quanh.

Hôm nay mẹ kế Tuyên Nhi quả thật làm chuyện mà nàng ấy đã dự đoán qua, nhưng nguyên nhân làm như vậy, chỉ là vì có thể ở dưới mí mắt nàng ấy tiếp tục ăn sườn dê nướng...

Chương 89

Điều này làm cho nàng ay còn có thể nói như thế nào.

Phủ Quốc công to như vậy, Ôn thị gả vào, cũng không thể ngay cả miếng sườn dê nướng cũng không cho ăn.

Nhưng Lục thị từ năm 5 tuổi đã được mẫu thân giáo dưỡng theo hướng dương gia chủ mẫu là không cho phép vây quanh chậu than, không để ý hình tượng cầm một miếng sườn dê gặm.

Ôn Diệp nhìn ra sự nhượng bộ của Lục thị và nàng vẫn kiên trì đến điểm máu chốt, đưa ánh mắt bảo Vân Chi Đào Chỉ đi chuẩn bị bữa tối, mọi người nhanh chóng dời bàn ăn.

Sườn dê nướng và móng heo nướng lại xuất hiện, chỉ là đều bị cắt thành một miếng nhỏ, chất đồng trong đĩa.

Mấy món Lục thị mang đến cũng một lần nữa hâm nóng đặt lên bàn.

Món ăn thanh đạm quen thuộc.

Có Lục thị ở đây, không ai dám gấp sườn dê nướng và móng heo nướng cho tiểu thế tử và nhị công tử.

Từ Cảnh Dung có ánh mắt chỉ gấp rau xanh ăn, dùng hành động lấy lòng Lục thị.

Mà Từ Cảnh Lâm nhìn cháo hoa trong bát, lại nhìn móng heo nướng cách đó không xa tâm tâm niệm niệm, bộ dáng muốn ăn

lại không dám động, làm cho người ta nhìn có đáng thương hay không.

Tỳ nữ cũng chỉ dám gấp cho nhóc ấy những món khác, sườn dê và móng heo tuyệt đối không dám đụng vào.

Ôn Diệp ngồi xuống, trực tiếp gấp cho Lục thị một miếng sườn dê nướng đã chấm sẵn nước sốt nói: "Tẩu tẩu mau nếm thử đi, nước sốt này là do chính tay ta điều chế, không giống với những gì tẩu ăn trước đây"

Sườn dê nướng mặc dù bị cắt thành từng miếng nhỏ, nhưng thịt liền với xương, Lục thị không thể cứ như vậy mà gấp lên gặm, bảo Bạch Mai đã từng hầu hạ nàng ấy dùng bữa tiến lên, dùng dao nhỏ cạo thịt bám vào sườn dê xuống, cắt thành cỡ ngón cái, ngay cả đĩa sứ cũng đưa đến trước mặt Lục thị.

Lúc này Lục thị mới cầm đũa gấp một miếng nhỏ vào miệng.

Biên độ động tác nhai cực nhỏ, tao nhã vô cùng, Ôn Diệp bội phục.

Qua một hồi lâu, nàng mới hỏi: "Tau tẩu, có hợp khẩu vị hay không?"

Lục thị: "Cung tạm được."

Ôn Diệp vừa nghe, lại gấp cho Lục thị hai miếng, để Bạch Mai từ từ cắt.

Sau khi Lục thị ăn xong một miếng thịt sườn dê, mới nhớ tới bên cạnh còn có Từ Ngọc Tuyên, lúc này ho khan một tiếng nói: "Kỷ ma ma, cho Tuyên nhi cũng nếm thử sườn dê mà nướng nó tự tay nướng đi."

Lúc này Kỷ ma ma mới hành động.

Mà Từ Ngọc Tuyên đã sớm nhìn chăm chăm sườn dê trong tay Ôn Diệp, mím môi thêm ăn.

Chờ Kỷ ma ma đem thịt đã cạo bỏ vào trong bát cậu bé, Từ Ngọc Tuyên cúi đầu nhìn, lại ngẩng đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào trong tay Ôn Diệp.

Ánh mắt đứa bé quá mức nóng bỏng, Ôn Diệp muốn không chú ý cũng khó. Nàng ngăn cản Kỷ ma ma chuẩn bị cầm lấy bát cho ăn, dùng đũa gắp cho Từ Ngọc Tuyên một miếng xương.

Quả nhiên chỉ thấy mắt tròn nhỏ của cậu bé sáng lên, học Ôn Diệp, động tác mới lạ lấy tay cầm sườn dê gặm.

Nửa ngày không cắn được bao nhiêu thịt mà nhóc vẫn gặm đến say sưa.

Lục thị nhìn thấy, nhưng không ngăn cản.

Đại khái là bởi Từ Ngọc Tuyên tuổi còn nhỏ, thỉnh thoảng quên phép tắc một lần, cũng không ảnh hưởng cho lắm.

Ôn Diệp chăm chú nhìn một lát, khóe mắt thoáng nhìn Từ Cảnh Lâm khổ sở mức cháo ăn, nội tâm bỗng nhiên nổi lên một chút từ bi, thuận tay gắp cho cậu nhóc một miếng.

Từ Cảnh Lâm nhìn sườn dê đột nhiên xuất hiện trong bát, dụi dụi mắt, lại xoa xoa. Là sườn dê thật này!

Cậu nhóc ngẩng đầu nhìn Lục thị, trong ánh mắt lộ ra khát vọng.

Lục thị đã ăn xong miếng sườn dê nướng thứ hai, đối diện với ánh mắt của tiểu nhi tử, dùng một chút nói: "Nhị thẩm gắp cho con thì cứ ăn đi."

Từ Cảnh Lâm lập tức giãn mặt, vừa cười vừa gặm.

Tuy rằng không có móng heo, nhưng có sườn dê nướng gặm cũng đã là rất tốt.

Nhưng cậu nhóc không cầm lên tay gặm như ban đầu, mà là nửa sống nửa chết đấu tranh để dùng đũa.

Sức ăn của Lục thị yếu, ăn ba miếng sườn dê nướng, nửa bát cháo với mấy đũa rau xanh đã no.

Lúc đó trong đĩa sứ trước mặt Ôn Diệp đã chất không ít xương.

Chương 90

Lục thị thoáng nhìn, ánh mắt không khỏi dời tâm mắt vào bụng Ôn Diệp, ăn nhiều như vậy, không khó chịu sao?

Nhưng... ánh mắt nàng ấy nhìn lên mặt Ôn Diệp, quan sát một lát, lại cảm thấy khó trách.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa trơn bóng như vậy, nếu không có cảm giác thèm ăn thì ăn không được.

Ở địa bàn của mình, Ôn Diệp không che giấu sức ăn của mình, thật ra nàng ăn cũng không nhiều, nhìn một đồng xương, thịt thật ra không có bao nhiêu, hơn nữa đêm nay nàng không dùng món chính.

Đối diện với ánh mắt hoài nghi của Lục thị, Ôn Diệp cười khanh khách.

Ánh mắt Lục thị dừng lại, không hiểu sao nàng ấy lại hiểu được ý tứ trong nụ cười của nàng.

Nụ cười vô hại của Ôn Diệp như đang lặng lẽ nói: Ăn sườn dê nướng của ta rồi, sẽ không thể "tính sổ sau thu" được nữa.

Tục ngữ nói, bắt người mềm tay, ăn người miệng ngắn.

Lục thị giờ phút này sao còn có thể nói ra lời lạnh nhạt, chỉ nói một câu: "Người là nữ chủ nhân Tây viện, đối đãi với hạ nhân phải tỏ ra thái độ của mình, đừng để bọn họ lười biếng làm việc ngay cả trong viện."

Ôn Diệp không biết Lục thị đang nói chuyện gì, nhưng nàng ấy nói cái gì thì mình gật đầu một cái, làm bộ biểu tình tuyệt đối tán thành và khiêm tốn thụ giáo.

Lục thị thấy nàng như thế, trong đầu đột nhiên hiện ra hành vi không hề che giấu của nàng trước đây không lâu ở trước mặt mình, lời đến bên miệng không hiểu sao lại nói không nên lời.

Đệ muội trong ấn tượng đột nhiên thay đổi, là người bị lừa nên không thể tức giận được.

Lục thị thâm nghĩ, chuyện này rất không hợp lý.

Nàng ấy cũng không thể bị chính hai miếng sườn dê nướng mua chuộc.

Mặc dù... Hương vị đích xác không tệ.

Ôn Diệp dẫn đề tài trở lại sườn dê nướng, nói: "Tẩu tẩu có điều không biết, sườn dê ta đã bảo người ta ướp từ sớm rồi, đều là dùng gia vị do chính tay ta điều chế, cho nên mới có thể ăn ngon như vậy."

Lục thị nghe xong, ngược mắt nhìn về phía nàng nói: "Cho nên cả ngày người chỉ để tập trung làm chuyện này?"

Ôn Diệp thành thật gật đầu: "Đúng vậy."

Lục thị: "..."

Nhớ lại mình bận rộn từ sáng đến tối đến nỗi hoa mắt chóng mặt, Lục thị im lặng vì cạn lời.

*

Cuối giờ Dậu, Lục thị trở lại chính viện.

Bận rộn một hồi Từ quốc công dùng xong bữa tối, y vừa về chính viện thì biết được Lục thị đến Tây viện cùng nhị đệ muội dùng bữa, giờ phút này thấy người trở về, ánh mắt chạm đến thần sắc không rõ trên mặt Lục thị.

Y tiến lên hỏi: "Có chuyện gì vậy? Nàng dùng bữa ở Tây viện không hài lòng sao?" Lục thị lắc đầu: "Cũng không phải."

Từ Quốc công vừa muốn nói "Vậy nàng làm sao", nhưng lại ngửi thấy mùi thịt nướng từ trên người thê tử thoảng ra.

Đến bên miệng liền đổi thành: "Nàng ăn thịt nướng à?"

Lục thị gật đầu nói: "Ở chỗ đệ muội ăn mấy miếng sườn dê nướng."

Từ Quốc công lại càng kinh ngạc: "Bảo sao ta ngửi thấy mùi thịt dê."

Lục thị nghe vậy, theo bản năng cúi đầu ngửi ngửi, có chút mùi, đoán chừng là ở Tây viện bám vào.

Vừa nghe thấy lời nói kinh ngạc của Từ Quốc công, đáy lòng Lục thị mặc danh kỳ diệu sinh ra một tia phiến muộn, nàng nhú mày thanh tú, nói: "Lam sao, ta giúp chàng quản Quốc công phủ lớn như vậy, muốn ăn mấy miếng thịt dê nướng cũng không được à?"

Từ Quốc công chợt cảm thấy nguy rồi, vội vàng giải thích một phen.

*

Tây viện.

Vụ án cháu trai của Lại thượng thư giết người ở phố Tây thị cuối cùng cũng kết thúc, thời gian Từ Nguyệt Gia hồi phủ sớm hơn trước không ít.

Thật trùng hợp đúng phải Đào Chi đang mang theo hộp thức ăn tới tiên viện.

Bước chân Từ Nguyệt Gia dừng lại, thấy Đào Chi hành lễ với hân xong xoay người đi đến trước mặt gã sai vặt trông coi cửa phòng sách, nói: "Suon dê nướng được phu nhân khen thưởng, người cầm lấy rồi chia xuống 1 phần, coi như là cho mọi người thêm một món măn để ăn khuya."

Sau khi giao hộp thức ăn, Đào Chi lần nữa hành lễ với với Từ Nguyệt Gia, rồi rời khỏi tiên viện.

Từ Nguyệt Gia nhìn lướt qua hộp thức ăn trên tay gã sai vặt, cuối cùng cũng không nói gì, đẩy cửa vào thư phòng.

Chương 91

Trong điện chính Tây viện, Ôn Diệp cầm danh sách hi ố mà Từ Nguyệt Gia sai người đưa tới hai ngày trước.

Cái gì mà sáng trưa không quá tám, muộn không quá bảy, không cần ăn khuya vân vân.

Ôn Diệp nhìn từ đầu đến cuối, chặc chặc mấy tiếng, vẫn không quên trêu chọc Vân Chi: "Mai sau có thể tiết kiệm được không ít lương thực đấy."

Vân Chi: ^..."

Nàng ấy nên trả lời thế nào đây. 2...

Những nguyên liệu trước đây chưa từng thấy trong căn bếp của Ôn phủ tiểu viện giờ đã có sẵn.

Vì thế liên tiếp mấy ngày, Ôn Diệp đều nhốt mình ở Tây viện nghiên cứu ăn uống.

Hôm trước là vịt quay bơ, hôm kia là nồi lẩu, hôm qua thì ăn bún chua cay tự chế, hôm nay nàng định dùng trà thượng hạng làm mấy ly trà sữa cho đỡ thèm.

Lúc trước ở Ôn gia, lá trà đưa đến Hoành Vu viện đều là lá trà bình thường, mùi vị trà sữa nấu ra luôn cảm thấy không ổn.

Bây giờ người hầu ở tây viện đều biết nhị tiểu thư nhà họ có đầu óc suy nghĩ nguyên liệu rất thông minh, thường xuyên chế biến

ra những hương vị không tâm thường.

Vừa nghe cũng có thể nếm thử món trà sữa này, bọn họ đều háo hức chờ đợi ở ngoài viện.

Còn có Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm lặng lẽ chạy tới Tây viện.

Chỉ là lần này Từ Cảnh Dung đã rút ra bài học, cũng dẫn theo Từ Ngọc Tuyên tới.

Như vậy Lục thị sẽ không nói gì nữa.

Hai huynh đệ đến đây liên tiếp hai ngày, ngoại trừ không ăn được vịt quay chiên, nhưng bún chua cay và nộm lẩu thì bọn họ đều được nếm thử.

Tuy rằng mỗi người chỉ có nửa chén, nhưng Từ Cảnh Dung cũng đã thỏa mãn.

Tây viện của Nhị thẩm thẩm, ngay cả rau xào, món hầm thông thường cũng ngon miệng hơn Đông viện của bọn họ nhiều.

Giờ phút này hai huynh đệ xếp hàng ngồi ở ngoài sân, sưởi ấm bên đống lửa, thỉnh thoảng lại nhìn về phía căn bếp nhỏ, mong chờ ly trà sữa sắp pha.

Từ Cảnh Dung hận không thể cứ như vậy ở lại Tây viện, biết làm sao được, ai bảo đồ ăn ở chỗ nhị thẩm ăn quá ngon.

Cậu cũng có chút hâm mộ Tuyên đệ, mùa xuân sang năm có thể về Tây viện ở.

Tuy rằng nhị thẩm đưa cho cậu hai cuốn sách tối nghĩa khó hiểu, nhưng Từ Cảnh Dung cảm thấy nàng có thể nghĩ ra nhiều đồ ăn ngon như vậy, còn nguyện ý chia cho cậu và Cảnh Lâm thì sao nhị thẩm không phải là người tốt cho được?

Nhị thẩm thẩm đối với Tuyên đệ cũng tốt, mỗi lần làm đồ ăn ngon đều sẽ chia cho Tuyên đệ một miếng, còn có thể cẩn thận đến mức biết khẩu vị của Tuyên đệ nhỏ, một lần không thể ăn quá nhiều, cho nên mỗi lần đều chỉ dứt một hai miếng. Mặc kệ về sau Tuyên đệ làm nũng năn nỉ như thế nào, Nhị thẩm thẩm cũng bất vi sở động.

Nhưng Từ Cảnh Dung cảm thấy đáy lòng nhị thẩm hẳn là không đành lòng, vì không để cho mình mềm lòng, cũng chỉ có thể cúi đầu ăn phần của mình.

Nhị thẩm hy sinh quá nhiều, nàng không chỉ là nhị thẩm tốt của cậu và Cảnh Lâm, mà đối với Tuyên đệ còn tốt hơn -

Hai chữ "mẫu thân" sắp sửa được kê lên từ đáy lòng Từ Cảnh Dung rồi, Ôn Diệp ném một quả cầu tuyết về phía Từ Ngọc Tuyên đang cách cậu bé khoảng ba đến năm bước.

Phốc một tiếng, cả người Từ Ngọc Tuyên ngã ngửa vào trong 6 tuyết, tứ chi ngắn nhỏ không ngừng lắc lư trên không trung.

Ôn Diệp ở bên cạnh chống nạnh, cười to không chút khách khí.

Từ Cảnh Dung thoáng nhìn một màn này, nuốt nuốt cổ giọng, đáy lòng xác định nên biến thành "Có lẽ, "Có thể, "Đại khái" thôi...

*

Càng gần đến cuối năm, Lục thị càng bận rộn.

Ngược lại là Ôn Diệp, sổ sách đều để cho Liễu Nha Liễu Tâm tính toán, lại không cần quản hải tử, một thân vô sự nhẹ nhàng, rảnh rỗi không chịu được.

Mỗi ngày không phải uống thì chính là ăn, vì thế mỗi mùa đông, Ôn Diệp đều béo lên ba lạng cân.

Đảo mắt đã đến mừng một tháng, Ôn Diệp theo Từ Nguyệt Gia tới chính viện dùng bữa sáng.

Lục thị bận rộn nhiều ngày như vậy, mọi người đều gầy đi không ít, hôm nay xem như có thể thở phào nhẹ nhõm nghỉ ngơi nửa ngày, nhưng thoáng nhìn khuôn mặt có chút tròn trịa của Ôn Diệp, trong lòng vẫn ngạt thở như cũ.

Chương 92

Ôn Diệp tự nhiên phát hiện ánh mắt Lục thị nhìn mình khác với trước kia, chỉ là nàng không thể giả bộ cả đời, sớm muộn gì cũng lộ ra trước mặt Lục thị.

Lục thị chỉ là trưởng tẩu, nhiều lắm cũng chỉ là nửa trưởng bối, Ôn Diệp dự liệu được tình huống xấu nhất sau khi bại lộ bản tính, ước chừng sẽ bị cấm túc và không cho phép nàng gặp Từ Ngọc Tuyên, nhưng hai thứ này nàng cầu còn không được, không có ảnh hưởng gì lớn.

Chỉ là kế hoạch ban đầu của nàng là làm ẩm đồ vật và im lặng xé từng lớp vỏ, nàng không muốn xé bỏ một nửa trong số đó cùng một lúc.

Nhưng bây giờ làm như vậy cũng tốt, còn có thể giúp nàng tiết kiệm được rất nhiều công sức phải không?

Bữa sáng, Ôn Diệp hiếm khi ăn cháo hoa, ngay cả dưa muối giòn mà ngày xưa thích nhất cũng không gặp.

Trước đó vài ngày vừa là thịt nướng lại là nồi lẩu rồi trà sữa, có chút nóng trong người, trong miệng nổi lên mấy cái bọc nước, chỉ có thể ăn uống thanh đạm trước.

Tình trạng này đã được vài ngày rồi.

Nhưng ăn chán đồ mặn, thỉnh thoảng đổi sang ăn cháo cũng không tẻ lắm, lại có vị ngọt khó tả.

Lục thị nhìn Ôn Diệp đang ăn cháo ngon lành như vậy, trong lòng lại dâng lên sự bất công viển vông, liền nói: "Còn chưa tới một tháng nữa là năm mới, hiện tại sự vụ trong phủ bận rộn, một mình ta rất khó ứng đối."

Không bằng đệ muội người kế tiếp đi theo bên cạnh ta, vừa vặn cũng có thể xem nhiều nghe nhiều nhớ nhiều một chút, thân nhân trong quốc công phủ đông đảo, người cùng nhị đệ lại là tân hôn, thừa dịp cơ hội lần này, nhận mặt một chút, ngày sau ra ngoài làm khách mới không mất quy củ thể thống."

Ôn Diệp: "..."

Quả nhiên sống trên đời không thể quá đắc ý mà quên điểm mau chót được, nàng mới lên hai cân thịt vẫn là quá phách lối.

Tuy rằng quốc công phủ đích mạch đến đời Từ quốc công, chỉ có hai người là y với Từ Nguyệt Gia, nhưng lão quốc công kia ngoại trừ ba vị đệ muội ra còn có bảy tám chi thứ, những chi thứ này lại có không ít nhân thân gả cưới, con nối xum xuê, kéo dài đến nay.

Có hàng trăm, thậm chí hàng nghìn gương mặt cần được ghi nhớ.

Tâm tình Ôn Diệp thoáng cái đã không còn vui vẻ nữa, nàng đặt muống cháo xuống, đột nhiên không nếm được mùi vị.

Lục thị vừa thấy, chợt cảm thấy mỹ mãn, khẩu vị cũng tốt lên không ít.

Từ Nguyệt Gia cũng chú ý tới động tác này của Ôn Diệp, ánh mắt liếc về phía sườn mặt tròn trịa của nàng, trong đầu đột nhiên hiện lên gã sai vặt trực bên ngoài thư phòng của hắn.

Tựa hồ... Cũng béo lên không ít.

Nói đúng ra, ngoại trừ hấn, người của Tây viện từ trên xuống dưới đều tròn trịa hơn.

* Buổi tối, Ôn Diệp tựa vào giường, tay cầm quyển sách, nhúu mày.

Từ Nguyệt Gia rửa mặt xong từ phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Hấn đến gần, nhấc chân một góc giường lên, nằm ở bên ngoài, nói: "Có chuyện gì không thoả đáng sao?"

Ánh mắt Ôn Diệp vẫn dừng trên trang sách, không nhanh không chậm trả lời: "Thân thích nhà lang quân nhiều quá."

Kỳ thật là trước bữa tối, Lục thị thông báo cho nàng năm ngày sau là ngày đầy năm của trưởng tôn nhà Xương Nam Hầu phu nhân, thiệp mời đã được chuyển đến Quốc công phủ vào sáng nay, có hai bản, thế là Ôn Diệp đành phải tới đó.

Nhưng thân thích Từ gia quá nhiều cũng là sự thật.

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, hơi dừng lại, nói: "Cũng đều là thân thích nhà nàng mà."

Ôn Diệp không nói chuyện này với hấn, cuối cùng dời ánh mắt khỏi quyển sách, quay đầu nhìn về phía hấn: "Thật nhàm chán, sao chúng ta không làm việc khác nhỉ?"

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn quyển sách trong tay nàng, vẻ mặt có chút nghi hoặc trong nháy mắt, sau đó hỏi ngược lại: "Đọc hết sách này rồi à?"

"Đây không phải là sách." Ôn Diệp oán hận đẩy cuốn sách ra trước mặt hấn, trịnh trọng nói: "Là Thiền Kinh đó, gân đây ta

đang nghiên cứu thứ này."

Thật vất vả mới có một lần không xem sách truyện, nhất định phải để cho hắn thấy rõ.

Lúc Từ Nguyệt Gia không bận, vẫn sẽ ngủ lại Tây viện, phòng ngừa mọi người nghị luận phu thê bọn họ không hòa thuận.

Tuy nhiên, phần lớn Ôn Diệp và hắn đều ôm chăn ngủ như Sở Hà Hán Giới tâm lạnh như nước.

Chương 93

Chỉ cần Ôn Diệp không chủ động, Từ Nguyệt Gia cũng sẽ không vượt quá giới hạn dù chỉ một chút.

Mỗi lần đều có thể bình tĩnh đi vào giấc ngủ đúng giờ Hợi.

Đối với điểm này, Ôn Diệp cực kỳ hài lòng.

Hiện giờ Ôn Diệp ở trước mặt Từ Nguyệt Gia rất ít khi che giấu thứ gì, cho dù là phu thê không có tình cảm gì, chỉ cần còn gặp mặt, họ sẽ nhận ra một số thay đổi và khác biệt giữa nhau nhanh hơn và dễ dàng hơn so với người ngoài.

Bởi vậy lúc trước Từ Nguyệt Gia có thể nhìn thấy Ôn Diệp cầm quyển sách truyền bá văn hoá phẩm đồi trụy ở trên giường xem đến nhập thần.

Về phần Thiên Kinh... Cũng không phải lần đầu tiên gặp...

Cho nên, tay Từ Nguyệt Gia di chuyển, chậm rãi ôm lấy eo nàng.

Lúc muốn nghiêng người tiến lên, Ôn Diệp lại có chút cuống quýt tránh sang một bên, hôm nay đối với nàng không phải là thời điểm an toàn: "Lang quân gần đây cũng phát hỏa à?"

Cho nên cần nàng đến "Hạ hỏa?"

Động tác của Từ Nguyệt Gia cứng đờ, ánh mắt hẩn buông xuống Thiên Kinh trong tay Ôn Diệp, thật lâu sau không tiếng động thu tay lại nói: "Không phải nàng đang ám chỉ ta sao?"

Lần trước nàng sai người đến thư phòng truyền những Am ngữ kia, đêm đó sau khi hắn trở về phòng, đầu giường nàng lại đặt quyển Thiền Kinh này.

"Ta ám chỉ khi nào..." Ôn Diệp nói được một nửa, cúi đầu nhìn theo tâm mắt hắn, lập tức giải thích: "Gần đây ta ăn quá nhiều đồ nướng rồi."

Thực ra, nghiên cứu thiền kinh là vì thanh lọc tâm tình.

"Tại sao trong đầu lang quân sao chỉ có chuyện đó." Ôn Diệp trả đũa: "Ta thấy lang quân cũng cần nghiên cứu thêm mấy quyển kinh thư rồi đấy."

Nói xong đem kinh thư nhảm chán ném cho hắn, cũng không biết từ đâu rút ra một bộ thẻ và nói: "Ta nói "làm việc khác" là chỉ cái này."

"Lang quân, chúng ta giải trí một chút." Ôn Diệp còn nói như thật: "Ta dạy chàng chơi "mèo câu cá", chơi cái này cũng có thể thanh hỏa."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Sau khi dạy Từ Nguyệt Gia chơi "Mèo con câu cá" liên tục trong bốn đêm, cuối cùng cũng đưa hắn trở về thư phòng.

Không ai có thể nghĩ tới, Từ Nguyệt Gia hàng ngày ngủ lại ở tây viện, chỉ đơn giản là cùng nàng "Cách chần bông thuần túy đánh bài" mà thôi.

Ôn Diệp duỗi thẳng tứ chi, nằm trên giường, than thở vài tiếng.

Không thể trách nàng nhả tâm với mỹ nam, thật sự là nàng không quen ngủ chung giường với người khác.

Ôn Diệp có một thói quen khác với những người khác, khi ngủ một mình, nàng có thể lăn từ đầu giường đến cuối giường, nhưng một khi trên giường có thêm một người khác, nàng sẽ theo bản năng bó tay bó chân, chỉ chiếm một mẩu giường trước khi ngủ, trối tay trối chân, chờ ngày hôm sau tỉnh lại, cứ giống như ban đêm bị yêu tinh không biết tên hút cạn tinh thần.

Nàng vốn là người khó ngủ, như vậy, giấc ngủ lại càng thêm không đủ.

Nhớ sáng nay phải dậy sớm, tối hôm qua Ôn Diệp không thức đêm xem sách nữa, đầu giờ Hợi liền tắt nến đi ngủ.

Giờ Mão tỉnh giấc, Ôn Diệp ngồi trên giường nửa tiếng mới khó khăn ngồi dậy.

Vân Chi đã ở bên ngoài chờ một hồi lâu, đợi nhìn thấy bóng người di chuyển trên giường, mới đến gần, xốc rèm lên nói: "Phu nhân, hôm nay còn phải theo Quốc công phu nhân đến Xương Nam Hầu phủ dự tiệc.

Ôn Diệp gật đầu: "Ta không quên."

Mấy ngày nay, Lục thị đem tình hình đại khái của Xương Nam Hầu phủ nói cho nàng, phụ thân Từ Nguyệt Gia có một muội muội ruột gả vào Xương Nam Hầu Giang gia, khi đó lão thái Giang gia vẫn còn, nhưng cũng không có tước vị trong người, chỉ là triều nhậm tứ phẩm, người cô mẫu Từ Nguyệt Gia gả vào chính là thứ tử Giang gia.

Tổ phụ Từ Nguyệt Gia nhìn trúng tính tình cùng phẩm chất của thứ tử Giang gia, lại thêm tính tình tiểu nữ nhi mềm mại hơn rất nhiều so với trưởng nữ, gia thế Giang gia không cao nhưng hậu bối không chịu thua kém.

Sau đó chứng minh tổ phụ của Từ Nguyệt Gia quả nhiên không nhìn lầm, thú tử Giang gia sau khi lựa chọn bỏ văn tòng quân, ở trong mấy trận chiến dịch máu chót liên tục lập công, chinh mã nửa đời liêu tới vị trí Xương Nam Hầu này.

Chương 94

Hôm nay nàng cùng Lục thị muốn đi yến mừng đầy tháng trưởng tôn của vị cô mẫu này.

Bởi vì hai nhà Từ, Giang đều dựa vào chiến công từng bước thăng tước, ở triều kiến cũng có rất nhiều địa phương không mưu mà hợp, bởi vậy hai nhà cũng không bởi vì nguyên nhân trưởng bối Từ gia đều đã qua đời mà quan hệ nhạt nhòa.

Ngoại trừ Từ Nguyệt Gia có công vụ, Từ Quốc công cũng sẽ đi qua.

Dù sao cũng không có đứa trẻ nào được mang theo, hôm nay nhân vật chính là một đứa nhỏ, Lục thị sợ mang mấy đứa nhỏ qua sẽ đụng vào người ta.

Bởi vậy Lục thị để Tiển ma ma ở lại chăm sóc, chỉ mang theo Thanh Tuyết và Bạch Mai.

Ôn Diệp dùng bữa sáng xong, dẫn theo Vân Chi cùng Đào Chi cùng với quà đầy tháng đã sớm chuẩn bị tốt để ở chính viện.

Chờ từ chính viện đi ra thì đã là hai khắc sau.

Lục thị sợ Ôn Diệp không nhớ rõ, nên trước khi xuất phát lại kéo người vào trong kiệu của mình.

Bất đắc dĩ, Từ quốc công chỉ có thể cưỡi ngựa đi.

Xương Nam Hầu phủ và Quốc công phủ chỉ cách nhau hai con

phố, cũng không xa.

Dọc theo đường đi Lục thị cũng không nói mấy câu, kiệu xe liên dừng lại.

Trước khi xuống kiệu, cuối cùng Lục thị lo lắng hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

Ôn Diệp mỉm cười gật đầu: "Những gì tẩu tẩu nói ta đều nhớ kỹ rồi."

Ôn Diệp biết Lục thị muốn tốt cho nàng, hôm nay ngoại trừ tới dự tiệc, đây cũng là lần đầu tiên nàng ra mắt trước mặt mọi người.

Điều quan trọng chính là thể diện của nàng sau này trong giới thế gia phu nhân.

Không thể không nói, năng lực bát quái và truyền bá bát quái của cổ nhân không thua gì tin tức lan truyền nhanh chóng thời hiện đại.

Hôm nay nếu Ôn Diệp xảy ra chuyện gì ở tiệc đầy tháng của trưởng tôn Xương Nam Hầu, cho dù không mất mặt, ngày sau nhất định sẽ truyền khắp tầng trên Kinh thành.

Lục thị và Ôn Diệp tới sớm, đi ra nghênh đón chính là vợ chồng Xương Nam Hầu, cũng chính là dưỡng dì của Từ Nguyệt Gia.

Năm tháng bất bại trước mỹ nhân, gen Từ gia rất tốt, Xương Nam Hầu phu nhân đã thăng cấp làm tổ mẫu mặt mày ôn hòa, cho dù mặc y phục sam màu, cũng không hề già đi.

Từ Quốc công lân đầu tiên được Xương Nam Hầu đưa vào tiền viện.

Từ cô mẫu nhìn Lục thị cười nói: "Ta rất mong các người tới đây."

Sau đó ánh mắt nhìn Ôn Diệp bên cạnh, ánh mắt ôn hòa đánh giá: "Đây là Diệp Nương đó à, quả nhiên là có dáng vẻ động lòng người."

Ôn Diệp cúi người hành lễ với Từ cô mẫu, giọng nói biến thành chất giọng dịu dàng nhỏ nhẹ mà Lục thị rất quen thuộc.

Ôn Diệp: "Cháu dâu ra mắt cô mẫu." Nhất lễ nhất hành, vô cùng chuẩn mực, giọng nói nhu hòa thuận theo, nhưng lại có mùi vị không khiêm tốn cũng không hống hách

Thật ra Từ cô mẫu chỉ gặp Ôn Diệp một lần trong hôn lễ của cháu trai Từ Nguyệt Gia, hơn nữa còn cách khăn voan đỏ, chỉ có thể nhìn thấy một khuôn mặt mơ hồ.

Đối với Ôn Diệp là thứ nữ Ôn gia, Từ cô mẫu cũng không biết, sau khi hôn sự của cháu trai được định ra, bà cũng kinh ngạc trong chớp mắt, còn tìm thời gian trở về phủ Quốc công một chuyến hỏi thăm tình hình.

Lục thị chỉ nói cho bà biết, Ôn Diệp là cháu trai tự mình chọn.

Những thứ khác cũng không nói thêm gì.

Bởi vậy Từ cô mẫu đối với Ôn Diệp có thể nói là rất tò mò, đứa cháu kia của bà, bà ấy cũng hiểu ít nhiều, là một đứa có tính tình quanh quẩn vô tình, ngay cả con trai bà đôi khi cũng nói biểu ca ở trong quan trường quá thiết diện vô tư.

Nữ tử có thể làm cho hần chủ động mở miệng hỏi cưới, nghĩ đến tất có chỗ hơn người.

Kết quả là, dưới sự đánh giá thường xuyên của Từ cô mẫu, Ôn

Diệp bình tĩnh đi vào Xương Nam Hầu phủ.

Từ cô mẫu cả đời này có hai trai hai gái.

Trưởng tử Giang Đạc, năm nay hai mươi mốt, giữa năm ngoái đã lập gia đình và sinh được một đứa con trai, năm nay con trai hẳn sẽ chào đời.

Thứ tử Giang Duệ, hơn mười lăm tuổi, vẫn đang học tại học viện Tùng Sơn ở Lan Thành, phải qua nửa tháng nữa học viện mới nghỉ.

Đại nữ nhi bất hạnh khi còn bé chết non, tiểu nữ nhi hiện giờ chỉ lớn hơn trưởng tử Lục thị một tuổi.

Chương 95

Bởi vì chuyện của đại nữ nhi, Từ cô mẫu đối với vị nữ nhi này có chút cứng chiều.

Hai đứa con trai của Từ cô mẫu đều theo văn, điều này làm cho Xương Nam Hầu trong lòng ít nhiều có chút tiếc nuối.

Từ cô mẫu dẫn Lục thị và Ôn Diệp tới chính viện, các phu nhân tới dự tiệc đều ở đây.

Lúc các nàng tới, chính viện đã có không ít người ở, phần lớn là thân thích của Giang gia còn có người nhà mẹ đẻ nàng dâu lớn của Từ cô mẫu.

Lục thị phần lớn đều biết, nàng tuy là văn bối, nhưng phẩm cấp cũng là cao nhất ở đây, cho nên đại đa số các phu nhân đều đối xử với nàng ấy rất nhiệt tình. Nhưng đối với Ôn Diệp, Từ nhị phu nhân vừa thấy nàng không có cáo mệnh gia thân, lại không có hiền danh bên ngoài, nên lãnh đạm hơn nhiều.

Thứ nhất là bởi vì gia thế nàng bình thường, nghe nói trước kia còn đính hôn, nhưng trong điều kiện như vậy, nàng đã gặp vận rủi mà gả vào Quốc công phủ.

Nếu đổi lại là gia thế thượng đẳng, mọi người có lẽ cũng sẽ không ghen tị như vậy, nhưng chuyện xảy ra trên người Ôn Diệp, một thứ nữ bình thường xuất thân từ một gia đình quan viên bình thường, ở xa trung tâm triều chính, đã vậy còn từng đính hôn rồi huỷ hôn.

Loại chuyện này chỉ sợ bị mang ra so sánh, nếu là những thứ nữ khác thì không sao, nhưng những người trên Ôn gia khó tránh khỏi sinh lòng kỳ vọng.

Mà Ôn Diệp tự nhiên trở thành trở ngại lớn nhất trong kỳ vọng.

Nhưng mọi người cũng không nói quá rõ ràng, dù sao Quốc công phu nhân vẫn còn ở đây.

Ôn Diệp cảm nhận được thái độ khác lạ của mọi người, nhưng đời này nàng đã sớm học được sự vui vẻ tự đắc, hiện giờ tình hình như vậy, ngược lại khiến nàng hy vọng.

Thử hỏi người làm cá mọn nào thích bản thân mình luôn ở trong tiêu điểm ánh mắt của người khác.

Ôn Diệp chỉ cần gạt đầu mỉm cười ân cần thăm hỏi khi Lục thị giới thiệu người quen cho nàng, không cho người ta nắm được sai lầm nào là được.

Nhưng luôn có một số người không có ánh mắt thích trút giận vào yến tiệc của người khác.

Sau khi Ôn Diệp lần lượt chào hỏi mấy vị trưởng lão có mặt, một vị phu nhân có vẻ ngoài có chút xấu tính ngồi ở phía trên sắc bén nói: "Ban đầu ta còn hiếu kỳ tại sao cháu trai Từ gia lại cưới thứ nữ làm vợ, hôm nay gặp cháu dâu, ta mới hiểu được nguyên nhân."

Vẻ mặt khinh thường kết hợp với ngữ khí kia, như thể những từ như "Hồ Mi Tử", "Câu dẫn người" khắc hết lên mặt Ôn Diệp.

Tuy nhiên, công bằng mà nói, dù thế nào đi nữa thì khuôn mặt của Ôn Diệp cũng không thể sánh được với vẻ ngoài của Hồ Mi Tử.

Ánh mắt của những phu nhân còn lại lần lượt hướng tới Ôn Diệp, đầy thương hại, có người trong mắt có chút khinh thường, hả hê xem náo nhiệt.

Thương hại là bởi vì bị vị phu nhân kia nhắm vào, sợ là phải lột một tầng da mới có thể thoát thân.

Sắc mặt Từ cô mẫu trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, khuôn mặt luôn ôn hòa của bà ấy giờ phút này cũng trở nên không tốt, bà nhìn vị phu nhân có vẻ ngoài xấu tính một cách lạnh lùng, nói: "Hôm nay là yến tiệc đây tháng của Trình ca nhi, là đệ muội, ta hi vọng đại tẩu người có thể cẩn thận lời nói và hành động của mình!"

Giang đại phu nhân Lý thị không hề có ý định dừng lại, mở miệng châm chọc nói: "Đúng vậy, người bây giờ làm Hầu phu nhân, liền khinh thường những thân thích chúng ta nghèo, ta lại không nói gì, đệ muội tức giận như vậy là ý định muốn trở mặt với người làm tẩu tẩu như ta hay sao?"

Năm đó trưởng tử Giang gia thi vào triều, thứ tử đọc sách không được, cũng may phương diện võ học rất có thiên phú, phẩm tính cũng thuần lương, hai mươi năm trôi qua, trưởng tử Giang gia chỉ là quan tứ phẩm, thứ tử lại được phong hầu tước.

Điều này làm cho Lý thị vốn lấy lang quân làm kiêu ngạo, khinh thường Từ cô mẫu một thiên kim phủ quốc công lại gả cho võ phu như tiểu thúc làm sao có thể cam tâm được.

Nhưng hai đứa con trai của Từ cô mẫu lại không chịu thua kém so với mấy đứa con trai của bà ta, những năm gần đây, quan hệ giữa Lý thị và Từ cô mẫu càng ngày càng kém.

Chương 96

Chỉ là hôm nay là tiệc đầy tháng của cháu trai, Từ cô mẫu không tình nguyện cũng phải mời Lý thị tới.

Nhưng Từ cô mẫu lại không nghĩ tới đối phương không kiêng nể gì, trước mặt mọi người mà lại gây khó dễ cho cháu dâu Ôn thị như vậy.

Đối với sự dây dưa của Lý thị, Từ cô mẫu trực tiếp oán hận: "Nếu đại tẩu đã đoán được, thì ta còn nói gì nữa đâu."

Lý thị nhất thời kinh ngạc, đưa mắt nhìn Ôn Diệp, nói: "Ta thấy cháu dâu rất đồng tình với lời ta vừa nói."

Đây là thuần tâm muốn ép Ôn Diệp thể hiện thái độ của mình.

Lục thị vẫn chưa lên tiếng, các phu nhân ở đây đều không biết quan hệ giữa bà ta và vị đệ muội này rốt cuộc như thế nào, nhất thời cũng không nói gì.

Về phần Ôn Diệp vốn muốn xem náo nhiệt nhưng cuối cùng náo nhiệt lại chạy đến trên người mình, quả nhiên náo nhiệt không phải người bình thường muốn xem là xem.

Đối với sự dây dưa của Lý thị, Ôn Diệp dừng lại vài hơi, đột nhiên nở nụ cười, ngênh đón tầm mắt Lý thị, ánh mắt trong suốt sáng ngời còn mang theo một tia chân thành... Thân thiện?

Phu nhân có ánh mắt tốt ở đây đều hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không.

Nhưng rất nhanh, câu trả lời của Ôn Diệp đã giải đáp thắc mắc của họ.

Giọng nói của Ôn Diệp mang theo chút ngây thơ, chỉ nghe nàng nói: "Trên đường tới Hầu phủ, tẩu tẩu sợ ta lần đầu tiên gặp cô mẫu sẽ hồi hộp, bởi vậy đã nói cho ta nghe từng điều một về tính khí của cô mẫu và gia đình nàng, nói hai vị biểu đệ thuận lương tiến bộ, Quỳnh biểu muội ngây thơ hồn nhiên, biểu đệ muội tri thức hiểu lễ nghĩa lại ôn nhu, mà cô mẫu là người hiền lành nhất."

"Đáng tiếc Quốc công phủ với Hầu phủ có khoảng cách quá gần, tẩu tẩu chỉ nói với ta đến nhà cô mẫu, kiệu xe đã chạy tới Hầu phủ. Nhưng người ta nói phu thê là một, sau khi nhìn thấy cô mẫu hiền lành, tốt bụng như tẩu tẩu miêu tả, ta nghĩ Giang cô phụ, người mà ta mới gặp hôm nay, chắc cũng là một vị trưởng bối hoà ái."

Ôn Diệp giống như nói cái gì lại giống như không nói gì.

Lục thị nghe Ôn Diệp nói xong, khóe môi khẽ nhếch lên.

Phu nhân ở đây đều là nhân tinh sao nghe không ra ám chỉ của Ôn Diệp, bên ngoài là khen nhà Xương Nam Hầu phu nhân, thực tế lại là ngâm châm chọc chỉ cần nhìn hành vi cử chỉ của Lý thị là có thể biết được người đại phòng Giang gia có giáo dưỡng như nào.

Lúc này Ôn Diệp lại chuyển đề tài, hỏi lại một câu: "Giang phu nhân, người cảm thấy thế nào?"

Mặt Lý thị lúc xanh lúc trắng.

Không thể đưa tay đánh người tươi cười, mặc kệ Lý thị hiện giờ ghen khuất cỡ nào, cũng đều chỉ có thể ghen.

Đáy mắt Từ cô mẫu hiện lên sự kinh ngạc, khóe miệng lại khẽ cười nói: "Các vị phu nhân thứ lỗi, cháu dâu ta luôn đơn thuần, nói chuyện tương đối thẳng thắn, nào có giống người trước mặt người ngoài khen người trong nhà."

Một vị phu nhân từng có ánh mắt thương hại Ôn Diệp nhìn về phía Từ cô mẫu nói: "Ta thấy cháu dâu ba không tệ, hiểu chuyện nhu thuận."

Ôn Diệp "hiểu chuyện nhu thuận" dịu dàng cười với bà ấy.

Lục thị lúc này cũng mở miệng: "Vương phu nhân nói đúng, đệ muội ta tính tình quá thuần khiết, cho nên lần này ra ngoài dự tiệc, ta sợ nàng sẽ chịu thiệt, cũng may hôm nay tới đều dễ ở chung, nếu Diệp nương nhà ta có chỗ nào không tốt, chỉ có thể hi vọng các vị phu nhân khoan dung một chút."

Đây là đang nói với mọi người, nếu Ôn Diệp chọc giận các nàng chỗ nào không vui, không thoải mái cũng phải nhịn.

Lý thị: "...

*

Chính viện có cục cút chuột Lý thị này, Từ cô mẫu cũng không muốn ở lâu, sau khi đơn giản nói rõ tình hình với các phu nhân, liền dẫn Ôn Diệp Lục thị đi tới viện của nàng dâu lớn, nghĩ trước khi bắt đầu bữa tiệc, phải nhìn đứa nhỏ một chút.

Trên đường đi, Từ cô mẫu nhìn Ôn Diệp vài lần, cuối cùng vẫn nhịn không được nói: "Tử Đan nhìn người không tệ."

Ôn Diệp: "..."

Tốt hơn hết là nên khen ngợi nàng một cách trực tiếp.

Chương 97

Con dâu cả của Từ cô mẫu xuất thân từ Lễ bộ Thượng thư Văn gia, là cháu gái cả của Văn lão Thượng thư.

Văn gia là người thanh lưu, gia phong tốt, Từ cô mẫu cũng đã tìm kiếm rất lâu.

Lúc này là tiệc đầy tháng, Văn lão phu nhân cùng Văn phu nhân cùng hậu bối Văn gia ở kinh thành đều tới.

Khi Ôn Diệp và Lục thị theo Từ cô mẫu đi vào, Văn lão phu nhân và Văn phu nhân đều vây quanh trước giường cháu gái nói chuyện.

Từ cô mẫu giới thiệu hai người: "Thông gia lão phu nhân, phu nhân, đây là hai vị cháu dâu nhà nương để ta, tới đây nhìn Trình ca nhi một chút."

Văn lão phu nhân cùng Văn phu nhân nghe tiếng, đồng thời xoay người, Văn lão phu nhân tươi cười nói: "Thì ra là Quốc công phu nhân."

Văn phu nhân hành lễ nửa người với Lục thị: "Chương thị bái kiến Quốc công phu nhân."

Ôn Diệp đứng bên cạnh Lục thị, đáp lễ.

Lục thị nói: "Sao Văn phu nhân lại xa lạ như vậy, hôm nay ta đến thăm cháu họ."

Dứt lời, nàng ấy nghiêng mắt một cái, Thanh Mai ở phía sau cầm hộp gấm tiến lên, Ôn Diệp thấy vậy liếc mắt nhìn Vân Chi.

Trong tay hai người cam hộp gấm tương tự nhau, Lục thị lại nói tiếp: "Đây là quà đây tháng mà ta và đệ muội tặng cháu họ."

Từ cô mẫu cùng cháu dâu Lục thị này từ trước đến nay quan hệ tốt, bởi vậy không khách khí, cười bảo ma ma nhận hộp gấm.

Văn phu nhân nhìn thấy Lục thị coi trọng cả nhà con rể, cười nói: "Thật khiến Quốc công phu nhân tốn kém rồi."

Cứ như vậy khơi mào, Lục thị cùng Văn phu nhân hàn huyên.

Ngược lại Ôn Diệp, nhỏ giọng chạy đến bên cạnh Văn lão phu nhân.

Văn lão phu nhân không kiêu ngạo, nhìn thấy Ôn Diệp đi tới, còn cười từ ái với nàng.

Đối mặt với người già phóng thích thiện ý với mình, Ôn Diệp đáp lại bằng sự tôn kính và thân thiện.

Ôn Diệp nhìn đứa bé được biểu đệ muội Văn thị ôm vào lòng, cảm thán một câu: "Nhỏ quá."

Văn thị cùng Văn lão phu nhân liếc nhau, đều nở nụ cười, Văn thị nói: "Nó mới tròn tháng, đương nhiên là nhỏ rồi."

Văn lão phu nhân cũng nói: "Trẻ con đều lớn nhanh, chờ lần sau gặp lại, lại là một dáng khác."

Văn thị bảo tỳ nữ bưng ghế cho Ôn Diệp ngồi.

Lúc này Ôn Diệp ngồi bên cạnh Văn lão phu nhân, bàn tay buông xuống đầu gối bất động khoa tay múa chân một cái, nhìn

thì nhỏ vậy, nhưng nếu bé con cỡ này chui ra từ trong bụng vẫn khá lớn.

Người vây quanh tiểu hài nhi, nói mấy câu, tính tình Văn thị nhu hòa không mất ổn trọng, ánh mắt nhìn về phía Ôn Diệp lộ vẻ thiện ý. Ôn Diệp đời này không có bằng hữu gì, chỉ quan hệ bình thường với các thứ tử, đích tử trong nhà, với tiểu muội Ôn Nhiên ngược lại thân thiết, nhưng hai người kém nhau mười mấy tuổi, một người có sở thích xấu, một người chăm chỉ tiến bộ.

Căn bản không có cách nào để chơi cùng nhau.

Trước mắt nàng lại có chút hảo cảm với Văn thị.

"Đúng rồi biểu đệ muội." Ôn Diệp nhớ tới một chuyện, lặng lẽ ghé vào bên tai nàng ấy nói: "Ta tặng Trình ca nhi một hộp gấm nhỏ, đó là của người."

Văn thị lộ vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu: "Của ta?"

Văn lão phu nhân cũng hiện ra vài phần sắc kinh ngạc.

Ôn Diệp gật đầu: "Lam nương cũng không dễ dàng, hôm nay không chỉ là tiệc đầy tháng của Trình ca nhi, mà còn là một lần lột xác của muội."

Nói đến đây, nàng đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của hài nhi trong tã lót, lại nói: "Trình ca nhi là lần đầu tiên làm con, nhưng muội cũng là lần đầu tiên làm nương."

Nàng kính nể mỗi một người trên thế gian này có dũng khí làm nương.

Cũng tự đáy lòng hy vọng các nàng làm nương nhưng đồng thời cũng không được quên chính mình.

Hốc mắt Văn thị kìm lòng không được rưng rưng, nếu nói nàng ấy sinh ra trưởng tôn Hầu phủ hẳn phải thật cao hứng mới đúng, cũng không biết tại sao, từ sau khi sinh hài tử xong, nàng ấy thấy phần lớn ánh mắt mọi người đều rơi vào người nhi tử, đáy lòng nàng ấy cư nhiên sẽ sinh ra cảm xúc khác thường.

Cho dù bà bà và lang quân chưa bao giờ lạnh nhạt với nàng ấy.

Văn thị cũng không biết mình bị làm sao, rõ ràng nàng cũng rất chờ mong đứa bé này đến.

Mấy ngày nay nàng ấy thường xuyên tự xét lại, có phải mình quá đáng hay không.

Cho tới giờ phút này Ôn Diệp nói chuyện, thần kỳ xoa dịu tâm trạng nôn nóng gần đây của nàng.

Chương 98

Văn lão phu nhân giờ phút này cũng kịp phản ứng, là các nàng có chút xem nhẹ Văn thị.

Bà cụ vội cầm tay cháu gái nói: "Nuôi dưỡng Trình ca nhi vất vả cho con rồi."

Văn thị ghen ngào trong chớp mắt: "Tổ mẫu-"

*

Tiệc đầy tháng kết thúc một cách suôn sẻ, trên đường về quốc công phủ.

Trong xe, Lục thị tươi cười ôn hòa nói: "Hôm nay người làm ta giặt mình một phen đấy!"

Ôn Diệp dường như không nhận ra, giọng điệu vô tội: "Tẩu tẩu, sao vậy?"

Lục thị thấy nàng lại là như thế, không nói gì đồng thời lại hơi tò mò: "Người trước kia ở Ôn gia, cũng diễn như vậy với nương người?"

Ôn Diệp thân nhiên trả lời: "Nương ta tính tình tốt, chưa bao giờ so đo với người làm con như bọn ta."

Lục thị:

Sợ không phải bị tức giận thành thói quen rồi ấy chứ!

Nhưng hồi tưởng lại sắc mặt vắn vẹo của đại phu Giang gia, trong lòng Lục thị thật đúng là thoải mái.

Tính tình đệ muội này kỳ kỳ quái quái, nhưng hình như lại đặc biệt hợp tính tình nàng.

Hơn hai mươi năm qua, Lục thị lần đầu gặp phải kiểu người như vậy, có một loại cảm giác rất mới lạ.

Bởi vậy Lục thị suy nghĩ một chút lại nói: "Nhị đệ tuổi còn trẻ đã thăng quan chí phẩm, ngày sau người ra ngoài dự yến, có lẽ sẽ gặp được phu nhân khó nhằn hơn Giang phu nhân Lý thị, người không cần sợ hãi, cũng không cần nhượng bộ, biểu hiện giống như người hôm nay, cũng rất tốt."

Ôn Diệp đang định gật đầu, xe ngựa các nàng ngồi lại đột nhiên dừng lại, một chút dấu hiệu cũng không có.

Nàng vội vàng đưa tay đỡ lấy Lục thị.

Lúc này phu xe cưỡi ngựa vội vàng cách rèm kiệu thỉnh tội.

Lục thị không trách phu xe, hấn dừng lại gấp như vậy, sợ là bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Lục thị vén rèm lên, Ôn Diệp nhìn theo, mơ hồ nhìn thấy hình như còn có một đội quan binh?

Thanh Tuyết trong kiệu đã sớm xuống xe ngựa, đi tới hỏi thăm tình hình trước.

Nửa khắc sau, Thanh Tuyết đi tới dưới màn kiệu của Lục thị, hồi bẩm: "Phu nhân, quan binh của Kinh Triệu Doãn phủ đang đi bắt phạm nhân."

Lục thị lập tức hỏi: "Có thể hỏi thăm được người bị bắt là ai không?"

Phạm nhân bình thường làm gì có động thái lớn như vậy.

Thanh Tuyết trả lời: "Hình như là con trai của Giang phu nhân, đại công tử Giang gia."

"Ngoài ra" Thanh Tuyết ngừng một lát rồi nói: "Nô tỳ hình như còn nhìn thấy Nhị gia."

Ôn Diệp: "..."

Không thể nào có sự trùng hợp như vậy được.... Lục thị còn chưa kịp phản ứng lại từ câu "người bị bắt là đại công tử Giang gia", lại nghe thấy nhị đệ cũng ở đây, lại càng kinh ngạc: "Kính Triệu Doãn phủ bắt người, Tử Đan ở đây làm gì?"

Thanh Tuyết nói: "Nô tỳ chưa tìm hiểu được."

"Muốn bắt được ai thì phải có sự liên hợp của Hình bộ cùng Kinh Triệu Doãn phủ, vì vậy tình tiết của vụ án chắc chắn không đơn giản." Lục thị chỉ thuận miệng hỏi, không hy vọng giờ phút này có thể biết nguyên nhân: "Người không thám thính được thì rất bình thường."

Chẳng qua người bắt lại là đại công tử Giang gia...

Lục thị không biết nghĩ đến cái gì, quay đầu liếc nhìn Ôn Diệp, thần sắc không hiểu.

Ôn Diệp: "..."

Phạm nhân bên đường cự tuyệt gây sự, đường phố bị chặn chặt như nêm cối, xem ra nhất thời không đi được, Lục thị bảo Thanh Tuyết quay về kiệu phía sau trước, nàng ấy cũng buông

rèm xuống, ngăn cản mấy ánh mắt tò mò dò xét trong kiệu xe.

Hôm nay Trình ca nhi đầy tháng, vị Giang đại công tử này làm đường thúc, không đến Hầu phủ dự yến, lại ở trên đường bị Kinh Triệu Doãn phủ lấy lý do truy bắt tội phạm vụ án bắt giữ, chờ sau khi đại tẩu cô mẫu biết được, lại có náo loạn. Lục thị thở dài.

Ôn Diệp nhớ rõ cha của vị Giang công tử này tốt xấu gì cũng là quan tứ phẩm, Kinh Triệu Doãn phủ cứ như vậy mà bắt đi sao?

Lục thị nhìn ra nghi hoặc trong mắt Ôn Diệp, giải thích: "Kinh Triệu Doãn không dám, nhưng Tử Đan hiện giờ gần như chưởng quản toàn bộ Hình bộ, mọi vụ án của Kinh Triệu Doãn đều được chuyển giao cho Hình bộ, vị Giang đại nhân này không sợ đắc tội với Kinh Triệu Doãn, nhưng hẳn tuyệt đối không dám khiêu chiến với Tử Đan."

Ôn Diệp khen không chút cảm tình: "Thực lực của lang quân thực sự rất mạnh."

Lời là lời nói thật, nhưng từ trong miệng nàng phát ra, lại có cảm giác có chút sai trái.

Chương 99

Đại khái là nàng suy nghĩ nhiều.

Tiếng nghị luận của dân chúng trên đường truyền vào lỗ tai Lục thị, nàng ấy không khỏi có chút tức giận: "Thánh thượng đăng cơ đã nhiều năm, những công tử nhà quan lại này làm việc không biết nặng nhẹ như vậy."

Điểm này, Ôn Diệp ít nhiều cũng biết một ít.

Những năm cuối đời, tiên đế ngu ngốc, do mấy vương gia nhi tử tranh giành lẫn nhau, nay làm con trưởng, lại không có đãi ngộ của con trưởng, các thứ đệ khác cũng đều được phong Thân vương tước.

Mười năm đó, Thịnh Kinh Thành có thể nói là chướng khí mù mịt, vô cùng loạn lạc.

Ôn Diệp nhớ rõ lúc ấy Ôn phụ thường dặn dò Thẩm thị nhất thiết phải nhắc nhở các công tử cô nương trong phủ khi không cần thiết thì ít ra ngoài lại.

Năm đó người được sủng ái nhất chính là Thái quý phi sinh ra Cửu vương, ngoài ba người khác, Tam vương, Tứ vương, Thất vương ngang tài ngang sức, nay là con trai thứ sáu của tiên đế không được sủng ái nhất.

Lúc đó rất nhiều đại thần hoặc chủ động hoặc bị ép, gần bảy tám phần mười đều chọn lập trường.

Vương thất quyền quý lấy quyền thế áp người, và các quan chức do họ đứng đầu cũng làm theo, nhiều khuynh hướng không lệch lạc dần dần hình thành theo cách này.

Trong lòng Ôn Diệp đoán chừng, cũng gần hai ba năm, tình hình mới bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp.

Có thể thấy được đương kim sau khi đăng cơ thật sự có chăm lo việc nước, tiên đế lúc đó có thanh danh là hiền vương, là có vài phần thật.

Nếu không cho dù Từ Nguyệt Gia có tài năng vô cùng, được Quốc công phủ ủng hộ, làm sao có thể so sánh được với hoàng quyền cao cao tại thượng của thời đại này?...

Đầu kia, Kinh Triệu Doãn Vương đại nhân chờ Từ Nguyệt Gia đến, mới để cho người dưới tay thực thi bắt giữ.

Xem ra vị Giang đại công tử này có quan hệ gì đó với Quốc công phủ, thậm chí của hắn xuất thân từ Quốc công phủ, dưới tình hình không xác định Vương đại nhân nào dám động.

Nói cho cùng đều là bị giày vò trước kia làm sợ hãi.

Nhưng chỉ cần Từ Nguyệt Gia chịu đến, Vương đại nhân sẽ không có gì phải cố kỵ, Từ Nguyệt Gia phá án cũng không chú ý tình cảm, cho dù những người khác trong Quốc công phủ có ý muốn giúp Giang gia, chỉ cần có Từ Nguyệt Gia tỏ thái độ chống đỡ, không ai có thể vươn tới Kinh Triệu Doãn phủ.

Vương đại nhân thoát nhìn đã bốn mươi tuổi, ánh mắt nhìn về phía phạm nhân bị quan sai đè ép vẫn không thành thật, không nhìn được trùng mắt nhìn hắn vài lần.

Tai họa này, có thể xem như phạm vào trong tay hắn.

Ai có thể nghĩ đến, một công tử nhà quan lại, lại tức giận giết người vì con chó săn hắt ta mua không như mong đợi để rồi thua tiền trong một vụ cá cược.

Đáng thương cho người bán hàng rong nhỏ kia trên có già dưới có trẻ, trụ cột của cả nhà.

Một mạng người sống sờ sờ, cũng bởi vì bán một con chó, mà không còn. Vương đại nhân thở dài trong lòng, xoay người hướng nam nhân kia chấp tay nói: "Lúc này đa tạ Từ đại nhân tương trợ."

Từ Nguyệt Gia mặc quan bào phi sắc, trông rất tao nhã, thân sắc hờ hững nói: "Vương đại nhân nhớ làm theo lẽ công bằng."

Vương đại nhân rùng mình, vội vàng cam đoan: "Ha quan nhất định."

Nếu có lựa chọn, ai không muốn làm quan tốt chứ, ông ta cũng là may mắn, thẳng đến sau khi đăng cơ mới lên chức vào kinh.

Nghe nói trước ông ta, vị Kinh Triệu Doãn kia, trong lúc nhậm chức, nhận hối lộ mấy vạn bạc trắng, tích lũy hàng trăm đến hàng trăm vụ án oan, sai trái.

Sau khi Thánh Thượng đăng cơ, nhanh chóng bắt người, hỏi tội, xét nhà.

Vương đại nhân cùng Từ Nguyệt Gia cáo từ, tự mình áp giải phạm nhân về phủ nha, dân chúng thấy không có náo nhiệt để xem, cũng dần dần tản đi.

Đường phố thông, xe ngựa bị chặn ở phía sau chậm rãi di chuyển.

Từ Nguyệt Gia lúc này mới nhìn thấy xe ngựa có khắc huy chí

của Quốc công phủ cũng ở trong đó.

Xe ngựa chậm rãi dừng ở trước mặt hẻm, rèm kiệu từ bên trong bị người vén lên, Lục thị thấy quả thật là Từ Nguyệt Gia, liền nói: "Nhị đệ muốn cùng chúng ta hồi phủ không?"

Ôn Diệp trốn trong kiệu, chuyện không liên quan đến mình, yên lặng ăn điểm tâm trên bàn trà nhỏ.

Chương 100

Từ Nguyệt Gia thoáng nhìn quần áo phía sau Lục thị, giọng điệu không lạnh lùng như lúc ban đầu: "Tử Đan còn có công vụ chưa xử lý xong."

Lục thị đoán trước, cũng không cưỡng cầu, chỉ nói: "Đệ muội cũng ở trong kiệu."

Nói xong nàng ấy quay đầu, chuẩn bị nhường chỗ cho Ôn Diệp, để hai phu thê nói mấy câu, kết quả lại thấy Ôn Diệp lén lút ăn điểm tâm ở đó.

Lục thị im lặng một lát rồi nói: "Đệ muội, nhị đệ đang ở bên ngoài."

Ôn Diệp rất muốn nói cũng không phải sau này không gặp, mặc trên đường muốn gặp ai thì gặp.

Cũng may lý trí kéo nàng trở về, trong ánh mắt không nói gì của Lục thị, Ôn Diệp dịch ra ngoài.

Đầu lại gần, tâm mắt nhìn ra ngoài.

Đứng một mình, một thân quan bào phi sắc, Từ Nguyệt Gia bình tĩnh rơi vào trong tầm mắt Ôn Diệp.

Ánh mắt Ôn Diệp sáng ngời, đây là lần đầu tiên nàng gặp Từ Nguyệt Gia mặc quan bào.

Phi Sắc quả nhiên rất hợp với chàng.

"Thật trùng hợp, lang quân." Ôn Diệp nói: "Gặp ngay trên đường, lang quân muốn cùng chúng ta hồi phủ sao?"

Lục thị: "..."

Cái quái gì thế này.

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia dừng lại ở khóe miệng nàng nửa khắc, sau đó dời đi nói: "Không, ta còn có công vụ."

Ôn Diệp: "À, vậy ta và tẩu tẩu về trước."

Cuối cùng có thể là nể tình hân mặc bộ phi bào càng thêm tuần mỹ, Ôn Diệp miễn cưỡng nói thêm: "Hôm nay rất lạnh, lang quân cũng phải chú ý giữ ấm."

Từ Nguyệt Gia: "Đa tạ đã quan tâm."

Ôn Diệp: "Không cần cảm ơn." Một câu mà thôi, không tốn công sức gì.

Lập tức để cho phu xe mở đường, sau đó dứt khoát buông rèm xuống.

Toàn bộ quá trình nghe hai người nói chuyện, Lục thị:

Lần đầu tiên cảm nhận được tư vị "Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép".

*

Chuyện đại công tử Giang gia phạm phải, Ôn Diệp cùng Lục thị trở lại Quốc công phủ một canh giờ sau mới biết được nội tình.

Là Từ cô mẫu đến phủ nói, Ôn Diệp giờ phút này ngồi ở chính

viện, nghe Từ cô mẩu một mực mắng mấy chữ "Giang Minh xui xẻo".

Từ cô mẩu hận nói: "Ta nói tại sao không nhìn thấy ở yến tiệc Giang Minh, hoá ra là lại đi đánh bạc! Giờ thì tốt rồi, còn giết người, ta xem Lý thị có kết cục như thế nào!"

Giết người vào ngày đầy tháng của cháu trai bà ấy, xui chết đi được. Lục thị trấn an Từ cô mẩu hai câu, sau đó bày tỏ lập trường của mình: "Cô mẩu, chuyện này, Quốc công phủ sẽ không ra mặt, người phải rõ ràng."

Từ cô mẩu nghe vậy, khẽ trừng mắt nhìn Lục thị, tức giận nói: "Người coi cô mẩu ta là cái gì, ta đây ở Hầu phủ không dễ mắng người, về nhà mẹ đẻ còn không được mắng?"

Ai biết Lý thị không an phận kia có thể lại sắp xếp tai mắt ở Hầu phủ hay không.

Khóe miệng Ôn Diệp nhếch lên, cô mẩu Từ Nguyệt Gia nói chuyện rất thú vị.

Lục thị cũng bất lực, nàng ấy biết tính tình của cô mẩu, chỉ là sợ vị thúc phụ Xương Nam Hầu kia đến lúc đó sẽ không chịu nổi sự cầu cứu của thân huynh trưởng, hại đến cô mẩu, khiến bà ấy khó xử.

Giọng Lục thị ôn nhu nói: "Người cũng biết tính tình Tử Đan, cháu dâu chính là hy vọng sau khi người trở về có thể nói rõ ràng với dưỡng, vụ án này, Xương Nam Hầu phủ tốt nhất không nên nhúng tay vào."

Từ cô mẩu trong lòng hiểu rõ nói: "Yên tâm, dưỡng con còn chưa hồ đồ đến mức ấy đâu."

Nếu là người khác xử lý vụ án này, Giang dưỡng có lẽ còn có thể

nể mặt huynh trưởng, tận lực chu toàn để cháu trai có thể giảm một ít tội, tối thiểu có thể giữ được mạng.

Nhưng người này là Từ Nguyệt Gia.

Từ cô mẫu vô cùng tin tưởng, Hầu gia nhà bà nhất định sẽ tự giác trốn xa.

Có Từ cô mẫu cam đoan, Lục thị yên tâm hơn phân nửa.

Quốc công phủ không nhúng tay, nguyên nhân rất đơn giản, một là Giang Minh đích xác phạm án, chứng cứ vô cùng xác thực, không oan cho hấn ta.

Cầu xin cho tội phạm giết người như vậy, sẽ làm bẩn cạnh của Quốc công phủ.

Thứ hai, Từ Nguyệt Giang Minh trên mặt là dựa vào Quốc công phủ, nhưng Lục thị hiểu rõ, hấn ta chính là dựa vào đương kim Thánh Thượng.

Nếu như không có Thánh Thượng âm thầm ủng hộ, thân dựa vào mấy quốc công phủ cũng không ngăn được uy hiếp đến từ bốn phương tám hướng.

Lúc này, Quốc công phủ lại càng không thể cản trở Từ Nguyệt Gia, chạy vào vùng nước đục này.

Chương 101

Lục thị lại nói: "Thiếu chút nữa quên hỏi, cô mẫu có biết người đánh cược với Giang Minh là công tử nhà ai không?"

Từ cô mẫu không cần nghĩ ngợi đáp: "VẬY còn phải nói, không phải là mấy đứa con trai của huynh trưởng nhà Lý thị sao."

Khi tiên đế còn tại vị, huynh trưởng Lý thị dựa vào nịnh nọt ngồi vào chức quan nhị phẩm, trong lúc nhất thời danh tiếng vô lượng, mấy đứa con trai phía dưới y vào thế của lão tử, nên nhiễm thói nghiện cờ bạc.

Ban đầu Từ cô mẫu cho rằng sau khi huynh trưởng Lý gia bị giáng xuống làm chức ngũ phẩm, mấy đứa con trai cũng có thể bớt đi một chút, không nghĩ tới vẫn quá quắt như vậy.

"Trước khi ta đến, bảo tỳ nữ trong phủ đi tìm hiểu, nghe nói bên Lý gia đang tìm Lý thị đòi lời giải thích." Từ cô mẫu nói: "Kẻ giết người tuy là Giang Minh, nhưng mấy người Lý gia kia cũng có hiềm nghi xúi giục, quan sai tới cửa cái gì cũng không nói, trực tiếp bắt đi."

Lục thị nghe xong, nhướn mày nói: "Đại tẩu kia của người vẫn thiên về nhà mẹ đẻ, nếu Lý gia liều mạng cầu tình, khó bảo đảm bà ta sẽ không mặt dày lên Hầu phủ cùng dựng cầu thân, dựng vẫn sẽ cáo bệnh mấy ngày, đợi vụ án kết thúc lại khỏi hẳn."

Từ cô mẫu nội tâm phút chốc cả kinh, cuối cùng nhớ tới còn có Lý thị, vừa dính vào thì sẽ không thoát khỏi phiền toái lớn.

"Con nói đúng, quả thật phải để dưỡng con bệnh một thời gian." Từ cô mẫu tán đồng, ả Lý thị kia không cần thể diện, điên lên cái gì cũng dám làm.

Ôn Diệp ở một bên yên lặng ăn dưa, lúc này Từ cô mẫu đột nhiên đưa mắt nhìn nàng, nói: "Nói đi cũng phải nói lại, Diệp nương con cũng phải cẩn thận một chút, đại tẩu Hầu phủ của ta không tìm được cách, nói không chừng sẽ đến quấy ray con đấy."

Ôn Diệp không ngờ trên đầu mình còn dính một miếng dưa hấu, nghĩ nghĩ nói: "Không phải là bởi vì chuyện buổi trưa sao?"

Từ cô mẫu nói: "Lúc trước con xung đột với ả, lúc sau Tử Đàn bắt con trai và cháu trai của ả, khó đảm bảo ả ta không phát tán ra ngoài là Tử Đàn vì trút giận cho con nên mới bắt con trai và cháu trai của ả."

Ôn Diệp ngồi thẳng dậy: "Đây chẳng qua là trùng hợp mà thôi."

Nàng không có mị lực lớn như vậy, để cho một nam nhân từ trước đến nay theo lẽ công bằng phá án vì nàng mà phá lệ.

Từ cô mẫu nói: "Chúng ta đương nhiên biết là trùng hợp, nhưng người không rõ chân tướng và không muốn rõ chân tướng thì nhiều lắm, con vẫn phải cẩn thận."

Lục thị cũng nói: "Ta sẽ cho người dọn dò gã sai vặt canh cửa, sẽ không để Lý thị có cơ hội vào Quốc công phủ."

Ôn Diệp vừa nghe, lập tức lộ ra nụ cười nhu thuận: "Vật vất vả cho tẩu tẩu rồi."

Lục thị: "..."

Đây là lại chuẩn bị phải tay làm chưởng quỹ đó ư.

Nhưng Lục thị nghĩ lại, cũng không thể trách nàng, loại chuyện này nàng là một tân phụ nếu liên lụy vào, chắc chắn sẽ tổn hại tới thanh danh của nàng.

Sau khi Từ cô mẫu hồi phủ, sự tình quả nhiên giống như Lục thị dự liệu, Lý thị thiếu chút nữa thừa dịp nàng ấy không ở trong phủ mạnh mẽ tiến vào Hầu phủ.

Cũng may Từ cô mẫu trở về kịp thời, cũng lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nói Giang cô phụ bị "Bệnh nặng, Lý thị không có cửa cầu tình, chỉ có thể xám xịt trở về Giang phủ.

Lúc Ôn Diệp ở Tây viện nghe được tin tức này, đã là hai ngày sau.

Là nàng bảo Đào Chi đưa ly trà sữa đến chính viện đặc biệt hỏi thăm tin tức từ chỗ Thanh Tuyết.

Đào Chi thuật lại xong, phần nộ nói: "Giang phu nhân này cũng quá xấu xa, con trai bà ta đã giết người!"

Ôn Diệp sâu kín nói: "Người xấu chỉ có Giang phu nhân thôi sao?"

Đào Chi bối rối trong chớp mắt: "Vậy còn có ai khác sao ạ?"

Ôn Diệp buông kịch trong tay, ngược mắt nói: "Chuyện xảy ra đã mấy ngày, chung quanh chỉ có Giang phu nhân cầu xin."

Được Ôn Diệp chỉ điểm, Đào Chi lập tức hiểu ra: "Theo phu nhân nói thì còn có vị Giang đại nhân kia nữa sao?"

Ôn Diệp cười mà không nói.

Chương 102

Đào Chi càng khẳng định nói: "Đúng vậy, nổi nào úp vung này, Giang phu nhân xấu như thế, nghĩ đến Giang đại nhân kia khẳng định cũng không phải thứ gì tốt, trốn phía sau nữ nhân, để cho thê tử xuất đầu lộ diện làm điều mất mặt, thật sự là vừa xấu vừa ghê tởm!"

Ôn Diệp nghe vậy, không nhịn được ngắt lời: "Đào Chi, nói ít thôi."

Vạn nhất để cho người ta nghe thấy lại truyền ra ngoài thì không tốt."

Đào Chi lập tức ngăn miệng nói: "Là nô tỳ lỡ lời."

Ôn Diệp không có ý trách tội nàng ấy, chỉ là trong lòng đang suy nghĩ, xem ra sau này nên bớt mang Đào Chi đi xem kịch lại, xem người ta "bị ép" thành cái dạng gì rồi.

Nhưng Đào Chi có một điểm không nói sai, Ôn Diệp có hỏi thăm Lục thị, vị Giang đại nhân kia đích xác không phải là người tốt.

"Đúng rồi, sao không thấy Vân Chi?" Ôn Diệp đột nhiên phát hiện bên cạnh thiếu người, liền hỏi.

Đào Chi trả lời: "Vân Chi đến chính viện đón tiểu công tử, mẫu thân Quốc công phu nhân Định An Hầu phu nhân bị nhiệm phong hàn, Quốc công phu nhân lo lắng, quyết định quay về Hầu phủ thăm, tiểu công tử tuổi còn quá nhỏ không thích hợp đi cùng, vì thế trước khi Quốc công phu nhân về phủ liền phải

người tới truyền lời, bảo các tỳ nữ đi đón tiểu công tử tới.

Ôn Diệp không hiểu: "Không phải còn có Kỷ ma ma sao? Đưa đến chỗ tẩu tẩu, không phải là làm thừa sao?"

Đào Chi im lặng nói: "Kỷ ma ma lớn tuổi rồi, gần đây có chút không thoải mái, không thể chăm sóc tiểu công tử."

Ôn Diệp: "... Vậy được rồi."

Đào Chi có lòng vì Từ Ngọc Tuyên nói vài câu: "Tiểu công tử có đôi khi kỳ thật cũng rất đáng yêu."

Ôn Diệp vẻ mặt đồng ý nói: "Đúng vậy, đáng yêu đến mức Kỷ ma ma ngã bệnh."

Đào Chi: "..."

Ôn Diệp vừa dứt lời, bóng Vân Chi ôm Từ Ngọc Tuyên xuất hiện trong tầm mắt, đứa bé được gói thành một quả cầu, nếu không thì thân thể đang động rồi, Ôn Diệp còn cho rằng Vân Chi ôm một tiểu Na Tra chưa phá kén trở về.

Tiểu Na Tra rơi xuống đất, nhìn thấy nàng vui vẻ liền hô: "Nương!"

Ôn Diệp trùu mến nói một cách có lễ: "Tuyên nhi tới rồi."

Từ Ngọc Tuyên chạy đến trước mặt Ôn Diệp, ngửa đầu nhìn nàng, sau đó liếc nhìn chiếc ghế mềm mại nàng đang ngồi, đôi chân nhỏ bé cử động, trên mặt viết đầy chữ "Muốn trèo lên."

Sau khi Ôn Diệp nhìn thấy, liếc mắt ra dấu hiệu nhìn Vân Chi.

Vân Chi lập tức khom lưng ôm Từ Ngọc Tuyên ngồi xuống.

Từ Ngọc Tuyên thành công ngồi trên ghế mềm mại cũng không cao hứng lắm, cậu nhóc xoay trái xoay phải, lại trượt xuống.

Ôn Diệp liếc mắt một cái, không hiểu đứa bé đang nghĩ gì. Đừng làm gì hết.

Tiếp tục xem kịch.

Sau khi Từ Ngọc Tuyên ngồi xuống, xoay cái người nhỏ nhắn, đối mặt với Ôn Diệp, bàn tay bé xíu ngấn tửm vịn vào mép ghế dùng sức, một chân cố gắng đặt lên ghế.

Ôn Diệp lại liếc mắt một cái.

A, hoá ra là muốn mình giúp.

Vậy thì càng không cần quan tâm.

Ghế không cao, dưới sự lo lắng đề phòng của Vân Chi và Đào Chi, Từ Ngọc Tuyên xoay đi xoay lại, cuối cùng cũng xoay lên được.

Nhóc con bò lên ghế động trái động phải, làm cho Ôn Diệp thiếu chút nữa cầm không vững quyển sổ, ánh mắt nàng cuối cùng cũng dời khỏi quyển sổ, đối diện tiểu hài nhi.

Từ Ngọc Tuyên ánh mắt đơn thuần ngập nước, giọng nói ngọt ngào: "Nương ơ?"

Ôn Diệp im lặng một lát, ôm đứa bé vào lòng, đồng thời nói: "Con thấy chán à? Vậy cùng nương đọc sách một lát."

Vân Chi, Đào Chi:

Từ Ngọc Tuyên rất thích được Ôn Diệp ôm vào trong lòng, cậu bé tuổi còn nhỏ, không hiểu, chỉ là cảm thấy vòng tay của nương với bá nương không giống nhau.

Hai nương con cũng không phải lần đầu tiên cùng nhau xem kịch, bởi vậy Từ Ngọc Tuyên nằm ở trong lòng Ôn Diệp, không nhúc nhích, nhu thuận cực kỳ.

Kết quả chưa đọc được hai trang, Liễu Nha đã tới.

"Phu nhân, đại phu nhân Giang gia ở ngoài phủ cầu kiến." Liễu Nha nói.

Ôn Diệp ngược mắt lên, nói: "Đến thật rồi."

Liễu Nha giải thích: "Quốc công phu nhân đã dặn rồi. Không cho Giang gia phu nhân vào phủ, nô tỳ là tới báo cho Nhị phu nhân một tiếng."

Ôn Diệp khép sách lại, đặt lên bàn, hỏi: "Có phải người còn ở bên ngoài không?"

Liễu Nha gật đầu.

Ôn Diệp suy nghĩ một chút, nói: "Người lại đây, ta dặn người một chuyện."

Liễu Nha nhìn trái nhìn phải, thấy Vân Chi và Đào Chi cũng không khác thường, mới chậm rãi khom lưng tới gần.

Chương 103

Ôn Diệp thì thâm bên tai nàng ấy một câu.

Từ Ngọc Tuyên theo sát lại gần, cố gắng mở to hai mắt muốn nghe, Ôn Diệp một tay che hai lỗ tai cậu bé.

Liễu Nha nghe xong, thần sắc quái dị, ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại trên mặt Ôn Diệp và Từ Ngọc Tuyên.

Đồng thời có chút do dự nói: "Người thật muốn làm như vậy sao?"

Ôn Diệp lời ít ý nhiều: "Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã"

Liễu Nha đành phải tuân lệnh, mang tâm tình phức tạp ra khỏi Tây viện.

*

Hai canh giờ sau, đại phu nhân Giang gia thừa dịp Quốc công phu nhân không ở trong phủ, xông vào Quốc công phủ, đi tìm thê tử Ôn thị của Từ Nguyệt Gia cầu tình, nhất thời kích động không cẩn thận làm Ôn thị bị thương ở đầu, tiện đà chuyện tam công tử của Quốc công phủ sợ quá khóc truyền ra khắp toàn bộ giới quyền quý.

Khi sự tình truyền tới Hình bộ, Từ Nguyệt Gia mới từ trong đại lao Hình bộ đi ra.

Người nói cho hẳn biết chuyện này là văn chủ sự của Hình bộ.

Văn chủ sự còn thâm tình nói: "Có lão thượng thư ở đây, Từ đại nhân đừng ngại xin nghỉ nửa ngày, hồi phủ xem tình hình ra sao?"

Từ Nguyệt Gia vẫn nhú mày, nghe vậy, gật đầu: "Vậy phiền Văn chủ sự thông báo cho ta và Tưởng lão thượng thư một tiếng."

Văn chủ sự nói: "Nhất định nhất định."

Từ Nguyệt Gia không ngồi xe ngựa, trực tiếp cưỡi ngựa trở về Quốc công Phủ.

Sau khi hồi phủ, ngay cả quan phục cũng chưa kịp thay, trực tiếp đi tới tây viện, lại dừng lại ở ngoài cửa chính viện.

Bởi vì hần người thấy mùi vừng.

Từ Nguyệt Gia mím môi, cất bước vào viện.

Đi đến trước cửa đại sảnh, Từ Nguyệt Gia nhìn hai nương con đang say sưa ăn nôi lẩu trên bàn ăn trong đại sảnh, hồi lâu không nói nên lời.

Vẫn là Đào Chi chú ý tới Từ Nguyệt Gia ở ngoài cửa, vội vàng nhắc nhở Ôn Diệp: "Phu nhân, lang quân đã trở về."

Ôn Diệp được nhắc nhở ngẩng đầu, nhìn thấy thật sự là Từ Nguyệt Gia, nói: "Lang quân cũng nghe nói qua?"

Từ Nguyệt Gia bước vào trong đại sảnh, đến gần, ngồi xuống.

"Không phải nói bị thương sao?" Dứt lời, hần liếc mắt nhìn Từ Ngọc Tuyên ở đối diện, trong mắt không có vẻ gì là vừa khóc xong.

Ôn Diệp chỉ chỉ khóe miệng, nói: "Ừ, không phải." Từ Nguyệt Gia nhìn thoáng qua khóe miệng nàng bởi vì nóng trong mà nổi bọt nước, lại một lần nữa không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng nói một câu: "Đã bị nóng trong, thì nên ăn thanh đạm lại."

"Thanh đạm mà, canh xương hầm, không thêm bất kỳ vị cay nào."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp ăn miếng thịt cuối cùng trong chén rồi nói: "Đúng là ta đã bảo đại phu Giang gia vào, nhưng chỉ để bà ấy ngồi trong chòi nghỉ mát ngoài tây viện một lát, rồi mời ra ngoài mà thôi."

Từ Nguyệt Gia: "Vì sao lại làm thế?"

Ôn Diệp thần nhiên trả lời: Không muốn dính vào phiền toái, vết thương của ta đương nhiên phải đóng cửa nghỉ ngơi một thời gian."

Như vậy có thể tránh khỏi hết thảy những người muốn tới cửa mà đi theo thị lang phu nhân như nàng.

Hơn nữa, nếu Giang thị không chộc tới Quốc công phủ, vị Giang đại nhân kia làm sao có thể cam lòng ra mặt ngăn cản thế tử vì một đứa con trai mà không cần thể diện.

Ôn Diệp nói sự thật.

Vị Giang đại nhân kia không nỡ để con trai lớn mất mạng như vậy, nhưng so với một mạng sống của con trai, Ôn Diệp cảm thấy có lẽ ông ta càng để ý tiền đồ của mình hơn.

Ôn Diệp nghĩ tới đây, đột nhiên nhìn Từ Nguyệt Gia nói: "Lang

quân sẽ không trách ta tự tiện chủ trương chứ?"

Từ Nguyệt Gia im lặng một lát, nói: "Về công, nàng nói dối, đích xác không đúng."

Ôn Diệp nghe vậy, không tra hỏi mà nhú mày: "Còn về tư thì sao?"

Từ Nguyệt Gia: "... Nàng làm đúng."

Ôn Diệp cười chân thật, nàng nhìn thoáng qua Từ Ngọc Tuyên, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó nói: "Đúng rồi, lang quân."

Nàng quay đầu lại, nói với Từ Nguyệt Gia: "Ta nhớ người nói đầu xuân sẽ mời lão sư võ lòng cho Tuyên nhi, đúng không?"

Từ Nguyệt Gia: "Đúng là có kế hoạch như vậy."

Ôn Diệp nghiêm túc đề nghị: "Vậy lang quân phải tìm cho kỹ, tuy chỉ là võ lòng, nhưng cũng không được qua loa."

Từ Nguyệt Gia nghe nàng nói, trên mặt lộ ra một tia dò hỏi cùng nghi hoặc.

Mặc dù rất nhẹ.

Chương 104

Cũng may Ôn Diệp rất nhanh lại nói: "Ta không muốn sau này về già phải đến nhà người khác cầu xin sự thương xót cho đứa con riêng nghịch ngợm của mình."

Quá mất mặt.

Từ Nguyệt Gia:..."

Chắc chắn rồi... là do hần đã suy nghĩ quá nhiều.

Mỗi một lần nói chuyện với Ôn Diệp, Từ Nguyệt Gia đều cảm thấy dường như luôn có thể phát hiện ra sự khác biệt giữa nàng với những người khác.

Ôn Diệp thấy hần không nói lời nào, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ lang quân đồng ý sao?"

Từ Nguyệt Gia: "..."

Hần cũng không muốn.

Từ Nguyệt Gia nhìn chằm chằm nhi tử đang cầm đầu cầm cổ ăn thịt, im lặng mấy hơi, nói: "Tìm lão sư võ lòng sớm sẽ tốt cho nó."

Ôn Diệp nhếch môi, làm như thật sờ sờ đầu Từ Ngọc Tuyên nói: "Tuyên nhi à, xem cha con thương con nhiều nhiều đến mức nào kìa."

Không hề cho rằng mình đang hả hê khi thấy người gặp họa.

Từ Ngọc Tuyên nghe không hiểu lắm, cậu bé chỉ cảm thấy sau khi cha tới thì nương cười rất kỳ quái.

Hai bên đều trở về phủ, Ôn Diệp cũng không thể để cho Từ Nguyệt Gia cứ như vậy nhìn nàng với Từ Ngọc Tuyên ăn lẩu, vì thế đã bảo Vân Chi mang lên một bộ bát đĩa mới cùng gia vị chấm tương vùng.

Ôn Diệp nói: "Lang quân cũng ăn một chút đi, nước canh xương khá phù hợp với thói quen của chàng đấy."

Từ Nguyệt Gia không từ chối: "Đa tạ."

Nhưng trước khi ăn cơm, Từ Nguyệt Gia đi vào phòng trong, thay thường phục rồi mới ra.

Ôn Diệp có chút tiếc nuối, nàng chiêm ngưỡng còn chưa đủ, liền cởi ra như thế này.

Một nhà ba người hiếm khi ngồi cùng một chỗ dùng bữa, Ôn Diệp còn hiền lành nhúng cho Từ Nguyệt Gia một miếng thịt, nói: "Lang quân mau nếm thử đi."

Từ Nguyệt Gia không biết Ôn Diệp có ý gì, bình tĩnh nhìn nàng.

Ôn Diệp giải thích: "Lang quân đừng nghĩ nhiều, không phải là Tuyên Nhi đang ở đây sao."

t

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, liếc về phía Từ Ngọc Tuyên nhìn chăm chăm cậu bé không chớp mắt, sau đó khẽ gật đầu với Ôn Diệp, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Ôn Diệp ngay sau đó lại nhúng cho Từ Ngọc Tuyên một miếng, đỡ để cho cậu bé lát nữa nhớ thương miếng trong bát của Từ Nguyệt Gia.

Tuy nói Từ Nguyệt Gia đột nhiên hồi phủ là vì Từ Ngọc Tuyên, nhưng cuối cùng hẳn vẫn nhận ra cách làm của nàng.

Về điểm này, Ôn Diệp cũng nhúng cho hẳn một miếng thịt. Đương nhiên, chỉ một miếng, nhiều hơn nữa sẽ không còn.

Nghe được lời đồn, Lục thị cùng hai đứa con trai vội vàng từ Định An Hầu phủ trở về, ở ngoài cửa chính viện thoáng nhìn thấy một cảnh này, Lục thị dừng bước, ánh mắt ý bảo các tỳ nữ của nàng ấy không được đi vào trong viện thông báo.

Ngược lại Từ Cảnh Lâm ngửi được mùi thơm trong không khí, há miệng muốn nói cái gì, Từ Cảnh Dung thuận thực che miệng cậu nhóc.

Từ Cảnh Lâm: "Ô ô ô!" Đại ca, huynh che miệng ta làm gì? Chẳng lẽ huynh không muốn ăn sao?"

Từ Cảnh Dung dùng ánh mắt trừng cậu nhóc: "Ta đương nhiên muốn ăn, nhưng ta yêu mông của ta hơn!"

Thấy nương không cho người đi vào thông báo, rõ ràng chính là không muốn quấy ray nhị thẩm thẩm cùng nhị thúc cùng với Tuyên đệ một nhà ba người dùng bữa.

Lục thị không quản mâu thuẫn của hai huynh đệ, nhưng nàng ấy tán thành khả năng ngăn chặn kịp thời của con trai cả, rồi nói với Tiễn ma ma: "Chúng ta trở về đi."

Tiến ma ma thấp giọng nói: "Phu nhân vội vã chạy về không phải là vì tới thăm Nhị phu nhân và tiểu công tử sao?"

Lục thị cười: "Tử Đàn ở đây, ta vào làm gì, đi thôi, về chính viện."

Nàng ấy cùng Quốc công gia có tình nghĩa thanh mai trúc mã, Quốc công gia tôn trọng nàng ấy, không nạp thiếp.

Bởi vậy có một số việc, nàng ấy tất nhiên sẽ rõ hơn người khác một chút.

*

Từ Nguyệt Gia không ăn nhiều lắm, sau khi ăn xong, hắn nói: "Vụ án chưa kết thúc, ta ước chừng còn phải ngủ lại Hình bộ vài ngày."

Hình bộ quan thự có vài gian phòng nghỉ ngơi tạm thời cho các quan cấp đại nhân khác nhau, trước kia thời điểm có đại án quan trọng, Từ Nguyệt Gia sẽ thường xuyên ở đó qua đêm.

Ôn Diệp đương nhiên không có ý kiến gì, nàng buông đũa nói: "Vậy lang quân đi đi."

Từ Nguyệt Gia một lần nữa thay quan bào phi sắc, trước khi rời đi, đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía Ôn Diệp, đột nhiên nói: "Hôm nay ta vội vàng cưỡi ngựa hồi phủ, chắc hẳn có không ít người nhìn thấy, nếu nàng cần, có thể thêm một mối lửa."

Chương 105

Ôn Diệp sửng sốt sửng sốt một lát mới nghe ra ý tứ trong lời nói của Từ Nguyệt Gia, trong giọng nói của nàng tràn ngập kinh ngạc: "Lang quân không ngại sao?"

Từ Nguyệt Gia thần sắc lạnh nhạt nói: "Ta và nàng là một, tại sao để ý lời nói của người khác, huống chi việc này người được lợi là ta, không phải sao?"

Ánh mắt hắn nhìn về phía Ôn Diệp giống như đang nói: Nếu ta còn so đo mấy cái này nữa, thì thành cái gì?

Từ Nguyệt Gia thu hồi ánh mắt, đội mũ quan, xoay người nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, tư thái cao ngất, bóng người xa dần.

Ôn Diệp lần đầu tiên bắt đầu nhìn thẳng vào người Từ Nguyệt Gia, vốn tưởng rằng chỉ là một người nam nhân cứng nhắc, không nghĩ tới...

Cho đến khi nam nhân biến mất, Ôn Diệp mới thu hồi ánh mắt, nói với Vân Chi: "Đi gọi Liễu Nha lại đây."

Vân Chi phúc thân đáp: "Vâng."

Nếu Từ Nguyệt Gia không ngại, Ôn Diệp đương nhiên phải nhận lấy ý tốt mà hắn chủ động phóng thích.

Chuyện Giang gia đại phu nhân Lý thị làm Ôn thị Quốc công phủ bị thương rồi dọa tiểu công tử khóc còn chưa qua, rồi cả chuyện Từ Nguyệt Gia sau khi nghe được tin tức này ngay cả

quan bào cũng quên thay đã cưới ngựa hồi phủ không biết từ đâu truyền ra.

Trong số những người nghe được chuyện này, không thiếu có mấy người trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, vi diệu, không cam lòng.

Ôn thị này, sao lại tốt số như vậy, mọi chuyện tốt đẹp đều xảy đến với nàng.

Cũng mặc kệ sự tình truyền ra như thế nào, ở Thịnh Kinh rất nhiều quyền quý trong lòng đều rõ Từ Nguyệt Gia đối đãi với vị kế thê mới cưới này có chút khác lạ, trong lòng không khỏi bắt đầu tính toán ngày sau ra ngoài dự yến tiệc gặp lại Ôn thị, thái độ phải bình thân thân thiết một chút.

Thật đúng là giống như Từ Nguyệt Gia nói, rất nhanh thanh danh tốt bảo vệ thê tử của hần đã có, mà đối với Ôn Diệp, chỉ có ghen ty và ghen ghét, phần lớn đều cảm thán nàng là gặp vận may, mệnh tốt mà thôi.

Đối với việc này, Ôn Diệp tỏ vẻ, thích làm gì thì làm.

Thích như vậy đúng không, nhìn được nhưng không ăn được, cho các người thêm chết.

Nhưng có một chút tình ý trộn lẫn giữa nàng và Từ Nguyệt Gia, chuyện truyền đi không đến nửa ngày, vị Giang đại nhân kia liền dẫn Giang phu nhân Lý thị treo cổ ở trước cửa Xương Nam Hầu phủ cường ngạnh kéo trở về phủ.

Lúc Ôn Diệp nghe Đào Chi bẩm báo, Lý thị đã bị Giang đại nhân cấm túc, nói là không cho bà ta ra ngoài mặt mặt xấu hổ nữa.

Đào Chi kể xong, tức giận nói: "Không ngờ Giang đại nhân lại không tổn thất gì."

Ôn Diệp bảo nàng ấy bình tĩnh một chút, sau đó nói: "Vụ án còn chưa kết thúc, đừng vội kết luận."

Đào Chi không hiểu: "Nhi tử phạm án, không phải sẽ liên lụy lão cha sao?" Ôn Diệp mơ hồ nói: "Có lẽ?"

*

Giang đại nhân không chỉ có một đứa con trai là trưởng tử, thấy việc cứu người này hy vọng xa vời, tự nhiên không muốn Lý thị sinh nhiều sóng gió lại đắc tội Quốc công phủ.

Lúc này Quốc công phủ không so đo, vậy lần sau thì sao?

Giang đại nhân ở trong phủ tức giận đến không chịu nổi, nói cưới thì phải cưới vợ hiền, người ông ta cưới là một người phụ nữ điên.

Ông ta trực tiếp phân phó quản gia đứng dưới đại sảnh nói: "Không có sự cho phép của ta, không được thả Lý thị ra!"

Quản gia do dự đáp "Vâng", suy nghĩ một chút vẫn nói: "Nhưng tiểu công tử còn quỳ trong viện."

Giang đại nhân tức giận nói: "Cũng cấm túc nó luôn!"

Tiểu nhi tử này luôn ngu ngốc, Giang đại nhân đối với hắn cũng không thích lắm, nhiều năm đều xem nhẹ.

Dù sao Giang gia không thiếu nhi tử, tuy nói trưởng tử là trụ cột trong nhà, nhưng trong lòng Giang đại nhân, người con có triển vọng nhất chính là những đứa con trai khác do vợ lẽ sinh ra.

Sau khi Từ cô mẫu nghe nói chuyện này, đang ở trong phòng nàng dâu lớn thăm cháu trai.

Nghe tỳ nữ bẩm báo xong, Từ cô mẫu bữu môi, cùng nàng dâu cả Văn thị nói: "Vị đại bá này, làm việc vẫn vô tình như vậy."

Rõ ràng vẫn còn rất nhiều đường sống nhưng ông ta cứ nhất thiết phải đẩy con người đến cùng đường tuyệt lộ.

Lý thị là chính thê mà ông ta được mai mối, thể diện cứ như vậy bị hấn chà đạp, ngày sau bà ta còn có mặt mũi nào xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Văn thị cũng không dám tùy ý nghị luận trưởng bối, chỉ nói: "Đại bá nương về sau sợ là sẽ khổ."

Chương 106

Gia đình đại bá, trước khi Văn thị xuất giá, phụ huynh trong nhà thông qua nương nói cho nàng ay biết đại khái.

Nếu không phải Giang gia lão thái lão phu nhân không còn, và lại hai huynh đệ Giang gia cũng đã sớm phân gia, cha của nàng ấy cũng sẽ không đồng ý hôn sự này.

Hiện giờ xem ra, cha nàng ấy đã từng lo lắng không sai.

Cũng may cha mẹ chồng nàng cũng đều là người phân biệt thị phi, cũng không bởi vì thân duyên huyết mạch mà ôm cục diện rối rắm của đại bá gia.

"Mặc kệ bà ta, đều là do bà ta tự mình làm, nếu ta là Lý thị, sớm tìm mấy người che mặt đánh đại bá các người một trận."

Văn thị: "...

Chẳng trách cha chồng lại sẵn sàng giả bệnh nặng.

Từ cô mẫu thở dài xong, lại lặng lẽ ghé vào tai con dâu nói: "Ta nghe nói đại bá người đang nuôi con bên ngoài của ông ta."

Văn thị: "..."

Bà bà lại nói với nàng những lời này.

Lúc mới gả vào, Văn thị phát hiện tính tình đoan trang hòa khí của bà bà, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả còn chưa tới mấy tháng, nàng đã phát hiện trong lòng đã sớm buông lỏng.

Bà bà là một bà bà tốt, nhưng lại thường xuyên nói nhiều lời.

*

Một vụ án giết người đơn giản rất dễ thẩm tra xử lý, không tới mấy ngày đã có kết quả, người phạm án Giang Minh trực tiếp phán trăm hình, mấy người xúi giục Giang Minh sau khi xác minh xong bằng chứng sẽ bị đày đi đày ở các mức độ khác nhau.

Vốn là một vụ án nhỏ, Hoàng đế sẽ không hỏi đến, nhưng vì liên quan đến con trai của một quan chức nên ít nhiều để ý tới, ai từng nghĩ vị Giang đại nhân kia tự cho là đem chuyện Lý thị cấm túc huyền nào khắp thành, Quốc công phủ sẽ không trách tội hần.

Làm sao ngờ được chuyện này còn có thể truyền tới tai Hoàng đế, lúc trước tiên đế hà khắc với chuyện vợ chồng của đương kim Thái hậu cùng Hoàng thượng, trong lòng thế gia Thịnh Kinh ai mà không biết rõ.

Sau khi tân đế đăng cơ, điều cấm kỵ và khó chịu nhất chính là những cận thần đối xử lạnh lùng với thê tử và coi thường con trai.

Vị Giang đại nhân này ngược lại lá gan lớn, lại dám chọc thẳng vào long nội.

Giang đại nhân đương nhiên biết, ông ta chỉ là không nghĩ tới tình thế sẽ phát triển ngoài dự liệu của ông ta, cho nên ngay cả hoàng thượng trong cung cũng nghe nói.

Chờ ông ta biết được việc này, ý chỉ giáng chức ông ta cũng sắp

đến phủ.

Giảm liên tục mấy cấp, trực tiếp thành một tiểu quan lục phẩm, còn không có thực quyền gì, đây là Hoàng Thượng nể tình ông ta với Xương Nam Hầu là huynh đệ cùng cha cùng mẹ, để lại chút thể diện.

Loại chuyện này, người có đầu óc cũng sẽ không ra mặt vì Giang đại nhân cầu tình, những người ngày xưa cùng Giang gia giao hảo giờ phút này càng hận không thể cách xa.

Kịch tính chính là vị vợ cả Lý thị của Giang đại nhân kia, bởi vì có đạo ý chỉ này của Thánh Thượng, trở nên tự tin hơn, ở trong phủ một lần nữa nắm giữ quyền lên tiếng, cuối cùng người cầm tức ở phủ kia ngược lại là Giang đại nhân.

Chờ Ôn Diệp biết được việc này, nàng đang chỉ huy mấy gã sai vặt đi đu dây.

Đào Chi đều nói mệt mỏi, nàng lấy một ly nước trắng từ tử muội Vân Chi, chậm rãi hỏi: "Phu nhân, người còn nghe không vậy 2?"

Ôn Diệp không giả vờ suy nghĩ: "Cùng ta xem họ chơi đu dây đi."

Đào Chi:

Vậy thì nàng sẽ không hỏi thăm vô ích.

Vân Chi ở một bên thấy vậy, môi không khỏi cong cong.

Ôn Diệp đứng trước mặt hai người, vẻ mặt tươi cười.

Tục ngữ nói, dưỡng binh ngàn ngày dụng binh nhất thời, nàng để Đào Chi thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn qua, không phải là vì hôm nay sao.

Nhìn xem, bọn họ hiện tại làm việc rất nhiệt tình.

Xích đu đặt dưới hành lang, dựa theo yêu cầu của Ôn Diệp, trực tiếp làm một cái ghế dựa không có chân, lại buộc thêm đệm mềm, ngồi lên không sợ bị đau người.

Từ Ngọc Tuyên chưa từng thấy qua xích đu, chính viện không có vì Lục thị sợ không an toàn.

Đông viện thì càng không có, Từ Cảnh Dung không thích chơi cái này, cảm thấy chỉ có cô nương gia sẽ thích, về phần Từ Cảnh Lâm một lòng chỉ có ăn.

Từ Ngọc Tuyên vẫn vây quanh một nửa xích đu, đôi mắt sáng lấp lánh, lộ ra vẻ tò mò và thích thú đối với thứ đồ mới này.

Chương 107

Một lát sau, cậu bé chạy đến trước mặt Ôn Diệp, chỉ vào xích đu, sau đó lại chỉ vào chính mình, ngửa đầu hỏi: "Nương? Con?"

Ôn Diệp cười lắc đầu, vô tình nói: "Nương làm cho mình chơi, không liên quan gì đến con."

Từ Ngọc Tuyên nghe vậy, trong lòng lo lắng, lập tức vươn tay ôm lấy bắp chân Ôn Diệp, mềm giọng gọi: "Nương-

Ôn Diệp hừ một tiếng: "Chiêu này vô dụng với nương."

Nếu là Lục thị, sợ đã sớm rơi vào cạm bẫy "Bá nương" của Từ Ngọc Tuyên rồi.

Từ Ngọc Tuyên tròn mắt, cậu bé chỉ biết chiêu này.

Không nghĩ ra cách nào khác, cậu bé đành phải tiếp tục ôm chặt một chân Ôn Diệp.

Một tiếng lại một tiếng gọi: "Nương-nương - nương..."

Ngay cả Vân Chi cùng Đào Chi đều cảm thấy tiểu công tử có chút đáng thương, nhưng Ôn Diệp vẫn không nhúc nhích, chờ xích đu làm xong, liền bảo người ôm Từ Ngọc Tuyên ra, tự mình ngồi lên, trên biên độ nhỏ lay động.

Từ Ngọc Tuyên liên tiếp mấy tiếng "Nương", cũng không thể gọi ra một chút tình thương của nương.

Mùa đông.

Trong ngày vẫn lạnh một chút, đợi đến xuân thu đầu hạ, ở bên cạnh bày một cái bàn, đặt chút đồ ăn nước trà, một bên đu dây một bên xem kịch, lại thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua.

Ngắm lại liền cảm thấy tốt đẹp.

Ôn Diệp nghĩ rất hay, Từ Ngọc Tuyên bên cạnh không thể ngồi xích đu đầy mắt đọng nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, nhưng hết lần này tới lần khác không khóc thành tiếng.

Kỷ ma ma kinh hồn bạt vía đứng ở một bên, nàng không hiểu vì sao Nhị phu nhân không thể để cho tiểu công tử được như ý nguyện, không phải chỉ là một cái xích đu thôi sao.

Hơn nữa Tây viện rộng rãi như vậy, cho dù là làm cái thứ hai cũng được.

Ôn Diệp không nhanh không chậm lắc lư chán chê, mới đặt chân chạm đất, dừng lại, vẫy tay với đứa bé vành mắt đỏ: "Lại đây."

Kỷ ma ma còn trong đáy lòng vì Từ Ngọc Tuyên bệnh vực kẻ yếu, vốn tưởng rằng trải qua chuyện này, tiểu công tử có lẽ sẽ lạnh lòng Nhị phu nhân hai ngày, chưa từng nghĩ Nhị phu nhân không nhẹ không nặng nói hai chữ "Lại đây".

Tiểu công tử miệng không mím, vẻ mặt cũng không ủy khuất nữa, từng bước nhỏ lướt qua, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Vẫn ngọt ngào gọi Nhị phu nhân: "Nương-"

Kỷ ma ma liên cam nín: "..."

Hoàn toàn không nghĩ tới.

Ôn Diệp ngồi trên xích đu, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Ngọc Tuyên hỏi: "Có phải muốn ngồi rồi không?"

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên khôi phục sáng ngời, gật đầu như trống: "Tuyên nhi muốn ngồi!"

Ôn Diệp lại đột nhiên thở dài: "Nhưng đây là xích đu nường hao tâm tổn sức để người ta làm, nường cũng muốn ngồi mãi, tại sao phải tặng cho con chứ?"

Từ Ngọc Tuyên nghiêng đầu, nghĩ ra một câu: "Vì người là nường?"

Ôn Diệp đúng lý hợp tình phản bác: "Vậy con vẫn là con trai ta, sao con lại không biết nhường ta?"

Từ Ngọc Tuyên khẽ nhếch miệng, không biết nói cái gì.

Ôn Diệp tiếp tục: "Nhưng nếu con thật sự muốn ngồi, cũng không phải là không thể."

Từ Ngọc Tuyên lập tức lại gần trước mặt nàng, một bộ dáng: "Người nói ta nghe".

Ôn Diệp hơi khom lưng, nhìn thẳng Từ Ngọc Tuyên nói: "Cái xích đu này ta làm ra tốn rất nhiều tiền, con cũng không trả giá, chỉ muốn ngồi không?"

Bạc?

Từ Ngọc Tuyên đối với bạc không có khái niệm gì, nhưng cậu bé vẫn biết đó là thứ tốt.

Không biết trong đầu tiểu hài nhi nghĩ tới cái gì, chỉ thấy cậu bé

quay đầu chạy tới trước mặt Kỷ ma ma, nắm lấy bà ấy muốn đi ra ngoài, trong miệng còn hô: "Hồi! Hồi!"

Kỷ ma ma không biết tiểu công tử đột nhiên bị làm sao, bà ấy nhìn Nhị phu nhân một chút, thấy đối phương không có biểu thị gì, chỉ có thể phúc thân cáo lui, khom lưng ôm lấy Từ Ngọc Tuyên, dựa theo ý của cậu bé, trở về chính viện.

Tết Nguyên đán sắp đến rồi, năm trước nhiều sự tình, Lục thị không thường ở phủ, cần đi các nơi thôn trang ở kinh ngoại kiểm tra sổ sách, một năm mặc dù chỉ một lần, nhưng Quốc công phủ gia nghiệp lớn, sẽ không xong trong bảy tám ngày.

Từ Ngọc Tuyên ở phòng bên trái chính viện, lúc Kỷ ma ma ôm cậu bé trở về, Lục thị đã ra ngoài hơn một canh giờ, bất luận là Tiển ma ma hay là đại tỳ nữ Thanh Mai và Bạch Mai đều đi theo.

Chương 108

Cho dù Kỷ ma ma có ý muốn đi tố cáo, cũng không còn nơi nào để đi.

Từ Ngọc Tuyên trở lại phòng mình, lập tức bảo Kỷ ma ma thả mình xuống, sau đó chạy về phía giường.

Từ Ngọc Tuyên đi giày da nhỏ, bò lên giường, một lúc lâu sau từ bên trong lấy ra một hộp gấm nhỏ.

Chờ Kỷ ma ma nhìn thấy, không khỏi kinh hô: "Từ khi nào tiểu công tử đem cái hộp này giấu ở trong giường?"

Thậm chí ngay cả bà ấy cũng không biết.

Trong hộp gấm nhỏ đều là tiền mừng tuổi hàng năm cùng với tiền tiêu vặt thường ngày mà Lục thị và Từ quốc công thỉnh thoảng cho Từ Ngọc Tuyên. Tuy nói Từ Ngọc Tuyên hiện tại căn bản không cần tiêu bạc, nhưng Lục thị vẫn phải cho, không cho luôn cảm giác thiếu chút gì đó.

Kỷ ma ma trước kia cũng nghĩ như Lục thị, hôm nay, bà ấy bỗng nhiên có một loại dự cảm...

Đại khái là phản ứng của Kỷ ma ma làm cho Từ Ngọc Tuyên cảm nhận được một loại cảm giác thành tựu bí ẩn, bộ dáng của cậu bé giờ phút này tràn ngập chút đắc ý.

Từ Ngọc Tuyên ôm hộp gấm nhỏ, chờ Kỷ ma ma mang giày nhỏ cho cậu, vừa xong liền nói: "Đi tìm nương!"

Kỷ ma ma vừa nghe, thần sắc phức tạp lên, nhưng cũng không có nói gì, chỉ dựa theo Từ Ngọc Tuyên yêu cầu, ôm cậu bé đi tới tây viện.

Ở phía Tây viện

Sau khi Kỷ Ma ma cùng đoàn người Từ Ngọc Tuyên rời đi.

Đào Chi nhịn xuống, nhưng không nhịn được, còn hỏi: "Phu nhân, người muốn lấy tiền của tiểu công tử sao?"

Ôn Diệp liếc nàng ấy một cái: "Cái gì gọi là lừa gạt, con trai chủ động hiếu thuận với nương, sao có thể gọi là lừa gạt?"

Đào Chi: "... Phu nhân, ta nói không lại người."

Ôn Diệp cầm một miếng bánh ngọt, vừa ăn vừa cảm than: "Manh đến mức không có đối thủ, cũng là một loại cô độc."

Đào Chi trước mắt khiếp sợ.

Vân Chi yên lặng chờ ở một bên, không lên tiếng.

Bất quá trong lòng lại nói, Đào Chi a, người hảo hảo chộc phu nhân làm gì.

Ôn Diệp ăn một đĩa điểm tâm nhỏ, cuối cùng cũng đợi được Kỷ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên trở về.

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp còn đang ngồi trên xích đu, mặt mày lo lắng của cậu bé nháy mắt không còn nữa, ôm hộp gấm nhỏ, bước chân nhỏ một sâu một cạn đi thẳng về phía Ôn Diệp.

Cũng không cho Kỷ ma ma đỡ.

Cũng may mặt đất đã được người ta dọn dẹp, bằng phẳng khô ráo, nếu không thế nào cũng phải ngã hai lần.

"Nương, này!" Từ Ngọc Tuyên đi tới trước mặt Ôn Diệp, hai tay dâng lên hộp gấm nhỏ nói: "Bạc!" Ôn Diệp nhận lấy hộp gấm, không lập tức mở ra, mà nói: "Thật sao."

Nàng nhìn thoáng qua Kỵ ma ma đi tới gần.

Kỵ ma ma hiểu ý, lập tức giải thích: "Đây là tiểu công tử giấu trong giường, lão nô cũng không biết."

Ôn Diệp nghe xong, có chút bất ngờ, lập tức chỉ vào nảo nhỏ của Từ Ngọc Tuyên nói: "Không ngờ con còn nhỏ như vậy đã biết giấu tiên phòng riêng, ghê gớm thật."

Ôn Diệp bỗng nhiên nghĩ đến những lá vàng lá bạc mà Từ Nguyệt Gia đưa đến Tây viện lúc trước, cuối cùng cũng hiểu được.

Hoá ra là di truyền từ cha.

Từ Ngọc Tuyên không biết Ôn Diệp nói là có ý gì, nhưng cậu bé mơ hồ nghe ra hẳn là khen cậu, vì thế gương lên một khuôn mặt tươi cười thật to.

Ôn Diệp: "... Vậy ta mở ra đây."

Từ Ngọc Tuyên dùng sức gật đầu, trên mặt không có một tia miễn cưỡng.

Đào Chi ở một bên lắng nghe luôn cảm thấy giọng điệu vừa rồi của phu nhân giống như bà sói trong câu chuyện cô bé quàng khăn đỏ mà nàng ấy và Vân Chi kể.

Hộp gấm nhỏ không có khóa, chỉ có một cái móc khóa, dễ dàng

có thể mở ra.

"Nhiều như vậy sao" Ôn Diệp nhìn heo vàng nhỏ trong hộp gấm còn có sừng bạc xen lẫn trong khe hở, heo vàng nhỏ ước chừng là Lục thị đặc biệt đánh cho Từ Ngọc Tuyên, mỗi khi sinh nhật hoặc năm mới, dùng để mừng tuổi.

Khoan hãy nói, heo vàng nhỏ này trông khá giống Từ Ngọc Tuyên.

Ôn Diệp âm thầm so sánh hai người.

"Nương, thích?" Từ Ngọc Tuyên ghé sát đầu, ngẩng đầu hỏi.

Tuy nói Ôn Diệp đời này đối với tiền tài đã không còn chấp nhất như kiếp trước, nhưng giờ phút này một hộp heo vàng nhỏ này bày ở trước mặt nàng, nàng cũng không phải là thánh nhân đoạn tình tuyệt dục, làm sao có thể không thích chứ.

Chương 109

Bởi vậy nàng gật đầu thừa nhận: "Nương thích, nhưng những thứ này là của Tuyên nhi."

Từ Ngọc Tuyên cho rằng Ôn Diệp không cần, vậy cậu bé không được ngồi xích đu, nhất thời liền nóng nảy: "Cho nương, nương muốn!"

Cuối cùng, lại bổ sung một câu: "Tuyên nhi không cần!"

Ôn Diệp vốn là muốn lừa Từ Ngọc Tuyên... Ừm, nàng muốn trêu chọc Từ Ngọc Tuyên mấy đồng bạc cho vui, cuộc sống phải vui vẻ.

Không nghĩ tới Từ Ngọc Tuyên vừa ra tay lại là một hộp heo vàng nhỏ, điều này làm cho nàng ít nhiều có chút không đành lòng.

Chờ tương lai cậu lớn lên, có lẽ sẽ hối hận khi nghĩ lại cảnh tượng ngày hôm nay.

Vì thế Ôn Diệp không đành lòng khép hộp gắm lại, xoay người giao cho Vân Chi, nghiêm túc dặn dò: "Cất nó cùng với những thứ trước đó đi."

Vân Chi cầm hộp gắm, vẻ mặt không biết làm sao.

Phu nhân thật đúng là lừa tiền tiểu công tử.

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp đã cầm, vội đưa mắt nhìn về phía

xích đu nàng đang ngồi, lộ ra vẻ thèm thuồng.

Ôn Diệp lập tức hào phóng nói: "Mau ngồi lên đùi nường, nường sẽ ôm con bay!"

Từ Ngọc Tuyên người còn nhỏ, không có khả năng để cho cậu bé ngồi một mình trên xích đu, chỉ có thể để Ôn Diệp ôm ngồi trên đùi lay động.

Ôn Diệp một tay ôm cậu bé, tay kia vịn dây xích đu, cũng không cần tỳ nữ đẩy, dùng chân đạp hai cái, đứa bé trong lòng liên cười.

Ôn Diệp cũng cao hứng, một hộp heo vàng nhỏ lặn đó.

Nàng rất hạnh phúc.

Không có hộp heo vàng nhỏ, Từ Ngọc Tuyên cũng không có cảm giác quá lớn.

Nhưng cậu cảm nhận được sự nhiệt tình từ nường mình.

Bởi vậy cậu bé cũng rất thích....

Tuy nhiên, tình mẫu tử ấy có giới hạn thời gian.

Ôn Diệp ôm Từ Ngọc Tuyên đu dây gần nửa giờ, liền đứng dậy một tay ôm người vào trong phòng.

Gió nổi rồi.

Còn chơi nữa, thế nào cũng cảm lạnh.

Từ Ngọc Tuyên bị nàng nửa kẹp nửa ôm ở trước ngực, hai cái chân ngắc cẳng không ngừng ở không trung đạp nước, ngoài miệng hô: "Nường, con vẫn muốn chơi-"

Ôn Diệp ỷ vào cậu bé vẫn còn là trẻ nhỏ, lừa gạt: "Cái hộp con đưa, cũng chỉ có thể chơi một lát như vậy thôi."

Từ Ngọc Tuyên vừa nghe, đôi chân nhỏ cũng không đạp nữa, an phận để Ôn Diệp ôm vào phòng. Chỉ là vẻ mặt có chút thất vọng.

Gần đến giờ cơm trưa, Ôn Diệp thấy không còn việc gì, liền bảo Đào Chi đi bày bữa.

Lục thị không ở trong phủ, tiểu hài tử Từ Ngọc Tuyên đại khái là muốn dùng bữa ở chỗ nàng.

Ôn Diệp liếc nhìn đứa bé bĩu môi, không khỏi cười ra tiếng.

"Nương!" Từ Ngọc Tuyên tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có thể nhìn ra nụ cười của Ôn Diệp rất khác thường.

"Được rồi được rồi, ta không cười con nữa." Ôn Diệp nén cười.

Nhưng cũng không qua bao lâu, liền tiếp tục.

Mãi cho đến sau bữa trưa, Ôn Diệp ăn uống no ne, liền nói: "Nương muốn nghỉ trưa rồi."

Từ Ngọc Tuyên vội vàng nói: "Tuyên nhi cũng muốn!"

Bên cạnh là phòng của Từ Ngọc Tuyên ở Tây viện, cậu bé muốn ở lại thì ở, Ôn Diệp không có ý kiến: "Vậy để Kỷ ma ma ôm con qua đó ha."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, bám chân Ôn Diệp không buông, động tác này cậu bé hiện giờ rất thuần thục.

Ôn Diệp lúc này cũng có thể suy nghĩ ra ý của cậu bé, nói: "Muốn ngủ cùng ta sao?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu.

Ôn Diệp trầm tư một lát: "Cũng không phải không được, nhưng con phải nghe lời ta."

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên nhất thời sáng ngời: "Dạ"

Ôn Diệp nói "Được", quay đầu bảo Kỷ ma ma cởi đồ cho Từ Ngọc Tuyên chỉ còn lại tấm y, tiểu hài nhi cởi xiêm y cũng mუმ mუმ ngồi ở mép giường.

Ôn Diệp vén chăn lên nói với cậu: "Mau nằm vào đi."

Từ Ngọc Tuyên lập tức bò vào chỗ Ôn Diệp chuẩn bị cho cậu, cũng ngoan ngoãn nằm xuống.

Kỷ ma ma ở một bên nhìn, theo thói quen vươn tay dừng ở giữa không trung, nửa ngày đã quên thu lại.

Ôn Diệp đắp chăn cho cậu, quay đầu nói với Kỷ ma ma: "Người trông coi trước."

Sau đó đi đến gian bên cạnh rửa mặt rồi đi ra."

Kỷ ma ma vẫn canh giữ, Ôn Diệp nhìn bà ấy một cái, vén màn lên, duỗi dài đôi chân dài rồi leo lên thành giường.

Sau đó nói: "Người đi ra ngoài đi, để Đào Chi vào thay người."

Kỷ ma ma ngược mắt lên trong chớp mắt, cuối cùng đáp: "Vâng."

Ôn Diệp không quan tâm trong lòng bà ấy đang nghĩ gì, nàng không thích có người nhìn nàng ngủ từ bên ngoài, nhưng bây giờ nàng đang giữ một đứa trẻ quý giá, trong phòng vẫn phải để lại một người.

Chương 110

Nhưng cho dù phải có người ở lại, cũng phải là người mình quen thuộc, nếu không Ôn Diệp sợ ngủ trưa sẽ không yên.

Đào Chi rất nhanh tiến vào, Ôn Diệp bảo nàng ấy tìm một cái ghế ngồi, cẩn thận trông chờ đến lúc Từ Ngọc Tuyên ngủ.

Từ Ngọc Tuyên bị che kín chỉ lộ ra một cái đầu, con người tròn xoe, nghi hoặc: "Nương?"

Ôn Diệp đắp chăn lên, nằm xuống đồng thời đáp lại: "Sao vậy?"

"Không phải, cùng nhau ngủ sao?" Từ Ngọc Tuyên nói xong, bàn tay bé nhỏ dưới chăn cùng nhau động đậy.

Ôn Diệp nghiêng người, tay chống đầu, nhìn cậu bé, khẽ mỉm cười: "Bây giờ chúng ta không phải nằm chung giường sao?"

"Chỗ con ngủ chính là chỗ của cha con, đắp chăn cha con thường ngày đắp, không phải sao?"

Từ Ngọc Tuyên nháy mắt bị vòng qua, ngơ ngác lắm lắm: "Được..."

Ôn Diệp: "Vậy nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ đi."

Từ Ngọc Tuyên nghe lời, lập tức nhắm mắt lại, nhưng con người vẫn đang chuyển.

Nhưng tiểu hài nhi ngủ rất lẹ, rất nhanh đã ngủ say.

Ôn Diệp nhìn thấy liền ngáp một tiếng, ôm chần lăn vào trong, chỉ để lại phần sau đầu ở bên ngoài.

Sau bữa trưa không lâu, Lục thị mới từ thôn trang trở về, chợt nghe người ta nói Từ Ngọc Tuyên ngủ trưa ở tây viện.

Lục thị nghe xong, không để ý, bởi nàng ấy phải chạy về phủ dùng bữa trưa, cả buổi sáng nàng ở thôn trang cũng không nghỉ ngơi.

"Tuyên Nhi muốn ngủ trưa ở đâu thì để nó ngủ ở đó." Lục thị vào Noãn Các, ngồi trên ghế, Thanh Tuyết rót cho nàng một chén trà nóng.

Lục thị uống vài ngụm, trong ngoài thân thể cuối cùng cũng bắt đầu nóng lên.

Bạch Mai bên cạnh nói: "Kỷ ma ma nói, tiểu công tử ngủ cùng Nhị phu nhân, bây giờ còn chưa dậy."

Động tác uống trà của Lục thị dừng lại, ngược mắt nói: "Vẫn chưa dậy?"

Bạch Mai: "Vâng."

Lục thị lại hỏi: "Cả ngày hôm nay Tuyên nhi đều ở Tây viện sao?"

Bạch Mai gật đầu: "Buổi sáng Nhị phu nhân sai người dựng xích đu dưới hành lang, dẫn tiểu công tử đi chơi một lát, Kỷ ma ma nói tiểu công tử rất vui vẻ, bữa trưa cũng ăn thêm vài bát."

Lục thị đặt chén trà xuống, ngay cả điểm tâm Thanh Tuyết đưa tới cũng không có khẩu vị ăn, bất tri bất giác nói chuyện cũng mang theo chút chua xót: "Hai nương con thật biết hưởng thụ."

Từ Quốc công thay Hoàng thượng kết thúc huấn luyện binh lính tại đại doanh Tây Giao, y cũng không chịu ngồi yên mà tới công bộ lĩnh chức, làm việc với công Bộ để nghiên cứu vũ khí phù hợp hơn với tướng sĩ Đại Tấn, nghe nói mấy ngày nay rất có hiệu quả, thường xuyên đi sớm về trễ.

Từ Nguyệt Gia thì càng không cần phải nói, một năm mười hai tháng, chưa bao giờ thấy hần thực sự nhàn rồi dù chỉ một tháng.

Mà chính Lục thị, thời điểm này hàng năm, là một khoảng thời gian bận rộn nhất của nàng ấy, kiểm tra trang vụ, danh sách ngày tết, kiểm kê thông gia lui tới để tặng lễ vân vân, không có một khắc thanh nhàn.

Ngay cả Từ Cảnh Dung cùng Từ Cảnh Lâm đều theo đuổi việc học mà tiên sinh bố trí trước khi rời đi, vì kế tiếp có thể qua năm mới.

Toàn bộ Quốc công phủ trước mắt đại khái cũng chỉ có Ôn Diệp nhàn nhã nhất.

Không đúng, hiện tại hần là còn phải thêm Từ Ngọc Tuyên.

Lục thị gả vào Quốc công Phủ chín năm, hàng năm đều như vậy, năm nay có thêm Ôn thị, chỉ sợ so sánh, nàng ấy mỗi ngày vất vả vì một đại gia tử, Ôn thị lại có thể ở tây viện vui chơi giải trí, còn đu dây.

Cái xích đu kia, nàng ấy đã nhiều năm không ngồi qua.

Đương nhiên, Lục thị hiện tại cũng không có cái tâm tư chơi xích đu, nàng chỉ cảm thấy cuộc sống của Ôn thị cũng quá thoải mái.

*

Ngày lành quả nhiên phải khiêm tốn một chút, bằng không nói không chừng sẽ đưa tới phiền toái.

Ôn Diệp mới từ trong giấc ngủ trưa tốt đẹp tỉnh lại, đã được báo cho biết trên phủ còn có ba thôn trang còn chưa tuần tra, nàng phải đi.

Ba thôn trang này đều trên danh nghĩa của Nguyệt Gia, theo lý nên thuộc về Ôn Diệp quản.

Ôn Diệp rất muốn hỏi, viết tên nàng chưa?

Nhưng ai kêu Lục thị bị bệnh, cũng không thể để cho một bệnh nhân mang bệnh đi làm.

Tuy rằng nàng hoài nghi Lục thị rất có thể là đang giả bệnh.

Cũng may Ôn Diệp hỏi thăm một chút, chỉ đi kiểm tra xem có sai sót gì trong vụ thu hoạch của trang trại và sổ sách kế toán mà trưởng thôn giao lại hay không.

Chương 111

Ho sợ rằng để nhận được phần thưởng từ chủ, những người nông dân sẽ khai gian về thu hoạch của mình và áp bức tá điền.

Trang Tử ở ngoài thành, có chút xa, nhưng nếu thuận lợi vẫn có thể trở về trong ngày.

Ngoại trừ việc đi xe mệt nhọc một chút, những thứ khác thì không có gì.

Ôn Diệp là một người biết tìm niềm vui trong cuộc sống, coi như là đi trải nghiệm sự giải trí ở nông thôn cổ đại là được rồi.

Ôn Diệp bảo Vân Chi và Đào Chi nhanh chóng thu dọn mấy bộ xiêm y.

Đào Chi vừa thu dọn vừa hỏi: "Phu nhân, Quốc công phu nhân không phải nói ba thôn trang kia không xa, một ngày là có thể trở về, người bảo bọn ta thu dọn xiêm y làm gì?"

Ôn Diệp sâu kín liếc nhìn nàng ấy: "Tẩu tẩu chỉ nói "Nếu thuận lợi, vậy vạn nhất không thuận lợi thì sao?"

Nói xong, nàng suy nghĩ một chút, nhắc nhở một câu: "Hai người cũng mang thêm hai bộ đi."

Sáng sớm hôm sau, Ôn Diệp quần áo choàng dày, ôm lò sưởi, lên xe ngựa.

Trong xe đã sớm chuẩn bị xong nước trà nóng và bữa sáng mới

ra lò không bao lâu, Ôn Diệp không cẩn thận dậy muộn, bữa sáng chỉ có thể dùng qua loa trong xe.

Ba thôn trang nối liền với nhau, Ôn Diệp chọn thôn trang ở giữa làm điểm dừng chân.

Ở trong xe ngủ một giấc, sau khi Ôn Diệp tỉnh lại hỏi, biết được mới đi được một nửa đường.

Xe ngựa ước chừng đã chạy hơn hai canh giờ, sau khi đến nơi cũng sắp giữa trưa.

Ôn Diệp đi xuống xe ngựa, nhìn ra xa, xa xa trắng như tuyết, mênh mông vô bờ.

Cảnh đẹp đấy.

Ôn Diệp đang dừng chân thưởng thức, một trận gió lạnh thổi qua.

Ôn Diệp: "..."

Quên đi, vẫn là nhanh chóng vào xe thôi.

Quốc công Phủ.

Hôm nay Lục thị đặc biệt dậy muộn hơn thường ngày, chậm rãi dùng bữa sáng, ngồi ở trên Noãn các, trong tay cũng cầm quyển sách, nhưng là một quyển kinh thơ, trên bàn bày một bình trà nóng cùng một đĩa điểm tâm.

Đợi lát xem vài trang, Lục thị mới hỏi: "Người ra khỏi phủ chưa?"

Tiến ma ma nói: "Luc Phu nhân người còn chưa dậy, Nhị phu nhân đã xuất phát đi thôn trang rồi ạ."

Lục thị nhếch môi: "Cuối cùng đến phiên nàng ta bận rộn còn ta được nghỉ ngơi rồi."

Đừng nói, loại cảm giác này thật đúng là không tệ, không trách được Ôn thị nguyện ý cả ngày làm ồ ở Tây viện không ra.

Tiến ma ma cũng không biết nói cái gì cho phải, bà ấy cũng là lần đầu tiên thấy phu nhân như vậy, phảng phất về tới tuổi nhỏ, vẫn là tính tình nũng nịu của tiểu cô nương. Nhị phu nhân thật đúng là có năng lực.

Lục thị thoải mái uống một ngụm trà nóng, vừa mới cầm một miếng điểm tâm chuẩn bị nếm thử, Thanh Tuyết từ bên ngoài đi vào, nói phía sau nàng ấy: "Phu nhân, đại cô thái thái đến Thịnh Kinh."

Điểm tâm trong tay nàng không phải để ăn cũng không phải để cất, rõ ràng là một ngày tốt lành, cho nên nàng ấy mới cố ý chọn hôm nay cáo "Bị bệnh."

Lục thị hỏi: "Không phải nói rõ ngày mai mới đến sao?"

Thanh Mai hồi đáp: "Nói là trên đường thiếu chút nữa gặp tuyết lở, đại cô thái thái sợ lại xảy ra tai nạn bên ngoài, nên để cho xe phu chạy suốt đêm, giờ phút này phỏng chừng đã sắp vào thành."

Người đến Quốc công phủ báo tin chính là thị vệ đi theo đại cô thái thái nhiều năm, Thanh Mai nhận ra hẳn.

Vị đại cô thái thái này là muội muội ruột thịt khác của lão quốc công, lớn hơn Từ cô mẫu gả vào Xương Nam Hầu phủ hai tuổi.

Năm đó gả lúc tuổi còn nhỏ, điều bất hạnh chính là, không tới hai năm lang quân vì bệnh mà qua đời.

Đại cô thái thái mấy năm nay theo nhi tử ra ngoài, vẫn chưa từng hồi kinh.

Năm ngoái nhi tử tại hôm nhậm chức cưới thê tử, bởi vì đường xá xa xôi, Lục thị đem quà mừng tặng gấp đôi, phái người cấp bách đưa qua.

Con dâu vào cửa, đại cô thái thái liền cảm thấy năm nay dù thế nào cũng phải mang con dâu về kinh nhận người.

Vì thế mẹ chồng nàng dâu liền bỏ lại nhi tử/lang quân, mang theo một đám tôi tớ thị vệ, phong trần mệt mỏi, từ lãng ngoài thành ngàn dặm khởi hành về Thịnh Kinh.

Sáng sớm liền gửi thư ước định, mẹ chồng nàng dâu vào kinh, tạm trú ở Quốc công phủ, phòng cho khách Lục thị đều chuẩn bị tốt, chờ các nàng ngày mai đến sau đó vào ở

Chương 112

Nhưng người tính không bằng trời tính, không nghĩ tới hai người vào kinh sớm hơn dự định.

Lục thị bất đắc dĩ, buông thi kinh cùng điểm tâm xuống giường.

Đội mặc xiêm y xong, Lục thị bắt đầu phân phó: "Đi gọi phòng bếp chuẩn bị canh nóng thức ăn nóng, phái mấy người qua xem phòng cô thái thái ở có bỏ sót chỗ nào không, nhớ đốt hương mà cô thái thái thích ngửi lên."

"Quên đi, ta đây tự mình đi qua một chuyến." Lục thị thở dài một hơi.

Nàng chính là một người lao lực.

Trên thôn trang ngoại ô.

Ôn Diệp ở trên giường sưởi ấm, cũng đã đến giờ dùng cơm trưa.

Ăn uống trên thôn trang đều tương đối tùy ý, không có bày biện tinh xảo như ở Quốc công phủ, nhưng thắng ở chỗ hương vị cũng không tệ.

Đi ra ngoài, không có nhiều quy củ như vậy, Ôn Diệp trực tiếp gọi món hầm.

Trong nồi có gà sườn khoai tây, còn có cà tím đậu đũa trông trong phòng ẩm vân vân, hầm mềm nhừ, bên cạnh nồi sắt còn bánh bột ngô chiên, chấm nước canh ăn, rất thơm.

Ôn Diệp nghe nói thôn trang còn nuôi ngỗng.

Bên ngoài đang có tuyết lớn, nhìn kìa, ông trời đang giúp nàng.

Ôn Diệp định ở lại thôn trang hai đêm, ngày mai ăn ngỗng hầm áp suất.

Tây viện Quốc công phủ.

Tin tức đại cô thái thái sắp đến phủ, Lục thị phái người đi tới quan thự và công bộ doanh rèn binh khí thông báo cho Từ Nguyệt Gia và Từ quốc công.

Từ Nguyệt Gia đã hai ngày không hồi phủ, một đường tuyết lớn, sau khi đến phủ, xiêm y đều thấm ướt một chút.

Từ Nguyệt Gia trực tiếp đi tới tây viện, đi vào chính viện, rồi vào đại sảnh.

Lại phát hiện trong phòng trống rỗng, không có nửa phần cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa.

Bước chân của hắn dừng lại, theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

Tám đệm dày trên giường mềm được xếp ngay ngắn, trên bàn trà cũng không có đĩa điểm tâm.

Từ Nguyệt Gia xoay người đi đến thư phòng phía tây, nơi này không biết đặt chiếc ghế dài mềm từ lúc nào.

Đệm dày cũng gấp chỉnh tề.

Ngay khi Từ Nguyệt Gia đang nghi hoặc trong lòng, trong viện truyền đến tiếng động tĩnh.

Trong viện, Kỷ ma ma khấn trương đi theo bên người Từ Ngọc Tuyên nói: "Nhị phu nhân thật sự không có ở đây, hay là ta ôm tiểu công tử vào xem một chút nhà."

Tuyết trời đường trơn, không cẩn thận một cái, ngay cả người lớn cũng sẽ dễ dàng bị ngã, huống chỉ Từ Ngọc Tuyên là một tiểu hài tử cách hai tuổi còn kém vài ngày. Từ Ngọc Tuyên xoay người cự tuyệt, muốn tự mình đi, nhưng bước chân ngược lại nghe lời mà chậm lại.

Từ Nguyệt Gia rời khỏi thư phòng, đi ra ngoài, vừa lúc gặp được Từ Ngọc Tuyên vừa đi tới hành lang.

Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu, hô: "Cha."

Từ Nguyệt Gia "Ừ" một tiếng, đồng thời hỏi: "Tới tìm Nương con sao?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu, thân sắc có chút câu nệ: "Tìm Nương, cùng nhau chơi."

Từ Nguyệt Gia nhìn lướt qua sân vắng vẻ, nói: "Nương con không có ở đây."

Từ Ngọc Tuyên lập tức nói: "Tìm

Từ Nguyệt Gia bình tĩnh nói: "Ta không biết Nương con ở nơi nào."

Kỷ ma ma ở một bên nghe xong, vội vàng giải thích: "Là như vậy, Quốc công phu nhân hôm qua tuần tra xong thôn trang trở về thì thân thể có chút không khỏe, nhưng trong phủ còn có mấy thôn trang chờ đi tuần tra, vì thế Quốc công phu nhân liền năn nỉ Nhị phu nhân thay người đi, Nhị phu nhân sáng nay chưa tới giờ Thìn đã ngồi xe ngựa ra khỏi phủ."

"Lão nô đã nói với tiểu công tử rồi, chỉ là tiểu công tử nhất định phải đích thân tới xem."

Từ Nguyệt Gia nghe xong, nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên nói: "Nghe thấy chưa? Nương con không ở trong phủ."

Từ Ngọc Tuyên cúi đầu xuống, cúi đầu lên tiếng: "Tuyên nhi nghe rồi."

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Bên ngoài lạnh, về thư phòng đi."

Lời của cha, Từ Ngọc Tuyên vẫn nghe, chỉ là ngưỡng cửa có chút cao, cậu bé mặc lại dày, đi đứng không bước qua được, vì thế ngẩng đầu nhìn về phía Kỷ ma ma.

Kỷ ma ma nhanh chóng tiến lên khom lưng ôm lấy, theo Từ Nguyệt Gia vào phòng.

Vào thư phòng, Từ Ngọc Tuyên bảo Kỷ ma ma buông mình xuống, sau đó đập đập leo lên chiếc ghế dài mềm mại.

Cậu bé nhớ rõ đây là nơi nương thường lui tới.

Từ Nguyệt Gia ngồi ở sau bàn học, yên lặng đọc sách.

Một lúc lâu sau giữa hai cha con chỉ có tiếng lật trang sách.

Từ Ngọc Tuyên trừng mắt nhìn, vặn vẹo thân thể, xoay qua, đưa lưng về phía Từ Nguyệt Gia, xuyên qua cửa sổ giấy nhìn ra bên ngoài.

Chương 113

Một lát sau, Từ Ngọc Tuyên không nhìn được quay đầu lại hô một tiếng: "Cha."

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng ngược mắt, âm thanh ôn hòa: "Chuyện gì?"

Từ Ngọc Tuyên giơ ngón út, chỉ ra bên ngoài, mềm giọng nói: "Xích đu."

Từ Nguyệt Gia theo phương hướng cậu bé chỉ nhìn qua, thấy tuyết không biết lúc nào ngừng, im lặng một cái chớp mắt nói: "Con muốn ngồi sao?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu.

"Chăm sóc tốt." Những lời này là nói với Kỷ ma ma, ý là cho phép.

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên sáng lên, lập tức vịn vịn trên ghế dài, ý bảo Kỷ ma ma ôm mình ra ngoài.

Từ Nguyệt Gia cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Kết quả trang sách không lật đến hai lần, Từ Ngọc Tuyên lại trở về.

Người cũng trở nên iu xiu.

Từ Nguyệt Gia không biết cậu bé thế nào, hỏi: "Không ngồi nữa

à?"

Từ Ngọc Tuyên lắc lắc cái đầu nhỏ: "Muốn Nương."

Từ Nguyệt Gia mím môi: "Nương con đi thôn trang, chạng vạng tối mới có thể về phủ."

Từ Ngọc Tuyên nghe xong, hít hít cái mũi nhỏ.

Lúc này Kỷ ma ma có chút đau lòng nói: "Người có điều không biết, hôm qua là Nhị phu nhân ôm tiểu công tử ngồi xích đu."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, liếc mắt nhìn khát vọng gặp nương của Từ Ngọc Tuyên, hần dừng lại.

Hần nghĩ nghĩ nói: "Không bằng ta dạy con đọc sách?"

Từ Ngọc Tuyên mặt lộ vẻ mê mang.

Từ Nguyệt Gia không đợi cậu bé phản ứng, đứng dậy đi lên giá sách đổi một quyển khác.

Mở ra một trang trong đó, Từ Nguyệt Gia đọc: "Phàm là người không thể tiết kiệm cho mình, tất sẽ lấy của người khác."

Ý tứ của những lời này là...

Từ Ngọc Tuyên vô thức lùi lại nửa bước.

Không hiểu, một chữ cũng nghe không hiểu....

Từ Nguyệt Gia đọc một câu, Từ Ngọc Tuyên lui một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự kháng cự.

Từ Nguyệt Gia nhìn thấy hành động của cậu bé, dừng lại, hỏi: "Con không thích quyển này sao?"

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu.

Từ Nguyệt Gia khép sách lại, nói: "Như vậy đi, con muốn đổi quyển nào?"

Cha không vui

Nó nhớ nường. Từ Ngọc Tuyên quả quyết đưa tay nhỏ bé với Kỷ ma ma: "Ma ma, trở về."

Kỷ ma ma: "..."

*

Mẹ chồng nàng dâu Đại cô thái thái cuối giờ Mùi đã đến Quốc công phủ, phong trần mệt mỏi, cả người sương hàn, nhìn có chút chật vật.

Thật sự ông trời này có tính tình quá quái lạ, tuyết rơi một hồi dừng một hồi, hơn nửa lúc trước thiếu chút nữa gặp phải tuyết lở, mẹ chồng nàng dâu của đại cô thái thái thẳng đến khi vào Quốc công phủ lòng mới rơi vào thực địa.

Lục thị thấy hai người, lúc này đổi chủ ý, trực tiếp dẫn hai người đi vào phòng đã chuẩn bị sẵn.

Chờ chút nữa dùng bữa xong lại đến chính viện gặp người cũng không muộn.

Lục thị và đại cô phu nhân gặp mặt không nhiều lắm, chỉ nhớ là một người hào phóng dễ ở chung.

Khi đó thế cục Thịnh Kinh bất an, đại cô phu nhân sợ ảnh hưởng đến con trai đi học, cả nhà liền trở về nguyên quán nhà chồng, đợi con trai trúng cử thì hậu phương vào kinh, chờ con

trai thi vào trung học phổ thông mưu chức quan huyện lệnh tiếp theo của Lăng thành, lại tiếp tục theo con trai ra ngoài lăng thành.

Huyện lệnh này vừa làm đã là nhiều năm.

Nghiêm túc tính ra, Lục thị cũng đã năm sáu năm không gặp đại cô thái thái.

Dọc theo đường đi, Lục thị tinh tế cùng đại cô thái thái nói: "Con đã cho người chuẩn bị canh nóng nước nóng, người cùng Hủy nương có thể tắm rửa sạch sẽ, ăn đồ nóng rồi nghỉ ngơi nửa tiếng, buổi tối nhà chúng ta lại tụ tập."

Hủy nương chính là con dâu của đại cô thái thái, họ Diêu, là nữ nhi của tri phủ đại nhân Lăng thành.

Đại cô thái thái mặt mày anh khí, là một người cởi mở, bà ấy nói: "Đầu nghe theo con, ta với Hủy nương quả thật mệt mỏi rồi."

Viện là khuê viện của đại cô thái thái trước khi xuất giá, chẳng qua sau này Lục thị mua thêm một ít thú trên cơ sở vốn có.

Noãn các đã nóng, đợi mấy người ngồi xuống, các tỳ nữ lục tục đi vào, dâng lên trà nóng cùng đồ ăn.

Lục thị ngồi ở một bên cùng đi theo.

Đại cô thái thái không khách khí uống liên mấy chén trà nóng, đợi thân thể hoàn toàn ấm áp, mới cầm lấy thìa múc văn thần nóng hổi ăn.

Vì có thể nhanh chóng vào kinh thành, dọc theo đường đi các nàng ngay cả thời gian nấu nước cũng tiết kiệm, vẫn luôn chịu đựng.

Chương 114

Đại cô thái thái ăn mấy viên van thẩn nhỏ sau, thấy con dâu Diêu thị từng miếng từng miếng ăn chậm rì rì, không khỏi nhíu mày nói: "Biểu tẩu con không ăn thịt, không cần lo lắng, với cả con xưa nay không phải thích ăn cay sao?"

Đại cô thái thái nhìn thoáng qua chén ớt trên bàn nói: "Ăn chút cay đi, vừa vận chống lạnh."

Ớt là bà cố ý để cháu dâu thêm vào.

Mặt Diêu thị đỏ bừng, vội vàng kéo góc áo bà bà, nhỏ giọng ngăn cản: "Nương, đừng nói nữa..."

Nàng ấy đây không phải là nghĩ lần đầu vào kinh, lại ở nhà mẹ đẻ của bà bà, dù sao cũng phải biểu hiện thực nữ đoan trang một chút, thế mới không làm cho mẹ chồng lang quân còn có Diêu gia mất mặt.

Lục thị thấy mẹ chồng nàng dâu thân thiết, cười cười nói: "Không cần câu nệ, coi như là ở nhà mình thôi."

Có Ôn Diệp làm ví dụ này, Lục thị hiện tại nhìn Đại cô thái thái một miếng ăn hai ba viên van thẩn cũng không cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Chớ nói chi là thêm ớt vào canh van thẩn nhỏ.

Diêu thị thấy Lục thị không giống làm bộ, cuối cùng cũng bỏ thêm chút ớt vào trong van thẩn.

Mì vằn thắn canh gà, rất tươi ngon, chỉ ăn như vậy cũng đã rất ngon rồi.

Nhưng Diêu thị mà không cay thì không vui, ăn cái gì cũng thích thêm chút ớt hoặc phết tương ớt lên trên.

Đại cô thái thái ăn gần hết, bảo tỳ nữ múc cho bà ấy một chén canh vằn thắn, chậm rãi múc uống, thuận tiện trò chuyện với Lục thị: "Không phải nói Tử Đan lại thành thân sao? Sao không gặp tân phụ của nó?"

Lục thị giải thích: "Sáng nay đệ muội thay con đi tuần tra thôn trang vùng ngoại ô, vốn định tuần tra xong thôn trang thì mới trở về, nghỉ một đêm, vừa vặn có thể đuổi kịp người và Hủy nương vào kinh."

Đại cô thái thái cũng không để ý cái này, nói: "Người lúc nào cũng có thể gặp, ta thấy hôm nay tuyết chắc sẽ không dừng lại, con sớm phải người đi theo đi."

Đi nói một tiếng, không cần hôm nay trở về gấp."

t

Trận tuyết lở ban ngày kia, bây giờ bà ấy còn sợ hãi, nghe nói còn từng chôn vùi vài chiếc xe ngựa đi ngang qua.

Lục thị cũng có ý này, lúc giờ Mùi tuyết vẫn chỉ là ngừng một đợt, hiện tại bên ngoài đã nổi lên trận tuyết lớn.

Đường ngoại ô không dễ đi, không bằng chờ ngày mai tuyết ngừng lại rồi từ thôn trang trở về.

"Cô mẫu yên tâm, con đã phái người đi." Lục thị trả lời: "Chỉ là phải ủy khuất đệ muội ở lại thôn trang một đêm."

Đại cô lại hỏi: "Vị kế thất Tử Đan này, con ở chung với con bé ấy như thế nào?"

Xa cách Thịnh Kinh mấy năm, Đại cô thái thái quen với những thế gia kia, xuống dốc không ít. Đại cô thái thái không biết những người giàu mới nổi lên trong những năm gần đây, nhưng bà vẫn có ấn tượng mơ hồ về Ôn gia, lúc đó địa vị chính thức của người đứng đầu Ôn gia không cao lắm, nhưng với nên tảng do tổ tiên tích lũy được, việc ông ta được thăng chức chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng Đại cô thái thái không có ý kiến gì, bọn nhỏ thích là được rồi.

"Người không tệ, đối với Tuyên Nhi cũng tốt." Lục thị khách quan nói: "Chỉ là có hơi lười biếng một chút."

Đại cô thái thái nghe xong, nói trúng tim đen: "Đó là bởi vì có con ở đây, Quốc công phủ chưa phân gia, có một trưởng tử mọi chuyện đều có thể giải quyết thỏa đáng như người, làm sao còn cần đến con bé nữa."

Đã nhiều năm như vậy, còn có thể nhớ rõ bà thích mùi hương nào.

Kỳ thật trước khi vào Quốc công phủ, Đại cô thái thái cũng có hơi chút thấp thỏm, huynh tử trong phủ đều đã không còn, đối với vị cháu dâu Lục thị này, nhận thức và hiểu biết của bà đối với nàng ấy còn dừng lại ở mấy năm trước, năm nay theo nhi tử ra ngoài mấy năm nay, liên hệ với kinh thành, ngoại trừ Quốc công phủ còn có Xương Nam Hầu phủ, cơ hồ đều không chênh lệch nhiều lắm.

Nhưng hôm nay vừa thấy, bà cuối cùng cũng có thể yên tâm, Quốc công phủ vẫn là Quốc công phủ trong trí nhớ của bà.

-- --

Đại cô mẫu lại nói: "Con cũng không cần suy nghĩ nhiều, có lẽ con dâu thứ thích cuộc sống không phải lo lắng mọi chuyện như thế này"

Chẳng hạn, giống như bà, con dâu đã giao hết việc nhà hai tháng sau khi bà vào nhà.

Chương 115

Cho du chỉ là một ngôi nhà to bằng bàn tay, bà ấy cũng lười quản.

Lục thị nhớ lại một số chuyện xảy ra sau khi Ôn thị gả vào, không khỏi mỉm cười: "Cô mẫu đoán chuẩn thật."

Đại cô thái nương mày, nói: "Nghe con nói như vậy, ta cũng muốn sớm gặp con bé."

Đợi mẹ chồng nàng dâu tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, Lục thị mới rời đi.

Sau khi trở lại chính viện, Lục thị cũng không nhàn rồi, buổi tối muốn ở chính viện dùng bữa, hiện tại phải bắt đầu chuẩn bị.

Khẩu vị của Đại cô thái thái cùng biểu đệ muội Diêu thị phải thêm vào danh sách đồ ăn, còn có các nàng kiêng ăn cái gì, cũng phải cẩn thận tránh đi.

Chờ phân phó xong, Lục thị mới có thời gian rảnh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Nhìn tuyết trắng dày nặng trong viện, nàng ấy không khỏi bắt đầu lo lắng với Tiển ma ma: "Sớm biết tuyết sẽ rơi lớn như vậy, sẽ không cho Ôn thị hôm nay đi tuần tra thôn trang."

Lục thị hiện tại có chút hối hận, trời lạnh như vậy, qua đêm ở thôn trang phải chịu nhiều khổ.

Tiến ma ma trấn an nói: "Phu nhân yên tâm, chỗ ở trên thôn trang mặc dù so ra kém trong phủ, nhưng cũng coi như sạch sẽ gọn gàng, Nhị phu nhân chỉ ở đó ủy khuất một đêm, đợi ngày mai tuyết ngừng, là có thể trở về."

Lục thị thở dài: "Cũng chỉ có thể như vậy."

"Đúng rồi." Lục thị bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, bổ thêm một câu: "Người quay đầu tìm lại cái áo lông cáo thuần sắc trong kho phòng ta ra, chờ đệ muội trở về, người sai Thanh Tuyết đưa qua."

Nói cho cùng Ôn thị giờ phút này bị vây ở thôn trang vẫn là do nàng ấy cố ý giả bệnh ở bên trong.

Nên bồi thường cho nàng.

Nhưng một cái áo lông cáo có phải thiếu hay không?

Lục thị cuối cùng lại nói: "Lấy một vạn lượng lợi nhuận từ cửa hàng trên danh nghĩa nhị đệ, ở trong phòng riêng của ta lại lấy ra hai ngàn lượng, cùng với lông cáo đưa đi."

Thiếu chút nữa quên mất, Tết sắp đến rồi, thông gia Quốc công phủ đông đảo, gửi quà cho nhau, mặc dù phủ đã lập danh sách để người bên dưới chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng khó tránh khỏi sẽ có một ít sơ hở nhỏ trước mắt nhìn không thấy.

Đến lúc đó cũng không thể để Ôn Diệp lấy bạc hồi môn của mình ra bổ sung được.

Lục thị không biết Ôn Diệp đã lấy được mấy hộp lá vàng và lá bạc từ Từ Nguyệt Gia, cho rằng trong tay nàng chỉ là một ngàn lượng ngân phiếu lần trước nàng ấy đưa cho để nhận lỗi.

Một ngàn lượng thì có tác dụng gì?

Tiền ma ma đáp: "Vâng, lão nô đã nhớ kỹ rồi."

Mà Ôn Diệp, người đang chịu khổ trong miệng Lục thị, vừa tuần tra xong hai thôn trang khác trở về.

Quả thật chịu một chút khổ, bữa trưa ăn nhiều đồ hầm, no đến muốn khóc.

Tuần tra liên tục hai thôn trang, trời cũng tối, đến giờ dùng bữa tối, Ôn Diệp chỉ có thể nhìn hai tỷ nữ ăn trước mặt mình.

Nàng thật khổ.

Bữa tối tương đối đơn giản chỉ là khoai tây hầm với nửa con gà còn sót lại giữa trưa, bên trong bỏ thêm mì sợi cán tay của đầu bếp, mì sợi hơi hơi vàng ăn vào ngon miệng.

Ôn Diệp ăn hai miếng, căn bản không đỡ thèm.

Chạng vạng tối tuyết càng rơi càng lớn, trắng xóa một khoảng, căn bản không có đường để đi.

Ôn Diệp uống một ly rượu, nói với Đào Chỉ: "Sáng mai không cần gọi ta, ta muốn ngủ thêm một lát."

Đào Chỉ nói: "Phu nhân người uống ít thôi."

Ôn Diệp lơ đãng: "Chỉ một ly thôi, ta biết kiềm chế mà."

Tửu lượng của nàng rất tốt.

Lúc này Vân Chi từ ngoài phòng đi vào, quy củ trên thôn trang không nhiều, tối nay hai người các nàng đều ngủ ở chỗ Ôn Diệp,

trong phòng vừa vặn có hai cái giường.

Ôn Diệp thấy nàng ấy đi vào, hỏi: "Những người khác đã sắp xếp xong chưa?"

Vân Chi trả lời: "Đều sắp xếp xong rồi ạ."

Ôn Diệp gật đầu, nói: "Mau tới đây làm ấm người đi."

Ra khỏi thành tuần tra thôn trang, ba người không thể bổ sung thêm xe phu, ngoại trừ hầu phòng sai vặt các tỳ nữ của nàng, còn có mười mấy thị vệ của Quốc công phủ thị vệ mà Lục thị cung.

Vân Chi đến gần nói: "Còn có một việc, người của Quốc công phủ báo cho biết, hôm nay Đại cô thái thái đã hồi kinh."

Người tới chính là gã sai vặt chân chạy của chính viện, một đường cưỡi ngựa tới đây, người đều đông cứng, Vân Chi bảo bà thu ngân chuẩn bị quần áo khô ráo cùng canh nóng đồ ăn nóng cho gã, ăn xong rồi nghỉ ngơi.

Chương 116

"Đại cô thái thái?" Ôn Diệp nhớ ra, là cô của Từ Nguyệt Gia.

Lúc trước nàng hình như đã từng nghe Lục thị đề cập qua, nói đại cô mẫu của Từ Nguyệt Gia năm nay phải hồi kinh mừng năm mới, nhưng không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy, lúc nàng tới thôn trang, người đã đến phủ.

Vân Chi nói: "Chi sợ chuyện phu nhân muốn ở lại thôn trang mấy ngày không thể thành."

Ôn Diệp có chút tiếc nuối, nhưng không sao, nàng cũng không phải chỉ sống năm nay.

Trang Tử cũng không có chân dài, sẽ không chạy được.

"Vậy qua trưa mai hãy về." Ôn Diệp nói.

Dù sao ngỗng hằm nôi áp suất, nàng nhất định phải ăn.

*

Bữa tối ở chính viện Quốc công phủ cũng chuẩn bị xong, Lục thị phân phó Thanh Tuyết đi đón Đại cô thái thái cùng Diêu thị cùng tới.

Từ Ngọc Tuyên tựa vào trong lòng Lục thị, nhìn chăm chăm vào Từ Nguyệt Gia đang ngồi thẳng cách đó không xa, một khi Từ Nguyệt Gia đem ánh mắt hướng về phía cậu bé, Từ Ngọc Tuyên lập tức chui vào trong lòng Lục thị.

Kỷ ma ma trở về cái gì cũng không nói, Lục thị tất nhiên không biết chuyện gì xảy ra ở Tây viện trong khoảng thời gian sau bữa trưa, còn tưởng rằng Từ Ngọc Tuyên đã lâu không gặp cha Tử Đan, có chút xa lạ.

Lục thị nhìn tiểu nhân nhi cố gắng chui vào trong ngực mình, buồn cười nói: "Tuyên nhi không muốn lại gần cha con sao?"

Từ Ngọc Tuyên bĩu môi, muốn nói lại không dám nói.

Từ Quốc công là lần đầu tiên thấy bộ dáng sinh động của cậu bé, cũng cười nói: "Đừng sợ, cha con không dám làm gì con đâu."

Từ Ngọc Tuyên mở to mắt, chậm rãi nhấn mạnh: "Cha, không chơi, xích đu."

Từ Quốc công đợi nửa ngày: "..."

Nói cái gì, nghe không hiểu.

Tử Đan không chơi xích đu không phải rất bình thường sao?

Hắn chơi mới có thể khiến người ta kinh hãi.

Ngược lại Lục thị đoán đại khái, nói: "Con muốn cha ôm con ngồi xích đu đúng không?"

Đoán chừng là hôm qua Ôn thị ôm cậu bé ngồi, đã nghiền, hôm nay đến Tây viện không tìm được người, nên mới chọn nhị đệ, kết quả không thể như ý nguyện.

Nhưng Từ Ngọc Tuyên nghe Lục thị nói xong, lại lắc đầu: "Tuyên nhi không muốn."

Nó không hiểu cha nó nói gì.

Lúc này ngay cả Lục thị cũng không rõ, tâm mắt hướng về phía Từ Nguyệt Gia hỏi: "De cùng Tuyên nhi đã xảy ra chuyện gì?" Từ Nguyệt Gia bình tĩnh nói: "Không có gì, chỉ dạy nó vài câu lập thân chi đạo mà thôi."

Lục thị một lời khó nói hết: "... Nó mới bao nhiêu tuổi, có thể nghe hiểu cái gì chứ."

Cha ruột giống cha dượng, mẹ kế giống mẹ ruột.

Đây là tất cả những gì đang xảy ra.

Từ Quốc công cũng không đồng ý nhìn về phía Từ Nguyệt Gia: "Cảnh Dung nghe không hiểu, đệ còn dạy cho Tuyên nhi, khó trách nó hiện giờ không thân thiết với đệ."

Từ Cảnh Dung vừa mới bước vào phòng vừa lúc nghe được một câu này, nội tâm:...

Cha thật đúng là hiểu rõ cậu.

Chỉ chốc lát sau, Thanh Tuyết dẫn Đại cô thái thái cùng Diêu thị đi tới chính viện.

Từ Quốc công cùng Từ Nguyệt Gia đồng thời đứng dậy, hướng về phía Đại cô thái thái chào một tiếng: "Cô mẫu."

Từ Cảnh Dung cùng Từ Cảnh Lâm cũng hành lễ văn bái.

Từ Ngọc Tuyên chậm nửa nhịp, theo hai vị ca ca hành lễ xong, mơ màng hô: "Cô nãi nãi."

Đại cô mẫu bị vẻ ngây ngô đáng yêu của cậu bé làm chọc cười, nhân tiện nói đùa: "Tuyên nhi lớn lên có vài phần giống Tử Đan, nhưng tính tình này thật sự không di truyền được."

Đứa cháu này của bà từ nhỏ đến lớn đều là một bộ biểu tình, làm việc có nề nếp, không thú vị lại nhàm chán.

Lục thị nói: "Tuyên nhi vẫn luôn được nuôi ở chỗ con, Cảnh Dung bình thường lại thích tới chơi với nó, một thời gian sau, không giống Tử Đan mới bình thường."

Vừa nghe đây cũng không phải là lời tốt lành gì, Từ Cảnh Dung mặc kệ, há miệng muốn phản bác, bị một ánh mắt của Lục thị chặn lại.

Từ Cảnh Dung: "...

Cậu quên hết những điều định nói.

Tuyên đệ rõ ràng càng giống Cảnh Lâm hơn, tham ăn, thích đồ ăn vặt.

Người đông đủ, Lục thị bảo các tỳ nữ dâng bữa tối.

Từ Ngọc Tuyên được sắp xếp ngồi bên cạnh Lục thị, Kỷ ma ma ôm cậu bé ngồi lên.

Cậu bé nhìn trái nhìn phải, không nhìn thấy người, nhất thời vội la lên: Nương, không ở đây?"

Lục thị nghe xong, ôn hoà giải thích cho cậu bé nghe: "Bên ngoài tuyết quá lớn, đường không dễ đi, nương con phải ở lại thôn trang một đêm mới có thể trở về."

Chương 117

Từ Ngọc Tuyên ngửa đầu hỏi: "Bao lâu?"

Lục thị suy nghĩ một chút, chọn một phương thức cậu bé có thể nghe hiểu nói: "Chờ ngày mai con tỉnh dậy là có thể nhìn thấy nương."

Từ Ngọc Tuyên cúi đầu, vẻ mặt mệt mỏi gật đầu.

Đại cô thái thái nhìn cảnh này, thật sự là kỳ lạ.

Bà đối với vị cháu dâu chưa từng gặp mặt này càng cảm thấy hứng thú.

*

Sáng sớm hôm sau, Từ Ngọc Tuyên dùng bữa sáng, liền thúc giục Kỷ ma ma ôm mình đến Tây viện.

Sau khi đến Tây viện, sẽ là giờ Thìn.

Trời lạnh tuyết đọng, bất luận là Từ Ngọc Tuyên có muốn xuống đất tự mình đi hay không, Kỷ ma ma lúc này cũng sẽ không làm như cậu bé mong muốn.

Liễu Nha dẫn hai người vào chính đường, đồng thời nói: "Chủ tử ở thư phòng phía tây, tiểu công tử có muốn đi qua không?"

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, sau khi hạ xuống đất đi thẳng vào sảnh, tìm chung quanh nửa ngày, mới nhớ tới hỏi Liễu Nha: "Nương

đâu?"

Liễu Nha khó xử: "Nhị phu nhân vẫn chưa về."

Từ Ngọc Tuyên nghe hiểu, nương vẫn chưa trở về.

Liễu Nha rất nhanh lại nói: "Nhị phu nhân không có ở đây, nhưng vẫn có chủ tử, tiểu công tử ạ."

Từ Ngọc Tuyên bữu môi, chậm rãi đi đến thư phòng phía tây.

Sau bàn học, Từ Nguyệt Gia đang nghiên cứu.

Từ Ngọc Tuyên lúc này trực tiếp bò lên ghế dài, đắp chăn nương ngày thường đắp.

Sau đó lại là sự đối diện quen thuộc.

Nhưng lúc này Từ Ngọc Tuyên không muốn chơi xích đu nữa.

Mà là hỏi: "Ở đâu?"

Từ Nguyệt Gia buông mực xuống, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Trên thôn trang."

Từ Ngọc Tuyên nghiêng đầu: "Trở về?"

Từ Nguyệt Gia đánh giá một thời gian: "Hai canh giờ."

Kỷ ma ma và Liễu Nha đứng bên yên lặng nhìn nhau.

Hai cha con rốt cuộc đang nói cái gì.

Từ Ngọc Tuyên tựa như đã hiểu, thân thể chậm rãi co vào trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu, cứ như vậy chờ.

Hai canh giờ sau, trên thôn trang.

Ôn Diệp đang đuổi theo một con ngỗng. Tuyết đã ngừng, nhưng một ngày một đêm trôi qua, mặt đất chồng chất một tầng tuyết thật dày, một chân giam xuống chính là một cái hố.

Ngỗng chạy gian nan trên tuyết, Ôn Diệp cũng vậy.

Vân Chi và Đào Chi ở bên cạnh hỗ trợ ngăn cản, khiến cho cả người đều chật vật.

Đào Chi nói: "Phu nhân, không thể đổi ngỗng hầm sao?"

Ôn Diệp cự tuyệt: "Ta muốn ăn nó, ai bảo nó cắn ta."

Đợi hai canh giờ, Từ Ngọc Tuyên vẫn không đợi được nường trở về, hướng Từ Nguyệt Gia lên án: "Cha gạt con!"

Từ Nguyệt Gia: "..."

Từ Ngọc Tuyên cuối cùng không thể chống đỡ, nghiêng người trên ghế dài, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Từ Nguyệt Gia ôm người lên giường ngủ.

Tây viện trống rỗng, chỉ có hai cha con.

Ở vùng ngoại ô xa xôi, Ôn Diệp đuổi theo con ngỗng tới lui, thuận tiện chơi một trận tuyết với con cái của các hộ nông dân.

Lúc nàng đuổi ngỗng đã thay quần áo tỳ nữ, bọn trẻ đều không nhận ra nàng, chơi rất vui vẻ.

Náo nhiệt gần nửa canh giờ.

Ôn Diệp cuối cùng cũng được ăn món ngỗng hầm nồi áp suất đã

nhắc tới từ lâu.

Vô cùng hài lòng....

Giờ ăn trưa đã qua, sau thời gian hai tách trà, Ôn Diệp lệnh người chuẩn bị khởi hành về Quốc công phủ.

Vốn dĩ nàng còn muốn mang hai con ngỗng về cho Lục thị và những người khác nếm thử, nhưng sau đó nghĩ lại nên thôi, sợ sẽ dọa bọn họ.

Loại khổ này chỉ nên giữ lại để sau này một mình nàng chịu đựng là được rồi.

Trên đường về, tuy rằng tuyết đã ngừng rơi, nhưng vì đường không dễ đi nên xe ngựa di chuyển khá chậm.

Ở trong buồng xe, Ôn Diệp dựa vào Vân Chi ngủ trưa, khi nàng tỉnh lại thì xe ngựa đã vào thành.

Sắc trời bảy giờ đã tối mờ, Ôn Diệp hỏi đã là canh mấy, Đào Chi đáp: "Đã quá nửa giờ thân rồi."

Ôn Diệp im lặng giây lát rồi nói: "Bảo Thu thúc tận lực đi nhanh hơn chút nữa."

Thu thúc là nhi tử của Thu bà tử, đều là thị tỳ bồi gả mà lúc trước Thẩm thị đã cấp cho Ôn Diệp.

Quốc công phủ thường dọn bữa tối vào giờ Dậu hai khắc, ngày thường thì cũng thôi, bây giờ Đại cô thái thái hồi kinh, mấy ngày nay nhất định phải tới chính viện ăn cơm.

May mắn thay, sau khi không ngừng đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng xe ngựa cũng tiến vào Quốc công phủ trước giờ thân sáu khắc.

Người hầu của chính viện vẫn luôn chờ chực trước cổng, vừa thấy người lập tức chạy về báo cáo.

Ôn Diệp vờ như không nhìn thấy gì, nhanh chóng về thẳng Tây viện.

Chương 118

Lần đầu tiên gặp mặt trưởng bối cần phải đoan trang ổn thỏa.

Ôn Diệp bảo Vân Chi lấy bộ y phục mùa đông màu ánh trắng ra cho nàng thay.

"Nguyệt bạch phong thanh thiên tự thủy", một màu xanh lam nhạt nhẽo như ẩn như hiện khiến cả người càng thêm dịu dàng điềm tĩnh.

Ôn Diệp nhìn mình trong gương, thoát nhìn suýt chút nữa không nhận ra chính mình.

Bộ y phục mùa đông này là do chính tay Thường di nương may, trong mỗi một đường kim mũi chỉ đều tràn đầy kỳ vọng đối với Ôn Diệp.

Đào Chi ở bên cạnh khen ngợi: "Phu nhân thật xinh đẹp."

Ôn Diệp tự tin nói: "Phu nhân nhà người ngày nào cũng đẹp."

Người đắm chìm trong một sự việc nào đó luôn dễ dàng xem nhẹ cảm nhận của ngoại giới về ngũ quan.

Vân Chi chọn một chiếc trâm ngọc phù hợp với y phục của Ôn Diệp rồi cài lên búi tóc nàng, liếc mắt thấy Từ Nguyệt Gia đột nhiên xuất hiện, tim nảy lên thành thạch, vội nói: "Phu nhân, lang quân đến rồi."

Ôn Diệp nghe vậy thì ngoái đầu lại yên lặng đánh giá người nam

nhân đột nhiên xuất hiện.

Là ăn ý sao?

Không, là trùng hợp.

Hôm nay nàng và Từ Nguyệt Gia không hẹn mà mang xiêm y cùng màu.

"Lang quân đến lúc nào vậy?" Ôn Diệp thuận miệng hỏi.

Từ Nguyệt Gia nhìn bộ y phục mà nàng mới thay, nói: "Vẫn luôn ở chỗ này."

Ôn Diệp chợt khựng lại giây lát, sau khi hoàn hồn lập tức nhìn hắn nói tiếp: "Lang quân ở thư phòng Tây gian hả?"

Từ Nguyệt Gia "ừ" một tiếng tỏ ý thừa nhận.

Chẳng trách không có ai vào thông báo, thì ra là người ở trong phòng.

Chẳng qua Ôn Diệp không có mặt dày nghĩ rằng Từ Nguyệt Gia đặc biệt ở chỗ này chờ mình.

Không thấy trong tay hắn vẫn đang cầm quyển sách đấy ư.

Trang điểm xong rồi, Ôn Diệp đứng dậy, nói: "Đi thôi lang quân."

Ra khỏi Tây viện đã quá giờ Dậu.

Ôn Diệp luôn đi sau Từ Nguyệt Gia nửa bước, sau khi chuẩn bị tâm lý suốt một đường, rốt cuộc cũng thu hồi lại trái tim đã phiêu du tận chân trời.

Bây giờ nàng đã về Quốc công phủ, không còn ở điện trang nữa

rồi.

Mỗi lần tự đáy lòng mặc niệm một câu này, Ôn Diệp đều không tiếng động thở dài một hơi.

Lúc đến chính viện, Ôn Diệp lập tức thẳng người lên, theo sau Từ Nguyệt Gia đi vào chính đường.

Ôn Diệp lặng lẽ nhìn lướt một vòng, ngoài bọn nhỏ ra thì người lớn đã đến đủ rồi, chỉ thiếu nàng với Từ Nguyệt Gia thôi. Vẻ mặt của Lục thị không có gì khác lạ, thậm chí giọng điệu còn có thể nói là rất dịu dàng, nàng ấy nói: "Hai ngày nay đã khổ cực cho muội rồi."

Sau khi bước vào phòng, không thấy trên mặt Lục thị có chút tức giận hay bất mãn nào, trong lòng Ôn Diệp lập tức có tính toán khác.

Nhưng dù là vậy, khi nghe thấy Lục thị nói câu "Hai ngày nay đã khổ cực cho muội rồi.", Ôn Diệp vẫn suýt chút nữa không khống chế được biểu cảm trên mặt mình.

May mà cuối cùng cũng ổn.

Ôn Diệp nói: "Không khổ, đều là việc mà muội nên làm."

Lúc này, trong chính đường bỗng vang lên một giọng nói sang sảng: "Nói vậy vị này chính là Nhị chất tức nhỉ?"

Ôn Diệp theo tiếng nói nhìn qua, là một phụ nhân tầm bốn mươi tuổi, mặt mày no đủ, mi mắt thần thái sáng ngời.

Một phụ nhân trẻ đứng bên cạnh bà ấy, ánh mắt nàng ta nhìn nàng tràn đầy tò mò không giấu được.

Lúc tầm mắt tiếp xúc với ánh mắt của Ôn Diệp, nàng ta lập tức

ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Rất dễ đã có thể đoán được thân phận của hai người này, Ôn Diệp quay người sang phúc thân với người nhìn có vẻ lớn tuổi hơn chút: "Gặp qua cô mẫu."

Sau đó lại làm lễ gặp mặt với phụ nhân trẻ tuổi.

Mặc kệ bên trong Ôn Diệp như thế nào, nhưng về mặt quy củ, nàng sẽ không để mình có bất cứ một sai sót nào.

Phụ nhân trẻ tuổi gọi nàng: "Biểu tẩu."

Ôn Diệp cũng đáp lại nàng ta.

Nhi tử của Đại cô thái thái bằng tuổi với Từ Nguyệt Gia, chỉ là nhỏ hơn hai tháng.

Đại cô thái thái khen một câu: "Không tồi, rất xứng đôi với Tử Đàn."

Bà ấy nói chuyện vẫn luôn thẳng thắn, ở trước mặt người thân lại càng như vậy.

Ôn Diệp không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể tiếp tục duy trì nụ cười mỉm trên môi.

Chương 119

Sau khi ngồi vào chỗ, Lục thị lại hỏi mấy câu liên quan đến chuyện điền trang, tuy Ôn Diệp không thể đối đáp trôi chảy, nhưng cũng không để sót chỗ nào.

Đại khái là vì kỳ vọng đối với nàng không quá cao nên Lục thị dần lộ ra vẻ mặt hài lòng, cuối cùng nói: "Uống trà đi."

Nói nhiều như vậy trong một lần, Ôn Diệp quả thực có chút khát, vì thế nàng cúi đầu nhấp ngụm trà.

Lúc này, Từ Ngọc Tuyên cùng với hai vị ca ca từ noãn các Tây gian đi ra. Sau khi nhìn thấy Ôn Diệp, cậu nhóc lập tức buông tay Từ Cảnh Dung ra, chạy bình bịch về phía nàng.

Nhiều người đang nhìn như vậy, quan trọng nhất là ở đây còn có một vị cô mẫu mà nàng không quá quen thuộc.

Vì vậy, để đảm bảo mọi chuyện ổn thỏa chút, Ôn Diệp nở nụ cười dịu dàng với Từ Ngọc Tuyên.

Ai ngờ đâu Từ Ngọc Tuyên vốn muốn chạy thẳng về phía nàng lại đột nhiên dừng bước tại khoảnh khắc này.

Một lúc lâu sau, đôi thành chậm rãi dịch tới trước mặt Ôn Diệp.

Ôn Diệp không biết cậu nhóc có ý gì, chẳng lẽ là nàng cười không đủ dịu dàng?

Từ Ngọc Tuyên nhìn trái nhìn phải, Từ Cảnh Dung đuổi theo tới

thấy vậy thì lặng lẽ hỏi Lục thị: "Tuyên đệ làm sao vậy?"

Lục thị không ho he tiếng nào, bởi vì nàng ấy cũng không biết.

Ngay tại lúc Ôn Diệp không tài nào hiểu nổi, cái miệng nhỏ xíu của Từ Ngọc Tuyên khẽ động đậy, nhìn Ôn Diệp hỏi: "Là mẫu thân ư?"

Giọng điệu nghi ngờ rõ ràng.

Mọi người còn chưa kịp lấy lại phản ứng thì cậu nhóc lắc đầu nói: "Không giống."

Ôn Diệp lập tức hiểu ra, sau đó tiếp tục trầm mặc.

Thì ra là ghét bỏ nàng quá dịu dàng.

Ôn Diệp cảm thấy đã làm mẫu thân thì thỉnh thoảng phải thỏa mãn một chút yêu cầu của hài tử.

Nàng lập tức ngưng cười, trở nên vô lương hân: "Tuyên Nhi."

Cảm giác quen thuộc đã trở lại rồi, hai mắt Từ Ngọc Tuyên lập tức sáng bừng, hét lên: "Mẫu thân!"

Ừ, nghe dồi dào sức lực hơn lúc này nhiều.

Những người khác không rõ nguyên do, chỉ có Từ Nguyệt Gia lặng yên không tiếng động quét mắt qua bộ xiêm y mà Ôn Diệp đang mặc trên người khiến nàng thoát nhìn mềm mại như nước.

Từ Ngọc Tuyên nhào vào lòng Ôn Diệp, ánh mắt lại nhìn chăm chăm điểm tâm trên bàn.

Ôn Diệp thấy vậy liền vươn tay lấy bình trà chặn lại.

Không thấy điểm tâm đâu nữa, Từ Ngọc Tuyên lập tức ngẩng đầu lên nhỏ giọng gọi "mau thân", hai má phồng lên vì giận.

Ôn Diệp lại thấy ngứa tay, không hề khách khí nhéo nhéo cậu nhóc. Từ Ngọc Tuyên nháy mắt vút con sâu thềm ăn ra sau đầu, bắt đầu chơi đùa với Ôn Diệp, sau đó bị chọc cho cười khanh khách.

Lục thị nhìn một màn này từ đầu đến cuối, nhin không được cong cong khóe miệng, tiếp đó phân phó tỳ nữ đi sắp xếp, có thể dọn thức ăn lên rồi.

*

Hôm sau, Ôn Diệp đi chính viện làm lễ gặp mặt.

Ôn Diệp mang theo áo lông cáo thuần sắc và một hộp gấm nhỏ mà Lục thị đưa cho rời đi.

Và cả cái đuôi nhỏ Từ Ngọc Tuyên nữa.

Lúc về đến Tây viện, Đào Chi cầm áo lông cáo đến trước mặt Ôn Diệp rồi nói: "Phu nhân, áo lông cáo này một chút tạp sắc cũng không có."

Vân Chi cũng nói: "Quốc công phu nhân đối xử với phu nhân thật tốt."

Vốn còn tưởng rằng cô nương gả vào Quốc công phủ, lại có một chị dâu xuất thân đích nữ Hầu phủ như Quốc công phu nhân thì cuộc sống sẽ không thoải mái như hồi còn ở Ôn gia.

Ai đâu ngờ, Quốc công phu nhân còn hòa khí hơn các nàng từng nghĩ nhiều lắm.

Mà ánh mắt của Ôn Diệp đã sớm dừng lại trên hộp gấm nhỏ rồi.

Sau khi nàng mở hộp ra, cả Vân Chi và Đào Chi đều lần lượt kêu lên.

Bên trong lại có thể là một hộp đầy ắp ngân phiếu.

Ôn Diệp kinh ngạc giây lát, sau đó bình tĩnh bắt tay vào đếm, tổng cộng một vạn hai ngàn lượng.

Ngân phiếu mệnh giá năm trăm lượng, tổng cộng hai mươi bốn tờ.

Cho dù lần này nàng đi tuần tra điền trang không tệ, nhưng cũng không cần phải khen thưởng phong phú như vậy mới phải chứ.

Ôn Diệp không thích đoán, vì thế bảo Đào Chi đi pha bình trà mới.

Thư phòng tiền viện.

Hôm nay tuy là ngày nghỉ hưu mộc, nhưng Từ Nguyệt Gia vẫn chưa thể thanh nhàn.

Chương 120

Liễu Tâm bưng trà nước và điếm tâm vào phòng, cung kính nói: "Lang quân, Ôn gia phái người đưa đến một phong thư-"

Từ Nguyệt Gia ngừng bút, sau đó đặt bút xuống rồi hỏi: "Đưa cho phu nhân à?"

Liễu Tâm đáp phải.

Từ Nguyệt Gia lại hỏi: "Thư đâu?"

Liễu Tâm đáp: "Liễu Nha đã đưa qua đó rồi."

Thư mà Ôn gia gửi cho Nhị phu nhân tất nhiên là phải đưa thẳng đến Tây viện, nàng ấy chỉ cảm thấy cần nắm bắt chuyện này với lang quân một tiếng mà thôi.

Từ Nguyệt Gia im lặng một lúc rồi nói: "Ta biết rồi, lui xuống đi."

Liễu Tâm không nghi ngờ gì, sau khi phúc thân xong lập tức rời khỏi thư phòng.

Thật ra công việc của nàng ấy ở tiền viện rất đơn giản, mỗi ngày đúng giờ pha trà đưa vào thư phòng là được.

Nhiều hơn nữa là đốc thúc quy củ của nhóm tôi tớ ở tiền viện, không để bọn họ phiền nhiễu đến lang quân.

Sau khi Liễu Tâm rời đi không lâu, Từ Nguyệt Gia đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Lúc Liễu Nha cầm thư đến Tây viện, Ôn Diệp đang bảo Vân Chi cất ngân phiếu đi.

Liễu Nha hành lễ với Ôn Diệp rồi nói: "Nhị phu nhân, đây là thư do Ôn gia phái người đưa tới."

Ôn Diệp kinh ngạc: "Thư?"

Di nương của nàng sẽ không vượt mặt Thẩm thị lấy danh nghĩa của Ôn gia để viết thư cho nàng, như vậy không hợp lễ, quan trọng nhất là bà ấy không có tâm nhân và lá gan bậc đó.

Mà Thẩm thị càng không có khả năng vì Thường di nương nhờ nàng mà rảnh rỗi ôm việc vào người giúp hai mẹ con nàng truyền tin.

Cho nên phong thư này chỉ có thể là thư Thẩm thị viết cho nàng.

Ôn Diệp ôm nghi ngờ mở thư ra, liếc sơ một lượt rồi nhú mày.

Nội dung bức thư thật sự liên quan đến di nương của nàng, hay nói chính xác hơn là liên quan đến tiểu muội của nàng.

Sau khi đọc thư xong, Ôn Diệp đang suy nghĩ thì nghe thấy bên ngoài có người gọi "lang quân", đầu mày tức khắc giãn ra, Từ Nguyệt Gia đến thật đúng lúc.

Ôn Diệp thả bức thư xuống, đứng dậy ra nghênh đón: "Lang quân."

Từ Nguyệt Gia nhàn nhạt đáp lại một tiếng, nói: "Nghe nói Ôn gia gửi thư cho nàng, có chuyện gì khó xử sao?"

Ôn Diệp ngạc nhiên: "Lang quân đến đây là vì chuyện này hả?"

Từ Nguyệt Gia lên tiếng giải thích: "Đoạn thời gian này động tác của ta khá lớn, Ôn gia lại là thông gia của Quốc công phủ, có lẽ sẽ chịu một ít ảnh hưởng."

Ôn Diệp đã nghe hiểu ý tứ của hắn. Nếu Ôn gia thực sự có khó, hắn sẽ ra tay hỗ trợ, nhưng trong thư của Thẩm thị chưa từng nhắc đến chuyện này, xem ra vẫn có thể ứng phó được.

Ôn Diệp bảo Đào Chi rót cho Từ Nguyệt Gia tách trà, sau đó cho các nàng lui xuống.

Từ Nguyệt Gia chủ động đến đây, vừa hay miễn cho nàng phải đi thư phòng một chuyến.

Ôn Diệp nói: "Ta có vài chuyện muốn hỏi lang quân."

Từ giọng điệu nói chuyện lúc nãy của nàng, Từ Nguyệt Gia đã đoán được nội dung thư không giống với suy nghĩ của hắn, nhưng lúc này nàng vẫn có chuyện muốn hỏi, Từ Nguyệt Gia bình tĩnh nói: "Nàng cứ hỏi."

Ôn Diệp đẩy hộp ngân phiếu vẫn chưa kịp đem cất đến trước mặt Từ Nguyệt Gia, nói: "Tẩu tẩu đột nhiên cho ta nhiều ngân phiếu như vậy, ta không biết ý của tẩu ấy là gì."

Từ Nguyệt Gia nhìn lướt qua thì hiểu rõ, hắn nói: "Đây là một phần lợi nhuận của cửa hàng dưới danh nghĩa Nhị phòng, một vạn lượng."

Ôn Diệp sửa cho đúng: "Là một vạn hai ngàn lượng."

Từ Nguyệt Gia thoáng khựng lại, nói tiếp: "Nhiều hơn hia ngàn lượng có lẽ là Đại tẩu lấy của riêng cho nàng."

Ôn Diệp suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Là vì ta đã tuần tra điền trang rất tốt ư?"

Không đúng nha, rõ ràng biểu hiện của nàng chỉ đủ hợp cách thôi.

Le nào kỳ vọng của Lục thị đối với nàng còn thấp hơn cả nàng tự đánh giá chính mình?

Từ Nguyệt Gia vừa nhìn qua liền biết nàng nghĩ sai rồi.

Hắn giải thích: "Là vì tẩu ấy ấy náy."

Rõ ràng Ôn Diệp không hề tin: "Ấy náy? Nhưng ta không phát hiện tẩu tẩu giả bệnh mà?"

Từ Nguyệt Gia trâm mặc chốc lát rồi nói: "Đại tẩu nghĩ rằng để nàng ở lại điền trang một đêm là ủy khuất nàng rồi."

Ôn Diệp nghe xong thật lâu không biết nói gì...

Thật ra thì...

Nàng rất vui sướng đó.

Nhắc đến điền trang, Ôn Diệp lại nhớ đến món vịt hầm nôi sắt của trưà ngày hôm qua, thật sự quá ngon.

Chương 121

Từ Nguyệt Gia thấy vẻ mặt này của nàng thì hiểu nàng ở điền trang cũng không cảm thấy ủy khuất gì.

Ngược lại, nếu không phải hôm qua cô mẫu hồi kinh, có lẽ nàng sẽ vui vẻ đến quên trời đất mà ở thêm mấy ngày nữa.

Từ Nguyệt Gia nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt đỏ của Từ Ngọc Tuyên, trong lòng khựng lại.

Ngày cô mẫu hồi kinh thật vừa vặn.

"Còn có chuyện gì khác nữa không?" Từ Nguyệt Gia vừa dứt lời liền dừng mắt lại trên bức thư bị nàng đè dưới tay.

Ôn Diệp thu hồi tâm tư và nói: "Còn một chuyện nữa, mẫu thân ta viết thư nói Thánh thượng định chọn một vài thư đồng cho Trường Lạc công chúa, lang quân có biết chuyện này hay không?"

Từ Nguyệt Gia đã từng nghe qua: "Đúng là có chuyện này."

Nếu Ôn gia đã viết thư lại đây, chắc là trong phủ có người phù hợp với điều kiện.

Ôn Diệp nhìn thẳng vào mắt Từ Nguyệt Gia rồi giải thích: "Có thể lang quân không biết, Ôn gia đến thế hệ này của ta chỉ còn một mình tiểu muội, thiên phú đọc sách của con bé là cao nhất trong lứa này, nhưng Hoàng gia phức tạp..."

Từ Nguyệt Gia: "Nàng muốn hỏi tính tình của Trường Lạc công chúa như thế nào?"

Ôn Diệp giãn mặt ra: "Lang quân đúng là rất hiểu ta."

Ánh mắt của Từ Nguyệt Gia khẽ động, thoáng dời mắt đi rồi nói: "Nếu không muốn bị chọn thì cứ để lệnh muội phát huy như bình thường là được."

Ôn Diệp bỗng thấy khó hiểu: "Tại sao không phải là giấu dốt?"

"Thái tử điện hạ thông tuệ hơn người, Trường Lạc công chúa thân là Trưởng tử cùng mẹ, ở cạnh nhau thời gian dài, khó tránh khỏi..." Từ Nguyệt Gia không nói hết, nhưng Ôn Diệp nghe đã hiểu.

Hoàng đế chọn thư đồng có lẽ là vì muốn dễ cho công chúa vui vẻ, chọn ra hai người tư chất bình thường trong số các nữ nhi của các triều thần để cho công chúa có thể lấy lại cân bằng.

Nhưng Ôn Diệp rất tò mò: "Thông tuệ đến nhường nào?"

Nàng nhớ hình như năm nay Thái tử tám tuổi thì phải? Hay là chín tuổi nhỉ?

Từ Nguyệt Gia nói: "Tuy Thái tử tuổi còn nhỏ nhưng đã có thể phân ưu với Thánh thượng rồi."

Ôn Diệp khiếp sợ không thôi: "Là kiến thức của ta quá ít."

Hài tử cổ đại đều vất vả như vậy sao?

Nhưng nàng thấy Từ Cảnh Dung cũng không thành thực mấy mà.

Ôn Diệp lại cúi đầu nhìn Từ Ngọc Tuyên đang ngoan ngoãn nằm

trong lòng mình.

Đứa nhỏ này thì càng không cần phải nói rồi.

Từ Ngọc Tuyên tròn xoe mắt gọi: "Mau thân?"

Sau khi thông qua Từ Nguyệt Gia hiểu đại khái mọi chuyện, Ôn Diệp tính viết thư gửi về nhà trước. Vì thế nàng khẽ vỗ bả vai cậu nhóc và nói: "Chơi với phụ thân của con một lúc, mẫu thân có chút chuyện phải làm."

Không ngờ Từ Ngọc Tuyên lại lắc đầu từ chối: "Không cần, con muốn ở với mẫu thân!"

Chơi với phụ thân không vui.

Ôn Diệp có tri giác hơn nữa cũng phát hiện khác thường giữa phụ tử hai người, nàng quan sát Từ Nguyệt Gia một chút.

Đối phương lù lù bất động.

Ôn Diệp vẫn chưa hết hoài nghi về hắn, nhưng trước mắt nàng có chuyện càng quan trọng hơn, bởi vậy nói: "Lang quân không có việc gì thì dạy Tuyên Nhi đọc mấy bài thơ đi."

Nhi tử của ai thì người nấy giữ.

Từ Ngọc Tuyên nghe hiểu, vội vàng nói: "Không đọc - không đọc..."

Ôn Diệp: "..."

Hai ngày nay nàng không ở nhà, rốt cuộc Từ Nguyệt Gia đã làm gì Từ Ngọc Tuyên vậy....

Nàng lại lần nữa nhìn Từ Nguyệt Gia với ánh mắt hoài nghi.

Nhưng cuối cùng Ôn Diệp vẫn không hỏi gì cả, bởi vì nó không quan trọng.

Nàng cầm theo bức thư mà mình đã mở ra rồi đứng dậy, sau đó nói với Từ Ngọc Tuyên: "Không đọc thì không đọc, con tự mình ngồi chờ một lát, có chuyện gì thì tìm Kỷ ma ma, mẫu thân còn có việc phải làm."

Nói xong lập tức đi đến thư phòng Tây gian mà không hề ngoảnh đầu lại, Từ Ngọc Tuyên người nhỏ sao có thể đuổi kịp nàng, cứ như vậy bị bỏ rơi ngoài cửa.

Cũng may lúc này Kỷ ma ma bưng điểm tâm bước vào phòng, sự chú ý của Từ Ngọc Tuyên mới bị hấp dẫn đi, lần nữa trở lại ngồi lên ghế.

Kỷ ma ma gấp một khối bánh hạnh nhân đồ Từ Ngọc Tuyên ăn.

Từ Ngọc Tuyên nằm bò lên bàn, dùng hàm răng nhỏ như hạt gạo gặm bánh, có lẽ là vị bánh hạnh nhân không tồi, cậu nhóc ăn rất vui vẻ.

Từ Nguyệt Gia ngồi ở đối diện nhấp một ngụm trà, lặng lẽ quét mắt nhìn qua.

Chương 122

Từ Ngọc Tuyên như có cảm ứng, dùng một tay khác che đĩa bánh hạnh nhân mà mình vừa mới ăn mấy khối lại, ý thức bảo vệ thức ăn cực cao.

Từ Nguyệt Gia:

Trong thư phòng, Ôn Diệp đang suy nghĩ phải viết hồi âm cho Thẩm thị như thế nào.

Nhìn từ thái độ của Từ Nguyệt Gia có thể thấy trong Hoàng cung tuy rằng phức tạp nhưng cũng không đến mức khủng bố như nàng đã tưởng tượng. Sở dĩ Thẩm thị viết bức thư này cho nàng với ý gì không cần nói cũng biết.

Ôn gia không muốn có dính dáng đến Hoàng gia, tuy rằng hiện tại Thái tử đắc sủng, đó là vì Thánh thượng vẫn đang ở độ tuổi tráng niên, nhưng ai có thể bảo đảm tương lai vẫn vậy?

Nghe nói lúc Tiên đế còn trẻ cũng được coi là một minh quân, nhưng người một khi đã già, tâm thái lập tức thay đổi.

Trường Lạc công chúa lại là Trưởng tử cùng mẹ với Thái tử, cả hai đều là thân sinh của Trung cung Hoàng hậu, có thể nói là vận mệnh gắn liền với nhau. Sau khi Ôn Diệp suy nghĩ kỹ càng lập tức đặt bút viết, lợi hại được mất trong đó không cần nàng nhiều lời, chỉ cần nói cho Thẩm thị biết mục đích chân chính của Hoàng thượng khi tuyển thư đồng cho công chúa là được.

Trong đầu đã có ý tưởng, một phong thư nhanh chóng được viết

xong, Ôn Diệp đặt thư sang một bên để chờ mực khô, tiếp đó lại lấy một trang giấy trắng.

Phong thư thứ hai là nàng chuẩn bị viết cho Thường di nương và tiểu muội, kẹp chung với phong thư thứ nhất rồi gửi về Ôn gia.

Ôn Diệp đã nhiều ngày không gặp di nương và tiểu muội nên rất nhớ các nàng, cũng may chờ mồng hai sang năm về nhà mẹ đẻ là có thể gặp mặt rồi.

Ôn Diệp vừa viết thư vừa cân nhắc xem năm nay nên tặng cho tiểu muội lễ vật năm mới gì, hộp heo nhỏ bằng vàng đỏ của Từ Ngọc Tuyên đã cho nàng linh cảm.

Năm ngoái nàng không có điều kiện, năm nay đã có rồi.

Sau khi ga di tất cả chỉ phí ăn mặc tiêu dùng đều có Quốc công phủ phụ trách, ngoài mỗi tháng phát tiền tiêu vật cho người của mình ra thì Ôn Diệp chẳng tiêu pha gì mấy.

Tôi tớ gả theo không nhiều, bạc tiêu vật hàng tháng của nàng đã đủ để phát rồi, phát xong còn dư nữa là.

Bạc hồi môn Thẩm thị cho nàng nếu không tiêu thì cũng chỉ để đó cho bụi bặm.

Sống lại một đời, Ôn Diệp đã không còn yêu thích tiết kiệm như đời trước, liều một chết một sống tiết kiệm được mấy trăm vạn, kết quả chưa kịp tiêu đồng nào thì đã thành cát bụi.

Nhưng nàng vẫn rất yêu tiền, tiền đến sẽ không cự tuyệt, chỉ là tâm thái đã thay đổi, nên tiêu thì vẫn sẽ tiêu.

Nhìn thoáng rồi, nhưng lại chưa hoàn toàn nghĩ thoáng.

Ôn Diệp nhét thư vào bao thư rồi niêm phong lại, tính toán sau giờ ăn trưa sẽ để Vân Chi đi tìm Thu thúc, bảo ông ấy gửi thư cho Ôn gia.

Lúc Ôn Diệp ra khỏi thư phòng, cả hai phụ tử đều đã rời khỏi. Trên bàn chỉ còn sót lại một đĩa bánh hạnh nhân chưa ăn hết.

Ôn Diệp gọi Vân Chi và Đào Chi vào phòng, đưa thư cho Vân Chi, sau khi phân phó xong mới hỏi Đào Chi: "Trưa nay ăn gì?"

Đào Chi cười đáp: "Dù sao đều là món người thích ăn, tay nghề của Hồng Hạnh mà phu nhân còn không yên tâm à?"

Ôn Diệp trầm nghĩ thấy cũng đúng, thuận tay cầm bánh hạnh nhân trên bàn lên ăn, mùi vị không tệ, chỉ là không ngọt như loại mà lúc trước nàng đã ăn, thiết nghĩ là đặc biệt làm cho Từ Ngọc Tuyên cho nên không cho quá nhiều đường.

Ôn Diệp ăn xong hai khối, chờ Vân Chi đưa thư xong trở lại thì nói: "Sắp tết rồi, có chuyện cần người đi làm."

Vân Chi nói: "Phu nhân cứ nói."

Ôn Diệp uống ngụm trà, hết khát rồi mới nói: "Chuyện đơn giản..."

Tổng cộng có hai chuyện nhỏ, một mình Vân Chi hoàn toàn có thể ứng phó.

Ôn Diệp nói xong, giao bức họa mà nàng đã vẽ sau khi viết xong thư lúc nãy cho Vân Chi, dặn dò: "Nếu có chỗ nào không hiểu thì lại đến hỏi ta."

Vân Chi cẩn thận nhận lấy bức họa, lên tiếng bảo đảm: "Nô tỳ biết rồi."

Sau khi phân phó xong mọi chuyện, tầm mắt của Ôn Diệp lần nữa trở lại trên đĩa bánh hạnh nhân, lúc này mới nhớ ra phải hỏi: "Lang quân và tiểu công tử đâu rồi?"

Đào Chi trả lời: "Không phải phu nhân phải viết thư cho Ôn phu nhân sao, lang quân sợ tiểu công tử quấy rầy người nên đã ôm tiểu công tử đi rồi."

Ôn Diệp "Ừm" một tiếng, không để ý lắm.

Sau đó ăn nốt mẫu bánh hạnh nhân cuối cùng còn sót lại trên đĩa.

Bánh bỏ ít đường nhưng mùi vị lại càng ngon hơn.

Chương 123

Sau bữa trưa, Thu thúc lập tức cầm thư ra khỏi Quốc công phủ, đánh xe ngựa đi Ôn gia.

Lúc hạ nhân đến bẩm báo với Thẩm thị thì bà ấy đang nói chuyện với hai nhi tức ở chính đường, bà ấy không ngờ Ôn Diệp hồi âm nhanh như vậy, cứ tưởng phải chờ thêm hai ngày nữa chứ.

Xem ra quan hệ giữa vị thứ nữ này của bà ấy với người trong Quốc công phủ rất không tồi.

Cũng phải, với cái tính đó của nàng, ở chỗ nào cũng có thể sống thoải mái.

Thẩm thị sai hạ nhân dẫn Thu thúc đến gian nhà đối diện với chính đường uống chén trà nóng cho ấm người, thuận tiện đem thư lại đây.

Gã sai vật đưa thư cho tiểu nha hoàn của chính viện, tiểu nha hoàn lại cầm thư đưa cho Ngân Sương, cuối cùng Ngân Sương lại đưa thư cho Thẩm thị.

Thẩm thị nhận thư, vừa chạm vào đã biết bên trong còn có một bức thư khác nữa.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, bức thư dư ra đương nhiên là viết cho Thường di nương rồi.

Hai đứa nhi tức đều không phải là người nhiều chuyện, chuyện

trong phủ các nàng cũng đại khái hiểu được ít nhiều, vì vậy Thẩm thị mở thư ngay trước mặt các nàng.

Bây giờ bụng của Liễu thị đã lớn lắm rồi, Thẩm thị miễn cho nàng thỉnh an mỗi ngày, nhưng thỉnh thoảng vào ban ngày Liễu thị vẫn đến chính viện trò chuyện với Thẩm thị, dù sao khoảng cách giữa hai viện cũng không xa, lại có bọn tỳ nữ cẩn thận dìu đỡ, không đáng ngại.

Sau khi Thẩm thị xem thư xong thì mặt mày hoàn toàn giãn ra.

Dương thị thấy vẻ mặt thoải mái của bà bà Thẩm thị thì đoán rằng chuyện thư đồng đã có biện pháp giải quyết.

Chẳng qua nàng ấy rất biết điều, chuyện gì cũng chưa hỏi.

Chỉ cười nói: "Mới chớp mắt đó mà Tứ muội đã gả đi được mấy tháng rồi, hai ngày trước Triệt ca nhĩ còn nhắc nàng mãi."

Dương thị không hề khoa trương, trước khi Tứ cô tử gả đi, thỉnh thoảng sẽ tặng ít đồ chơi, hai đứa nhi tử của nàng ấy đều rất thích.

Trong mấy vị cô cô thứ xuất, ngoài Ôn Nhiên cách biệt tuổi tác không nhiều ra thì bọn nhỏ cũng chỉ nhớ một người là Ôn Diệp.

Thẩm thị xem thư xong thì cất lại, chờ Ôn phụ tan làm về nhà sẽ lấy ra cho ông ấy xem.

"Chuyện Thánh thượng chọn thư đồng cho công chúa, nhà chúng ta sẽ không tham gia náo nhiệt." Thẩm thị nói với hai nhi tước của mình: "Chẳng qua Ngũ cô nương phù hợp với điều kiện nên nhất định phải đi dự tuyển."

Nếu không để Thánh thượng biết được còn tưởng rằng Ôn gia bất kính với Hoàng gia đấy.

Trên ý chỉ đề cập chỉ chọn thư đồng trong gia đình quan viên từ Ngũ phẩm trở lên, không chỉ Ôn gia phù hợp, nhà mẹ đẻ của Dương thị và Liễu thị cũng đều phù hợp với điều kiện.

Dương thị nghe hiểu rồi, tươi cười trên mặt không khỏi càng rạng rỡ hơn.

Nhà mẹ đẻ nàng ấy có đứa chất nữ năm nay tám tuổi, khá là thông minh lanh lợi, vừa hay phù hợp với điều kiện, nếu không có đối thủ cạnh tranh như tiểu cô tử thì có thể nhiều thêm một phần thắng rồi. Thư đồng của công chúa đó, có thêm một tầng thân phận như vậy thì sau này nói chuyện cưới ga cũng có nhiều sự lựa chọn tốt hơn.

Liễu thị thì không nghĩ nhiều như vậy, mấy vị huynh trưởng của nàng ấy đều không có nữ nhi, cho nên dù có nghĩ đến phương diện này thì cũng không có điều kiện.

Bây giờ nàng ấy chỉ một lòng một dạ nghĩ đến hài tử trong bụng.

Cũng không biết là nam hay là nữ.

Thai đầu sinh được nhi tử đương nhiên tốt, nhưng trong lòng Liễu thị vẫn kỳ vọng thai này là nữ nhi, vật vì hiếm mà quý, thế hệ này của Ôn gia vẫn chưa có nữ hài tử, nếu thai đầu của nàng ấy có thể sinh được nữ nhi, có lẽ bà bà sẽ rất thích.

Liễu thị gả vào Ôn gia đã được một thời gian, cuối cùng nàng ấy cũng hiểu tại sao mẫu thân lại chọn trúng Ôn gia, ngoài tầng quan hệ khấn tay chi giao giữa bà bà và mẫu thân ra, ít nhất khi ở Ôn gia nàng ấy không cần lo lắng nếu sinh nữ nhi sẽ bị nhà chồng lạnh nhạt.

Về phần thư gửi cho Thường di nương, Thẩm thị sai Ngân Sương đích thân đưa qua.

Sau khi Ôn Diệp gả ra ngoài, bên cạnh Thường di nương chỉ còn một tiểu nữ nhi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chỉ là thiếu đi Ôn Diệp, ngày tháng không khỏi có mấy phần cô đơn.

Ôn Nhiên không chịu thua kém, mỗi ngày đều dụng công học tập, dù gió dù tuyết cũng chưa từng gián đoạn buổi nào. Thường di nương thỉnh thoảng sẽ nhớ đến Đại nữ nhi đã gả vào Quốc công phủ của mình.

Chương 124

Hiện tại học đường trong phủ đã cho nghỉ đông, trước mười lăm tháng giêng, Ôn Nhiên không cần đi học.

Bây giờ ngày nào cô bé cũng dựa theo kế hoạch đã lập ra trước kỳ nghỉ đông để đúng giờ hoàn thành công khóa, thời gian còn lại sẽ ở bên cạnh bầu bạn với Thường di nương.

Ngân Sương đưa thư tới, Kim Kết vừa nghe là thư của Tú cô nương thì lập tức dẫn Ngân Sương vào phòng bẩm báo với Thường di nương và Ôn Nhiên: "Di nương, Ngũ cô nương, Tú cô nãi nãi gửi thư nhà."

Trong phòng, Ôn Nhiên đang luyện viết chữ to, Thường di nương ngồi ở bên cạnh thêu thùa chút vật nhỏ để giết thời gian.

Thường di nương vừa nghe thấy giọng nói kích động của Kim Kết thì lập tức buông thêu phẩm trong tay xuống, nhanh chóng bước tới, nhìn về phía Ngân Sương bên cạnh nàng ấy, trong giọng nói có chút kích động: "Ngân Sương cô nương, là thật sao?"

Ngân Sương dâng thư lên và nói: "Hồi di nương, đây là phu nhân lệnh nô tỳ đưa tới Khê Thúy viện, đúng là thư của Tú cô nãi nãi."

Thường di nương mừng rỡ nhận thư rồi nói: "Đã phiền toái cho Ngân Sương cô nương rồi."

Ngân Sương không nói gì, sau khi đưa thư xong lập tức cáo từ.

Thường di nương cầm thư trở lại, chuẩn bị xem chung với Ôn Nhiên.

Thư rất dài, Ôn Diệp không viết những lời hoa mỹ, chỉ giống như trò chuyện về cuộc sống hàng ngày, nàng viết về những việc mình đã làm trong những ngày qua.

Ôn Diệp nghĩ có lẽ Thường di nương và Ôn Nhiên rất thích nàng dong dài thế này.

Đúng là Thường di nương rất thích, cho dù không cách nào hồi âm, nhưng từ trong câu chữ của nữ nhi, nhìn thấy nàng sống tốt thì bà ấy cũng mãn nguyện lắm rồi.

Ôn Nhiên cũng rất cao hứng, sau khi xem xong thư Tứ tử viết, cô bé cảm thấy càng có động lực để đọc thêm sách.

Nhưng dù tâm tính có trưởng thành sớm thì cũng chỉ là hài tử sáu bảy tuổi thôi, trong thư của Ôn Diệp tập trung miêu tả hai ngày sinh hoạt ở điền trang.

Nồi sắt hầm ngỗng đã thu hút sự chú ý của Ôn Nhiên, nhắc đến món ăn này, đôi mắt hạnh của cô bé lập tức sáng lên.

Thường di nương sờ đầu tiểu nữ nhi, mỉm cười nói: "Tỷ tử con đã viết cách làm ở cuối thư, ngày mai ta sẽ để phòng bếp nhỏ nấu cho con ăn."

Phòng bếp lớn trong phủ sẽ không cung cấp loại thức ăn này, may mà Khê Thúy viện có phòng bếp nhỏ, muốn ăn cái gì thì tự mình bỏ bạc ra mua, không vấn đề gì.

Sau khi nghe được tin chắc chắn, Ôn Nhiên vui vẻ cười rộ lên, sau đó nói: "Di nương, con tiếp tục luyện chữ đây."

Cô bé phải chăm chỉ luyện chữ, tranh thủ nhận thêm tiền

thường từ phụ thân, sau đó tích cóp lại.

Tứ tử tiêu xài hoang phí, cô bé phải giúp đỡ tích cóp một chút.

Thường đi nương xem thư xong cũng có tinh thần hơn, lần nữa cầm khung thêu lên thêu tiếp. Chuyện khác thì bà ấy không giỏi, nhưng khả năng thêu thùa thì không tệ.

*

Quốc công phủ, Tây viện.

Ôn Diệp ngủ một giấc trưa khá dài, lúc tỉnh lại đã sắp giờ thân.

Ôn Diệp chợt nhớ đã lâu không đánh bài, bèn bảo Đào Chi đi tìm bài, Vân Chi đã thay nàng ra ngoài làm việc, thiếu một người chơi, Đào Chi liền kéo Liễu Nha vào thay.

Liễu Nha có chút luống cuống, nói: "Nhị phu nhân, nô tỳ không biết chơi."

Ôn Diệp nói với vẻ không để ý: "Không sao, để Đào Chi dạy người."

Đào Chi nhận lệnh, lập tức nói quy tắc cho Liễu Nha, Liễu Nha nghe mà mơ mơ hồ hồ, trên tay lại bị nhét bài vào.

Ôn Diệp lập ra quy củ thắng thua, không chơi ăn tiền, mà chơi dán giấy lên mặt.

Thua một ván dán một miếng giấy.

Tay mơ như Liễu Nha sao có thể thắng được dân chơi lão làng như Ôn Diệp, cộng thêm hôm nay nàng vận khí tốt, ngay cả Đào Chi do chính tay nàng đào tạo cũng bị dán không ít giấy lên mặt.

Trên mặt Ôn Diệp lại chỉ có một miếng dán giữa hai lông mày.

Ba người chơi hơn một canh giờ, Liễu Nha không thắng nổi ván nào, trên mu bàn tay cũng bị dán giấy.

Ôn Diệp bảo Đào Chi gỡ giúp nàng ấy, rồi nói: "Thiên phú của người không tệ, lần sau lại tìm người chơi."

Vân Chi và Đào Chi đều tinh thông hết rồi, chơi với tay mơ như Liễu Nha mới càng vui hơn.

Chương 125

Ôn Diệp cười rất dịu dàng, Liễu Nha lại nhin không được run lên, nghĩ cũng không cần nghĩ đã nói: "Hay là ngày mai kêu Liễu Tâm qua chơi với phu nhân nhé? Nàng ấy học cái gì cũng nhanh hơn nô tỳ."

Một chút cũng không cảm thấy đẩy Liễu Tâm ra có gì không đúng, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

Ôn Diệp không chọc thủng chút tâm tư đó của nàng ấy, nhượng mày nói: "Thật sao?"

Liễu Nha gật đầu.

Ôn Diệp: "Nếu đã như vậy, ngày mai người bảo nàng ấy tới đây đi."

Liễu Nha liền cười nói: "Nô tỳ đã biết."

Ở tiền viện, Liễu Tâm mới răn dạy xong người dưới thì tự đứng thấy rùng mình một cái.

Không chơi bài nữa, Ôn Diệp lại xem thoại bản một lúc thì đến giờ ăn tối.

Trong phủ nhiều thêm một vị cô thái thái, mấy ngày gần đây tối nào cũng phải đến chính viện ăn cơm, Ôn Diệp vừa xem thoại bản giết thời gian vừa chờ Từ Nguyệt Gia đến, sau đó cùng nhau đi chính viện.

Từ Nguyệt Gia chuẩn xác xuất hiện ở Tây viện vào giờ dậu.

Ôn Diệp thả thoải bản xuống, đứng dậy sửa sang lại váy áo rồi kêu một tiếng "lang quân".

Từ Nguyệt Gia lên tiếng đáp lại.

Ôn Diệp chú ý thấy lúc này Từ Nguyệt Gia vẫn mặc bộ đồ lúc sáng, chẳng qua cũng không để ý lắm.

Hai người cả đường không nói tiếng nào đi đến chính viện.

Sau khi Ôn Diệp lần lượt chào hỏi xong, trước mắt nàng lập tức nhiều thêm một viên cầu.

Viên cầu Từ Ngọc Tuyên há cái miệng nhỏ xíu gọi: "Mẫu thân -"

Ôn Diệp như cũ sờ đầu cậu nhóc ứng phó cho qua.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ, bận tâm cô thái thái đã nhiều năm chưa về kinh nên mấy ngày nay luôn bỏ qua quy củ "lúc ăn không nói lúc ngủ không nói".

Ban ngày Đại cô thái thái đã dẫn nhi túc đi Xương Nam Hầu phủ một chuyến để hàn huyên với muội muội ruột của mình, thuận tiện chúc mừng việc vui của trưởng tôn nhà muội muội.

Xương Nam Hầu phủ với Đại phòng Giang gia đánh gãy xương cốt vẫn còn gân, khoảng cách giữa hai tòa trạch viện lại gần, Đại cô thái thái từ trong miệng muội muội ruột nghe được chuyện của Đại phòng Giang gia.

Nhưng có một vài lời không thích hợp nói trên bàn ăn.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi lại trò chuyện với nhau.

Đại cô thái thái nói: "Ta nghe tiểu muội nói nhà mẹ đẻ của Đại tẩu Lý thị nhà nàng có một thứ nữ không biết tại sao lại bị Văn vương nhìn trúng, nhà mẹ đẻ Lý thị không chết tâm, tính toán bám lên Văn vương để cầu tình cho mấy nhi tử bị lưu đày."

Lục thị tức khắc nổi giận: "Lý gia đúng là cao bồi da chó."

Ôn Diệp ăn điểm tâm, thuận tiện dựng một tai lên nghe, trong lòng thầm nghĩ, kịch bản này quen quá. "Tử Đan, con phải có tâm lý chuẩn bị." Đại cô thái thái nhắc nhở.

Văn Vương là đệ đệ nhỏ nhất của Thánh thượng, tuy không cùng một mẹ nhưng bởi vì Thái hậu và mẫu phi của Văn Vương có quan hệ tốt nên Thánh thượng luôn đối xử với vị thứ đệ này không tệ.

Từ Nguyệt Gia nói: "Đa tạ cô mẫu đã báo cho, Tử Đan sẽ xử lý chuyện này thỏa đáng."

Đại cô thái thái thấy hần đủ trấn định thì cũng yên tâm.

Đứa chất nhi này từ nhỏ đã ổn trọng, chưa từng khiến người khác phải lo lắng.

Từ Quốc công lo lắng nói thêm một câu: "Nếu Lý gia thật sự leo lên được Văn Vương và khiến hần đi cầu tình Thánh thượng, đệ ở trước mặt Thánh thượng phải chú ý đúng mực, đừng tranh chấp với Văn Vương ngay trước mặt Thánh thượng."

Đối mặt với sự quan tâm của người nhà, Từ Nguyệt Gia không có lý do gì để từ chối, đáp ứng từng chuyện một.

Sau khi uống hết hai chung trà, Đại cô thái thái liền dẫn nhi tử về sân viện của mình.

Không lâu sau, Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia cũng đứng dậy rời

khỏi chính viện.

Từ Ngọc Tuyên còn muốn đi theo, Ôn Diệp lập tức ngăn cậu nhóc lại, để Kỷ ma ma ôm người về chính viện.

Lục thị thấy Từ Ngọc Tuyên bị ôm trở lại thì không ngạc nhiên lắm, dù sao Nhị đệ và Nhị đệ muội vẫn còn tân hôn.

Từ Ngọc Tuyên thường xuyên đến Tây viện vào ban ngày không mang lại ảnh hưởng gì lớn, xem ra buổi tối cũng cần phải qua đó luôn.

Bằng không phải đến khi nào Tuyên Nhi mới có thể có thêm đệ đệ hoặc là muội muội.

Ôn Diệp không biết suy nghĩ trong lòng Lục thị, sau khi về đến Tây viện lập tức đi trắc gian rửa mặt chải đầu, thuận tiện tắm rửa.

Chờ nàng ra ngoài thì phát hiện Từ Nguyệt Gia vẫn còn ở đó, hiểu ngay là đêm nay hẳn muốn ngủ lại.

Chương 126

Sau khi Đào Chi và Vân Chi giúp Ôn Diệp vắt khô tóc, Từ Nguyệt Gia cũng vừa từ trắc gian đi ra, trên người chỉ mặc đồ ngủ, trên người vẫn còn ẩm ướt.

Hai người Vân Chi và Đào Chi thấy vậy lập tức lặng lẽ lui ra ngoài.

Thời gian vẫn còn sớm, Ôn Diệp nằm ở mặt trong giường lật xem thoại bản.

Ánh mắt của nàng chưa từng rời khỏi quyển thoại bản trên tay, thành thực gọi một tiếng "lang quân" rồi không nói gì nữa.

Từ Nguyệt Gia đi qua nằm xuống, giữa hai người có ranh giới rõ ràng.

Nào có bầu không khí "tân hôn yến nhĩ" (/) mà Lục thị đã nghĩ.

(/) tân hôn yến nhĩ (新婚燕尔): vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, oán trách chồng mãi vui bên người vợ mới, về sau dùng để chúc mừng tân hôn, hình dung khoảng thời gian tân hôn vui vẻ.

Một lúc sau, Ôn Diệp lưu luyến không rời khép sách lại, Từ Nguyệt Gia ở lại qua đêm có một điểm bất tiện như vậy, đã đúng giờ thì phải đi ngủ.

Ban ngày nàng đã ngủ nhiều rồi, bây giờ chẳng buồn ngủ chút nào.

Ôn Diệp quay mặt sang, đang muốn nhờ Từ Nguyệt Gia cất thoại bản giùm thì thấy Từ Nguyệt Gia cũng đang cầm sách lên xem.

Ôn Diệp khiếp sợ vô cùng, nàng hỏi: "Lang quân không ngủ sao?"

Từ Nguyệt Gia chậm rãi ngược mắt lên, hỏi ngược lại: "Nàng xem xong rồi?"

Ôn Diệp không để ý nói: "Thoại bản cũng không mọc chân chạy đi, ngày mai xem tiếp cũng không muộn""

Từ Nguyệt Gia thấy nàng nói vậy thì thả sách xuống, kéo màn trướng che lại ánh nến bên ngoài.

Ôn Diệp thuận thế nằm xuống, sau đó chờ hai mắt dần thích nghi với bóng tối, cảm giác tồn tại của người bên cạnh quá mạnh mẽ, khiến nàng có chút ý tưởng.

Tính ngày cũng vừa vặn.

Thừa dịp cái gì cũng không thấy, Ôn Diệp chủ động lên tiếng: "Lang quân, chúng ta chơi trò chơi nhé?"

Từ Nguyệt Gia bình tĩnh nói: "Lại là "mèo nhỏ câu cá" à?"

Sau khi chơi trò đó với nàng bốn đêm, ký ức của Từ Nguyệt Gia vẫn như mới.

Ôn Diệp lập tức phủ nhận: "Cái gì mà mèo nhỏ câu cá, ấu tm ta nói là trò chơi hỗ trợ giấc ngủ của người trưởng thành."

Từ Nguyệt Gia:

Từ trong miệng của nàng luôn có thể nghe được một số từ ngữ vừa quái dị vừa cực kỳ thỏa đáng.

Nhưng cứ khô khan mãi thì cũng nhàm chán, Ôn Diệp đuổi tay vào trong chăn của Từ Nguyệt Gia, sau đó quấn lấy dây áo ngủ của hắn.

Dạo gần đây đọc không ít thoại bản, trong đó có một vài quyển, khụ khụ, thật ra có thể thử cho biết. Dù sao với tình cách của Từ Nguyệt Gia thì ở trong loại chuyện này, du chuyện có khó chấp nhận hơn nữa hắn cũng sẽ thuận theo ý nàng.

Trông mong hắn chủ động đi học, còn không bằng mong chờ ngày mai mặt trời mọc từ hướng tây.

Ôn Diệp mềm giọng gọi: "Lang quân -"

Trong bóng đêm, hâu kết của Từ Nguyệt Gia ực một cái.

Thế gian này không có Liễu Hạ Huệ chân chính, Từ Nguyệt Gia cũng không phải là Thánh nhân.

Chờ nam nhân phủ người lên, Ôn Diệp chủ động ôm cổ đối phương, đầu ngón tay mát lạnh rất không thành thật mà du tẩu khắp nơi.

Hơi thở của Từ Nguyệt Gia bỗng trở nên trầm trọng hơn, nhưng vẫn khắc chế nói: "Nàng trang trọng chút."

Ôn Diệp hận không thể trộn trắng mặt với hắn, nói: "Ở trong loại chuyện này, lang quân thử trang trọng cho ta xem?"

Nói xong, nàng hơi dùng sức, kéo người lại gần, sau đó hôn lên.

Một đêm này, Ôn Diệp dùng hành động thực tế đập đổ phong cách lão cán bộ của Từ Nguyệt Gia....

Hôm sau, thái dương vẫn theo lẽ thường mọc từ đằng đông, lúc
Tùng Nguyệt Gia tỉnh dậy đã sắp giờ thìn.

Đêm qua trong phòng gọi mấy lần nước, vì vậy sáng sớm nay
Vân Chi và Đào Chi không tới đây quá nhiều.

Tùng Nguyệt Gia liếc mắt nhìn sang bên cạnh, cái người tối hôm
qua sau khi xong việc lập tức đá hẳn ra, không biết từ lúc nào đã
tự quán chần của mình lăn tít vào chỗ sâu nhất trong giường,
hồ hấp kéo dài, ngủ rất say.

Chỉ để lộ cái ót.

Động tác tời giường của Tùng Nguyệt Gia rất khẽ, Ôn Diệp không
hề phát hiện, lúc nàng tỉnh dậy thì giờ ty đã qua quá nửa.

Ôn Diệp cảm thấy xương cốt cả người đều nhức mỏi, hướng ra
ngoài gọi: "Đào Chi."

Đào Chi bưng nước nóng vào phòng, dùng khăn trắng thấm
nước, khẽ vắt khô rồi đưa cho Ôn Diệp lúc này đã ngồi dậy.

Ôn Diệp lau mặt xong thì người cũng tỉnh táo hơn không ít.

Vân Chi theo sau vào phòng rồi nói: "Phu nhân, có muốn gọi đồ
ăn sáng lên không?"

Chương 127

Ngủ đến giờ này mới dậy cũng không cần ăn sáng nữa, bởi thế Ôn Diệp nói: "Trực tiếp chuẩn bị bữa trưa luôn đi."

Vân Chi lại hỏi thêm: "Có cần chuẩn bị phần của lang quân luôn không?"

Ôn Diệp dời mắt khỏi bóng mình trong gương, ngạc nhiên hỏi: "Lang quân vẫn còn trong phủ hả?"

Vân Chi nói đúng sự thật: "Sau khi lang quân thức dậy có ra ngoài một chuyến, nhưng hơn một khắc sau đã trở lại trong phủ rồi, trước mắt vẫn luôn ở trong thư phòng."

Phu nhân nhà nàng mặc kệ mọi chuyện, đối xử bình đẳng với các tôi tớ ở Tây viện, dần dà, ranh giới giữa tiền viện và hậu viện của Tây viện không còn rõ ràng nữa.

Chỉ cần không đề cập đến chuyện riêng tư của chủ tử, giống như chuyện này vậy, Vân Chi và Đào Chỉ đều có thể biết được từ chỗ Liễu Nha và Liễu Tâm.

Ôn Diệp không quan tâm Từ Nguyệt Gia đi chỗ nào, nhưng nếu hắn đã ở Tây viện thì không thể không chuẩn bị bữa trưa cho hắn.

Ôn Diệp ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Vậy thì làm thêm mấy món lang quân thích ăn, đúng rồi, thực đơn mà Liễu Tâm đưa trước đó có còn không?"

Vân Chi gật đầu: "Còn, nô tỳ vẫn còn giữ."

Ôn Diệp: "Vậy thì chọn hai món từ trong thực đơn đó."

Danh sách yêu ghét mà Từ Nguyệt Gia đã đưa trước đó quá chung chung, sau này Ôn Diệp phải bảo Vân Chi đi tìm Liễu Tâm hỏi xin một phiên bản cụ thể hơn.

Trên đời không việc khó, chỉ khó do không chuyên tâm.

Cứ như vậy, có lẽ những chuyện quá phận mà nàng đã làm tối hôm qua có thể tiêu trừ hơn nửa rồi nhỉ.

Ôn Diệp tự nhận bản thân không phải là một người xúc động, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một hai lần như vậy, xúc động một phát là không thể thu hồi.

Chuyện thường tình của con người thôi mà.

Hơn nữa, tối hôm qua không chỉ có một mình nàng hưởng thụ vui sướng, nếu Từ Nguyệt Gia muốn trở mặt không nhận thì nàng tuyệt đối không cho phép đâu.

Đào Chi chải xong búi tóc cho Ôn Diệp, Vân Chi cầm y phục đã huân sẵn đưa tới, chờ Ôn Diệp mặc xong hết thảy thì cũng đã đến giờ ăn trưa.

Chưa tới mười ngày nữa là năm hết tết đến rồi, phòng bếp lớn của Quốc công phủ đã bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cần cho bữa cơm tất niên, có một số nguyên liệu phải đặt trước mấy ngày, so với phòng bếp lớn bận rộn thì phòng bếp nhỏ của các viện thanh nhàn hơn nhiều.

Hồng Hạnh là người mà năm đó Ôn Diệp đã phát hiện ra ở phòng bếp lớn của Ôn gia, trước khi đến Hoành Vu viện, nàng ấy chỉ là một nha đầu nhóm lửa, sau khi trải qua mấy năm học

tập rèn luyện, trù nghệ đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chỉ là bày biện món ăn còn kém chút, nhưng từ trong các món ăn gần đây, Ôn Diệp phát hiện ra nha đầu này đã rất cố gắng rồi.

Sau khi Ôn Diệp ngồi vào bàn, Từ Nguyệt Gia cũng đúng lúc xuất hiện ở Tây viện. Hắn mặc một thân trường bào nguyệt nha, thân như cây ngọc, khiến cả người trông càng thanh lãnh tự phụ, Ôn Diệp chăm chú thưởng thức, bỗng nhiên cảm thấy Từ Nguyệt Gia ngủ lại Tây viện tối hôm qua và người trước mắt này không phải cùng một người.

Còn có đêm tân hôn ngày hôm đó nữa, Ôn Diệp chỉ thấy hắn mặc y phục đỏ một lần đó thôi, với nàng mà nói, lại là một phen cảm thụ khác.

Ôn Diệp bỗng nhiên nhớ tới lần gặp gỡ trên phố lúc trước, hắn mặc một thân quan phục màu đỏ, thân như cây ngọc đón gió, cực kỳ uy nghiêm.

Năm đó lúc Từ Nguyệt Gia trúng cử cao cưỡi ngựa dạo phố, nàng lười không đi, bỏ lỡ thời khắc hắn hăng hái khí phách nhất, bây giờ nghĩ lại thật sự tiếc nuối.

Chuyện càng khiến nàng thấy đáng tiếc hơn nữa là, không phải mỗi một mặt khác nhau của Từ Nguyệt Gia đều có cơ hội thể nghiệm.

Ôn Diệp không chút nào che dấu ánh mắt khiến Từ Nguyệt Gia không thể không dời mắt về phía nàng, đời này Từ Nguyệt Gia gặp rất nhiều ánh mắt tán dương thưởng thức kiểu đó, nhưng chỉ có duy nhất nữ nhân này, ở rất nhiều thời điểm sự thưởng thức của nàng xen lẫn một loại không thể nói rõ "tình dục".

Mà loại tình dục này lại hết sức thẳng thắn vô tư, không một chút hạ lưu trơ trẽn.

Ôn Diệp là một người cực kỳ mâu thuẫn, Từ Nguyệt Gia nhìn thấu nàng, rồi lại như không hề nhìn thấu nàng.

Sau khi thưởng thức xong, Ôn Diệp mời Từ Nguyệt Gia ngồi xuống.

Đêm qua tiêu hao khá nhiều sức lực, sau khi uống hết một bát canh, Ôn Diệp ăn liên tục hai bát cơm, lại ăn thêm không ít thịt và rau xanh.

Chương 128

Lượng ăn của Từ Nguyệt Gia trước sau như một.

Khi Ôn Diệp ăn đến bát cơm thứ hai, hần liếc mắt nhìn bụng nhỏ của nàng hai cái.

Ôn Diệp tự nhiên cũng thấy ánh mắt không hề che dấu đó của Từ Nguyệt Gia.

Tuy đời này nàng không mập, nhưng cũng không thể nói là gầy, chẳng qua nàng tự hiểu phải bảo dưỡng, không có chuyện gì sẽ tập luyện yoga hiện đại, nhiều năm kiên trì nên hình thể cân xứng, tự nhiên lưu loát.

Ôn Diệp chột chột phần thịt mềm bên hông, nàng rất hài lòng với bản thân của hiện tại.

Nhưng nàng vẫn cố ý hỏi: "Lang quân đang ghét bỏ ta ăn quá nhiều sao?"

Từ Nguyệt Gia thu hồi ánh mắt, nói: "Ta sợ nàng chỉ cố chống đỡ."

Ôn Diệp thấy hần thật sự không có ý đó, nhướn mày nói: "Lang quân yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ."

Bọn tỳ nữ dọn hết thức ăn trên bàn rồi dâng trà nóng lên.

Từ Nguyệt Gia nhấp nhẹ một ngụm rồi nói: "Nàng tự hiểu rõ thì tốt."

Hắn tự nghiêm khắc với bản thân, lại chưa từng nghĩ sẽ yêu cầu người khác cũng phải như vậy.

Chỉ là "thê tử" dù sao cũng khác với "người khác", ban đầu Từ Nguyệt Gia có mong chờ với người ngồi lên "vị trí thê tử" này, hi vọng đối phương có thể gánh vác được thân phận "mẫu thân" của Từ Ngọc Tuyên.

Vì thế, ở trong những chuyện khác, chỉ can nản không quá phận thì hắn đều tận lực thỏa mãn nản.

Từ Nguyệt Gia nhìn về phía nữ nhân đang vừa phẩm trà vừa ăn mơ khô với khuôn mặt hồng nhuận và tinh thần phấn chấn đả kia, trong lòng ghen lại.

Nhu cầu của nản xem phát hiểu ngay.

Ôn Diệp không biết suy nghĩ trong lòng Từ Nguyệt Gia, chỉ thấy hắn ăn xong rồi mà mãi không chịu đi, nản tò mò hỏi: "Hôm nay phu quân không bận gì hả?"

Kỳ nghỉ đông của quan viên Đại Tấn bắt đầu từ hai mươi tháng chạp đến tiết Nguyên Tiêu tháng giêng, cả thảy hai mươi lăm ngày nghỉ.

Mà với tính tình của Từ Nguyệt Gia thì trông không giống một người vừa được nghỉ phép đã nghỉ ngơi ngay.

Từ Nguyệt Gia lần nữa nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Hôm nay không có việc gì."

Ôn Diệp "ồ" một tiếng rồi nói: "Vậy lang quân cứ tự tiện, ta ra ngoài đi dạo chút."

Nói xong liền đứng dậy.

Ánh mắt của Từ Nguyệt Gia đuổi theo bóng dáng nàng: "Đi đâu?"

Ôn Diệp đi ra ngoài, nói mà không hề quay đầu lại: "Dạo phố."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Thời tiết hôm nay rất tốt, Ôn Diệp chuẩn bị xuất phủ dạo một vòng, thuận tiện tiêu thực.

Lúc trước Ôn Diệp rất ít có cơ hội ra khỏi cửa, số lần Vân Chi và Đào Chi ra ngoài còn nhiều hơn nàng.

Sau khi gả vào Quốc công phủ thì tự do hơn nhiều. Nhưng nàng không hề đi mấy chỗ như cửa hàng son phấn, y phục, trang sức này nọ, nàng không thiếu những thứ đó.

Mà là đi một chuyến đến chợ phía Tây, nơi này có chút giống chợ hoa của đời sau, đồ chơi cổ quái hiếm lạ gì cũng có cả.

Ôn Diệp cứ nhìn thấy thứ mình thích thì sẽ bảo Đào Chi móc bạc ra mua, dù sao đồ cũng không đắt, mà nàng lại không thiếu bạc.

Thậm chí còn nhìn thấy một cặp ly lưu li nghe nói được nhập từ hải ngoại, to chưa tới lòng bàn tay của nữ tử, người bán ly là một thương nhân râu ria xôm xòa, nghe khẩu âm không phải là người Thượng Kinh, cũng không biết hắn ta đào đâu ra cặp ly lưu li này nữa.

Một cặp ly lưu li, hắn đòi mười lượng bạc trắng.

Giá cả có chút đắt, cho nên người có hứng thú thì nhiều nhưng kẻ chân chính nguyện ý bỏ tiền ra mua lại không nhiều.

Đại Tấn cũng có sản phẩm làm từ lưu li, chỉ là chế tác thô ráp,

tạp chất lại nhiều, không được trong suốt tinh khiết như cặp ly trên tay râu xồm.

Có lẽ thật sự đến từ hải ngoại cũng chưa biết được, Ôn Diệp bảo Đào Chi trả tiền rồi lấy đồ cho vào túi.

Ôn Diệp nhớ bản thân còn có một vò rượu nho ủ vào mùa hè, sau này sẽ dùng ly lưu li này uống rượu.

Sau khi dạo hết con phố phía Tây và mua không ít đồ, Ôn Diệp cảm thấy mỹ mãn lên kiệu, bảo Thu thúc chuyển hướng đi trà lâu.

Sau khi vào trà lâu, Ôn Diệp đặt một phòng bao, ngay chính giữa hạ đường trà lâu bố trí một trường án, bên trên bày biện trà nước, một lão giả râu dài ngồi đằng sau trường án, một tay cầm thước gỗ, đang thao thao bất tuyệt thuyết thư (/) với giọng điệu đầy nhấn nhá.

(/) thuyết thư (说书): biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ...

Chương 129

Đại đường lầu một cùng với các phòng bao ở lầu hai thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng trâm trồ khen ngợi.

Ôn Diệp muốn một gian phòng bao ở lầu hai, từ cửa sổ nhìn xuống có thể thấy rõ vẻ mặt kích động của thuyết thư tiên sinh khi nói đến chỗ đặc sắc.

Lúc này Đào Chi ôm theo mấy bao đồ ăn vặt mua từ trên phố trở lại.

Đều là những thứ mà Ôn Diệp thích ăn, nào là bánh trôi gạo nếp, bánh gạo cay, đậu phụ vàng, hồ lô ngào đường, vân vân...

Còn lại là một gói nhỏ chứa đồ kho, Vân Chi bảo tiểu nhị trà lâu bưng lên một ấm Bích Loa Xuân và mấy món điểm tâm đặc sắc của trà lâu, sau đó mới hỏi hân thêm mấy đĩa sù để đựng đồ Đào Chi mua về.

Ngoài cửa phòng bao đã có thị vệ của Quốc Công phủ canh chừng, Ôn Diệp không lo lắng sẽ có người đi nhâm phòng, nàng chia cho hai tỳ nữ mỗi người một xâu hồ lô ngào đường.

Mọi người cùng nhau ăn.

Sau khi cắn nát lớp nước đường mỏng dính ở bên ngoài, bên trong là trái sơn tra đỏ au.

Ôn Diệp cắn một miếng, có chút chua, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận của nàng.

Nhưng người không ăn được đồ chua như Đào Chi thì lại khác, cả khuôn mặt nhăn tít lại như cái bánh bao.

Ôn Diệp không khách khí cười ra tiếng, còn nói: "Chua như vậy sao?"

Đào Chi khổ không thể tả, nhưng vẫn tuân thủ nguyên tắc không lãng phí, ăn nốt mấy viên hồ lô còn lại rồi nói: "Lão bá bán đường hồ lô đó không thành thật chút nào!"

May mà nàng ấy chỉ mua năm xâu, lại chia cho Thu thúc một xâu, trên đĩa chỉ còn thừa lại một xâu.

Ôn Diệp ăn hết một xâu hồ lô ngào đường rồi đưa đĩa về phía khô chay, bánh gạo cay cùng với bánh trôi gạo nếp.

Cơm trưa trong bụng vẫn chưa kịp tiêu hóa hết nên Ôn Diệp chỉ ăn mỗi món mấy miếng. Mùa đông thức ăn lâu hỏng, nàng chuẩn bị gói lại đem về thêm món cho bữa tối.

Chuyện xưa mà thuyết thư tiên sinh trong trà lâu kể đều là chuyện tài tử phong lưu giai nhân xinh đẹp, Ôn Diệp không hứng thú lắm, nàng đến đây để nghe cái mới mẻ.

Chờ canh giờ vừa đến, liền mang theo thu hoạch hôm nay về Quốc Công phủ.

Lúc mua chẳng thấy gì cả, chờ đến lúc về tới Quốc Công phủ, Ôn Diệp mới phát hiện hôm nay mình mua không ít đồ.

Số lượng có thể nhét đầy một rương luôn.

Đó là còn chưa kể đồ ăn vặt đầy ắp trên tay Đào Chi.

Rương thì để thị vệ mang vào phủ rồi chuyển tới bên ngoài Tây

viện, lại gọi hai tỳ nữ ra nâng vào trong.

"Mẫu thân!" Ôn Diệp vừa bước chân vào Tây viện đã nghe thấy một giọng trẻ con non nớt vọng lại từ đằng xa. Nàng vô thức giấu hai tay ra sau lưng, sau đó mới phản ứng lại trên tay mình chẳng có gì cả.

Ôn Diệp ngược mắt lên, không biết là ai đặt một cái ghế lùn bên cạnh bàn đu dây.

Từ Ngọc Tuyên vừa vịn ngòai ở đó, nhóc con vốn đang chống tay lên cặp má múp míp của mình, sau khi thấy Ôn Diệp lập tức đứng dậy gọi mẫu thân.

Kỷ ma ma yên lặng đứng hầu một bên.

Ôn Diệp đến gần, theo thói quen sờ đầu cậu nhóc và hỏi: "Con ở đây làm gì?"

Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu lên ngoan ngoãn trả lời: "Chờ mẫu thân -"

Vừa dứt lời, đôi mắt cún con tròn xoe nhìn túi giấy dầu trong ngực Đào Chi với vẻ tò mò.

Ôn Diệp: "..."

Ôn Diệp bình tĩnh ngăn cản tầm nhìn của Từ Ngọc Tuyên, ý đồ nhiễu loạn sự chú ý của cậu nhóc: "Phụ thân của con đâu? Hắn ném một mình con ở đây à? Vô trách nhiệm quá đi!"

Kỷ ma ma đang đứng một bên:

Ôn Diệp nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, cứ như thể Từ Nguyệt Gia thật sự làm ra chuyện thương thiên hại lí, không thể tha thứ nào đó.

"Nàng đang tìm ta?" Bỗng có tiếng nói thanh lãnh vang lên trong phòng.

Nam nhân một tay cầm sách xuất hiện trước ngạch cửa.

Ôn Diệp: "..."

Sao hắn vẫn còn ở đây.

Nhưng Ôn Diệp là ai cơ chứ, chỉ cần nàng không xấu hổ, thì kẻ xấu hổ chính là người khác.

"Ta còn tưởng chỉ có một mình Tuyên Nhi ở đây chứ."

Trên mặt không hề có chút nào gọi là quan bách khi bị người khác bắt tại trận, vẻ mặt của Ôn Diệp vẫn như thường gọi một tiếng "lang quân", sau đó bình tĩnh đi lướt qua Từ Nguyệt Gia.

Chương 130

Hài tử hai tuổi giỏi nhất là bắt chước.

Từ Ngọc Tuyên chạy bịch bịch theo sau Ôn Diệp, lúc lướt qua Từ Nguyệt Gia cũng bắt chước gọi một tiếng "phụ thân", sau đó kêu Kỷ ma ma ôm mình vào phòng.

Từ Nguyệt Gia:..."

Ôn Diệp ngồi vào chỗ rồi liếc cậu nhóc vừa theo tới một cái, ý chỉ Đào Chi cầm đồ ăn lui ra trước.

Đào Chi lập tức hiểu ngay.

Ánh mắt của Từ Ngọc Tuyên mãi đuổi theo bóng dáng của Đào Chi, dùng mắt thường có thể thấy được cậu nhóc đã sốt ruột lắm rồi: "Mẫu thân..."

Ôn Diệp chậm rì rì lấy ra một con tò he nhiều màu sắc từ trong chiếc rương vẫn chưa kịp khiêng đi rồi đưa cho cậu nhóc: "Chơi một lát đi."

Với tính cách đó của Lục thị, nàng ấy sẽ không mua đồ chơi ở sạp hàng ven đường cho Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp từng thấy đồ chơi của Từ Ngọc Tuyên, đều dùng loại gỗ tốt, mời thợ mộc cẩn thận chế tác.

Một món thôi đã bằng với tổng giá trị của tất cả những món đồ trong chiếc rương này.

Hi vọng cậu nhóc có thể tham một chút mới mẻ, sau đó quên đi túi giấy dầu đựng đồ ăn vặt trong lòng Đào Chi.

Từ Ngọc Tuyên quả thật cảm thấy mới mẻ, cúi đầu tìm tòi nghiên cứu hồi lâu, chẳng qua sức hút của đồ ăn ở trong lòng cậu nhóc vẫn lớn hơn đồ chơi, ngẩng đầu thấy Từ Nguyệt Gia đã trở lại, bèn thuận tay đưa con tò he cho hắn: "Phụ thân, người chơi -"

Cảm tình vốn được tích lũy từ việc chung sống với nhau, chẳng sợ khuôn mặt của đối phương đã quen thói lạnh lùng nhiều năm, nhưng dựa vào "tình phụ tử" xây dựng được trong hai ngày nay, Từ Ngọc Tuyên đã không còn sợ người phụ thân Từ Nguyệt Gia này như trước nữa.

Nhìn đi, bây giờ còn dám đưa đồ mình không muốn chơi cho đối phương kia kìa.

Ôn Diệp dù bận vẫn ung dung quan sát một màn này, đang còn cảm thấy rất thú vị thì Từ Ngọc Tuyên đã đưa tò he đi rồi quay đầu lại nhìn nàng với ánh mắt chờ mong.

Này là vẫn chưa chết tâm đây mà.

Kế hoạch thất bại, Ôn Diệp âm thầm thở dài rồi nói: "Đừng nóng vội, không thiếu phần của con đâu."

Sau đó lại quay sang nói với người vừa mới ngồi xuống, trong tay còn cầm một con tò he cực kỳ không phù hợp với thân phận là Từ Nguyệt Gia: "Tất nhiên là lang quân cũng có phần."

Ôn Diệp chỉ nói khách sáo thôi, những món ngon mà nàng mang về đó không có một món nào là Từ Nguyệt Gia sẽ đựng vào.

Từ Nguyệt Gia quả nhiên đã cự tuyệt như nàng dự đoán.

Ngược lại, bạn nhỏ Từ Ngọc Tuyên vừa nghe cha mình cự tuyệt thì lập tức sáng mắt lên.

Ôn Diệp liếc một cái liền nhìn thấu tâm tư của cậu nhóc, nhưng nàng không nói gì cả, chỉ cong cong khóe môi.

Chẳng qua lúc này cách thời gian ăn tối vẫn còn sớm lắm, Ôn Diệp thấy phụ tử hai người không có ý tứ rời đi liền muốn tìm chút trò chơi nhằm giết thời gian.

Nếu không cứ ngồi chỗ này đối diện với một lớn một nhỏ, một thì nói chuyện còn chưa rành, một thì cả nửa ngày cũng rặn không ra một chữ, vậy thì nàng sẽ chán chết mất.

Vì thế Ôn Diệp đứng dậy đi thư phòng Tây gian tìm một cuốn thoại bản chưa đọc, sau đó nằm xuống nhuyển tháp bên cửa sổ, muốn thoả mái bao nhiêu thì có bấy nhiêu thoả mái.

Cũng mặc kệ luôn cặp phụ tử đang ngồi chờ ở bên ngoài.

Gian ngoài, Từ Ngọc Tuyên ngồi trên ghế chờ dài cổ vẫn không thấy Ôn Diệp đi ra, cậu nhóc vùng vẫy muốn xuống.

Chỉ là chân ngắn, có cố gắng thế nào cũng không thể chạm đất, cuối cùng vẫn phải nhờ Kỷ ma ma ôm xuống.

Từ Ngọc Tuyên vừa đặt chân xuống đất lập tức chạy bước nhỏ về phía thư phòng Tây gian, sau đó không biết thế nào, mới chạy được nửa đường đã dừng bước, lộn ngược trở lại, hiếm thấy túm lấy góc áo của Từ Nguyệt Gia, nhỏ giọng nói: "Phụ thân, cùng đi?"

Ôn Diệp không hề ngạc nhiên chút nào khi thấy Từ Ngọc Tuyên lại đây, nhưng chuyện khiến nàng không ngờ là Từ Nguyệt Gia cũng theo tới.

Xen ra gần đây Hình bộ thật sự rất rảnh rỗi.

Ôn Diệp chỉ liếc hần một cái, sau đó tiếp tục lật xem thoại bản.

Mà Từ Ngọc Tuyên đã ngựa quen đường cũ bò lên nhuyển tháp, nhấc một góc chần lên rồi cẩn thận chui vào, sau đó dựa vào lòng Ôn Diệp.

Một cái đầu "phốc" một cái nhô ra trước ngực, hai má đỏ bừng, cười lộ ra một hàng răng nhỏ xíu.

Chương 131

Ôn Diệp thuận thế ôm cậu nhóc vào lòng, coi như đang ôm một cái gối ôm.

Lại lật thêm trang nữa, Ôn Diệp hậu tri hậu giác liếc qua bìa ngoài cuốn thoại bản trong tay, vậy mà giống với quyển sách Từ Nguyệt Gia vẫn hay cầm.

Chẳng qua sách mà hắn đang cầm là sách đứng đắn, còn sách mà nàng đang xem, từ đầu chí cuối chẳng có chữ nào liên quan đến hai chữ đứng đắn.

Từ Nguyệt Gia hiển nhiên cũng phát hiện rồi.

Tâm mắt hai người bất ngờ giao nhau.

May mà Ôn Diệp đủ trấn định, mặt không đổi sắc tiếp tục nhìn.

Từ Nguyệt Gia nhìn cặp mẫu tử đang chen chúc nhau ngồi trên nhuyễn tháp, một khuôn mặt chưa bao giờ mất đi nụ cười cùng với một đôi mắt nhỏ từ đầu đến cuối đều ngơ ngơ ngác ngác.

Dường như đẹp hơn hầu hết những cảnh đẹp trên thế gian này, luôn khiến người ta muốn dừng lại để ngắm nhìn.

Tuy ánh mắt của nam nhân không mãnh liệt, nhưng cũng khiến người khác không thể xem nhẹ.

Sau khi lật thêm vài trang thoại bản, Ôn Diệp ngược mắt lên, lúc này Từ Nguyệt Gia đã ngồi sau thư án, giữa nhuyễn tháp và thư

án không có bất cứ ngăn trở gì.

Ôn Diệp im lặng suy nghĩ, xem ra lần sau phải dặn Liễu Nha bố trí một bình phong ngay chỗ này.

Tuy Từ Ngọc Tuyên vẫn xem không hiểu thoai bản như cũ, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới việc thúc giục Ôn Diệp lật sang trang mới, cậu nhóc đã nhớ kỹ tần suất lật sách rồi, thấy Ôn Diệp đột nhiên bất động thì giục ngay: "Mẫu thân, lật - lật -"

Ôn Diệp thu hồi suy nghĩ, cúi mắt xuống, giây lát sau lại lật sang trang mới.

Từ Ngọc Tuyên lập tức cảm thấy mỹ mãn.

Tuy một nhà ba người ở chung với nhau không có nói nói cười cười, nhưng lại hài hòa ấm áp một cách khó tả.

Kỷ ma ma không vào trong mà đứng ngoài cửa thư phòng, lúc nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi cảm khái một phen.

Nhưng khi bà ấy rời đi chưa được bao lâu.

Ôn Diệp bỗng nhiên thấy khát, lúc ở trà lâu nàng ăn không ít món kho, món đó có chút mặn.

Trên thư án có một bình trà, nhưng Ôn Diệp không muốn nhúc nhích, vì thế gọi người nam nhân nào đó: "Lang quân?"

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng ngược mắt lên, không biết trong tay đã cầm bút từ lúc nào.

Ôn Diệp thấy thế liền nghĩ, xem sách mà cũng không quên viết phê bình cảm tưởng, đúng là một khắc cũng không nhàn rồi.

Không giống nàng, nhiều lắm là ở trong mộng "ôn tập" một lần rồi thôi. "Chuyện gì?"

Ôn Diệp khu khu cái họng đã có chút khô, nói: "Lang quân, Tuyên Nhi khát rồi."

Từ Ngọc Tuyên hơi nghiêng đầu, cảm thấy khó hiểu: "Mẫu thân?" Từ Nguyệt Gia nhìn Ôn Diệp với ánh mắt hiểu rõ, Ôn Diệp đáp lại hần bằng một nụ cười mỉm.

Sau một lúc lâu, một tách trà được đưa đến trước mắt Ôn Diệp, nàng thuận thế nhận lấy, nói tiếng cảm ơn với người nam nhân: "Vất vả cho lang quân rồi."

Từ Ngọc Tuyên không khát lắm, nhưng mẫu thân bảo cậu nhóc khát rồi, vì thế cậu nhóc chỉ đành ngơ ngác há miệng ra, chờ mẫu thân đút nước.

Ôn Diệp lại làm như không thấy, còn nói: "Mẫu thân giúp con thử nhiệt độ của nước."

Sau khi uống hết một tách trà, nàng lại nói: "Nóng quá, Tuyên Nhi còn muốn uống không?"

Từ Ngọc Tuyên nghe hiểu, lắc đầu.

Từ Nguyệt Gia nhìn thấy tất cả, nói: "Lần sau không cần lấy Tuyên Nhi làm cố nữa."

Nhưng điểm chú ý của Ôn Diệp lại là: "Còn có thể có lần sau?"

Từ Nguyệt Gia đón lấy tách sứ rỗng được đưa qua: "..."

Ôn Diệp không tiếp tục sai sử Từ Nguyệt Gia nữa, ánh mắt vẫn còn dừng trên thoai bản, nhưng tâm tư đã sớm bay xa.

Từ vẻ mặt của Từ Nguyệt Gia có thể thấy hẳn không bài xích hành động "sai sử" vừa nay của nàng.

Từ Ngọc Tuyên là nhi tử của hẳn, sao có thể không di truyền phẩm chất tốt đẹp này được chứ, Ôn Diệp nhìn về phía cậu nhóc trong lòng, bỗng nhiên cảm khái: "Mau mau lớn lên nhé."

Từ Ngọc Tuyên chẳng hiểu gì cả.

Thời gian nháy mắt trôi qua.

Đã đến giờ ăn tối rồi.

Ôn Diệp ước tính thời gian rồi khép thoại bản lại, tụt xuống khỏi nhuyển tháp, sau lưng kèm thêm cái đuôi nhỏ, một trước một sau ra khỏi thư phòng, sau đó ngồi vào bàn ăn.

Chờ mẫu tử hai người ngồi vào chỗ hết rồi Từ Nguyệt Gia mới không nhanh không chậm bước ra khỏi thư phòng.

Món ăn lục tục được bưng lên, mấy món ăn vặt dạn Đào Chi mang về cũng được bày ra đĩa, đặt lẫn trong đồng đồ ăn trên bàn.

Chương 132

Hồ lô ngào đường đã ăn hết từ lúc còn trên đường, dư lại chỉ có bánh gạo cay, bánh trôi gạo nếp, nửa bao nhỏ món kho, trên đường trở lại Ôn Diệp còn để Đào Chi mua thêm nửa bao huân kho cùng với một bao nhỏ cá phết bột chiên vàng óng giòn rụm, ăn ngon cực kỳ.

Ồ, còn có một chút đậu phụ vàng mà Ôn Diệp chưa kịp ăn nữa. Lúc dọn món lên, nàng cố ý dặn Đào Chi đặt món đó gần trước mặt Từ Ngọc Tuyên.

Thật ra nhà bếp của Quốc Công phủ biết nấu tất cả những món này, hơn nữa còn có thể làm cho nó trở nên ngon miệng hơn và tốt cho sức khỏe hơn.

Nhưng có đôi khi người ta đã ăn chán sơn hào hải vị, chỉ thích thưởng thức một chút thức ăn mua từ bên ngoài, theo như cách nói của hậu thế chính là "thực phẩm rác".

Mấy miếng đậu phụ vàng được sắp xếp chính tề ở trung tâm đĩa sứ.

Ôn Diệp cực kỳ tri kỷ gấp cho Từ Ngọc Tuyên một miếng, nói: "Tuyên Nhi ăn thử xem."

Đậu phụ vàng là điểm tâm Đào Chi mua từ Ngọc Phương Viên, chế tác tinh xảo, hai ngày trước Từ Ngọc Tuyên đã từng ăn qua, lúc này trong đầu vẫn còn một chút ký ức mơ hồ.

Là đồ ăn ngon, nhưng mà, nhưng mà...

Rốt cuộc Từ Ngọc Tuyên vẫn lắc đầu từ chối.

Nhìn đáng vẻ rõ ràng vẫn còn nhớ thương túi giấy dầu đựng đồ ăn vặt mà Đào Chi mang về.

Lâu vậy rồi mà nhóc con này vẫn chưa quên nha, Ôn Diệp âm thầm chặc lưỡi, thấy Từ Ngọc Tuyên từ chối, còn cố ý tỏ vẻ đau lòng: "Mẫu thân phải xếp hàng rất lâu mới mua được món điểm tâm này đây."

Điểm tâm Ngọc Phương Viên rất nổi tiếng, cho dù là món đậu phụ vàng tâm thường thì số lượng bán cũng có hạn.

Và tất nhiên loại quy củ này chỉ áp dụng cho gia đình bình thường, nếu lão bản của Ngọc Phương Viên một chút cũng không hiểu biến báo (/) thì cũng không có khả năng tạo dựng được danh tiếng lớn như vậy ở Thịnh Kinh.

(/) biến báo (变通): dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc.

Lúc còn ở Ôn gia, Ôn Diệp thỉnh thoảng sẽ để Đào Chi xuất phủ mua một hộp điểm tâm của Ngọc Phương Viên về nếm thử.

Lúc đó muốn mua phải xếp hàng theo quy củ, nếu vận khí không tốt thì sẽ là vừa đến phiên người thì điểm tâm đã bán hết rồi.

Hiện tại thì không giống nữa, Đào Chi cầm Lệnh bài của Quốc Công phủ qua đó, chưởng quỹ của Ngọc Phương Viên sẽ đích thân ra tiếp đón, để tiểu nhị dẫn Đào Chi vào phòng bao chờ.

Ngoài số lượng điểm tâm đã quy định sẵn, mỗi ngày Ngọc Phương Viên đều chuẩn bị nhiều hơn mười mấy hai mươi phần để thuận tiện cho mấy nhà quyền quý như Quốc Công phủ.

Quyền thế đúng là thứ tốt.

Ôn Diệp thấy Từ Ngọc Tuyên vẫn không dao động thì cũng không ép buộc, trở tay bỏ vào bát mình, tự mình ăn.

Mùi vị không tồi. "Mẫu thân -" Từ Ngọc Tuyên trơ mắt nhìn Ôn Diệp ăn luôn miếng đậu phụ vàng vốn gấp cho mình, mắt rưng rưng sắp khóc đến nơi.

Cậu nhóc cũng thích ăn đậu phụ vàng mà.

Ôn Diệp vẫn bình tĩnh như cũ, quét mắt nhìn món ngon khắp bàn, hỏi một lần cuối cùng: "Nhiều món ngon như vậy, Tuyên Nhi xác định không ăn?"

Từ Nguyệt Gia mơ hồ đoán được nàng sẽ làm gì tiếp theo, ngược mắt nhìn qua.

Nhưng không hề có ý tứ ngăn cản.

Từ Ngọc Tuyên nhìn đồ ăn tinh xảo trên bàn, không hề lưu luyến.

Cậu nhóc trịnh trọng gặt đầu, khuôn mặt nhỏ cực kỳ nghiêm túc.

Tiểu hài tử đều như vậy, người ở trước mắt nó càng che giấu cái gì, nó càng tò mò muốn có cho bằng được.

Có lẽ Từ Ngọc Tuyên cũng không chấp nhất với mấy món đó như vậy, chỉ là hành vi bảo vệ thức ăn trong vô thức của Ôn Diệp lúc mới đầu đã gợi lên hứng thú của cậu nhóc, tới giờ phút này đã là không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

May mà Ôn Diệp đã có chuẩn bị từ trước.

Nàng nhìn sang Đào Chi bên cạnh, đối phương lập tức hiểu ý, quay người lui ra, chẳng mấy chốc sau lại bưng khay bước vào.

Trên khay là túi giấy dầu mà Từ Ngọc Tuyên quen thuộc, căng phồng, rõ ràng bên trong có đựng đồ ăn.

Phía dưới túi dầu có lót hai cái đĩa sứ rỗng màu trắng.

Ngay trước mặt Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp bảo Đào Chi đổ đồ ăn trong túi giấy dầu ra đĩa rỗng.

Chương 133

Ôn Diệp hỏi cậu nhóc lần cuối: "Tuyên Nhi, nghĩ cho kỹ nhé, chỉ có thể chọn một trong hai thôi đó."

Kỷ ma ma đã thấy rõ đồ ăn trong đĩa sứ: "..."

Nhị phu nhân đúng là trò lừa nào cũng nghĩ ra được.

Nhưng Từ Ngọc Tuyên không hiểu này đó, còn tưởng rằng trong túi giấy dầu chính là đồ ăn vặt mà Ôn Diệp mua từ ngoài về.

Ôn Diệp đẩy hai đĩa "đồ ăn vặt" mới ra lò tới trước mặt Từ Ngọc Tuyên.

Khoảng cách kéo lại gần như vậy, rốt cuộc Từ Ngọc Tuyên sẽ chọn bên nào, hiển nhiên rất dễ thấy.

Từ Ngọc Tuyên nhìn cũng không nhìn đã bỏ qua đồ ăn dọn sẵn trên bàn, gấp không chờ nổi chỉ vào hai món "đồ ăn vặt" trước mặt, giục Kỷ ma ma gấp cho mình: "Ma ma, muốn ăn -"

Tuổi nhỏ chính là dễ lừa vậy đấy, Ôn Diệp tâm trạng tốt gấp một miếng cá phết bột chiên chấm ớt cho vào miệng.

Thơm cay xộp giòn.

Mà Từ Ngọc Tuyên cũng đang vui đầu vui vẻ ăn "đồ ăn vặt" mà Kỷ ma ma gấp cho mình - thật xào.

Có lẽ cậu nhóc sẽ cảm thấy món ăn vặt lạ lẫm này có mùi vị

quen quen, nhưng nó thật sự được lấy ra từ trong túi giấy dầu, chỉ một điểm này thôi đã đủ để lừa gạt một hài tử tâm trí chưa trưởng thành rồi....

Vì đã có Lục thị lo liệu tất cả các công việc lớn bé trên dưới Quốc Công phủ nên cuộc sống của Ôn Diệp rất thanh nhàn.

Tuyết lành báo trước một năm được mùa, gần đến trừ tịch, trời lại đổ một trận tuyết lớn.

Trong lúc bận rộn, Lục thị hay tin ngày mai Đại cô thái thái muốn đến Tây viện ngồi chơi, cho nên hôm nay đặc biệt gọi Ôn Diệp tới phân phó một phen.

Lục thị vừa lật danh sách tặng lễ vừa nói với Ôn Diệp đang ngồi bên dưới: "Tuy Đại cô mẫu tính tình rộng rãi, không thích so đo, nhưng dù sao bà ấy cũng là trưởng bối, tốt nhất muội nên thu liễm chút tâm tư nhỏ trong ngày thường của mình đi."

Nàng ấy có thể tiếp thu, nhưng điều đó không đại biểu Đại cô thái thái cũng có thể tiếp thu.

Lục thị nhớ rõ năm đó lúc bản thân mới gả vào Quốc Công phủ, Đại cô thái thái cũng từng qua phủ ở tạm mấy ngày, thời điểm đấy bà ấy vẫn rất nghiêm túc đoan trang, tươi cười trên mặt trước sau nhạt nhẽo.

Đại khái là vì mấy năm gần đây biểu độ càng ngày càng có tiền đồ, lại cưới thê tử, Đại cô thái thái rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt, cho nên tính tình cũng có phần thay đổi.

Nhưng tính nết của một người không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi được, Lục thị sợ Ôn Diệp chỉ mới gặp Đại cô thái thái hai lần rồi cho rằng đã hiểu hết đối phương, lỡ như không để ý, hai bên nháo ra chuyện gì thì không hay.

Đối với phân phó của Lục thị, Ôn Diệp ngoan ngoãn đáp ứng.

Nàng quả thật không quá hiểu biết về Đại cô thái thái, tuy hiện tại mọi người cùng sống dưới một mái hiên, nhưng lại hiếm khi gặp mặt.

Lục thị gọi nàng đến rồi chủ động nói cho nàng biết những chuyện này, trong lòng Ôn Diệp rất cảm kích.

Trường bối muốn đến, Ôn Diệp không có khả năng không lo chiêu đãi cho tốt. Chờ Lục thị dứt lời, nàng lại hỏi khẩu vị trong ngày thường của Đại cô thái thái và Diêu thị.

Lục thị trả lời nàng từng chuyện một.

Cuối cùng còn nói thêm: "Muội cũng không cần khẩn trương, cô mẫu chỉ là nhàm chán quá, nhớ ra vẫn chưa chính thức đến Tây viện nên mới nhân dịp mấy ngày rảnh rồi trước tết đến chỗ muội ngồi chơi, nói chút chuyện phiếm ấy mà."

Ôn Diệp cười nói: "Tẩu tẩu yên tâm, muội nhất định sẽ chiêu đãi Đại cô mẫu và biểu đệ muội thật tốt."

Lục thị nghe được lời đảm bảo của nàng, lại thấy đồ trang sức đơn giản nhạt nhẽo trên người nàng, không khỏi hỏi: "Bạc có còn đủ dùng không? Ta tặng muội hộp hồng bảo thạch đó, sao không thấy muội dùng?"

Ôn Diệp giải thích: "Hồng bảo thạch quý trọng, muội còn chưa nghĩ xong nên làm ra kiểu dáng trang sức gì."

Lục thị không cho là đúng nói: "Một hộp hồng bảo thạch mà thôi, nếu làm ra kiểu dáng không thích thì cầm qua đây, ta đổi cho muội một hộp mới."

Trong giọng điệu lộ ra mười phần xa hoa.

Thân là đích trưởng nữ được sủng ái nhất Định An Hầu phủ, của
hồi môn của Lục thị năm đó có thể đảm đương bốn nổi chữ
mười dặm hồng trang.

Chương 134

Nếu không có quy định nữ nhi của thần tử xuất giá không thể vượt qua Hoàng gia thì e rằng của hồi môn của Lục thị không chỉ dừng lại ngang đó.

Một hộp hồng bảo thạch mà thôi, Lục thị thật sự không để trong lòng.

Thật ra tướng mạo của Lục thị nghiêng về hoa lệ, nhưng vì làm Quốc Công phu nhân, vì khiến bản thân trông có vẻ ổn trọng hơn nên vật liệu may mặc và trang sức đều hướng về phương diện này. Dưới sự phụ trợ che lấp của những vật ngoài thân này, ai nhìn Lục thị sẽ chỉ cảm thấy nàng ấy thật trầm ổn đoan trang.

Mà hôm nay lúc nói chuyện với Ôn Diệp, Lục thị lơ đãng toát ra tư thái tùy ý, khiến cả người nàng ấy rục rờ hơn rất nhiều.

Ôn Diệp chứng kiến một màn này, trong lòng không khỏi cảm khái, Từ Quốc Công thật có phúc khí.

"Vậy muội nghe tẩu tau mấy ngày nữa sẽ bảo Vân Chi cam nó đi đánh một bộ trang sức mới."

Vốn dĩ Ôn Diệp còn tính không động vào hộp hồng bảo thạch đó cơ.

Nhưng khi một nữ tử vừa có tiên vừa xinh đẹp quá mức đột nhiên nói với nàng: cứ việc làm đi, làm hỏng rồi cứ tính cho nàng ấy.

Dù là ai cũng khó mà không động lòng.

Có thể đổi một hộp hồng bảo thạch mới hay không không quan trọng, chủ yếu là Ôn Diệp không muốn đạp hư phần tâm ý này của Lục thị.

Lục thị vẫn luôn cho rằng mình không bài xích tính cách thỉnh thoảng không đàng hoàng của Ôn thị, đại khái là vì khi đối mặt với đúng sai phải trái, nàng ấy luôn hiểu đúng mực, biết tiến lùi.

Tuy không ổn trọng như các nữ tử Thế gia khác nhưng lại có một trái tim linh lung.

Nhìn nụ cười không giấu được trên mặt Ôn thị, trong mắt Lục thị thoáng qua bất đắc dĩ, trên miệng lại nói: "Nơi chế tác trang sức tinh xảo nhất ở Thịnh Kinh thuộc về Lưu Vân Trai, muội nhớ dặn Vân Chi mang theo Yêu bài của Quốc Công phủ."

Ôn Diệp cong mắt trả lời: "Muội đều nhớ kỹ"

Lục thị còn muốn tiếp tục thẩm tra đối chiếu danh mục tặng lễ năm trước với năm sau, Ôn Diệp ở lại chính viện không có việc gì làm, không phải uống trà thì chính là ăn điểm tâm.

Nhìn rất là thích ý.

Chút thân mật vừa mới sinh ra giữa hai chị em dâu nháy mắt tan biến, Lục thị vừa bực vừa tức nói: "Muội về đi, không cần ở lại đây với ta đâu."

Ôn Diệp lập tức đứng dậy hành lễ, nói: "Vây tẩu tẩu cứ bận đi, muội về Tây viện trước."

Lục thị lười xem nàng, cúi mắt xuống giả vờ chuyên chú xem danh mục quà tặng, nói: "Đi nhanh đi!"

Ôn Diệp không tiếng động khẽ cong khoe môi, nhẹ bước rời khỏi chính viện.

Sau khi về đến Tây viện, Ôn Diệp liền bắt đầu dạy Đào Chỉ với Vân Chi làm việc.

Lăng thành nằm ở phía tây nam Thịnh Kinh, người nơi đó đều thích ăn cay.

Tuy Đại cô thái thái là người Thịnh Kinh chính gốc, nhưng bà ấy đã sống ở Lăng thành nhiều năm nên trên phương diện ẩm thực ít nhiều vẫn lây dính chút thói quen ăn uống của người nơi đó.

Vì vậy khẩu vị của mẹ chồng nàng dâu nhà Đại cô thái thái rất tương tự với Ôn Diệp, đều nghiêng về vị cay nồng.

Ôn Diệp nhanh chóng viết xong một trang thực đơn, đưa cho Vân Chi đi chuẩn bị, ngo thiện ngày mai sẽ lấy thực đơn này làm chuẩn.

Mấy ngày gần đây Từ Nguyệt Gia không cần đi làm, vẫn luôn ở chỗ này của Ôn Diệp.

Nếu chỉ chiêu đãi một mình Đại cô thái thái thì tốt, nhưng còn thêm một Diêu thị nữa, vậy thì Từ Nguyệt Gia không tiện ăn cơm ở Tây viện rồi.

Buổi tối, Từ Nguyệt Gia theo lẽ thường ngủ lại.

Ôn Diệp nhắc đến chuyện này với hân.

Người thông minh chỉ cần nói một chút là hiểu, Từ Nguyệt Gia lập tức hiểu ý nàng, nói: "Vừa vặn ngày mai ta cũng có việc cần ra ngoài một chuyến."

Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái, Ôn Diệp nằm

xuống, tâm như nước lặng nói: "Lang quân, đi ngủ thôi."

Ngày mai phải dậy sớm, tối này không tiện vận động.

*

Giữa giờ meo hôm sau, lúc Ôn Diệp tỉnh dậy, Từ Nguyệt Gia đã không còn ở Tây viện.

Cho dù là trong kỳ nghỉ đông, Từ Nguyệt Gia vẫn duy trì thói quen sống hàng ngày, Ôn Diệp bội phục từ tận đáy lòng.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Ôn Diệp tùy ý ăn chút đồ ăn sáng. Không bao lâu sau, Kỷ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên lại đây. Ôn Diệp chọn ra mấy món đồ chơi phù hợp với cậu nhóc từ trong chiếc rương nàng đã mua ở phố Tây vào mấy ngày trước, sau đó để cậu nhóc tự chơi một mình.

Chương 135

Từ Ngọc Tuyên đã có Kỷ ma ma và những người khác trông coi, không cần Ôn Diệp phải phí tâm.

Đợi đến giờ ty, bà tử canh giữ ở cửa nguyệt vòm đến báo, nói rằng Đại cô thái thái và nhi tức của bà ấy đang đi về phía Tây viện bên này.

Thân là văn bối, Ôn Diệp đứng dậy đi ra nghênh đón.

Đại cô thái thái vừa dẫn theo Diêu thị tiến vào cửa nguyệt vòm thì đụng phải Ôn Diệp đang đi ra đón người, bà ấy lập tức cười nói: "Đã có bà tử dẫn đường rồi, bên ngoài lạnh như vậy, con còn ra làm gì."

Ôn Diệp đáp: "Cô mẫu và biểu đệ muội đội gió tuyết đến đây, sao con có thể không biết ngại mà ngồi chờ trong nhà, chỉ lo mình ấm áp chứ."

Ba người bước vào chính đường, Ôn Diệp lập tức sai tỳ nữ châm trà, đồng thời gọi Từ Ngọc Tiên qua đây hành lễ với trưởng bối.

Đại cô thái thái ngồi xuống uống ngụm trà nóng, chờ cả người dần ấm lên rồi mới nói: "Mấy ngày trước chỉ lo ra ngoài gặp cố giao, quên mất đến chỗ này của con ngồi chơi."

Ôn Diệp lập tức đáp lại: "Cô mẫu rời kinh đã nhiều năm, khó có được cơ hội gặp gỡ cố giao, chât tức sao có thể làm chậm trễ người."

Giữa cô mẫu và chất tức deu không quen thuộc lẫn nhau, cả hai đều rất khách khí.

Đại cô thái thái nhìn quanh bốn phía, phát hiện giữa Tây viện và chính viện có sự khác biệt rất lớn.

Loại khác biệt này không nằm ở cảnh trí hay cách bài trí mà đến từ thể nghiệm của cơ thể, chính viện nghiêm túc quy củ, còn Tây viện từ khi vừa bước chân vào bà ấy đã cảm thấy cực kỳ thả lỏng.

Không phải nói tôi tớ ở Tây viện không quy củ, mà là bao không khí thanh thản nhẹ nhàng này rất khó có được.

Tôi tớ chốn nhà cao cửa rộng người nào người nấy đều không phải là rồi gổ dễ giật dây, giữa bọn họ cũng sẽ có thân sơ, có khúc mắc về lợi ích.

"Nơi này của con không tệ." Đại cô thái thái thật tình khen ngợi.

Ôn Diệp khiêm tốn đáp: "Cũng nhờ tẩu tẩu đã săn sóc."

Đại cô thái thái thuận theo lời nói của nàng: "Tau tau của con lo liệu cả Quốc Công phủ lớn như vậy, mấy năm nay nó cũng không dễ dàng gì."

Huynh tẩu của bà ấy đi sớm, nếu không có một chất tức tốt như Lục thị thì hậu trạch Quốc Công phủ đã loạn thành mộ đoàn từ lâu.

Ôn Diệp gật đầu công nhận, mỗi lần nàng đến chính viện đều thấy Lục thị đang bận, đúng là rất cực khổ.

Đại cô thái thái thở dài nói: "Năm nay Cảnh Dung mới tám tuổi, chờ nó đến tuổi cưới thì ít nhất cũng phải mười năm nữa."

Ôn Diệp ngược mắt lên, hỏi thành tiếng: "Ý của cô mẫu là?"

Vẻ mặt Đại cô thái thái kiêu "ngươi thế mà không hiểu", nói: "Chờ Cảnh Dung cưới thê, không phải tẩu tẩu của con có thể nghỉ ngơi rồi sao?"

"Bằng không phí công phí sức cưới thê tử cho hấn là vì cái gì?" Ôn Diệp nghe vậy, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía Diêu thị ngồi phía dưới Đại cô thái thái.

Mặt mũi đối phương nhăn nhó, lúc phát hiện ánh mắt của Ôn Diệp nhìn về phía mình, lập tức nặn ra một nụ cười kiên cường.

Diêu thị cũng rất là khổ não, trước khi xuất giá, mẫu thân không ngừng dặn dò chớ nên nhìn chăm chăm vào quyền quản gia, bà bà quản gia là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chuyện mà nàng ấy cần làm là nhanh chóng mang thai, sinh hạ trưởng tử mới là chuyện quan trọng hàng đầu.

Ai ngờ được cuộc sống sau khi xuất giá hoàn toàn khác xa những gì mẫu thân đã dự đoán. Tân hôn chưa được hai tháng, bà bà đã bàn giao hết quyền quản gia cho nàng ấy, chỉ lo chính mình sung sướng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Ôn Diệp hoàn toàn hiểu.

Vị Đại cô thái thái này hình như không giống với mô tả của Lục thị cho lắm, đối phương nhìn ra nàng lương lự, lập tức nói: "Sao vậy, con thấy ta nói không đúng à?"

Vậy thì không có, Ôn Diệp im lặng, thật ra trong lòng nàng cực kỳ tán đồng với chuyện này.

"Cô mẫu nói có lý."

Đại cô thái thái ước chừng đoán được chút gì đó từ vẻ mặt của

Ôn Diệp, bà ấy lập tức cười sang sảng nói: "Tính của tẩu tẩu con không giống với con, ở trước mặt nàng tất nhiên phải giả vờ một chút, bằng không sẽ dọa nàng mất."

Bản tính là không thể thay đổi được, nhưng giả vờ thì có thể giả một đoạn thời gian.

Chương 136

Ôn Diệp không khỏi mỉm cười, nói: "Thì ra là vậy."

Nếu đã vậy, hình như nàng cũng không cần giả vờ hiền huệ trước mặt đối phương nữa rồi.

Ôn Diệp dần dần thả lỏng bản thân.

Đại cô thái thái lại nói: "Cho sau này Quốc Công phủ phân gia, con có thể thể nghiệm nỗi khổ của việc quản gia rồi."

Ôn Diệp cúi đầu nhấp một ngụm trà, không chút hoang mang nói: "Tuyên Nhi còn nhỏ, tạm thời vẫn chưa thể rời khỏi bá nương của thằng bé."

Lời này nghe cứ quái quái, nhưng Từ Ngọc Tuyên quả thật do Lục thị nuôi lớn, nói vậy hình như cũng không sai.

Đại cô thái thái nhìn thoáng qua Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoãn ngây thơ, nói: "Nhưng con cũng không cần lo lắng, bọn nhỏ đều lớn nhanh như thổi, thoát cái là đến tuổi có thể cưới thê tử ngay, đến lúc đó con có thể thoải mái rồi."

Trong lòng Ôn Diệp âm thầm tính, chờ Từ Ngọc Tuyên có thể cưới thê thì ít nhất cũng phải mười sáu mười bảy năm nữa.

Lúc trước không cảm thấy gì, hiện tại nghe Đại cô thái thái nói như vậy, Ôn Diệp bỗng nhiên phát hiện bản thân mình không nhất định có thể sống kiếp cá mập mãi.

Cũng không biết Lục thị có thể tiếp tục nhịn nàng thêm mười sáu mười bảy năm nữa hay không.

Ôn Diệp nhìn Từ Ngọc Tuyên đang ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, thật lòng thật dạ hi vọng: "Con phải hăng hái tranh giành lên nha."

Từ Ngọc Tuyên nghe nửa hiểu nửa không, còn trịnh trọng gật đầu.

Dáng vẻ nghiêm túc của cậu nhóc chọc cho Đại cô thái thái và Diêu thị bật cười.

Đặc biệt là Diêu thị, trong ánh mắt nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên tràn đầy khát vọng, nàng ấy gả vào Thân gia đã gần hai năm rồi, nhưng mãi vẫn chưa có tin vui.

May mà nàng ấy có một bà bà tốt, chưa từng hối thúc nàng ấy, cũng chưa từng bảo nàng ấy nạp thiếp cho lang quân.

Vì khiến nàng bớt buồn, bà bà còn tìm một đại phu đáng tin bắt mạch cho nàng ấy và lang quân.

Đại phu nói thân thể của nàng ấy và lang quân đều không có vấn đề gì, vẫn luôn chưa có thai là vì duyên phận chưa đến.

Lần này bà bà dẫn nàng ấy lên Kinh cũng là muốn đưa nàng ấy ra ngoài giải sầu.

Máy hát vừa mở ra, bầu không khí ở Tây viện tức khắc trở nên thoải mái.

Đại cô thái thái dần dần lộ ra bản tính: "Ánh mắt nhìn con dâu của ta rất chuẩn, chờ sau này con muốn làm bà bà thì có thể tìm ta, ta đến giúp con xem xét."

Diêu thị ở bên cạnh xấu hổ che mặt lại.

Ôn Diệp nghe vậy nhượng mảy.

Sau đó cúi mắt xuống nhìn Từ Ngọc Tuyên cái gì cũng không hiểu đang cầm điểm tâm cẩn thận nhai nuốt.

Lại ngược mắt nhìn thoáng qua Diêu thị, cuối cùng chậm rãi gật đồng tán đồng: "Ánh mắt của cô mẫu không tệ."

Nhưng yêu cầu của nàng không cao, biết quản gia là được rồi.

Đại cô thái thái mừng lắm, lại nói tiếp: "Con dâu tốt khó tìm, ta thấy sau này Tử Đan còn sẽ thăng tiến nữa, nếu con muốn được thoải mái thì ít nhất phải tìm một người giống như tẩu tẩu của con vậy."

Ôn Diệp bỗng dưng phát hiện, nam nhân quá ưu tú cũng là một loại rắc rối.

Đại cô thái thái thấy nàng rối rắm, bà ấy nói với vẻ "cái gì ta cũng biết hết": "Có phải con đang suy nghĩ xem nên ăn vạ tẩu tẩu con như thế nào hay không?"

Ôn Diệp lập tức phủ nhận: "Sao lại "ăn vạ" chứ, con chỉ luyến tiếc tẩu tẩu mà thôi."

Đại cô thái thái hừ cười: "Chuyện này thì có gì mà ngại, nếu ta là con, ta cũng sẽ nghĩ cách ăn vạ."

Ánh mắt bà ấy nhìn Ôn Diệp thấp thoáng tia hâm mộ: "Con đúng là có phúc, gặp được một tẩu tẩu tốt như vậy, việc gì cũng không cần làm."

Không giống bà ấy, toàn làm tẩu tử của người khác.

Giữa nữ nhân với nhau thỉnh thoảng sẽ khoe nhau một số thứ kỳ kỳ quái quái.

Ôn Diệp lập tức ưỡn thẳng eo lưng nói: "Vận khí của con tốt."

Đại cô thái thái thấy vẻ mặt khoe khoang của Ôn Diệp, nhin không được quay đầu lại nhìn nhĩ tức của mình một cái.

Diêu thị: "..."

Nàng ấy có thể lựa chọn cái gì cũng không hiểu hay không?

Mẫu thân cũng quá làm khó người khác rồi.

Nàng ấy có thể so với Đại biểu tẩu được sao?

Kể từ khi đến nơi này, Đại cô thái thái là người đầu tiên cùng tần số với nàng, nói chuyện với bà ấy rất nhẹ nhàng thích ý.

Chương 137

Mới nháy mắt đó đã tới giờ ăn trưa.

Ôn Diệp nói giỡn: "Con để phòng bếp nhỏ đặc biệt học nấu mấy món của Lăng thành, nhưng đều là nước đến chân mới nhảy, nếu không ngon cũng đừng nói ra nhé."

Đại cô thái thái không hề để ý, ngược lại còn cao hứng nói: "Dù sao ta cũng ăn ngán thức ăn của Lăng thành rồi, đồ ăn chính gốc Thịnh Kinh thì đã lâu chưa nếm thử."

Diêu thị cũng đầy mặt mong chờ: "Lúc trước thường nghe mẫu thân nhắc mãi, hôm nay coi như có thể nếm thử rồi."

Diêu thị không phải là người Lăng thành bản địa, tuy rằng lúc nàng ấy còn rất nhỏ đã từng theo phụ thân đến Thịnh Kinh, nhưng mùi vị nếm được lúc đó đã quên sớm sạch rồi.

Sau này phụ thân trúng cử, mẫu thân và ca ca tỷ tỷ đều theo phụ thân ra ngoài làm quan.

Ngay từ đầu không phải ở Lăng thành, chỉ là thời gian ở lại Lăng thành là dài nhất mà thôi.

Đang nói chuyện thì bọn nha hoàn đã lục tục dọn món lên.

Món ăn cuối cùng được dọn lên bàn là món được gói lại bằng túi giấy dầu, trên khay còn đặt hai ba chiếc đĩa sứ rỗng.

Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoan ngồi trên ghế, tay nhỏ vin vào

cạnh bàn, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm túi giấy dầu trên bàn ăn.

Đại cô thái thái và Diêu thị không hiểu gì cả, người trước hỏi: "Diệp nương à, đây là cái gì vậy?"

Ôn Diệp đơn giản giải thích chuyện đã xảy ra mấy ngày trước, cuối cùng sờ cái ớt tròn lan của Từ Ngọc Tuyên rồi nói: "Đại khái là cảm giác mới mẻ vẫn còn, không còn cách nào khác, con chỉ có thể tiếp tục làm hài lòng thẳng bé."

Đại cô thái thái ghe xong cười không thở được, nói: "Ta thế nào cũng không nghĩ tới, biểu đệ của Tử Đan lúc nhỏ cũng kén ăn lắm!"

Lúc đó phụ thân của hắn vừa qua đời, bà ấy là trưởng tẩu của Đại phòng Thân gia, bên dưới còn một đồng đệ đệ muội muội cần chăm sóc, đối với nhi tử không khỏi có chút lơ là.

Nhóm ma ma phụ trách chăm sóc cho nhi tử sợ trước sợ sau, tiểu chủ tử muốn gì thì các nàng cho ấy, chưa tới một năm đã dưỡng thành thói ngang ngược kén ăn.

Năm đó, sau khi phát hiện ra chuyện này, bà ấy đã phải mất một phen công phu mới có thể uốn nắn nhi tử về với chính đạo.

Diêu thị dựng đứng lỗ tai lên nghe, trong đầu hiện ra ra gương mặt của lang quân nhà mình, thực sự tưởng tượng không ra đáng vẻ lang quân kén ăn sẽ như thế nào.

Đại cô thái thái cười đủ rồi, đột nhiên chuyển đề tài: "Ca phết bột chiên mà con nói ăn ngon không?"

Ôn Diệp hơi ngớ người một lúc, trả lời: "Ăn ngon, rải một ít ớt bột lên vừa thơm vừa cay."

Đại cô thái thái nhìn món ngon đầy bàn với vẻ tiếc nuối: "Thật muốn nếm thử."

Diêu thị nghe xong lập tức nói: "Chuyện này dễ mà, lát nữa con sai người đi vớt ít cá con về, phết bột lên rồi chiên một đĩa, để mẫu thân ăn cho đỡ thèm."

Diêu thị tự cảm thấy đây là một biện pháp cực kỳ tốt, kết quả vừa nói xong thì đã nhận được hai luồng ánh mắt tương tự.

Đại cô thái thái nhìn nhi tức Diêu thị với vẻ mặt viết đây ba chữ "con không hiểu", sau đó nói: "Mẫu thân hiểu ý tốt của con, nhưng mùa đông khắc nghiệt, đừng sai người ra hồ vớt cá con nữa."

Diêu thị không hiểu lắm: "Không phải mẫu thân muốn nếm thử sao?"

Nàng nhìn sang Ôn Diệp với ánh mắt cầu được biết giải đáp.

Ôn Diệp mỉm cười không nói.

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, cá phết bột chiên không phải là món ăn phức tạp gì, trong nhà cũng có thể làm ra mùi vị giống hệt.

Đại cô thái thái và nàng giống nhau, cũng không phải nói thích ăn nhiều bao nhiêu, chỉ là thèm được ăn một miếng mua ngoài đó thôi.

Cảm thụ khi ăn đồ trong nhà làm và ăn đồ mua từ sạp nhỏ bên ngoài vốn không giống nhau.

Ôn Diệp nói: "Cá phết bột chiên là Đào Chi mua từ một sạp nhỏ ven đường, người ta cũng phải về nhà đón tết mà, chờ năm sau nhà đó bày sạp bán lại con sẽ bảo Đào Chi mua cho cô mẫu một

bao."

Đại cô thái thái lập tức đồng ý: "Con nói đấy nhé."

Đại cô thái thái tính toán cùng Diêu thị ở lại Thịnh Kinh đến đầu xuân mới trở lại Lăng thành, nhi tử đã làm Huyện lệnh năm sáu năm, dựa vào công trạng tích lũy được mấy năm nay, đoán chừng một hai năm nữa có thể thăng chức rồi.

Chương 138

Đại cô thái thái chọn năm nay hồi kinh cũng là muốn thay nhĩ tử chuẩn bị trước một chút.

Cho dù không thể hồi Kinh thì cũng có thể thăng lên làm quan ở châu phủ nào đó gần Thịnh Kinh một chút.

Từ đây đến đầu xuân còn hơn hai tháng nữa, dù thế nào cũng có thể ăn được một ngum cá phết bột chiên.

Đại cô thái thái và Diêu thị ở lại Tây viện đến giờ dậu mới lưu luyến rời đi.

Trước khi đi, Đại cô thái thái còn nói với Ôn Diệp: "Sớm biết con hợp tính ta thế này, giờ thìn ta đã tới rồi."

Ôn Diệp nói: "Sau này nếu cô mẫu còn muốn đến Tây viện thì cứ phải người nói trước một tiếng, con lúc nào cũng hoan nghênh."

Sau đó cười tiễn hai người ra khỏi Tây viện.

Đối với Ôn Diệp mà nói, Đại cô thái thái đã không chỉ là "cô mẫu" nữa rồi, bằng hữu ăn nhip khó có được, đặc biệt còn là ở nơi này.

Ôn Diệp cực kỳ trân quý.

Tối đến, sau Ôn Diệp tự mình ăn cơm xong, đang uống trà thì thấy Từ Nguyệt Gia trở lại.

Chưa tới hai ngày nữa là trừ tịch, Ôn Diệp thấy hần mặc quan

phục trở lại, không khỏi tò mò hỏi một câu: "Hôm nay chàng thật sự có công vụ à?"

Còn tưởng rằng hần thuận miệng tìm cái lý do chứ.

Trước khi Từ Nguyệt Gia bước vào phòng, đơn giản giải thích một câu: "Vào cung một chuyến."

Chờ hần thay quan phục xong và ra ngoài, Ôn Diệp đã sai người dọn thức ăn nóng hổi lên bàn.

Khó được một lần săn sóc như vậy.

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ.

Ôn Diệp: "Ánh mắt này của lang quân là có ý gì?"

Từ Nguyệt Gia thật sự chưa dùng bữa, hần ngồi xuống rồi hỏi: "Tâm trạng rất tốt?"

Ôn Diệp nhướn mày: "Có thể nhìn ra à?"

Từ Nguyệt Gia không nói chuyện, chỉ yên lặng liếc đồ ăn trên bàn một cái.

Ôn Diệp nhìn theo ánh mắt của hần, sau khi phản ứng lại hần có ý gì thì không khỏi cười thành tiếng: "Lang quân cứ yên tâm ăn đi, hôm nay tâm trạng của ta rất tốt."

Thật ra Từ Nguyệt Gia không sợ nàng đánh chủ ý gì, hần cam đoã lên và bắt đầu ăn.

Canh giờ vẫn còn sớm, Ôn Diệp chưa vội rời bàn, vừa uống trà vừa nhìn Từ Nguyệt Gia ăn cơm, không thể không nói, người lớn lên đẹp ngay cả dáng vẻ lúc ăn cơm cũng đẹp.

Sau khi Từ Nguyệt Gia ăn no một nửa, ngược mắt lên nhìn lại nàng và nói: "Ở chung với cô mẫu rất thuận lợi à?"

Ôn Diệp kinh ngạc hỏi: "Lang quân sẽ không thu mua tỳ nữ nào bên cạnh ta đấy chứ?" Dứt lời, Ôn Diệp vờ như nghiêm túc quét mắt nhìn Vân Chi và Đào Chi ở bên cạnh.

Đào Chi vội vàng biểu thị trung tâm nói: "No tỳ mới không như vậy, nô tỳ vĩnh viễn đều là người của phu nhân!"

Bởi vì Từ Nguyệt Gia vẫn còn ở đây, Vân Chi không có to gan lớn mật như Đào Chi, tỏ rõ dáng vẻ trung tâm mười phần như vậy.

Ôn Diệp cười nói: "Ta chỉ thuận miệng nói chút thôi, nhìn hai người các ngươi sợ thành dạng gì kia."

Sau đó ánh mắt chậm rãi trở lại trên người Từ Nguyệt Gia, thật lâu chưa rời khỏi.

Ánh mắt của Từ Nguyệt Gia bình tĩnh không gợn sóng, nhàn nhạt nói: "Ta chỉ vừa lúc có hiểu biết nhất định về tính cách của nàng và cô mẫu mà thôi."

Ôn Diệp ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, nói: "Khó trách độ chịu đựng của lang quân đối với ta cao như vậy."

Ban đầu còn tưởng rằng hần trời sinh đã giải chịu đựng chứ.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Da mặt dày, đã thế còn tự mình hiểu lấy.

*

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó đã là ba mươi tháng mười hai, năm nay là năm đầu tiên của Ôn Diệp tại Quốc Công

phủ sau khi rời khỏi Ôn gia mà nàng đã sinh sống hai mươi năm trời.

Người bên cạnh đã thay đổi, chung quy cảm thụ vẫn bất đồng.

Cơm tất niên phải ăn ở chính viện. Mới sáng sớm Ôn Diệp đã đến chính viện, hôm nay ở đây rất náo nhiệt.

Hai huynh đệ Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm đang chơi đùa với Từ Ngọc Tuyên trên giường lò trong noãn các.

Vóc người của Từ Cảnh Lâm và Từ Ngọc Tuyên vẫn còn khá nhỏ, trực tiếp chạy qua chạy lại trên giường lò.

Từ Cảnh Dung cực kỳ ghen ghét, cậu giống Từ Quốc Công, lớn lên vóc dáng cao to, so với thiếu niên đồng lứa ít nhất cũng phải cao hơn nửa cái đầu.

Mà Từ Cảnh Lâm cứ nằng nặc đòi chơi điều hâu bắt gà con cho bằng được, cậu nhóc là gà con, Từ Ngọc Tuyên là gà mẹ, sau đó để Từ Cảnh Dung làm điều hâu.

Chương 139

Ba tên tiểu tử cười đùa náo nhiệt trên giường lò ấm áp.

Phải giả vờ bắt không được người rất mệt, Từ Cảnh Dung quỳ trên giường, nghiêng trái nghiêng phải hòa theo hai đệ đệ chơi đùa.

Lục thị nói mấy lần, nhưng không một đứa nào chịu nghe, sau đó ngẫm lại hôm nay là tết nhất, không giống với ngày thường, thôi thì cứ để bọn nhỏ chơi cho tận hứng, nàng ấy không quản nữa.

Chỉ dặn nhóm ma ma tỳ nữ vây quanh giường lò, cẩn thận trông chừng bọn nhỏ.

Ôn Diệp vừa vào nhà chưa được bao lâu, Từ Cảnh Dung đã nằm bẹp trên giường lò, từ bỏ nói: "Không chơi nữa! Không chơi nữa! Còn nữa Từ Cảnh Lâm! Đệ đừng có kéo quân ta!"

Từ Cảnh Dung dùng cả hai tay giữ chặt lưng quần, gấp đến độ gọi cả tên lẫn họ.

Ôn Diệp thấy vậy nhin không được cong môi cười, trong lòng thầm nghĩ, không được rồi, mới nhỏ như vậy đã phải thể nghiệm nỗi khổ trông trẻ.

Lúc này Lục thị cũng hướng vào giường lò gọi một tiếng, bảo bọn nhỏ ra vấn an Ôn Diệp.

Trước khi ba tên tiểu tử ra ngoài làm lễ vấn an với mình, Ôn

Diệp cũng phúc thân hành lễ với Đại cô thái thái đã có mặt ở chính viện từ sớm.

Thân gia không có người ở Thịnh Kinh, hai bà tức Đại cô thái thái bèn ở lại Quốc Công phủ ăn tết.

Sau khi Từ Cảnh Dung vấn an xong liền nói: "Nhị thẩm thẩm, gần đây người lại làm đồ ăn ngon, sao không đến Đông viện gọi ta?"

"Con nghe tin tức này từ chỗ nào đấy?" Ôn Diệp nói, nào chỉ có gần đây thôi, rõ ràng ngày nào phòng bếp nhỏ Tây viện cũng đều làm đồ ăn ngon mà.

Từ Cảnh Dung héch cằm về phía giường lò rồi nói: "Tuyên đệ nói với ta đấy, đệ ấy nói đã ăn cá con chiên ở Tây viện của Nhị thẩm thẩm."

Ôn Diệp đối diện với tầm mắt của mọi người, không chút hoang mang giải thích: "Đó là dùng hỗn hợp bột bắp với bột mì trắng nặn thành hình cá con, sau đó đem chưng trong lồng hấp thành bánh bao cá con."

Lần đầu có thể dùng món ăn thường thấy trong nhà để lừa gạt Từ Ngọc Tuyên, lần thứ hai thì không thể dùng chiêu cũ, vì thế Ôn Diệp bèn dặn phòng bếp nhỏ lúc chưng bánh bao thuận tay nặn bánh thành hình cá con.

Đại cô thái thái cười khá kiềm chế: "Trò quỷ của con thật nhiều."

Diêu thị cũng che miệng cười khẽ.

Trên mặt Lục thị thoáng vẻ bất đắc dĩ, lúc nàng ấy mới nghe lời giải thích từ phía Ôn thị cũng phục nàng sát đất.

Từ Cảnh Dung không chết tâm nói tiếp: "Vậy bánh gạo cay thì

sao?"

"Đó là trù nường dùng trứng gà làm thành trứng cuộn, cắt thành dạng sợi, phết thêm chút mứt hoa quả là thành."

Dù sao Từ Ngọc Tuyên cũng không biết thế nào là cay, Ôn Diệp nói tiếp: "Nếu con muốn ăn, hôm nay cũng dọn trù phòng làm một ít." Từ Cảnh Dung nhìn nàng với vẻ mặt một lời khó nói hết, nói: "Không cần đâu, chắt nhi đột nhiên không muốn ăn nữa."

Tuyên đệ thật đáng thương, bị Nhị thẩm thẩm xoay như chong chóng vậy.

Ôn Diệp lại không tính buông tha cậu, cười hỏi ngược lại: "Bài tập mà tiên sinh giao cho con đã hoàn thành hết chưa?"

Năm hết tết đến, bọn nhỏ sợ nhất cái gì?

Đương nhiên là sợ trưởng bối hỏi chuyện học hành rồi.

Quả nhiên, sau khi Từ Cảnh Dung nghe xong, vẻ mặt nháy mắt cứng đờ, nói: "Nhị thẩm thẩm, người..."

Cậu múa bút thành văn mấy ngày liền cũng chỉ mới hoàn thành được một nửa mà thôi.

Kế hoạch chơi cho tận hứng trước tết coi như đổ sông đổ bể.

Từ Cảnh Dung hoàn toàn suy sụp.

Nhưng Ôn Diệp vẫn mặt mày dịu dàng, nhìn cậu với ánh mắt từ ái.

Lục thị thấy thế mới nói: "Nhị thẩm thẩm của con quan tâm con, thái độ đoan chính chút cho ta."

Từ Cảnh Dung cảm thấy hình như mẫu thân không hiểu Nhị thẩm thẩm cho lắm.

Nhị thẩm thẩm nào có quan tâm cậu, rõ ràng là cố ý chọc dao vào tim cậu mà.

*

Sau khi Thánh thượng đăng cơ đã hủy bỏ cung yến vào dịp trừ tịch mỗi năm, nói rằng ngày mà toàn gia vui vẻ thì nên ở bên cạnh người nhà.

Không cần vào cung tham gia cung yến, bữa cơm trừ tịch của Quốc Công phủ đã sớm dọn lên bàn.

Cả nhà vừa vượn quây quần quanh một bàn ăn, cơm tất niên rất phong phú, những món ăn mà Ôn Diệp chưa từng nghe qua, chưa từng nếm thử đều có.

Lục thị chú ý đến khẩu vị của từng người để chuẩn bị.

Chương 140

Đêm nay, Ôn Diệp còn uống mấy chén rượu nhỏ, giống như là đào hoa tửu, là rượu là Lục thị tự tay ủ, tổng cộng chỉ có năm bình nhỏ, hôm nay lấy ra hai bình.

Ôn Diệp một ngụm rượu, một ngụm ăn, bất tri bất giác đã chống đỡ hết nổi.

Tuy không cách nào trải qua đêm trừ tịch với di nương và tiểu muội, nhưng nhìn Từ Cảnh Lâm múc thịt viên trong chén của Đại ca nhà mình cũng thú vị phết.

Ôn Diệp lại rót thêm một chén nữa, nhận ra có người đang nhìn mình, quay sang thấy là Từ Nguyệt Gia thì thuận tay rót đầy chén cho hắn, nói: "Lang quân, không bằng cùng uống?"

Từ Nguyệt Gia ngày thường không uống rượu, chỉ vào dịp tết nhất mới thỉnh thoảng phá lệ một lần.

Đến nay cho đến thời điểm này, hắn cũng chỉ mới cạn một chén mà thôi.

Từ Nguyệt Gia hơi ngừng lại, sau đó giơ lên, chạm chén với Ôn Diệp.

Ôn Diệp nhìn khoe môi khê cong lên của hắn, tươi cười nói: "Trừ tịch vui vẻ nha, lang quân."

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đời này của nàng đều phải buộc chặt một chỗ với Từ Nguyệt Gia.

Từ Ngọc Tuyên ngồi ở giữa hai người hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, cũng ra sức giơ chén nhỏ của mình lên, muốn cạn chén với hai người.

Giọng nói non nớt vang lên: "Con cũng muốn!"

Ôn Diệp cúi mắt nhìn xuống, nhìn một vòng vệt nước dính quanh miệng Từ Ngọc Tuyên, bật cười ha hả: "Suyt chút nữa thì quên con rồi."

Sau đó cạn chén với cậu nhóc, đồng thời đánh mắt ra hiệu với Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia làm theo.

Sau khi bữa cơm tất niên kết thúc, mọi người không rời đi mà ở lại chính viện cùng đón giao thừa, chờ tới giờ Tý còn có sủi cảo ăn.

Trong lúc đó, Đại cô thái thái phát tiền mừng tuổi cho mấy hài tử, hà bao màu đỏ tràn đầy không khí vui mừng, bên trong đựng hạt đậu bằng vàng, của Diêu thị là hạt dưa bằng bạc.

Sau đó là Lục thị và Từ Quốc Công, của Từ Quốc Công rất đơn giản, trực tiếp nhét một tấm ngân phiếu vào trong hà bao, của Lục thị thì không khác mấy với Đại cô thái thái, chẳng qua hình thức không giống, của nàng ấy là hạt thông bằng vàng.

Nhưng đến lượt Từ Ngọc Tuyên lại biến thành từng con heo nhỏ bằng vàng.

Từ Ngọc Tuyên mở hà bao ra, thấy bên trong rất nhiều heo nhỏ bằng vàng thì lập tức chạy tưng tưng đến trước mặt Ôn Diệp, giơ hà bao lên nói: "Mẫu thân, choy

Ánh mắt của mọi người nháy mắt tập trung về phía nàng.

Ôn Diệp: "..."

Hiện trường này xấu hổ quá.

May mà Ôn Diệp đủ trấn định.

Nàng sờ đầu Từ Ngọc Tuyên và nói: "Mẫu thân đã nhận được tấm lòng hiếu thảo của Tuyên nhi rồi, nhưng số heo vàng này mẫu thân không cần đâu."

Tuy Từ Ngọc Tuyên cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn nói với giọng chắc nịch: "Mẫu thân, thích."

Ôn Diệp: "... Thật ra mẫu thân đã chuẩn bị lễ vật năm mới cho Tuyên Nhi rồi, Tuyên Nhi có muốn xem không?"

Vốn dĩ nàng tính chờ đến ngày sinh thần năm tuổi của cậu nhóc mới lấy ra, nếu Từ Ngọc Tuyên không nói ra lời nói lúc này.

Hai chữ "lễ vật" tạm thời hấp dẫn sự chú ý của Từ Ngọc Tuyên, cậu nhóc gật đầu: "Muốn!"

Ôn Diệp bảo Đào Chi về Tây viện lấy.

Không lâu sau, Đào Chi bưng một cái mâm trở lại, trên mâm đặt một con "heo" màu vàng.

Đại cô thái thái tò mò hỏi: "Đây là gì?"

Những người khác cũng chung một mối nghi hoặc.

Ôn Diệp giải thích: "Đây là "hộp tiết kiệm hình heo vàng" mà con nhờ thợ thủ công đặc biệt chế tạo cho Tuyên Nhi."

Đại cô thái thái đã hiểu: "Thật có ý tứ."

Lục thị cũng nói: "Muội có lòng rồi."

Ôn Diệp hơi mỉm cười, nhìn Từ Nguyệt Gia bên cạnh một cái rồi nói: "Tuyên Nhi gọi muội một tiếng mẫu thân, đây là việc mà muội nên làm."

Dù sao cũng không tốn bạc của nàng, cái này gọi là nhổ lông dê từ trên người dê cha.

Từ Ngọc Tuyên nghe hiểu, nhìn con heo vàng còn to hơn cái đầu của mình, sau đó tự chỉ tay vào người, hưng phấn hỏi: "Cho con?"

Ôn Diệp khẳng định nói: "Đương nhiên."

Nàng chỉ vào cái lỗ trên lưng heo rồi nói: "Con thử nhét heo vàng nhỏ trong hà bao vào chỗ này xem."

Nói xong, nàng còn dùng hai tay giơ con heo tiết kiệm lên lắc lắc, bên trong đã nhét sẵn mấy hạt vàng.

Từ Ngọc Tuyên dựa theo chỉ thị của Ôn Diệp, nhét mấy con heo vàng vào trong lỗ heo.

Mỗi lần thành công nhét vào một con, cậu nhóc đều phải gọi mẫu thân một lần.

Cuối cùng, Ôn Diệp hỏi cậu nhóc: "Có thích không?"

Chương 141

Ngay từ đầu nàng đã tính làm thành lỗ đựng tiền đồng, nhưng sau này lại nghĩ, dùng hộp tiết kiệm làm từ vàng đựng tiền đồng thì thật lãng phí.

Vì thế lập tức sửa lại bản vẽ.

Từ Ngọc Tuyên không ngừng vuốt ve heo vàng to, gật đầu thật mạnh, cao hứng nói: "Thích ạt"

Từ trước đến giờ cậu nhóc chưa từng thấy con heo nào to như thế này.

Chỉ là heo vàng to đựng không ít heo vàng nhỏ nên hơi nặng.

Từ Ngọc Tuyên muốn ôm heo vào lòng, cố gắng hết sức, khuôn mặt nhỏ đều nheén đến đỏ bừng.

Khó khăn lắm mới ôm lên được, cang chân bé tí lại nhịn không được mà lắc lư, suýt chút nữa ngã dập mông.

Cũng may Từ Nguyệt Gia đã tiếp được cậu nhóc....

Sau khi được dìu đứng vững, Từ Ngọc Tuyên với sự trợ giúp của Đào Chi rốt cuộc cũng thành công trong việc lắc heo vàng, nghe tiếng động bên trong, cậu nhóc cực kỳ khoái chí.

Cảm thấy vẫn chưa đã nghiệm, Từ Ngọc Tuyên lại móc cả đậu phộng vàng và hột dưa bạc mà hai bà tức Đại cô thái thái cho từ trong hà bao ra, sau đó nghiêm túc nhét vào lỗ heo.

Cho dù đậu phộng vàng và hột dưa bạc nhỏ hơn lỗ heo rất nhiều.

Chờ nhét hết vào, Từ Ngọc Tuyên lại bắt đầu lắc chơi.

Chỉ là sau khi heo vàng to bị lật ngược, đậu phộng vàng và hột dưa bạc lục tục rớt ra khỏi lỗ heo, rụng rơi lả tả xung quanh chân Từ Ngọc Tuyên.

Lục thị sai tỳ nữ nhặt đậu phộng vàng và hột dưa bạc rơi vãi trên mặt đất lên nhét lại vào lỗ heo lần nữa.

Từ Cảnh Dung có chút hâm mộ, cậu cũng muốn một cái hộp đựng tiền như vậy, tránh việc tiên mừng tuổi mỗi năm đều bị mẫu thân tịch thu vì lý do "không để cậu dưỡng thành tật xấu ăn chơi trác táng".

Mỗi tháng chỉ phát cho mấy lượng bạc tiền tiêu vặt.

Tiền mừng tuổi mỗi năm đối với Từ Cảnh Dung cũng chỉ là món đồ có thể nhét dưới gối một đêm.

Ngày hôm sau sẽ đúng giờ bị tịch thu.

Tiền mừng tuổi mà Lục thị tặng cho hai nhi tử mỗi năm đều là hạt thông vàng.

Từ Cảnh Dung cũng không cần hộp tiết kiệm hình dáng quá phức tạp, làm cho cậu một hạt thông lớn là được rồi.

Nghĩ như vậy, Từ Cảnh Dung vô thức nhìn về phía Lục thị, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Lục thị đã nhận ra ám thị của trưởng tử: "..."

Nàng ấy bình tĩnh dời mắt đi, vờ như không thấy gì cả.

Từ Cảnh Dung đã đọc hiểu hành động đó, vẻ mặt rất không vui.

Nội tâm: ho

Từ Cảnh Lâm cũng cảm thấy hứng thú với heo tiết kiệm trong tay đường đệ, nhưng vấn đề mà cậu nhóc càng quan tâm hơn là heo vàng to có trũ được thức ăn hay không, gần đây mẫu thân đã hạn chế phân lượng và số lần ăn quà vặt của cậu nhóc.

Từ Cảnh Lâm nhéo nhéo thịt trên mu bàn tay, lặng lẽ thở dài, gần đây cậu nhóc đã gầy đi rồi.

Thật sự muốn có một cái hộp bảo bối có thể lén giấu đồ ăn a.

Từ Ngọc Tuyên đã chơi đủ rồi, lại ôm heo vàng tiết kiệm lên, sau đó quay người lại nhào vào lòng Từ Nguyệt Gia.

Thân mình không ngừng uốn ko như đang làm nũng.

Tay chân của Từ Nguyệt Gia lập tức trở nên cứng đờ.

Mọi người vui vẻ xem kịch hay.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lục thị thấy Từ Ngọc Tuyên gần gũi với Từ Nguyệt Gia như vậy.

Cảm thấy rất hiếm lạ.

Ôn Diệp thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Từ Nguyệt Gia nên cũng vui lây.

Từ Ngọc Tuyên nghe thấy tiếng cười của mọi người bèn chậm rì rì ngẩng đầu lên.

Hai phụ tử không kịp đề phòng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Trong mắt Từ Ngọc Tuyên tràn đầy hoang mang: "Phụ thân?"

Trong lúc mọi người đều tưởng rằng kế tiếp sẽ là một màn phụ tử tử hiếu thì Từ Ngọc Tuyên bỗng nhiên ôm heo vàng tiết kiệm lảo đảo rời khỏi lòng ngực Từ Nguyệt Gia, không chút do dự hướng về phía Ôn Diệp.

Ôn Diệp bị ép buộc nhận lấy heo vàng tiết kiệm mà đối phương nửa đùa nửa ném cho mình.

Từ Ngọc Tuyên sà vào lòng nàng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, tựa như đã xác định là ai mới mềm giọng gọi: "Mẫu thân -"

Giọng điệu nghi vấn hoàn toàn khác lúc này.

Mọi người đã lấy lại phản ứng: "..."

Lăn lộn nửa ngày hóa ra là nhận sai người.

Nhưng đây cũng coi như là một dạng khác của "phụ tử tử hiếu"?

Chương 142

Đối với hành vi đặc biệt gần gũi của Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp chỉ vuốt ve cái ót của cậu nhóc coi như đáp lại, sau đó bình tĩnh đón lấy các loại ánh mắt khác nhau của mọi người.

Trong khi đó, Từ Nguyệt Gia bị nhĩ tử vô tình vút bỏ cũng tỏ ra rất bình tĩnh, thậm chí còn không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà.

Ánh mắt chế nhạo và trêu ghẹo xung quanh dường như chẳng mấy may ảnh hưởng đến hắn.

Không thể không nói, phu thê nhà này ở trên một phương diện nào đó còn rất giống nhau.

Bọn nhỏ không thể chịu đựng được nữa và lần lượt ngủ thiếp đi.

Người lớn đứng hẹn thức đến giờ tý để đón giao thừa, sau khi ăn mấy miếng sủi cảo tượng trưng thì ai về viện nấy.

Ôn Diệp cảm thấy sủi cảo mà phòng bếp lớn chuẩn bị lần này rất không tồi, mấy loại nhân bánh đều là loại mà nàng thích ăn.

Trước khi rời đi, nàng còn đặc biệt dặn dò Đào Chi đến phòng bếp lớn hỏi xem sủi cảo còn nhiều không, nếu còn thì thuận tiện mang một ít về Tây viện.

Đỡ mất công phòng bếp nhỏ phải chuẩn bị lần nữa.

Đào Chi đi nhanh về cũng nhanh, vừa vặn gặp gỡ đám người Ôn

Diệp đang trên đường về Tây viện ở phía trước cách cầu vòm đá một đoạn.

Ôn Diệp nhìn khay đan trong tay Đào Chi và hỏi: "Người lấy bao nhiêu?"

Đào Chi uốn gối hành lễ rồi đáp: "Cũng không nhiều lắm, mỗi loại nhân khác nhau nô tỳ đều lấy một ít, cả thảy sáu mươi cái đồ lại."

Tuy rằng dọc đường đi đều có treo đèn, nhưng đêm đen hắc ám, rất khó có thể thấy rõ trong khay đan đựng gì.

Từ Nguyệt Gia liếc khay đan một cái rồi ngược mắt lên nhìn Ôn Diệp: "Nàng kêu người đi phòng bếp lớn lấy gì vậy?"

Chuyện này không có gì phải giấu diếm, Ôn Diệp nói: "Sủi cảo mới ăn lúc nãy mùi vị không tồi, ta ăn thấy rất thích, nên bảo Đào Chi đi phòng bếp lấy một ít mang về."

Mùa đông gói sủi cảo, chỉ cần để ngoài trời cho đông lại, trữ thời gian dài cũng không sợ hư, nàng có thể để giành ăn nhiều bữa.

Tuy đã biết tổng tính cách của nàng, nhưng Từ Nguyệt Gia vẫn muốn hỏi: "Sủi cảo này và sủi cảo ngày thường nàng hay ăn thì có gì khác?"

"Đương nhiên không giống rồi." Ôn Diệp hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ lang quân có thể ăn được sủi cảo đêm trừ tịch trong ngày thường hay sao?"

Từ Nguyệt Gia nghe hiểu ý tứ trong câu nói của nàng: "... Nàng thế này là ngụy biện."

Ôn Diệp cười một tiếng "ha" rồi nói: "Ngụy biện hay không ngụy biện, có thể cãi thắng lang quân là được."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp không biết có phải gần đây Từ Nguyệt Gia không cần thượng triều, lại không có công vụ trên người nên mới nhàn rỗi thành bệnh hay không.

Trước kia cũng không phát hiện hẳn là người sẽ hỏi loại vấn đề nhàm chán này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đại Tấn khai triều từ lúc nào nhỉ?

Nàng phát hiện tân suất nhìn thấy Từ Nguyệt Gia ở Tây viện gần đây quá cao rồi.

Ôn Diệp nghĩ như thế đấy.

Trở lại Tây viện, sau khi đơn giản rửa mặt chải đầu một phen, Ôn Diệp nhìn Từ Nguyệt Gia đang chuẩn bị nằm xuống, đột nhiên không còn buồn ngủ.

Nàng chủ động rút lại những lời oán thâm trong lòng lúc nay ám chỉ nói: "Lang quân, hay là chúng ta cùng nhau tiêu thực nhé?"

Từ Nguyệt Gia: "..."

*

Đại Tấn không có quy củ mồng một đầu năm không được đi thăm viếng thân hữu, chẳng qua mọi người đều có thói quen từ mồng hai mới bắt đầu đi lại.

Lúc trước cứ mỗi mồng hai tết Lục thị sẽ về nhà mẹ đẻ Định An Hầu phủ, nhưng năm nay Quốc Công phủ có thêm hai bà tức Đại

cô thái thái vừa hồi kinh, vì không chậm trễ Đại cô thái thái và nhi tức của bà ấy, từ trước tết Lục thị đã quyết định mồng một năm nay về Hầu phủ.

Vừa vặn không trùng với với Từ Nguyệt Gia và Ôn Diệp về Ôn phủ vào mồng hai.

Về phần Từ cô mẫu ở Xương Nam Hầu phủ, Xương Nam Hầu cũng có muội muội, cho nên mấy năm trước Từ cô mẫu đều dẫn lang quân và nhi nữ về Quốc Công phủ vào mồng ba tết.

Ngày về năm nay vẫn không thay đổi.

Những thân thích khác của Quốc Công phủ chỉ cần ở trong kinh thì trên cơ bản đều giống với Từ cô mẫu, mồng ba sẽ đến phủ bái phỏng chúc mừng năm mới.

Mồng một tết, Lục thị một nhà bốn người rời khỏi Quốc Công phủ vào giờ thìn.

Chương 143

Trước khi ra khỏi phủ, Lục thị bảo Kỷ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên đến Tây viện.

Kỷ ma ma biết được Nhị phu nhân vẫn chưa dậy thì dẫn Từ Ngọc Tuyên đến thư phòng Tây gian gặp Từ Nguyệt Gia trước.

Sau khi Từ Ngọc Tuyên bị Kỷ ma ma thả xuống đất, cậu nhóc lập tức ngoan ngoãn gọi Từ Nguyệt Gia: "Phụ thân."

Từ Nguyệt Gia "ừ" một tiếng rồi nói: "Mẫu thân con vẫn chưa tỉnh, nhân nài chờ một lát."

Từ Ngọc Tuyên tựa hồ nghe hiểu.

Cậu nhóc đòi Kỷ ma ma mấy món đồ chơi, sau đó bò lên nhuyển tháp đằng sau bình phong rồi tự mình chơi.

Tuy nhiên, kiên nhẫn của tiểu hài tử vốn có hạn, đồ chơi cũng có lúc chơi chán.

Từ Ngọc Tuyên vút con tò he bị lăn lộn không còn hình thù gì sang một bên rồi lăn qua lăn lại trên nhuyển tháp, lăn đến trước mặt Từ Nguyệt Gia, nghiêng nghiêng đầu nói: "Xem mẫu thân?"

Từ Nguyệt Gia thầm tính canh giờ, cúi đầu xuống nói với Từ Ngọc Tuyên: "Xem một chút rồi quay lại ngay."

Cũng không biết Từ Ngọc Tuyên có nghe hiểu hay không, chỉ thấy cậu nhóc gật đầu.

Không cần mới sáng ra đã đi chính viện, Ôn Diệp ngủ một giấc thật say, đang lúc mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê bỗng cảm giác bên má có thứ gì đó.

Ôn Diệp không mở mắt, duỗi tay muốn hất nó đi, nhưng lại chụp được một bàn tay nhỏ mập mập ấm nóng.

Sau đó liền nghe thấy tiếng cười "ha ha ha" của hài đồng.

Ôn Diệp miễn cưỡng mở hai mắt ra, bỗng thấy một khuôn mặt mập mập phóng đại trước mắt.

Mặt mập gọi nàng: "Mẫu thân, còn ngủ?"

Mặt mập thấy Ôn Diệp không để ý đến mình bèn thò mặt lại gần, bẹp một cái hôn lên má Ôn Diệp.

Ôn Diệp: "..."

Phá nhiều giấc ngủ của người khác là một hành vi cực kỳ thất đức.

Vì thế nhóc con mặt mập mập chưa kịp chuẩn bị gì đã bị túm vào trong 6 chân.

Từ Ngọc Tuyên không buồn ngủ cũng không muốn ngủ, chỉ muốn gọi mẫu thân dậy chơi với mình lại bị ôm đến gắt gao, chân tay bé tí căn bản không thể vùng thoát được.

Ôn Diệp cứ ôm cậu nhóc như vậy, lại ngủ nướng thêm lát nữa.

Từ Nguyệt Gia chờ mãi không thấy Từ Ngọc Tuyên đi ra khỏi nội thất bèn khệp sách lại, đứng dậy ra khỏi thư phòng, sau đó đi thẳng về hướng nội thất.

Sau khi đẩy cửa vào cũng không thấy bóng dáng của Từ Ngọc Tuyên đâu, cuối cùng tâm mắt của Từ Nguyệt Gia dừng lại trên chiếc giường Bạt bộ (/) bị màn trướng che lại kín mít.

Hắn bước qua đó, không tiếng động xốc một góc màn trướng lên, vừa vặn mắt đối mắt với Từ Ngọc Tuyên đang dần dần từ bỏ giây giụa. Từ Ngọc Tuyên nhỏ giọng gọi hắn với dáng vẻ cực kỳ bất lực: "Phụ thân, giúp -"

Từ Nguyệt Gia nhìn thoáng qua nữ nhân đang ngủ say, hơi khựng lại, sau đó buông màn trướng xuống.....

Sau khi ngủ nướng đủ rồi, Ôn Diệp vô thức sờ sờ lò sưởi nhỏ trong lòng ngực, chậm rãi mở mắt ra, khẽ ngáp một cái, kẻ đó cúi đầu nhìn xuống.

Đối phương đang nhìn chằm chằm nàng với đôi mắt ngáp nước.

Từ Ngọc Tuyên thấy nàng tỉnh rồi, cái miệng nhỏ bắt đầu lên án: "Mẫu thân hư - phụ thân cũng hư!"

Ôn Diệp nghe xong lời này của cậu nhóc, lập tức nhướng mày nói: "Xem ra không phải là ảo giác của ta, phụ thân con thật sự từng vào phòng."

Mới nãy ngủ mê man, nàng còn tưởng mình nằm mơ chứ.

Ôn Diệp nghĩ đến đây, không khỏi trêu cậu nhóc hai câu: "Thế nào? Phụ thân con không giúp con hả?"

Cái miệng nhỏ của Từ Ngọc Tuyên méo xeo: "Đều hư hết rồi!"

Ôn Diệp xoa nhẹ mái tóc đã rối tung của cậu nhóc, nói: "Ừ ừ, con nói cái gì cũng đúng hết."

Nàng không phản bác.

Nghे thấy động tĩnh trong nội thất, Vân Chi đã sớm chờ hầu ở bên ngoài lập tức đẩy cửa bước vào.

Theo sau nàng ấy là Kỵ ma ma.

Ôn Diệp chưa cởi áo khoác ngoài cho Từ Ngọc Tuyên đã túm cả người cậu nhóc nhét vào trong ổ chăn, lúc này khi đã chui ra khỏi ổ chăn, khuôn mặt của cậu nhóc đỏ phừng phừng.

Áo ngoài đã nhăn nhúm, không thích hợp để mặc tiếp, Kỵ ma ma thay cho Từ Ngọc Tuyên cái mới.

Sau khi Vân Chi hầu hạ Ôn Diệp mặc y phục xong thì nói: "Bên Đại cô thái thái phái người tới nói là muốn mời phu nhân qua đó cùng ăn trưa."

Ôn Diệp hỏi hiện tại đã là canh mấy rồi mới nói: "Người đi chuyển lời với người trong viện của Đại cô thái thái, nói rằng lát nữa ta sẽ qua."

Chú thích:

(/) giường Bạt bộ (拔步床): Dù ở thời cổ đại hay hiện đại thì việc cưới xin là một việc vô cùng trọng đại, chính vì vậy mà người xưa cũng rất coi trọng giường cưới. Một số người cũng sử dụng giường có khung cho giường tân hôn, nhưng thông thường, các gia đình đông con sẵn sàng chi nhiều tiền để đóng một chiếc giường Bạt bộ. Giường Bạt bộ chứa đựng những phong tục dân gian đặc biệt của Trung Quốc. Trên giường bạt bộ có các tác phẩm điêu khắc và tranh vẽ với các chủ đề khác nhau. Bên cạnh những ý nghĩa tốt lành, một số câu chuyện kịch, truyện dân gian, một phần lớn trong số đó, với những ẩn ý về việc quan hệ vợ chồng, đã trở thành một bí mật giữa họ, và đương nhiên nó không thích hợp cho người ngoài xem. Sự thông minh tài trí của người xưa còn hơn thế giữa, một số cha mẹ đặt những cơ quan

nhỏ để có tìm hiểu cuộc sống của con cái, điều này cũng thể hiện sự dụng tâm của cha mẹ. Loại giường này không chỉ gửi gắm ước vọng của cha mẹ truyền lại cho con cái mà còn là mong muốn kế thừa truyền thống đạo lý.

Chương 144

Ngủ đến gần trưa cũng chỉ có nàng thôi.

Vân Chi giúp Ôn Diệp cài trâm xong mới nói: "Nô tỳ đi ngay."

Sau khi Vân Chi rời đi, Ôn Diệp sáp mặt lại gần gương, vừa nhìn gương vừa tự mình vẽ lông mày.

Thỉnh thoảng Ôn Diệp vẫn thích đích thân tự trang điểm cho mình, dù cho mỗi lần đều không được như ý.

Ôn Diệp cẩn thận từng li từng tí vẽ xong lông mày, soi gương tự ngắm, mỹ nhân trong gương mắt mày cong cong, tay nghề hôm nay còn tạm được. Nàng rất hài lòng.

Sau khi vẽ xong lông mày, Ôn Diệp lấy ra một hộp son môi màu mới từ trong chiếc tráp ở bên cạnh, sau đó dùng bụng ngón trỏ vân vẽ một xiu, màu son mới có một mùi hoa lê nhàn nhạt, chất son trơn bóng nhẵn mịn, tốt hơn mấy loại son nàng đã dùng lúc trước.

Son môi của phú bà quả nhiên không hề tâm thường.

Lần sau phải hỏi Lục thị mua son này từ tiệm son phấn nào mới được, ngày mai về Ôn gia, vừa vặn có thể mang về cho Thường di nương một hộp.

Sau khi tô quét xong, Ôn Diệp lại nghiêm túc soi mình trong gương, khước mắt liếc thấy đứa nhỏ đang lặng yên tiến lại gần mình, nàng quay mặt sang cười nói: "Muốn dọa ta à?"

Bị phát hiện rồi.

Từ Ngọc Tuyên vốn đang nhẹ chân nhẹ tay co đầu rúc cổ lập tức cứng đờ người, ngay sau đó hai mắt liền quay tròn như bánh xe, rõ ràng là đáng vẻ chột dạ.

"Mẫu thân -" Từ Ngọc Tuyên chạy tới ôm sau eo Ôn Diệp.

Tựa hồ muốn tỏ vẻ đáng yêu để qua cửa.

Chiêu này của cậu nhóc sơ hở chồng chất, Ôn Diệp vừa cảm thấy thú vị vừa muốn cười, dùng ngón tay còn sót lại chút son chọt lên má cậu nhóc, thuận lợi lưu lại một lóng tay màu son.

Từ Ngọc Tuyên thấy màu son đỏ trên ngón tay nàng, trong mắt lộ ra tò mò.

Ôn Diệp nhìn ra, lập tức hỏi: "Con cũng muốn thoa hả?"

Từ Ngọc Tuyên không biết đây là cái gì, nhưng thật sự rất tò mò, vì vậy hơi do dự gật đầu.

Ôn Diệp liếc qua Kỷ ma ma vẫn chưa ra khỏi nội thất.

Kỷ ma ma: "... Lão nô xin cáo lui trước."

Sau khi uốn gối thi lễ xong lập tức ra khỏi nội thất.

Chờ cửa phòng lần nữa khép lại, lúc này Ôn Diệp mới ôm Từ Ngọc Tuyên ngồi lên đùi mình, từ trong hộp son lấy ra một lượng son nhiều hơn phân lượng nàng dùng lúc này.

Trước tiên điểm một nốt đỏ giữa mi tâm Từ Ngọc Tuyên, khuôn mặt nhỏ lập tức xinh xắn hơn không ít.

Lục thị không có trong phủ, không ai có thể làm chủ cho Từ Ngọc Tuyên, vừa vặn để nàng lăn lộn một phen, chơi đến nghiện.

Tiếp theo, không chỉ giữa mi tâm mà ngay cả hai bên má và đài tai đều bị Ôn Diệp thoa son với phân lượng khác nhau. Sau khi làm xong tất cả, Ôn Diệp kéo gương lại gần cho Từ Ngọc Tuyên tự mình xem.

Từ Ngọc Tuyên để sát gương mặt nhỏ vào, cười khanh khách không ngừng, nhìn dáng vẻ cực kỳ thích.

Ôn Diệp cũng rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Nếu cạo trọc đầu là có thể trực tiếp đến trước mặt Quan Thế Âm Bồ Tát làm tiểu đồng tử rồi.

"Mẫu thân - thích lắm -" Từ Ngọc Tuyên uốn éo thân mình, chỉ tay vào chỗ hồng hồng trên mặt mình, cười hì hì nói: "Xinh đẹp!"

Sau khi trải qua chuyện này, Từ Ngọc Tuyên đã quên bém chuyện vô duyên vô cớ bị túm vào ổ chăn hơn nửa ngày, lần nữa thân mật quấn quýt với Ôn Diệp.

Ôn Diệp cũng đang tán thưởng không thôi, chẳng qua là tán thưởng vẻ mỹ mạo của chính mình: "Ta cũng xinh đẹp."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, cất giọng non nớt phản bác: "Tuyên Nhi đẹp nhất!"

Ấu trĩ, Ôn Diệp khẽ kí vào đầu cậu nhóc, không thêm tranh cãi.

Hồi lâu sau, Ôn Diệp dẫn "tác phẩm" của mình ra khỏi nội thất, trước đó Vân Chi nói Từ Nguyệt Gia vẫn còn ở Tây viện, vì thế sau khi ra khỏi nội thất nàng đến thẳng thư phòng Tây gian.

Từ Ngọc Tuyên nhảy nhót đi theo đằng sau Ôn Diệp, lúc nhìn thấy Từ Nguyệt Gia thì quay ngoắt đầu đi, hừ một tiếng thật mạnh.

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng ngược mắt lên, chờ thấy khuôn mặt chỗ trắng chỗ đỏ của Từ Ngọc Tuyên thì sửng sốt trong giây lát.

Ôn Diệp cười nghiền ngẫm, lúc chạm phải ánh mắt của Từ Nguyệt Gia thì hé môi nói: "Cô mẫu mời ta qua đó tụ tập, sợ là trưa nay không thể ăn chung với lang quân rồi."

Chương 145

"À còn nữa" Ôn Diệp kéo Từ Ngọc Tuyên tới trước mặt, nói với giọng dò hỏi: "Lang quân cảm thấy như thế nào?"

Từ Ngọc Tuyên nghe thấy Ôn Diệp hỏi Từ Nguyệt Gia, lỗ tai nhỏ giật giật.

Ôn Diệp thúc giục: "Tuyên Nhi còn chờ lang quân khích lệ đấy."

Từ Nguyệt Gia đưa mắt nhìn xuống, quả nhiên thấy Từ Ngọc Tuyên đang nhìn mình với vẻ chờ mong.

Khóe miệng của Từ Nguyệt Gia hơi co rút, cuối cùng nói: "Không tệ."

Có lẽ Từ Ngọc Tuyên nghe không ra thâm ý bên trong, trên khuôn mặt bé tí lộ ra vẻ hài lòng, nhưng Ôn Diệp lại cảm thấy Từ Nguyệt Gia rất khó khăn khi nói ra hai chữ đó.

Ôn Diệp thấy tốt liền thu, nói: "Vậy lang quân cứ tự tiện, ta đi trước đây."

Từ Nguyệt Gia nhàn nhạt đáp ứng: "Ừ""

Trước khi Ôn Diệp rời đi còn sờ đầu Từ Ngọc Tuyên và hỏi: "Nhóc con, muốn ở lại với phụ thân hay là đi theo ta?"

Từ Ngọc Tuyên nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, dường như đang so sánh xem ai càng xấu xa hơn một chút.

Một lát sau, tựa như đã so sánh xong rồi.

Cậu nhóc bước tới gần Ôn Diệp một bước, ngẩng đầu lên nói: "Cùng với mẫu thân!"

Ôn Diệp không ngạc nhiên lắm, lại chỉ chỉ lên mặt cậu nhóc rồi hỏi: "Trước tiên lau mặt đã nhé?"

Từ Ngọc Tuyên lập tức lùi ra sau mấy bước, lắc đầu nói: "Không muốn!"

Ôn Diệp nhướng mày nói: "Được, con thích là được."

Sau đó gọi với ra bên ngoài: "Kỷ ma ma."

Kỷ ma ma nhanh chóng xuất hiện trước cửa thư phòng, gật đầu: "Xin Nhị phu nhân cứ phân phó."

Ôn Diệp chỉ vào hài tử thấp bé lè tè trước mắt và nói: "Ôm tiểu công tử lên, theo ta đến viện tử của Đại cô thái thái."

Lúc đến nơi ở của Đại cô thái thái đã là buổi trưa.

Đại cô thái thái nghe tỳ nữ bẩm báo xong liền dẫn Diêu thị ra ngoài nghênh đón.

Bà ấy không hề khách khí nói: "Chờ con đã nửa ngày, ta đã chuẩn bị một bàn món ngon rồi."

Ôn Diệp bước nhanh hơn, cười nói: "Tối qua ngủ muộn nên sáng nay ngủ nhiều thêm một lúc."

Đại cô thái thái tưởng rằng nàng là vì thức đón giao thừa mới vậy nên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, còn đến gần bên tai nói nhỏ với nàng: "Thật ra ta cũng ngủ tới giữa giờ thìn mới dậy."

Diêu thị đứng gần đó nghe bà bà nhà mình nói vậy, trong mắt xẹt qua bất đắc dĩ.

Nàng ấy dời mắt nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên đang được Kỷ ma ma ôm trong ngực, lập tức sững sờ, vội vàng hỏi: "Mặt Tuyên ca nhi bị làm sao vậy, ăn trúng cái gì tương khắc sao?"

Trước kia Diêu thị ở Lăng thành gặp một thương nhân từ nơi khác tới, người đó lần đầu tiên ăn cay, không lâu sau trên mặt liền nổi mụn đỏ. Sau này đi khám đại phu thì thương nhân đó mới biết hẳn thuộc thể chất không thể ăn cay.

Đại cô thái thái theo tiếng nhìn qua, thấy vậy cũng lo lắng hỏi: "Có cần tìm đại phu đến khám không?"

Ôn Diệp cười giải thích: "Cô mẫu không cần lo lắng, trên mặt thằng bé là son phấn con vẽ lên."

Đại cô thái thái kinh ngạc nhìn nàng, sau đó lại nhìn gương mặt đỏ hồng của Từ Ngọc Tuyên, buồn cười nói: "Vẫn là con lảm trò."

Sao thời trẻ bà ấy không nghĩ ra trò chơi thú vị này nhỉ!

Diêu thị lặng lẽ đứng một bên, nhìn dáng vẻ vừa nóng lòng muốn thử vừa tiếc nuối của bà bà nhà mình, âm thầm thay lang quân ở Lăng thành xa xôi thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng càng là may mắn, may mắn biểu tẩu sinh sau bà bà hai mươi năm.

Đại cô thái thái khen ngợi: "Giống như oa oa trên tranh tết vậy, thật xinh đẹp."

Có lẽ Từ Ngọc Tuyên nghe hiểu Đại cô thái thái đang khen mình nên khẽ mím môi, rut re mỉm cười.

Đại cô thái thái bị dáng vẻ đáng yêu của Từ Ngọc Tuyên chọc cho vui vẻ.

Đoàn người đi vào chính đường, nhóm tỳ nữ lục tục dọn món ăn lên bàn.

Ôn Diệp tùy ý liếc mắt một cái, vẻ mặt thoáng nét kinh ngạc, Đại cô thái thái thấy vậy bèn nói: "Ta để Tiêu đội áp giải mấy xe đặc sản Lăng thành, hôm qua Tiêu đội mới đến nơi, ta kêu người chọn ra mấy thứ, hôm nay làm hết."

Đại cô thái thái từ Lăng thành khởi hành hồi Kinh từ hơn một tháng trước, vì đi đường nhanh hơn nên chỉ mang theo quần áo cùng với đồ ăn cần dùng trên đường, về phần đặc sản Lăng thành đã chuẩn bị chỉ có thể ủy thác cho Tiêu đội vận chuyển tới Thịnh Kinh.

Nhưng dọc đường vào Kinh, Tiêu đội không chỉ nhận sinh ý của một mình bà ấy, cho nên hành trình chậm mất mười mấy ngày.

Chương 146

Ôn Diệp nói: "Vậy lát nữa ta phải ăn nhiều chút mới được."

Đại cô thái thái cười ha hả nói: "Muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, sáng nay ta sai người đưa tới hai rương, đều là thức ăn có thể để lâu cùng với một ít nước tương bí chế của Lăng thành, lát nữa bảo người của con nâng về."

Sau khi ngồi xuống ghế, Đại cô thái thái chỉ vào món ăn ở chính giữa bàn ăn rồi giới thiệu: "Món chân giò hầm này được làm bằng một loại nước tương bí chế của Lăng thành, so với nước tương do đầu bếp trong phủ làm lại có một phen phong vị khác."

Ôn Diệp nghe vậy nhìn theo, chân giò lợn trên đĩa sáng bóng đến gần như trong suốt.

Đào Chi dùng dao nhỏ lóc xuống một miếng nhỏ rồi đặt vào trong chiếc đĩa trước mặt Ôn Diệp.

Ôn Diệp cầm đũa lên thưởng thức, nhìn thì đầu mỡ, nhưng ăn vào lại không thấy ngấy, vị cay, khi nếm lần nữa dường như còn có một chút vị ngọt bên trong.

Đại cô thái thái nói: "Thật ra món này ở Lăng thành còn có thể làm cay hơn, ta sợ con lần đầu ăn không quen nên bảo nhà bếp giảm độ bớt độ cay."

Ôn Diệp ăn xong đồ ăn trong đĩa rồi nói: "Ta ăn cay khá lắm."

Đại cô thái thái nói: "Vậy thì tốt, ta mang tới không ít ớt cay đặc

sản Lãng thành, cay hơn ớt ở Thịnh Kinh nhiều, vốn còn sợ con ăn không được nên không đưa nhiều, chờ ăn xong ta lại cho con thêm một bao."

Tiểu hài tử không thể nhận biết món nào ngon nhất bằng mắt thường, nhưng nó có thể phân biệt được món nào nhìn đẹp mắt nhất.

Từ Ngọc Tuyên nhìn miếng thịt "nhật nhẽo" trong bát, rồi lại nhìn miếng thịt màu sắc đẹp de lại còn vừa dẻo vừa mềm trong đĩa của mẫu thân.

Cậu nhóc cũng muốn!

Nhưng rõ ràng món giò heo này có cho thêm ớt, Kỷ ma ma không tự quyết định được bèn hỏi ý của Ôn Diệp.

Ôn Diệp biết được liền nói: "Chuyện này đơn giản."

Nàng ngoắc Kỷ ma ma lại gần, nói vào tai bà ấy một câu.

Sau khi Kỷ ma ma nghe xong, khóe miệng hơi giật giật, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của Ôn Diệp.

Một lát sau, tỳ nữ lần nữa dọn lên một đĩa chân giò, Ôn Diệp chỉ đạo đặt trước mặt Từ Ngọc Tuyên rồi nói: "Ăn đi."

Từ Ngọc Tuyên lập tức nhìn ve phía Kỷ ma ma, vội vàng thúc giục: "Ma ma -"

Kỷ ma ma lóc xuống một miếng, sau đó lại cắt thành thành mảnh nhỏ rồi đút cho Từ Ngọc Tuyên ăn.

Ôn Diệp dù bận vẫn ung dung hỏi cậu nhóc: "Ăn ngon không?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu: "An ngon!"

Ôn Diệp mỉm cười: "Vậy thì ăn nhiều chút."

Chân giò đã bị trụng qua một lần nước nóng về cơ bản chỉ còn chút vị, làm khó cậu nhóc còn ăn vui vẻ như vậy.

Chờ cậu nhóc ăn được kha khá rồi, Ôn Diệp nói với Kỷ ma ma: "Chỗ này đã có ta rồi, người lui xuống đi."

Kỷ ma ma hơi do dự: "Nhưng mà..."

Từ Ngọc Tuyên cũng bắt chước Ôn Diệp nói theo: "Ma ma, lui xuống -"

Kỷ ma ma nghĩ tiểu công tử cũng ăn được kha khá rồi, cho rằng Nhị phu nhân bảo mình lui ra là vì muốn nói chuyện riêng với Đại cô thái thái, vì thế phúc thân rồi cáo lui.

Ôn Diệp liếc mắt ra hiệu với Đào Chi.

Đối phương ngầm hiểu, sau khi uốn gối thi lễ với mọi người xong cũng đi theo ra ngoài.

Đại cô thái thái thấy vậy cũng không nói gì, chỉ để mấy tỳ nữ hầu hạ mình và nhi tức cùng lui ra.

Chờ trong phòng chỉ còn ba người các nàng và đứa nhóc Từ Ngọc Tuyên, bà ấy mới hỏi Ôn Diệp với giọng khẳng định: "Có phải con muốn dùng tay gặm giò không?"

Ôn Diệp cười nói: "Cô mẫu đoán thật chuẩn."

Đại cô thái thái xua tay: "Ôi chao, ta hiểu con lắm mà, không nói chân giò hôm nay, giò hầm rồi sườn dê nướng gì gì đó, tự mình gặm so với cắt nhỏ ra ăn ngon hơn nhiều, ăn vậy mới tận hưởng."

Diêu thị ở một bên nghe vậy, trong đầu đột nhiên nhớ ra rất nhiều chuyện, nhin không được nói: "Cho nên lúc trước mẫu thân thường cho người hầu kẻ hạ lui ra là vì tiện cho người..."

Diêu thị há mồm nửa ngày trời vẫn không thể nói ra mấy chữ "trộm mà gặ".

Đại cô thái thái lập tức sầm nét mặt: "Sao nào? Hồi trẻ ta không có cơ hội hưởng thụ, giờ già rồi mà ngay cả tự do gặ giò heo cũng không có hay sao?"

Chương 147

Thật ra theo Ôn Diệp thấy thì Đại cô thái thái bảo dưỡng thích đáng, nói "già" thì không đến mức, nói "quý phụ: thì còn được.

Diêu thị vội vàng phủ nhận: "Nhi tức không có ý đó, mẫu thân muốn ăn thế nào thì ăn thế đó."

Bà bà ở góa nhiều năm, vì Thân gia vất vả hơn nửa đời người, một vẫn bồi như nàng ấy sao có thể ngăn trở bà bà chỉ vì một chuyện cỏn con như thế cơ chứ.

Nàng ấy chỉ cảm thấy như mình đã "phát hiện ra một bí mật lớn" mà thôi.

Vì thế Đại cô thái thái ở ngay trước mặt nhi tức cầm một cái giò heo lên gặm một cách đường hoàng.

Ôn Diệp cũng không khác bà ấy mấy.

Hiện tại Từ Ngọc Tuyên đã có thể tự dùng muỗng gỗ nhỏ múc cơm ăn, chỉ là chưa được thành thạo cho lắm.

Cậu nhóc thấy Đại cô thái thái và Ôn Diệp đều trực tiếp dùng tay ăn, hình như là rất vui, cũng ngo ngoe rục rịch muốn làm theo.

Ôn Diệp nhìn ra ý đồ của cậu nhóc, nàng là người lớn nên có năng lực khống chế nhất định.

Nhưng Từ Ngọc Tuyên mới có chút xiu, năng lực tự chủ trong sinh hoạt còn chưa có, vẫn không nên nhiễm phải thói quen

"xấu" này.

Ôn Diệp nghĩ một lúc, cầm chiếc đũa bên cạnh bát lên chấm chút nước dùng trong đĩa chân giò, ý bảo Từ Ngọc Tuyên nếm thử.

Từ Ngọc Tuyên thò đầu lại gần, tò mò lè lưỡi ra liếm một miếng, không ngờ cay muốn chết, cay đến không ngừng hút khí.

Hai mắt cậu nhóc đỏ au, nức nở gọi: "Mẫu thân -"

Ôn Diệp dùng một tay khác rót cho cậu nhóc một tách nước lọc, sau đó hỏi: "Con muốn tự mình gặm hay là muốn Kỷ ma ma tiếp tục dứt thịt cho ăn?"

Hai mắt Từ Ngọc Tuyên rưng rưng vì cay, vội lắc đầu nói: "Không muốn gặm, muốn thịt của Kỷ ma ma"

Khóe miệng của Ôn Diệp bỗng chốc co rút, không biết nếu Kỷ ma ma nghe thấy Từ Ngọc Tuyên muốn ăn thịt của bà ấy thì sẽ có cảm tưởng như thế nào nhỉ.

Điều thị ngồi đối diện kinh ngạc không thôi, phong cách làm việc của Nhị biểu tẩu đúng là độc đáo, không hề đi theo đường lối thông thường.

Đại cô thái thái ở bên cạnh lặng lẽ quan sát, không hề rảng tiếng nào, trong lòng lại nghĩ, Nhị chất tức thật biết trị người.

Bà ấy đã không còn cơ hội sửa trị nhi tử nữa, may thay sức khỏe vẫn còn tốt, có lẽ có thể sống đến ngày tôn tử tôn nữ được sinh ra và lớn cỡ Tuyên ca nhi vậy.

Ôn Diệp lại gấp một miếng thịt chân giò đã "trụng nước sôi" đặt vào bát của Từ Ngọc Tuyên để cậu nhóc tự mình dùng muỗng múc ăn.

Tuy phải mức mấy lần mới ăn được một miếng, nhưng Từ Ngọc Tuyên vốn đã no hơn nửa và nếm qua vị cay đáng sợ nên không hề cảm thấy phiền chút nào. Thật ra một đĩa nước chấm vừa rồi không cay lắm, nhưng vì đối tượng là Từ Ngọc Tuyên chưa từng ăn cay bao giờ nên chút cay tí tẹo đó đã là cấp bậc địa ngục rồi.

Sau khi bữa ăn trưa kết thúc, Kỷ ma ma và những người khác lần nữa vào phòng dọn thức ăn trên bàn đi, sau đó dâng trà lên.

Ôn Diệp súc miệng xong thì phân phó Kỷ ma ma đang lau miệng cho Từ Ngọc Tuyên nhân tiện lau luôn vết son giữa mi tâm, hai bên má và trên vành tai của cậu nhóc.

Không lâu nữa Lục thị sẽ hồi phủ, phải nhanh chóng tiêu hủy mọi dấu vết.

*

Mồng hai về nhà mẹ đẻ, Ôn Diệp mang theo lễ vật chúc tết mà Lục thị đã chuẩn bị, một nhà ba người ngồi trên xe ngựa chạy về hướng Ôn phủ.

Ngoài lễ vật mà Quốc Công phủ chuẩn bị ra, Ôn Diệp cũng tự mình chuẩn bị một ít.

Đều là lễ vật chuẩn bị cho Thường di nương và Ôn Nhiên.

Số người theo Ôn Diệp về Ôn gia lần này không khoa trương như lần lại mặt trước đó, suy cho cùng Ôn gia không chỉ có một mình Ôn Diệp là nữ nhi đã xuất giá.

Từ Ngọc Tuyên vẫn do Kỷ ma ma ôm trong ngực, theo chân Ôn Diệp đến viện tử của Thẩm thị.

Từ Nguyệt Gia thì được gã sai vặt của Ôn phủ dẫn đến tiền viện

tụ hợp với Ôn phụ, hai vị cứu ca và mấy vị anh em cột chèo khác.

Khoảng cách từ Quốc Công phủ đến Ôn phủ là xa nhất, hầu như mọi người đều xuất phát cùng canh giờ, và tất nhiên Ôn Diệp là người đến cuối cùng.

Chương 148

Biểu hiện của Từ Ngọc Tuyên cũng không còn khiếp đảm như hồi đầu mới đến Ôn phủ nữa, trong mắt đều là tò mò đối với một hoàn cảnh xa lạ.

Đến cả Dương thị cũng nhìn ra, còn nhỏ giọng nói đùa với em dâu Liễu thị: "Tuyên ca nhi của Tứ muội thật tốt."

Liễu thị vuốt ve cái bụng đã lớn hơn rất nhiều của mình, có lẽ vì đang mang thai nên ánh mắt nàng ấy nhìn hài tử cũng trở nên từ ái hơn.

Liễu thị gật đầu tán thành: "Nhìn Tuyên Ca nhi rất ngoan."

Đối với các nàng ấy mà nói, Ôn Diệp có thể chung sống hòa thuận với kẻ tử không có chỗ nào không tốt.

Ôn Diệp vẫn ngồi xuống bên cạnh tiểu muội nhà mình như cũ, hai ba tháng không gặp, dường như tiểu muội đã cao hơn, cũng gầy hơn một chút.

Ánh mắt của Ôn Nhiên vẫn luôn bám theo Ôn Diệp, chờ Ôn Diệp ngồi xuống rồi, cô bé lập tức nghiêng người qua nói nhỏ: "Tứ tỷ, muội với di nương đều rất nhớ tỷ."

Ôn Diệp sờ mặt cô bé và nói: "Ta có mang theo lễ vật năm mới cho hai người."

Mắt thường có thể thấy được Ôn Nhiên rất vui, một đôi mắt hạnh sáng lấp la lấp lánh.

Cô bé cao hứng vì Tú tỷ cũng nhớ thương mình và di nương, về phần lễ vật năm mới thì cô bé và di nương cũng chuẩn bị rồi.

Lần này vẫn nán lại chỗ của Thắm thị nửa canh giờ, sau đó Thắm thị lại tùy tiện tìm đại một lý do để đuổi mấy thứ nữ đi.

Thắm thị chỉ có một nữ nhi là Ôn Ngọc Uyển, mong hai tết khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, bà ấy cũng muốn ở riêng với nữ nhi nhiều hơn, nói chút chuyện riêng tư.

Lần này Ôn Lan mang theo cả nhi tử trở lại, tính để Quế di nương gặp gỡ ngoại tôn ruột mà bà ấy vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy, vì vậy nàng là người thứ nhất rời khỏi chính viện.

Lần này Ôn Tuệ dẫn theo lão đại và lão nhị, lão tam vẫn còn nhỏ, để lại trong nhà cho bà bà chăm sóc.

Lúc nàng ta dẫn hai đứa nhi tử lướt qua Ôn Diệp còn cố ý hừ mạnh một tiếng.

Ôn Diệp: "..."

Đúng là ấu trĩ.

Ôn Nhiên vẫn đang ở bên ngoài đợi nàng, Ôn Diệp lười cãi nhau với Ôn Tuệ, nàng cúi đầu xuống nói với Từ Ngọc Tuyên: "Cho con hai lựa chọn, một là để Kỷ ma ma ôm con đến chỗ phụ thân, hai là để Kỷ ma ma lui ra, con theo ta đến Khê Thúy viện."

Sau mấy tháng ở chung ngăn ngủi, Ôn Diệp đã có hiểu biết nhất định về những người hầu hạ bên cạnh Từ Ngọc Tuyên, đó là kín miệng và biết chừng mực.

Trong chuyện giữ chừng mực, các nàng biết thân biết phận, chủ tử nói cái gì thì chính là cái đấy, sẽ không làm ra hành vi tự tác

chủ trương vượt ra ngoài bốn phận.

"Mẫu thân cho con nửa khắc để suy nghĩ." Ôn Diệp nói.

Căn bản không cần dùng đến nửa khắc, Từ Ngọc Tuyên chớp mắt hai cái, sau đó quay sang nói với vị ma ma hầu hạ mình lâu nhất: "Ma ma, lui - lui -"

Kỷ ma ma: "..."

Được rồi, bà ấy không hề thấy ngạc nhiên trước sự lựa chọn này.

Ôn Nhiên ở trong viện đợi một lát, thấy đằng sau Ôn Diệp còn có thêm một Từ Ngọc Tuyên thì tò mò hỏi: "Tiểu, tiểu ngoại tôn cũng đi theo chúng ta sao?"

Kỷ ma ma không đi theo, trên đoạn đường từ chính viện đến Khê Thúy viện, Từ Ngọc Tuyên liền do Vân Chi và Đào Chi thay nhau ôm.

Lúc này Từ Ngọc Tuyên đang ở trong ngực Vân Chi, lúc không nói chuyện trông vừa ngoan ngoãn vừa thành thật.

Ôn Nhiên đã gặp cậu nhóc hai lần, ấn tượng rất tốt.

Tự đáy lòng cô bé luôn hy vọng tiểu ngoại tôn không cùng huyết thống này có thể yêu thích Tứ tử của cô bé kể cả khi nó đã trưởng thành.

Ít nhất cũng có thể chung sống hòa thuận, ngàn vạn lần không nên đi đến tình trạng "thủy hỏa bất dung" hoặc là "nhìn nhau như kẻ thù" mà trong sách đã mô tả.

Thường di nương đã sớm đứng chờ trước cửa viện.

Vừa thấy người từ đằng xa đã lệ nóng doanh tròng bước lên

ngheh đón, sau khi cẩn thận quan sát và phát hiện Ôn Diệp đã đẩy đà hơn trước thì mới cứng rắn nuốt lại câu "hình như gây đi" sắp phát ra khỏi miệng.

Thường di nương thoáng khựng lại giây lát rồi nói: "Vào nhà trước đã, bên ngoài lạnh."

Ôn Diệp nhìn ra ý tứ trong mắt Thường di nương, cười bảo bọn tỳ nữ mang lễ vật chúc tết mà Quốc Công phủ và nàng đã chuẩn bị vào phòng.

Chương 149

Lục thị không có khả năng chuẩn bị lễ vật tết nhất cho một thiếp thất, cho nên hộp lễ đưa tới Khê Thúy viện là dành cho Ôn Nhiên, chỉ là Lục thị không quá "hiểu biết" về Ôn Nhiên, đồ trong hộp có một hai loại không phù hợp với Ôn Nhiên, vừa vụng có thể đưa cho Thường di nương sử dụng.

Sau khi Ôn Diệp thấy đồ trong hộp thì ánh mắt hơi lóe lên.

Ngược lại Thường di nương không hề quan tâm đến những thứ này, bà ấy thật sự cho rằng đây chỉ là trùng hợp, dặn Kim Kết cất đồ đi, sau đó lấy lễ vật năm mới mà mình chuẩn bị cho Ôn Diệp ra.

Bà ấy vừa nói vừa mở ra.

Đó là áo choàng mà bà ấy tự tay may từng đường kim mũi chỉ, còn có giày vớ và túi thơm các loại, không phải là thứ gì hiếm lạ, nhưng lại là thứ tốt nhất mà bà ấy có thể cho Ôn Diệp ở trong khả năng của mình.

Nguyên liệu đều là đồ tốt do bà ấy chậm rãi tích góp được, áo choàng màu xanh nhạt, mặt trên thêu mấy bông hoa nhỏ, rất thích hợp để mặc ra ngoài đạp xuân.

So sánh với tấm lòng của Thường di nương thì lễ vật của Ôn Nhiên "đơn giản" hơn nhiều, là một rương thoaị bản và một túi bạc.

Lúc Thường di nương thấy rương thoaị bản đó thì hai bên thái

dương cứ giật lên từng đợt, bà ấy bỗng nhớ đến đả kích mà mình phải chịu vào ngày Đại nữ nhi xuất giá, vội ngăn lại: "Diệp Nhi à, con đừng nhận đồng thoại bản này nữa."

Ôn Nhiên khó hiểu: "Vì sao ạ? Rõ ràng Tú tỷ rất thích xem mà."

Thường di nương không biết tiểu nữ nhi đã ở sau lưng mình chuẩn bị một rương sách này tự bao giờ, bà ấy không tiện giải thích quá nhiều, chỉ có thể nói: "Tú tỷ của con đã gả cho người ta rồi, không thể xem quá nhiều thoại bản."

Ôn Nhiên kinh ngạc, sau đó lập tức liên tưởng đến chính mình, trong giọng nói không khỏi có chút khựng hoảng: "Cho nên sau khi gả đi rồi thì không thể xem thoại bản nữa? Vậy có phải cũng không thể xem sách nữa hay không?"

Thường di nương: "... Đương nhiên là có thể xem sách."

Ôn Nhiên lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không quên hỏi tiếp: "Vậy tại sao không thể xem thoại bản?"

Mấy ngày trước, tiên sinh dạy học trong phủ cũng tiến cử mấy quyển tạp thư du ký, Ôn Nhiên cũng mua hai quyển từ tiệm sách, cô bé sớm đã nhận hết mặt chữ, mấy quyển du lý mà tiên sinh tiến cử không chỉ đẹp mắt mà còn giúp cô bé mở rộng tâm mắt.

Thường di nương vốn không phải là một người thông minh, bà ấy còn từng cho rằng Đại nữ nhi hồi nhỏ đọc sách không tốt là do di truyền từ mình, cũng vì vậy mà áy náy thật nhiều năm.

Lúc này Ôn Diệp đánh vỡ cục diện bế tắc: "Được rồi, thoại bản ta sẽ nhận, nhưng bạc thì muội giữ lại đi, ta đủ bạc dùng rồi."

Ôn Nhiên kiên trì: "Tú tỷ, muội và di nương cũng không thiếu bạc, số bạc này đều cho tỷ."

Ôn Diệp nở nụ cười phát từ nội tâm, nàng sờ đầu Từ Ngọc Tuyên bên cạnh mình và nói: "Bá nương của thằng bé, cũng là Quốc Công phu nhân, nàng ấy đối xử với ta rất tốt." Một lời không hợp liền tặng bảo thạch và ngân phiếu.

Thường di nương quan tâm nói: "Vây phụ thân của thằng bé thì sao?"

Ôn Diệp chợt khựng lại, thất sách, thế mà quên mất Từ Nguyệt Gia.

Nàng suy nghĩ một lát rồi nói với vẻ nghiêm túc: "Cũng không tệ, rất hợp ý con."

Ý của Ôn Diệp là lúc ở trên giường.

Thường di nương thấy nàng không giống như giả vờ thì hơi yên tâm, nữ nhi có thể sống hòa thuận với nữ tể thì quá tốt.

Ôn Diệp lấy đồ mà mình đã chuẩn bị ra, của Thường di nương là một hộp son phấn thượng hảo.

Cho dù là nữ nhân ở độ tuổi nào cũng không thể không thích làm đẹp.

Chỉ là trái tim của Thường di nương chỉ chia làm hai nửa, một nửa là Ôn Diệp một nửa là Ôn Nhiên, ngay cả một góc nhỏ dành cho chính mình cũng không có.

Ôn Diệp không cách nào thay đổi suy nghĩ của bà ấy, nếu đã vậy, có một số chuyện chỉ có thể để người làm nữ nhi như nàng tới quyết định.

Son phấn mà Thường di nương hay dùng vẫn luôn do Ôn Diệp

chuẩn bị, bà ấy vừa nghĩ đã đoán được son phấn lần này tốt hơn loại lúc trước vẫn hay dùng.

Chương 150

Nhưng mấy năm trước Ôn Diệp đã từng tẩy não Thường di nương, nếu bà ấy không chịu nhận hiếu kính của các nữ nhi thì chúng tôi bà ấy không hề yêu thương các nàng như bà ấy vẫn tưởng.

Vì thế dù Thường di nương đau lòng Ôn Diệp tiêu pha nhiều tiền thì lúc nhận son phấn nàng cho cũng không dám nói gì nhiều.

Đồ tặng cho Ôn Nhiên ngoài một bộ bút mực giấy nghiên ra còn có một hộp đựng con khỉ làm từ vàng, con nào con nấy nhỏ tí tẹo, còn nhỏ hơn heo vàng mà Lục thị tặng cho Từ Ngọc Tuyên.

Nhưng Ôn Diệp cũng không chuẩn bị quá nhiều, Ôn Nhiên cảm tỉnh con khỉ, hai ba tháng nữa sẽ đến sinh thân bảy tuổi của cô bé, trong hộp vừa vặn có bảy con khỉ nhỏ.

Từ Ngọc Tuyên thấy khỉ vàng nhỏ, có lẽ là nhớ đến heo vàng lớn của mình nên hai mắt lập tức sáng lên.

Ôn Diệp lập tức rào trước: "Thứ này không phải cho con, con đã có một con heo vàng lớn rồi, phải biết đủ-

Sau khi nói xong liền đẩy hộp lại, ngăn cản tầm nhìn của Từ Ngọc Tuyên, cậu nhóc chỉ có thể thấy một hộp gỗ nhỏ.

Từ Ngọc Tuyên là người đã sở hữu một con heo vàng lớn, một chiếc hộp nhỏ tầm thường sao thể hấp dẫn sự chú ý của cậu nhóc cho được.

Từ Ngọc Tuyên nhất thời không còn hứng thú với chiếc hộp gỗ trong tay Ôn Diệp.

Ôn Diệp đưa hộp khỉ vàng cho Kim Kết đem cất, không cho Thường di nương và Ôn Nhiên bất cứ cơ hội từ chối nào.

Ôn Nhiên vẫn cảm thấy không được hay cho lắm, tuy cô bé rất thích mấy con khỉ vàng đó, nhưng lễ vật quá quý trọng rồi.

Cô bé suy nghĩ một lát rồi quay người chạy về phòng mình.

Ôn Diệp không biết cô bé muốn làm gì, mãi đến khi thấy cô bé ôm ra một đồng sách.

"Đây đều là sách mà muội đã sử dụng lúc học võ lòng, bên trong có viết ghi chú." Ôn Nhiên đẩy đồng sách đến trước mặt Từ Ngọc Tuyên rồi nói: "Deu tặng cho người đấy!"

Túi bạc mà cô bé tích góp được chắc chắn không thể so với một hộp khỉ vàng mà Tú tử đã tặng, Ôn Nhiên nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có đồng sách võ lòng được cô bé viết ghi chú này là có ích thôi.

Lúc này Tú tử nói chuyện phiếm với di nương có nhắc đến đầu xuân ngoại tôn sẽ bắt đầu học võ lòng.

Có lẽ rất nhanh thôi, cậu nhóc sẽ cần dùng đến sổ sách này.

Của ít lòng nhiều.

Ôn Nhiên thật sự nghĩ không ra lễ vật đáp lễ nào càng tốt hơn.

Từ Ngọc Tuyên nhìn đồng sách sắp chạm đến cằm của mình đến nơi thì đại mắt ra.

Ôn Nhiên thấp thỏm hỏi: "Người không thích hả?"

Ôn Diệp nhin không được cười thành tiếng, thay Từ Ngọc Tuyên trả lời: "Thích chứ, thằng bé cao hứng đến mức ngu người rồi." Lúc này Ôn Nhiên mới yên tâm, cô bé thở phào nói: "Thích thì tốt."...

Ôn Diệp cười một lúc lâu, thấy vẻ mặt ủy khuất của Từ Ngọc Tuyên bèn sai Kim Kết đi bưng một đĩa mứt mơ lại đây.

Quả mơ đã tách hạt ra, Ôn Diệp đưa cho Từ Ngọc Tuyên mỗi tay một quả, sau đó nói: "Ăn đi."

Hy vọng chút vui vẻ ngắn ngủi này có thể xoa dịu bi thương trong lòng cậu nhóc.

Ôn Diệp lại bảo Vân Chi cất đóng sách mà Ôn nhiên đã tặng.

Tốt nhất vân không nên kích động tiểu hài tử như vậy.

Từ Ngọc Tuyên thấy sách đã được cất đi, cho rằng nó không còn liên quan gì đến mình nữa, nhóc con tự cho là không ai phát hiện để rồi rũ bỏ vai xuống, không coi ai ra gì bắt đầu ăn quả mơ trong tay.

Thường di nương chứng kiến từ đầu đến cuối không khỏi nói với Ôn Diệp: "Tuyên Ca nhi trông thật ngoan."

Ôn Diệp: "Thằng bé chính là tiểu thí hài cái gì cũng không hiểu."

Thường di nương lại không cho là vậy, tục ngữ nói ba tuổi xem lão (/), tuy nói Từ Ngọc Tuyên vẫn chưa được ba tuổi, nhưng lại hiểu rất nhiều đạo lý.

(/) ba tuổi xem lão (三岁看老): thông qua hành vi của một đứa trẻ ba tuổi có thể cảm nhận được đứa trẻ sau này sẽ là người như

thế nào, thói quen và hành vi của một người sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời của người đó.

"Nếu thằng bé đã nguyện ý gắn gũi với con, con cũng phải đối đãi thật tình với nó." Thường di nương tinh tế dặn dò: "Mặc kệ sau này ra sao, chỉ ít hiện tại thằng bé cũng coi con là mẫu thân thân sinh của nó."

Ôn Diệp chẳng nói đúng sai.

Sao nàng cứ cảm thấy Từ Ngọc Tuyên coi mình như bạn chơi cùng ấy nhỉ?

Thường di nương thấy nàng không nói gì, lần nữa nói lời thăm thía: "Chờ sau này con có hài tử của chính mình rồi, khó tránh sẽ có chỗ thiên vị, nhưng cũng không thể quên Tuyên Ca nhỉ."

Chương 151

Ôn Diệp biết Thường di nương nói những lời này không phải quan tâm tình cảm của nàng đối với Tuyên Ca nhi sâu nặng bao nhiêu, tất cả đều là vì nàng có thể sống tốt ở Quốc Công phủ.

Phụ mẫu thương con, tất sẽ vì con mà lo toan chu toàn.

Ôn Diệp đều hiểu hết, vì vậy nói: "Di nương, con nhớ rồi."

Thường di nương không đòi hỏi Ôn Diệp phải đối đãi với kẻ tử như nhi tử thân sinh của chính mình, lòng người vẫn luôn bất công, cho dù đều là hài tử do mình sinh ra thì mười ngón tay cũng có ngón dài ngón ngắn.

Muốn sống một cuộc sống tốt đẹp thì phải bỏ công vun vén, không có tình cảm cũng không sao, ít nhất cũng phải có thái độ tốt.

Thường di nương nghe thấy Ôn Diệp đáp ứng thì vui vẻ thở phào một hơi, sau đó ánh mắt dán chặt vào Từ Ngọc Tuyên, trong lòng thầm nghĩ, lúc này đã gặp được người rồi, vừa hay có thể dùng mắt đo đạc kích thước y phục, lát nữa dùng nguyên liệu tốt may một bộ trang phục mùa xuân.

Tiểu công tử của Quốc Công phủ không có khả năng sẽ mang y phục do một thiếp thất làm, may mắn còn có Thẩm thị, đến lúc đó có thể lấy danh nghĩa của bà ấy để tặng.

Thường di nương lại chưa từng nghĩ tới lẽ như Thẩm thị không đồng ý thì phải làm thế nào, vì ở trong lòng bà ấy, Thẩm thị là

chủ mẫu tốt nhất.

Bà ấy không biết cuộc sống của thiếp thất nhà khác như thế nào, bà ấy chỉ biết hai mươi năm qua mình đã sống rất tốt. Sức nặng của Thẩm thị trong lòng Thường di nương còn nặng hơn Ôn phụ nhiều.

Ôn Nhiên nghe được đối thoại giữa di nương và tử tử nhà mình thì bắt đầu suy nghĩ sâu xa, ánh mắt không khỏi dừng lại trên người Từ Ngọc Tuyên đang chuyên chú ăn quả mơ.

Nếu Tử tử muốn đối đãi với cậu nhóc như thân sinh nhi tử, vậy thì cô bé cũng phải xem cậu nhóc như thân sinh ngoại tôn của mình.

Trong lòng Ôn Nhiên nghĩ vậy, xem ra sau này mỗi lần kết thúc một môn học nào đó thì phải bảo quản tập ghi chú cho tốt, không thể cho tiểu biểu ca của Trùng ca nhi mượn nữa.

Mỗi lần hần trả sách lại, quyển sách lúc nào cũng vừa nát vừa bẩn.

Ôn Nhiên không thích tiểu biểu ca của Trùng ca nhi, bây giờ cô bé đã có thân sinh ngoại tôn rồi, vậy thì toàn bộ sách vở sau này đều để lại cho ngoại tôn của mình.

Từ Ngọc Tuyên vừa ăn xong hai quả mơ, bỗng nhiên cảm thấy hai bên vai trở nên nặng nề.

Ôn Nhiên thấy Từ Ngọc Tuyên đã ăn xong, lập tức săn sóc cầm khăn tay lau vệt đường còn sót lại trong lòng bàn tay cậu nhóc.

Từ Ngọc Tuyên thấy có người lau tay giúp thì quay sang cười toét miệng với Ôn Nhiên, để lộ một hàm răng trắng nhỏ đều tăm tắp.

Ôn Nhiên thấy tiểu ngoại tôn cười với mình, trong lòng lập tức mềm nhũn.

Đồ ngọt giống như có tác dụng chữa lành, trong lòng Ôn Diệp nghĩ vậy, cứ nhìn Từ Ngọc Tuyên là biết, cậu nhóc dường như đã quên chuyện đồng sách vừa rồi.

Đoàn người ở lại Ôn phủ ăn cơm trưa rồi mới rời đi. Trước khi rời khỏi đó, Ôn Diệp sờ bụng Liễu thị và hỏi: "Có phải còn hơn bốn tháng nữa là sinh rồi đúng không?"

Liễu thị trả lời với vẻ mặt tràn đầy dịu dàng: "Đúng vậy, từ sau khi bắt đầu máy thai, lực chân của nó khỏe hơn nhiều."

Trong lòng Ôn Diệp thầm tính thời gian rồi nói: "Thật là nhanh."

Liễu thị ngỡ rằng Ôn Diệp đang hâm mộ mình, vội nói: "Thật ra cũng không tính là nhanh, ta vào cửa đã sắp một năm rồi."

Tính ngày, tiểu cô tử gả vào Quốc Công phủ cũng được ba tháng rồi.

Liễu thị sợ Ôn Diệp sẽ vì chuyện mãi chưa có thai mà lo nghĩ nhiều, chuyện hài tử cũng là tùy duyên, giống như mẫu thân nàng ấy vậy, sau khi sinh Đại ca xong phải đợi ròng rã năm năm trời mới sinh thêm Nhị ca.

Ôn Diệp không biết Liễu thị đã hiểu lầm ý mình, nàng đang nghĩ đợi Liễu thị sinh xong, lễ tằm ba ngày, đầy tháng rồi trăm ngày, nàng nhất định không thể thiếu tham gia.

Này đó đều là cơ hội để nàng có thể gặp di nương và tiểu muội.

*

Trên đường trở lại Quốc Công phủ, Ôn Diệp mở rương thoại bản

mà tiểu muội tặng ngay trước mặt Từ Nguyệt Gia. Lần này không có người viết danh sách cho cô bé, sách trong rương về cơ bản đều là một số tiểu thuyết chí quái (/).

(/) tiểu thuyết chí quái (志怪小说): là những câu chuyện viết về thần tiên, ma quỷ. Thể loại chí quái tồn tại gần như xuyên suốt lịch sử tiểu thuyết Trung Quốc, và còn là nền tảng khai sinh ra truyện truyền kì đời Đường. Tác phẩm "Liêu trai chí dị" nổi tiếng đời Minh cũng ra đời trong truyền thống viết truyện chí quái đó.

Chương 152

Nhưng sách không phải là tùy tiện mua cho có, Ôn Diệp tiện tay lấy đại một quyển, lật xem vài trang, là thể loại mà nàng thích.

Ôn Diệp cảm thán một câu: "Vẫn là muội muội ruột thân thiết."

"Dì?" Từ Ngọc Tuyên ở bên cạnh đột nhiên bật thốt ra một từ như vậy.

Ôn Diệp cực kỳ kinh ngạc: "Nhanh vậy đã biết gọi "dì" rồi hả?"

Sau khi nói xong dường như nhớ đến chuyện gì, lại vươn tay vỗ đầu cậu nhóc và nói: "Thật thông minh, lần sau để tiểu di tặng con nhiều sách hơn."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu như trống bỏi cự tuyệt.

"Không muốn!"

Ở độ tuổi này của Từ Ngọc Tuyên thì sao có thể hiểu được hàm nghĩa chân chính mà "sách" đại biểu là cái gì, chỉ là vô thức bài xích nó mà thôi.

Ôn Diệp cảm thấy nó cũng giống như vòng sinh vật đời sau, tựa như một số thiên địch nào đó trong chuỗi thức ăn.

Nàng bỗng nghĩ đến cái gì, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Từ Nguyệt Gia.

Nhi tử của Trạng Nguyên lang lại không thích đọc sách, quả

nhiên ứng với câu nói: Một phần tổ tiên không phải lúc nào cũng có thể bốc khói xanh.

"Nàng thích mấy loại này hả?"

Từ Nguyệt Gia thấy nàng nhìn về phía mình, tâm mắt tùy ý đảo qua sách trong rương, liếc thấy mấy quyển sách khá quen thuộc, vì thế hỏi ra miệng.

Ôn Diệp nghe được mùi không đúng lắm trong giọng nói của hắn, bèn hỏi: "Lời này của lang quân là có ý gì?"

Từ Nguyệt Gia dời mắt đi: "Bên trong có mấy quyển ta đã từng đọc qua."

Ôn Diệp khó mà tin nổi: "Thật sao?"

Cảm giác mà hắn để lại cho nàng không giống với người sẽ xem mấy loại tiểu thuyết chí quái này.

Từ Nguyệt Gia nói: "Ở trên giá sách đấy, sách mà ta đã xem qua về cơ bản đều viết chú giải, nàng có thể lật xem bất cứ lúc nào."

Xem tiểu thuyết chí quái mà còn viết chú giải cái gì, Ôn Diệp không cách nào hiểu nổi, này không khỏi khiến nàng nhớ đến mấy thể loại "du xuân xong về viết cảm nhận", "xem phim xong về viết cảm nhận"... ở đời sau.

Nhưng nàng vẫn không quên đáp lại: "Được thôi, lang quân."

Trong giọng điệu rõ ràng chỉ nói cho có lệ.

Từ Nguyệt Gia: "..."

*

Mồng ba tết, nhóm thân thích của Quốc Công phủ tề tựu đông đủ tại Quốc Công phủ.

Trong đó có gia đình của Từ cô mẫu Xương Nam Hầu phủ mà Ôn Diệp quen biết, cũng có mấy vị trưởng bối chỉ từng gặp thoáng qua vào ngày kính trà hôm đó, càng nhiều hơn vẫn là những người cùng vai phải lứa và các văn bối chưa từng gặp mặt.

Sau khi Ôn Diệp nhất nhất hành lễ xong, trong lòng nàng chỉ đọng lại một cảm thụ, nhiều người quá.

Nhà ngoại tổ của Từ Ngọc Tuyên đã không còn ai nữa.

Mà con vợ cả dưới gối tổ phụ chỉ có hai nam hai nữ, con vợ lẽ thì nhiều hơn, ở trong Kinh có bốn nhà.

Phụ thân của Từ Nguyệt Gia và Tứ thúc con vợ cả đều đã qua đời, quan hệ gần gũi nhất chỉ còn hai vị cô mẫu là Từ cô mẫu và Đại cô thái thái.

Quan hệ với các thúc bá cô mẫu con vợ lẽ thì có thân có sơ, trước đó Lục thị đã từng nhiều lần nói qua với nàng.

Tuy các trưởng bối của Quốc Công phủ đã qua đời nhiều năm, nhưng cứ mỗi dịp tụ họp thì những người này chưa bao giờ vắng mặt, ai ai cũng muốn giữ mối quan hệ tốt với Quốc Công phủ.

Lục thị đưa Ôn Diệp đi gặp gỡ hai vị thứ phẩm có quan hệ không tồi với nàng ấy. Về phần những người khác thì không cần Lục thị phải giới thiệu, bọn họ sẽ chủ động sáp tới làm quen.

Lục thị nói: "Đây là ngũ phẩm và thất phẩm của muội."

Ôn Diệp kính cẩn thi lễ với các nàng, thất phẩm Vi thị dịu dàng

nói: "Không cần đa lễ, đều là người một nhà."

Ngũ thẩm Quách thị thì cười mở hơn chút, nàng ấy nói: "Thất thẩm của con nói đúng đấy, người một nhà không cần để ý mấy nghi thức xã giao đó."

Ôn Diệp nhớ Lục thị từng nói rằng, ngoài vị Tứ thúc con vợ cả ra thì trong số các con vợ lẽ, lão Quốc Công thân thiết với Ngũ thúc nhất, có lẽ cũng bởi vì cả hai đều là võ tướng.

Gia thế của vị Ngũ thẩm này không cao, là nữ nhi của một lão Bách hộ mà Ngũ thúc đã gặp gỡ lúc còn ở biên quan.

Về phân vị thất thẩm nhìn có vẻ dịu dàng này, nàng ta là một trong những bạn tốt khuê phòng lúc Lục thị còn chưa gả.

Chương 153

Không còn cách nào khác, thời đại này chính là như vậy, giữa huynh đệ với nhau có người cách nhau bảy tám tuổi cũng có người cách nhau hơn hai mươi tuổi.

Lão Quốc Công đã từ trần lớn hơn đệ đệ nhỏ nhất của mình hai mươi một tuổi.

Thất thúc của Từ Nguyệt Gia chỉ lớn hơn chất tử Từ Quốc Công ba tuổi mà thôi.

Sức khỏe của Vu thị không được tốt, đại phu nói nàng ấy rất khó hoài thai, từ ngày gả đi đến giờ chỉ sinh được một nữ nhi, hơn nữa còn suýt chút nữa vong mạng vì xuất huyết quá nhiều, sau này chỉ đành chọn một thứ tử đã không còn di nương tử trong đồng con vợ lẽ viết dưới danh nghĩa của mình.

Hài tử của Quách thị thì khá nhiều, cả nhi tử lẫn nữ nhi tổng cộng sáu đứa, Từ gia Ngũ thúc không có thiệp thất, sáu hài tử đều do Quách thị sinh ra.

Chỉ là Từ gia Ngũ thúc thành thân có chút muộn nên hài tử lớn nhất dưới gối chỉ mới mười bốn.

Lúc này Ôn Diệp đã gặp hết rồi, đều là thiếu niên thiếu nữ mà thanh mắt sáng.

Thật tốt.

Cũng khó trách trong các vị trưởng bối này, ngoài hai vị cô mẫu

con vợ cả ra thì Lục thị chỉ thân thiết với Vu thị và Quách thị mà thôi.

Sau khi gặp mặt hết các vị trưởng bối, còn một lúc nữa mới tới giờ ăn trưa, Ôn Diệp trốn vào một góc uống trà.

Tuy phần lớn thân thích đều dễ ở chung nhưng người cũng quá nhiều rồi.

Đào Chi bưng một đĩa bánh từ trong bếp đến và nói: "Phu nhân ăn tạm lót dạ trước, vừa nãy đã nói nhiều rồi."

Ôn Diệp cắn một ngậm bánh rồi nói: "May mà một năm chỉ có một lần như vậy."

Ôn Diệp nuốt xuống miếng bánh trong miệng, lại nhấp một ngậm trà hoa, sau đó híp mắt nhìn Lục thị ở đằng xa tuy ứng đối thành thạo nhưng trước sau vẫn không thể thoát thân.

Ôn Diệp bỗng nhiên cảm thấy không còn mệt nữa.

Quả nhiên có một số niềm vui phải so sánh thì mới hiểu được.

*

Buổi tối, Tây viện.

Náo nhiệt có dài đến mấy cũng có lúc phải kết thúc.

Ôn Diệp cho truyền thiện lên, sau khi ăn no thì cảm thán với Từ Nguyệt Gia: "Tẩu tẩu mấy năm nay thật vất vả."

Từ Nguyệt Gia nhấp một ngậm trà, bình tĩnh nói: "Nàng có thể lựa chọn giúp đỡ một tay."

Ôn Diệp nghe xong lập tức ngồi thẳng người dậy, nói: "Thật ra ta

cảm thấy tinh lực của tẩu tẩu vẫn còn dồi dào lắm, ta đánh giá cao tẩu ấy."

Ngoài miệng nói đau lòng thì được.

Nhưng nếu bảo nàng phải giúp đỡ một tay thì thôi đi.

Phần lớn các trưởng bối đến vào ban ngày đều là nữ nhân, không biết có phải Ôn Diệp nghĩ nhiều hay không, nhưng nam nhân của Quốc Công phủ hình như đều... sống không thọ cho lắm.

Nàng có chút không đạo đức mà suy nghĩ, lão Quốc Công mất đã gần mười năm rồi, nếu sống đến bây giờ thì cũng chỉ hơn năm mươi tuổi một chút.

Nhị thúc, Tứ thúc và cả Lục thúc của Từ Nguyệt Gia đều mất lúc còn trong độ tuổi tráng niên.

Trong mấy vị thúc bá còn sống, Thất thúc cũng giống Thất thẩm, sức khỏe không được tốt lắm, sức khỏe của Tam thúc ở quê nhà cũng bình thường, chỉ có Ngũ thúc cùng với Bát thúc làm quan ở bên ngoài là cứng rắn chút.

Nhưng hai vị này hiện giờ vẫn còn trẻ.

Tuy rằng ý tưởng đột ngột này rất nguy hiểm và cực kỳ không có đạo đức, nhưng ánh mắt của Ôn Diệp vẫn không thể không chế được mà nhìn về phía Từ Nguyệt Gia.

Đồng thời cũng lộ ra vẻ mặt quan tâm lo lắng.

Từ Nguyệt Gia không hề ngạc nhiên chút nào khi nghe thấy Ôn Diệp cự tuyệt.

Nhưng ánh mắt đột nhiên thay đổi này của nàng là có ý gì?

Từ Nguyệt Gia đọc hiểu được "lo lắng" trong đó, nhưng dường như không chỉ có như thế.

Về phần những tầng cảm xúc sâu hơn thì Từ Nguyệt Gia lại theo bản năng không muốn biết.

Ôn Diệp cố đè xuống những suy nghĩ miên man trong đầu, yên lặng trấn an chính mình rồi nói: "Gì ấy nhỉ, canh giờ cũng không còn sớm nữa, lang quân rửa mặt chải đầu sớm chút, nghỉ ngơi thôi."

Tuy rằng làm quả phụ có vui sướng của làm quả phụ, nhưng Ôn Diệp vẫn không muốn làm sớm như vậy đã phải làm quả phụ rồi.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Cảm giác quái dị lại đến rồi.

*

Năm mới náo nhiệt vừa qua, Ôn Diệp cũng coi như đã tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Lục thị.

Sau ngày mồng ba, mồng năm chính là sinh thần của Từ Quốc Công và Từ và Từ Ngọc Tuyên, thật khéo, chất bá hai người lại sinh cùng một ngày, Ôn Diệp cũng vào ngày sinh thần của Từ Ngọc Tuyên mới biết chuyện này.

Chương 154

Sau ngày sinh thân đó, lại có không ít khách nhân đến bái phỏng, đều là mấy nhà triêu thân có quan hệ tốt với Từ Nguyệt Gia và huynh trưởng của hắn.

May mà còn có Lục thị, Ôn Diệp chỉ cần ở bên cạnh an phận thủ lễ làm nền là được, đại khái là vì chức quan của Từ Nguyệt Gia khá đặc thù nên không có mấy nhà đến vì hắn.

Người khiến Ôn Diệp ấn tượng sâu sắc nhất là Kinh Triệu Doãn Vương đại nhân, đó là một người thú vị.

Nhưng làm tông phụ nhà cao cửa rộng không phải là một chuyện dễ dàng gì, người khác đều béo lên một ký rưỡi sau khi hết tết, Lục thị thì ngược lại, mấy ngày gần đây cứ đến chính viện là Ôn Diệp lại thấy nàng ấy càng lúc càng hao gầy, rõ ràng còn chưa tới hai mươi sáu tuổi, mới một năm trôi qua thôi mà trên mặt đã không còn sáng rọi như trước.

Đây cũng là lý do khiến Ôn Diệp càng kiên định với quyết tâm của mình, nhất định phải ôm chặt đùi vàng của Lục thị mới được.

Đời này của nàng đã quyết chí sẽ không sống một cuộc sống như nàng ấy.

Vừa nghĩ như vậy, Ôn Diệp lập tức cảm thấy mình là một đê muội rất không đủ tư cách, trong lòng có chút áy náy.

Đương nhiên, áy náy thì áy náy đấy, nhưng cũng không áy náy

quá nhiều.

Còn chưa đầy hai tháng nữa, Từ Cảnh Dung sẽ bị đưa đến học viện Tùng Sơn, sau ngày mồng tám, cậu thỉnh thoảng sẽ đến Tây viện một chuyến, sau đó ở trước mặt Ôn Diệp thở ngắn than dài.

Hôm nay đã là lần thứ ba rồi.

Hôm nay Từ Cảnh Dung còn dẫn theo hai tên đồng bọn, đúng giờ ty có mặt tại Tây viện.

Ôn Diệp nhìn thấy ba tên tiểu tử đứng thành một hàng, đứa này lùn hơn đứa kia, đứa kia mập hơn đứa này, Ôn Diệp nhìn mà khóe miệng giật giật.

Từng đứa lần lượt gọi "Nhị thẩm thẩm" và "mẫu thân"

Trong viện gió lớn, Ôn Diệp sai Đào Chi đi lấy đồng đồ chơi mà lúc trước nàng đã vơ vét được mang lại đây, để hai đứa nhỏ vào trong phòng chơi với nhau.

Từ Cảnh Dung đã quen thuộc đến mức tự đi vào trong nội đường kéo một chiếc ghế đẩu ra đặt xuống bên cạnh bàn dây đu mà Ôn Diệp đang ngồi, sau đó đặt mông ngồi xuống.

Hai tay chống cằm, khủy tay chống lên đầu gối, giống như trên vai đang gánh vác một nỗi buồn to lớn nào đó, sau đó nặng nề thở dài một hơi.

Ôn Diệp buông tách trà xuống, liếc cậu một cái rồi nói: "Đi thư viện thôi mà khổ sở vậy à?"

Từ Cảnh Dung mặt mũi u sầu nói: "Đương nhiên là không vui rồi, ta nghe nói đến học viện Tùng Sơn không được mang theo sai vật hay thư đồng gì sát, tất cả mọi chuyện đều phải tự mình

bắt tay vào làm, ta còn nghe nói trong học viện có mấy mẫu đất, các học viên cứ đủ mười hai tuổi đều phải xuống ruộng làm việc."

Cậu sắp chín tuổi rồi, cách mười hai tuổi cũng chỉ mấy năm nữa thôi, mà với tư chất của cậu thì đoán chừng phải ở lại Tùng Sơn học viện sáu bảy năm mới có thể miễn cưỡng thi đậu Đồng sinh.

Từ Cảnh Dung chưa từng tự giặt y phục, nhưng cậu đã thấy tá điền ở thôn trang, người nào người nấy vừa đen vừa gầy, cậu không muốn sau này lớn lên sẽ giống với bọn hăn, như vậy thì khó cưới vợ biết mấy.

Ôn Diệp không biết quá nhiều về Tùng Sơn học viện do Hứa gia ở Lan thành mở, nhưng sau khi nghe xong những lời mô tả vừa rồi của Từ Cảnh Dung thì lại thấy đó là một nơi không tệ.

Khảo thí khoa cử không hề dễ dàng chút nào, nếu các học tử vai không thể gánh tay không thể nâng thì e rằng mới ngày đầu tiên tham gia đã chống đỡ không nổi rồi.

Từ Cảnh Dung nhìn Ôn Diệp với ánh mắt nghi ngờ: "Nhị thẩm thẩm, sao ta cứ cảm thấy người rất cao hứng vậy?"

Ôn Diệp tất nhiên sẽ không thừa nhận, mặt mày bình tĩnh đáp: "Hiểu lầm, do con nhìn nhầm thôi."

Trong lòng Từ Cảnh Dung lại nghĩ, hờ hờ, xin lỗi nhưng ta cũng không mù, chỉ là vừa nghĩ đến mục đích hôm nay mình đến đây, cậu liền nuốt lại những lời định nói.

"Nhị thẩm thẩm, chất nhi sắp phải đi chịu khổ rồi." Từ Cảnh Dung bắt đầu biểu diễn, chỉ là diễn xuất có chút cay mắt người nhìn.

Ôn Diệp nhìn không đặng, nói thẳng: "Có thể nói chuyện tử tế

hay không?"

Từ Cảnh Dung ghen hòng, nói: "Con chỉ muốn trước khi đi có thể ăn thêm một bữa sườn dê nướng và chân giò nướng."

Chương 155

Đến nay cậu vẫn chưa quên được dư vị lần trước, đáng tiếc là từ đó trở đi, cậu không được ăn thêm lần nào nữa.

Ôn Diệp nghe xong thì nhướn mày, nhìn cậu rồi nói: "Ta còn thấy lạ sao mấy ngày nay con cứ đến Tây viện hoài, thì ra là đánh cái chủ ý này."

Từ Cảnh Dung lập tức tỏ vẻ ngoan ngoãn: "Làm gì có, con thích Nhị thẩm thẩm nên mới tới Tây viện chơi với người."

Ôn Diệp cười hả hả, trong lòng lại nghĩ, con không tới ta càng thoải mái.

Nàng khép thoại bản lại, nói: "Hôm nay không có sườn dê với chân giò, nhưng Nhị thẩm thẩm quyết định mời con ăn đồ nướng, muốn hay không muốn?"

Dạo tết vừa rồi ăn uống đầy đủ quá, Ôn Diệp béo lên mấy cân, nàng chuẩn bị tháng nàng ăn thanh đạm chút để lấy lại vóc dáng năm ngoái.

Cho nên phải kiêng ăn sườn dê nướng và chân giò nướng, nàng không thể ăn, tự nhiên cũng không muốn người khác ăn trước mặt mình.

Món nướng có rất nhiều sự lựa chọn, đến lúc đó ăn nhiều rau, ăn ít thịt lại, một bữa mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Từ Cảnh Dung vội vàng gật đầu: "Muốn muốn muốn!"

Tuy không có sườn dê nướng với chân giò nướng, nhưng có thể ăn được đồ nướng cũng rất tốt rồi. Lần trước cậu chỉ lo gặm sườn dê với chân giò mà quên mất món nướng khác.

Ôn Diệp lập tức bảo Đào Chi đi phân phó phòng bếp nhỏ chuẩn bị.

Vì đã quyết tâm dựa dẫm vào Lục thị, Ôn Diệp tính toán tranh thủ lúc nhàn rỗi nghiên cứu mấy món canh bồi bổ cho nàng ấy.

Nhưng trước đó nàng cần phải hiểu rõ khẩu vị của Lục thị trước đã, giờ đây nàng sẽ tìm hiểu thói quen ăn uống của Lục thị từ chỗ Từ Cảnh Dung.

Thật là đúng lúc.

Món nướng thì đơn giản rồi, chỉ cần rửa sạch thịt với rau, cắt thành từng miếng hoặc lát mỏng, xiên vào que, đốt nóng than, phết một lớp dầu lên lưới thép rồi đặt loại xiên mình muốn ăn lên nướng.

Thỉnh thoảng trở mặt khác nướng rồi rắc chút bột ớt và bột thì là.

Chờ đến khi thịt xiên đã ngấm dầu nổ tách tách và tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt thì có thể ăn rồi, người ăn cay được có thể rắc thêm tí ớt bột trước khi ăn.

Từ Cảnh Lâm vừa nghe nói trưa nay ăn đồ nướng thì ngay cả đồ chơi cũng không cần nữa, thay vào đó liên tục bám dính Đại ca nhà mình, chỉ sợ đối phương bỏ mình lại.

Còn hơn một tháng nữa Từ Cảnh Lâm sẽ tròn sáu tuổi, thái độ của Ôn Diệp đối với hài tử chính là, hài tử sau năm tuổi, chỉ cần thức ăn không có độc, muốn ăn gì thì ăn, nàng sẽ không ngăn

cản.

Về phần từ năm tuổi đổ lại, vậy thì chỉ có thể dựa vào sở trường đã sớm thất truyền của nàng, sở trường lừa gạt.

Cho nên lúc Từ Ngọc Tuyên trúc trắc biểu đạt mình cũng muốn ăn đồ nướng với các ca ca, Ôn Diệp dịu dàng sờ đầu cậu nhóc, không hề do dự mà đáp ứng ngay: "Yên tâm, dù mẫu thân có quên ai cũng sẽ không quên Tuyên nhi."

Tuy nhiên, sau khi nói xong lại để Hồng Hạnh chuẩn bị các loại que xiên bánh bao sữa, thịt xào thái lát và bắp cải xào đã chế biến sẵn.

Từ Ngọc Tuyên không hề phát hiện, còn tưởng rằng Ôn Diệp thương mình, cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt.

Kỷ ma ma ở bên cạnh lại âm thầm thở dài, không biết đến bao giờ tiểu công tử mới có thể nhìn thấu chút trò vật đó của Nhị phu nhân.

Nói thật lòng, bà ấy làm hạ nhân mấy năm nay, đây là lần đầu tiên gặp được người có tính cách như Nhị phu nhân vậy, nói những hành vi đó của nàng ấy không thỏa đáng, nhưng mỗi lần đều có thể nắm bắt đúng mực.

Mà xuất phát điểm đều là vì tốt cho tiểu công tử, chỉ là cách làm có chút không giống ai.

Kỷ ma ma từ kinh hoàng thấp thỏm lúc ban đầu đến giờ phút này đã là tâm lạnh như nước, thậm chí còn có thể dư thừa tình lực thương hại cho tiểu công tử.

Đồ nướng cho Từ Cảnh Lâm rắc vị thì là, còn Từ Ngọc Tuyên thì ăn xiên bánh bao sữa mà Ôn Diệp trở một lần trên bếp than, còn có xiên thịt và xiên bắp cải trắng đặc biệt chuẩn bị riêng cho cậu

nhóc nữa. Từ Cảnh Dung khẩu vị nặng, cũng rắc một lớp ớt bột lên xiên nướng giống Ôn Diệp.

Từ Cảnh Dung cay đến mức chịu không nổi, liên tục hít hà.

Chương 156

Đồ ăn của hai đứa nhỏ rõ ràng không cay, nhưng lại cố tình bắt chước cậu, đứa nào đứa nấy đều hít hà.

Khung cảnh này nhìn rất buồn cười.

Ôn Diệp cũng rất không nề mặt mà cười ra tiếng.

Từ Cảnh Dung: "..."

Đột nhiên cảm thấy có chút mất mặt xấu hổ, cậu một hơi uống hết trà sữa trong ly, biến bị thương thành sức mạnh, lại cắn một ngụm lớn xiên thịt bò.

Sau khi thông qua Từ Cảnh Dung thăm dò được khẩu vị của Lục thị, Ôn Diệp liền bắt tay vào chuẩn bị.

Ôn Diệp dự định sẽ đích thân nấu đồ bổ cho Lục thị, như vậy không chỉ tăng thêm thành ý, mà sau này truyền đến tai Lục thị còn vô cùng có lợi cho kế hoạch ôm đùi của nàng.

May mà nấu ăn cũng không quá khó, nàng cứ coi như chơi trò chơi giết thời gian là được.

Khẩu vị của Lục thị khá nhạt, rất ít khi ăn đồ ăn dầu mỡ, thích ăn mấy món giòn nộm thanh mát.

Chẳng trách nàng ấy lại gầy như vậy, như vậy là không được, Ôn Diệp trầm ngâm nghiên cứu mấy món thịt ăn vào thanh tân thoải mái mà không ngấy cùng với canh bổ có ích cho thân thể.

Sau mấy ngày nghiên cứu rốt cuộc cũng có hiệu quả, Ôn Diệp định ngày mai sẽ đưa hai món qua cho Lục thị thử trước.

Đại Tấn phải qua tết Thượng Nguyên mới bắt đầu thượng triều trở lại, nhưng mới mong bảy Từ Nguyệt Gia đã khôi phục thói quen đến Hình bộ điểm mao (/).

(/) điểm mao (点卯): thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc.

Hôm nay Từ Nguyệt Gia trở lại Tây viện vào giờ tuất, muộn hơn so với hai ngày trước.

Ôn Diệp rửa mặt chải đầu xong, mặc đồ ngủ từ trong phòng rửa mặt đi ra, Từ Nguyệt Gia vừa lúc bước vào nội thất, Ôn Diệp lập tức chào hỏi: "Lang quân đã trở lại."

Từ Nguyệt Gia ừ một tiếng rồi nói: "Bên ngoài có chút đồ Ngự Tứ, nàng nhớ cất vào."

"Ngự tứ?" Ôn Diệp khoác áo ngoài vào rồi đi ra khỏi nội thất, lập tức nhìn thấy mấy chiếc rương gỗ lớn nằm la liệt trong nhà chính.

Nàng ngoái đầu lại hỏi Từ Nguyệt Gia: "Đều là Hoàng thượng ban thưởng?"

Từ Nguyệt Gia: "Cũng có một phần là của Hoàng hậu."

Ôn Diệp đột nhiên nhanh trí nói: "Đặc biệt dành cho ta hả?"

Từ Nguyệt Gia lại ừ một tiếng.

Ôn Diệp không tự luyến đến mức cho rằng Hoàng hậu còn chưa thấy mặt mình lần nào đã thích mình để rồi tặng nhiều quà như

vậy, cho nên nguyên nhân tặng quà chỉ có thể là vì Từ Nguyệt Gia, cho dù là phu thê Hoàng gia thì cũng tuân theo nguyên tắc phu xướng phụ tùy mà thôi.

Dù đã biết rõ nguyên nhân nhưng Ôn Diệp vẫn không khỏi ngẩn ngơ khi nhìn thấy mấy rương gỗ trước mặt.

Nàng sai người mở mấy chiếc rương gần nhất ra, vàng bạc châu báu đồ cổ cùng với tranh chữ bên trong nhiều vô số kể, còn có mấy dược liệu trân quý và tổ yến cực phẩm chuyên cung cấp cho Hoàng gia.

Ban thưởng phong phú đến mức Ôn Diệp nhìn không được tự suy ra thuyết âm mưu, không phải là Hoàng thượng muốn nuôi Từ Nguyệt Gia cho mập rồi mới làm thịt đấy chứ?

Nhưng sẽ luôn có một ngày lưỡi đao sắc bén cũng bị sút mẻ a...

Từ Nguyệt Gia liếc thấy vẻ mặt "lại nghĩ nhiều rồi" của Ôn Diệp, khẽ nhấp môi nói: "Tâm tư của Hoàng thượng không có phức tạp như nàng suy nghĩ đâu, nàng cứ yên tâm nhận lấy."

Ôn Diệp mặt không đổi sắc nói: "Ta không nghĩ gì cả."

Từ Nguyệt Gia không tranh luận với nàng: "... Nàng cất hết đi, nhớ kỹ, đồ Ngự Tú không thể đem bán."

Ôn Diệp lập tức không phục nói: "Lang quân coi ta là loại người gì chứ?"

Từ Nguyệt Gia rút cuộc cũng hòa một ván, quay lưng lại với nụ cười khó có thể nhận thấy trên môi: "Ta cũng chỉ thiện ý nhắc nhở chút thôi."

Ôn Diệp cắn răng, cười lạnh một tiếng: "Vậy thì phải cảm ơn sự quan tâm lo lắng của lang quân rồi."

Một khi đã vậy, số nhân sâm được liệu và tổ yến này sẽ không có phần của hần nữa.

Hôm sau, Ôn Diệp đích thân làm được thiện bổ dưỡng đưa đến chính viện, Lục thị thật sự rất ngạc nhiên, nàng ấy nhìn một bàn thức ăn, rồi liên tục nhìn về phía Ôn Diệp, trong lòng nhin không được hoài nghi, có phải nàng bị cô hồn dã quỷ nào đó đoạt xá rồi hay không.

Ôn Diệp đối mặt với ánh mắt hoài nghi của Lục thị, cực kỳ trấn định nói: "Ta thấy mấy ngày nay tẩu tẩu có chút lao lực, liền nghĩ nấu mấy món được thiện bồi bổ cho tẩu."

Chương 157

Giọng điệu của nàng dịu ngoan sẵn sốc, khiến Lục thị dần dần cởi bỏ hoài nghi trong lòng, có lẽ nàng ấy thực sự thật lòng thật dạ.

Thức ăn đầy bàn tỏa ra mùi thơm phưng phức, khơi dậy cảm giác thèm ăn của Lục thị.

Phải biết rằng mấy ngày nay nàng ấy bận đến mức không thiết ăn uống, khó được hôm nay có chút thèm ăn.

Lục thị không nhanh không chậm nếm thử mấy món, không giống thức ăn mà ngày thường nàng ấy vẫn hay ăn, đủ để thấy được tấm lòng của Ôn Diệp.

Cảm giác muốn ăn của Lục thị tăng lên, sau khi đã no một nửa, tốc độ ăn của nàng ấy dần chậm lại, ánh mắt nhìn Ôn Diệp cũng tràn đầy vui vẻ yên tâm, nàng ấy nói: "Chung tổ yến này là đồ Ngự Tứ đúng không?"

Ôn Diệp cười cong mắt: "Đúng là không chuyện gì có thể qua mắt được tẩu tẩu."

Lục thị cười nói: "Lúc trước khi ta tiến cung, Hoàng hậu nương nương cũng từng thưởng cho ta một ít."

Ôn Diệp nói đúng sự thật: "Muôi cũng mới sáng nay sai người hầm thử một chung, nếm thấy mùi vị không tệ nên mới đưa đến chỗ tẩu tẩu một ít."

Lục thị buông thìa, nhìn về phía Ôn Diệp và nói: "Chỗ này của ta không thiếu gì cả, muội cứ giữ lại mà ăn."

Sau đó ám chỉ nói: "Mẫu thân Thẩm thị của muội phải lo liệu trên dưới Ôn gia, cũng không dễ dàng gì."

Những người có hoàn cảnh tương tự nhau luôn dễ dàng đồng cảm với nhau.

Lục thị không nói quá rõ, cũng may Ôn Diệp có thể nghe hiểu.

Nàng khẽ cong môi nói: "Deu nghe tẩu tẩu."

Sau mấy ngày liên tục tặng đồ ăn bổ dưỡng, Ôn Diệp thấy tổ yến vẫn còn nhiều, bèn gọi Vân Chi Đào Chỉ tới, đột nhiên bắt đầu tự kiểm điểm: "Các người nói xem, có phải trước kia ta rất không khiến người khác bớt lo phải không? E là kiếp trước mẫu thân và di nương đã không cẩn thận phạm phải tội gì đó nên mới có một nữ nhi như ta."

Đào Chi và Vân Chi nhìn nhau, rất thông minh quyết định không hé răng.

Lời của phu nhân chỉ cần nghe là được rồi, tuyệt đối không thể hưởng ứng, bởi vì từ trước đến giờ phu nhân chỉ toàn nói cho có vậy thôi.

Nhưng phân lớn những điều mà phu nhân nói đều là gãi đúng chỗ ngứa.

Ôn Diệp cũng không trông chờ hai nàng ấy đáp lại, chỉ gọi hai người đến chia tổ yến thành ba phần, sau đó dặn Vân Chi ngày mai về Ôn phủ một chuyến, mang ba phần tổ yến này theo.

Đào Chi tính sơ, chỉ có ba phần, không khỏi hỏi: "Phu nhân, không tặng một phần cho di nương và Ngũ cô nương sao?"

Ôn Diệp nhìn tổ yến còn dư trong rương rồi nói: "Không vội, chờ Nhị tẩu sinh xong, lúc ta về phủ dự tiệc sẽ thuận tiện mang một ít cho di nương và tiểu muội."

Đồ tốt thế này không thể tặng ngay trước mặt Thẩm thị được.

Tuy rằng hiện tại Ôn phủ vẫn hòa hợp yên ả, nhưng nàng vẫn không muốn di nương và tiểu muội quá mức gây chú ý trước mắt toàn thể Ôn gia, hai bên yên ổn vô sự sống qua ngày là được rồi.

Cách ngày, bên trong chính viện Ôn gia.

Thẩm thị gọi hai nhi tức tới rồi nói: "Đây là tổ yến Ngự Tứ mà Tứ muội muội của các con gửi về, mỗi người tự lấy một phần đi."

Dương thị và Liễu thị vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Dương thị nói: "Tổ yến Ngự Tứ?"

Thẩm thị nhàn nhạt ừ một tiếng, thật ra lúc này bà ấy cũng nhìn không thấu suy nghĩ của nha đầu Ôn Diệp này.

Bà ấy lật xem danh mục quà tặng, quả thật chỉ có ba phần, cho nên có thể thấy là không có phần của Thường di nương, nếu đã vậy, việc gì nó còn tốn công sai người đưa lại đây.

Chẳng lẽ sau khi ga di cái tính tình không bao giờ chịu thiệt đó của nó đã thay đổi rồi?

Mặc kệ trong lòng Thẩm thị nghĩ thế nào, ngoài mặt vẫn lão luyện như cũ: "Đã là tâm ý của Tứ nha đầu, vậy các con cứ nhận đi, ghi nhớ phần tình cảm này là được."

Dương thị và Liễu thị đồng thời vâng dạ.

Thẩm thị giữ hai nhi tức ở lại ăn trưa, giữa chừng tỳ nữ bưng lên một chung tổ yến, Thẩm thị để tỳ nữ múc cho mỗi nhi tức một bát.

Thẩm thị cũng tự mình uống một bát, càng uống càng thấy không yên.

Bà ấy chợt nhớ tới mấy ngày trước Thường di nương từng tới nhờ vả một chuyện, muốn mượn danh nghĩa của bà ấy để tặng cho tiểu công tử của Quốc Công phủ một bộ y phục.

Lúc đó bà ấy đã đồng ý rồi, nhưng cũng chỉ là đồng ý miệng, cũng không tỏ vẻ gì khác.

Chương 158

Thẩm thị nhìn tổ yến trong chén, thâm nghĩ, trong kho vẫn còn hai cuộn gam Vân Nam từ Tô Châu vận chuyển đến, vừa lúc có thể lấy một cuộn đưa cho Thường di nương may y phục.

Bằng không bà ấy thật sự nuốt không trôi ngậm tổ yến này.

Ôn Diệp không hề hay biết vì bản thân nhất thời "hiếu thuận" khác thường làm hại Thẩm thị suýt chút nữa nuốt không trôi.

Nàng vẫn đều đặn mỗi ngày nấu thức ăn bổ dưỡng cho Lục thị, thuận tiện ăn chung với nàng ấy luôn.

Sau hơn nửa tháng bồi bổ, khí sắc của Lục thị rõ ràng tốt hơn rất nhiều, vừa hồng nhuận vừa sáng rỡ, ngay cả y phục mới may năm ngoái cũng chật nửa tấc.

Trong khi đó, sau nhiều ngày ăn thức ăn bổ dưỡng, rốt cuộc Ôn Diệp cũng lấy lại vóc dáng của năm ngoái.

Cùng ăn một loại thức ăn nhưng người ăn khác nhau lại cho ra hiệu quả trái ngược như vậy.

May mà hai bên đều rất hài lòng với hiệu quả đó.

Lúc trước Lục thị không chỉ ăn uống cực kỳ thanh đạm mà còn ăn rất ít, thức ăn bổ dưỡng mà Ôn Diệp đưa tới không chỉ kích phát cảm giác ngon miệng của nàng ấy mà còn khiến nàng ấy ăn được nhiều hơn, quan trọng nhất là không dầu không cay.

Ngược lại là Ôn Diệp, ngày thường cứ cách ba năm ngày sẽ ăn mấy bữa đồ chiên dầu hoặc là thịt giò kho tàu, nay đột nhiên đổi sang chế độ ăn uống thanh đạm, thời gian dài tự nhiên sẽ gầy xuống.

Nhưng mà Lục thị lại không nghĩ như vậy.

Nàng ấy thấy Ôn Diệp vì nghiên cứu thức ăn bổ dưỡng cho mình mà "càng ngày càng hao gầy" thì trong lòng rất cảm động, thân là đương gia chủ mẫu của Quốc Công phủ, vất vả là chuyện tất yếu.

Bởi vì là chuyện tất yếu nên coi đó là điều đương nhiên, đến cả Lục thị cũng luôn cho là như vậy.

Ôn Diệp không biết hôm nay Lục thị gọi mình đến là có chuyện gì, từ ngày hôm qua nàng đã ngừng đưa thức ăn bổ dưỡng rồi, nàng cũng giao phương pháp nấu thức ăn bổ dưỡng mà mình đã nghiên cứu dưới sự giúp đỡ của đại phu cho các đầu bếp của phòng bếp lớn rồi.

Sau khi Ôn Diệp ngồi xuống, Lục thị đánh mắt ra hiệu với Thanh Tuyết.

Thanh Tuyết phúc thân hành lễ xong lập tức vào phòng trong bưng ra một cái tráp.

Sau đó liền nghe thấy Lục thị quay sang nói với Ôn Diệp: "Thời gian trước muội cũng quá chiều chuộng Tuyên nhi rồi, gì mà heo vàng đựng tiền, vào ngày sinh thân của thằng bé, muội còn đặt làm cho thằng bé con heo vàng đặc ruột lớn như vậy, e là hơn một vạn lượng lần trước đã tiêu hết rồi nhỉ?"

Ôn Diệp: "..."

Nàng chiều chuộng Từ Ngọc Tuyên á?

Ôn Diệp rất muốn nói với Lục thị rằng chỉ sợ toàn bộ Quốc Công phủ đều không có người nào nuông chiều Từ Ngọc Tuyên hơn nàng ấy.

Về phân tại sao phải tặng heo vàng đặc ruột vào dịp sinh thân, đương nhiên là vì vừa bớt việc vừa giản lược a, bản vẽ đều có sẵn, chỉ là rỗng ruột biến thành đặc ruột mà thôi.

Còn một vạn lượng đó là "lông dê" nhỏ trên người Từ Nguyệt Gia, Từ Ngọc Tuyên là nhi tử của hắn, sau này chắc chắn sẽ kế thừa phần lớn "lông dê" trên người Từ Nguyệt Gia.

Nếu xét về bản chất thì nàng chỉ đang dùng tiền của Từ Ngọc Tuyên để mua sắm lễ vật sinh thân cho cậu nhóc mà thôi.

Đây thật sự là một hiểu lầm tuyệt đẹp.

Ôn Diệp nhìn thoáng qua vẻ mặt hòa ái đến cực điểm của Lục thị, nếu hiểu lầm đã sinh ra, thôi thì vẫn không nên thay đổi làm gì.

Nàng ngượng ngùng cười với Lục thị.

Nụ cười trên mặt Lục thị càng rạng rỡ hơn, trong lòng thâm nhủ, dù có tình quái đến đâu thì rốt cuộc vẫn là nữ nhân mới gả, là một tiểu nữ tử vẫn còn non trẻ.

Bản tính vẫn là lương thiện và chu đáo, thỉnh thoảng không ồn trọng cũng là vì tuổi đời còn trẻ.

Lục thị hoàn toàn đã quên, thật ra Ôn Diệp chỉ nhỏ hơn nàng ấy năm tuổi mà thôi.

Lúc nàng ấy ở độ tuổi này của Ôn Diệp, Từ Cảnh Lâm đã sinh ra rồi.

Lục thị bảo Thanh Tuyết đưa chiếc tráp cho Vân Chi đang đứng bên cạnh Ôn Diệp, rồi nói: "Đây là lợi nhuận quý tư năm ngoái của sản nghiệp dưới danh nghĩa Tây viện, muội cầm về đi."

Từ một vạn lượng đến lợi nhuận của một quý, có khoa trương quá không vậy.

Nhưng Ôn Diệp vẫn làm bộ từ chối nói: "Tẩu tẩu, bạc của ta vẫn đủ dùng."

Lục thị: "Sao lại nhiều, muội phải học cách đối mặt với những chuyện này."

Chương 159

Lục thị thiết nghĩ mỗi lần chỉ cấp một vạn lượng thì chi tiêu không tránh khỏi có chút bó tay bó chân, lỡ như để chuyện này truyền ra ngoài, người không biết còn tưởng rằng một đương gia chủ mẫu của Quốc Công phủ như nàng ấy lại hà khắc với đệ muội trong nhà.

Nhưng Ôn Diệp lại hiểu nhầm ý tứ của Lục thị, trong lòng nàng chột thất lại, chẳng lẽ đồ ăn bổ dưỡng mà nàng nghiên cứu và chế biến trong khoảng thời gian qua không có tác dụng? Bằng không sao Lục thị lại trăm phương ngàn kế muốn nàng nhanh chóng học xong việc quản gia.

Vừa nghĩ đến đây, lúc đầu giả dối bao nhiêu thì bây giờ thật tâm bấy nhiêu, Ôn Diệp nghiêm túc từ chối: "Không giấu gì tẩu tẩu, trước đó lang quân đã cho ta không ít vàng lá bạc lá, ta còn chưa có cơ hội sử dụng nữa là."

Nhưng Ôn Diệp càng từ chối thì Lục thị càng nhận định nàng làm người chân thành.

Lục thị nói: "Ta để muội nhận số bạc này cũng không khác gì Tử Đan đưa muội số lá vàng lá bạc đó."

Nàng ấy cũng không bảo nàng quản gia tính sổ sách.

Với tốc độ tính toán sổ sách của nàng, sổ sách một năm của Quốc Công phủ e là phải mất hai năm mới tính xong.

Năm này sang năm nọ, sổ sách tích lũy mỗi ngày một nhiều, sợ

rằng sau này trên đường xuống hoàng tuyên để đi đầu thai cũng không được thanh nhàn, phải tính toán sổ sách của Quốc Công phủ cho rõ ràng mới được cho đi đầu thai chuyển thế.

Lúc này Ôn Diệp mới nhận ra mình đã hiểu lầm ý của nàng ấy.

Nếu đã vậy, thế thì nàng liền nhận thôi?

Lục thị thấy nàng rõ ràng đã động tâm thì rất hài lòng, lại sợ nàng nghĩ nhiều nên nói thêm: "Sở dĩ chỉ đưa cho muội nhiều đây thôi là vì sợ muội trong chốc lát cam quá nhiều bạc sẽ chỉ tiêu không được rõ ràng."

Tuy nhóm tội tớ ở Tây viện là do nàng ấy tử mĩ lựa chọn và dạy dỗ phép tắc nhưng lúc đó người mà bọn họ nghe lệnh là nàng ấy, còn bây giờ Tây viện đã có nữ chủ nhân rồi.

Lục thị sợ tội tớ Tây viện thấy Ôn Diệp là một người dễ nói chuyện thì sẽ dần dà nảy sinh tâm tư không nên có.

Lục thị cuối cùng nói: "Chờ đến lúc muội có thể tính toán sổ sách một cách trôi chảy, sẽ có một ngày phải giao toàn bộ sản nghiệp của Tây viện vào tay muội."

Ôn Diệp lựa chọn xem nhẹ câu nói cuối cùng của Lục thị, cao hứng thu nhận một tráp đầy ắp ngân phiếu.

Lục thị nhấp một ngụm trà, đột nhiên nhớ ra vẫn còn một chuyện chưa nói với nàng: "Ba ngày sau là định thân yến của đường muội Tâm Nghiên nhà mẹ đẻ của ta, muội hãy đi cùng với ta. Trong khoảng thời gian này, vì nghiên cứu thức ăn bồi bổ cho ta mà tiết Thượng Nguyên hôm đó muội không thể ra ngoài tham gia náo nhiệt, lần này vừa vãn bù lại cho muội."

Ôn Diệp chớp chớp mắt, thật ra vào tiết Thượng Nguyên hôm ấy, nàng vốn đã không muốn ra ngoài rồi, trên đường nhiều

người, người người chen chúc nhau luôn khiến nàng nhớ đến cuộc sống bận rộn đời trước, khó khăn lắm mới có một năm được nghỉ một kỳ Quốc Khánh trọn vẹn, lên kế hoạch đi du lịch, kết quả lại đến nơi này, phong cảnh còn chưa kịp ngắm, chỉ nhớ khắp nơi toàn là người. Từ đó về sau, Ôn Diệp không còn kỳ nghỉ nữa, cũng không muốn ra ngoài chơi nữa.

Ôn Diệp không ngại cùng Lục thị đi một chuyến, nàng không thể ở trong phủ mãi, thỉnh thoảng vẫn phải ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Vì thế hỏi: "Không biết Tâm Nghiên muội muội thích thứ gì để muội dễ chuẩn bị lễ vật."

Lục thị trả lời: "Tâm Nghiên tính tình nhu hòa, không để ý này đó, muội cứ xem mà chuẩn bị là được."

Ôn Diệp hiểu rồi, ý của Lục thị là lễ vật không cần quá quý trọng, cũng không thể mất lễ nghĩa, bình thường là được.

Lục thị hiếm khi kể với Ôn Diệp về những chuyện liên quan đến Định An Hầu phủ, hôm nay nhắc tới, Lục thị nghĩ đến định thân yến mấy ngày sau, bèn chọn một số chuyện Ôn Diệp cần biết để nói.

"Tâm Nghiên là nữ nhi của Tam thúc nhà ta, Lục gia đến thế hệ này của ta tổng cộng có ba nữ hài, vừa vặn mỗi nhà một người, trước khi Hầu phủ chưa phân gia, ta vẫn luôn coi Tâm Nghiên như thân muội muội mà đối đãi."

Chương 160

"Nhà định thân với Tâm Nghiên, muội cũng có biết đấy, đích thứ tôn của Lễ bộ Văn gia, chính là Nhị ca của Đại nhị tức nhà Tương cô mẫu của muội."

Khuê danh của Từ cô mẫu là Từ Tương.

Ôn Diệp: "Trùng hợp như vậy?"

Lục thị nói: "Thịnh Kinh chỉ lớn ngần đó, quan hệ thông gia vốn là rắc rối khó gỡ, vả lại, nam nữ làm mai có thể hiểu tận gốc rễ của nhau là tốt nhất, như vậy thì ít nhiều đều có thể bám víu chút quan hệ."

Văn gia gia phong nghiêm chỉnh, dù sao Lục thị cũng rất hài lòng.

Lục thị nói nhiều như vậy nhưng từ đầu đến cuối đều không nhắc đến vị Nhị đường muội kia, trong lòng Ôn Diệp ngầm hiểu, đại khái là vì vị Nhị đường muội này không dễ sống chung.

Quả nhiên, sau khi nói xong chuyện định thân giữa Văn gia và Lục gia Nhị phòng, Lục thị mới không nhanh không chậm đề cập đến: "Về phần Nhị đường muội Lục Tâm Nhu của ta, năm ngoái nàng ta đã định thân rồi, lúc đó muội mới gả vào chưa lâu, trời lại đổ liên tục mấy trận tuyết lớn, đường xá lại khó đi nên ta cũng không nói với muội, cũng không đưa muội theo."

Ôn Diệp nghe xong, bình tĩnh thăm dò: "Nói như vậy, lần này ta qua đó, đúng lúc có thể gửi bù lễ vật."

Lục thị lập tức từ chối: "Không cần."

Cũng không giải thích nguyên nhân, chỉ nhú mày bổ sung một câu: "Chờ đến lúc tham gia định thân yến, khó tránh khỏi sẽ chạm mặt với nàng ta, muội tận lực đừng giao lưu gì với nàng ta, hai người không hợp."

Ôn Diệp: "..."

Tốt lắm, người còn chưa gặp mà đã không hợp rồi.

Lục thị không muốn nói rõ, Ôn Diệp cũng không định hỏi nguyên nhân sâu xa, nhưng từ cái nhú mày của Lục thị khi nhắc đến ba chữ "Lục Tâm Nhu" thì có thể thấy được quan hệ giữa các nàng không được hòa thuận lắm.

Ba ngày sau, Tây viện.

Từ sau tiết Thượng Nguyên đã bắt đầu thượng triều trở lại, bởi vì mấy ngày tết không đi làm nên thời gian qua đã tích tụ rất nhiều vụ án, cộng thêm sau buổi thượng triều phải đưa ra hình phạt cuối cùng cho cộc án nhi tử của mệnh quan triều đình sát hại bá tánh bình dân vào năm ngoái.

Vốn dĩ cộc án này đã kết thúc từ năm ngoái rồi, ai ngờ Lý gia lại leo lên được cảnh cao Văn Vương, có Văn Vương ra mặt, hung phạm chính của vụ án là Giang Minh vốn bị xử chém sau mùa thu, nhưng vì Văn Vương thọc vào một chân nên hình phạt cứ kéo dài mãi chưa thể kết án.

Bởi vậy gần đây Từ Nguyệt Gia vẫn luôn đi sớm về trễ.

Tuy rằng hôm nay Từ Nguyệt Gia xuất phát chậm hơn ngày thường, nhưng hiện tại cũng chỉ mới giờ mẹo, sắc trời bên ngoài vẫn còn tối thui.

Động tác xuống giường của hắn vẫn nhẹ nhàng như thường lệ.

Đột nhiên sau lưng có một lực đạo túm chặt một góc áo ngủ của hắn.

Ôn Diệp thò đầu ra khỏi chăn, mắt vẫn còn chưa mở hết, mơ mơ màng màng thấy được một bóng người không tiếng động, nghĩ cũng không cần nghĩ đã duai tay túm lại.

Có lẽ vì nguyên nhân tối qua nên giọng nói của nàng giờ phút này có chút ái muội: "Lang quân chờ ta một lát."

Ôn Diệp xốc chăn trên người ra, cái lạnh từ bên ngoài lập tức chui vào trong áo ngủ, đầu óc của nàng cũng thanh tỉnh hơn không ít. Nàng ngồi dậy, khụ khụ nói: "Hôm nay ta phải theo tàu tẩu đến dự một buổi định thân yến, cũng phải dậy sớm."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Đã phải dậy sớm, tối qua còn...

Nhưng trước mắt dường như cũng không phải là thời điểm thích hợp để hồi tưởng lại chuyện tối qua, Từ Nguyệt Gia nhìn về phía dây lưng sắp bung ra vì bị Ôn Diệp lôi kéo góc áo, trong giọng nói không nén được bất đắc dĩ: "Buông tay."

"Không phải ta cố ý đâu." Ôn Diệp lập tức thả tay ra.

Nàng chỉ vì ngủ không đủ giấc nên đầu óc không được tỉnh táo thôi.

Từ Nguyệt Gia không nhanh không chậm buộc lại dây lưng áo ngủ đã lưng lay sắp rớt, không biết nghĩ đến chuyện gì, liếc mắt sang một bên, ám chỉ nói: "Tuy Quốc Công phủ giàu có, nhưng bộ đồ ngủ trên người ta cũng chỉ mới mặc một lần thôi, lần sau

nàng nhẹ tay chút."

Nói xong, Từ Nguyệt Gia liền đứng dậy rời đi, hoàn toàn không cho Ôn Diệp bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Khi Ôn Diệp ý thức được ẩn ý đằng sau câu nói của hần thì người đã đi trặc gian rửa mặt rồi.

Ôn Diệp: "..."

Không phải tối qua chỉ không cẩn thận xé bỏ một bộ đồ ngủ của hần thôi sao, nàng còn chưa ghét bỏ phong cách lão cán bộ trước sau như một của hần đâu đấy.

Rõ ràng trước đây nàng đã dùng hành động ám chỉ rồi, kết quả từ sau lần đó, hần vẫn không thay đổi gì.

Chẳng có ý tưởng gì mới cả.

Chương 161

Mới sáng ra Ôn Diệp đã theo Lục thị đến Lục phủ dự yến, Từ Nguyệt Gia cũng đi Hình bộ từ sớm tỉnh mơ.

Lúc Từ Ngọc Tuyên đến Tây viện, nơi đó một mảnh trống rỗng, một người cũng không có.

Cậu nhóc tìm hết phòng trong phòng ngoài, ngay cả phụ thân cũng không có ở nhà.

Từ Ngọc Tuyên mếu miệng nhìn Kỷ ma ma: "Không có ai cả."

Kỷ ma ma dịu giọng an ủi cậu nhóc: "Không phải vẫn còn lão nô ở lại chơi với tiểu công tử sao?"

Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Ma ma, đá quả cầu?"

Mấy ngày trước, vì ăn uống phối hợp với vận động, Ôn Diệp tìm người làm một quả cầu lông gà để chơi trong sân, hoạt động liên tục mới gây như mong muốn trong thời gian nửa tháng.

Từ Ngọc Tuyên đến Tây viện mấy lần, lần nào cũng bắt gặp Ôn Diệp đang đá cầu, cậu nhóc rất thích.

Chỉ là cậu nhóc người nhỏ chân ngắn, đá không được.

Kỷ ma ma biết chuyện này, bà ấy âm thầm xoa cánh tay già cỗi của mình, do dự nói: "Lão nô gọi Hà Gương và Nhẫn Đông tới đá cầu với tiểu công tử có được không?"

Từ Ngọc Tuyên quay lưng lại, rõ ràng là không muốn.

Hà Hương và Nhẫn Đông là hai tỳ nữ ổn trọng nhất trong đám tỳ nữ phụ trách chăm sóc Từ Ngọc Tuyên.

Bình thường, mỗi lần Kỷ ma ma cạn kiệt năng lượng, thường là hai nàng ấy đến chống đỡ.

Từ Ngọc Tuyên khá quen thuộc với các nàng, nhưng tốt cuộc vẫn không thân bằng Kỷ ma ma trước mắt.

"Ma ma, không biết?"

Giọng nói của tiểu hài tử phần lớn vừa mềm mại vừa non nớt, phối hợp thêm vẻ mặt đáng thương hê ha đó nữa, Kỷ ma ma thật khó có thể nhẫn tâm nói lời cự tuyệt.

Kỷ ma ma không tiếng động thở dài một hơi, run run cử động bộ xương già yếu, không phải chỉ là đá quả cầu thôi sao, bà ấy học là được.

Định An Hầu phủ ở nhà sau khi Lục thị xuất giá được ba năm, cha Lục thị làm trưởng tử kế thừa hầu tước, nhị thúc Lục thị dựa vào quan hệ cùng tài sản của Hầu phủ, lăn lộn với một chức vụ nhàn rồi không quan trọng, sống qua ngày.

Tam thúc của Lục thị coi như không chịu thua kém, có Hầu phủ làm hậu thuẫn, trên quan trường hiếm có người nào dám đi giày nhỏ, hơn nữa năng lực của bản thân cũng không tệ, hiện giờ ông vẫn có ích trong triều.

Hôm nay là ngày con gái duy nhất của Lục Tam thúc đính hôn, Lục Tâm Nghiên.

Ôn Diệp và Lục thị ngồi cùng một chiếc xe ngựa, đại cô thái thái

và Diêu thị ngồi ở một chiếc phía sau, chờ sau khi các nàng tới Lục phủ, tiệc đính hôn đã có không ít người tới.

Lúc xuống kiệu các nàng còn vừa vắn đưng phải Từ cô mẫu và Văn thị chuẩn bị vào phủ.

Từ cô mẫu nghe thấy phía sau có người gọi người của Quốc công phủ tới, bà ấy liền nhận định là đoàn người Lục thị.

Thịnh Kinh trước mắt chỉ có hai phủ là Quốc Công phủ, Ngụy Quốc Công phủ là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, bởi vì một ít chuyện trong quá khứ, từ sau khi Thánh Thượng đăng cơ vẫn không được chào đón, mấy năm nay người của Ngụy Quốc Công phủ rất ít khi ra ngoài dự tiệc, luôn giữ thái độ khiêm tốn làm người.

Đối với tiệc đính hôn của Lục gia tam phòng, Ngụy quốc công phủ coi như lấy được yến thiệp, cùng lắm là phái người đem quà mừng đưa tới, còn người chắc chắn sẽ không tới.

Từ cô mẫu xoay người, thấy người cầm đầu quả nhiên là cháu dâu Lục thị cùng trưởng tử Từ Anh (đại cô thái thái), với nụ cười trên môi, bà ấy lập tức bước xuống bậc thang và nói: "Thật là trùng hợp, chúng ta lại đến cùng lúc như vậy."

Lục thị cũng cười nói: "Quốc công phủ cách Lục phủ không xa, chúng ta ra ngoài muộn hơn cô mẫu mà."

Không cần suy nghĩ, Từ cô mẫu bắt đầu trò chuyện với mọi người trước Lục phủ, bà ấy nói: "Hôm nay gió rất lớn, mọi người cũng đừng ở đây, vào phủ trước đi."

Nói xong, bà ấy đi về phía đại cô thái thái, Diêu thị yên lặng nhường vị trí, đổi chỗ với Từ cô mẫu, đi đến trước mặt Văn thị.

Năm trước đại cô thái thái dẫn theo Diêu thị đi qua Xương Nam Hầu phủ một chuyến, năm sau lại đến một chuyến nữa, thường

xuyên qua lại, Diêu thị cũng quen thuộc với Văn thị không ít.

Từ nhỏ Từ cô mẫu tương đối dính lấy vị trưởng tử đại cô thái thái này, giờ phút này nhìn thấy người của bà, ánh mắt đều tỏa sáng theo, như được trở về lúc còn trẻ.

Chương 162

Đại cô thái thái không chịu nổi sự dính người của muội muội này, nếu không có người ngoài ở bên cạnh thì bà đã sớm cách xa rồi.

Sau khi vào Lục phủ, Lục thị dẫn mọi người đi gặp Lục Tam thẩm, đối phương mặt mày hớn hở, hiển nhiên là cực kỳ hài lòng với cuộc hôn nhân này.

Lục Tam thẩm chào hỏi lần lượt xong, liền kéo tay Lục thị nói: "Yếu Tâm à, Tam thẩm sẽ không khách khí với con nữa, hôm nay khách tới thật sự rất nhiều, nếu như trong phủ có chỗ nào chiêu đãi không chu đáo, thì con trực tiếp giúp Tam thẩm xử lý là được, ngàn vạn lần đừng để hạ nhân phục vụ chậm trễ hai vị cô mẫu và mấy vị đệ muội của con."

Yếu Tâm là khuê danh của Lục thị.

Lục thị nắm tay lại nói: "Tam thẩm nói vậy là sao, không cần người nói, con cũng sẽ chăm sóc tốt cho các vị ấy, người cứ yên tâm đi."

Đại cô thái thái cũng nói: "Tất cả mọi người đều là thân thích với nhau, có tấm lòng nhân ái, để con bé dẫn chúng ta đi dạo cũng giống thế thôi."

Từ cô mẫu càng săn sóc nói: "Hôm nay coi như là thân càng thêm thân, Lục phu nhân đi làm việc đi."

Bữa tiệc đính hôn hôm nay đích xác có rất nhiều khách, thông

gia của Lục gia cũng rắc rối, rất phức tạp, lại bởi vì Lục tam thúc trước đó không lâu thăng chức, nên phải tổ chức một buổi lễ đính hôn phù hợp với địa vị của ông.

Thẩm Lục đối với cháu gái Lục thị này có chút hiểu biết, biết được nàng ấy là thật lòng, nên cũng không khách khí với nàng, sau khi gọi con gái ra cho mấy người ở đây gặp mặt, lại cùng Từ cô mẫu còn có đại cô thái thái hàn huyên một hồi, trong lúc đó lại càng không quên khen ngợi mấy vị văn bối còn lại.

Đợi đến lúc gần hết giờ, liền dẫn nữ nhĩ vội vàng rời đi.

Tỳ nữ Lục phủ đều ở trong viện chờ, người đứng ngoài phòng chính là tỳ nữ được dẫn theo.

Lục thị cùng đại cô thái thái trò chuyện về hôn sự của Lục Tâm Nghiên, Văn thị cùng Diêu thị cũng thấp giọng trao đổi, thỉnh thoảng sẽ dẫn theo Ôn Diệp đang ăn điểm tâm, tóm lại sẽ không lạnh nhạt với nàng.

Từ cô mẫu thấy trong đại sảnh chỉ còn người trong nhà, dần dần thả lỏng tâm tình, cuối cùng cũng có thể nói ra những điều mà bấy lâu nay mình vẫn kìm nén.

Bà ấy giả vờ ho, những người khác ngừng nói chuyện, gần như đồng thời đưa mắt nhìn bà.

Khóe môi Từ cô mẫu cong lên nói: "Gần đây, tẩu tẩu ta dường như đã tỉnh ngộ."

Bà ấy có một biểu cảm trên khuôn mặt như muốn nói: "Mau hỏi ta cụ thể đi mau hỏi đi".

Văn thị nhìn thấy một cảnh này: "!!!

Vốn tưởng rằng xuất phủ dự tiệc, bà bà có thể kiểm chế một

chút, cuối cùng đó là hy vọng xa vời của nàng.

Đại cô thái thái mở miệng trước: "Là muội đi chỉ điểm cho bà ta sao?"

Ở đây chỉ có Ôn Diệp tò mò giống như đại cô thái thái, chỉ là nàng không lên tiếng hỏi mà thôi, Lục thị và Diêu thị đều có tâm trạng bình thản, nghe cũng được mà không nghe cũng chẳng sao. Ôn Diệp ngay cả điểm tâm cũng không tiếp tục ăn nữa.

Từ cô mẫu hướng về phía đại cô thái thái cười cười, có phần hạ giọng rồi nói: "Ta không làm gì để tự tìm phiền toái cho mình cả, chỉ là bản thân bà ta tự "tĩnh ngộ thôi, hôm nay tuy có Văn Vương gây khó dễ, nhưng có Tử Đan ở đây, tất cả mọi người có thể nhìn ra, Giang Minh bị trăm hình khải định là điều không thể tránh được, không hiểu sao Lý thị đã nhìn rõ cha của Giang Minh là người như thế nào, hiện tại bà ta không còn chiến đấu với mấy tiểu thiếp ở hậu viện nữa mà tập trung dưỡng tiểu nhi tử của mình."

Từ cô mẫu nói có chút khô khan, uống ngụm trà xong tiếp tục: "Lý thị tổng cộng chỉ có hai đứa con trai, con trai lớn sắp mất, trượng phu lại không đáng tin cậy, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào tiểu nhi tử, tối thiểu nhi tử cùng bà ta còn có huyết thống, lại không có trượng phu, phí nhiều khí lực như vậy đấu với mấy hạng chim chích thì có lợi gì đâu, hài tử hiếu thuận mới có thể bảo đảm cuộc sống tuổi già sẽ không phải thê lương."

Chương 163

Không biết có phải gặp đả kích liên tiếp đã kích thích Lý thị hay không, hiện tại bà ta không muốn tranh giành nữa, thâm nghĩ đối đãi thật tốt với tiểu nhi tử, mong hắn ngày sau có thể hiếu thuận với mình, để cho người làm Nương như bà ta có thể có một cái chết tốt đẹp.

Đại cô thái thái bình luận: "Vậy tẩu tẩu muội coi như không ngốc."

Lục thị nghe xong, im lặng một lát, nói: "Như vậy cũng tốt."

Từ cô mẫu gật đầu đồng ý: "Đúng vậy."

Dù sao trong lòng bà ta, bọn trẻ nhất định quan trọng hơn Lang Quân. Người trước có quan hệ huyết thống với bà ta, vậy người sau có thể so sánh được sao?

Ôn Diệp nghe vậy, rất muốn nói, kỳ thật cũng có chuyện cả hai bên đều không đáng tin cậy.

Nhưng nàng nghĩ đến việc Đại Tấn triều cực kỳ xem trọng hiếu lễ, Lý thị chỉ cần không tạo phản, cũng thuận lợi đi trước nhi tử của bà ta, thì cuộc sống về già của bà ta sẽ không tệ.

Đây cũng là lý do tại sao Ôn Diệp cảm thấy khi Thẩm Thị giới thiệu nàng với Từ Nguyệt Gia, người vợ đầu tiên của hắn đã chết trẻ và đã sinh con, nàng lại cảm thấy chiếc bánh từ trên trời rơi xuống đập vào đầu nàng.

Nàng không muốn sinh con, có con riêng Từ Ngọc Tuyên ở đây, có thể giảm bớt áp lực gân như chín phần của nàng.

Con riêng thì cũng là con, Ôn Diệp tin tưởng, chỉ cần nàng không tạo phản không cấm sùng Từ Nguyệt Gia, nhất định có thể an hưởng tuổi già.

Chờ Từ Nguyệt Gia đi, Từ Ngọc Tuyên hẳn là đã có vợ có con, đến lúc đó, nàng đi vòng quanh một bên viện, và sống cuộc sống riêng của mình sau cánh cửa đóng kín cùng Vân Chi còn có Đào Chi.

Ôn Diệp không khỏi nghĩ, hẳn là không có người con dâu nào lại không thích một bà mẹ chồng chuyện gì cũng mặc kệ.

Nhưng chờ nàng già rồi, thị lực của nàng cũng có thể bị mờ, nàng cũng sẽ phải kiếm thêm một tỳ nữ trẻ tuổi, thường ngày đọc kịch cho nàng nghe.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Diệp liền nở nụ cười.

Bên kia, nói xong chuyện của Lý thị, Từ cô mẫu nghe được tiếng cười của Ôn Diệp, dừng lại, nhìn về phía nàng, tò mò hỏi: "Diệp nương, con nghĩ đến chuyện gì thú vị, không bằng nói với mọi người một chút?"

Vừa vặn bà ấy cũng vừa nói xong chuyện phiếm.

Ôn Diệp: "..."

Chuyện này kể ra thì không tốt lắm đâu.

Ôn Diệp cảm thấy bọn họ sẽ không muốn nghe chuyện nàng vừa nghĩ.

Hoàng cung, trong Cần Chính điện.

Văn Vương nhỏ hơn Hoàng thượng mười tuổi đang thao thao bất tuyệt nói về bằng chứng" cho thấy một số quan viên của Hình bộ đã thiên vị trong việc xử lý vụ án. Trên bậc thêm vàng, hoàng đế xem qua tấu chương về các vụ án và có chút lơ đãng nghe lời chứng của Văn vương.

Từ Nguyệt Gia đứng đối diện Văn Vương, đột nhiên cảm thấy chóp mũi dâng lên một cỗ ngứa ngáy.

Gần như mất kiểm soát.

Nhưng một màn này vẫn bị cảm quan nhạy bén Hoàng đế thoáng nhìn, hần chậm rãi ngược mắt, hỏi: "Từ khanh đây là thân thể không khỏe sao?"

Từ Nguyệt Gia khôi phục như lúc ban đầu gật đầu trả lời: "Bẩm bệ hạ, thân không sao."

Văn Vương bên cạnh đang nói đến "chứng cứ máu chốt", vẻ mặt thiếu chút nữa căng thẳng.

Hoàng đế quan tâm cận thân xong, mới nhớ tới bên cạnh còn có một đệ đệ, làm bộ không có chuyện gì xảy ra hỏi hần: "Nói đến đâu rồi, tiếp tục đừng dừng."

Văn Vương: "..."

Không đợi Văn Vương tiếp tục, thái giám chưởng sự Lý công công bên cạnh Hoàng đế liên nhận được tin tức từ bên ngoài Cần Chính điện truyền đến, gần nửa bước nói với Hoàng đế: "Bệ hạ, Dương ma ma người của Thục thái phi cầu kiến, nói là Thục thái phi nhớ Văn vương, hỏi bệ hạ có thể dàn xếp dàn xếp để Văn vương đến Ninh Thọ cung một chuyến được hay không."

Người ở Ninh Thọ cung đều là phi tần không có con nối dõi của tiên đế, chỉ có vị Thục thái phi này là ngoại lệ.

Cuối cùng người cũng tới.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Văn Vương phía dưới, nói: "Mẫu phi người đã nhớ người, tram sẽ cho người đến Ninh Thọ cung trước."

Con ai nấy quẩn, y thực sự không rảnh.

Văn vương còn muốn nói cái gì: "Nhưng mà..."

Hoàng đế nhíu mày, thần sắc nghiêm túc vài phần: "Chuyện vụ án, ngày sau hẵng nói."

Ngoại trừ Thục thái phi, Văn Vương chỉ sợ vị hoàng huynh này, hắn nhìn thoáng qua Từ Nguyệt Gia luôn lạnh nhạt, chỉ có thể không cam lòng mà rời đi.

Chương 164

Đợi hần vừa đi, Hoàng đế liền nói với Từ Nguyệt Gia phía dưới: "Đệ đệ này của trẫm, từ nhỏ đã không thông minh, chuyện hôm nay, Từ Khanh coi như nó chưa từng tới, án tử vốn dĩ phán như thế nào, thì phán như thế đó."

Từ Nguyệt Gia cũng chấp tay cúi người hành lễ: "Thần tuân chỉ"

Hoàng đế đã quen sự nề nếp của Từ Nguyệt Gia, y bỏ lại tấu chương nói: "Hy vọng vụ án Giang Minh này, có thể cảnh báo đám con cháu thế gia Thịnh Kinh."

Từ Nguyệt Gia thành thật nói: "Vụ án này quả thật uy hiếp một bộ phận lớn người dân."

Lý công công tiễn Văn Vương ra khỏi Càn Chính Điện rồi trở về, trên tay có thêm một hộp thức ăn.

Ông ấy từ bậc thang bên cạnh đi tới bên cạnh Hoàng đế, khom lưng nhẹ giọng nói: "Be hạ, đây là món điểm tâm kiểu mới ở Thái Vân Trai mới mua từ ngoài cung về ạ."

Hoàng đế: "Ồ?"

Y mở hộp thức ăn ra, nhìn điểm tâm còn hơi ấm trong hộp, lại đẩy vào nói: "Sau khi thử độc, thì đưa qua cho công chúa."

Lý công lập tức nói: "Nô tỳ nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng."

Sau đó liền cam hộp thức ăn lặng lẽ rời khỏi Càn Chính điện.

Hoàng đế vốn định cùng Từ Nguyệt Gia nói chút chính sự, bởi vì Lý công công ngắt lời, y liền chuyển hướng nói đến chuyện khác: "Trường Nhạc bị trâm chiếu hư, trước đó không lâu tự nhiên cống mẫu hậu trốn ra cung, trú bay trú bạ vào một quán điểm tâm mới mở, sau khi bị trâm phái người cưỡng chế bắt về, thì nó đối với điểm tâm của quán này vẫn luôn nhớ nhung, mẫu hậu con bé vì muốn giáo huấn con bé một chút nên cưỡng chế tất cả mọi người trong cung không cho con bé mua."

Nói đến đây, Hoàng đế giống như thở dài: "Sau đó Trường Nhạc liền chạy tới trước mặt trâm, tram nhất thời mềm lòng, để cho Lý công công bí mật phái người ra cung mua một hộp này."

"Từ Khanh, người hiểu ý trâm chứ?" Hoàng đế nhìn về phía hần.

Từ Nguyệt Gia cũng không muốn nghe Hoàng đế lải nhải nhiều lần nữa khom người nói: "... Thần hiểu..."

Rời khỏi hoàng cung, Từ Nguyệt Gia ngồi vào kiệu xe Quốc Công phủ, tên xa phu tên là A Xuân.

Trong kiệu xe, Từ Nguyệt Gia ngồi ngay ngắn.

Phố Nam An là con đường nhất định phải đi qua từ hoàng cung mới trở về phủ.

Thái Vân Trai trong miệng Hoàng đế mở ở trên con đường này.

A Xuân biết Từ Nguyệt Gia đang ngồi yên tĩnh, cho nên một đường đánh ngựa không phát ra âm thanh.

Xe ngựa vững vàng chạy qua phố Nam An, khi sắp rẽ, bên trong kiệu đột nhiên truyền ra một giọng nói: "Chờ một chút."

A Xuân lập tức dừng xe ngựa lại.

Từ Nguyệt Gia vén rèm xe, nhìn về phía A Xuân, ánh mắt bình thản nói: "Đến Thái Vân Trai mua hai hộp điểm tâm." A Xuân kinh ngạc trong chớp mắt, sau đó phát giác: "... Tiểu nhân đi ngay đây."

Tên đó nhẩy xuống, dắt xe ngựa tới một bên, bảo đảm sẽ không cản đường người đến sau, mới cất bạc Từ Nguyệt Gia cho, chạy trở về.

*

Quốc công phủ, tây viện.

Thiên phú của Kỷ ma ma cũng không tệ lắm, không đến hai khắc đã học được đá cầu, một lần có thể đá năm sáu quả, Từ Ngọc Tuyên vui rạo rức nhìn trong chốc lát.

Đại khái là chịu ảnh hưởng của Ôn Diệp, hiện tại cậu bé đã học được cách vỗ tay nói "Tốt".

Được Từ Ngọc Tuyên cổ vũ, Kỷ ma ma càng đá càng hăng.

Sau khi thỏa mãn, Kỷ ma ma vừa thấy Từ Ngọc Tuyên mệt rồi, liền thu cầu lông gà lại, để Hà Hương ôm Từ Ngọc Tuyên trở về phòng ngủ trưa một lát.

Từ Ngọc Tuyên sau khi ngủ trưa dậy, vừa vặn đúng lúc Từ Nguyệt Gia hồi phủ.

Đợi hơn nửa ngày, cuối cùng chờ trở về, Từ Ngọc Tuyên chạy tới, Từ Nguyệt Gia căn bản không kịp giấu.

Trong tay hắn cầm theo hộp điểm tâm

Tự nhiên bị Từ Ngọc Tuyên nhìn thấy.

Trẻ con đối với hộp đựng thức ăn vẫn có năng lực cảm giác nhất định, đây đại khái chính là thiên phú chỉ thuộc về bọn chúng.

Đôi mắt tròn xoe của Từ Ngọc Tuyên lóe sáng, chờ mong nhìn về phía Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia nhìn con trai, im lặng giây lát, nói: "Nhớ để lại một nửa cho nương con."

Từ Ngọc Tuyên nặng nề gật đầu: "Cho Nương, để phần!"

Từ Nguyệt Gia đem một hộp điểm tâm đưa cho Kỷ ma ma.

Từ Ngọc Tuyên thấy điểm tâm rơi vào trong tay Kỷ ma ma, hấp tấp đuổi theo, Kỷ ma ma bảo Nhẫn Đông đi lấy đĩa sứ sạch sẽ.

Chương 165

Bà ấy đem điểm tâm trong hộp đặt lên đĩa sứ.

Hà Hương giúp Từ Ngọc Tuyên lau khô tay.

Trước khi ăn, Từ Ngọc Tuyên đột nhiên hỏi: "Ma ma, bao nhiêu?"

Kỷ ma ma im lặng đếm, híp mắt cười trả lời: "Hồi tiểu công tử, tổng cộng có năm cái."

Kỳ thật vốn có sáu cái, nhưng chỉ cần là đồ ăn mua ở bên ngoài về, các nàng bình thường đều phải nếm trước một cái, xác định không thành vấn đề, thì tiểu công tử mới có thể ăn.

Cũng không biết lang quân mua ở quán điểm tâm nào, tinh xảo khéo léo như thế, trong một hộp tuy có sáu cái, nhưng khối lượng tất ít.

Cũng không biết Từ Ngọc Tuyên có phải thật sự nghe hiểu hay không, bàn tay nhỏ bé của cậu gõ gõ từng miếng bánh ngọt, phảng phất như đang đếm.

Sau khi đếm xong, Từ Ngọc Tuyên mới cầm lấy miếng Kỷ ma ma đưa cho cậu bé, răng sữa nhỏ chậm rãi cắn.

Bánh mềm cùng mùi thơm ngát, vị cũng không quá ngọt, Từ Ngọc Tuyên cũng không cần kiêng kỵ gì, nên Kỷ ma ma rất yên tâm.

Từ Ngọc Tuyên ăn rất vui vẻ, nhưng cũng không quên lời dặn dò

của Từ Nguyệt Gia trước khi rời đi, lúc cậu bé cầm lấy cái bánh thứ hai, giọng trẻ con nói: "De dành cho Nương-"

Sau đó là cái thứ ba, cái thứ tư...

Từ Ngọc Tuyên mỗi lần ăn một cái, đều phải lặp lại câu nói kia.

Càng ăn càng ngon, Từ Ngọc Tuyên nhai nuốt cái cuối cùng, cúi đầu nhìn vào trong đĩa sứ.

Mắt nhỏ đột nhiên trừng lớn, hai bàn tay nhỏ bé không có chỗ sắp đặt nói: "Ma ma, hết rồi!"

Từ Ngọc Tuyên gấp đến độ mắt đỏ bừng, có chút ủy khuất ngẩng đầu nhìn Kỷ ma ma: "Tuyên nhi, có để lại không?"...

Kỷ ma ma vội vàng dỗ: "Tiểu công tử đừng có gấp, ma ma có để lại một miếng."

Từ Ngọc Tuyên nước mắt lưng tròng, còn có chút thấp thỏm: "Thật sao?"

Kỷ ma ma khẳng định gật đầu, còn cười với Từ Ngọc Tuyên một cái, trấn an cậu bé: "Ma ma sẽ không gạt con."

Bà ấy vẫn không nhắc tiểu công tử, ngoại trừ thấy cậu bé ăn vui vẻ ra, còn có một nguyên nhân chính là bà ấy thấy lang quân mua hai hộp về.

Ý là Tiểu công tử và Nhị phu nhân mỗi người một hộp.

Sở dĩ bảo tiểu công tử để lại một nửa cho Nhị phu nhân, sợ là lang quân lo lắng tiểu công tử sẽ ăn hết sạch, bữa tối ăn không vô.

Nói cho cùng, lang quân vẫn là thương tiểu công tử, Kỷ ma ma

trong lòng thâm nghĩ, chỉ là lang quân ngoài lạnh trong nóng, bề ngoài nhìn không thấy mà thôi.

Có Kỷ ma ma cam đoan, Từ Ngọc Tuyên dần dần trầm tĩnh lại.

Nhấn Đông dùng khăn ướt giúp cậu bé lau tay, Hà Hương đi rót chén nước ấm, Từ Ngọc Tuyên muốn tự mình uống, hai bàn tay nhỏ bé nâng chén trà, ực ực hai tiếng, liền uống xong.

Ngay sau đó Kỷ ma ma hỏi cậu bé có muốn ra sân chơi một lát hay không.

Từ Ngọc Tuyên chuyển dời sự chú ý, nói: "Muốn chơi - - trốn tìm!"

Kỷ ma ma lập tức đồng ý, sau đó phân phó Hà Hương: "Đi gọi nha hoàn trong tiểu công tử viện tới, bảo các nàng tới đây chơi trốn tìm với tiểu công tử."

Hà Hương đáp ứng, cúi người rời đi.

Lúc này Từ Ngọc Tuyên đột nhiên kéo Kỷ ma ma, nói: "Ma ma cũng chơi đi-"

Kỷ ma ma: "... Được, ma ma chơi!"

Cầu cũng có thể đá, chỉ là chơi trốn tìm mà thôi, không thành vấn đề.

*

Phong tục Đại Tấn, nam nữ đính hôn nếu chuẩn bị tổ chức tiệc đính hôn, thì cả nam và nữ đều phải tổ chức tiệc tại nhà.

Quốc Công Phủ chỉ đính dáng đến Lục gia, cho nên chỉ đến Lục gia.

-

Tiệc đính hôn của Văn gia đã tổ chức từ mười ngày trước, là thông gia của Văn gia, Từ cô mẫu dẫn theo con dâu đến một chuyến.

Bởi vậy trong các nàng, ngoại trừ Văn thị, chỉ có Từ cô mẫu ở khoảng cách gần nhìn qua cháu ruột thứ của Văn gia đính hôn với Lục Tâm Nghiên.

Lúc có người ngoài ở đây, Từ cô mẫu cũng không nói nhiều, thuộc loại người nói ba câu thì chỉ gật đầu mỉm cười hai cái sau đó lại trả lời một câu, bà ấy chỉ ở trước mặt người nhà mới nói nhiều.

Vừa vặn trong tiệc đính hôn, một bàn đều là người trong nhà.

Sau khi tiệc đính hôn kết thúc, Từ cô mẫu còn chưa hết ý, Ôn Diệp nghe xong cũng chưa đã nghiền.

Nàng cùng Từ cô mẫu hai người nhìn nhau, có một phen lưu luyến không rời.

Chương 166

Có người ngoài ở đây, Văn thị nhanh chóng tiến lên ám chỉ bảo Từ cô mẫu lên kiệu, sau khi sinh con xong, lá gan của nàng ấy cũng lớn hơn không ít.

Diêu thị cũng bày mưu đặt kế, tiến lên nhỏ giọng nhắc nhở Ôn Diệp một câu.

Ôn Diệp tiếc nuối xoay người, cùng Diêu thị đi về phía kiệu xe của Quốc Công Phủ.

Trước khi lên kiệu, đại cô thái thái cố ý tới nói: "Ngay cả ta có đôi khi cũng chịu không nổi lời nói của bà ấy, con cũng đừng để ý."

Ôn Diệp đường hoàng nói: "Cô mẫu chỉ giúp con hiểu rõ hơn mối quan hệ giữa thế gia quyền quý Thịnh Kinh mà thôi."

Lúc nàng ở Ôn gia, cơ hội có thể nghe được những chuyện trắng đen này cũng không nhiều lắm.

Lục thị đã lên kiệu vén rèm lên, mặt mày ôn hòa nói: "Cô mẫu, mau lên kiệu đi, trời không còn sớm nữa."

Đại cô thái thái cười đi ra kiệu phía sau, Diêu thị hướng Ôn Diệp khẽ gật đầu, sau đó đi theo đại cô thái thái.

Vân Chi lúc này cũng tới đỡ Ôn Diệp.

Ôn Diệp khom lưng vào kiệu, trong lòng thâm nghĩ, Quốc Công phủ thật đúng là nơi dưỡng lão nửa đời sau cho lương tâm nàng.

Nàng yêu tính khí của hai cô mẫu, một người có thể cùng ăn, cùng chơi, còn người kia thì cùng buồn chuyện.

Còn có Lục thị.

Lục thị lại càng toàn năng, trực tiếp đem nàng nhét vào hố rác, Ôn Diệp rất hưởng thụ nằm trong hố rác.

Sợ tiểu phế vật này sẽ "chết đói", Lục thị còn thường xuyên ném ngân phiếu cùng bảo thạch xuống đáy hố.

Còn có những đứa trẻ ở các giai đoạn khác nhau để nàng trêu chọc chơi đùa, cùng với lang quân hợp pháp tướng mạo tuấn mỹ tính tình tốt, công việc bận rộn đến mức không về nhà được tất sẽ báo cáo hành trình giữ mình trong sạch không làm loạn.

Nghĩ tới đây, Ôn Diệp vào kiệu, cong môi cười với Lục thị.

Nội tâm thì cảm thán, tẩu tẩu, đa tạ tẩu tẩu lúc trước mắt mu đã coi trọng ta.

Lục thị bị nụ cười này của nàng làm cho mơ hồ, trong lòng không khỏi tự hỏi, Ôn thị lại muốn gây ra rắc rối gì.

Ngay khi Lục thị muốn mở miệng hỏi, Ôn Diệp lại gần, thật lòng nói: "Tẩu tẩu, tẩu thật tốt."

Lục thị: "..."

Không đúng.

*

Trở lại Quốc Công phủ, giờ Thân cũng sắp qua, Ôn Diệp và Lục thị sau khi vào phủ rất nhanh tách ra, một người đi về phía tây,

người kia trực tiếp đi về phía trước.

Ra ngoài cả ngày, vẫn có chút mệt mỏi.

Trên đường về Tây viện, Ôn Diệp gặp Nhẫn Đông.

Nàng nhướn mày, đợi đối phương hành lễ xong, hỏi: "Tiểu công tử đang ở Tây viện à?"

Nhẫn Đông cung kính trả lời: "Vâng.

Ôn Diệp không nói gì nữa, tiếp tục đi tới.

Nhẫn Đông ôm khay đi theo phía sau, trên khay đặt ngay ngắn một bộ quần áo mùa đông, giày và tất cho trẻ em.

Ôn Diệp vừa vào tây viện, liền nhìn thấy Từ Ngọc Tuyên dưới hành lang, chân nhỏ không ngừng nhúc nhích, giống như mặt đất đang thiêu đốt chân cậu bé.

Rõ ràng mùa xuân còn chưa tới.

Sau đó Ôn Diệp mới biết được, tiểu tử này cùng Kỷ ma ma chơi trốn tìm, chạy rất nhanh, không cẩn thận chân trái giam lên chân phải, khiến cậu bị dập mông xuống đất bùn.

May mắn là đất bùn, nếu là mặt đất đá xanh, cái mông nhỏ của cậu cho dù không nở hoa phỏng chừng cũng phải biến thành một mảng xanh tím.

Quần áo dính bùn, đương nhiên không thể mặc, Kỷ ma ma vội vàng kêu Nhẫn Đông nhanh chóng trở về lấy một bộ tơi thay.

Chờ Từ Ngọc Tuyên thay xong quần áo sạch sẽ, Ôn Diệp đã uống hết hai chén trà.

Chẳng biết tại sao, Ôn Diệp cảm thấy mình có thể nhìn thấy sự chột dạ trên mặt Từ Ngọc Tuyên?

Hay là nhóc con sợ bị nàng mắng?

Từ Ngọc Tuyên dừng bước sau khi ra khỏi phòng, nhìn Ôn Diệp một hồi lâu.

Ngay khi Ôn Diệp muốn thu hồi ánh mắt, Từ Ngọc Tuyên bước chân nhỏ, vui vẻ đi tới, dưới sự giúp đỡ của Kỷ ma ma bò lên ghế, dùng tay nâng ấm trà lên thì phát hiện không thể nhấc lên nổi, lại vội vàng nhìn về phía Kỷ ma ma.

Kỷ ma ma thấy ý của cậu bé, liền ngáp ngừng rót một chén trà.

Từ Ngọc Tuyên hai tay nâng chén trà lên, chậm rãi dời về phía Ôn Diệp: "Nương, uống trà-"

Ôn Diệp chuẩn bị uống chén trà thứ ba, do dự một lát, vẫn chuyển hướng nhận lấy trà mà Từ Ngọc Tuyên đưa tới, có điều trước khi uống nàng muốn hỏi một câu: "Có phải con đã làm chuyện gì có lỗi với ta không?"

Chương 167

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, quyết chí giả ngu.

Ôn Diệp nhướn mày, nhìn về phía Kỷ ma ma phía sau cậu bé: "Không lẽ là ma ma sợ ta sẽ nói chuyện Tuyên nhi hôm nay bị ngã với tẩu tẩu, nên mới để cho nó dùng chén trà này đến hồi lộ ta?"

Thế thì khoản hồi lộ này là quá ít.

Khóe miệng Kỷ ma ma giật giật, nói: "Nhị phu nhân nghĩ sai rồi, chuyện hôm nay cho dù người không đề cập tới, lão nô cũng phải thỉnh tội với Quốc công phu nhân, về phần hành động này của tiểu công tử, chắc là hiếu thuận chẳng?"

"Vậy sao?" Giọng nói của Ôn Diệp có chút tiếc nuối.

Nàng lần nữa nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên, sau khi cẩn thận quan sát, lần nữa hỏi Kỷ ma ma: "Người xác định nó không làm chuyện không đúng với ta chứ?"

Kỷ ma ma: "... Không có."

Kỷ ma ma vô thức bỏ qua chuyện điểm tâm.

Ôn Diệp nửa tin nửa ngờ, uống trà xong, nàng đứng dậy đi vào trong, lúc ra ngoài dự tiệc khó tránh khỏi nhét mấy cái trâm cài vào đầu.

Ôn Diệp bảo Vân Chi giúp mình gỡ xuống.

Từ Ngọc Tuyên vẫn đi theo nàng, nhắm mắt theo đuôi, nào giống như không có chuyện gì xảy ra.

Ôn Diệp rửa sạch son phấn trên mặt, lau sạch miệng, đưa tay về phía góc bàn trang điểm, có người đi trước nàng một bước, Từ Ngọc Tuyên quỳ xuống ghế, nghiêng người cầm lấy son dưỡng đưa tới trước mặt Ôn Diệp, mềm giọng nói: "Nương, thoa son-"

Ôn Diệp: "..."

Còn nói không có việc gì.

Ôn Diệp hiện tại có thể xác định, tiểu tử Từ Ngọc Tuyên này khẳng định đã làm chuyện gì đó, then với nàng, cho nên lúc này mới ở trước mặt nàng lấy lòng.

Nàng cũng không vội, tiểu tử này không giấu được chuyện, nàng sớm muộn sẽ biết.

Buổi tối, giờ Dậu, Tây viện bày bữa.

Từ Ngọc Tuyên rất ít khi dùng bữa tối ở Tây viện, hôm nay lại lần đầu tiên ở lại, trước kia đều ngồi ở giữa Ôn Diệp.

Từ Nguyệt Gia ở giữa, đêm nay cậu bé nhất định phải ngồi xuống cạnh Ôn Diệp.

Sau khi đồ ăn đầy đủ, Từ Nguyệt Gia cũng đúng giờ xuất hiện ở Tây viện.

Nghe Liễu Nha nói, Từ Nguyệt Gia từ trong cung trở về vẫn chưa đi ra ngoài.

Ôn Diệp gọi một tiếng "Lang quân", mới phát hiện trên tay hắn còn mang theo một cái hộp hư hư thực thực để đựng điểm tâm.

Sau đó liền thấy hắn đem cái hộp kia đặt ở trên bàn ăn, cũng đẩy đẩy ra trước mặt nàng.

Ôn Diệp nhìn thoáng qua cái hộp, hỏi: "Đây là?"

Từ Nguyệt Gia liếc cái bóng nhỏ trốn ở phía sau Ôn Diệp, nói: "Trên đường trở về, bắt gặp phải một quán điểm tâm mới mở."

Ánh mắt Ôn Diệp càng lộ vẻ hoài nghi, hai cha con này, hôm nay làm sao vậy.

Đột ngột, gương gạo, làm người ta không đoán ra.

Từ Nguyệt Gia dừng lại, bổ sung một câu: "Quán vừa mới khai trương, đang có giảm giá, mua một tặng một."

Ôn Diệp "ồ" một tiếng nói: "Không ngờ lang quân lại siêng năng và tiết kiệm trong việc quản lý gia đình như vậy."

Từ Nguyệt Gia không còn gì để nói: "... Ừ"

Ôn Diệp nhất thời ghen lời, nàng chỉ thuận miệng nói thôi, sao hắn dám nhận tỉnh bơ như thế.

Đợi một chút, Ôn Diệp lại ngược mắt hỏi: "Không phải nói mua một tặng một, còn phần tặng kia đâu?"

Dưới cái nhìn chăm chú của Ôn Diệp, ánh mắt Từ Nguyệt Gia dời đi một tấc, Ôn Diệp theo tâm mắt của hắn, xoay về phía sau, bộ dáng chột dạ của đứa bé bại lộ trước mặt người khác.

Ôn Diệp giật giật khóe miệng, cuối cùng cũng hiểu được một loạt hành vi "khiến người ta không thể đoán ra" của tiểu tử này trước chàng vạng tối.

Từ Ngọc Tuyên có chút hoảng hốt nói: "Ma ma, có để lại một cái!"

Nói xong, cậu bé nhìn về phía Kỷ ma ma, hy vọng bà ấy có thể giúp mình.

Kỷ ma ma: "..."

Xin lỗi tiểu công tử, lão nô chỉ là muốn dỗ dành người.

Từ vẻ mặt của Kỷ ma ma, Ôn Diệp đại khái hiểu được, cái gọi là "để lại" ước chừng là để dỗ dành Từ Ngọc Tuyên.

Từ Nguyệt Gia lúc này góp công: "Ta đã dặn rồi, bảo nó để lại cho nàng một nửa rồi."

Sắc mặt Từ Ngọc Tuyên như sấm sét giữa trời quang, ánh mắt nhìn Từ Nguyệt Gia, giống như đang nhìn phản đồ.

Ôn Diệp không nhìn được, nở nụ cười.

Nàng nhéo nhéo túi tóc nhỏ của Từ Ngọc Tuyên, nói: "May mắn là cha con biết trước nên đã giấu một hộp đi rồi đấy."

Từ Ngọc Tuyên thấy nàng hình như không tức giận, đánh bạo ghé sát lại, lúc này không sốt ruột, cũng có thể chậm rãi nói rõ ràng một chút: "Cha mua ít, không để dành được."

Chương 168

Không rành giải thích nhưng bản lĩnh đồ lỗi lại là hạng nhất.

Ôn Diệp mở hộp điểm tâm ra, phát hiện bên trong là hộp nhỏ hơn, cỡ bằng bàn tay, mở ra mới là mấy miếng điểm tâm vừa nhỏ vừa tỉnh xảo.

Dưới sự chú ý của hai cha con, Ôn Diệp nếm thử một miếng.

Từ Ngọc Tuyên nghiêng đầu, giống như là chính cậu bé đang ăn, kích động nói: "Ăn ngon!"

"Cũng tạm được."

Với tư cách là Ôn Diệp - người đã nếm thử đại đa số ẩm thực mỹ vị trên thế gian mà nói, hương vị điểm tâm mặc dù ngon, nhưng cũng không tới mức là ngon nhất.

Từ Ngọc Tuyên cảm thấy ăn ngon, nhưng cậu bé cũng chưa có nhiều kinh nghiệm ăn nó.

Ôn Diệp ăn xong một cái hỏi: "Lang quân mua ở quán điểm tâm nào?"

Quả nhiên không thể tin được ánh mắt của nam nhân, có lẽ chỉ cần không khó ăn, bọn họ đều cảm thấy tốt.

Từ Nguyệt Gia: "Phố Nam An, Thái Vân Trai."

"Thái Vân Trai?" Chưa nghe nói qua, xem ra thật sự là quán mới

mở.

Nhưng, Ôn Diệp lại hỏi: "Lang quân sao lại đột nhiên nhớ tới mua điểm tâm về cho Tuyên nhi vậy?"

Từ Nguyệt Gia nhìn thoáng qua Kỷ ma ma, người sau hiểu ý, nhỏ giọng lui ra ngoài.

Từ Nguyệt Gia nói: Hôm nay Hoàng thượng sai người mua cho Trường Nhạc công chúa một hộp."

Ôn Diệp nghe xong, lập tức đổi giọng: "Điểm tâm này ăn rất ngon."

Hết cách rồi, ai bảo kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nếu món này do Hoàng thượng đề cử thì cho dù nó có dở nàng cũng phải khen ngon.

Từ Ngọc Tuyên nghe Ôn Diệp nói vậy liền nghi hoặc kêu lên: "Nương?"

Từ Nguyệt Gia: "....."

Nếu công chúa thích, vậy chắc chắn là ngon.

Ôn Diệp nói: "Lang quân cũng nếm thử đi, sẽ biết rốt cuộc ta có nói dối hay không."

Vừa vặn nàng cũng không muốn ăn nữa.

So với mấy món điểm tâm tinh xảo khéo léo này, Ôn Diệp vẫn cảm thấy bàn đầy món ngon đối với nàng càng được ưa chuộng hơn.

Ôn Diệp ngăn Từ Ngọc Tuyên lại: "Con đã ăn một hộp, hộp còn lại để lại cho cha con."

Từ Ngọc Tuyên tiện đà trông mong nhìn về phía Từ Nguyệt Gia ở đối diện.

Từ Nguyệt Gia không nhìn con trai, cúi đầu nếm thử một miếng, sau một lát, nói: "Có lẽ là tên kia mua nhầm rồi."

Ôn Diệp làm bộ giật mình: "Lang quân nói rất đúng"

Sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác, hướng ra ngoài gọi Kỷ ma ma một tiếng, để cho bà ấy đi vào hầu hạ Từ Ngọc Tuyên dùng bữa. Từ Nguyệt Gia cũng nhân cơ hội này, lặng lẽ đẩy hộp điểm tâm ra xa.

Hộp điểm tâm thiếu hai cái bánh lẻ loi đặt ở góc bàn, ba người hài hòa dùng bữa tối.

Ăn xong, Từ Nguyệt Gia trở về thư phòng ở tiền viện, Từ Ngọc Tuyên cũng bảo Ôn Diệp gọi Kỷ ma ma ôm về chính viện.

Sắc trời còn sớm, Ôn Diệp ăn uống no đủ đi lòng vòng trong công đường, tiêu thực.

Đào Chi thì cầm một quyển sách đứng ở trung tâm vòng tròn, bắt đầu đọc từng chữ rõ ràng mạch lạc.

Ôn Diệp vui vẻ nghe, thầm nghĩ, ai nói cổ đại không đọc sách, đây không phải sao.

Đọc sách kết thúc, Ôn Diệp thoải mái tắm rửa, đến giờ Hợi thì đi ngủ.

Buổi tối ngủ sớm, ngày hôm sau tự nhiên là không ngủ được nhiều.

Đến giữa Giờ Mão Ôn Diệp đã tỉnh.

Cả ngày hôm nay đều không có việc gì, Ôn Diệp chậm rãi dùng bữa sáng.

Lại tiếp tục xem kịch tối hôm qua chưa xem xong.

Một lát sau, Liễu Nha đi vào truyền tin tiểu công tử đang đi về phía tây viện, Ôn Diệp buông kịch xuống, phân phó Vân Chi trải thảm thật dày lên một chỗ đất trống gần ghế dài mềm, đổ lên trên một loạt đồ chơi tìm được từ tây thị.

Chờ Từ Ngọc Tuyên vừa đến tây viện, liên ngạc nhiên trước đồ chơi hấp dẫn dưới đất, từ phía sau tự nhiên mà nhào tới.

Thư phòng cũng có Địa Long, lại trải thảm lông nhung vừa mềm vừa dày, nên cậu bé không thể bị ngã hay trầy xước.

Hiện giờ thư phòng phía tây này đã không còn như lúc Ôn Diệp mới vừa vào, bàn ghế thư án vốn được kê sát mép, một không gian rộng rãi lớn ở giữa đều trở thành nơi để Từ Ngọc Tuyên chơi đùa.

Từ Ngọc Tuyên chưa từng làm càn như vậy, cậu bé đi vào thư phòng chỉ gọi một tiếng "Nương", sau đó trong lòng cũng chỉ có đồ chơi đầy đất trước mắt.

Ôn Diệp thản nhiên trả lời, tiếp tục nằm nghiêng trên chiếc ghế dài, hết sức chuyên chú xem kịch.

Tiểu tử Từ Ngọc Tuyên này thật đúng là ứng với câu "Tiểu hài tử đều có mắt nhìn tốt", trong nháy mắt, ôm nó có chút khó khăn.

Ôn Diệp sẽ không tìm lấy rắc rối cho mình, một món đồ chơi không hấp dẫn được cậu, vậy lấy một thùng.

Chương 169

Hai nương con cách nhau một đoạn ngắn, không quấy nhiễu lẫn nhau, ngược lại trông cực kì hài hòa.

Nhưng Từ Ngọc Tuyên thỉnh thoảng chơi vui vẻ, cũng sẽ hướng về phía Ôn Diệp gọi một tiếng "Nương", Ôn Diệp cũng sẽ đáp lại cậu bé một tiếng.

Xem xong kết cục cuối cùng của kịch trong tay, Ôn Diệp giật giật thân thể, tầm mắt đảo qua bên cạnh, chỉ thấy ở bên cạnh Từ Ngọc Tuyên chính là hai tỳ nữ Hà Hương và Nhẫn Đông.

Kỷ ma ma đâu?

Ôn Diệp nghi hoặc đồng thời cũng hỏi: "Nhẫn Đông, Kỷ ma ma đi ra ngoài rồi sao?"

Lúc Từ Ngọc Tuyên đến Tây viện, nàng đang đọc tới đoạn cao trào, không chú ý tổng cộng có bao nhiêu người theo Từ Ngọc Tuyên đến.

Nhẫn Đông cung kính nói: "Bẩm Nhị phu nhân, Kỷ ma ma thân thể không khỏe, hai ngày gần đây không tiện đích thân hầu hạ tiểu công tử a.

Ôn Diệp nghe vậy, ngồi dậy nói: "Hôm qua không phải vẫn khỏe sao?"

Nhẫn Đông giải thích: "Hôm qua lúc Nhị phu nhân không ở Tây viện, tiểu công tử muốn xem đá cầu, Kỷ ma ma liền học đá cho

tiểu công tử xem, vốn không có gì, ai ngờ một đêm trôi qua, lúc sáng sớm Kỷ ma ma đột nhiên phát hiện hai chân trở nên đau nhức cứng ngắc, hiện tại đi đường đều có chút khó khăn."

Ôn Diệp nghe vậy, khóe miệng giật giật, lại hỏi: "Mời đại phu đến khám chưa?"

Nhẫn Đông gật đầu: "Mời rồi ạ, đại phu nói bị thương gân cốt nhẹ, phải nghỉ ngơi vài ngày."

Ôn Diệp: "Để cho Kỷ ma ma nghỉ ngơi thật tốt, gần đây khổ cho người và Hà Hương rồi."

Nhẫn Đông vội nói: "Chăm sóc tiểu công tử vốn là chức trách của nô tỳ."

Khóe môi Ôn Diệp cong lên, không nói gì nữa, chỉ nhìn Từ Ngọc Tuyên thêm vài lần, thầm nghĩ, không ngờ nhóc con này cũng là một người thích giày vò người khác.

Kỳ thật nghiêm túc tính ra, Kỷ ma ma năm nay cũng chỉ mới ba mươi chín mà thôi, chẳng qua để cho một người nhiều năm lơ là nhảy nhót vận động người, đột nhiên phải đá cầu nửa ngày, ngày hôm sau chân không "Phe" mới là lạ.

*

Sau khi kết thúc tháng giêng, thời tiết dần dần bắt đầu có dấu hiệu ấm lại, Ôn Diệp cũng từ trong miệng Từ Nguyệt Gia biết được, bạn đồng học của Trường Nhạc công chúa đã được chọn, còn Ôn Nhiên cũng không có gì bất ngờ là không được chọn.

Tổng cộng có hai người được chọn làm thư đồng của công chúa, một vị là tiểu nữ nhi tứ phòng của Hồng Lư Tự Khanh, một vị khác là cháu gái duy nhất của đại phòng Hàn Lâm học sĩ phủ.

Từ Nguyệt Gia buông sách xuống, nói: "Việc này đã kết thúc, hai người kia ít ngày nữa sẽ vào cung, nàng có thể yên tâm."

Ôn Diệp: "Việc này đa tạ lang quân."

Từ Nguyệt Gia: "Ta cũng không làm gì."

Ôn Diệp biết, hẳn chẳng qua là nói cho nàng biết nguyên nhân và điều kiện Hoàng đế chọn bạn học mà thôi. "Nhưng" Từ Nguyệt Gia nói như thể đang nghĩ đến điều gì đó: "Ngũ muội nàng lần này tham gia tuyển chọn, trong mấy hạng mục trắc nghiệm, là người lấy được nhiều điểm nhất."

Ôn Diệp nghe xong, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Muội muội ta thông minh hơn người, đứng đầu là chuyện rất bình thường."

Khóe môi Từ Nguyệt Gia khẽ nhếch, nói: "Ta nhớ là nàng với muội ấy cùng một nương mà."

Ôn Diệp nghe thấy có gì đó không đúng, nàng ngược mắt nhìn Từ Nguyệt Gia, lúc này phản kích: "Ít nhất một số ý tưởng giải đề ta vừa học là biết, không giống phu quân tới tới lui lui chỉ biết một loại."

Đánh trả xong rồi, đi ngủ thôi.

Ôn Diệp buông kịch xuống, kéo chăn lên, đưa lưng về phía nói: "Lang quân nhớ tắt đèn."

Sự tình liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của nam nhân, cho dù là Từ Nguyệt Gia, cũng sẽ không thừa nhận.

Sau khi tắt đèn, Từ Nguyệt Gia nói: "Quá trình không quan trọng."

Nghe có chút cậ mạnh, Ôn Diệp: "..."

Còn không biết xấu hổ mà nói quá trình chứ.

*

Thẩm thị tặng một tấm gấm vân, nếu làm hai bộ xuân thường cho tiểu hài tử thì dùng không hết, Thường di nương thấy còn dư không ít, liền làm cho Ôn Diệp một bộ, còn lại đều bị bà ấy tạm thời cất đi, dự định giữ lại may một ít vật nhỏ.

Khi ba bộ quần áo may xong, đúng lúc Ôn Nhiên không được chọn làm bạn học của công chúa, Thường di nương sợ tiểu nữ nhi thương tâm, cũng không để ý đưa quần áo đến chính viện.

Bà ấy bảo nhà bếp nhỏ làm một số món ăn mà con gái thích ăn.

Chương 170

Kỳ thật Ôn Nhiên cũng không thương tâm, không được chọn hoặc được chọn, hai kết quả này nàng đều có thể chấp nhận, vốn nàng muốn nói thật với di nương, nhưng khi nàng nhìn thấy những món ăn nàng thích được mang lên bàn, liền tạm thời đem lời thật lòng nuốt trở về.

Quên đi, chờ ăn xong bữa này sẽ nói rõ ràng với di nương sau vậy.

Khoai lang sợi, thịt kho tàu ngọt ngào, còn có trà sữa x2 lượng đường cùng với bánh đậu đỏ mềm dẻo.

Ôn Nhiên gần đây đang thay răng, rất ít khi có thể một lần ăn nhiều đồ ngọt như vậy.

Thường di nương có lòng muốn an ủi nữ nhi, mới để cho phòng bếp làm thêm vài món đồ ngọt.

Ôn Nhiên nhấp một ngụm trà sữa ngọt ngào, gần đây nàng ấy tương đối thông minh, biểu tình so với ngày xưa phong phú hơn chút.

Đợi ăn xong, Ôn Nhiên súc miệng xong liền nói thật với Thường di nương: "Di nương, kỳ thật con không thương tâm."

Thường di nương vừa mới chuẩn bị làm công tác an ủi, cuối cùng lại ngơ ngác: "?"

Ôn Nhiên thành thật nói: "Không chọn cũng có chỗ tốt, Hoàng

thượng thưởng cho ba người đứng đầu không ít thứ tốt."

Nàng ấy là người đứng đầu, hơn cả người thứ hai và người thứ ba cộng lại, Ôn Nhiên cảm thấy hoàng đế còn hào phóng hơn cha mình.

Sẽ thật tuyệt nếu công chúa chọn được một người bạn đồng học mỗi năm, như vậy thì nàng ấy có thể nhận được nhiều thứ tốt hơn.

Bởi vì Ôn Nhiên phát hiện, Hoàng thượng tuyển bạn học cho công chúa hình như không phải dựa vào việc ai thi tốt nhất mà chọn.

Ôn Nhiên không tự tin là có thể xếp hạng cuối cùng trong kỳ thi, nhưng nàng ấy lại tương đối tự tin có thể đứng thứ nhất.

Thường di nương nhìn lướt qua các tỳ nữ hầu hạ tiểu nữ nhi, hỏi: "Sao không ai nói cho ta biết?"

Ôn Nhiên nói: "Là ta bảo các nàng đừng nói trước với di nương."

Nàng ấy vốn định trước bữa ăn cho di nương một bất ngờ, ai biết di nương lại biết trước.

Thậm chí còn an ủi mình.

Thường di nương nhìn thoáng qua bàn đầy đồ ngọt, giờ phút này còn cái gì mà không rõ nữa.

Ôn Nhiên cười ha ha, lại nói: "Con vừa mới mở ra xem, có mấy miếng ngọc tốt, con muốn mang đi đánh trang sức cho Tú tỷ."

Thường di nương suy nghĩ một chút nói: "Con chọn một miếng, còn lại giữ lại cho con, đây dù sao cũng là vật ngự ban."

Ôn Nhiên cái hiểu cái không gật gật đầu.

Ngọc bội và ba bộ quần áo được đưa đến Quốc Công phủ sau ba ngày.

Đương nhiên cũng sẽ không chỉ có hai loại này, Thẩm thị cũng thêm vào một ít, dù sao cũng được gửi dưới tên bà ấy. Mặc dù bà ấy không thích Ôn Diệp, nhưng tuyệt đối không thể vì vậy mà khiến Quốc Công phủ cảm thấy Ôn gia quá mức keo kiệt.

Lúc Ôn Diệp nhận được những thứ này, nàng đang ở lại chính viện, ma ma đang đo dáng người.

Bởi vậy Ôn gia đưa tới đồ vật liền bị đưa tới chính viện.

Trang phục mùa xuân của người trong phủ phải làm xong trước đầu xuân, hiện tại bắt đầu đo kích thước, không để chậm trễ dù chỉ một chút.

Bắt đầu từ người trong chính viện, nhưng hôm nay Ôn Diệp tình cờ gặp, sau khi Lục thị đo xong liền bảo ma ma thuận tay đo cho Ôn Diệp.

Nhìn Ôn Diệp đi tới đi lui trước mặt mình, trong lòng Lục thị nảy sinh tâm tư muốn làm thêm cho nàng.

Nàng ấy nói: "Năm nay làm thêm cho muội mấy bộ trang phục mùa xuân nhé. Dáng muội đẹp, da mặt trắng, mặc quần áo làm bằng chất liệu gì cũng đẹp."

Ôn Diệp mặt dày nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy, mắt thẩm mỹ của tẩu tẩu thật tốt."

Lục thị:

Các chủ tử phủ Quốc Công đều mặc trang phục bốn mùa trong

năm.

Đây chỉ là quy định trong phủ, Lục thị thường xuyên cho vài vóc khác, để tú nương làm thêm mấy bộ.

Ôn Diệp gả vào lúc bắt đầu mùa đông, quần áo trong rương quần áo của nàng vẫn là của hồi môn mà Ôn phủ chuẩn bị cho nàng, nghĩ đến đều là kiểu dáng năm ngoái, ít nhiều có chút lỗi thời, mặc ở trong phủ thì được, nhưng không đủ đẹp để mặc khi đi ra ngoài.

Mà yến hội mùa xuân lại nhiều, chuẩn bị trước thêm vài bộ quần áo là đúng rồi.

Lục thị bảo ma ma cẩn thận đo.

Nghe nói trong rương có một bộ quần áo Ôn gia gửi cho Tuyên ca nhi, Lục thị lấy quần áo ra xem qua một lượt, đường may tinh tế, kích thước vừa phải, kiểu dáng cũng đẹp.

Bây giờ Tuyên ca nhi cũng có quần áo mà được chính ngoại tổ mẫu làm.

Về phần là ngoại tổ mẫu nào, trong lòng Lục thị cũng không muốn đi tìm hiểu.

Chương 171

Ngoại trừ mấy thứ cho Tuyên ca nhi, phía dưới còn có hai bộ đồ nữ, không cần nghĩ liền biết là cho ai, về phần Ngọc Hòa Tín đặt ở trên quần áo, Lục thị cũng không hề động tới.

Chờ ma ma phường thêu đo kích thước cho Ôn Diệp xong, Lục thị nhìn thoáng qua áo bào mùa xuân Ôn gia làm cho Tuyên Nhi, cùng với hai bộ quần áo trong rương đều là dùng gấm vân chế tác.

Di nương Ôn thị khẳng định sẽ không lấy ra chất liệu tốt như vậy, như này cũng chỉ có thể là Thẩm thị cho.

Lục thị dừng một chút, ngược mắt nói: "Đột nhiên nhớ ra, chỗ ta còn có mấy tấm Thục Cẩm, có một tấm màu rất hợp với muối, lát nữa ta bảo Thanh Tuyết đưa qua."

Ôn Diệp nhìn lướt qua áo bào trẻ con trong tay Lục thị: "..."

Sao nàng lại nghe ra một mùi vị ganh đua so sánh thế này....

Lục thị gọi ma ma tới đo kích thước cho người trong phủ, phường thêu là một trong những sản nghiệp của Quốc Công phủ.

Tú phường ma ma rất có mắt thẩm mỹ, thấy Lục thị hào phóng như thế với Ôn Diệp, liền biết quan hệ giữa chị em dâu các nàng với lời đồn đại bên ngoài không giống nhau.

Bởi vậy đối phương đối xử với Ôn Diệp càng thêm cung kính.

Kỳ thật Lục thị tự nhận là không có ý nghĩ dư thừa, nàng ấy chính là cảm thấy Thẩm thị là mẹ cả Ôn thị, có thể hào phóng như vậy, nàng ấy làm trưởng tẩu Ôn thị, tất nhiên sẽ không thể bỏ qua.

Không có quan hệ gì với Ôn Diệp, đây chỉ là cuộc đo sức giữa Quốc Công phủ và Ôn gia, ngoài ra không còn gì khác.

Đo xong kích thước, Ôn Diệp cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, bánh hạch đào là Đào Chi mua từ Phù Dung Ký, so với Từ Nguyệt Gia mang về từ Thái Vân Trai ăn ngon hơn nhiều.

Ôn Diệp ăn hai miếng, sau đó mở phong bì trước mặt Lục thị.

Thư đương nhiên không phải Thẩm thị viết, Ôn Diệp đọc từ đầu đến cuối, trong thư ngoại trừ nói chuyện quần áo, còn có chuyện tiểu muội Ôn Nhiên không được chọn, nhưng di nương nói tiểu muội không thương tâm, bởi vì Hoàng thượng thưởng không ít đồ chơi và vàng bạc đáng giá.

Miếng ngọc bội trong rương kia chính là vật ngự ban, trong thư Thường di nương nhấn mạnh điều này, sợ Ôn Diệp đã quên.

Đọc xong thư, nàng cất kỹ, Ôn Diệp bảo Đào Chi cất đi.

Lục thị thấy nàng đọc xong thư, nói: "Nhà mẹ đẻ muội vẫn khỏe chứ?"

Ôn Diệp: "Tất cả đều rất thuận lợi."

Lục thị lần nữa liếc mắt nhìn quần áo trong rương, nói: "Bộ quần áo này, bất luận là kiểu dáng hay màu sắc đều rất hợp với muội, qua vài ngày nữa là sinh nhật ta, không bằng muội mặc bộ này đi tiếp khách với ta."

Số quần áo trong phủ còn phải đợi hơn một tháng, cho dù đẩy nhanh tốc độ cũng phải một tháng, sợ là không kịp.

Ôn Diệp buông tô xuống, hỏi: "Sinh nhật tẩu tẩu... chuẩn bị tổ chức như thế nào?" Nếu như không phải Lục thị nhắc tới, nàng rất có thể vẫn sẽ không nhớ ra chuyện này.

Lục thị nói: "Đương nhiên là mời một ít người quen, ngoại trừ hai vị cô mẫu, còn lại phần lớn là khuê trung hảo hữu trước kia của ta."

Chẳng qua giờ đây tất cả mọi người đều lập gia đình sinh con, cơ hội có thể gặp mặt không nhiều lắm.

Nàng ấy phẩm cấp mặc dù cao, nhưng còn trẻ, sinh nhật không nên làm lớn, hơn nữa, mỗi năm chỉ diễn ra một lần, Lục Thị cũng không muốn mời những người chỉ có thể xã giao bình thường.

Ngày sinh nhật đó, Lục thị muốn thoải mái trải qua.

Ôn Diệp trong lòng có tính toán, cười nói: "Nếu tẩu tẩu cảm thấy mặc nó không tệ, vậy thì ta mặc nó thôi."

Nàng không chọn mặc gì vì kiểu dáng nào cũng đẹp.

Ôn Diệp căn bản không có cơ hội mặc quần áo xấu xí.

Lục thị không muốn nghe nàng nịnh nọt nữa: "Được rồi, những thứ Ôn gia đưa tới này, muội mang về sửa lại một chút đi."

"Đúng rồi" Lục thị nhớ tới cái gì, lại bổ sung một câu: "Bánh hạch đào này muội cũng mang về, Tuyên nhi không ăn được hạch đào, muội nhớ ăn hết, đừng để nó nhìn thấy."

Ôn Diệp vẫn là lần đầu tiên nghe nói Từ Ngọc Tuyên không ăn được bánh hạc đào.

Trách không được nàng chưa từng thấy hạc đào trong phủ, muốn ăn bánh này còn phải để cho Đào Chi ra ngoài mua.

Trở về Tây viện, Ôn Diệp bắt đầu suy nghĩ về sinh nhật của Lục thị.

Nhất định phải tặng quà.

Chương 172

Không nói gì khác, chỉ nói Lục thị tốt với nàng như vậy, lễ sinh nhật này không thể qua loa.

Chẳng qua Lục thị căn bản không thiếu những món đồ quý giá, mấy rương trân bảo trong kho riêng, ngày ngày nhìn chúng, phỏng chừng cũng đã chán rồi.

Hơn nữa trân phẩm quý giá nhất của nàng đều là do Lục thị tặng.

Cũng không thể mang tặng lại nữa.

Ôn Diệp nghĩ tới nghĩ lui, dự định làm một cái bánh sinh nhật, tuy việc này sẽ mất công mất thời gian nhưng chắc chắn sẽ không lãng phí tấm lòng nàng.

Một món quà tốt phải có khả năng chạm đến trái tim con người.

Hồng Hạnh còn chưa làm qua bánh ngọt, Ôn Diệp đem trình tự mình nhớ nói ra, để Hồng Hạnh thử từng chút một.

Phôi bánh làm dễ hơn, sau vài lần thất bại trước đó, Hồng Hạnh có thể được xử lý một cách khéo léo, phôi bánh thất bại không vứt đi, nguyên nhân thất bại phần lớn là do tỷ lệ nguyên liệu ở những lần trước không phải quá ngọt thì cũng không xối.

Vẫn có thể ăn, Ôn Diệp nếm thử một tí, còn lại đưa cho Vân Chi cùng Đào Chi chia cho hạ nhân Tây viện.

Kem thì rắc rối hơn, ngày xưa chưa có máy trộn nên phải đánh bằng tay.

Trong nhiều ngày liên tiếp, nhiều hạ nhân ở tây viện không chỉ nhức cánh tay mà khi cầm đồ vật cũng run rẩy kịch liệt.

Đào Chi cũng đã thử mấy lần, nhưng kết quả là ngày hôm sau khi bưng trà cho Ôn Diệp, nàng ấy suýt làm nước trà bắn tung tóe khắp người Ôn Diệp

Từ Nguyệt Gia rất nhanh đã phát hiện ra sự thay đổi này ở Tây viện.

Còn hai ngày nữa là đến sinh nhật của Lục thị, cuối cùng cũng làm được một chiếc bánh tươt tất, một mẫu hình tròn rất bình thường, chỉ bằng lòng bàn tay của một người đàn ông trưởng thành.

Lúc ăn tối Ôn Diệp gọi người đem bánh ngọt đặt ở cửa chính giữa, Từ Nguyệt Gia liếc mắt một cái, nói: "Mấy ngày nay nàng đều bận rộn làm cái này à?"

Ôn Diệp gật đầu: "Đúng vậy, lang quân có thể nếm thử-"

Nàng vẫn rất tự tin vào Hồng Hạnh và tay nghề của chính mình.

Ôn Diệp bảo Vân Chi cắt miếng cho Từ Nguyệt Gia, nói: "Ta định vào sinh nhật tẩu tẩu, tự mình làm một cái bánh ngọt tặng tau ấy làm quà sinh nhật, lang quân thấy thế nào?"

Từ Nguyệt Gia nhấc mắt lên, nhìn về phía nàng: "Nàng thiếu tiên sao?"

Ôn Diệp thiếu chút nữa nhin không được liếc mắt nhìn hần: "Lang quân chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua "Tâm ý đáng giá ngàn vàng sao?"

Từ Nguyệt Gia hiểu, nhưng sau bữa tối vẫn sai người đưa một rương bạc nguyên bảo cho nàng.

Ôn Diệp: "..."

Giờ phút này nàng thực sự muốn biết hình ảnh của mình trong lòng Từ Nguyệt Gia là như thế nào. *

Để giữ bí mật, ngoại trừ Từ Nguyệt Gia, chỉ có người của Tây viện biết Ôn Diệp đang làm loại điểm tâm kiểu mới, nhưng bọn họ cũng không biết điểm tâm kiểu mới này chuẩn bị là làm cho Quốc công phu nhân.

Ôn Diệp bảo bọn họ không được nói ra ngoài, đương nhiên cũng sẽ không nói cho bọn họ biết cụ thể dùng để làm gì.

Tất nhiên, một món quà sinh nhật chứa đầy tâm ý sẽ gây bất ngờ.

Mà đại bộ phận người Tây viện cũng đều quen với việc Nhị phu nhân làm việc khác thường, phần lớn cho rằng Nhị phu nhân nghiên cứu bánh ngọt kiểu mới là do chán muốn giết thời gian.

Chỉ có Từ Ngọc Tuyên cảm nhận được mình gần đây tựa hồ thiếu một người bạn để chơi, bởi vậy nhóc con có chút mất mát.

Kỷ ma ma mơ hồ đoán được nhưng bà ấy cũng không nhiều chuyện, chỉ coi như không biết cái gì, tiếp tục chuyên tâm chăm sóc tiểu công tử.

Hôm nay là sinh nhật Quốc công phu nhân, sáng sớm Nhị phu nhân đã đi Lâm Thủy các.

Từ Ngọc Tuyên cuối cùng cũng có thể tới tây viện, nhưng lại thất bại, lúc này trong lòng nhóc khó tránh khỏi có chút xúc

động, nhóc bưng chiếc ghế nhỏ đi đến bức tường ngoài của chính điện, sau đó đặt chiếc ghế nhỏ xuống, ngồi lên nó.

Bóng lưng nhỏ bé thực sự khiến người ta trông thật đáng thương.

Kỷ ma ma nhìn không khỏi có chút đau lòng, nhưng bà ấy không có ý định bế cậu bé đi tìm người.

Hôm nay Quốc công phu nhân chỉ mời vài người bạn tốt và thân quyến, ngay cả tiểu thế tử, nhị công tử và Quốc công gia ban ngày cũng phải tránh.

Tiểu công tử lại càng không dễ đi tham gia náo nhiệt này.

Kỷ ma ma trấn an: "Không bằng lão nô đá cầu cho tiểu công tử xem được không?"

Chương 173

Lần trước là ngoài ý muốn, Kỷ ma ma không cho phép mình thất bại nữa, đợi hai chân khỏe lại, liền bắt đầu mỗi ngày luyện đá cầu hai khắc đồng hồ đến nửa canh giờ.

Nửa tháng sau, bà ấy đã không còn mỏi chân nữa, vả lại một lần có thể đá hơn mười cái.

Từ Ngọc Tuyên đại khái cũng hiểu ma ma sẽ không bế mình đi tìm Nương, cậu bé lùi lại và gật đầu.

Cậu bé còn nhu thuận nói một câu: "Ma ma, vất vả rồi!"

Kỷ ma ma nhất thời cười: "Ma ma không vất vả, một chút cũng không vất vả."

*

Tiệc sinh nhật Lục thị không bày ở chính viện, mà là ở Thiên viện Lâm Thủy các.

Nơi này mặc dù không lớn, nhưng là một nơi có phong cảnh tốt nhất ở quốc công phủ, được chuyên môn cải tạo trước khi Lục thị xuất giá.

Tiệc sinh nhật bày ở đây, cũng có một ý nghĩa đặc biệt.

Người tới dự tiệc đều rất ăn ý gọi khuê danh Lục thị.

Bạn tốt khuê phòng trước kia của Lục thị, Ôn Diệp chỉ quen một

mình Thất thẩm Vu thị, hôm nay lại quen thêm vài người.

Có con dâu của Hàn Lâm học sĩ, cháu dâu trưởng của Hình bộ thượng thư gia cùng với thiếu khanh phu nhân Đại Lý tự.

Hơn nữa hai vị cô mẫu cùng với biểu đệ muội Diêu thị, vừa vắn ngồi đầy một bàn.

Bạn tốt trước khi Lục thị xuất giá không chỉ có những người này, chỉ là sau khi gả cho người khác, có vài người tâm tình bởi vì hoàn cảnh mà thay đổi, không thích hợp kết giao nữa, vài năm qua, chỉ còn lại mấy người này.

Con dâu nhà Hàn Lâm học sĩ họ Mạnh, lang quân đang ở chính viện.

Hành Đệ Tứ, vốn họ Liễu, Ôn Diệp hỏi mới biết được, nàng ấy cùng nhị tẩu nhà mẹ đẻ Liễu thị cùng xuất thân một tộc, chỉ là năm xưa bởi vì chiến loạn, tổ tiên hai nhà bất đắc dĩ chia đường, đến mạch tổ phụ Mạnh Tứ phu nhân, hai nhà mới dần dần có liên hệ.

Mạnh Tứ phu nhân đã sớm biết tộc muội Liễu Như gả cho nhị ca của đệ muội Ôn thị.

Sinh nhật bạn tốt nguyện mời Ôn thị cùng đến, Mạnh Tứ phu nhân cái gì cũng hiểu.

Bởi vậy, trong mấy người, hảo cảm của nàng ấy đối với Ôn Diệp là rõ nhất.

Trịnh thị là cháu dâu trưởng của Tướng lão thượng thư, lang quân của nàng cũng làm việc ở Hình bộ, xem như thuộc hạ của Từ Nguyệt Gia.

Trịnh gia không phải là nhà cao cửa rộng, khi tiên đế còn sống,

bởi vì Trịnh gia vẫn không tỏ thái độ rõ ràng, nhiều lần bị mấy vị vương gia chiếm đoạt chèn ép, tổ phụ Trịnh thị còn có mấy huynh đệ thiếu chút nữa bị vu hãm hạ ngục.

Cuối cùng vẫn là Từ Nguyệt Gia ở thời khắc mấu chốt tìm về đủ chứng cứ rửa sạch hiềm nghi cho Trịnh gia, Trịnh gia mới có thể hóa nguy thành an.

Sau việc này, Từ Nguyệt Gia đã bị điều rời Thịnh Kinh, vài năm không được thăng chức. Bởi vậy Trịnh thị vẫn luôn có một phần ay náy đối với Quốc Công phủ, mà hôm nay sau khi nhìn thấy Ôn Diệp, phần ay náy này tự nhiên chuyển dời đến người nàng.

Thiếu khanh phu nhân Đại Lý tự họ Trần, khi nàng ấy còn nhỏ đã là bạn từ bé của Lục thị, biết Lục thị từ khi nàng ấy biết đi.

Trần thị vốn là tiểu thư Hầu phủ, chỉ là về sau cha chộc giận tiên đế, bị giáng chức quan, thẳng đến sau khi tân đế đăng cơ, cha nàng ấy mới một lần nữa được phục hồi, tước vị cũng đã trở lại.

Nhưng khi đó nàng ấy đã lập gia đình, nhưng cha có thể khôi phục tước vị, đối với nữ nhân xuất giá cũng là có lợi.

Ít nhất bà bà kia không dám ở ngoài làm khó mình nữa.

Bỏ qua những nhân tố khác, ấn tượng ban đầu của ba người đối với Ôn Diệp đều rất tốt.

Ánh mắt thanh minh sáng ngời, không có chút tâm tư nào khác.

Nhưng hôm nay nhân vật chính là Lục thị, mục đích chính là ăn mừng, sau khi quen biết nhau, mọi người đều đổ xô đến Lục gia.

Làm bạn tốt, cơ hội gặp mặt lẫn nhau của các nàng không nhiều lắm, Lục thị có thể làm chủ mới có thể mượn chuyện sinh nhật mời mọi người qua phủ gặp nhau, những người khác sẽ không

thuận tiện như vậy.

Nói đến Mạnh Tú phu nhân, nàng ấy làm con dâu của Tú phòng, mặc dù không cần quản lý việc vặt trong phủ, nhưng kẹt ở cửa giữa không cao không thấp, cũng có không ít khó chịu.

Lang quân nàng ấy tổng cộng có bảy huynh đệ, vả lại đều ở một phủ, huynh đệ, chị em dâu khăng định không thể thiếu xích mích.

Chương 174

Ví dụ như lần trước Hoàng thượng chọn bạn học cho công chúa, mấy chị em dâu của nàng ấy đã xảy ra cãi vã, đến nay còn chưa hòa giải.

Mạnh Tứ phu nhân biết rằng nàng ấy thậm chí sẽ không thể nghĩ đến việc mời bạn bè đến dự một bữa tiệc sinh nhật như thế này.

Mọi người cùng nhau nói nói cười cười, cũng ngắm phong cảnh, rồi lục tục đem lễ vật mình chuẩn bị lấy ra, đều không quá quý trọng, quan trọng nhất vẫn là tâm ý, vả lại Lục thị hàng năm tổ chức tiệc cũng không phải vì thu lễ.

Lục thị nhận lấy, trong lòng nàng ấy rất cao hứng, vui mừng nói: "Vẫn là các người hiểu ta nhất."

Thất thẩm Vu thị nhìn thoáng qua Mạnh Tứ phu nhân, ôn hòa cười nói: "Cái bùa bình an này là nàng ấy tự mình đi chùa cầu đại sư khai quang đấy."

Lục thị lại nói: "Các người tặng cái gì ta đều thích."

Từ cô mẫu cùng đại cô thái thái cũng tiếp tục đem quà sinh nhật đưa lên, đại khái đều là dựa theo thứ Lục thị yêu thích mà chuẩn bị.

Diêu thị đưa túi thơm tự tay may, bên trong là An Thần Hương nàng ấy tự mình nghiên cứu, hiệu quả vô cùng tốt, còn đưa phương thuốc cho Lục thị.

Lục thị là chủ mẫu Quốc công phủ, phần vụ nhất định rất nhiều, so với Diêu thị cảm thấy Lục thị hẳn là cần an thần hương hơn mình.

Nàng ấy quản một mẫu ba phần đất hậu trạch Thân gia kia, cũng đã có chút lực bất tòng tâm, khó có thể tưởng tượng đại biểu tẩu mấy năm nay làm như thế nào mà qua được.

Ôn Diệp chờ mọi người đưa xong mới nói: "Tẩu tẩu, muội cũng chuẩn bị rồi, có điều hơi khác với của mọi người."

Gió thổi cỏ lay ở Tây viện cũng không qua mắt được Lục thị, chỉ là cụ thể đang làm gì, Lục thị không biết mà thôi.

Hồi tưởng lại mấy ngày nay Từ Ngọc Tuyên đều không thể đến Tây viện, Lục thị suy đoán nói: "Cho nên, những ngày này muội đều bận rộn làm cái này?"

Cơ hội biểu hiện tuyệt vời như vậy, Ôn Diệp sẽ không bỏ qua, nàng nói: "Ta đã nghĩ ra một món điểm tâm mới, gọi là "Bánh ngọt, tẩu tẩu nhất định sẽ thích."

Dứt lời, Ôn Diệp liền bảo tỳ nữ mang bánh ngọt lên.

Ôn Diệp chuẩn bị một cái bánh hình tròn ba tầng, lớp trong cùng là một chiếc bánh ba tầng có phôi bánh kẹp trái cây, bên ngoài phết kem tươi đánh đều bằng tay, sau đó là hoa kem trộn với nước ép trái cây, tổng cộng là mười tám bông hoa.

Trần thị kinh ngạc nói: "Đây là lần đầu tiên ta thấy món điểm tâm lớn như vậy."

Những người khác cũng bị chấn kinh, nhao nhao nhìn về phía Lục thị, sau đó lại kịp phản ứng, mang theo ánh mắt tò mò nhìn về phía Ôn Diệp.

Ôn Diệp giống như ảo thuật lấy từ phía sau ra một cây pháo hoa nhỏ bằng giấy dầu, đây cũng là thứ nàng sai người đặc biệt làm, cũng là mười tám cây.

Nàng bảo Vân Chi và Đào Chi cắm từng cây pháo hoa vào đất bùn cách đó không xa, tạo thành một chữ "Tâm", chữ "Tâm" trong Lục Yếu Tâm.

Trước khi châm lửa, Ôn Diệp nói với Lục thị: "Đợi lát nữa ta châm lửa, tẩu tẩu, tẩu hãy nhắm mắt lại, dưới đáy lòng ước ba nguyện vọng, như vậy nguyện vọng có thể trở thành sự thật rồi-"

Lục thị không thể giải thích rõ cảm giác của mình lúc này, hình như có chút chua xót, nàng ấy sẵn giọng: "Mấy thứ này muội học ở đâu vậy?"

Những điều ước không bao giờ dễ dàng trở thành hiện thực, chuyện này đúng là chả khác gì người sĩ nói mộng.

Ôn Diệp cười khà khà: "Hôm nay là sinh nhật tẩu tẩu, ông trời sẽ khoan dung, cứ tin ta đi"

Lục thị nhìn khối điểm tâm hình thù kỳ quái này, lại hỏi nàng: "Cái này phải dùng làm sao, hay là muội đến đó trước đi."

Tất nhiên là nàng sẽ không nghe lời nàng ấy rồi.

Ôn Diệp cùng hai tỳ nữ đốt pháo hoa, sau đó nói: "Tẩu tẩu, bắt đầu cầu nguyện đi."

Lục thị vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm thể loại này, rất mới lạ, cuối cùng nàng ấy cũng nghe theo rồi nhắm mắt lại, nghiêm túc ước ba nguyện vọng, sau đó chậm rãi mở mắt, những chùm pháo hoa được sắp xếp thành hình "trái tim vô cùng lộng lẫy.

"Tiếp theo thì sao?" Lục thị nhin không được truy vấn.

Ôn Diệp cười nói: "Tiếp theo là chia bánh ngọt, dao đầu tiên do tẩu tẩu cắt."

Lục thị mang theo sự do dự, một dao cắt xuống, nàng ấy có chút lo lắng hỏi: "Muội thử qua mùi vị chưa thế?"

Chương 175

Ôn Diệp rất không khách khí kéo Từ Nguyệt Gia ra, lặng lẽ ghé vào tai Lục thị nói: "Lần đầu tiên ta làm rất khó khăn, lang quân ăn xong một miếng cũng tỏ vẻ muốn ăn."

Lục thị: "..."

Nói cho ta nghe chuyện của người và Tử Đan làm gì.

Tuy nhiên, nhận được sự đảm bảo của nàng, Lục thị cảm thấy nhẹ nhõm và tự mình cắt vài miếng rồi phân phát cho những người có mặt.

Từ cô mẫu cùng đại cô thái thái đầu tỏ vẻ hương vị rất ngon, xốp mềm ngọt thơm, bên trong còn có vị ngọt trái cây, lớp kem bên ngoài chỉ trong một ngụm đã tan chảy.

Trịnh thị tương đối cẩn thận, nàng mới vừa đếm, trong lòng vẫn có một nghi vấn, giờ phút này ném thử bánh ngọt ngon, lại càng muốn hỏi: "Tại sao đều là số mười tám thế?"

Ôn Diệp trả lời: "Mười tám đại biểu cho lời chúc tốt đẹp của ta đối với tẩu tẩu, hy vọng tẩu tẩu có thể dung nhan vĩnh trú, vĩnh viễn trẻ trung, tựa như mười tám tuổi."

Lục thị trách cứ: "Nói mê sảng cái gì thế, không sợ bị người chê cười à."

Nếu như khóe miệng nàng ấy có thể hơi thu liễm một chút, có lẽ thật đúng là sẽ khiến người ta cho rằng nàng ấy đang trách cứ

Ôn Diệp.

Ôn Diệp chớp đôi mắt vô cùng chân thành nói: "Đây đều là lời thật lòng"

Cái miệng này cũng quá biết nói chuyện rồi, những người khác cầm lấy đĩa bánh ngọt, nhao nhao quay đầu đi chỗ khác.

Trịnh thị nghe xong thì cảm thấy cạn lời: "..."

Nàng ấy không nên hỏi thì hơn.

Mạnh Tú phu nhân lại càng liên tưởng đến chị em dâu trong nhà mình không đối phó được lẫn nhau, một miếng bánh ngọt đến cổ họng, không lên không xuống được.

Thật đúng là, lại bị Lục Yếu Tâm khoe khoang rồi....

"Nhưng tại sao lại là mãi mãi mười tám tuổi?" Thất thảm Vu thị cảm động thay Lục thị, đồng thời cũng có chút khó hiểu và nghi hoặc.

Lục thị cũng không khỏi nhìn về phía Ôn Diệp, mặc dù biết nàng có một cái miệng "hoa ngôn xảo ngữ, nhưng khi những lời này là nói với nàng ấy, nàng ấy thật sự không tìm được điểm để phản bác.

Sau khi Ôn Diệp nói bánh ngọt là nàng tự tay làm, trong đầu Lục thị luôn hiện ra một người nho nhỏ ngồi xổm dưới bếp lò, khiến cho mặt xám mày tro nhưng vẻ mặt vẫn quật cường, lặp đi lặp lại hơn mười ngày cuối cùng nàng cũng làm được một chiếc bánh.... Hoặc là vẻ mặt khóc lóc vui mừng sau khi làm thành công việc gì đó.

Lục thị nghĩ đến đây thì không khỏi thấy buồn cười, đồng thời cũng không thể chịu nổi mà thương xót cho em dâu của mình.

Ôn Diệp sớm có chuẩn bị, nàng nói: "Nữ tử Đại Tấn, mười lăm cập kê, mười sáu phải lập gia đình, chậm nhất không quá mười bảy, mà nữ tử lập gia đình làm nương tử phần lớn không bằng lúc làm cô nương vô ưu vô lự. Cho nên ta chọn tuổi mười tám, mượn thêm hai năm trời ban, hôm nay ta trao cho tau tẩu, ta mong rằng trong mấy chục năm tới, ngoại trừ ngày sinh nhật, tẩu tẩu ta-Lục thị cũng sẽ có thể thoả mái trải nghiệm niềm vui làm cô nương trong vài ngày, dù sao cũng có hai năm hơn 700 ngày đêm."

Mặc dù nghe có vẻ hơi sốc nhưng mọi người có mặt đều cảm thấy xúc động và khao khát điều đó. Họ không thiếu tiên cũng không thiếu thể diện, thứ duy nhất còn thiếu là một trái tim chân thành như vậy.

So với việc là phụ nữ, làm cô nương tất nhiên là thoả mái và tự do hơn nhiều.

Rốt cuộc Lục Yếu Tâm từ đâu tìm được một nữ nhân miệng ngọt như vậy làm đệ muội chứ.

Mạnh Tứ phu nhân xem như hoàn toàn bái phục, ánh mắt nàng ấy nhìn về phía Lục thị mang theo sự cực kỳ hâm mộ cùng ghen tị, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng.

Nàng ấy lại nhìn Ôn Diệp ngoan ngoãn hiểu chuyện bên cạnh Lục thị, thở dài nói: "Lúc làm cô nương thì không bằng người, sau này gả đi cũng không tốt bằng người, hiện tại xem ra, ta lại thua người rồi."

Để mong chị dâu chung sống hòa bình, Mạnh Tứ phu nhân cũng chỉ có thể mong đợi con trai mình sẽ trở thành thần đồng chỉ sau một đêm.

Lục thị và Mạnh Tứ phu nhân trước đây không đánh không

quen biết liền có giao tình.

Cho dù sau này trở thành bạn tốt, thái độ nói chuyện cũng không thay đổi bao nhiêu.

Lục thị có chút kiêu ngạo nói: "Có ta ở đây, ngươi cứ an tâm làm người thứ hai đi."

Trịnh thị và Trần thị che miệng cười trộm.

Ôn Diệp lần đầu tiên nhìn thấy Lục thị vui vẻ hoạt bát như vậy.

Có bạn bè thật lòng làm bạn như thế này thật tốt biết bao.

Lục thị cảm động xong, còn không quên nhỏ giọng hỏi Ôn Diệp: "Làm những thứ này có phải tốn không ít bạc không?"

Chương 176

Như Ngọc Phương Viên còn có Phù Dung Ký, điểm tâm bình thường đều phải tốn năm lượng đến mười lượng bạc, một hộp khối lượng cũng không phải rất nhiều. Trước mắt chiếc bánh này mười người đều ăn không hết, còn chưa tính qua, nghiên cứu làm điểm tâm còn ước chừng hơn mười ngày, Lục thị cảm thấy khăng định rất hao bạc.

Ôn Diệp không muốn nói dối, vì vậy liền dứt khoát nói thật: "Chỉ dùng chút sữa bột, trứng gà, đường trắng cùng ít trái cây linh tinh thôi."

Những thứ này đối với dân chúng bình thường mà nói có lẽ là đồ ăn tinh quý, nhưng đối với Quốc Công phủ lũng lầy mà nói, là đồ vật không thể bình thường hơn.

Lục thị không tin: "Muội không cần đồ ta, trong lòng ta biết rõ. Sau bữa trưa ngày mai muội tới chính viện, ta có thứ tốt cho muội."

Ôn Diệp nghe vậy liền hoảng loạn: "Thật sự không cần đâu..."

Nhưng Lục thị đã không nhìn nàng nữa.

Đại cô thái thái cùng Từ cô mẫu ăn xong bánh ngọt rất có ánh mắt đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi, đem không gian để lại cho những người trẻ tuổi.

Sau khi Ôn Diệp đưa quà sinh nhật xong, dưới ánh mắt phức tạp của mọi người thành công lui thân đồng thời cũng kéo Diêu thị

đi.

Lục thị cùng mấy vị bạn tốt khó khăn lắm mới có dịp gặp lại, để các nàng riêng tư tâm sự cho thoải thích.

Ôn Diệp và Diêu thị đi tới bên hồ, từ trong tay tỳ nữ cầm một chén thức ăn cho cá, từng nắm từng nắm cho ăn, Diêu Thị nhất thời không nhịn được, lại gần hỏi: "Nhị biểu tẩu, ta có thể hỏi cách làm bánh ngọt như thế nào được không?"

Nàng ấy cũng muốn thử.

Ôn Diệp rắc một nắm thức ăn cho cá, nhìn một đám cá chép găm bơi về phía nàng, nghiêng đầu nói với nàng ấy: "Nếu muội thích, ta sẽ bảo người ta viết phương pháp cho muội, cũng không khó."

Dù sao nó cũng đơn giản, giữ lại cho riêng mình cũng chẳng ích gì...

Diêu thị thâm cảm tạ, trong lòng lại càng thâm nghĩ, sinh nhật mẹ chồng vào ngày thu, khi đó các nàng khăng định đã trở về Lăng thành, nàng ấy quyết định cũng chuẩn bị cho mẹ chồng một bữa tiệc sinh nhật không giống với những năm trước.

Không mong là sẽ giống với nhị biểu tẩu, bởi vì Ôn Diệp có thể đỡ đại biểu tẩu chủ động mở kho riêng, nhưng nàng ấy chỉ hy vọng có thể đỡ mẹ chồng cảm động, để bà ấy chủ động mở miệng giúp mình quản lý hậu trạch.

Nàng ấy chỉ có một tâm nguyện nhỏ như vậy, hẳn là không khó thực hiện chứ?

*

Ba tầng bánh ngọt lớn, cuối cùng không thể ăn hết, còn dư lại

không ít, căn bản là Lục thị muốn để lại ba miếng nhỏ còn lại cho phân cho đám Thanh Tuyết một phần.

Kết quả Mạnh Tú phu nhân nói muốn mang hai miếng trở về cho hai nữ nhi nhà mình ném thử.

Còn hỏi Ôn Diệp phương pháp bảo quản bánh ngọt. Ôn Diệp trả lời: "Hôm nay thời tiết mát mẻ có thể để lâu một chút, nếu muốn để ngày mai ăn, có thể dùng đá giữ lạnh."

Mạnh Tú phu nhân vừa nghe, lúc này nói với Lục thị: "Nói như vậy, người cùng Diệp Nương mỗi người để lại ba miếng, còn lại mấy người chúng ta chia nhau nhé?"

"Người muốn thì cứ lấy đi, dù sao ta muốn ăn thì lúc nào cũng ăn được." Lục thị xa hoa nói xong, liếc mắt nhìn Ôn Diệp.

Mạnh Tú phu nhân: "... Thanh Tuyết, tới giúp ta cắt miếng lớn đi."

Cuối cùng, các nhà chia làm ba miếng nhỏ, bao gồm cả Lục thị và Ôn Diệp.

Lục thị tiễn mấy người bạn tốt ra về, vẻ mặt tươi cười trở lại Lâm Thủy các.

Ôn Diệp còn chưa kịp đi, Lục thị đã gọi nàng lại: "Đừng quên điều ta đã nói với muội, ngày mai đến chính viện một chuyến."

Nếu muốn giữ chặt ai đó thì tâm ý và ý tưởng sẽ rất quan trọng, nhưng sự trung thực cũng không thể thiếu.

Ôn Diệp không muốn Lục thị hiểu lầm chuyện "bánh ngọt", thế là nàng đành nhấn mạnh lần nữa: "Ta trở về sẽ lấy phương pháp làm bánh ngọt ra, đến lúc đó tẩu tẩu sẽ biết ta không nói dối."

Lục thị không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: "Ta muốn phương pháp của muội làm cái gì, chẳng lẽ lúc ta muốn ăn muội còn không làm cho ta à?"

Cơ hội biểu hiện tốt như vậy, Ôn Diệp đương nhiên muốn mãnh liệt phủ quyết: "Tẩu tẩu muốn ăn lúc nào thì ta đều sẽ làm."

Lục thị nhìn nàng một cái, cười nói: "Đã như vậy, muội còn đưa phương pháp làm gì."

Ôn Diệp mơ hồ hiểu ra điều gì, nàng dừng một chút nói: "Đều nghe theo tẩu tẩu."

Chương 177

Lục thị không được tự nhiên giả vờ ho một tiếng nói: "Được rồi, muối cũng mệt mỏi hơn nửa ngày, về Tây viện nghỉ ngơi đi."

Ôn Diệp cong môi, dường như nàng cũng đã phát hiện ra một mặt khác của Lục thị.

Cho đến khi trở lại chính viện, nụ cười trên mặt Lục thị cũng không vơi xuống bao nhiêu, Tiển ma ma hôm nay không đến Lâm Thủy các, Thanh Tuyết Bạch Mai ngược lại vẫn đi theo bên người Lục thị hầu hạ.

Thấy phu nhân nhà mình vui vẻ như thế, Tiển ma ma gọi nữ nhi Thanh Tuyết tới hỏi thăm tình hình, sau khi biết được hết thấy, bà ấy cũng mừng thay phu nhân nhà mình, có thể có một chị em dâu không gây chuyện đã rất khó, mà vị nhị phu nhân Tây viện này tựa hồ còn không chỉ như vậy.

Lục thị bảo Tiển ma ma đem bánh ngọt cất kỹ, chờ tiểu thế tử cùng nhị công tử trở về, bữa tối sẽ dọn lên bàn cùng nhau ăn.

Ban ngày gặp gỡ bạn bè, ban đêm mới là cùng người nhà.

Tiển ma ma cao hứng đáp ứng, bà ấy cảm thấy thế gia phu nhân Thịnh Kinh, cũng không ai được gả tốt bằng phu nhân nhà bà, từ một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ liền có thể nhìn ra.

Quốc công gia nguyên ý nhân nhượng, để mặc tùy tiện cho phu nhân quây, chỉ mỗi điểm này cũng rất khó có được.

Từ Quốc Công và hai đứa con trai trở lại phủ vào cuối giờ Thân.

Trên đường trở về chính viện, Từ Quốc Công cùng hai đứa con trai nói: "Hôm nay là sinh nhật Nương các con, không được chọc nường con tức giận biết không?"

Từ Cảnh Dung bị nhắc tới lỗ tai đều nổi kén, cậu nhìn hộp thức ăn trong tay cha mình, nhịn không được hỏi: "Cha, vì sao hàng năm cha đều mua trang sức của Lưu Vân Trai thế ạ?"

Từ Quốc Công đưa ánh mắt nhìn cậu rồi nói: "Con thì biết cái gì?" "Nương con thích trang sức của Lưu Vân Trai".

Y đã đặt trước ba tháng mới mua được thứ này đây.

Từ Cảnh Dung bĩu môi: "Mặc kệ thích đến mấy, mỗi năm đều tặng như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên hết."

Một bên Từ Cảnh Lâm ôm điểm tâm hộp ngậy thơ nói: "Điểm tâm ở Ngọc Phương Viên ăn ngon nhất, ta mua cho Nương, Nương nhìn thấy khẳng định sẽ rất vui!"

Nói xong, cậu nhóc quay đầu hỏi: "Đại ca, huynh chuẩn bị tặng cái gì?"

Từ Cảnh Dung ưỡn ngực nói: "Lan này ta thi trắc nghiệm tốt, còn được tiên sinh khích lệ, đây chính là quà sinh nhật ta tặng cho nường."

Từ Cảnh Lâm lắc đầu nói: "Nương nhất định thích điểm tâm ta mua nhất!"

Từ Quốc Công khụ khụ nói: "Con thích không có nghĩa là nường con cũng vậy, khẳng định nường ấy sẽ thích trang sức ta mua nhất cho xem."

Phụ tử ba người so đo với nhau trên đường trở về chính viện.

Lục thị nhìn thấy ba người bọn họ, trong mắt không có gì bất ngờ, ngữ khí bình thường nói: "Đã về rồi sao."

Từ Quốc Công xua mọi người lui ra, đem hộp quà đặt trước mặt Lục thị nói: "Mau mở ra xem đi."

Hai huynh đệ Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm cũng tranh nhau lấy quà mình chuẩn bị ra, trăm miệng một lời nói: "Nương, xem quà của con trước!"

Lục thị không vội mở ra, lần lượt nhìn qua sau đó nói: "Trang sức, điểm tâm Ngọc Phương Viên, Cảnh Dung hẳn là được hạng "Nhất" văn chương có đúng không?"

Thần sắc Lục thị nhàn nhạt: "Hang năm đều là ba thứ này, có gì bất ngờ đâu."

Ba cha con: "...

*

Ôn Diệp mang theo ba miếng bánh ngọt nhỏ trở lại Tây viện, lúc này mới đến giờ Thân một khắc.

Từ Ngọc Tuyên ở tây viện xem Kỉ ma ma đá cầu xong, lại cùng cha Từ Nguyệt Gia dùng bữa trưa, lại ở lại sườn viện ngủ trưa ngon lành, cuối cùng cũng chờ Ôn Diệp trở về.

"Nương!" Từ Ngọc Tuyên mới từ sườn viện tới, đang định cầm chiếc ghế nhỏ tiếp tục đứng trước cửa, thì nhìn thấy bóng dáng ngoài viện, vội vút ghế con, nhắc chân đi về phía Ôn Diệp, vừa chạy vừa đi.

Ôn Diệp nhìn thấy bóng dáng đứa bé, mới đột nhiên phát hiện

mình đã mấy ngày không gặp Từ Ngọc Tuyên.

Để tránh cậu bé tiết lộ thông tin khi quay lại gặp nàng, mấy ngày trước, nàng không để cho Từ Ngọc Tuyên đi vào trong viện.

Từ Ngọc Tuyên đột nhiên dừng chân cách Ôn Diệp vài bước, hai bàn tay chấp sau lưng, lộ ra cái bụng nhỏ tròn vo, mặt xoay ra, hai gò má phồng lên, sau khi Ôn Diệp đến gần, bắt đầu hừ hừ.

Ôn Diệp nhướng mày, nhấc chân lên, bình tĩnh lướt qua người nào đó đang tức giận, chậm rãi đi về phía trước, sau đó tùy ý nhìn xung quanh hỏi: "Ai đang tức giận vậy ta?"

Chương 178

Cho rằng Ôn Diệp thật sự không nhìn thấy mình, Từ Ngọc Tuyên nóng nảy, vội xoay người, vừa đuổi theo vừa nói: "Là Tuyên Nhi!"

Kỷ ma ma vừa mới chào đón: "..."

Mới gặp nhau được một lúc, thiếu gia lại bị nhị phu nhân dắt mũi nữa rồi.

Ôn Diệp đi rất chậm, sau khi Từ Ngọc Tuyên đuổi theo, nàng cũng dừng bước, tầm mắt buông xuống, ánh mắt kinh ngạc: "Ta mang bánh ngọt ngon cho Tuyên nhi, Tuyên nhi vì chuyện này mà tức giận sao?"

Từ Ngọc Tuyên há cái miệng nhỏ nhắn: "Ăn ngon không?"

Bánh ngọt thành công hấp dẫn Từ Ngọc Tuyên.

Ôn Diệp đưa tay, Đào Chi đưa hộp thức ăn đựng bánh ngọt cho nàng, Ôn Diệp cầm hộp thức ăn, cúi người, mở ra trước mặt Từ Ngọc Tuyên.

Bánh ngọt thơm ngào xông thẳng vào mũi, Từ Ngọc Tuyên nháy mắt tròn tròn mắt, ngẩng đầu lên hỏi: "Bánh ngọt?"

Ôn Diệp không nhanh không chậm khép nắp thức ăn lại, hỏi cậu bé: "Còn giận không?"

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên nhìn điểm tâm bị che lại.

Cậu bé vội vàng lắc đầu: "Không giận nữa."

Xong rồi, Ôn Diệp bảo Kỷ ma ma cầm hộp thức ăn, đồng thời dặn dò: "Đừng để tiểu công tử ăn nhiều quá, một miếng là đủ rồi."

Kỷ ma ma đáp: "Vâng."

Từ Ngọc Tuyên thấy đồ ăn ngon đến tay Kỷ ma ma, vội vàng tiến lại gần, ngọt ngào cười: "Ma ma-"

Kỷ ma ma: "..."

Không hiểu sao bà ấy cứ có cảm giác nụ cười này quen thuộc tới mức không thể giải thích được....

Kỷ ma ma mở hộp thức ăn ra, thấy một miếng bánh to bằng bàn tay trẻ con, nghĩ ngợi một hồi, bà ấy quyết định cắt một miếng bánh ra làm hai.

Còn một canh giờ nữa là đến giờ dùng bữa tối, vì vậy tốt hơn hết bây giờ chỉ nên ăn ít đồ ăn nhẹ để lấp đầy dạ dày.

Từ Ngọc Tuyên trơ mắt nhìn miếng bánh ngọt thuộc về mình đột nhiên nhỏ đi, nhóc con nhỏ giọng lên án: "Ma ma, thiếu rồi!"

Kỷ ma ma bảo Nhẫn Đông lấy phần đi còn lại, chỉ vào một góc bánh ngọt trên bàn nói: "Không ít đâu, lão nô xem rồi, tiểu công tử mau ăn đi."

Bánh ngọt mềm mại, Kỷ ma ma chuẩn bị cho Từ Ngọc Tuyên một cái muống nhỏ, để cho cậu bé tự mình múc ăn.

Từ Ngọc Tuyên mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, tay cầm muống nhỏ buông lỏng, sau đó trượt xuống đất, xoay người chạy vào

trong thư phòng.

Số lượng kịch càng ngày càng nhiều, Ôn Diệp lại thêm một giá sách, giờ phút này nàng đứng ở trước giá sách, bộ dáng nghiêm túc kia không biết còn tưởng rằng nàng đang chọn những tác phẩm lớn được truyền từ đời này sang đời khác.

Từ Ngọc Tuyên chạy một đoạn đi một đoạn, cuối cùng cũng đi tới trước mặt Ôn Diệp, giống như cáo trạng nói: Nương, ma ma cướp của con-"

Từ "bánh ngọt", Ôn Diệp hôm nay chỉ nói vài lần, cho nên Từ Ngọc Tuyên còn chưa nhớ rõ.

Ôn Diệp cẩn thận đọc tóm tắt câu chuyện ở trang đầu tiên của kịch, nhìn cậu bé một lúc rồi nói: "Con muốn nói ma ma cướp bánh ngọt của con á?"

Từ Ngọc Tuyên "ừ" gật đầu: "Nương, giúp một tay?"

Ôn Diệp cười một tiếng, lại đổi quyển khác, nàng đại khái đoán được hẳn là Kỷ ma ma cảm thấy một miếng bánh ngọt đối với Từ Ngọc Tuyên mà nói là quá nhiều, cho nên cắt đi một nửa hoặc hơn phân nửa, kết quả bị tiểu tử này phát hiện.

Ôn Diệp chưa từng nuôi con, đối với chuyện Từ Ngọc Tuyên một lần có thể ăn được bao nhiêu, nhất định là Kỷ ma ma người luôn chăm sóc cậu bé, chắc chắn là người hiểu rõ cậu bé nhất.

Từ Ngọc Tuyên chạy tới tìm nàng cáo trạng, chỉ có thể nói là tìm lầm người.

Cuối cùng cũng tìm được kịch ưng ý, Ôn Diệp cúi đầu nhìn Từ Ngọc Tuyên nói: "Con còn không ăn bánh ngọt nương mang cho, tại sao nương lại phải giúp con?"

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên ngây thơ, đầu có chút không xoay được, nhưng vẫn mềm giọng nói: "Tuyên nhi ăn-"

Ôn Diệp gãi gãi cằm cậu bé, sau đó nghiêm túc nói: "Cho nên mau trở về ăn đi, ăn xong nường nhất định thay con chủ trì công đạo."

Giống như có chỗ nào đó không đúng, nhưng Từ Ngọc Tuyên bị đẩy ra khỏi thư phòng cũng không thể nghĩ rõ được.

Kỷ ma ma một mực chờ ở trong phòng, thấy Từ Ngọc Tuyên quả thật "bị đuổi ra" khỏi thư phòng, đáy mắt hiện lên ý cười, bà ấy tiến lên nghênh đón nói: "Tiểu công tử, còn muốn ăn bánh ngọt hay không?"

Từ Ngọc Tuyên chân chừ nửa bước, cuối cùng vẫn khẳng định gật đầu: "Ăn!"

Ăn xong nường mới giúp nhóc.

Từ Ngọc Tuyên một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, cầm lấy muống nhỏ chuyên dụng của mình, ăn từng miếng từng miếng.

Khi ăn những món chưa từng nếm qua, khiến cho người ta luôn có một cảm giác khác lạ.

Từ Ngọc Tuyên chỉ cảm thấy bông hoa nhỏ màu trắng trên đó như nước chảy vào miệng, chui vào trong bụng.

Một miếng bánh ngọt nhỏ, Từ Ngọc Tuyên ăn gần hai khắc đồng hồ, cậu bé ăn xong miếng cuối cùng, Kỷ ma ma đưa chén nước ấm qua, sau đó nói: "Tiểu công tử không phải cũng chuẩn bị quà sinh nhật cho Quốc công phu nhân sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Ngọc Tuyên lộ ra vẻ bưng tỉnh "Muốn đi!"

Về chuyện ăn xong tìm nương đến hỗ trợ, Từ Ngọc Tuyên đã bất tri bất giác quên đến chín tầng mây.

Nhưng đứa nhỏ hai tuổi làm sao có thể nhớ rõ sinh nhật trưởng bối, còn sớm chuẩn bị quà sinh nhật?

Hết thấy đều là Kỷ ma ma dạy trước, Lục thị coi Từ Ngọc Tuyên là con ruột, là vẫn bối được cẩn thận yêu thương, vào ngày sinh nhật trưởng bối ít nhiều phải thể hiện chút cảm kích. Cho dù là nói vài lời chúc phúc cũng đã là tốt rồi.

Chương 179

Ở tuổi này của Từ Ngọc Tuyên cũng không làm được gì khác, Kỷ ma ma liền lặng lẽ dạy cậu bé mấy từ chúc mừng sinh nhật.

Nhưng cho dù chỉ là hai câu chúc phúc, Lục thị cũng vẫn vui mừng không thôi, nàng ấy vẫn là lần đầu tiên nghe Từ Ngọc Tuyên nói một chuỗi dài như vậy.

So sánh ra, lão tam trên bàn càng thêm “bình thường không có gì la

Còn lại hai miếng bánh ngọt, chờ sau khi Kỷ ma ma ôm Từ Ngọc Tuyên rời đi, Ôn Diệp bảo Liễu Nha cầm đi, ném thử cùng Liễu Tâm.

Vân chi và Đào Chi đi theo nàng, đồ ăn thức uống không thiếu, công việc cũng không nặng nhọc.

Liễu Nha và Liễu Tâm thay hai người chia sẻ rất nhiều, Ôn Diệp cân nhắc đến việc tăng lương cho hai người.

Về phần Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp nhớ lại lần đầu tiên hân ăn bánh ngọt với tốc độ không nhanh không chậm, hẳn là không thích ăn cho lắm.

Năm sau Từ Nguyệt Gia vẫn luôn rất bận rộn, mặc dù không có án mới phát sinh, nhưng Hình bộ tích lũy rất nhiều án sai cùng án cũ, tất cả đều là vấn đề thời kỳ tiên đế để lại, gần như 90% trong số đó cần phải được sắp xếp lại.

Hai ngày sau, Từ Quốc Công ở tiền viện chờ Từ Nguyệt Gia.

Mãi đến giờ Tuất mới thấy người.

Từ Nguyệt Gia đi vào thư phòng, nhìn thấy huynh trưởng, đáy mắt hiện lên kinh ngạc, hỏi: "Huynh trưởng có việc gì tìm ta sao?"

Từ Quốc Công không biết nói như thế nào, có chút không được tự nhiên nói: "Đệ có biết đệ muội đã làm gì trong ngày sinh nhật của tẩu tẩu không?"

Từ Nguyệt Gia vòng qua án sách, xoay người đem sách trong tay đặt lại trên giá sách, lạnh nhạt trả lời: "Biết."

Từ Quốc Công thở dài: "Cũng không biết đệ muội học từ đâu, vừa là bánh sinh nhật vừa là que pháo hoa bày thành chữ "Tâm"', đồ dành tẩu tẩu đệ đến tận hôm nay cũng nhớ mãi không quên."

Từ Nguyệt Gia chỉ biết chuyện nàng chuẩn bị bánh ngọt, không rõ Ôn Diệp còn chuẩn bị gì khác.

Nhưng nghĩ đến hai giá sách đầy kịch của nàng, không có gì đáng ngạc nhiên khi nàng có thể làm được điều này.

Khóe môi Từ Nguyệt Gia hơi nhếch lên, ngược mắt nhìn lại: "Cho nên hôm nay huynh trưởng vì chuyện này mà đến sao?"

Từ Quốc Công nói thẳng: "Quà sinh nhật của ta và Cảnh Dung Cảnh Lâm bị so sánh thành cận bã rồi."

Từ Nguyệt Gia nói thẳng: "Chúng tở huynh trưởng không đủ chu đáo rồi."

Từ Quốc Công ghen hòng.

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Huynh trưởng cũng nên cố gắng."

Vẻ mặt Từ Quốc Công hơi phức tạp: "... Tử Đan, đệ có hiểu ý vì huynh không?" Từ Nguyệt Gia bất vi sở động, hẩn từ Hình bộ mang về một ít tư liệu vụ án cũ, chuẩn bị trước khi ngủ thì đọc lại một chút: "Việc này liên quan gì đến ta sao?"

Từ Quốc Công: "Đương nhiên có liên quan đến đệ, đệ muội là thê tử của đệ, sự chú ý hẩn là đặt ở trên người đệ mới đúng, nếu không còn có Tuyên nhi, hoặc là cứ ở tây viện đợi ăn ngon uống ngon, Quốc Công phủ cũng sẽ không bạc đãi muội ấy, luôn bám lấy tẩu tẩu đệ làm gì? Đệ là lang quân của muội ấy, đệ phải biết kiểm chế lời nói và hành động của thê tử mình."

Từ Nguyệt Gia vẫn luôn lạnh nhạt nói: "Chị em dâu hòa thuận không tốt sao?"

Từ Quốc Công hơi bất mãn: "VẬY cũng quá hòa thuận rồi."

"Năm ngoái ta tặng quà sinh nhật cho tẩu tẩu đệ, nàng ấy đều rất thích, năm nay đột nhiên thay đổi thái độ như thế" Từ Quốc Công còn không nói đến ngay cả hai câu chúc mừng của con trai hẩn cũng đem so sánh với ba cha con bọn họ.

Từ Nguyệt Gia: "Việc này với Diệp Nương thì có liên quan gì?"

Từ Quốc Công: "Đương nhiên là có liên quan đến muội ấy rồi, dù sao đệ cũng là bạn giường của đệ muội, muội ấy học đâu ra chuyện phù phiếm như vậy, đệ cũng không biết sao?"

Từ Nguyệt Gia dừng một lát, trả lời: "Biết."

Từ Quốc Công lập tức nói: "Nói với ta đi."

Từ Nguyệt Gia không suy nghĩ nửa khắc, quyết đoán lên tiếng

từ chối: "Ta khuyên huynh trưởng nên tìm cách khác cho thỏa đáng."

Kinh nghiệm xem kịch nhiều năm cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng có được.

"Còn nữa," Từ Nguyệt Gia lại nói: "Thỉnh huynh trưởng chú ý dùng từ."

Từ Quốc Công: "..."

"Là huynh trưởng không đúng." Từ Quốc Công thở dài: "Tuy nói đều là trang sức của Lưu Vân Trai, nhưng kiểu dáng hàng năm vẫn khác nhau. Nhưng đại tẩu đệ lại nói quà sinh nhật ta tặng mấy năm nay đều giống nhau, nàng đã đoán chán rồi."

Chương 180

Những lời như vậy, Từ Quốc Công cũng chỉ có thể thỉnh thoảng nói với đệ đệ ruột là Từ Nguyệt Gia, nếu kể cho hai đứa con trai nghe, không quá nửa canh giờ là sẽ truyền đến tai thê tử.

Từ Nguyệt Gia nghe được câu "au giống nhau" kia, không biết là nhớ tới cái gì, thân sắc loé lên vẻ vi diệu cùng khó tả.

Đưa tay lật qua một trang tư liệu, Từ Nguyệt Gia cuối cùng ngẩng đầu hỏi: "Huynh trưởng, gần đây huynh không có việc gì để làm sao?"

Từ Quốc Công đối diện với ánh mắt đệ đệ, đáp lại không chút do dự: "Hoàng thượng có giao công việc cho ta, nửa tháng trước ta đã hoàn thành được khá khá rồi, trước đó không lâu ta còn trợ giúp Công bộ cải tiến một loại cung bắn cự ly xa."

Từ quốc công luôn công tư phân minh, làm việc cũng không kéo dài, vẫn luôn làm việc này xong, mới tiếp nhận việc tiếp theo.

Từ Nguyệt Gia nói: "Hôm nay ta nghe Hoàng thượng nói tiểu doanh sáu có một loại binh khí lạ. Nếu huynh trưởng không có việc gì, không ngại mời tự đi điều tra."

Từ Quốc Công vô thức muốn đồng ý, lời vừa định nói ra khỏi miệng, nhưng lại khó khăn nuốt xuống.

Giải quyết sự tình phải có cái trước cái sau, Từ Quốc Công nói: "Nếu đệ rảnh rồi thì vẫn nên cùng đệ muội thành thật nói chuyện với nhau một chút, không vì chính bản thân đệ, thì

cũng vì nể tình ta là huynh trưởng của đệ đi."

Tiểu doanh sáu có gì bất thường ư? Y phải đến kiểm tra một chút mới được.

Không đợi Từ Nguyệt Gia trả lời, trước khi đi Từ Quốc Công còn nói: "Thuận tiện hỏi giúp vi huynh một chút, bánh ngọt kia làm như thế nào."

*

Buổi tối, Ôn Diệp mới từ phòng bên đi ra, Đào Chi liền vào trong bẩm báo, nói Từ Nguyệt Gia này giờ đều ở Tây viện.

Ôn Diệp ít nhiều có chút kinh ngạc, bình thường giờ này, Từ Nguyệt Gia không phải đều sẽ trực tiếp tá túc ở tiền viện sao?

Từ Nguyệt Gia rửa mặt xong, Ôn Diệp đã dựa vào giường, trong tay vẫn cầm một quyển sách.

Không đợi Từ Nguyệt Gia tới gần, Ôn Diệp lựa chọn nói rõ: "Lang quân, hôm nay thân thể ta không được khỏe."

Động tác vén chăn của Từ Nguyệt Gia thoáng cứng đờ, thật lâu sau mới nói: "... Nàng suy nghĩ nhiều rồi."

Vậy là tốt rồi.

Không trách Ôn Diệp nghĩ nhiều, một nam nhân ngẫu nhiên sẽ có chút nhu cầu về chuyện kia, Từ Nguyệt Gia cũng không phải không như vậy, đột nhiên giờ này hắn quay về Tây viện ngủ, nàng là một người phụ nữ có tư tưởng hiện đại, liên tưởng đến chuyện này là chuyện rất tự nhiên.

Đợi Từ Nguyệt Gia đi lên, Ôn Diệp khép sách lại, hỏi: "Lang quân có việc muốn hỏi ta sao?"

Không liên quan đến chuyện đó, thì chắc chắn phải có nguyên nhân khác. Từ Nguyệt Gia sẽ không vô duyên vô cớ làm điều thừa.

"Đúng là có một điều." Từ Nguyệt Gia không thay Từ Quốc Công giấu diếm, nói: "Huynh trưởng nhờ ta hỏi nàng phương pháp chế biến bánh ngọt."

Ôn Diệp: "Chỉ cái này thôi à?"

Từ Nguyệt Gia "Ừ một tiếng, sau đó nhìn về phía nàng.

Ôn Diệp chống lại ánh mắt của Từ Nguyệt Gia, mở miệng cự tuyệt: "Không được."

Nói cho Diêu thị là bởi vì nàng biết Diêu thị học sẽ không ảnh hưởng đến nàng.

Nếu để cho Từ Quốc Công biết phương pháp, thì nàng còn có vị trí nào bên cạnh Lục thị nữa.

Vì thế Ôn Diệp nói: "Không bằng ta coi như lang quân hôm nay chưa tới?"

Từ Nguyệt Gia cũng không nghĩ nhiều đến việc lấy phương pháp về cho huynh trưởng nhà mình, nhưng hắn vẫn tiếp tục hỏi: "Phương pháp đó rất quan trọng sao?"

Ôn Diệp thấy vẻ mặt hắn nhạt nhẽo, đoán ra tâm tư của hắn, dường như cũng không kiên định lắm.

Trong lòng có tính toán, môi Ôn Diệp hơi cong lên nói: "Nếu đại ca muốn lấy lòng tẩu tẩu hắn là phải tự mình suy nghĩ phương pháp, học theo ta, tẩu tẩu chưa chắc sẽ thích."

"Nếu như là ta muốn ăn? Nàng sẽ như thế nào?" Từ Nguyệt Gia đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Ôn Diệp: "... Ta cảm thấy mì trường thọ hợp với khí chất của lang quân hơn."

Hơn nữa nàng nhớ mang máng sinh nhật Từ Nguyệt Gia vào mùa thu, hiện tại vẫn còn rất sớm.

"Tâm ý là thứ độc nhất vô nhị." Ôn Diệp thần sắc có chút nghiêm túc nói: "Lang quân, chàng có hiểu không?"

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia bình tĩnh: "Nàng là đang nhắc nhở ta sao?"

Ôn Diệp thiếu chút nữa không kịp phản ứng ý tứ trong lời nói của hắn.

Sinh nhật của nàng dường như cách hiện giờ cũng không xa lắm.

Suy nghĩ một lát, Ôn Diệp nói: "Ta không giống người khác, ta thích chủ động đòi hỏi."

Một câu hai ý nghĩa.

Ôn Diệp không nhanh không chậm nằm xuống.

Nhắm mắt lại nói: "Lang quân cứ chờ đi."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Chương 181

Đại cô thái thái cùng Diêu thị sẽ không ở lại Thịnh Kinh lâu, đại cô thái thái dù sao cũng là người Thịnh Kinh sinh ra và lớn lên ở Thịnh Kinh, ngược lại còn tốt.

Diêu thị thì khác, nàng ấy tổng cộng chỉ tới Thịnh Kinh hai lần, lần đầu tiên là lúc còn nhỏ, ký ức đã sớm không rõ ràng, lần này theo bà bà hồi kinh, tuy nói đi mấy bữa yến tiệc, nhưng phong cảnh Thịnh Kinh còn chưa chính thức thưởng thức qua.

Hôm nay phải về Lăng thành, nàng ấy muốn đi dạo xung quanh một chút, lĩnh hội một phen phong thổ nhân tình của Thịnh Kinh.

Sau khi biết chuyện, Văn thị đã chủ động mời một số người thân, bạn bè đến ngoại ô Thịnh Kinh nhân dịp chuyến du xuân đến vui chơi.

Trong đó bao gồm cả Diêu thị, mặc dù Văn thị cùng Diêu thị chưa từng thân nhau, nhưng họ chỉ gặp nhau vài lần và tính tình lại hợp nhau đến lạ.

Diêu thị nhận được lời mời liền đến Tây viện hỏi Ôn Diệp có muốn đi cùng không.

Ôn Diệp cũng nhận được thiệp mời, ở ngoại ô Thịnh Kinh, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi."

Ở nhà gần nửa tháng, cũng nên ra ngoài hóng gió.

Vạn vật hồi xuân, Ôn Diệp đột nhiên nhớ tới mấy món rau dại tươi mới ăn cách đây không lâu.

Đi ngoại ô thì nên ăn mặc đơn giản một chút, Ôn Diệp bảo Vân Chi và Đào Chi chuẩn bị hai bộ xiêm y nhẹ nhàng.

Hôm nay trời trở nên ấm hơn, Lục thị cũng lần lượt nhận được mấy thiệp mời của các nhà khác, trong đó có một số thiệp có thể từ chối, nhưng số còn lại thì không.

Biết được Ôn Diệp muốn cùng Diêu thị đến ngoại ô du xuân, Lục thị cũng không ép nàng đi cùng mình.

Yến tiệc đầu tiên Lục thị muốn đi là yến tiệc ngắm hoa do Tĩnh An Hầu phu nhân tổ chức.

Thế tử Tĩnh An Hầu năm ngoái đã đính hôn, người đính hôn đính chút quan hệ với Quốc công phủ, chính là con vợ cả - Cửu cô nương của Vĩnh Thành bá phủ, mà Vĩnh Thành bá phủ lại kết thân cùng Ôn gia, Ôn gia lại cùng Quốc công phủ thành thông gia.

Tĩnh An Hầu phu nhân hôm nay tổ chức tiệc ngắm hoa này là vì nữ nhi cập kê.

Quốc công phủ cùng Tĩnh An Hầu phủ có giao tình không sâu, liên lụy nhiều nhất đại khái chính là Tĩnh An Hầu phủ có một thứ nữ cách đây không lâu thành trắc phi của Văn Vương, mà Văn Vương tựa hồ vẫn không thích Từ Nguyệt Gia.

Sau khi hỏi rõ đám người Ôn Diệp muốn đi đâu ở ngoại ô kinh thành, Lục thị nói: "Ta nhớ bên đó có một thôn trang, là sản nghiệp của Tây viện, trên thôn trang có một sườn núi nhỏ, trông toàn cây ăn quả, hôm nay cũng đã đến mùa nở hoa, nếu đi du xuân mệt mỏi, đến đó cũng không tồi."

Ôn Diệp tưởng tượng một chút, quả thật không tệ, nói không chừng còn có thể hái chút cánh hoa về làm điểm tâm ăn.

Nếu không còn có thể uống trà hoa, ngâm cánh hoa tắm, phơi khô mài thành phấn làm phấn thơm cũng được.

"Liễu Nha trước kia theo ta đi qua đó một lần, muội mang theo nàng ấy là được." Lục thị lại nói. Ôn Diệp gật đầu: "Được."

Biết được phải theo Nhị phu nhân cùng đi chơi trong tiết thanh minh, Liễu Nha còn chưa trở lại phòng mình đã bắt đầu nhắc tới: "Vùng ngoại ô nhiều muỗi, phải mang nhiều bột thuốc khử trùng xà, nước và thức ăn cũng phải đa dạng một chút."

Trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra được nhiều, Liễu Nha quay đầu hỏi: "Liễu Tâm, muội cảm thấy còn thiếu sót gì khác không?"

Không đợi Liễu Tâm trả lời, Liễu Nha lại nói: "Đúng rồi, còn phải mang theo hai cái áo choàng, vùng ngoại ô gió lớn."

Liễu Tâm: "Chỉ là du xuân, sao tỷ lại kích động như vậy?"

Liễu Nha ngẩn hoặc: "Ta có sao?"

Liễu Tâm: "Có."

Liễu Nha kỳ quái nhìn nàng ấy, đột nhiên hỏi: "Liễu Tâm, có phải muội cũng muốn đi không?"

Liễu Tâm phủ định cực nhanh: "Tỷ suy nghĩ nhiều rồi."

Liễu Nha thấy thần sắc nàng ấy cũng không có vẻ gì là giả vờ, liền nói: "Hôm nay ta phải cùng Nhị phu nhân ra ngoài, Tây viện bên này muội cũng giúp ta trông coi nhé."

Người có năng lực thì luôn phải vất vả hơn bình thường.

Đây là điều mà Liễu Nha học được từ Ôn Diệp.

Liễu Tâm: "..."

Cứ như vậy đại cô thái thái cùng Lục thị đến Tĩnh An Hầu phủ, Ôn Diệp cùng Diêu thị được Văn thị mời cùng đi ngoại ô chơi tiết thanh minh.

Bốn người cùng một lúc ra khỏi phủ, đại cô thái thái thấy hai người ăn mặc đơn giản, trong lời nói tỏ ra hâm mộ, nhin không được nói: "Vẫn là tuổi trẻ tốt hơn."

Chương 182

Bà ấy cũng muốn đi du xuân.

Nhưng ai bảo huynh trưởng nhà mẹ đẻ của Tĩnh An Hầu phu nhân làm việc ở Lại bộ chứ, người ta đều nói nhi tử lớn lên thì không cần quan tâm, đại cô thái thái lại không nghĩ như vậy.

Nhi tử của bà ấy đã coi như không thua kém ai, còn làm cho người ta quan tâm như vậy.

Đại cô thái thái hoàn toàn không thể tưởng tượng nếu như người mình sinh ra là một công tử bột, vậy đời trước bà ấy phải tạo bao nhiêu nghiệp chứ.

Diêu thị hoàn toàn không dám nhìn ánh mắt bà bà mình, khi biết được hôm nay bà bà muốn cùng đại biểu tẩu đến Tĩnh An Hầu phủ dự tiệc, đáy lòng nàng ấy lặng lẽ dâng lên một sự vui sướng.

Diêu thị biết điều này không đúng, nhưng nàng ấy nhịn không được, đây hình như là lần đầu tiên mà nàng ấy ra ngoài du ngoạn, mà bà bà lại phải đi xã giao.

Xung quanh có người, nàng ấy còn có thể duy trì được một chút, đợi lên kiệu, trong xe chỉ có nàng ấy và Ôn Diệp, Diêu thị cuối cùng cũng nhịn không được, len lén cười ra tiếng.

Ôn Diệp cười nhìn lại, hỏi nàng ấy: "Muội nghĩ đến chuyện gì thú vị sao?"

Diêu thị lắc đầu nói: "Nhị biểu tẩu không biết đâu, nếu ở Lăng thành thì hôm nay đến lượt ta đi dự yến hội, bà bà ta cũng đến đây du xuân cho xem."

Hai tháng ở chung, Diêu thị biết Ôn Diệp và bà bà mình là cùng một dạng người, vừa vắn có mấy lời muốn nói với nàng ấy.

Ôn Diệp tò mò về cuộc sống của đại cô thái thái ở Lăng Thành, không khỏi cười hỏi: "Đại cô thú vị như vậy sao?"

Diêu thị bật chế độ tán gẫu, nói: "Đúng vậy, ta với lang quân thành thân vẹn vẹn hai tháng, bà bà liền đem quyền quản gia giao cho ta, từ đó về sau chính là ta đi ứng đối với những phu nhân nhà quan lại ở Lăng thành, mà bà bà chỉ để ý tiêu dao khoái hoạt."

Thời gian dài, Diêu thị thỉnh thoảng cũng sẽ sinh ra một ít ý nghĩ hoang đường, sao bà bà không sinh thêm một đứa con trai, như vậy nàng ấy hẳn là có thể có một chị em dâu cùng nhau chia sẻ.

Vẻ mặt Diêu thị rối rắm, hưng phấn cùng áy náy đồng thời xuất hiện trên mặt nàng ấy.

"Nói thật, kỳ thật ta rất đau lòng cho mẹ chồng, một mình nuôi dưỡng lang quân lớn, lại vì tiên đồ của chàng mà trù tính, hiện giờ lang quân đã thành gia lập nghiệp, bà bà muốn thoả mái một chút, ta đều có thể hiểu được, chỉ là chút vấn đề là bà bà luôn thích ở trước mặt ta tiêu dao."

Trước kia Diêu thị không hiểu vì sao phải như vậy, hôm nay nhìn thấy ánh mắt của bà bà, nàng ấy mơ hồ hiểu được chút ít.

Dường như nếu làm được điều này, hạnh phúc sẽ được nhân đôi.

Ôn Diệp đương nhiên đã hiểu, suy nghĩ của đại cô không khác gì

nàng.

Bởi vậy nàng rất thấu hiểu đối phương.

Ôn Diệp cười vỗ vỗ đầu gối Diêu thị nói: "Hôm nay muội vui vẻ chơi đi, không cần cảm thấy mắc nợ, dù sao muội cũng chỉ có thể thoả mái một ngày này, đại cô mẫu cũng mệt mỗi hai ngày nay rồi."

Diêu thị nghe xong, hai mắt trừng lớn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu: "Nhị biểu tẩu, tau thật... biết an ủi người khác."

Các nàng cùng Văn thị ước định gặp nhau ở ngoài cửa thành.

Ngoại trừ Ôn Diệp và Diêu thị, Văn thị chỉ mời bạn thân nhất trong khuê phòng của mình, bạn thân lại dẫn theo muội muội cùng đi.

Khi Ôn Diệp và Diêu thị tới ngoài thành, Văn thị đã ở đó.

Nàng ấy giới thiệu với hai người: "Tĩnh Nhàn là bạn thân của ta, vị này là muội muội Tĩnh Dao của nàng ấy"

Mấy người chào hỏi lẫn nhau, thông qua Văn thị, Ôn Diệp biết thân phận của hai người, là cô nương Lễ bộ Thị lang Tiết gia, nhưng Tiết Tĩnh Nhàn xuất các đã hai năm, hài tử đều đã một tuổi.

Tiết Tĩnh Dao mới mười bốn tuổi, nói là mùa đông ở trong phủ nhàm chán, biết được trưởng tử muốn cùng bạn thân ra ngoài chơi tiết thanh minh, liền năn nỉ nói cũng muốn ra ngoài.

Tiểu cô nương vẫn còn trẻ con, đôi má vẫn hơi tròn trịa, đôi mày tràn đầy nghị lực, thoạt nhìn có vẻ như một cô gái giản dị, vừa nhìn đã biết là một cô nương đơn thuần không có gì phiền não.

Ôn Diệp cười thân thiện với cô bé, tiểu cô nương thật đáng yêu.

Chương 183

Du xuân diễn ra gần Xuân Phong Đình ở ngoại 6 kinh thành, nơi đó có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy dài, phong cảnh hữu tình.

Dọc theo đường đi, Tiết Tĩnh Nhân nói với Văn thị: "Nếu không phải người mời, ta có lẽ đã không thể đi ra ngoài."

Nhà chồng Tiết Tĩnh Nhân cũng là nhà thanh quý, chỉ là bà bà nàng có chút nịnh bợ.

Văn thị đối với bà bà của bạn thân cũng đã nghe qua, quan trọng nhất là cháu trai bà ta, mà người làm mẹ của cháu trai bà, Tĩnh Nhân nhất định phải trông nom cẩn thận, một tác cũng không rời.

Chỉ là đối với việc này, Văn thị là người ngoài cũng không tiện nói nhiều, chỉ nói: "Hôm nay ra ngoài chỉ để chơi, những chuyện khác, chúng ta tạm thời bỏ qua một bên đi."

Tiết Tĩnh Nhân nghĩ nghĩ cũng đúng, lại cười hớn hở, vẻ u sầu trên mặt bớt đi rất nhiều.

Đến nơi, sau khi đi lòng vòng chung quanh, Văn thị, Diêu thị cùng với Tiết Tĩnh Nhân liền đến Xuân Phong đình ngồi nói chuyện phiếm, nhân tiện thưởng thức xuân ý toát ra từ bốn phương tám hướng.

Ôn Diệp không đi, nàng chuẩn bị cần câu, muốn thử câu vài con cá, bữa trưa làm cá nướng ăn.

Ngoại trừ tỳ nữ bà tử đi theo, các nhà đều phái thị vệ ẩn nấp xung quanh, phụ trách an toàn của mọi người.

Những người này cũng không có gì phiền toái, mỗi người đều có chức trách của mình, cũng may Ôn Diệp đã chuẩn bị trước, để Thu thúc mang con trai mình tới.

Hôm nay hai cha con này, một người trông coi xe ngựa, một người thay Ôn Diệp đi đào giun.

Tiết Tĩnh Dao cũng ngồi không yên, lần đầu tiên cô bé cảm thấy Ôn Diệp là một người dễ gần, sau đó đối phương cười với cô bé, cô bé lại càng chắc chắn hơn.

Thu Thạch, con trai của Thu thúc vừa đào giun về, hiện tại đang xỏ vào móc câu.

Tiết Tĩnh Dao nhìn thấy cảnh này, không khỏi lui về phía sau một bước: "Diệp tỷ tỷ, là muốn dùng thứ này để câu cá sao?"

Ôn Diệp đang đợi Thu Thạch xỏ xong, nghe cô bé hỏi, thuận tiện trả lời: "Đúng vậy, cá thích ăn thứ này nhất."

Tiết Tĩnh Dao lớn như vậy, còn chưa thấy qua con côn trùng nào xấu như thế này.

Đợi Ôn Diệp quăng cần câu xuống nước, cô bé mới chậm rãi tới gần, tò mò hỏi: "Như vậy có thể câu được cá sao?"

Trên bãi cỏ trải đệm, Ôn Diệp ngồi trên đó, tay cầm cần câu, nói: "Đương nhiên, ta là cao thủ câu cá mà."

Tiết Tĩnh Dao nửa tin nửa ngờ, cũng bảo tỳ nữ trải đệm, ngồi xuống bên cạnh Ôn Diệp.

Trong Xuân Phong đình, Tiết Tĩnh Nhân thấy cảnh như vậy, không khỏi cảm khái: "Không nghĩ tới Tĩnh Dao và Từ nhị phu nhân lại có thể ở cạnh nhau như vậy."

Văn thị cười nói: "Nhị biểu tẩu là người phóng khoáng và thú vị, là người có thể thu hút tiểu cô nương đang độ ham chơi như Tĩnh Dao."

Diêu thị nghe vậy cũng gật đầu tán thành. Tiết Tĩnh Nhân gần hai năm nay chưa từng ra khỏi phủ, nàng ấy hoàn toàn không quen biết Ôn Diệp.

Lúc này thấy phản ứng của hai người trước mắt, trong lòng nàng ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ấy chỉ có một muội muội này, tính tình có chút lỗ mãng, hôm nay không tới một năm nữa sẽ cập kê, Tiết Tĩnh Nhân sợ cô bé sẽ không cẩn thận đắc tội với người khác, ảnh hưởng đến hôn sự tương lai.

Văn thị vỗ vỗ tay bạn thân nói: "Người yên tâm đi, nhị biểu tẩu ta rất có chừng mực."

Bên dòng suối, nửa canh giờ trôi qua.

Tiết Tĩnh Dao nhìn đám cá đang bơi thưa thớt trong thùng gỗ, nhin không được nói: "Diệp tỷ tỷ, muội cảm thấy trực tiếp gọi người xuống dùng sọt trúc vớt sẽ nhanh hơn đây."

Ôn Diệp nửa canh giờ câu được ba con cá nhỏ: "..."

Tiết Tĩnh sau khi biết mình nói sai, vội vàng bổ sung: "Diệp tỷ tỷ, không bằng chúng ta đi đào rau dại đi, muội vẫn chưa đào."

Ôn Diệp khẽ ho một tiếng, giọng nói hơi lạnh lùng: "Nếu muội đã muốn, thì ta sẽ cùng muội đi đào."

Nói xong, nàng nhẹ nhàng buông cần câu xuống.

Đào Chi ghen cười nhỏ giọng dặn Thu Thạch lấy giỏ trúc đi vớt chút cá nhỏ.

Nước suối cạn, cá lớn không nhiều còn giảo hoạt, chỉ có thể vớt nhiều cá nhỏ, quay lại thôn trang, làm cá bọc bột trứng, chiên trong chảo dầu, là món ăn vặt không tồi.

Dù sao thì cũng không cần phải nghĩ đến việc nướng cá.

Rau dại Ôn Diệp chỉ biết mỗi cây tể thái, nên nàng chỉ đào loại này.

Tiết Tĩnh Dao ngay cả một loại cũng không nhận ra, sau khi hỏi vài lần, đào được rổ nhỏ phần lớn vẫn là cỏ dại.

Chương 184

Nhưng việc đào rau dại chỉ là thú vui hoang dã mà thôi.

Ôn Diệp đào non nửa giỏ thì không tiếp tục nữa, sợ dĩ có thể gọi là thú vui hoang dã là bởi vì thời gian không được quá dài.

Tiết Tĩnh Dao đã sớm ném rổ, hái một bó hoa dại lớn trở về.

Cô bé còn đặt tên cho hoa, nào là Tiểu Hồng, Tiểu Tử, Tiểu Hoàng, Tiểu Phấn, còn có Tiểu Bạch.

Sau khi Ôn Diệp biết, nhất thời không nói gì.

Tính trẻ con của đối phương còn hơn cả nàng, Ôn Diệp nhìn thoáng qua "Tiểu Hồng" tươi đẹp trên tay.

Thu Thạch cùng hai nô tỳ khác cũng từ trong suối vớt nửa thùng cá.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Xương Nam Hầu phủ cũng có một thôn trang cách đó không xa.

Nhưng so với thôn trang mà Lục thị và Ôn Diệp nói, vẫn là xa hơn một nửa lộ trình, vả lại phong cảnh cũng không tốt bằng thôn trang kia.

Dù sao cũng không có người ngoài, thân thích nhà mình, quan hệ lại tốt, Văn thị không ngại đề cập đến thôn trang Ôn Diệp.

Có thể bớt xóc nảy trên xe ngựa một giờ rưỡi, rất tốt.

Văn thị nói rõ với Tiết Tĩnh Nhân, Tiết Tĩnh Nhân lại càng không để ý.

Liễu Nha đến thôn trang chuẩn bị trước cho mọi người. Đợi mấy người Ôn Diệp tới thôn trang, thần sắc nàng ấy lại hơi cảnh giác, bước chân vội vàng đi tới trước mặt Ôn Diệp, hạ giọng nói: "Nhị phu nhân, vừa rồi trưởng thôn trang đến báo, có một nam tử xa lạ cuống quýt chạy trốn vào trong thôn trang..."

Ngày tốt như vậy, Ôn Diệp không muốn chuyện không liên quan ảnh hưởng đến, nàng ra hiệu cho Liễu Nha đừng nói.

Tiếp theo nàng nói với mấy người ở cách đó không xa: "Các người vào phòng nghỉ ngơi trước, uống một ngụm trà, ta đi xem bữa trưa chuẩn bị thế nào"

Tiết Tĩnh Dao nhìn xung quanh thấy không có gì lọt vào tầm mắt, vội nói: "Diệp tỷ, muội đi cùng tỷ!"

Dứt lời, đã bị Tiết Tĩnh Nhân ngăn lại: "Muội cũng đừng đi, nhìn xem tay áo muội còn dính bùn kia, mau theo ta vào nhà đổi bộ khác."

Từ nhị phu nhân người ta rõ ràng là có việc, Tiết Tĩnh Nhân nháy mắt với muội muội nhà mình.

Tiết Tĩnh Dao cứ như vậy bị tỷ tỷ nhà mình kéo vào phòng.

Đợi những người khác vào nhà, Ôn Diệp mới hỏi: "Có biết người này có thân phận như nào không?"

Liễu Nha lắc đầu: "Người đó không nói cụ thể, nô tỳ nhìn ăn mặc của hắn quả thực giống như những gì hắn nói, rằng hắn là một thư sinh nghèo."

Ánh mắt Ôn Diệp lóe lên: "Thư Sinh? Một thư sinh như hấn xông vào thôn trang của ta làm gì?"

Liễu Nha cũng không biết, nàng ấy đem lời người đó nói thuật lại: "Hấn nói là chỉ muốn trốn chủ nợ ở thôn trang..."

Khoảng mười lăm phút sau, Ôn Diệp nghe được hình tượng một thư sinh thâm trầm "Vì duy trì kế sinh nhai mà sao chép sách kiếm tiền sống qua ngày cho hiệu sách lại bị hãm hại, bị ép thiếu một trăm lượng bạc".

Ôn Diệp: "..."

Nội dung vở kịch này thật quen thuộc.

Chỉ trách nàng xem quá nhiều lời thoại, thật sự không đồng tình được với nam nhân có bối cảnh như vậy.

Liễu Nha cũng không giữ được đối phương, nàng ấy đã bảo trưởng thôn trang mang theo vài tá điền trông coi người đó trong một gian kho nhỏ, sau đó lại đến xin chỉ thị Ôn Diệp để biết kế tiếp nên xử lý như thế nào.

Ôn Diệp rất nhanh đã có lựa chọn, quyết đoán phân phó: "Bảo Trần trưởng thôn trang lấy hai sợi dây thừng thô trói người lại, phái thêm mấy người trẻ tuổi khỏe mạnh trông coi người cẩn thận, sau đó lại phái nô tỳ lặng lẽ trở về thành báo quan."

Căn cứ vào kinh nghiệm xem kịch nhiều năm của nàng, nam nhân xa lạ ven đường, ngàn vạn lần không thể tùy tiện đón về.

Liễu Nha kinh hãi: "Báo quan? Nghiêm trọng như vậy sao?"

Ôn Diệp: "Chỉ có kẻ chột dạ mới có thể che giấu thân phận của mình, hơn nữa, là hấn ta không quan tâm gì mà tự ý chạy trốn vào thôn trang, ta hỏi người, có phải hấn đã phá hủy không ít

hoa màu không?”

Hôm nay chính là thời điểm gieo trồng, nếu không phải hủy hoại ruộng đất, trong thôn xuất hiện người lạ, đuổi ra ngoài là được, sao phải canh gác?

Liễu Nha gật đầu: "Trần trưởng thôn nói, thư sinh kia đích xác đã hủy một một bao hạt giống."

Đối với người nông dân, điều quan trọng nhất chính là trông lương thực, đây chính là hy vọng sống sót năm sau của bọn họ.

Chương 185

Thôn trang mặc dù lấy trồng cây ăn quả làm cốt, nhưng vẫn có hơn ba mươi mẫu ruộng tốt trồng hoa màu, thư sinh kia một đầu chui vào trong ruộng, trực tiếp giẫm lên một bao hạt giống.

Nếu không phải lúc ấy có một đôi huynh muội làm tá điền ở gần đó bắt sâu bọ, thì có lẽ thư sinh kia đã trốn thoát được.

Ôn Diệp nghe Liễu Nha kể xong, vẫn không thay đổi quyết định: "Quả nhiên Bách Vô Nhất Dụng là thư sinh, bảo Thu Thạch về thành báo quan đi."

Liễu Nha phúc thân đáp: "Vâng."

Ôn Diệp lại nói: "Nếu người thật không có vấn đề, nhớ bảo hân bồi thường lương thực cho tá điền, nếu không đồng ý vậy phải bồi thường nhiều hơn, không chỉ phải bồi thường lương thực cho tá điền, khiến họ chậm trễ tổn nửa ngày xuân để trồng lại, ít nhiều cũng phải bồi thường một chút."

Thôn trang như là một nửa gia đình, trong nhà đột nhiên có một gã nam tử xa lạ xông vào, báo quan là chuyện hết sức bình thường.

Ôn Diệp không cảm thấy quyết định này của mình có vấn đề gì.

Sau khi đám người Trần trưởng thôn dựa theo phân phó, trói người vào cột trụ, Ôn Diệp nhìn thoáng qua, đối phương không biết là sợ hay giận, trán đầm mồ hôi, áo choàng màu xanh bẩn thỉu, trong miệng còn bị nhét một miếng vải đen.

Trần trưởng thôn lúc đầu còn có chút lo lắng mình với người dưới có phải làm quá phận hay không, may mắn phu nhân gia chủ không so đo.

Ôn Diệp nhìn người xong, nhìn về phía Trần trưởng thôn trang nói: "Ta đã bảo nô tỳ về thành báo quan, hần ta hủy bao nhiêu lương thực của mọi người, đến lúc đó sẽ bắt hần bồi thường cho mọi người đầy đủ."

Không ai chú ý, khi Ôn Diệp nhắc tới hai chữ "báo quan", đáy mắt thư sinh hiện lên vẻ bối rối.

Trần trưởng thôn trang nhận được lời cam đoan này, thở phào một hơi nói: "Đa tạ Nhị phu nhân."

Trần trưởng thôn trang là một người thành thật, nương của ông ấy vốn là lão ma ma bên cạnh lão quốc công phu nhân, là hạ nhân đã qua rất nhiều đời.

Nhiều năm trước, ban đầu ông ấy thay Quốc Công phủ trông coi quán xá, nhưng không thể xoay chuyển tình thế và thường xuyên thua lỗ nên quán bắt đầu dần phát triển chậm lại, nhập không bằng xuất.

Về sau Quốc công phu nhân thấy ông ấy thật sự không đủ tố chất quản lý quán nên đã đổi việc cho ông.

Ông ấy đã quản lý chỗ thôn trang này hơn sáu bảy năm, sự thật chứng minh ông thích hợp trồng trọt hơn là kinh doanh quán xá.

Những tá điền trên thôn trang đều thành thật và có trách nhiệm, mấy năm nay Trần trưởng thôn trang tiếp xúc với bọn họ, cũng có chút tình cảm láng giềng, biết cuộc sống bọn họ khó khăn, không thể chịu đựng được bất cứ điều gì ngoài ý muốn.

Ôn Diệp xoay người nhìn về phía tên bị trói, bảo Trần trưởng thôn trang gỡ miếng vải trong miệng đối phương xuống trước.

Trước mặt các hộ nông dân ở đây, hỏi hần: "Người tên là gì?" Thư sinh bày ra vẻ mặt thăm hỏi, thấy đối phương là một nữ nhân, vội vàng bắt đầu vấp vấp giải thích.

Ôn Diệp đã sớm biết được thông tin từ Đào Chi, hần không hề có ý trả lời câu hỏi của nàng, chỉ mô tả trải nghiệm cuộc sống của mình khốn khổ như thế nào, cố gắng khơi dậy lòng trắc ẩn của Ôn Diệp.

Vẻ mặt Ôn Diệp lạnh lùng, thậm chí còn có suy nghĩ cho rằng khả năng kể chuyện của tên nam nhân này kém hơn nhiều so với người kể chuyện trong quán trà.

Ôn Diệp thấy hần ta không khai thật, nàng ngắn gọn giải thích mấy câu, để Trần trưởng thôn trang bịt miệng hần ta lại, thật ôn ào.

Để sớm biết được tình hình, Ôn Diệp để lại Đào Chi ở lại canh, sau đó xoay người rời đi.

Lúc Ôn Diệp trở về, Diêu thị đã thay xong quần áo, ngồi vào vị trí uống trà.

Nhìn thấy Ôn Diệp trở về, nàng ấy đặt chén trà xuống hỏi: "Thôn trang xảy ra chuyện gì à?"

Ôn Diệp giải thích đơn giản: "Chuyện không lớn, gần như đã giải quyết xong rồi."

Diêu thị thấy vẻ mặt nàng thoải mái, cho rằng thật sự là chuyện nhỏ, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bữa trưa là một bàn đồ ăn thuần nông, sợ có người sẽ ăn không quen, cũng bày vài món ăn tinh xảo.

Bất kể như thế nào, mọi người đều có thể ăn được món mình thích.

Cá mà Ôn Diệp sai người vớt cũng được một đĩa nhỏ, bọc bột trứng gà đã trộn sẵn, đặt vào trong dầu nóng, chiên vàng óng ánh giòn tan, trong bột trứng gà bỏ thêm bột hành gừng tỏi đã nghiền sẵn, cho nên chỉ cần ăn nguyên như vậy cũng đủ vị tươi ngon mà không cảm thấy tanh.

Chương 186

Nếu thích ăn đậm miệng, bên cạnh còn đặt một đĩa nhỏ đựng ớt bột.

Ớt bột này là do đại cô thái thái mang đến từ Lăng Thành, lần này ra ngoài du xuân, Ôn Diệp cũng để Đào Chi lấy ra bày biện thêm cho phong phú.

Còn lại mấy nắm rau dại đào được để làm nước sốt, làm thành rau dại trộn.

Mớ rau dại còn sót lại Ôn Diệp chuẩn bị mang về để làm sủi cảo nhân thịt heo tẻ thái, hoặc làm bánh bao cũng được.

Muốn làm món rau dại trộn không thể thiếu dâu mè, chỉ cần nhỏ vài giọt, sau đó trộn một chút là siêu thơm.

Tiết Tĩnh Dao thấy Ôn Diệp liên tục gấp cá nhỏ, cũng tò mò ném thử một cái, sau khi ăn xong cảm thấy không tệ, gấp cho Tiết Tĩnh Nhân một miếng nói: "Tỷ, tỷ cũng ném thử đi."

Tiết Tĩnh Dao ăn không chứ không chấm thêm ớt bột, chỉ là lúc gấp cho Tiết Tĩnh Nhân thì lại chấm một chút.

Thấy muội muội chủ động gấp thức ăn, Tiết Tĩnh Nhân cắn một miếng nhỏ, cẩn thận nhấm thử rồi nói: "Mùi vị rất ngon, chỉ là hơi cay."

Ôn Diệp giải thích: "Ớt này do Lăng Thành sản xuất, cay hơn Thịnh Kinh một chút."

Tiết Tĩnh Nhân giật mình: "Khó trách."

Ôn Diệp cười cười, sau đó thấp giọng dặn Vân Chi đi bưng một đĩa đồ ăn không cay tới.

Vốn tưởng rằng nàng là người duy nhất trong bàn thích ăn cay, nên trên bàn chỉ có một đĩa đồ ăn bỏ ớt cay vừa đủ cho nàng.

Hôm nay xem ra, Tiết Tĩnh Nhân hẳn là cũng thích ăn đồ cay một chút, chỉ là độ cay có hạn chứ không bằng Ôn Diệp.

Nếu tỷ tỷ đã không thích, Tiết Tĩnh Dao cũng không gấp thêm nữa.

Dùng bữa trưa xong, thấy canh giờ còn sớm nên mọi người cũng không vội trở về, trên thôn trang có một vườn trái cây, hiện giờ đang là thời tiết nở hoa, vừa vặn có thể đi thưởng thức.

Trong vườn trái cây có một cái đình nhỏ, bàn đá cùng ghế đá đều có đủ, rất thích hợp để ngồi uống trà, ngắm cảnh và trò chuyện.

Diêu thị cảm thán nói: "Nơi này thật đẹp!"

Cuối cùng nàng ấy cũng cảm nhận được niềm vui của bà bà rồi.

Văn thị và Tiết Tĩnh Nhân đều đồng ý: "Đúng vậy."

Tuy rằng ra phủ du ngoạn cũng chỉ có thể là đi dạo chung quanh, hái chút hoa dại rau dại hoặc câu cá, chuyện có thể làm cũng không nhiều, nhưng cho dù như vậy thì so với ở trong phủ hoặc ra ngoài xã giao vẫn thoải mái tùy ý hơn nhiều.

Phong cảnh thanh thản yên bình, nhìn khắp núi trái đầy phấn trắng của tuyết.

Tiết Tĩnh Nhân rất lâu cũng chưa đi xa nhà, cũng đã lâu không có tâm trạng thoải mái, vui vẻ như hôm nay, nàng ấy nhìn mọi cách đó không xa đang xách chiếc giỏ nhỏ nhặt những cánh hoa bị gió thổi bay, đôi mắt nàng ấy tràn ngập nụ cười. Văn thị bên cạnh nói: "Tĩnh Dao sang năm là cập kê rồi à?"

Tiết Tĩnh Nhân cảm khái: "Đúng vậy, chớp mắt đã lớn như vậy rồi."

Văn thị quay đầu: "Không biết Tiết phu nhân đã biết chưa?"

Nàng ấy hỏi một cách khéo léo.

Tiết Tĩnh Nhân lắc đầu: "Ta chỉ lo lắng, tính tình Tĩnh Dao không ổn định, vạn nhất gả tới... sợ là sẽ chịu ủy khuất."

Không có người ngoài, Tiết Tĩnh Nhân ít nhiều tiết lộ một chút: "Ý trong nhà là chọn một gia đình gia phong đơn giản, con cháu trong nhà học hành tử tế, đến lúc đó có thể cho mọi người ta nhiều của hồi môn hơn."

Ngàn vạn lần đừng giống như nàng ấy, cho rằng gả vào gia đình thanh quý là có thể sống thoải mái.

Văn thị cũng thở dài theo: "Còn một hai năm nữa, cũng không cần quá gấp gáp."

Nói xong nàng ấy nhìn thoáng qua ngoài đình, Ôn Diệp nằm trên ghế trúc bất động.

Tiết Tĩnh Nhân theo tâm mắt Văn thị nhìn qua, giờ phút này mới đột nhiên ý thức được, Ôn Diệp tựa hồ lớn hơn các nàng vài tuổi.

Văn thị khụ khụ nói: "Người hiểu ý ta chứ?"

Tiết Tĩnh Nhan:

Thành thật mà nói, nàng ấy cũng không dám hiểu quá nhiều.

Không phải ai cũng may mắn như vậy.

Trên chiếc ghế trúc, Ôn Diệp nằm nhắm mắt lại, gió xuân khẽ vuốt ve, một lúc sau nàng mới cảm thấy buồn ngủ.

Ghế trúc là do trưởng tử của Trần trưởng thôn trang làm ra, rắn chắc lại vững vàng.

Tay nghề đan tre của Trần lão đại không tệ, ngoại trừ tiền Quốc Công phủ cấp hàng tháng, những nguồn thu nhập lớn khác trong nhà đều dựa vào những dụng cụ nan tre này.

Bao gồm cả cái ghế trúc này, Ôn Diệp còn mua một ít bàn nhỏ ghế nhỏ đều làm bằng trúc.

Trên mặt Ôn Diệp đắp một quyển thoại bản, trên người khoác áo choàng màu xanh nhạt, bên cạnh bàn trúc nhỏ đặt điểm tâm nước trà đầy đủ.

Chương 187

Thiếu chút nữa đã ngủ quên, Đào Chi đột nhiên báo: "Phu nhân, Thu Thạch đã trở lại."

Ôn Diệp phản ứng chậm chạp, một lúc sau mới lấy cuốn kịch che mặt ra, ngẩng đầu nói: "Giải thích lý do, giao người ra."

Đào Chi cúi người, hạ giọng nói: "Đúng như phu nhân nói, thư sinh kia nhìn thì yếu đuối, nhưng kết quả căn bản không phải là người tốt."

Ôn Diệp ngồi dậy nói: "Người nói kỹ cho ta nghe."

Đào Chi liền bắt đầu kể từ khi Thu Thạch trở về thành, đối phương còn chưa trở lại thành đã gặp phải một đội bồ khoái triều đình ra khỏi thành.

Thu Thạch cảm thấy không đúng, liền lấy yên bài của Quốc Công phủ đi lên hỏi, mới biết được bọn họ đang truy bắt một gã phạm nhân.

Căn cứ vào miêu tả của đối phương, Thu Thạch cảm thấy rất giống với nam tử xa lạ đột nhiên xuất hiện trong thôn trang, nên đã nói ngắn gọn về chuyện xảy ra ở thôn trang với người dẫn đầu đội.

Đào Chi nói xong lời cuối cùng, nói: "Những bồ khoái mà Thu Thạch dẫn đến vẫn còn ở trong kho."

Ôn Diệp đứng dậy nói: "Đã vậy, ta phải qua đó một chuyến."

Kho hàng cách vườn trái cây một khoảng, nên lúc xảy ra chuyện cũng sẽ không làm phiền đến mọi người đang thưởng ngoạn phong cảnh và trò chuyện.

Ôn Diệp nhanh chóng đi tới kho hàng, lúc này thư sinh đã được cởi khỏi cây cột, nhưng tay chân vẫn bị trói chặt.

Người dẫn đội ra khỏi thành đuổi bắt phạm nhân là thủ hạ của Phủ Doãn Vương đại nhân, họ Liêu.

Liêu bộ đầu ôm quyền hành lễ với Ôn Diệp, sau đó nói: "Đa tạ Từ nhị phu nhân hỗ trợ bắt lấy người này."

Ôn Diệp đoan chính nói: "Ta cũng thấy hành vi cử chỉ của hần ta rất kỳ quái, mới bảo trưởng thôn trang trói hần ta lại, để nô tỳ vào thành báo quan, không cản trở Liêu bộ đầu phá án là được rồi."

Liêu bộ đầu vội vàng nói: "Đương nhiên không có rồi."

Y đã moi ra những chỉ tiết liên quan từ miệng nô tỳ tên là Thu Thạch, sau khi đi vào thôn trang cũng cùng thôn đầu cùng tá điền xác minh qua.

Nếu không phải Từ nhị phu nhân quả quyết, nói không chừng đã để cho tên này chạy thoát, đến lúc đó việc truy bắt chắc chắn sẽ hao phí thời gian hơn.

Liêu bộ đầu cảm kích còn không kịp, sao còn có thể có cảm xúc khác.

Ôn Diệp thấy ánh mắt y thanh chính, lộ ra chút uy nghiêm, hần là người dễ nói chuyện.

Nàng giả vờ không biết mà hỏi y: "Người này phạm tội gì thế?"

Liêu bộ đầu cân nhắc, trả lời: "Ty chúc chỉ biết người này là cử tử thi rớt năm ngoái, hôm qua dùng đồ ăn đầu độc thân nhân trong nhà."

Tình hình cụ thể còn phải chờ áp giải về kinh thẩm phán mới biết được.

Tình hình cụ thể không tiện nói, Ôn Diệp hiểu có chừng mực, không tiếp tục truy hỏi: "Đã như vậy, Liêu bộ đầu áp giải người này về đi."

Liêu bộ đầu thở phào nhẹ nhõm, lần nữa chấp tay tạ ơn: "Đa tạ Từ nhị phu nhân."

*

Một đội bổ khoái đến thôn trang, hiển nhiên sẽ không giấu nổi tai mắt xung quanh, tin tức giống như gió thổi vào lỗ tai mấy người ngồi trong đình ngắm hoa.

Ôn Diệp vừa trở về, Diêu thị kéo tay nàng nói: "Không phải nói không phải chuyện gì lớn sao? Sao còn đưa đội bổ khoái tới rồi?"

Ôn Diệp nhẹ giọng giải thích: "Thực sự không phải chuyện gì lớn, chỉ là một phạm nhân trong phủ nha chạy tới gần thôn trang, Trần trưởng thôn trang tưởng là trộm, trói lại, đang chuẩn bị đi báo quan xử lý, tình cờ gặp phải một đội bổ khoái ra khỏi thành đuổi bắt phạm nhân."

Ôn Diệp không nói kỳ thật tên phạm nhân kia lúc trước đã chạy vào thôn trang, hiện giờ phạm nhân đã bị mang đi, cần gì để mọi người lại lo lắng hãi hùng.

"Thì ra là thế." Diêu thị tin ngay, còn nói: "May mắn bị trưởng thôn trang phát hiện."

Văn thị hỏi: "Những bộ khoai kia còn ở thôn trang không?"

Ôn Diệp: "Đi rồi."

Tiết Tĩnh Dao tò mò hỏi: "Diệp tử, tử có biết người đó phạm tội gì không?"

Tiết Tĩnh Nhân kéo cô bé, nhẹ giọng quát lớn: "Muội là con gái, hỏi lung tung làm cái gì."

Tiết Tĩnh Dao bấu môi, đứng ở sau lưng Tiết Tĩnh Nhân hướng mắt tới Ôn Diệp "Mau nói cho ta biết đi".

Ôn Diệp cười nói: "Liêu bộ đầu không nói nhiều, chỉ nói người đó bị nghi là đầu độc người thân trong nhà, bị phát hiện, người thân báo quan."

Văn thị không khỏi nói: "Thù hận gì mà phải làm việc ác đến mức này cơ chứ""

Ôn Diệp thông thả nói: "Thư sinh kia nhìn yếu đuối mong manh vậy, ai ngờ lại là sói già đội lốt cừu non."

Chương 188

Diêu thị đồng ý gật đầu: "Cho nên mới nói không thể đánh giá ai qua vẻ bề ngoài, bộ dạng chân chính không chắc chắn là người tốt."

Ôn Diệp tiện thể bổ sung: "Nghe nói là tên cử tử thi rớt."

Mọi người: ^..."

May mắn là hắn ta không thi đậu.

Đã xảy ra chuyện bức này, mọi người cũng không có tâm tư tiếp tục ngắm cảnh, vừa vặn cũng đến lúc không còn nhiều thời gian nên trở lại thành.

Đội Liêu bộ đầu cưỡi ngựa, về thành sớm hơn Ôn Diệp nửa canh giờ.

Chờ xe ngựa của Ôn Diệp vào thành, trên đường đã có chút đồn đãi về chuyện liên quan đến phạm nhân kia.

Ôn Diệp sai người đi hỏi thăm, lúc này mới biết được một phần chân tướng sự thật.

Người bị đầu độc chính là vị phu nhân của hắn, nghe nói đã có thai hơn sáu tháng, thiếu chút nữa một xác hai mạng, may mắn kịp thời cứu chữa, mạng của người lớn xem như bảo toàn.

Diêu thị và nàng ngồi một chiếc xe ngựa, tất nhiên cũng nghe được.

Nàng ấy không thể tin được nói: "Nương tử của hần vì hần mà sinh con dưỡng cái, vì sao hần phải ra tay tàn nhẫn như vậy."

Người như vậy còn có thể thi đậu cử nhân, Diêu thị nghĩ tới đây càng tức giận: "Người như vậy, tương lai làm sao xứng làm quan."

Ôn Diệp chú ý đến thân phận nương tử của thư sinh kia, nghe nói là con gái một của một thương hộ, trong nhà rất có của cải, mười phần là thiên kim nhà giàu.

Nữ nhi duy nhất ở trong nhà, lại có hàng tá gia sản trong tay.

Thật khó để không nghĩ về nó.

Đáng tiếc chỉ có thể nghe ngóng được như vậy, người ngoài cũng không thể biết chi tiết cụ thể.

Trở lại Quốc Công phủ, Ôn Diệp vừa vào Tây viện liền đụng phải Từ Nguyệt Gia chuẩn bị ra ngoài.

Nhìn tốc độ của hần, dường như có chút gấp gáp.

Ôn Diệp nhướng mày, đến gần hỏi: "Lang quân vội ra ngoài là vì " án đầu độc" kia sao?"

Bản thân Từ Nguyệt Gia cũng sẽ biết được chi tiết trong đó, nàng làm sao biết được.

Ôn Diệp nhận được ánh mắt dò hỏi của nam nhân, nói ra toàn bộ chuyện trong thôn trang.

Từ Nguyệt Gia nghe xong, trong lòng có chút phức tạp: "Vụ án có chút phức tạp, tạm thời không tiện nói cho nàng biết."

Nếu không liên lụy đến những người khác, Kinh Triệu Doãn Vương lên chức cũng không cần mời hắn đi qua thương thảo.

Ôn Diệp: "Phức tạp á? Vậy ta cũng sẽ không làm chậm trễ việc phá án của lang quân."

Nếu đúng như nàng đoán thì không phải là không thể nói được. Từ Nguyệt Gia "ừ một tiếng, suy nghĩ nửa khắc sau nói: "Nếu nàng thật sự muốn biết, chờ vụ án kết thúc, thì ta sẽ lựa thời cơ để nói với nàng."

Ôn Diệp: "..."

Nàng cũng không muốn biết nhiều như vậy, được rồi, thật ra thì chỉ tò mò một chút thôi.

Đúng lúc này, một giọng nói trẻ con mơ hồ vang lên từ phía sau hắn, hình như đang gọi cha hay gì đó.

Từ Nguyệt Gia lập tức nói: Ta đi trước.

Vội vàng vài bước liên ra khỏi Tây viện.

Ôn Diệp thoáng nhìn bóng dáng tròn nhỏ xuất hiện từ xa, khoe miệng giật giật.

Từ Ngọc Tuyên đuổi theo, thấy Ôn Diệp ánh mắt liền sáng lên, gọi: "Nương về rồi sao?"

Ngay sau đó nhóc con nhìn chung quanh một lát, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói: "Cha lại không thấy đâu rồi!"

Ôn Diệp buồn cười hỏi: "Hôm nay con làm gì cha đúng không?"

Lần đầu tiên thấy Từ Nguyệt Gia nghe Từ Ngọc Tuyên gọi "Cha", mà phải đi nhanh như vậy.

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, vẻ mặt đơn thuần nói: "Không-không-"

Cái gì cậu bé cũng không làm.

Thấy không hỏi được Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp liền nhìn về phía Kỷ ma ma.

Kỷ ma ma giải thích: "Cũng không có gì, sáng sớm tiểu công tử không thấy Nhị phu nhân, vừa lúc lang quân ở đây, tiểu công tử liền dính lấy lang quân một lúc."

"Vậy sao?"

Ôn Diệp không tin chuyện đơn giản như vậy, nhất định còn xảy ra chuyện khác.

Kỷ ma ma do dự nói: "Đúng vậy, tiểu công tử lại vẽ bản đồ."

Ôn Diệp thử hỏi: "Sau đó không khéo lại vẽ lên người lang quân?"

Kỷ ma ma im lặng gật đầu.

Ôn Diệp cố nén cười sờ sờ đầu Từ Ngọc Tuyên: "Con thật đúng là gan lớn."

Khó trách bước chân của Từ Nguyệt Gia không chỉ vội vàng mà thần sắc cũng có ý như chạy trốn.

Tưởng Ôn Diệp đang khen mình, Từ Ngọc Tuyên liền ưỡn bụng nói: "Tuyên nhi giỏi!"

Một đứa trẻ hai tuổi biết vẽ bản đồ có bình thường không?

Ôn Diệp có một tia nghi hoặc.

Không biết nên nói gì, Ôn Diệp khom lưng chỉ vào bụng Từ Ngọc
Tuyên hỏi: "Gần đây có phải con béo lên không?"

Lớn hơn, nói cũng nhiều hơn trước.

Cậu bé giống như nghe hiểu, còn đặc biệt xoay người mấy vòng:
"Con không béo-"

Chương 189

"Là phụ thân!" Từ Ngọc Tuyên sốt ruột, nói chuyện cũng không rõ ràng: "Để Tuyên Nhi uống nước-"

Từ Ngọc Tuyên khoa tay múa chân nói: "Rất cay!"

Ôn Diệp: "..."

Sao cay mà vẫn còn giọng nói?

Phối hợp với vẻ mặt ngây thơ của cậu bé, Ôn Diệp không thể nhịn cười, còn nói tiếp: "Sau đó con liền te lên người cha?"

Nghe được từ "tè" này, Từ Ngọc Tuyên đột nhiên xấu hổ, đại khái ít nhiều cũng biết đó không phải là từ hay ho gì.

Bàn tay nhỏ bé của nhóc khẽ giật giật, nói: "Là vẽ tranh-"

Nói xong lại bổ sung một câu: "Ma ma nói thết"

Nhóc con không chút lưu tình bán đứng Kỷ ma ma.

Ôn Diệp buồn cười nhìn Kỷ ma ma: "Kỷ ma ma, người nghe thấy chưa? Sau này ít cứng chiều nó lại, trẻ con đều vô tâm vô phế, đến lúc đó thứ tổn thương sẽ là trái tim của người đấy."

Kỷ ma ma: "..."

Nhị phu nhân thật sự rất giỏi giết chết lòng người.

Không biết tại sao, Từ Ngọc Tuyên đột nhiên đi qua kéo tay Kỷ ma ma, nhu thuận cười: "Ma ma?"

Kỷ ma ma lúc này lộ ra nụ cười hòa ái, thân thiết hỏi: "Tiểu công tử muốn làm gì?"

Tiểu hài nhi hay quên, thời gian này Kỷ ma ma ở bên nhóc là nhiều nhất, tất nhiên sẽ nguyện ý dính bà ấy nhiều hơn.

Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu: "Muốn ma ma, cùng nhau chơi-"

Kỷ ma ma đột nhiên sáng mắt lên nói: "Được, ma ma đi chơi cùng tiểu công tử."

Từ Ngọc Tuyên hơi nghiêng đầu, lại nói: "Ta muốn chơi trò gà con bắt điều hâu!"

Kỷ ma ma cẩn thận sửa lại: "Tiểu công tử, là điều hâu bắt gà con mới đúng."

Từ Ngọc Tuyên gật đầu: "Là gà con bắt điều hâu à?"

Kỷ ma ma: "..."

Ôn Diệp ở bên cạnh nhin cười muốn nội thương.

Ngay tại sân chơi, Kỷ ma ma tìm mấy nha hoàn mười hai tuổi làm gà con, bà ấy là gà mái già bảo vệ gà con.

Từ Ngọc Tuyên là điều hâu nhỏ.

Ôn Diệp ngồi trên xích đu dưới hành lang, gió nhẹ thổi bay làn tóc, từ từ thưởng thức trà ngon, nhìn Từ Ngọc Tuyên trở tài bắt gà con.

Cuộc sống như thế này nhàn nhã biết bao.

*

Bên kia, Từ Nguyệt Gia vừa cười ngựa đến Kinh Triệu Doãn Phủ nha. Vương Thăng chờ đã lâu, Từ Nguyệt Gia vừa vào sảnh đã nói: "Lý lịch phạm nhân."

Tình tiết vụ án liên quan đến quan viên cao hơn mình nửa cấp, bởi vậy Vương Thăng nói chuyện vừa cẩn thận lại thận trọng.

Hứa Mục Chi, Uyển Thành nhân sĩ, ba năm thi rớt cử tử Cảnh Nguyên, cưới thê tử tên Đặng thị, cũng là người Uyển Thành, trong nhà buôn bán tơ lụa, Đặng thị là con gái duy nhất trong nhà, mấy năm nay đều là Đặng gia giúp đỡ Hứa Mục Chi thi cử.

Đại Tấn mặc dù không chèn ép thương nhân như tiền triều, hậu duệ thương nhân cũng có thể đọc sách thi cử, nhưng địa vị thương nhân cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn toàn thay đổi, muốn thay đổi môn đình ngoại trừ đốc thúc con cháu trong nhà chăm chú đọc sách, còn có một cách chính là gả con gái cho một ít tú tài rất có thiên phú học tập, tuổi còn trẻ đã trung học phổ thông nhưng nhà nghèo nên không thể thi lên nữa.

"Năm ngoái sau khi Hứa Mục Chi thi rớt, vẫn không rời khỏi Thịnh Kinh, nói là vì chuyên tâm đọc sách đợi ngày sau thi lại, nhưng hạ quan điều tra rõ hẳn hai năm nay thường xuyên tham gia tổ chức thi hội cùng các bạn cùng trường, quen biết chút ít đệ tử quan lại."

Wang Thăng nói đến đây, nghỉ ngơi một hơi, lại tiếp tục: "Hứa Mục Chi thi rớt nhưng vẫn ở Thịnh Kinh ba tháng, dựa vào cửa hồi môn của Đặng thị mua một viên hai tầng ở Thịnh Kinh, ta bảo người ta hỏi thăm qua láng giềng, đều nói Hứa Mục Chi đối với thê tử rất tốt, mỗi lần từ thư viện trở về đều mua điểm tâm cho Đặng thị."

"Hôm qua Hứa Mục Chi mua điểm tâm về như thường lệ, kết quả Đặng thị ăn điểm tâm không tới nửa canh giờ, bụng đã bắt đầu quặn đau."

Vương Thăng nhớ tới thai nhi phải phá bỏ kia, dâng lên một sự thở dài nói: "Là nhũ ma của Đặng thị nhận thấy không đúng, dứt khoát kêu gia đình trông coi Hứa Mục Chi, sau đó lại phái nha hoàn đến phủ nha báo quan."

"Hạ quan phái Liêu bộ đầu đi qua, quả nhiên ở thư phòng của Hứa Mục Chi tìm được thuốc lưu thông máu bầm, hẳn ta cũng thừa nhận mình bị quỷ ám, nhưng vẫn nói mình chưa kịp hạ dược, sự tình trở nên kỳ quặc ở chỗ này, hạ quan sai người kiểm tra đồ Đặng thị ăn ngày đó, cũng không phát hiện trong đó có thuốc Hứa Mục Chi chuẩn bị."

Từ Nguyệt Gia hỏi: "Đã tra qua đồ ăn Hứa Mục Chi từng ăn chưa?"

Chương 190

Vương Thăng trả lời: "Tra rồi, Hứa Mục Chi dặn dò, nói Đặng thị gần đây thích ăn điểm tâm của Thái Vân Trai phố Nam An, hẳn ta vốn định bỏ thuốc trong ngực, đợi mấy ngày nữa sẽ ra tay, ai ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Ta cũng tìm đại phu tốt nhất Thịnh Kinh kiểm tra qua mấy miếng điểm tâm còn sót lại kia, kết quả chứng minh chúng vẫn chưa bị hạ độc."

Nhưng Đặng thị thật sự là sau khi ăn điểm tâm của Thái Vân Trai thì bắt đầu đau bụng.

Hứa Mục Chi trông rất giống người tốt, thật không nhìn ra là người làm ra chuyện ác ôn này, chưa kể hàng xóm còn nói sau khi Đặng thị sinh một cô con gái, Hứa Mục Chi không ghét bỏ chút nào, đối đãi với thê tử càng săn sóc hơn.

Nói một câu không dễ nghe, Đặng gia kia chỉ có một nữ nhi là Đặng thị, gia sản lớn như vậy ngày sau không phải đều là của hài tử Đặng thị kế thừa sao.

Hắn ta làm cha hài tử, hiển nhiên là ngồi không cũng được lợi, cái này còn gì không thỏa mãn.

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, lên tiếng cắt ngang: "Năm ngoái sinh một bé gái? không phải người nói thai nhi của Đặng Thị chỉ mới năm sáu tháng tuổi thôi sao?"

Vương Thăng phái người đưa đến Quốc Công phủ chỉ nói đại

khái tình tiết vụ án, đối với lý lịch người liên quan đến vụ án chỉ nói vài nét.

Bởi vậy Từ Nguyệt Gia cũng không rõ Đặng thị trước khi sinh đã sinh một bé gái.

Vương Thăng giải thích: "Cái bào thai bị phá là đứa con thứ hai của Đặng thị. Nàng ấy còn có một cô con gái mới sáu, bảy tháng tuổi nữa".

Từ Nguyệt Gia ánh mắt thâm trầm, nhìn về phía Vương Thăng: "Nói cách khác Đặng thị vừa mới sinh không lâu, liền có thai lần nữa, Vương đại nhân, nếu Hứa Mục Chi đúng như hàng xóm nói, người cho rằng điều này có thể sao?"

Vương Thăng không quá xác định: "Có lẽ chỉ là trùng hợp?"

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Phải đi điều tra một chút."

Vương đại nhân thận trọng đáp lại, sau đó trầm ngâm hỏi: "Còn Tiết gia thì sao?"

"Việc này ta sẽ lo, còn... Từ Nguyệt Gia đột nhiên dừng lại.

Vương Thăng: "Tù đại nhân mời nói."

Từ Nguyệt Gia nói: "Chuyện liên quan đến Tiết gia, ta hy vọng trước khi điều tra rõ vụ án, ngoại trừ Thánh Thượng, chỉ có ta và người biết, người có hiểu ý ta không?"

Vương Thăng lập tức nói: "Hạ quan hiểu rồi, lần thăm vấn Hứa Mục Chi tiếp theo, hạ quan sẽ tự mình đến.

Lẽ bộ Thị lang Tiết gia là người thanh sạch, sẽ không hợp mưu với Hứa Mục.

Mưu tính cái gì chứ.

Cô nương Tiết gia sao lại nguyện ý ủy thân cho một người đã cưới thê tử lại còn thi rớt.

Nhưng Hứa Mục Chi nói chắc như đinh đóng cột, thậm chí còn lấy ra hai vật chứng hư thực hư. Liên lụy đến quan viên cao hơn mình nửa cấp, Vương Thăng có chút không chắc chắn, chỉ có thể mời Từ Nguyệt Gia tới hỗ trợ kết luận.

Lúc này Liêu bộ đầu cầm đao từ bên ngoài đi vào, chấp tay nói: "Hai vị đại nhân, chưởng quỹ Thái Vân Trai tới."

Chưởng quỹ Thái Vân Trai họ Trâu.

Vương Thăng sáng sớm đã điều tra lý lịch của người này, là phú thương phía nam tới, ở Thịnh Kinh đáp ứng với một số quyền quý, mới có thể mở Thái Vân Trai ổn định, ngăn ngừa mấy tháng, sinh ý bùng nổ.

Nghe nói Trâu Toàn rất biết nịnh nọt, Vương Thăng ngay từ đầu còn không thể tin, đến giờ phút này thẩm vấn xong người này, mới hiểu được lời đồn đãi hẳn không sai.

Trâu Toàn không phải phạm nhân, cũng không tra ra bánh ngọt trong cửa hàng hẳn ta có vấn đề, Vương Thăng chỉ là ví dụ truyền lời, sau khi không thành vấn đề liền thả người.

Vương Thăng càng nghiêng về là do Đặng thị ăn nhầm những thứ khác, dẫn đến tất cả những sự việc này, nhưng tội của Hứa Mục Chi xem như có thể bước đầu định ra, là mưu sát không thành.

Thả Trâu Toàn đi, Vương Thăng trở lại trong phòng, Từ Nguyệt Gia từ sau bình phong đi ra, nhìn thoáng qua hướng Trâu Toàn rời đi, đột nhiên nói: "Phái người kiểm tra Thái Vân Trai."

Ta muốn vào cung một chuyến."

Vương Thăng mặc dù không rõ nguyên do, nhưng vẫn phải làm như vậy.

Hoàng cung, trong Càn Chính điện.

Hoàng đế lật xem báo cáo văn tấu tình tiết vụ án Từ Nguyệt Gia đưa lên, ánh mắt thâm thúy nói: "Từ Khanh cho rằng điểm tâm quán Thái Vân Trai này có điểm kì lạ?"

Từ Nguyệt Gia không dám khẳng định, chỉ nói: "Vi thần chỉ phát hiện vị chủ phòng quý họ Trâu kia có gì đó khác thường."

Điều kỳ lạ là hẳn ta rất tỉnh.

Chương 191

Theo điều tra của Vương Thăng, Trâu Toàn là một thương nhân khéo nịnh.

Thương nhân khắp nơi mặc dù phần lớn đều như thế, nhưng không có người nào sẽ biết được bản thân mình rất có thể sẽ liên lụy vào một vụ án mạng, nên trong quá khứ lúc còn có thể đã biểu hiện không tệ.

Trước sau như một, nịnh nọt người khác, mặt ngoài bối rối, cái này không bình thường.

Hoàng đế khép lại tấu chương, nói: "Tù khanh cũng biết, trăm hôm qua lại phải phái người ra cung mua điểm tâm của quán này."

Tù Nguyệt Gia nghe vậy, nhíu mày lại.

"Không khéo tên Tiểu Toàn Tử sau khi xuất cung đột nhiên cảm thấy bụng khó chịu, nên đi chậm gần nửa canh giờ." Hoàng đế lại nói: "Tiểu Toàn Tử không mua được loại lần trước, nên đổi quán khác, sau khi hồi cung liền thỉnh tội với trăm."

"Mà trăm bảo Tiểu Toàn Tử mua bánh ngọt giống hệt với bánh Đặng thị ăn trong bản tấu của người."

Hoàng đế không nói cho Tù Nguyệt Gia việc này còn không cẩn thận bị Hoàng hậu biết, nếu không phải bởi vì y là Hoàng đế, nói không chừng cũng phải chịu phạt.

Từ Nguyệt Gia hiểu, nói: "Vi thần chắc chắn sẽ điều tra rõ vụ án này."

Nói thật, Hoàng đế cũng có chút kinh hãi, Hoàng hậu nói đúng, thật đúng là không thể quá nuông chiều Trường Nhạc.

Ngày sau vẫn nên ăn đồ ngự thiện phòng làm, y còn không tin, điểm tâm trong cung sẽ không sánh bằng những thứ bên ngoài cung bán kia.

Nghĩ vậy, y lại nói: "Về phần Tiết gia... người làm đúng, trừ tram và người còn có Vương Thăng, tạm thời không cần để cho người thứ tư biết."

Dù sao sự tình liên quan đến danh dự của một nữ tử khuê các.

Từ Nguyệt Gia: "Vi thần tuân chỉ."

"Đúng rồi." Hoàng đế lại nghĩ tới một chuyện: "Nghe nói Hứa, Hứa Mục Chi, là bị phu nhân nhà người bắt được?"

Việc này không ít bộ khoái phủ nha đều nhìn thấy, khẳng định không giấu được.

Chỉ có thể thừa nhận.

Từ Nguyệt Gia nói: "Vâng."

Hoàng đế không biết tình hình cụ thể, cười nói: "Lâm nguy không sợ, không tệ."

Y nhìn về phía Từ Nguyệt Gia, chế nhạo một câu: "Khó trách lúc trước tram muốn ban hôn cho nàng ấy, nàng ấy lại không đồng ý, hoá ra là đã sớm có người trong lòng."

Chuyện của Quốc Công phủ, Hoàng đế cũng biết.

Cũng chính bởi vì như vậy, Hoàng đế mới muốn ban hôn cho Từ Nguyệt Gia, y đều lắng lẽ cẩn trọng chọn người, trưởng nữ của huynh trưởng Hoàng hậu, tài mạo song toàn.

Chưa từng nghĩ Từ Nguyệt Gia sẽ từ chối. Hoàng đế cũng không nhất định phải làm hồng nương cho thần tử.

Từ Nguyệt Gia không muốn, hắn cũng chưa từng cưỡng cầu, chỉ là Thái tử dần dần trưởng thành, tương lai bên người không có thần tử đáng tin nên làm thế nào cho phải.

Vì sao Từ gia kết thân với Ôn gia, Hoàng đế tự nghe ngóng được.

Có thể làm cho Từ Nguyệt Gia chủ động cầu hôn, không thể nào là kẻ ngu xuẩn được.

Từ chuyện Cửu Vương mà xem, gia phong Ôn gia cũng không tệ lắm.

Con trai của Từ Nguyệt Gia, có vài phần giống hắn.

Hoàng đế đã có chút chờ mong nhi tử tương lai của hai người, hắn là sẽ cực kỳ thông minh.

Trước mặt hoàng đế, Từ Nguyệt Gia cũng không định giải thích gì, chỉ nói: "Là nội tử trùng hợp."

Hoàng đế sau đó nhìn thoáng qua Lý công công bên cạnh.

Lý công công lập tức khom người nói: "Bẩm bệ hạ, Tiết đại nhân dẫn theo hài tử đã chờ ở ngoài điện rồi ạ."

Hoàng đế gật đầu: "Tuyên."

Ngoài điện, Lễ bộ thị lang Tiết Dương Lễ dẫn theo nhi tử Tiết

Ngạn không ngừng lau mồ hôi trán, cất bước vào điện.

*

Ôn Diệp xem "Điều hâu bắt gà" cả buổi chiều, còn để Từ Ngọc Tuyên dùng bữa tối, cho đến giờ Hợi, Từ Nguyệt Gia mới phi ngựa hồi phủ.

Đi tới Tây viện, Từ Nguyệt Gia rất nhanh được đối đãi với quy cách cao nhất.

Bữa khuya, nước trà đầy đủ mọi thứ.

Nghe nói hần chưa dùng bữa tối, Ôn Diệp tự mình gấp thức ăn cho hần.

Từ Nguyệt Gia nhìn đồng thức ăn chất như núi trên bàn nhỏ, im lặng một lát, nói: "Như vậy là đủ rồi."

Ôn Diệp ngồi xuống, thân thiết nói: "Lang quân cảm thấy có chỗ nào không ổn, ta lập tức cho người sửa lại."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, lẳng lặng nhìn nàng.

Ôn Diệp lĩnh hội, lại nói: "Ngoại trừ ta."

Từ Nguyệt Gia cup mắt dùng bữa, một lúc lâu sau hỏi: "Hôm nay nàng ra khỏi thành du xuân với những người phương nào?"

Hần vô duyên vô cớ nhắc tới việc này làm chi, chuyện nàng cùng hai vị biểu đệ muội cùng đi ra ngoài du xuân không giấu diếm hần mà.

Ngoại trừ...

Chương 192

Nụ cười của Ôn Diệp khựng lại, giọng nói đầy thăm dò: "Không nói ta cũng biết, vụ án này còn liên quan đến Tiết gia đúng không?"

Từ Nguyệt Gia ừ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Ôn Diệp: "..."

Chàng tiếp tục nói đi chứ.

Tình tiết vụ án giống như mọc cánh, chỉ ngắn ngủi hai ngày, tên thi rớt cử tử độc sát thê tử không thành, được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Thịnh Kinh, cùng với đó là tiếng ồn ào huyên náo.

Lục thị cùng đại cô thái thái dự tiệc trở về, chỉ cách đó một đêm, đã biết được việc này.

Sau đó Ôn Diệp bị gọi tới.

Chính viện, chính đường.

Lục thị nhíu mày hỏi: "Không phải án mưu sát sao? Sao nhị đệ cũng qua đó rồi?"

Kinh Triệu Doãn Vương Thăng không đến mức ngay cả một vụ án mưu sát cũng không tra ra được chứ.

Đại cô thái thái chú ý tình tiết vụ án: "Vậy tội của tên cử tử đã định chưa?"

Ôn Diệp lộ vẻ bất đắc dĩ trả lời: "Tẩu tẩu, đại cô mẫu, chuyện bí ẩn như thế, con làm sao biết được?"

Lục thị kịp phản ứng là do mình lo lắng quá mức, giả vờ ho: "Nhị đệ không tiết lộ gì với muội sao?"

Vương Thăng gọi nhị đệ qua, trong đó khẳng định có ẩn tình không muốn người khác biết.

Nếu Quốc công gia ở phủ, nhất định đã sớm nói với nàng.

Ôn Diệp nghiêm khắc cự tuyệt: "Tẩu tẩu, lang quân là quan viên tốt nghiêm cẩn công minh, chúng ta không thể như vậy."

Lục thị, đại cô thái thái: "....."

Vụ án cử tử mưu sát thê tử không thành, rất nhanh đã trở thành đề tài câu chuyện bàn tán khắp bàn trà bàn rượu của những người không liên quan.

Uyển Thành cách Thịnh Kinh không xa, sau khi cha mẹ Đặng thị biết được tin tức, trong vòng mấy ngày liền chạy tới Thịnh Kinh.

Theo lời đồn đại được truyền ra, không cần Ôn Diệp báo cho biết, Lục thị và đại cô thái thái cũng đại khái biết được "nội tình".

Tên họ Hứa kia bôi thuốc lưu thông máu bầm lên bề mặt điểm tâm, sau đó lại để Đặng thị ăn, muốn nàng ấy sinh non một xác hai mạng, nào ngờ bị nhũ ma ma Đặng thị kịp thời phát hiện, Hứa Mục Chi hoảng hốt muốn chạy trốn, cuối cùng vẫn bị đội bỏ khoái phủ nha bắt được.

Vụ án được định rất nhanh, tên cử tử kia bị cách công danh,

phán lưu đầy, trong vòng ba năm không cho phép thi cử.

Có người nói Kinh Triệu Doãn phủ phán quá nặng, dù sao Đặng thị vẫn còn sống, chỉ là đứa nhỏ không còn mà thôi, Hứa Mục Chỉ là cử nhân, nói không chừng kỳ thi xuân năm sau có thể lên trung học phổ thông. Cũng có người nói Hứa Mục Chi phụ công danh, lại làm ra chuyện muốn độc sát thê nhi mưu đoạt sản nghiệp Nhạc gia, đức hạnh bại hoại, không xứng làm quan, Kinh Triệu Doãn phủ phán án không hề nặng.

Chính là đáng tiếc quán Thái Vân Trai mới mở không bao lâu, nghe nói Hứa Mục Chi là do mua điểm tâm quán bọn họ, vụ án này vừa ra trực tiếp làm cho ông chủ quán chịu đủ mọi loại tranh luận, chỉ có thể tạm thời đóng cửa.

Đào Chi đã làm việc rất chăm chỉ ở phủ trong hai ngày qua và rất nhanh chóng đã biết được toàn bộ câu chuyện của vụ án.

Ôn Diệp từ đầu đến cuối đều không nghe thấy chữ có liên quan đến Tiết gia, vậy cũng chỉ có thể chứng minh hoặc là Từ Nguyệt Gia đang trêu cợt nàng, hoặc là sự thật vụ án đã bị che giấu.

Ôn Diệp nghiêng về vế sau hơn, dù sao theo nhận thức dễ hiểu của nàng về Từ Nguyệt Gia, hẳn không phải là một người thích đùa.

Đào Chi là 1 cao thủ thám thính tin tức, nàng ấy uống xong nước trà nói tiếp: "Nhị phu nhân, nô tỳ còn hỏi thăm được một việc, không biết có nên nói với người hay không."

Ôn Diệp đang mài móng tay cho mình, không thèm để ý nói: "Người nói đi."

Đào Chi hạ giọng nói: "Vị phu nhân bị hại kia còn có một đứa con gái, nghe nói mới sáu bảy tháng tuổi, mà thai bị ép phá cũng đã năm tháng, là thai nam đã thành hình."

Lúc Đào Chi nghe ngóng tin tức, lúc đầu chỉ cảm thấy vị Đặng thị này thật đáng thương, nhưng càng về sau, nghe ngóng càng sâu, nàng ấy bỗng nhiên có một loại cảm giác chột dạ.

Ôn Diệp ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn nàng ấy: "Ý ngươi là Đặng thị vừa sinh đã mang thai đứa thứ hai?"

Đào Chi gật đầu với vẻ nặng nề.

Chương 193

Đào Chi tiếp tục nói: "Nô tỳ còn nghe nói là lang quân Đặng thị cố ý làm, tính toán xong ngày sinh hoạt vợ chồng, mục đích chính là kéo ngã thân thể Đặng thị, để cho việc xảy thai ngoài ý muốn càng thêm chân thật."

Trên đời này có cách có thể làm cho người ta tránh thai, ngược lại, cách trợ thai tất nhiên cũng tồn tại.

Những sách dạy nấu ăn kia đều là Đào Chi giúp nàng tìm, nàng ấy cũng không phải sợ bị như thế, chỉ là lo lắng tình cảnh tương lai của Ôn Diệp.

Sự lo lắng của Đào Chi, Ôn Diệp hiểu được, nếu Đào Chi có thể nghe ngóng được những điều này, vậy chứng tỏ những người tham gia vụ án này khẳng định cũng rõ.

Lúc này Ôn Diệp cũng không có tâm tình tiếp tục mài móng tay, cũng từ bỏ ý nghĩ sơn móng tay.

Từ Nguyệt Gia là một người thông minh, Ôn Diệp không cho rằng hắn sẽ không liên tưởng đến.

Về chuyện sinh con hay không, Ôn Diệp cũng không muốn giấu diếm cả đời, chỉ là trước khi nghĩ ra cách giải quyết thỏa đáng nhất, nàng chỉ hy vọng có thể giấu được lâu nhất, dù sao nàng cũng không hại thân thể của ai.

Chỉ là ăn chút đồ ăn không có lợi cho việc mang thai, hiếm khi cùng phòng với lang quân mà thôi.

Kinh nguyệt của nàng ổn định, thân thể khỏe mạnh, mang thai không được cũng không thể hoàn toàn trách nàng, không chừng là vấn đề của ai đó.

Nhưng Quốc Công phủ so với nàng dự đoán lúc trước tốt hơn nhiều lắm, Từ Nguyệt Gia cũng vậy.

Nếu Từ Nguyệt Gia nhất định muốn thêm mấy đứa nhỏ, nàng cũng không ngại nạp thiếp cho hắn.

Xinh đẹp, hiền lương, hoặc là có tri thức hiểu lễ nghĩa, muốn kiểu nào, nàng đều có thể nạp cho hắn, chỉ cần không ép nàng sinh con là được.

Nhưng Ôn Diệp biết rõ, chờ chuyện này bị vạch trần, bị trách phạt là điều không thể tránh khỏi.

Nàng chỉ là đang suy nghĩ, có thể giảm ảnh hưởng của chuyện này với nàng đến thấp nhất.

Trầm mặc một hồi, Ôn Diệp đột nhiên lên tiếng: "Đi, nói với Kỷ ma ma, ta muốn gặp Tuyên nhi."

Đào Chi không kịp phản ứng: "Hả?"

*

Về vụ án Hứa Mục Chi giết thê tử không thành, bên ngoài lưu truyền cái gọi là "nội dung thú tội" đều là Vương Thăng cố ý phát tán ra ngoài.

Nếu vẫn giữ im lặng, những người muốn biết chân tướng vụ án tất nhiên sẽ hỏi thăm chung quanh, đến lúc đó vạn nhất để cho bọn họ biết được toàn bộ nội bộ vụ án, vậy thì phiền toái.

Chặn lại không bằng công khai, tốt nhất là để cho mọi người cho rằng đây là một vụ án giết vợ không thành bình thường.

Trong lao phủ Kinh Triệu Doãn, Vương Thằng đem lời thăm vấn mới cho Từ Nguyệt Gia nghe, nói: "Các tiểu nhị Thái Vân Trai đều ở đây, hạ quan điều tra qua tổ tông bọn họ đều là người địa phương Thịnh Kinh, còn mấy đầu bếp làm bánh ngọt chạy thoát, không tra rõ lai lịch."

Sau khi Vương Thằng biết đây rất có thể là một âm mưu nhằm vào hoàng thất, lập tức phái người đi lục soát Thái Vân Trai, chưởng quỹ Trâu Toàn bị người của hắn ta ép trở về, không đến hai canh giờ, liền trúng độc mà chết.

Độc dược là Trâu Toàn tự mình uống trước, giống như biết người phủ nha sẽ đi bắt hắn ta, uống hai canh giờ sau mới thuốc mới độc phát, hắn là vì muốn kéo dài thời gian.

Điểm tâm của Thái Vân Trai, được hoan nghênh nhất chính là loại điểm tâm khiến Đặng thị sinh non, ngày thường loại điểm tâm này chỉ bán cho khách hàng cố định, lấy thân phận của Hứa Mục Chi căn bản không mua được, ngày đó là một tên tiểu nhị của Thái Vân Trai cầm nhầm, mới xảy ra một loạt chuyện ngoài ý muốn.

Trong điểm tâm mặc dù không bị hạ độc, nhưng bị ngụy y trong cung kiểm tra ra một loại dược liệu có thể làm cho người ta nghiện.

Người bình thường uống nhiều, thân thể sẽ dần dần trở nên suy yếu, vả lại đối với thuốc này ỷ lại càng ngày càng sâu.

Xem ra lúc trước công chúa nghiện quán Thái Vân Trai cũng không phải trùng hợp.

Mà phụ nữ có thai ăn, ảnh hưởng sẽ càng trực quan, thân thể

Đặng thị vốn suy yếu, hơn nữa ăn điểm tâm trộn lẫn thuốc này, thai nhi căn bản không giữ được, có thể bảo toàn mạng, đã là đại hạnh rồi.

Từ Nguyệt Gia nghe xong lời khai, không biết suy nghĩ cái gì, im lặng hồi lâu mới nói: "Chuyện Hứa Mục Chi trèo lên căn Tiệt gia, đã điều tra rõ, lúc này tránh liên lụy đến Tiệt thị lang gia, thánh thượng đã cố ý dận dò, không được truyền ra ngoài."

Chương 194

Vương Thăng liên tục cam đoan, nói: "Việc này hạ quan quyết không tiết lộ với người thứ hai."

Nói đến cái này, Vương Thăng cảm thấy không hiểu, Hứa Mục Chi cũng không biết là nghĩ như thế nào, lại cảm thấy mình có thể xứng đôi với thiên kim đại thân tam phẩm trong triều.

Cho dù cuối cùng có thành công thì Lễ bộ thị lang cũng không thể hy sinh tương lai của mình vì con rể, chế độ khảo hạch thi cử ở Đại Tấn rất nghiêm ngặt, Lễ bộ thị lang làm sao có thể che giấu được?

Vì chuyện bất tự làm sao cũng không có khả năng xảy ra, lại mưu đồ hơn nửa năm, đầu tiên là để cho thê tử mới sinh xong "ngoài ý muốn" lần nữa có thai, dựa theo kế hoạch của Hứa Mục Chi, Đặng thị sinh non còn phải chậm mấy ngày, đến ngày đó ma ma cùng tỳ nữ bên người Đặng thị được tin cũng sẽ không ở bên cạnh.

Từ Nguyệt Gia trả lại lời thú tội cho Vương Thăng, lại dặn dò: "Tin đồn liên quan đến Đặng thị, Vương đại nhân đừng quên xử lý."

Vương Thăng cúi đầu đáp: "Hạ quan hiểu, về phần lời khai liên lụy đến Tiết gia, cũng đã xóa sạch."

Từ sau khi Vương Thăng làm quan ở kinh thành, mỗi lần gặp phải vụ án khó giải quyết, không thể thiếu giao tiếp với vị thị lang Hình bộ trẻ tuổi trước mắt này, thời gian lâu sau, y cũng

dần dần hiểu rõ phong cách phá án của đối phương.

Lấy từ vụ án này của Hứa Mục Chi mà nói, nếu toàn bộ do y chủ đạo, chuyện Hứa Mục Chi bám vào Tiết gia khẳng định không giấu được.

Cho dù kết quả chứng thực Tiết gia trong sạch, tin đồn về Tiết gia vẫn không ít.

Một cô nương còn chưa cập kê, vô duyên vô cớ bị giới một vũng nước bẩn vào người như vậy, đại khái là nói sẽ không có hôn sự gì tốt.

Bản thân Vương Thăng cũng có con gái, thoáng nghĩ như vậy, liền có thể hiểu được cách làm của Từ Nguyệt Gia.

Chỉ là hiểu thì hiểu, nếu để cho y tự giác chú ý tới chi tiết này, Vương Thăng tự nhận vẫn không thể hoàn toàn làm được.

"Tiếp tục điều tra Thái Vân Trai, còn có Thái Vân Trai với Thịnh Kinh quan lại nào có liên quan, đều phải điều tra rõ ràng." Từ Nguyệt Gia nói.

*

Quốc công phủ, tây viện.

Vài tên nô bộc đang dựa theo yêu cầu của Ôn Diệp, làm thêm cái xích đu bên cạnh xích đu cũ.

Xích đu cũ ngoại trừ nhỏ ra thì cũng không giống với xích đu mới này, đây là Ôn Diệp chuyên tâm thiết kế cho Từ Ngọc Tuyên.

Hoàn toàn dựa theo dáng người của Từ Ngọc Tuyên chế tạo, bảo đảm cậu bé ngồi lên chân có thể chạm tới đất, vả lại sau khi cậu

bé ngồi lên, thân thể trước sau đều có bảo hộ, trừ phi để cho xích đu hoàn toàn xoay lại, nếu không cậu bé cũng sẽ không ngã được.

Từ Ngọc Tuyên bị Kỷ ma ma ôm tới tây viện, sau khi biết được chuyện này, hưng phấn không thôi.

Hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần: "Thật sự, là cho Tuyên nhi?" Nói xong còn hơi nghiêm túc dùng ngón tay út chỉ vào ngực nhỏ của mình.

Ôn Diệp cam đoan với cậu: "Đương nhiên!"

Từ Ngọc Tuyên cao hứng nhào vào trong lòng Ôn Diệp, cười khanh khách không ngừng.

Ôn Diệp cũng dịu dàng ôm cậu bé, cười rất dịu dàng.

Kỷ ma ma ở một bên, nhìn cảnh này, đơn giản chỉ là vui mừng, cũng không biết tại sao, trong lòng bà ấy cảm giác có chút không đúng.

Nhị phu nhân hình như có chút thay đổi lớn.

Trong thời gian chờ đợi, Ôn Diệp còn lấy ra tiểu trúc mã mua được từ chỗ của con trai Trần trưởng thôn trang cho Từ Ngọc Tuyên chơi.

Trúc mã nho nhỏ, Từ Ngọc Tuyên ngồi lên, mũi chân vừa vịn có thể chạm đất.

Từ Ngọc Tuyên cứ như vậy ngồi trên lưng Tiểu Trúc mã, trước sau lắc lư, chơi rất vui vẻ.

Ôn Diệp thỉnh thoảng hỏi cậu bé một câu: "Vui không?"

Từ Ngọc Tuyên hát cảm nhỏ lên: "Vui ạ-"...

Xích đu rất nhanh đã làm xong, trong và ngoài đều buộc đệm mềm, cam đoan làn da mềm mại của Từ Ngọc Tuyên sẽ không bị vụn gỗ cào.

Ôn Diệp tự mình ôm Từ Ngọc Tuyên ngồi lên.

Đây là lần đầu tiên Từ Ngọc Tuyên không cần người đỡ, tự mình có thể đu dây.

Cậu bé sờ trái sờ phải, trong mắt tất cả đều mới lạ.

Ôn Diệp lại bảo Đào Chi bày một cái bàn bên cạnh chiếc xích đu nhỏ, đó là một chiếc bàn nhỏ cùng dòng với tiểu trúc mã, trên đó đặt hai loại điểm tâm Từ Ngọc Tuyên thích ăn, Ôn Diệp cũng có một bình.

Chương 195

Ngoại trừ không có kịch, cơ bản cũng giống như cấu hình của nàng.

Nhưng để nhất trí giống nhau về bề ngoài, Ôn Diệp cầm cho Từ Ngọc Tuyên một quyển sách của cha cậu bé đặt ở trên bàn trúc nhỏ làm bài trí.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Ôn Diệp bất động thanh sắc đẩy Kỷ ma ma ra.

Dưới hành lang ngoại trừ hai nương con, chỉ còn lại Đào Chi.

Ôn Diệp bắt đầu hỏi: "Nương đối xử tốt với con không?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu: "Tốt al"

Ôn Diệp lại hỏi: "Vậy tốt như thế nào?"

Từ Ngọc Tuyên gặm một miếng điểm tâm nhỏ giờ lên nói: "Giống lễ mừng năm mới!"

Trẻ con biểu đạt cảm xúc luôn thẳng thắn như vậy.

Ôn Diệp: "...".

Đào Chi bên cạnh thiếu chút nữa nhin không được bật cười.

Ôn Diệp Trọng giọng trống khua chiêng: "Tuyên nhi, nếu ta và cha con cãi nhau, con có bênh nương không?"

Từ Ngọc Tuyên nghi hoặc: Cai nhau?"

Ý thức được việc cậu bé còn không hiểu nghĩa của từ "cãi nhau", Ôn Diệp đưa ra một ví dụ: "Chính là cha con đã có một đĩa bánh ngọt, còn muốn ta làm cho hẳn, nhưng Nương không muốn làm, thì Tuyên nhi sẽ đứng về phía Nương đúng không?"

Nhưng mà Từ Ngọc Tuyên nghe được từ "Bánh ngọt, đầu cậu bé nhớ lại từng chút từng chút một, cuối cùng lắc đầu như trống bỏi rồi nói: "Làm đi, Tuyên nhi ăn-"

Ôn Diệp: "..."

Xem ra quả làm xích đu kia lại không công rồi.

Chân Từ Ngọc Tuyên lắc lư, miệng thì liên tục ăn bánh ngọt, hình như không có chút phiền não nào, Ôn Diệp thấy tư thế này của cậu bé rất quen thuộc.

Nửa ngày mới phản ứng lại, đây không phải là phiên bản thu nhỏ của nàng sao.

Quên đi, cũng không trông cậy vào tiểu tử này nữa, Ôn Diệp một lần nữa ngồi lại trên xích đu của mình, tiếp tục uống trà xem kịch ăn điểm tâm.

Luôn có một giải pháp cho một vấn đề.

Từ Nguyệt Gia trở lại Tây viện, mới vừa đi vào sảnh chính, liền phát hiện dưới hành lang có thay đổi.

Xích đu cỡ nhỏ, bàn cỡ nhỏ, điểm tâm cỡ nhỏ, ấm trà cỡ nhỏ, giống với người cỡ nhỏ.

Đào Chi nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, vội cúi người nhắc

nhỏ: "Phu nhân, lang quân đã trở về."

Ôn Diệp vội vàng cầm kịch trên mặt xuống, cơn buồn ngủ nhất thời tiêu tán sạch sẽ, nàng nhìn về phía bóng hắc đang dần đến gần, thần sắc như thường gọi: "Lang quân."

Từ Nguyệt Gia đi tới, liếc mắt nhìn Tu Ngọc Tuyên bên cạnh cũng dùng sách che mặt, dừng một chút, đưa tay lấy sách ra.

Từ Ngọc Tuyên bối rối một lát, sau khi nhìn thấy người tới là ai, đại khái là còn chưa kịp phản ứng.

Thì thảo gọi: "Cha?"

Từ Nguyệt Gia cầm sách nói: "Lão sư vỡ lòng còn ba ngày nữa sẽ tới."

Cậu bé nghe không hiểu, vẻ mặt Từ Ngọc Tuyên mơ hồ.

Ôn Diệp ở một bên lặng lẽ xem náo nhiệt.

Nói xong với Từ Ngọc Tuyên, Từ Nguyệt Gia mới chuyển ánh mắt sang Ôn Diệp, có chút lạnh lùng: "Nàng theo ta vào đây, ta có chuyện muốn hỏi nàng."

Ôn Diệp đối diện với tầm mắt của hắc, có lẽ là ngẫm hiểu ra vì sao đối phương lại xụ mặt như vậy.

Nàng dĩ nhiên nhìn ra Từ Nguyệt Gia muốn hỏi cái gì.....

Trên đoạn đường vào phòng, đáy lòng Ôn Diệp thầm hạ quyết định, chỉ cần Từ Nguyệt Gia không làm rõ, nàng sẽ tiếp tục giả ngu.

Sau khi Từ Nguyệt Gia vào chính đường, lập tức xoay người đi đến thư phòng phía tây, Ôn Diệp thấy vậy, yên lặng đuổi theo.

Hiện giờ trong thư phòng ngoại trừ giường mềm bình phong cùng với giá sách, còn đặt một cái bàn tròn nhỏ, dùng để uống trà ăn điểm tâm.

Mà bàn ghế thư án ban đầu đã bị chen vào góc.

Nhìn thư phòng có thay đổi cực lớn, Từ Nguyệt Gia dừng một chút, cất bước đi về phía bàn tròn nhỏ.

Ôn Diệp thấy vậy, trực tiếp ngồi xuống đối diện hẳn.

Không khí có chút yên lặng, Ôn Diệp vẫn là lần đầu tiên thấy ánh mắt nặng nề của Từ Nguyệt Gia.

Xem ra không kém so với dự đoán của nàng.

Ôn Diệp suy nghĩ nên giải thích như thế nào, mới có thể giảm ảnh hưởng tới mình xuống mức thấp nhất.

Nhưng bất luận như thế nào, luôn phải có người mở đầu.

Ôn Diệp bình tĩnh nói: "Lang quân gọi ta là có việc gì thế?"

Giữa phu thê vốn nên thẳng thắn thành khẩn đối đãi, Từ Nguyệt Gia không muốn bởi vì việc này mà quan hệ vốn đã nông cạn giữa bọn họ chuyển biến xấu hơn.

Chỉ là một ít suy đoán không hề có chứng cứ, nếu bởi vậy mà khẳng định, cũng là một loại tổn thương đối với đối phương.

Từ Nguyệt Gia uyển chuyển hỏi: "Nàng có chuyện gì giấu ta không?"

Ôn Diệp giả vờ không hiểu: "Lang quân sao lại nói vậy."

Chương 196

Thấy nàng giả bộ hồ đồ, Từ Nguyệt Gia cũng chỉ có thể làm rõ chút ít: "Ta và nàng thành hôn đã gần nửa năm, tới lúc này, nàng đã dùng qua thuốc tránh thai hay phương pháp tránh thai nào chưa?"

Ôn Diệp lập tức phủ nhận: "Đương nhiên là chưa rồi."

Nàng quả thật không dùng qua thuốc tránh thai, thứ đó đối với nữ tử rất có thương tổn, chỉ là vì không muốn sinh hài tử, mà giết hại thân thể của mình như vậy, thì hai cái này có gì khác nhau.

Bất luận nàng trước kia vì so đo tính toán của mình như thế nào, nhưng trong chuyện này, nàng có thể thẳng thắn dũng cảm trả lời Từ Nguyệt Gia.

Nhưng hẳn đã trực tiếp như vậy, Ôn Diệp cũng không muốn lãng tránh việc này nữa.

Một tầng cửa sổ giấy mỏng manh này, sớm muộn gì cũng bị đâm thủng.

"Ta có thể cam đoan với lang quân, ta tuyệt đối không dùng thuốc tránh thai." Ôn Diệp khẳng định.

"Nhưng mà" nàng đột nhiên chuyển đề tài: "Lang quân làm sao phát hiện ra?"

Tuy rằng đại khái đoán được, nhưng vẫn phải hỏi một câu.

Từ Nguyệt Gia thần sắc không nhìn ra thái độ đối với việc này, giọng nói vẫn bình thản: "Trùng hợp, trí nhớ của ta không tệ."

Nếu ngay cả cái này cũng không liên tưởng đến, vậy hẳn cũng không cần lại đảm nhiệm Hình bộ thị lang chức.

Ôn Diệp vẫn giữ thái độ ngẩng đầu: "Vậy sao?"

Kỳ thật trong lòng nàng là tán thành.

Ngày sinh hoạt phu thê của bọn họ không nhiều, lại rất có quy luật, vả lại vài lần không nhiều lắm, nàng đều từng có chút động tác nhỏ, đối với tính tình truyền thống bảo thủ trước sau như một của Từ Nguyệt Gia mà nói, việc hắn vẫn nhớ rõ cũng bình thường.

Mà nàng gả tới đã nửa năm, lại có vụ án Đặng thị này, chỉ cần Từ Nguyệt Gia cho rằng thân thể mình khỏe mạnh, không có khả năng nghĩ tới việc này.

Huống hồ, Từ Nguyệt Gia cũng không phải chưa từng làm cha.

"Ta chỉ là hiểu rõ ngày nào cùng lang quân sinh hoạt phu thê sẽ không dễ có thai." Ôn Diệp lại nhấn mạnh: "Thật sự ta không dùng thuốc tránh thai lung tung."

Đến giờ phút này, Ôn Diệp cũng dần dần phản ứng lại, điểm tức giận của Từ Nguyệt Gia tựa hồ cũng không phải là chuyện nàng "không muốn sinh con" này?

Nếu là vì cái này, vậy câu nói đầu tiên của hắn nên hỏi nàng "Vì sao không muốn sinh con, cần gì quanh co lòng vòng."

Từ Nguyệt Gia vẫn ngẩng đầu: "Ta biết rồi, chỉ nguyên việc tính toán ngày tháng cũng không phải là kế sách vẹn toàn."

Vì không oan uổng cho nàng, trước khi hồi phủ, Từ Nguyệt Gia ngoại trừ thăm vấn Hứa Mục Chi ra, còn mượn chuyện án tìm đại phu làm chứng.

Xác định hai phu thê nếu ở một số ngày nhất định làm chuyện phu thê, có thể trợ thai hoặc tránh thai hữu hiệu, chẳng qua tác dụng không nhiều lắm, muốn tuyệt đối, vẫn phải dựa vào dược vật. Đã đến tình trạng này, cũng không có gì phải giấu diếm.

Ôn Diệp trả lời: "Đúng là có vài công thức nấu ăn, nhưng ta đã hỏi đại phu rồi, đều là đồ ăn bình thường, không tổn hại đến sức khỏe, chỉ là giảm xác suất mà thôi."

Từ Nguyệt Gia trầm mặc nhìn Ôn Diệp hồi lâu, thấy nàng không giống nói dối, lúc sau trầm giọng nói: "Việc này, căn bản là ở ta."

Xem ra nàng cùng đại bộ phận nữ tử đều có cùng suy nghĩ như vậy.

Ôn Diệp: "...?"

Không phải phản ứng như vậy chứ, hẳn không bình thường.

Ánh mắt Ôn Diệp nhìn về phía Từ Nguyệt Gia không khỏi lộ ra hoài nghi sâu sắc.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Hắn dời tâm mắt: "Chỉ là thuốc tránh thai vạn lần không nên dùng... Nếu có một ngày nàng hối hận, vậy nó sẽ để lại cho nàng sự thương tổn không thể nghịch chuyển."

"Nhưng mà" Từ Nguyệt Gia cuối cùng nói: "Nàng đã nói là chưa từng dùng, ta sẽ tin nàng một lần."

Trong lòng Ôn Diệp có chút không yên, Từ Nguyệt Gia lại không tức giận?

Nàng trầm mặc vài hơi, vẫn hỏi: "Lang quân không ngại ta làm như vậy chứ?"

Từ Nguyệt Gia trả lời: "Nàng không muốn, nếu ta đem chuyện này đổ lên người nàng, chính là ép buộc nàng."

"Giữa phu thê vốn nên thẳng thắn thành khẩn việc đối đãi, việc này, ta và nàng đều có vấn đề." Từ Nguyệt Gia nghiêm túc nói: "Chuyện con nôi dối, sự tình trọng đại, ta chưa từng hỏi qua ý nguyện cùng ý nghĩ của nàng, mà trước khi nàng quyết định cũng không thương lượng với ta."

Trái tim Ôn Diệp hạ xuống một nửa, nhưng vẫn không nghĩ ra.

Chương 197

Nàng nhiều lần ngược mắt nhìn Từ Nguyệt Gia, đáy lòng đột nhiên toát ra một suy đoán, xúc động thăm dò ra miệng: “Điện thoại di động?”

Từ Nguyệt Gia nghe không hiểu lắm: "Gà gì?"

Giờ phút này thần sắc của hắn có loại cảm giác khó nói không nên lời, không rõ vì sao nàng lại chuyển đề tài nhanh như thế.

"Muốn ăn gà, bảo phòng bếp làm là được."

Ôn Diệp hoàn hồn lại, âm thầm thở ra một hơi, có chút giật mình.

Cho dù là hậu thế, nam nhân không quan tâm hậu thế như Từ Nguyệt Gia cũng không có mấy người.

Từ Nguyệt Gia không tức giận với nàng, đại khái là bởi vì trước mắt hắn đã có một đứa con trai chứ không phải do đối phương cũng xuyên qua giống mình?

Dù sao cũng không thể nào là do nàng không gặp may mắn, thật sự gặp được một nam nhân hoàn mỹ đến cực điểm.

Điều này không phù hợp với logic thông thường.

Nghĩ thông suốt, Ôn Diệp thoải mái hơn rất nhiều, nói theo lời hắn: "Ta muốn hỏi lang quân có ăn hay không."

Từ Nguyệt Gia: "... Không cần."

Ôn Diệp ồ một tiếng, bỏ qua đề tài này, tiếp tục thăm dò: "Lang quân, chuyện có con thì sao?"

Từ Nguyệt Gia ngử khí bình thường nói: "Tùy nàng."

Xem thần sắc cùng thái độ của hắn, tựa hồ là thật sự không thêm để ý đến chuyện con nôi dỗi.

"Có thể một thời gian sau, không nói người bên ngoài dị nghị, tẩu tẩu cũng sẽ có lo lắng, đến lúc đó lang quân, chúng ta nên như thế nào?" Từ Nguyệt Gia không thêm để ý con nôi dỗi mặc dù làm cho người ta bất ngờ, nhưng có một số việc đã làm rõ, Ôn Diệp vẫn là muốn hỏi rõ một chút.

Từ Nguyệt Gia đưa một ánh mắt cho nàng, giống như đang nói: Còn cần ta dạy? Trong phủ không có ai mà nàng không thể dỗ dành được.

Tuy nhiên Từ Nguyệt Gia vẫn nói: "Nếu đại tẩu hỏi, nàng cứ đổ hết lên người ta hoặc Tuyên nhi là được."

Ôn Diệp lập tức giãn mặt, giọng nói ngọt ngào: "Lang quân, chàng thật tốt."

Mặc kệ nội tâm Từ Nguyệt Gia rối cuộc nghĩ như thế nào, hắn có thể ở trước mặt mình hứa hẹn những thứ này, đã vượt qua kỳ vọng trong lòng Ôn Diệp rất nhiều.

Thái độ của nàng đột nhiên chuyển biến, làm cho Từ Nguyệt Gia im lặng nửa khắc.

Hắn liếc mắt nhìn nữ nhân lộ ra vẻ cao hứng, hơi dừng lại hỏi: "Nàng dùng những sách dạy nấu ăn kia, có tác dụng đối với nam tử hay không?"

Ôn Diệp vô thức nhú mày, khôi phục bình thường nói: "Chuyện này ta chưa hỏi qua"

Lúc trước nàng bảo Đào Chi tìm sách dạy nấu ăn cũng không nghĩ tới muốn hỏi nam tử ăn có hữu dụng hay không. Đối với đại bộ phận người mà nói, chuyện quá đăm rồng hang ổ, hỏi cũng sẽ không có kết quả như nguyện.

Chỉ là Từ Nguyệt Gia không giống như là người thuận miệng hỏi.

Ôn Diệp lần này lại có chút không hiểu Từ Nguyệt Gia.

Ngay khi Ôn Diệp trăm mối vẫn không có cách giải, Từ Nguyệt Gia lại nói: "Như vậy đi, trước khi tìm được biện pháp ổn thỏa hơn, giữa ta và nàng..."

Nhắc tới việc này, Từ Nguyệt Gia hơi không được tự nhiên, vành tai nhuộm chút đỏ.

Ôn Diệp bật thốt lên: "Cũng không cần, lúc trước cũng không mang thai, lang quân đối với ta vẫn phải có tin tưởng chứ."

Hiểu được nàng có ý gì, Từ Nguyệt Gia tức giận vài phần: "Ôn Diệp!"

Tốc độ nhận sai của Ôn Diệp cực nhanh, giống như cá chạch trên đồng ruộng, trượt lẹ vào ổ.

"Ta sai rồi, lang quân."

Ngữ khí cực kỳ thành khẩn, chịu thua đúng lúc.

Vẻ mặt Từ Nguyệt Gia thay đổi liên tục: "Nàng..."

"Nương!" Trước cửa nội thất đột nhiên hiện ra một cái đầu, cắt lời Từ Nguyệt Gia.

Ánh mắt hai người đồng thời nhìn qua.

Không biết từ lúc nào Từ Ngọc Tuyên chạy vào vui vẻ đi tới trước mặt hai người.

Từ Ngọc Tuyên nằm sấp trên đầu gối Ôn Diệp, ngẩng đầu lên, nhìn về phía hai người, nhú mày lên án: "Đã lâu rồi!"

Tiếp theo cậu bé lại nhìn về phía bàn tròn rồng tuếch, bỗng nhiên nhớ tới cái gì quay đầu lại hỏi: "Cha cướp bánh ngọt?"

Ôn Diệp: "..."

Thật sự là lúc nên nhớ thì không nhớ, lúc không nên nhớ, chữ nói ra lại rõ ràng như vậy.

Từ Nguyệt Gia cuối cùng nhìn Ôn Diệp, thở dài một hơi, sửa lại: "Ta cướp bánh ngọt của con khi nào?"

Ôn Diệp cố gắng lấy hai tay che miệng Từ Ngọc Tuyên, nhưng đã chậm.

Từ Ngọc Tuyên chỉ chỉ nàng, tram bổng du dương nói: "Nương, Nương nói, Cha, còn, còn cướp-"

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, quay sang nàng với ánh mắt thắc mắc và khó hiểu.

Ôn Diệp nhanh chóng giải thích: "Ta đùa thằng bé thôi."

Dứt lời, nàng xoa đầu cậu bé một cái.

Chương 198

Từ Nguyệt Gia nghe Ôn Diệp nói vậy thì không khỏi bối rối.

Cũng may hắn đã quen rồi.

"A đúng rồi" Ôn Diệp đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, hỏi hắn: "Lúc trước chàng có nhắc tới Tiết gia với ta, nhưng ta chưa từng nghe qua lời đồn gì có liên quan đến Tiết gia."

Bị Từ Ngọc Tuyên ngắt lời như vậy, Từ Nguyệt Gia nào còn có tâm đi truy cứu sự mạo phạm lúc trước của Ôn Diệp nữa.

Hắn uống một ngụm trà, sau khi cảm thấy nhẹ nhõm nói: "Là bị tai bay vạ gió."

Ôn Diệp lập tức cam đoan: "Ta nhất định sẽ không tiết lộ ra ngoài nửa chữ."

Từ Nguyệt Gia trâm mặc mấy hơi nói: "Hoàng đế đã đặc biệt dặn dò không được để người thứ tư biết về phần liên quan đến Tiết gia."

Ôn Diệp nghĩ nghĩ, nàng tự nhận mình rất giữ kín mồm miệng, càng không có thói quen nói mớ.

Vì thế nàng nói: "Lang quân không phải đã nói, ta và chàng là phu thê một thể, có thể tính là một người ha."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Không riêng gì da mặt dày, còn là tường đồng vách sắt.

"Hứa Mục Chi đi làm quen với Lục công tử Lễ bộ Thị lang Tiết gia trong một lần thi hội, sau đó dần dần nảy sinh tâm tư không nên có với vị thiên kim của nhà đó." Từ Nguyệt Gia không nhiều lời: "Nàng ngẫm lại đi, có thể đoán được một hai."

Cuộc thi khoa cử Đại Tán luôn do Lễ bộ phụ trách, Ôn Diệp dừng một chút, lại kết hợp với chuyện ngày đó hẳn vô cớ hỏi mình chuyện đi chơi tiết thanh minh.

Ôn Diệp im lặng nói một cái tên: Tiết Tĩnh Dao?

Từ Nguyệt Gia không phủ nhận.

Nếu là như vậy, nàng cũng không cần biết cụ thể.

Ôn Diệp không hỏi nữa, có chút chua, không nên ăn.

Cô nương kia mặc dù nàng chỉ gặp qua một lần, nhưng có thể nhìn ra là một người đơn thuần vô hại, mới mười bốn tuổi, giống như đoá hoa.

Từ Nguyệt Gia nói không sai, việc này càng ít người biết càng tốt.

Ôn Diệp không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại nói: "Lang quân muốn ở lại dùng bữa tối không?"

Từ Nguyệt Gia: "Được."

Ôn Diệp lập tức đẩy Từ Ngọc Tuyên tới trước mặt hẳn nói: "Vậy Tuyên Nhi làm phiên lang quân chăm sóc một lát, ta đi phân phó phòng bếp làm thêm vài món lang quân thích ăn."

Nói xong, nàng đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Hai cha con còn chưa kịp phản ứng.

Ôn Diệp đi ra chính đường, thấy Kỷ ma ma đứng ở phía xa, cất bước tới gần nói: "Kỷ ma ma, lang quân muốn ở chung với Tuyên nhi một lát." Thấy Ôn Diệp đi ra, Kỷ ma ma đang chuẩn bị cất bước vào trong phòng liền lui về nửa bước.

Mặc dù hơi bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu nói: "Lão nô hiểu rồi."

Ôn Diệp hài lòng rời đi, đi vào phòng bếp.

Hai cha con nên bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn.

Trong thư phòng, hai cha con không quá quen thuộc mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Con người tròn xoe của Từ Ngọc Tuyên liếc đi liếc lại, nhỏ giọng nói: "Cha, nói đi-"

Những ngón tay nắm lấy cánh tay của Từ Nguyệt Gia hơi cứng ngắc.

Không biết tại sao hần lại hỏi: "Nói cái gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc Từ Ngọc Tuyên nói: "Đừng cướp bánh ngọt của Nương nữa-"

Không phải mỗi mình nương mà cả bánh ngọt của Tuyên Nhi cũng không được cướp nốt!

Từ Nguyệt Gia: "....."

Nói chuyện con nói dối ra, Ôn Diệp cảm thấy hôm nay thêm tươi đẹp hơn.

Đại cô thái thái cùng con dâu Diêu thị ở Thịnh Kinh đợi hơn ba tháng, cũng đến lúc khởi hành về Lăng thành, Lục thị mấy ngày nay không chỉ bận rộn chuyện Từ Ngọc Tuyên muốn chuyển về Tây viện, còn phải chuẩn bị đặc sản Thịnh Kinh mang về Lăng thành cho đại cô thái thái.

Bận đến chân không chạm đất.

Ngoại trừ chuẩn bị cho thân gia, còn có nhà mẹ đẻ Diêu thị.

Lúc Diêu thị về kinh, Diêu phụ Diêu mẫu nhờ nàng ấy mang theo mấy rương đặc sản Lăng Thành, đối phương rất có chừng mực, chỉ là một ít đặc sản, những thứ khác cũng không đề cập tới, giống như chỉ coi thân thích bình thường lui tới, người biết chừng mực đi đâu cũng có thể được khoan dung, ấn tượng của Lục thị đối với Diêu gia vẫn không tệ.

Cộng thêm nguyên do của đại cô thái thái, chuẩn bị rất nhiều đặc sản Thịnh Kinh để làm quà đáp lễ.

Diêu thị đi tới chính viện nhìn, thiếu chút nữa sợ hãi, nàng ấy vội ngăn cản: "Đại biểu tâu, những thứ này nhiều quá, cha mẹ ta cũng không cần nhiều như vậy."

Lục thị lại nói: "Cái này có bao nhiêu đâu, ta tính sơ qua cũng không nhiều lắm."

Ôn Diệp ngồi ở một bên, nhàn nhã uống trà hoa, ăn bánh hạnh hoa, bánh hạnh hoa này được làm từ hoa hạnh hái lúc đi du xuân.

Chương 199

Trải qua bàn tay khéo léo của đầu bếp, bánh hạnh hoa làm ra ngọt mà không ngấy, tỏa ra hương thơm ngọt ngào nhàn nhạt.

Thuận tiện xem Lục thị và Diêu thị từ chối đưa đẩy lẫn nhau.

Thú vị cực kỳ.

Diêu thị thấy không từ chối được, quay đầu nhìn Ôn Diệp, nói: "Nhị biểu tẩu, tỷ tới giúp ta khuyên nhủ đại biểu tẩu đi."

Nàng ấy vừa dứt lời, ánh mắt Lục thị cũng hướng về phía Ôn Diệp.

Ôn Diệp đặt bánh hạnh hoa xuống, trầm nghĩ, tìm ai không tìm lại tìm nàng.

Không cần nghĩ, nàng nhất định là đứng về phía Lục thị.

Dưới cái nhìn chăm chú của hai người, Ôn Diệp không chút do dự nói: "Ta cảm thấy tẩu tẩu nói đúng, biểu đệ muội nhận đi."

Diêu thị: "...

Lục thị nhất thời hài lòng, giơ tay bảo nô tỳ mang từng thùng đặc sản đến viện của đại cô thái thái.

Giải quyết xong chuyện đặc sản, Lục thị mới hoàn toàn dồn sự chú ý vào việc Từ Ngọc Tuyên muốn chuyển về Tây viện.

Lục thị nói: "Thừa dịp mấy ngày nay thời tiết không tệ, ta sẽ cho Kỷ ma ma và mấy người khác đem vận dụng cần thiết của Tuyên nhi chuyển tới tây viện, ngày sau thằng bé ở chung với bọn muội, một nhà ba người cũng coi như là chân chính trên danh nghĩa "Đoàn tụ."

Bảo Từ Ngọc Tuyên dọn về Tây viện?

Ôn Diệp dừng lại, nhớ lại một chút, đúng rồi, lúc nàng gả vào không bao lâu, hình như Lục thị đã nói như vậy.

Trong viện, Kỷ ma ma cùng Hà Hương, Nhẫn Đông đang cùng Từ Ngọc Tuyên chơi đùa, Ôn Diệp liếc nhìn tiểu hài nhi đã sớm thay trang phục mùa xuân nhưng vẫn tròn vo như cũ, suy nghĩ một lát nói: "Tuyên nhi được tẩu tẩu chăm sóc lâu như vậy, đột nhiên để cho thằng bé tách khỏi tẩu tẩu, khẳng định thằng bé sẽ không quen."

Lục thị quả thực vô cùng luyện tiếc, Từ Ngọc Tuyên đối với nàng ấy mà nói, giống như con ruột của nàng, nhưng đáy lòng nàng ấy hiểu rõ, bất kì đứa nhỏ nào không mong muốn lớn lên sẽ được ở bên cha nương mình chứ.

Dù có luyện tiếc khi nó đi, thì cũng phải để nó đi, hơn nữa, nó cũng không ở đâu xa, chỉ cách vài bước chân thôi.

Bởi vậy nàng ấy nói: "Tuyên nhi đang dần khôn lớn, cũng không thể để cho thằng bé ở chính viện cả đời, đến lúc đó người ngoài sẽ coi muội là nương như thế nào? Không biết bọn họ có nghĩ rằng muội không muốn gặp Tuyên Nhi nữa không."

Ôn Diệp thật sự muốn nói, nàng quả thật không quá "hoan nghênhH..

Từ khi nào Lục thị đã có một lớp kính lọc dày như vậy với nàng.

Ôn Diệp vẫn muốn giã giũa, nàng nhẹ nhàng suy nghĩ nữa khắc, rồi nói: "Ta đây không phải là thầy tẩu tẩu luyện tiếc Tuyên nhi sao, như vậy đi, lang quân nói đã mời lão sư võ lòng cho Tuyên nhi, ông ấy ngày mai sẽ đến, ngày sau không bằng để Tuyên nhi học xong buổi sáng, rồi tới chính viện cùng tẩu dùng bữa, bữa tối lại để cho thằng bé tới tây viện, dùng bữa tối cùng ta và lang quân rồi nghỉ ở tây viện luôn."

Dùng bữa trưa xong, ở lại chính viện nghỉ trưa là tốt nhất.

Lục thị nghe xong, có chút động tâm, nàng ấy kiềm chế nói: "Muội cam lòng sao?"

Ôn Diệp cười nói: "Không nữ cũng phải thế thôi, tẩu là tẩu ruột của ta mà, Tuyên nhi lớn lên nhu thuận như vậy, còn không phải đều là công lao của Tẩu tẩu sao."

Lục thị trong lòng cảm động, bình tĩnh nói: "Ủy khuất cho muội rồi."

Ôn Diệp lắc đầu, vẻ mặt chân thành nói: "Không ủy khuất."

Nàng thật không ủy khuất chút nào.

Lục thị lại như là nhận định, nói: "Muội yên tâm, Tuyên nhi dùng xong bữa, ta sẽ bảo Kỷ ma ma ôm thằng bé về Tây viện."

Ôn Diệp: "...

Cũng không cần gấp như vậy.

Cứ như vậy, chuyện Từ Ngọc Tuyên chuyển về Tây viện xem như đã định.

*

Lão sư vỡ lòng mà Từ Nguyệt Gia mời cho Từ Ngọc Tuyên là đường huynh Hứa Bách Lễ của Sơn trưởng Tùng Sơn thư viện Lan Thành.

Ông ấy là tiến sĩ năm Thừa Bình thứ hai mươi chín, học trung học phổ thông khi mới mười bảy tuổi, nghe nói là không quen với quan trường gian trá, không đến hai năm liên từ chức quan, lập chí đi khắp tất cả châu thành Đại Tấn.

Ôn Diệp thích nhất là truyện ký nói về phong thổ nhân tình khắp nơi của Đại Tấn, chính là vị Hứa lão sư này sáng tác.

Từ Nguyệt Gia có thể mời ông ấy tới làm lão sư vỡ lòng của Từ Ngọc Tuyên, phải mất rất nhiều công sức.

Chương 200

Hứa Bách Lễ hôm nay vốn nên vào Quốc Công phủ chuẩn bị trước, viện Lục thị đều chuẩn bị tốt cho ông ấy, kết quả Hứa Bách Lễ lại chỉ phải người đưa phong thư tới, nói ông ấy đã lâu không đến Thịnh Kinh, cảnh và vật đều khác xưa rất nhiều, ông ấy muốn đi dạo vài ngày, đợi bảy ngày sau mới vào Quốc Công phủ.

Lục thị còn có thể làm sao bây giờ, nàng ấy đưa thư cho Ôn Diệp, nói: "Chuyện vỡ lòng của Tuyên nhi luôn do Tử Đan phụ trách, thư này muội cầm về đi."

Ôn Diệp nhận lấy, đọc xong nội dung, cười nói: "Tính tình lão sư Tuyên Nhi có vẻ không bình thường."

Lục thị nói: "Ta cũng không biết nhị đệ nghĩ như thế nào, vị Hứa lão sư này tuy học thức cao, nhưng tính tình cũng quá không ổn trọng."

Từ Cảnh Dung lập tức muốn đến Tùng Sơn học viện đọc sách, Lục thị đã biết 10% mọi chuyện về Hứa gia này.

Đường huynh của vị viện trưởng Tùng Sơn Học này, đến nay chưa từng cưới thê tử, dưới gối không con không cái, từ đầu đến cuối đều độc thân một mình.

Ôn Diệp ngược lại mơ hồ hiểu được thâm ý vì sao Từ Nguyệt Gia lại chọn người này.

Nàng khép phong thư lại, nói: "Tẩu tẩu, Tuyên nhi còn nhỏ, bút

còn cầm không vững, nếu tìm cho thằng bé một vị lão sư võ lòng ổn trọng cao thâm, sợ là thằng bé sẽ cho rằng học hành là một chuyện khô khan."

Lục thị không khỏi nhớ tới tiểu nhi tử Từ Cảnh Lâm, còn có đại nhi tử Từ Cảnh Dung.

Lão sư võ lòng của hai đứa con trai đều là ông ngoại bọn họ ra mặt mời, đều là đại nho thế gia, học thức văn chương đều không thua Hứa Bách Lễ, chỉ có tính tình thì trái ngược.

Không đúng, nếu hai đứa con trai của nàng ấy gặp phải lão sư như Hứa Bách Lễ, sợ là có thể nhắc nóc nhà Quốc Công phủ lên mất.

Hai tên tiểu tử thời này phải có người đề, không giống Tuyên Nhi, luôn ngoan ngoãn khéo léo.

Nghĩ thông suốt, Lục thị cũng không rối rắm nữa, nói: "Muội nói có lý."

*

Sau bữa tối, Ôn Diệp đưa thư cho Từ Nguyệt Gia, nói: "Thư Hứa lão sư gửi tới."

Từ Nguyệt Gia để chén trà xuống, mở thư ra, xem xong hần nói: "Không sao, vừa lúc ta muốn nghỉ ngơi mấy ngày."

Ôn Diệp kinh ngạc: "Vụ án đã kết thúc chưa?"

Lúc này mới có mấy ngày.

Từ Nguyệt Gia trong lời nói hàm chứa một sự bất đắc dĩ nói: "Hình bộ không chỉ có một mình ta."

Nhưng hần cũng không phải đơn thuần nghỉ phép, lúc trước mon theo đường dây Thái Vân Trai điều tra sâu hơn, dĩ nhiên tra được lúc trước Trâu Toàn từng có liên quan đến Cửu Vương Di đảng.

Hoàng thượng bảo Hình bộ tạm dừng điều tra, cũng cho hần nghỉ phép mấy ngày, là vì muốn dụ những người ở trong bóng tối ra.

Bọn họ ở sáng, đối phương trong tối, chỉ có làm cho đối phương cảm thấy an toàn, bọn họ mới có cơ hội tiếp tục tìm hiểu nguồn gốc.

Ôn Diệp không hề xấu hổ, thậm chí còn có thể không biết xấu hổ mà nịnh nọt: "Không phải Lăng tiên sinh quá có năng lực, khiến cho ta sinh ảo giác sao."

"Có điều" nàng nói sang chuyện khác: "Lang quân định tự mình tìm lão sư vỡ lòng cho Tuyên nhi sao?"

Từ Nguyệt Gia: "Chỉ là tạm thời."

Ôn Diệp hỏi: "Ta có thể đứng ngoài quan sát không?"

Từ Nguyệt Gia ngược mắt: "Dục ý là gì?"

Ôn Diệp thản nhiên nói: "Ta thấy Tuyên Nhi có chút không thích học hành, nó đau khổ, ta thì vui vẻ."

Từ Nguyệt Gia: "... Nàng thành thật ha."

Ôn Diệp ngả người ra sau, nói: "Trong cuộc sống nhàm chán, phải tự mình tìm chút niềm vui, để không sống ở thế giới này một cách uổng phí."

Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi nàng chưa thảo luận triết lý nhân sinh

với Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia đối diện với ánh mắt dò hỏi của nàng, dừng một chút, nói: "Không được."

Ôn Diệp: "... Ta còn chưa nói là chuyện gì đâu."

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Nàng nhịn thêm mấy ngày nữa."

Vẻ mặt Ôn Diệp tối sầm lại, nói như thể nàng sốt ruột không chịu nổi.

*

Ngày hôm sau, gió xuân ôn hòa, Từ Ngọc Tuyên dọn về Tây viện, cũng chính là tiến vào giai đoạn vỡ lòng.

Bởi vì không phải chính thức, nên tạm thời bày một quyển sách đặt riêng cho cậu bé trong thư phòng.

Từ Ngọc Tuyên ngồi ở sau thư án, đối diện cậu bé chính là Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp như nguyện đứng ngoài cuộc, trong tay cầm một quyển sách, tâm mắt lại không ở trên đó, mà vui vẻ nhìn chăm chăm hai cha con.

Chương 201

Trước mặt Từ Ngọc Tuyên bày một quyển "Tam Tự Kinh

Đã mở ra trang sách, Từ Nguyệt Gia đọc một câu, cậu bé cũng theo một câu, từng chữ rõ ràng, chỉ là lông mày nhíu rõ ràng.

Trong lòng Ôn Diệp cảm thấy buồn cười.

Lần đầu tiên cảm thấy lời nói so với người khác còn thú vị hơn.

Rất nhanh đã đến canh giờ nghỉ ngơi giữa chừng.

Từ Ngọc Tuyên đọc theo hơn một khắc đồng hồ, có chút sụp đổ, một khuôn mặt bánh bao xoắn lại với nhau, lên án: "Bao lâu nữa?"

Từ Nguyệt Gia uống ngụm trà, cũng rót cho Từ Ngọc Tuyên chén nước trắng, sau đó trả lời: "Một canh giờ."

Từ Ngọc Tuyên ngẩn ngơ.

Cậu bé nhìn về phía Ôn Diệp trên ghế dài, thê thảm gọi một tiếng: "Nương-"

Ôn Diệp đưa một miếng bánh đậu xanh chỉ to bằng móng tay nói: "Nương cũng đành lực bất tòng tâm"

Trước mặt Từ Nguyệt Gia, nàng bình tĩnh nói: "Miếng bánh đậu xanh này là Nương vất vả thiên tâm vạn khổ từ trong tay cha con lấy được, con ngàn vạn lần phải quý trọng nhé-"

Từ Ngọc Tuyên trong nháy mắt ngừng khóc, gật gật đầu, trình trọng" nhận lấy, sau đó cắn từng miếng nhỏ.

Bởi vì chỉ có một chút xiu, thay vì nói là cắn, thì càng giống là đang liếm hơn.

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia liếc qua, Ôn Diệp từ trên mặt hấn phẩm ra bốn chữ "Không nói gì".

Can từng miếng nhỏ, điểm tâm to bằng ngón tay cái, cũng phải có lúc ăn xong.

Niềm vui ngăn ngủi và nỗi đau tiếp tục.

Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ, việc hàng đầu chính là nhận biết được toàn bộ mặt chữ, mỗi lần đọc một khắc đồng hồ, Từ Nguyệt Gia chỉ cho cậu bé nghỉ ngơi khoảng nửa chén trà.

Lại một lần nghỉ ngơi, lúc này ăn điểm tâm xong, Ôn Diệp biết điều, đứng dậy chuẩn bị rời đi, xuống xích đu dưới hành lang hóng gió.

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp muốn đi, vội vàng hỏi: "Nương?"

Từ Nguyệt Gia: "Nương con không cần đọc sách."

Từ Ngọc Tuyên ủy khuất nói: "Vậy Tuyên nhi?"

Từ Nguyệt Gia: "Con phải đọc."

Từ Ngọc Tuyên bĩu môi, nhỏ giọng ngáp ngừng: "Cha lại thiên vị rồi..."

Từ Nguyệt Gia giải thích không bằng không giải thích, cũng qua loa cứng nhắc.

Ôn Diệp đi tới gần Từ Ngọc Tuyên, nói: "Con không đọc sách, trong tương lai, sẽ chẳng có cô nương nào tốt coi trọng con, như vậy Tuyên nhi sẽ không lấy được nương tử tốt."

Từ Ngọc Tuyên vội vàng lắc đầu: "Không cưới-không cưới-"

"Sao có thể không cưới chứ, giống như cha con, bởi đọc sách giỏi, nên mới cưới được một cô nương tốt như ta." Lúc Ôn Diệp nói lời này, dường như không hề cảm thấy chột dạ.

Từ Nguyệt Gia: "....."

Ôn Diệp không quan tâm Từ Nguyệt Gia lúc này có biểu tình gì, nàng hơi khom lưng với Từ Ngọc Tuyên nói: "Không chỉ không cưới được nương tử tốt, cũng không thể cùng Nương chơi đùa!"

Hai hàng lông mày nhỏ của Từ Ngọc Tuyên rối rắm cùng một chỗ, tựa hồ rất khó lựa chọn.

Sau một lúc lâu, cậu bé bỗng nhiên không biết nghĩ đến cái gì, mắt nhỏ sáng lên nói: "Con có ma mai"

Ý là không có nương, còn có ma ma chơi đùa cùng cậu bé.

Giữa không đọc sách và "có thể tiếp tục chơi với nương", Từ Ngọc Tuyên rõ ràng đã chọn về trước.

Ôn Diệp: "..."

Tiểu tử này, có bao nhiêu phần là không thích đọc sách chứ.

Tình mẫu tử cứ như vậy vỡ nát thành tro bụi.

Từ Nguyệt Gia luôn không nói một tiếng, cặp mắt, khóe môi khẽ nhếch.

Ôn Diệp không phản bác được, không nói gì nữa, cầm quyển sách ra khỏi thư phòng.

Chuyện dạy tiểu hài tử đọc sách, vẫn là nhường cho Từ Nguyệt Gia, dù sao nàng cũng không dạy nổi.

Từ Ngọc Tuyên thấy Ôn Diệp đi, theo bản năng đứng dậy, muốn đi theo.

Từ Nguyệt Gia liếc mắt một cái, Từ Ngọc Tuyên nhất thời ỉu xiu, cái miệng nhỏ một lần nữa ngồi trở lại ghế.

Ngoài phòng, dưới hành lang.

Ôn Diệp tựa lưng vào xích đu, Vân Chi bưng một mâm thanh mai đầy đường.

Đào Chi ở phía sau, nhẹ nhàng đẩy xích đu, Ôn Diệp ăn một viên thanh mai, nghe bên trong truyền ra tiếng đọc sách, không khỏi cảm thán: "Trưởng thành thật tốt."

Đào Chi nhẹ nhàng đẩy xích đu, cười nói: "Phụ nhân và tiểu công tử thật đúng là có duyên, khi còn bé cũng đều không thích đọc sách."

Ôn Diệp hí mắt phản bác: "Nói vậy, hồi nhỏ ta ngoan hơn nó nhiều."

Đào Chi và Vân Chi liếc nhau, hai người len lén cười.

Ôn Diệp như cảm giác được, quay đầu lại liếc nhìn các nàng một cái, lúc này Đào Chi và Vân Chi đã sớm khép khéo miệng lại.

Chương 202

Ôn Diệp lại hỏi: "Các người vừa cười trộm ta phải không?"

Đào Chi nhanh chóng lắc đầu phủ nhận: "Nô tỳ không có."

Vân Chi không giỏi nói dối, sau khi ánh mắt Ôn Diệp hướng tới, nàng ấy liền bị lộ tẩy.

Ôn Diệp không so đo với các nàng, bởi vì các nàng đích xác... Nói đều là sự thật.

Ký ức khi còn bé dường như đã rất xa xôi, Ôn Diệp lại bóp một viên thanh mai vào miệng, nhớ rõ khi đó ngoại trừ nàng còn có Ôn Lan Ôn Tuệ.

Không tính hành động nhỏ của Ôn Tuệ, miễn cưỡng coi như là một đoạn thời gian gà mờ lẫn nhau đi.

Khóe miệng Ôn Diệp cong lên.

*

Hai ngày sau, đại cô thái thái cùng Diêu thị thu dọn xong hành lý, ngoại trừ Từ quốc công tự mình chọn lựa mười tên hộ vệ, các nàng còn muốn đội hộ tống lần trước, sau khi đối phương đi tới Thịnh Kinh, lại hộ tống đi mấy chuyến lui tới mấy châu thành phụ cận.

Lúc này đúng lúc hộ tống từ Uyển Thành vào kinh, đại cô thái thái nghĩ, trải qua lần trước, hai bên cũng đều đã quen nhau,

trên đường không cần phải làm quen lần nữa.

Trên đường trở về không cần gấp gáp, chậm rãi mà đi, trước khi vào hạ đến Lăng thành là được.

Bởi vậy đại cô thái thái quyết định vẫn là đi theo đội hộ tống đặc sản.

Lục thị nhìn chăm chăm đám nô tỳ đem từng rương đặc sản mang lên xe ngựa, bên cạnh, Ôn Diệp và đại cô thái thái lại tặng sách dạy nấu ăn cho nhau.

Sau khi đại cô thái thái nhìn thấy đồ Ôn Diệp lấy ra, không nhìn được nở nụ cười, thương cảm ly biệt giờ phút này bị phân tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đại cô thái thái đùa: "Biểu đệ con chẳng nghe lời ta gì cả, con mới giống con ruột của ta."

Ôn Diệp ngọt ngào nói: "Làm con gái của đại cô thái thái nhất định sẽ cực kỳ hạnh phúc."

Cho dù biết nàng đang khoa trương, nhưng nhìn ánh mắt chân thành của nàng, đại cô thái thái vẫn cười ra tiếng.

Diêu thị ở một bên yên lặng ghi nhớ dưới đáy lòng, trở về phải học theo.

Đại cô thái thái cất kỹ sách dạy nấu ăn nói: "Trên quyển ta tặng con đều viết cách làm món ăn đặc sắc của Lăng Thành, con nhớ cất kỹ, muốn ăn thì bảo phòng bếp học làm cho, muốn ăn đặc sản Lăng Thành thì viết thư cho ta, ta nhờ đội hộ tống mang đến cho con."

Khó gặp được một người hợp khẩu vị, đại cô thái thái cực kì không nở.

Ôn Diệp gật đầu: "Đại cô yên tâm, con nhất định sẽ không khách khí."

Hành lý đều chất lên xe ngựa, Lục thị đi tới nói: "Biểu đệ Đình Hiên làm quan liêm chính, không chừng qua một hai năm nữa, đại cô thái thái nhất định sẽ trở về Thịnh Kinh."

Đình Hiên chính là con trai độc nhất của đại cô thái thái, Thân Đình Hiên.

Đại cô thái thái nghe xong nhất thời cao hứng nói: "Hi vọng biểu đệ các con có thể giành được."

Lăng thành cho dù tốt, cũng không bằng Thịnh Kinh, bà ấy sinh ra và lớn lên ở chỗ này, sau lại lập gia đình rồi sinh con đẻ cái, hơn nửa đời người đều hao tổn ở chỗ này.

Sau khi tiễn đại cô thái thái cùng Diêu thị đi, vào lại phủ, Lục thị nói: "Muội đi theo ta."

Ôn Diệp không rõ nên đi theo.

Đi vào chính viện, Lục thị bảo nàng ngồi xuống, sau đó hướng ra ngoài hô một tiếng: "Thanh Tuyết."

Vừa dứt lời, Thanh Tuyết cầm đầu, sáu bảy tỳ nữ tay cam khay tiến vào chính đường.

Chén trà Ôn Diệp cũng bưng không vững, Lục thị muốn làm gì?

Lục thị liếc mắt nhìn đồ vật trên tay các tỳ nữ, hướng Ôn Diệp nói: "Ngày sau là sinh nhật muội, ta nghĩ tới nghĩ lui không biết nên tặng muội cái gì, nên dứt khoát chọn mấy thứ, muội xem có thích hay không, thích thì cứ lấy về."

Sở dĩ sớm hai ngày, sợ đến ngày đó, sẽ đụng phải quà sinh nhật Nhị đệ tặng.

Nàng ấy cũng không muốn làm người xấu xen vào chuyện tốt.

Cho đến hôm nay, Lục thị vẫn còn nhớ rõ ngày sinh nhật nàng ấy, Ôn Diệp chuẩn bị bánh sinh nhật, nàng ấy đã đặc biệt đi hỏi thăm, ở Thịnh Kinh nàng là người đầu tiên làm như vậy.

Trước khi Ôn Diệp xuất giá, chưa bao giờ làm cho Thẩm thị.

Hôm nay nàng ra ngoài tiếp khách, đụng phải hảo hữu ngày đó, các nàng vẫn luôn bày vẻ mặt cực kỳ hâm mộ với nàng ấy.

Lục thị nghĩ, tiệc sinh nhật năm nay, đại khái nàng ấy sẽ nhớ cả đời.

Ôn Diệp hoài nghi mình đang nằm mơ, nàng lên tiếng xác nhận: "Ta chọn một thứ sao?"

Chương 203

Đồ gần giống nhau, tựa hồ càng phù hợp với bút tích trước sau như một của Lục thị.

Lục thị lại nhíu mày: "Trong này muối chỉ vừa ý một thứ? Không phải chứ."

Nàng ấy gọi vài tỳ nữ đến gần một chút, lần lượt kiểm tra, nói: "Đông châu này mượt mà sáng bóng, Tể Vân Sa thích hợp làm Hạ Thường nhất, ta đặc biệt chọn theo màu sắc của muối, còn có nhân sâm này, ta nhớ trước đó muối không phải đã hỏi ta dùng hương phấn mua ở đâu còn gì?"

Lục thị đếm từng cái một, vẫn cảm thấy mỗi một thứ nàng đều thích mới đúng.

Ôn Diệp vội vàng ngắt lời: "Quà Tẩu tẩu tặng, ta đều thích, chỉ là có hơi nhiều quá."

Nàng chỉ tổ chức sinh nhật chứ không phải mừng thọ lên lão gì đó.

Lục thị vừa nghe, thân sắc cuối cùng cũng thả lỏng, nói: "Ta đã bảo mà, mắt thẩm mỹ của ta vẫn không đến mức xuống cấp nhanh như vậy."

Ôn Diệp bất đắc dĩ: "Nhưng thế cũng nhiều quá."

Lục thị lại nói: "Nhiều chỗ nào, toàn là đồ ta tùy tiện lấy từ kho phòng mà thôi."

Giọng điệu này nghe thôi đã biết không phải giả vờ khoe mẽ, nàng ấy thật sự có lòng muốn tặng quà cho Ôn Diệp.

Ôn Diệp còn muốn giấy giũa thêm một chút.

Ai ngờ Lục thị lại nói: "Nhìn thì nhiều, nhưng kỳ thật cũng không phải vật hiếm lạ gì."

Những lời này thành công ngăn cản "sự từ chối" của Ôn Diệp.

Nàng còn có thể nói gì đây.

Ôn Diệp khéo léo cự tuyệt thật tâm thật ý, nhưng khi đồ vật thật sự đến tay, hơi thở sung sướng từ trong ra ngoài cũng là thật.

Sau khi sờ vào tấm lụa mỏng kia, Ôn Diệp dùng mọi cách khen ngợi Lục thị trước mặt Thanh Tuyết Bạch Mai và mấy người đã hỗ trợ đưa đồ tới Tây viện.

Thanh Tuyết, Bạch Mai: "..."

Nhị phu nhân học được kỹ năng đó từ đâu vậy!?

Hai người đang định phúc thân cáo từ, Ôn Diệp bỗng nhiên gọi các nàng lại, nói: "Chờ một chút, ta làm một ít điểm tâm ngọt, các người đưa cho tau tẩu giúp ta -"

Không so được tài lực, chỉ có thể so tâm ý.

*

Liên tục đọc sách mấy ngày, mà chỉ đọc một canh giờ mỗi buổi sáng, Từ Ngọc Tuyên cuối cùng cũng không kháng cự như ngày đầu tiên.

Rất nhanh đã đến sinh nhật Ôn Diệp.

Đại khái là ai nói cho cậu bé biết, Từ Ngọc Tuyên sau khi đi tới Tây viện câu nói đầu tiên chính là: "Nương, sinh nhật vui vẻ!"

Khóe miệng Ôn Diệp giật giật, ai dạy cậu bé nói như vậy. Rồi có thứ gì đó trong vòng tay nàng, một cơ thể mập mạp mà rất ấm áp.

Từ Ngọc Tuyên lúc này đột nhiên kiễng chân lên, bẹp một cái, hôn lên má phải Ôn Diệp.

Ôn Diệp tránh không kịp, bị dính đầy mặt nước miếng.

Từ Ngọc Tuyên dường như rất hài lòng với "tác phẩm" của mình.

Cười khanh khách không ngừng.

Ôn Diệp: "..."

Thằng nhóc thói tha.

Nhà bếp sáng nay làm mì trường thọ, Từ Nguyệt Gia không có ở đây, nàng dùng một chén, Từ Ngọc Tuyên ăn nửa chén.

Biết được hôm nay không cần đọc sách, lòng mày Từ Ngọc Tuyên vênh lên, vẻ hưng phấn trên mặt hoàn toàn không thể kìm nén được.

Lễ sinh nhật dường như không khác gì thường lệ, sau bữa ăn, Ôn Diệp trêu chọc Từ Ngọc Hiên một lúc, sau đó tiếp tục tự giải trí.

Mà Từ Nguyệt Gia giờ Dậu mới về.

Từ Ngọc Tuyên buổi chiều chơi mệt mỏi, đã bị Kỷ ma ma ôm về Tây viện ngủ, Ôn Diệp một mình dùng bữa tối.

Thấy Từ Nguyệt Gia giờ này trở về, Ôn Diệp bảo Đào Chi bỏ thêm một bộ bát đĩa.

Từ Nguyệt Gia hôm nay bị tạm thời gọi vào cung, thẳng đến giờ Thân mới có thể xuất cung.

Hắn nhìn bàn cơm phong phú trước mặt, dùng một chút nói: "Ta nhớ rõ, hôm nay là sinh nhật nàng."

Ôn Diệp nhướng mày: "Lang quân không quên à?"

Từ Nguyệt Gia nhìn về phía nàng: "Nàng muốn cái gì?"

Ôn Diệp đặt đĩa xuống, nói: "Lang quân tặng gì ta đều thích, sẽ không kén chọn."

Đối với Từ Nguyệt Gia, nàng cũng sẽ không khách khí như lúc đối mặt với Lục thị.

Từ Nguyệt Gia: "... Dùng bữa trước đã."

Ôn Diệp trầm nghĩ trong lòng, người này hôm nay sao cứ kỳ quái là lạ thế nhỉ!

Dùng xong bữa tối, các tỳ nữ dâng nước trà lên, Từ Nguyệt Gia đột nhiên lên tiếng, bảo các nàng đi xuống trước.

Sau khi mọi người đều rời đi, Ôn Diệp hỏi hắn: "Lang quân sao lại đuổi bọn họ đi?"

Từ Nguyệt Gia không nói gì, mà từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc, nói: "Đây là thuốc tránh thai ta âm thầm tìm được."

Ôn Diệp lạnh lùng nói: "Lang quân muốn ta uống nó sao?"

Từ Nguyệt Gia liếc nàng một cái, tiếp tục nói: "Thuốc này dùng cho nam, ba tháng uống một lần, sẽ không tổn thương đến căn cơ."

Chương 204

Ôn Diệp hoàn toàn bị chấn động, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, nói: "Ý của lang quân là, chàng uống nó?"

Là Từ Nguyệt Gia bị điên, hay là giờ phút này nàng đang nằm mơ.

Ngắn ngủn hai ngày, nàng đã mơ mộng hão huyền hai lần.

Từ Nguyệt Gia lấy ra một viên, nói: "Ta đã hỏi rồi, nếu muốn an toàn tuyệt đối, chỉ có biện pháp này."

Từ Nguyệt Gia không hiểu y học, nhưng từ trong miệng mấy vị đại phu, hẳn cũng đại khái biết một chút, từ xưa đến nay, ở chuyện tránh thai này, nếu bắt tay từ trên người nam tử, sẽ đơn giản hơn rất nhiều, thương tổn cũng có thể giảm bớt mười phần.

Ôn Diệp nhìn viên thuốc màu nâu nho nhỏ trong lòng bàn tay hắn, hồi lâu không nói nên lời...

Từ Nguyệt Gia thả viên thuốc vào bình, đứng dậy nói: "Trước khi về phủ ta đã uống một viên rồi."

Ôn Diệp: "..."

Từ Nguyệt Gia đột nhiên tới một chiêu như vậy, làm cho nàng có chút luống cuống.

Một khắc sau, Từ Nguyệt Gia từ phòng bên cạnh đi ra.

Sau khi tắm gội xong, ngay cả ngọn tóc của Từ Nguyệt Gia cũng ướt đầm, hơi nóng khiến cái cổ trắng nõn của hấn đỏ bừng, Ôn Diệp đột nhiên cảm thấy có chút khát nước.

Ngay cả tắm y cũng không giống bình thường, mặt trên tựa hồ thêu hoa văn hình mây tía.

Đây là khoản "giới hạn sinh nhật" ư?

Giọng Từ Nguyệt Gia thản nhiên: "Có hài lòng không?"

Trong lòng Ôn Diệp vừa mới sinh ra cảm xúc cảm động, bị những lời này của hấn làm cho thất hồn lạc phách.

Từ Nguyệt Gia, chàng học được sự khó chịu nóng bỏng này từ bao giờ vậy.

Chuyện đã đến nước này, hấn đã chủ động uống thuốc, mình còn rụt rè cái gì.

Ôn Diệp đến gần, ánh mắt sáng lên: "Lang quân, chúng ta đi ngủ đi."

Từ Nguyệt Gia lại hơi lui nửa bước nói: "Đi rửa mặt đã."

Một gáo nước lạnh dội tới, trong nháy mắt dập tắt trái tim ấm áp của Ôn Diệp.

Dứt lời, Từ Nguyệt Gia xoay người đi thẳng về phía giường.

Ôn Diệp thở dài, sau đó bảo Đào Chi sai người mang một thùng nước tắm khác đến phòng bên cạnh.

Hai mươi lăm phút sau, Ôn Diệp một thân hơi nước từ trong phòng tắm đi ra.

Nghe được động tĩnh, Từ Nguyệt Gia khép sách lại, đôi mắt hơi nhướng lên.

Ôn Diệp nhướng mày, cất bước đi tới.

Màn giường buông xuống, lại là một phòng cảnh xuân....

Hôm sau, sau khi Ôn Diệp tỉnh lại, hơi quay đầu đi.

Từ Nguyệt Gia đang giơ tay lấy quan phục treo trên giá áo gỗ. Thoáng nhìn hắt một thân tâm y tư lụa bình thường, Ôn Diệp mới nhớ tới hôm qua tấm y thêu vân văn của hắt hình như bị mình xé rách một lỗ.

Từ Nguyệt Gia nhận ra động tĩnh phía sau, sau khi mặc quan bào màu đen, nghiêng người, quay đầu nhìn về phía Ôn Diệp, ánh mắt bình tĩnh nói: "Tỉnh rồi à?"

Ôn Diệp khẽ ngáp gật đầu, khoe miệng vẫn cong, vừa nhìn đã biết tâm tình không tệ.

Mặc dù giống như đêm qua, nhưng tâm trạng và bầu không khí hiện tại đã khác, vẫn sẽ có nhận thức không giống nhau.

Có thể đem bộ dáng như cũ làm đến cực hạn, coi như Từ Nguyệt Gia hắt có bản lĩnh.

Giọng Ôn Diệp nhẹ nhàng nói: "Lang quân dậy sớm thật."

Từ Nguyệt Gia thần thái trang trọng: "Phải làm tròn trách nhiệm."

Từ Nguyệt Gia của đêm qua dường như chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Ôn Diệp 5 một tiếng, suy nghĩ một chút còn nói: "Lang quân về sớm, bữa tối ta sẽ bảo phòng bếp làm thêm vài món lang quân thích ăn."

Từ Nguyệt Gia sửa sang lại quan bào, hơi dừng lại, nói: "Bữa tối ta không chắc là sẽ về được."

Ôn Diệp cười híp mắt, tức giận nói: "Không sao, muộn bao nhiêu ta cũng chờ lang quân về."

Đúng là một thê tử chu đáo.

Từ Nguyệt Gia yên lặng nhìn nàng một lúc lâu.

Dưới ánh mắt hiểu lầm rõ ràng của nam nhân, Ôn Diệp bật cười trong lòng.

Ngoài miệng cố ý nói: "Lang quân, đêm nay ta còn muốn sinh nhật một lần nữa, được không?"

Quả nhiên, hết thấy hành vi không bình thường, đều cất giấu một trái tim khởi chuyện xấu.

Từ Nguyệt Gia bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, nói cho nàng biết mình uống thuốc tránh thai, rốt cuộc là đúng hay sai.

Thấy hắn không lên tiếng, Ôn Diệp lại gọi: "Lang quân?"

Từ Nguyệt Gia đội mũ quan xong, không cho nàng một ánh mắt, cất bước đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Nàng tiết chế một chút."

Giống như bất đắc dĩ, lại giống như trộn lẫn cái gì khác.

Ôn Diệp: "..."

Chương 205

Ôn Diệp không khỏi nghĩ thầm: Tất cả mọi lời thoại trong kịch thực sự là một lời nói dối.

Chờ bóng dáng nam nhân hoàn toàn biến mất, Ôn Diệp hướng ra ngoài hô một tiếng: "Đào Chi-"

Một lát sau, Đào Chi đẩy cửa vào, nói: "Phu nhân, có gì phân phó ạ?"

Ôn Diệp thò một chân ra khỏi chăn, đá văng chăn ngủ bên ngoài, nói: "Lấy chăn đi, ta muốn ngủ lại."

Thứ này để ở đây quá cản đường.

Phu thê "không quen" chính là như vậy, ban đêm không ngủ chung chăn được.

*

Đã nói đầu xuân đến học viện, hiện tại đã muộn hơn nửa tháng rồi.

Đương nhiên, cũng không phải Lục thị luyện tiết nhi tử, sở dĩ chậm nửa tháng, là bởi vì nàng ấy để cho Từ Cảnh Dung đến thôn trang ở vài ngày, còn theo các hộ thôn dân cùng nhau xuống ruộng, quần áo mỗi ngày thay cũng đều do chính bản thân cậu học rồi tự giặt lấy.

Tuy nói cái tuổi này của cậu nên đến học viện, những thứ này

không tới phiên cậu làm, nhưng sớm làm quen cũng tốt.

Nhưng Lục thị cũng không phải không thương nhi tử, Từ Cảnh Dung đến học viện thì việc hàng đầu vẫn là đọc sách, lần này Lục thị để cho tiểu nhi tử đi cùng Tiến ma ma, ngay tại bên cạnh học viện thuê một tiểu viện, lại phái một bà tử nấu ăn ngon qua đó.

Ngoài thời gian nghỉ thay quần áo và nghỉ làm nông theo quy định, học viện còn có kỳ nghỉ nửa ngày cứ sau mười ngày.

Từ Cảnh Dung cũng có thể đến tiểu viện, ăn chút gì đó bổ dưỡng cho cơ thể, nếu có quần áo không kịp giặt, cậu cũng có thể mang đến đó.

Không chỉ có một mình Lục thị làm như vậy, những phủ đệ thế gia khác, đưa nhi tử đến Tùng Sơn thư viện, sao có thể để cho hài tử chịu khổ, bên cạnh học viện cơ hồ đều là tiểu viện nhóm Thịnh Kinh thế gia thuê, phái một hai tên nô tỳ trông coi, bình thường làm chút đồ ăn ngon đưa tới học viện cho công tử nhà mình.

Từ Nguyệt Gia đi nhậm chức, mời lão sư vỡ lòng cho Từ Ngọc Tuyên.

Ông ấy ngày sau mới có thể đến, hai ngày giữa đó coi như là ngày nghỉ của cậu bé, dù sao bắt đầu từ ngày mốt, mỗi ngày cậu bé sẽ học nhiều hơn trước một giờ.

Nhưng Từ Ngọc Tuyên cũng không tới tây viện tìm Ôn Diệp chơi đùa, Từ Ngọc Tuyên không hề biết chuyện, hai ngày nay đều ở đông viện dính Từ Cảnh Dung kể chuyện xưa cho cậu bé nghe.

Biết được Từ Cảnh Dung ngày mai sẽ xuất phát, Ôn Diệp hai ngày nay để cho phòng bếp làm chút ít điểm tâm, tự mình mang

đến Đông viện.

Không còn cách khác, Lục thị đối tốt với nàng, nàng thật sự không hồi báo được, Từ Cảnh Dung là con trai nàng ấy, vậy thì cùng nhau chia sẻ.

Trong đông viện, Từ Cảnh Dung đang kể chuyện cậu gặp phải ngỗng hung dữ cỡ nào ở thôn trang cho Từ Ngọc Tuyên nghe.

Cậu kể nhiệt tình đồng thời còn cầm một thanh kiếm gỗ khoa tay múa chân, "Con ngỗng lớn kia có một khuôn mặt hung hãn, sau khi nhìn thấy ta, giương cánh liền muốn chạy tới giết ta, đáng tiếc bị ta phát hiện ra, ta một kiếm chắn, con ngỗng lớn đã bị ta dọa phải nhảy xuống nước..."

Từ Ngọc Tuyên bị cậu dỗ đến sưng sốt, nghe cũng không kịp lộ biểu tình.

Từ Cảnh Lâm hai ngày nay đều đã nghe chán, chuyên tâm ăn, không nghe, tâm mắt cậu nhóc đảo khắp nơi, vừa vận thoáng nhìn thấy mấy người Ôn Diệp ngoài cửa.

Cậu nhóc vội vàng duỗi chân đứng dậy, cắt ngang lời đại ca nhà mình, nói: "Đại ca, nhị thẩm đến rồi!"

Từ Cảnh Dung đang đùa giỡn đến chỗ máu chót, một chân đứng thẳng, Từ Cảnh Lâm đột nhiên gào lên một tiếng như vậy, cậu thiếu chút nữa cả người lẫn kiếm ngã sấp xuống.

Chờ Ôn Diệp đi vào, cậu mới lão đảo dừng bước.

Ôn Diệp giả vờ không nhìn thấy, đứa nhỏ chín tuổi, vẫn phải cho nó chút mặt mũi.

Từ Cảnh Dung gian nan ổn trọng thân hình, sau đó cùng đệ đệ vấn an Ôn Diệp.

Từ Ngọc Tuyên nhìn thấy nàng, nhu thuận hô: "Nương-"

Ôn Diệp "Ừ một tiếng, tỏ vẻ đáp lại, sau đó bảo Đào Chi và Vân Chi đem đồ ăn về phía đông, nói: "Đây là mấy món ta bảo Hồng Hạnh làm, con nhận đi, ngày mai mang đến học viện mà ăn."

Từ Cảnh Dung vừa nghe, đôi mắt trong nháy mắt sáng lên.

Ôn Diệp mở ra một túi, Từ Cảnh Lâm tích cực nhất, đẩy đại ca nhà mình ra, vừa lấy liền lấy hai cái, mình một cái, một cái cho Từ Ngọc Tuyên.

"Cái này mặn ngọt, mọi người đều có thể ăn, ta còn làm hai gói đồ ăn cay."

Chương 206

Ôn Diệp cầm một miếng dưa cho Từ Cảnh Dung, lại nhắc nhở: "Nhưng những thứ này đều phải ăn hết trong vòng nửa tháng, để thời gian lâu, dễ biến vị."

Từ Cảnh Dung cảm động gật đầu, miệng còn chưa ăn xong, tay đã thò vào trong túi giấy, lại cam một cái ra.

Cậu bình thường không thích ăn đồ ngọt, nhưng điểm tâm ngọt này trộn chút vị mặn, ăn vào cứ nhiên rất ngon.

"Nhị thẩm, thẩm thật tốt!" Từ Cảnh Dung nuốt đồ ăn vào miệng rồi nói một cách chân thành.

Khóe môi Ôn Diệp cong lên, cười có chút xấu xa, nói: "Đúng rồi, ta còn lấy hai thỏi mực tốt nhất từ chỗ nhị thúc con, Tẩu tẩu nói chữ của con ở mức trung bình, cho nên cầm đi, mỗi ngày luyện tập viết chữ thêm."

Sắc mặt Từ Cảnh Dung nghe đến đây liền cứng đờ.

Sau khi từ Đông viện đi ra, tâm tình Ôn Diệp vô cùng tốt, rảnh rồi không có việc gì, nàng lại chạy tới chính viện "quấy rầy" Lục thị một lát.

Cho Từ Cảnh Dung những thứ kia ăn, nàng cũng cầm một ít lại đây.

Ngày xuân không nóng không lạnh, Thịnh Kinh gả cưới rất nhiều, người có giao tình, hay có dính dáng thân thiết với Quốc

Công phủ, Lục thị đều phải nhất nhất xem qua, mới có thể quyết định đi hay không đi.

Thỉnh thoảng còn có một hai tấm thiệp mời yến hội từ chối không được.

Ôn Diệp cầm một miếng bánh bích quy cho Lục thị ăn, nhẹ giọng nói: "Tẩu tẩu, tẩu ném thử đi."

Lục thị bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, nói: "Sao muội giống Cảnh Lâm vậy."

Ôn Diệp cười giải thích: "Ta đây không phải là thấy Tẩu tẩu bận rộn sao."

Lục thị thở dài, lấy tay nhận lấy điểm tâm Ôn Diệp dứt tới, vừa mới cắn một miếng.

Ôn Diệp liền hỏi: "Ăn ngon không?"

Lục thị ừ một tiếng nói: "Không tệ, hương vị nhạt hơn một chút thì càng tốt."

Thói quen khẩu vị của một người không phải ba đến năm ngày là có thể thay đổi.

Ôn Diệp làm theo khẩu vị của mình, Lục thị ăn chắc chắn cảm thấy không quen.

Nàng nói: "Vậy lát nữa ta sẽ đặc biệt làm một loại bánh thanh đạm cho tẩu tẩu."

Lục thị cũng thuận miệng nói, không muốn nàng phải mất công làm riêng cho mình.

Nàng ấy hơi có chút không được tự nhiên nói: "Trong phủ có vài

đầu bếp biết làm điểm tâm, đầu cần muối tự mình làm, bình thường muối hay vui chơi, cốt yếu chỉ cần muối ăn được là được, không cần bận tâm ta bên này."

Ôn Diệp lại nói: "Thì ra Tẩu tẩu không thích ăn điểm tâm ta làm sao?"

Lục thị: "... Cũng không phải như thế."

Ôn Diệp: "Vậy quyết định như vậy đi."

Dứt lời, lại dứt qua một miếng. Lục thị dừng một chút, lúc này, nàng ấy trực tiếp há miệng ăn.

"Đúng rồi, Nhị tẩu nhà mẹ đẻ muối có phải sắp sinh rồi không?"
Lục thị sợ nàng lại dứt cho mình ăn, vội vàng đổi đề tài.

Ôn Diệp gật đầu: "Tháng sau, có điều Nương gửi thư tới nói, bảo ta chờ đến khi cháu trai hoặc cháu gái đầy tháng rồi qua."

Cũng chính là đến tháng năm mới có thể nhìn thấy di nương cùng tiểu muối.

Lục thị tán thành cách làm của Thẩm thị: "Nếu Nương muối đã đặc biệt gửi phong thư tới, thì muối nên nghe theo bà ấy đi."

Nếu chỉ có một mình nàng xuất giá hồi phủ, mấy người khác không trở về, vừa khó coi vừa xấu hổ.

Thẩm thị làm như vậy, có suy tính của bà ấy, Ôn Diệp đều hiểu.

Đích tử Ôn Ngọc Uyển ở phủ Bá tước, làm thế tử phu nhân, nàng ấy vừa muốn giáo dưỡng hài tử lại muốn hiệp trợ bà bà ứng đối nhân tình lui tới Bá tước phủ, nào có thời gian thường xuyên về nhà mẹ đẻ.

Thấy vẻ mặt nàng tựa hồ có chút cô đơn, Lục thị dừng lại nói: "Cho Cảnh Dung đi học viện rồi, Cảnh Lâm sợ là sẽ không quen, ngày xưa đều là Cảnh Dung dẫn nó chơi đùa, ta nhớ rõ cháu trai của muội hình như không kém Cảnh Lâm bao nhiêu, nếu rảnh rồi, đón tới quý phủ chơi một ngày, vừa vặn có bạn chơi với Cảnh Lâm.

Nói đến đây, dường như trong lúc vô tình nhớ tới, lại nói: "Muội muội kia của muội hình như cũng lớn hơn Cảnh Lâm hai tuổi, cũng cùng đón tới đi."

Ôn Diệp nội tâm ẩn động, trên mặt cũng không lộ ra chút biểu tình nào, nói: "Thế có phiền quá không?"

Lục thị: "Phiên gì, ta nghe nói muội muội của muội đọc sách không tệ, vừa vặn làm gương cho Cảnh Lâm và Tuyên nhi luôn."

Ôn Diệp có chút cao hứng nói: "Vậy ta về sẽ viết thư cho nương."

Chương 207

Chang vạng tối, Ôn Diệp tìm giấy viết thư từ thư phòng, nhờ Đào Chi mài mực giúp mình.

Bước đầu tiên nhất định là ân cần thăm hỏi Thẩm thị và Ôn phụ trước, sau đó còn quan tâm tới Ôn đại ca và Ôn nhị ca, đại tẩu Dương thị, nhị tẩu Liễu thị cùng với hai đứa cháu, thậm chí ngay cả cái thai trong bụng Liễu thị cũng không bỏ sót.

Lưu loát viết cả một trang, Ôn Diệp mới bắt đầu nói ra ý đồ chính của mình.

Trong thư nàng cố ý nói rõ, là Lục thị chủ động nhắc tới.

Khi thư viết đến đoạn kết, Từ Nguyệt Gia đã trở lại.

Khó thấy nàng phục án chấp bút, Từ Nguyệt Gia vốn muốn đi về phía trong, cứng rắn đổi phương hướng.

Ôn Diệp nghe tiếng bước chân, ngược mắt nhìn xem là ai, nhưng không nói gì.

Thay vào đó, nàng quay sang bỏ lá thư đã viết vào phong bì.

Mới nói một câu: "Lang quân trở về sớm như vậy, là thay đổi chủ ý rồi sao?"

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp cũng thuận miệng nói, thật muốn liên tục trải qua mấy

lần sinh nhật, dù muốn cũng không nhận được.

Đại khái nhìn ra nàng cố ý như thế, Từ Nguyệt Gia vẫn chưa trả lời.

Ánh mắt rơi về phía lá thư trong tay nàng, hỏi ngược lại: "Có việc gì sao?"

Ôn Diệp nhìn theo hắn, cúi đầu đáp: "Không có gì, ta chỉ muốn đón Trùng ca nhi và tiểu muội tới đây chơi một ngày mà thôi."

Cuối cùng, nàng lại bổ sung một câu: "Tau tẩu cũng đồng ý rồi."

Từ Nguyệt Gia vẻ mặt bối rối một lát, sau đó khẽ thở dài nói: "Nếu như nàng muốn, cố gắng sắp xếp càng sớm càng tốt."

Ôn Diệp khó hiểu: "Tại sao?"

Đứng nửa ngày, Từ Nguyệt Gia tự rót chén trà, nhấp một ngụm mới trả lời: "Thánh thượng định chọn cho Trường Nhạc công chúa một vị bạn đồng học khác."

Ôn Diệp có dự cảm không tốt: "Không phải là muội muội ta chứ?"

Từ Nguyệt Gia: "Ừ""

Ôn Diệp chưa từng gặp hoàng thượng, lại càng không hiểu Trường Nhạc công chúa, ấn tượng của nàng đối với cặp cha con hoàng gia này, đều là từ Từ Nguyệt Gia mà biết được.

Nàng hỏi: "Vì sao còn muốn chọn một người khác nữa?"

Từ Nguyệt Gia: "Nói là hai bạn học kia còn quá nhỏ, không theo kịp tiến độ học tập của Trường Nhạc công chúa."

Ôn Diệp không tin: "Muội muội ta cũng mới bảy tuổi mà thôi."

"Hơn nữa, lúc trước không phải chàng còn nói Hoàng thượng chọn bạn học cho công chúa là để khiến công chúa bớt... Khụ... Không thông minh sao?" Từ "Không thông minh" cuối cùng, Ôn Diệp nói chữ rất nhẹ, đại biểu cho ham muốn sống rất mạnh của nàng.

Từ Nguyệt Gia liếc nhìn nàng một cái nói: "Thánh thượng hiểu lầm tâm tư công chúa rồi."

Ôn Diệp kinh ngạc một lát, không khỏi tò mò: "Sao cái gì chàng cũng biết?"

"Đương nhiên là thánh thượng thông báo."

"Vậy Thánh Thượng sao chuyện gì cũng nói cho chàng biết vậy?"

Từ Nguyệt Gia im lặng mấy hơi, nói: "Thánh thượng nhân hậu thân thiện, gặp chuyện... thích cùng thần tử thương thảo thôi."

Ôn Diệp mặt không chút thay đổi "À một tiếng: "Thì ra là thế"

Nó có nghĩa là nói quá nhiều.

Nàng hiểu mãi

Nhìn từ thái độ của Từ Nguyệt Gia, tiểu muội nàng có lẽ sẽ không thể tách rời khi vào cung làm bạn học với công chúa, Ôn Diệp lặng lẽ thở dài, vòng qua thư án, đi tới gần Từ Nguyệt Gia, muốn nhường vị trí cho hấn ngồi.

Ánh mắt nàng đột nhiên dịu dàng: "Trước mắt còn chưa tới giờ dùng bữa, không bằng lang quân nói cho ta biết tình hình trong cung được không?"

Từ Nguyệt Gia không nhúc nhích, mà ngồi xuống chiếc ghế mềm thường ngày của Ôn Diệp, nói: "Thái hậu lễ Phật không hỏi cung sự, thánh thượng hiểu lý, hoàng hậu nương nương hiền đạt, thái tử ổn trọng, Đoan vương cùng hoàng tử công chúa tuổi còn nhỏ, về phần Trường Nhạc công chúa... Theo thánh thượng nói, lành lợi thông tuệ."

Câu trước hẳn là lời nói thật, câu cuối cùng này đại khái là sự nhận xét của phụ thân với khuê nữ.

Ôn Diệp đưa ra nghi hoặc nhỏ của mình: "Đoan vương là con trai út của hoàng hậu?"

Từ Nguyệt Gia gật đầu: "Thánh thượng không có nhiều con nối dõi. Ngoại trừ ba người con trai của Hoàng hậu ra, chỉ còn lại một hoàng tử và hai công chúa."

Trong lòng Ôn Diệp có chút chắc chắn, nói: "Xem ra Hoàng thượng rất coi trọng Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu sinh ra ba đứa con, một đứa lúc bảy tuổi đã phong thái tử, hai vị khác cũng có phong hào.

Điều này không giống với những gì nàng thỉnh thoảng đọc được trong tiểu thuyết đời trước, khiến Ôn Diệp yên tâm hơn một chút.

Chương 208

Ôn Diệp mặc kệ tương lai, chỉ nhìn hiện tại, tiểu muội không có khả năng ở trong cung làm bạn học với công chúa cả đời, chỉ cần trong khoảng thời gian này, trong cung không có biến số gì là được.

Hoàng thượng chính trực tráng niên, chỉ lớn hơn Từ Quốc Công mấy tuổi, coi như nếu tương lai y thành tiên đế thứ hai gì đó, thì đó cũng là chuyện của hai ba mươi năm sau.

Nhưng Ôn Diệp vẫn hỏi một ít chuyện trong cung.

Ví dụ như trong cung nào có các phi tần ưu tú hơn, tính tình ra sao, phi tần nào là con của các hoàng tử và công chúa nhỏ còn lại.

Sau một loạt vấn đề, Từ Nguyệt Gia đều trầm mặc.

Hắn cũng không phải người trong cung, chuyện hậu cung, hắn làm sao hoàn toàn biết được.

Ôn Diệp nói xong, nghiêng người về phía trước nói: "Lang quân, sao chàng không nói nữa?"

Từ Nguyệt Gia suy nghĩ một chút nói: "Nương ruột của hai vị công chúa là Phù phi, nương ruột của Tam hoàng tử là Dư quý nhân, gia thế của mấy vị nương nương không rõ ràng, nàng không cần lo lắng."

Ôn Diệp vẫn tiếp tục thăm dò: "Hết rồi à?"

Từ Nguyệt Gia đứng dậy, muốn rời đi nói: "Những thứ nàng muốn biết, ta không biết."

Ôn Diệp: "... " Vô vị.

Không thể tưởng tượng, ngày thường Hoàng đế đều tán gẫu chuyện nhà với Từ Nguyệt Gia như thế nào.

Đối diện với khúc gỗ trơ trơ như vậy không nhàm chán sao?

*

Căn cứ vào tin tức Từ Nguyệt Gia biết được, Ôn Diệp lại viết một phong thư khác.

Thẩm thị nhận được thư Ôn Diệp phái người đưa tới, đã là xế chiều ngày hôm sau.

Con dâu thứ hai còn chưa tới một tháng nữa sẽ sinh, trong phủ cũng có một đồng chuyện, Tô Châu bên kia hôm qua gửi thư, hôn sự của cháu họ đã định, Thịnh Kinh bên này muốn đưa phần lễ qua.

Gần đây Thẩm thị rất bận rộn, biết được là thư của Ôn Diệp, bà rất bối rối.

Bên cạnh chỉ có Hàn ma ma, bà ấy nói chuyện cũng không quá cố kỵ, một bên mở phong thư một bên nói thầm: "Ôn Tứ lại muốn làm cái gì đây?"

Phong thư mở ra, lấy ra ba bốn tờ giấy, Thẩm thị im lặng.

Bà ấy tự động bỏ qua tờ thứ nhất tràn đầy chữ "ân cần thăm hỏi cùng quan tâm, nhìn kỹ mấy tờ còn lại.

Sau khi xem xong, Thắm thị vừa cất kỹ thư, con dâu cả Dương thị đã tới.

Bà vú lúc trước chuẩn bị cho hài tử Liễu thị gần đây bị dính một trận phong hàn, Dương thị sợ bị ảnh hưởng, liền sắp xếp một bà vú khác, bây giờ là tới hồi bẩm Thắm thị việc này.

Thắm thị bảo nàng ngồi gần, nghe Dương thị kể rõ, nói: "Con làm việc ta rất yên tâm, cứ theo sắp xếp của con đi."

Được Thắm thị khẳng định, Dương thị nở nụ cười, thấy Thắm thị thần sắc tựa hồ không tốt lắm, vội thân thiết nói: "Nương, người làm sao vậy?"

Chuyện chưa xác định cũng không tiện nói với con dâu, Thắm thị chỉ nói: "Là tứ muội con gửi thư, nói tiểu thế tử Quốc Công phủ đi học viện, trong phủ thiếu hài tử, quá mức an tĩnh một chút, nên muốn tứ muội con viết thư về hỏi Trùng ca nhi và Nhiên nhi có rảnh thì qua đó chơi."

Dương thị nhớ rõ con thứ của Quốc công phu nhân không lớn hơn trưởng tử của mình bao nhiêu, nhưng nàng ấy càng biết nhà mẹ đẻ Quốc công phu nhân có cháu trai thích hợp, làm sao có thể bỏ gần tìm xa, để Trùng ca nhi của nàng ấy đi.

Ước chừng là nhân tiện mà thôi.

Quốc công phu nhân sở dĩ làm như vậy, nhất định là nể mặt Tứ muội, Tứ muội ở Quốc công phủ sống rất tốt, như vậy hài tử hai nhà thỉnh thoảng cùng nhau chơi đùa, cũng không có gì xấu.

Dương thị trong lòng như gương sáng, nói: "Trùng ca nhi gần đây đọc sách rất chăm chỉ, con vừa vận muốn cho nó nghỉ một ngày."

Thắm thị gật đầu: "Lat nữa thương lượng ngày lành, con đưa

Trùng ca nhi và Nhiên nhi qua đó."

Dương thị đáp ứng.

Buổi tối, Ôn phụ tới chính viện, Thẩm thị nói với ông về chuyện Ôn Diệp đề cập.

Ôn phụ nghe xong, nói: "Trùng hợp, hôm nay hạ chúc, Tử Đan đặc biệt tới nói với ta việc này."

Thẩm thị thoáng kinh ngạc: "Vậy sao?"

Ôn phụ liếc Thẩm thị một cái, nói: "Ta còn có thể lừa bà về chuyện này sao?"

Thẩm thị sửng sốt, trầm nghĩ, Ôn Tứ rất có bản lĩnh.

Ôn phụ cho rằng bà ấy đang lo lắng Tiểu Ngũ tiến cung sẽ va chạm công chúa, vì thế nói: "Ba đừng lo lắng, hôm nay ta đặc biệt hỏi qua Mạnh đại học sĩ, con gái trưởng tử của hãn hiện giờ chính là bạn học của công chúa, công chúa đối xử với con bé ấy không tệ."

Cháu gái của Mạnh đại học sĩ còn nhỏ hơn Nhiên Nhi một tuổi.

Chương 209

Sau khi Từ Cảnh Dung đi học viện, không có ai chỉ Từ Ngọc Tuyên diễn múa kiếm.

Từ Ngọc Tuyên iu xiu hai ngày.

Cũng may lúc này lão sư vỡ lòng mà Từ Nguyệt Gia mời cuối cùng cũng vào ở Quốc Công phủ, Từ Ngọc Tuyên cũng không có thời gian nghĩ Bì xuân thương thư.

Hôm nay, Từ Nguyệt Gia dẫn Từ Ngọc Tuyên đi qua bãi kiến.

Ôn Diệp không có việc gì làm nên liền đi theo.

Hứa Bách Lễ hơn năm mươi tuổi, thân thể thoạt nhìn còn rất khỏe mạnh, khuôn mặt nho nhã, lại nói chuyện rất hiền hòa.

Sau khi nhìn thấy Từ Nguyệt Gia, ông ấy quen thuộc nói một câu: "Tử Đan Nghĩa đệ, chúng ta đã không gặp nhau kể từ Ngô Châu hơn hai năm."

Hứa Bách Lễ nói xong, ánh mắt lại chuyển sang Ôn Diệp, ôn hòa cười nói: "Vị này chính là em dâu phải không?"

Ôn Diệp trầm mặc.

Trước khi đến, Từ Nguyệt Gia cũng không nói vị này là nghĩa huynh hân nhận ở bên ngoài.

Ngay khi nàng băn khoăn nên gọi đối phương là gì, Từ Nguyệt

Gia mở miệng: "Ta chưa bao giờ thừa nhận.

Hứa Bách Lễ cười ha ha nói: "Không sao, ta không ngại."

Ôn Diệp nhìn Từ Ngọc Tuyên đang tò mò nhìn chăm chăm Hứa Bách Lễ, bỗng nhiên tràn ngập chờ mong đối với kiếp sống vỡ lòng tương lai của cậu bé.

Hứa Bách Lễ lấy quà gặp mặt mình chuẩn bị cho Từ Ngọc Tuyên ra, nói: "Người là Tuyên Nhi đúng không?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu: "Đúng ạ-"

Hứa Bách Lễ đưa quà gặp mặt qua, Đây, đây là đồ chơi ta mua từ Tây thị."

Từ Ngọc Tuyên ngây thơ tiếp nhận, còn nghiêm túc nghiên cứu một lát, cuối cùng nhớ tới cái gì dường như nói: "Tuyên nhi co

Hứa Bách Lễ nhướng mày, nhìn người cha nghiêm trang của cậu bé, tỏ vẻ hoài nghi: "Vậy sao?"

Hứa Bách Lễ không nghiêm túc chút nào, Từ Ngọc Tuyên theo bản năng lại gân hấn một chút, hấn gật đầu: "Nương sẽ mua cho con!"

Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ nghiêm túc.

"Hả?" Hứa Bách Lễ nhìn sang Ôn Diệp: "Ta đã nói Tử Đan Nghĩa đệ từ khi nào có thêm một sở thích như vậy chứ."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp ghen cười....

Sau khi trao đổi đơn giản, Ôn Diệp cũng có một ấn tượng sơ bộ

đối với vị lão sư vỡ lòng này của Từ Ngọc Tuyên. Học thức uyên bác đồng thời còn rất phóng khoáng khôi hài, mỗi lời nói cử chỉ lại càng tùy ý tiêu sái.

Người ở độ tuổi này, có thể có tâm tính như vậy, Ôn Diệp hôm nay là lần đầu tiên gặp.

Không ngờ Từ Nguyệt Gia lại tìm cho Từ Ngọc Tuyên một vị lão sư vỡ lòng như vậy.

Hứa Bách Lễ uống một chén trà bái sư của Từ Ngọc Tuyên, cảm khái nói: "Từ nay về sau, ta chính là lão sư của con."

Đôi tay nhỏ Từ Ngọc Tuyên khép lại, hướng ông ấy hành lễ, vẫn là thân sắc cùng ngũ khí bối rối nói: "Tuyên nhi-tạm biệt lão sư!"

Từ Nguyệt Gia ở bên cạnh sửa lại: "Bái kiến."

Từ Ngọc Tuyên đổi giọng: "Bái kiến!"

Nghe qua cũng có vẻ tràn đầy năng lượng.

Hứa Bách Lễ cũng không phải là người tính toán, ông ấy xoa xoa cái đầu tròn vo của Từ Ngọc Tuyên nói: "Con thú vị hơn cha con nhiều."

Đại khái là nghe hiểu một chút ý trong lời nói của Hứa Bách Lễ, Từ Ngọc Tuyên gật đầu như thật.

Hứa Bách Lễ thấy vậy, ông cũng có chút chờ mong với chuyện mình đồng ý Từ Nguyệt Gia đến Thịnh Kinh làm lão sư vỡ lòng của con trai hẳn.

Vốn tưởng rằng người ông nhìn thấy sẽ là một phiên bản nhỏ của Từ Nguyệt Gia, chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ khiến ông kinh

ngạc.

Quan trọng nhất là cậu bé cũng không quá nhỏ.

Thật thú vị khi dạy đứa trẻ như thế này.

Sau khi kính trà cho tiên sinh, Từ Ngọc Tuyên sẽ bắt đầu chính thức võ lòng.

Nhưng nề tình cậu bé còn nhỏ tuổi, trước mắt mỗi ngày chỉ học một canh giờ buổi sáng, từ giờ Thìn đến giờ Ty, một tháng sẽ có ngày nghỉ, trước tiên cứ như vậy đến cuối năm, chờ qua sinh nhật cậu bé, thì buổi chiều sẽ học thêm hai tiết sau.

Một tiết văn, một tiết võ.

Ngày sau càng lớn thì sẽ tăng buổi thêm sau.

Công tử của Quốc công phủ bất luận là am hiểu tập văn hay là tập võ, hạng mục khác đều không thể bỏ qua hoàn toàn, không nhất định phải tinh thông, nhưng nhất định phải biết.

Cũng không cần tìm Võ lão sư, có tướng sĩ nhiều năm trong quân doanh bởi vì thân thể không trọn vẹn mà bị buộc phải giải nghệ, trở về làm nông.

Từ Quốc Công cho hai đứa con trai chọn Võ lão sư, đều nằm trong số những người này, công phu không cần quá xuất sắc nhưng kỹ năng cơ bản cũng chắc chắn, chỉ là giai đoạn võ lòng, quan trọng nhất chính là phải có nền tảng tốt.

Chương 210

Hiện giờ, Võ sư phụ này tạm thời chỉ có Từ Cảnh Lâm là học trò, đến sang năm sẽ có thêm một Từ Ngọc Tuyên.

Mà Từ Cảnh Dung làm thế tử Quốc Công phủ, nhất định phải vào quân doanh, sau khi xây dựng nền tảng bốn năm năm, hiện giờ đã học chiêu thức.

Đại khái là thái độ của Hứa Bách Lễ thật sự khác với người bên ngoài, sau khi Từ Ngọc Tuyên nghe được sẽ phải theo ông đọc sách, cũng không quá bài xích.

Hứa Bách Lễ tặng cho cậu bé mặt nạ heo và chuồn chuồn trúc, đã được cậu bé cầm trên tay để chơi đùa.

Còn có Kỷ ma ma quen thuộc cùng với Hà Hương Nhẫn Đông ở đây, hơn nữa lại gặp một người "bạn chơi mới, Từ Ngọc Tuyên chỉ hơi bối rối trước sự rời đi của Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia, nói một câu: "Nhớ tới đón Tuyên Nhi nhar

Sau khi nhận được lời cam đoan, liền xoay người tiếp tục chơi mặt nạ heo.

Trở lại Tây viện, Ôn Diệp có chút tò mò: "Lang quân quen Hứa lão sư như thế nào vậy?"

Từ Nguyệt Gia đơn giản tự thuật: "Mấy năm trước, ta phụng chỉ đến Ngô Châu phá án, qua thôn Đường Thủy trực thuộc huyện Du Thủy, Hứa lão sư đi qua nơi này trước ta, trên đường gặp bất bình, bị một thôn dân địa phương đập vỡ đầu, là ta đã cứu ông

ấy."

Ôn Diệp còn có chỗ không rõ: "Vậy sau đó thì sao? Vì sao ông ấy lại đơn phương gọi lang quân là nghĩa đệ?"

Nhắc tới chuyện này, Từ Nguyệt Gia lờ lờ chốc lát, thân sắc có chút phức tạp khó có thể nói: "Lúc ấy ông ấy nói, tuổi của ông đã có thể làm trưởng bối của ta, nhận ta làm nghĩa đệ, như vậy có thể nâng cao bối phận của ta, coi như là báo đáp ân cứu mạng này."

Ôn Diệp không nhịn được cười ra tiếng, nàng có thể tưởng tượng, lúc trước Hứa Bách Lễ đưa ra yêu cầu này, Từ Nguyệt Gia sẽ có biểu tình như thế nào.

"Vậy lang quân còn mời ông ấy tới làm lão sư vỡ lòng cho Tuyên nhi, không sợ ông ấy "dạy hư" Tuyên nhi sao?"

Từ Nguyệt Gia trả lời: "Tính tình Tuyên nhi, lão sư khó tính sẽ không thích hợp với nó."

Điểm này Ôn Diệp đồng ý, nàng còn tiếp một câu: "Giống như lang quân, Tuyên Nhi cũng không thích ứng được."

Từ Nguyệt Gia nghiêng đầu nhìn về phía nàng nói: "Ta chỉ là công vụ bận rộn, chưa từng nghiên cứu phương thức cụ thể."

Tốt quá hoá dở, Ôn Diệp tỏ vẻ: "Ta hiểu, lang quân không cần giải thích."

Từ Nguyệt Gia gượng gạo nói sang chuyện khác: "... Ta còn một ít công vụ cần đi xử lý."

Ôn Diệp nhắc nhở: "Đừng quên giờ Ty tới đón Tuyên Nhi."

Đứa nhỏ dù sao cũng là ngày đầu tiên chính thức đi học, đã

đồng ý với cậu bé, tốt nhất không nên thất ước.

Dù sao cũng chỉ một lần này thôi. Từ Nguyệt Gia đã đi ra chính đường, trả lời một câu: "Nhớ rồi."

Một canh giờ đảo mắt đi qua.

Ôn Diệp buông kịch xuống, sửa sang lại quần áo, nói với Đào Chi: "Lang quân tới chưa?"

Đào Chi gật đầu.

Ôn Diệp lập tức đứng dậy, nói: "Đến giờ đi đón tiểu tử kia rồi."

Chỗ học của Từ Ngọc Tuyên được đặt trong thư phòng trong viện nơi Hứa Bách Lễ ở tạm.

Nhưng nơi đó còn có gác xép, Lục thị hơi sửa lại kết cấu, từ trên cao nhìn xuống có thể nhìn thoáng qua phong cảnh mùa xuân.

Mà lâu các ở chỗ âm u, chờ trời nóng bức, lại dọn đến lâu các đọc sách, sẽ không quá nóng.

Từ Tây viện đi qua, chỉ mất một khắc đồng hồ lộ trình.

Từ Ngọc Tuyên đeo túi xách nhỏ, đã đứng trước cửa chờ rất lâu.

Cuối cùng cũng thấy được thân ảnh hai người, nhấc chân muốn đi qua, vẫn là Kỷ ma ma ngăn cản cậu bé, thấp giọng nói: "Tiểu công tử, còn chưa nói lời từ biệt với lão sư."

Từ Ngọc Tuyên bĩu môi, một giờ trước còn không đến gần Hứa Bách Lễ.

Hứa Bách Lễ ngồi một bên, mỉm cười, thờ ơ thưởng thức trà.

Giống như không sốt ruột gì.

Ngay khi Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia sắp đến gần, Từ Ngọc Tuyên chậm rãi di chuyển bước chân, nghiêng người hành lễ với Hứa Bách Lễ: "Tuyên nhi bái biệt lão sư."

Lúc này cũng không nói thành "tạm biệt lão sư".

Hứa Bách Lễ khẽ gật đầu, ôn nhu nói: "Theo cha nương con về đi, ngày mai lại tới."

Từ Ngọc Tuyên giống như nghe hiểu, còn nhỏ giọng hừ một tiếng.

Ôn Diệp đi tới vừa vặn nghe thấy tiếng "hừ" này của cậu bé, liếc nhìn chiếc túi nhỏ trên người cậu né, buồn cười nói: "Đây là túi xách lão sư tặng con sao?"

Từ Ngọc Tuyên sờ sờ dây lưng trên ngực, gật gật đầu.

Chương 211

Lục thị cũng chuẩn bị túi xách cho Từ Ngọc Tuyên, nhưng rất hiển nhiên, Từ Ngọc Tuyên thích cái đầu tiểu lão hồ được thêu trên người này hơn.

Ôn Diệp nhìn thoáng qua, trong túi xách có người mặt heo còn có chuồn chuồn trúc, cùng với những đồ chơi khác, mà không có sách.

Sách nằm trong lòng Kỷ ma ma.

Hứa Bách Lễ nhìn thấy Từ Nguyệt Gia, nói một tiếng: "Tử Đan Nghĩa đệ."

Từ Nguyệt Gia vẫn chưa trả lời.

Ôn Diệp thì gọi: "Hứa lão sư."

Hứa Bách Lễ gật đầu chào hỏi: "Em dâu."

Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp: "..."

Cả nhà chào tạm biệt Hứa Bách Lễ, đi ra khỏi viện.

Trên đường đi, Ôn Diệp hỏi: "lão sư dạy Tuyên Nhi cái gì?"

Từ Ngọc Tuyên đi giữa nàng và Từ Nguyệt Gia, cất giọng trẻ con nói: "Trò chơi tìm chữ-

Rồi sau đó mí mắt cậu bé rũ xuống: "Tuyên nhi thua."

Ôn Diệp nhướng mày hỏi: "Sau khi thua thì sao? Không bị trừng phạt sao?"

Từ Ngọc Tuyên nghe được câu hỏi này, bĩu môi nói: "Có chứ, lão sư cũng phạt rồi!"

Cậu bé ngửa đầu nhìn thoáng qua Từ Nguyệt Gia, bổ sung: "Giống như cha."

Ôn Diệp hiểu, hình phạt đoán chừng chính là để Từ Ngọc Tuyên theo ông ấy đọc sách.

Nàng lại hỏi: "Vậy ngày mai con còn muốn đến không?"

Từ Ngọc Tuyên ngậy người trong chớp mắt, sau đó do dự dự nói: "Muốn... phải biết chữ!"

Ngay sau đó cậu bé lại lắc đầu: "Không muốn đọc sách."

Ôn Diệp cố nén cười nói: "Đúng, Tuyên nhi phải biết chữ, biết chữ mới có thể thắng lão sư, không cần đi học nữa."

Từ Ngọc Tuyên nặng nề gật đầu: "Dal"

Bàn tay nhỏ lặng lẽ nắm chặt....

Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ, phải đi một khắc đồng hồ, mới được một nửa đã là cực hạn.

Lúc sau cần người bế đi, trước kia đều là Kỷ ma ma bế cậu bé, nhưng hôm nay bỗng nhiên không biết như thế nào cậu bé lại vươn tay với Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp ở một bên xem náo nhiệt, nhân tiện thúc giục: "Lang quân, Tuyên nhi muốn chàng bế kìa."

Từ Nguyệt Gia cup mắt nhìn Từ Ngọc Tuyên một lát, sau đó cúi người bế lấy cậu.

Từ Ngọc Tuyên thuận thế ôm chặt cổ Từ Nguyệt Gia, cũng không quá thuần thực đem mặt dán qua một hồi lâu. Hai cha con chưa bao giờ thân mật như thế, cả người Từ Nguyệt Gia cứng đờ.

Từ Ngọc Tuyên nhắm mắt rời khỏi bờ vai Từ Nguyệt Gia, cậu bé quay đầu nhìn Ôn Diệp, dứt khoát nói: "Cha gốc à?"

Ôn Diệp nhin cười nói: "Cha con rất vui, cha thích nhất là được Tuyên Nhi đối xử như vậy."

Từ Nguyệt Gia sâu kín liếc nàng một cái.

Ôn Diệp làm bộ như không nhìn thấy.

Từ Ngọc Tuyên nghiêm túc gật đầu, nói: "lão sư nói, Tuyên nhi như vậy, cha sẽ thích!"

Hai chữ "thích" cuối cùng, kêu vang rung trời, ngay cả đám nha hoàn cắt tỉa cành lá cách đó không xa cũng không nhìn được, lặng lẽ hướng tới một vòng ánh mắt.

Ôn Diệp "ồ" một tiếng, nàng nói sao nửa ngày không gặp, thay đổi lớn như vậy, hóa ra là Hứa lão sư "lừa dối".

Nàng nhìn về phía Từ Nguyệt Gia đã không còn cứng ngắc như vậy, trong lòng suy nghĩ, cũng không biết hẳn có từng hồi hận mời Hứa Bách Lễ qua phủ làm lão sư vỡ lòng của Từ Ngọc Tuyên hay không.

Từ Ngọc Tuyên không được Từ Nguyệt Gia đáp lại, vẫn quán lấy yếu điểm nói: "Cha? Cha?"

Khuôn mặt nhỏ của trẻ con ghé sát vào, nước mắt lưng tròng, bình thường cũng không thấy cậu bé to gan như vậy.

Từ Nguyệt Gia miễn cưỡng lên tiếng: "Ừ""

Từ Ngọc Tuyên nở nụ cười, lộ ra một hàm răng nhỏ, thân thể nhỏ bé ngồi trong khuỷu tay hắn lại dựa vào trong ngực hắn.

Từ Nguyệt Gia quay đầu nói với Ôn Diệp: "Đi thôi."

Từ Ngọc Tuyên nghe được những lời này, vội vàng chuyển hướng Ôn Diệp tụt lại phía sau nửa bước, bàn tay nhỏ bé hướng nàng vẫy vẫy.

Ôn Diệp thấy cảnh này: "..."

Sao lại giống gọi chó mèo vậy.

Gần nửa ngày như vậy, Hứa Bách Lễ rốt cuộc đã dạy cậu bé cái gì.

Ngày đầu tiên đi học, tiểu hài nhi luôn để lại cho ông một ký ức ấm áp.

Ôn Diệp bảo phòng bếp làm vài món Từ Ngọc Tuyên thích ăn, rảnh rồi không có việc gì, vậy thì làm một người nường tốt.

Từ Ngọc Tuyên hiện tại đã có thể tự mình cầm chắc muỗng nhỏ, cũng không cần Kỷ ma ma đút ăn, chỉ để cho nàng hỗ trợ xé đồ ăn không dễ gắp thành từng miếng nhỏ, sau đó tự cậu sẽ múc ăn.

Ngồi ở trên chiếc ghế đặc biệt, một miếng lại một miếng, quai hàm căng phồng, trong miệng ăn toàn thịt.

Cậu bé cư xử tốt đến mức Kỳ ma ma ở một bên nhìn mà lòng tan chảy.

Chương 212

Ánh mắt của Ôn Diệp không khỏi dời sang bên cạnh.

Ôn Diệp từ trước đến nay là người không ủy khuất mình, một bàn đồ ăn, ba phong cách, mạnh ai nấy ăn.

Nàng thích ăn cay, Từ Ngọc Tuyên thiên vị ngọt, Từ Nguyệt Gia thì thanh đạm.

Ớt đặc sản Lăng Thành làm ra món gà cay ngon hơn so với trước kia nàng từng ăn, Ôn Diệp không cẩn thận ăn được một quả ớt khô có hạt, cay xé cổ họng.

Nàng cố nén cay, gap cho Từ Nguyệt Gia một miếng thịt gà: "Dường như gần đây lang quân ăn ít đi rất nhiều, chắc là nhiều công vụ, mệt mỏi, ăn miếng thịt gà cay, kết hợp với cơm đi."

Từ Nguyệt Gia chưa từng phát giác nàng khác thường, cho rằng nàng thấy Kỷ ma ma ở đây, lại bắt đầu nhập vai nương tử hiền thực.

Hắn liếc nhìn thịt gà viên trong đĩa, dùng đũa gắp lên ăn, nhai hai cái, liền cảm thấy không đúng.

Mà lúc này Ôn Diệp đã sớm dời ánh mắt, đang cúi đầu uống canh.

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng chăm chú một lát, mặt không đổi sắc nuốt xuống.

Sau đó trước khi Ôn Diệp kịp phản ứng, gấp cho nàng một miếng mướp đắng, cũng nói: "Ăn cay nhiều dễ bốc hỏa, mướp đắng thanh nhiệt khử hỏa."

Chỉ cần có thể ăn, Ôn Diệp đều có thể ăn hai miếng, chỉ có mướp đắng là không thể.

Nàng xoay tay gấp mướp đắng cho Từ Ngọc Tuyên, nói: "Phải rồi, thịt viên ăn nhiều khó tiêu hóa, nào, ném thử mướp đắng cha con gấp cho đi."

Từ Ngọc Tuyên không rõ tình huống nghe lời đưa vào miệng, vừa nhai một chút, lông mày lập tức nhăn thành chữ "Xuyên" nhỏ.

Cậu bé nhỏ miếng mướp đắng trong miệng ra, kêu lên: "Nước-nước-"

Ôn Diệp dứt một ngụm canh, Từ Ngọc Tuyên uống một ngụm lớn, cuối cùng nuốt xuống vị lạ.

Sau đó liền bắt đầu ồn ào: "Tuyên nhi không nên ăn-"

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn về phía Từ Nguyệt Gia ở đối diện nói: "Cha ăn đi."

Ôn Diệp đồng ý gật đầu: "Cha con đúng là rất thích."

Từ Ngọc Tuyên thần sắc chắc chắn, cái miệng nhỏ nhắn nói: "Lão sư nói, phải hiếu thuận!"

Cho nên cha ăn đi

Từ Nguyệt Gia:

Ôn Diệp nhướng mày, quả nhiên nhóc con này rất hiếu thuận.

Mà hết thấy rơi vào trong mắt Kỷ ma ma lại thành khung cảnh cả nhà nhớ thương lẫn nhau, một nhà ba người hòa thuận cỡ nào.

*

Từ Ngọc Tuyên thuận lợi bắt đầu kiếp sống vợ lòng của cậu bé, mà thời gian ấm áp luôn ngăn ngủi, ngày thứ nhất tan học, người tới đón cậu bé là Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia, ngày thứ hai là Lục thị, ngày thứ ba có thêm Từ Quốc Công. Sau đó, cũng chỉ còn lại Kỷ ma ma.

Từ Ngọc Tuyên vẫn đeo túi xách thêu đầu tiểu lão hổ, Nhẫn Đông dắt cậu bé đi, bên kia là Kỷ ma ma.

Cậu bé hỏi Kỷ ma ma: "Nương đâu?"

Kỷ ma ma kiên nhẫn trả lời: "Nhà mẹ đẻ Nhị phu nhân có người tới, Nhị phu nhân đang ở tây viện chiêu đãi, cho nên mới không có cách nào tới đón tiểu công tử đi học."

Từ Ngọc Tuyên nghi hoặc: "Ai vậy?"

Kỷ ma ma từ ái cười nói: "Có cữu mẫu, tiểu biểu ca của Tuyên nhi, còn có dì út của Tuyên nhi."

Từ Ngọc Tuyên tròn mắt: "Tiểu di ư?!"

Hình như có nghe qua ở đâu đó rồi, tâm đột nhiên hoảng hốt.

*

Dương thị đến Quốc Công phủ, đương nhiên phải đến chính viện gặp Lục thị trước.

Lục thị ân cần thăm hỏi một phen, ngăn ngủi lại khách khí hàn huyên một chút, liền để cho Thanh Tuyết dẫn đường, mang Dương thị ba người đi tới tây viện ngồi.

Dương thị vừa vào tây viện, liền thấy được hai cái xích đu lớn nhỏ hình dạng đều không giống nhau dưới hành lang, Ôn Diệp sớm nhận được tin tức từ trong phòng đi ra, nghênh đón.

Nàng mỉm cười nói: "Đại tẩu."

Dương thị nhìn thấy người tới, sắc mặt hồng hào, mặt mày vô ưu vô lo, trong lòng liền rõ Ôn Diệp ở Quốc Công phủ đại khái trải qua cuộc sống như thế nào.

Nàng ấy cũng nở nụ cười nói: "Nương nhớ muội, vốn định tự mình tới thăm muội, nhưng trong phủ sự vụ nhiều, Nương đành phải sai ta tới thay bà nhìn muội."

Dứt lời, nàng ấy lại cup mắt nhìn hai hài tử bên cạnh nói: "Vừa lúc học đường trong phủ hôm nay được nghỉ một ngày, ta liền dẫn hai đứa chúng nó tới."

Ôn Diệp gọi một tiếng "Trùng ca nhi", Trùng ca nhi lễ phép đáp: "Tứ cô cô."

Ôn Nhiên lại đem ánh mắt chuyển hướng sang bên cạnh cậu bé, hai tỷ muội nhìn nhau một phen, không nói chuyện.

Ôn Diệp một lần nữa nhìn về phía Dương thị nói: "Đại tẩu, chúng ta vào nhà nói chuyện đi."

Dương thị "Ừ" một tiếng.

Khi Từ Ngọc Tuyên tan học trở lại Tây viện, Ôn Diệp đang cùng Dương thị tán gẫu tới việc Nhị tẩu Liễu thị sắp sinh.

Chương 213

Trong phòng có thêm vài người không quen, Từ Ngọc Tuyên vốn đang bước chân xông vào chính đường lại theo bản năng dừng lại.

Dương thị ngừng nói, phát hiện đứa bé trước cửa, nhất thời cười nói: "Đã lâu không gặp, Tuyên ca nhĩ tựa hồ cao lên không ít ha."

Ôn Diệp vẫy tay với Từ Ngọc Tuyên: "Lại đây."

Trong mắt Từ Ngọc Tuyên đều là sự tò mò, nhóc con chậm chạp đi tới trước mặt Ôn Diệp.

Ôn Diệp nói: "Đây là đại cữu mẫu con."

Sau khi đi học đã khác, phản ứng của cậu bé nhanh hơn rất nhiều, lúc này Từ Ngọc Tuyên hướng Dương thị hành lễ: "Tuyên nhi, bái kiến cữu mẫu-"

Dương thị mỉm cười gật đầu nói: "Trông thật lễ phép."

Từ Ngọc Tuyên mím cái miệng nhỏ nhắn, tươi cười khắc chế.

Ôn Diệp không để ý tới vẻ mặt đặc ý của cậu bé, có Hứa Bách Lễ dạy, tiểu tử này về sau nhất định sẽ là một người có cái miệng ngọt như đường cho xem, chỉ là hiện tại còn nhỏ, không biết che giấu chính mình.

"Còn có Trùng biểu ca của con."

Một lớn một nhỏ, hai đứa trẻ chào hỏi lẫn nhau.

"Biểu cal"

"Biểu đệ."

Ôn Diệp có đôi khi còn rất thích nhìn bộ dáng nghiêm trang của bọn nhỏ, Trùng ca nhi bộ dáng thanh tú, giống Ôn đại ca, làm theo quy củ, có khuôn có dạng.

Từ Ngọc Tuyên môi hồng răng trắng, mặt thịt tròn trịa, không thể nói lớn lên sẽ giống ai, bởi vì ai cậu bé cũng giống một chút.

Ánh mắt chớp chớp qua lại, nhưng cũng không đảo lung tung.

Lần đầu tiên tới cửa, Ôn Trùng còn chuẩn bị một món quà nho nhỏ, là do chính cậu bé làm ra, sau khi nhận quà liền lấy ra.

"Biểu đệ, cái này tặng đệ."

"Cảm ơn biểu ca-" Từ Ngọc Tuyên vui vẻ nhận lấy thẻ đánh dấu, cậu bé cũng lấy từ trong túi xách, móc ra một cây chuồn chuồn trúc, đưa cho Ôn Trùng: "Tuyên nhi tặng biểu ca, lễ vật này."

Lúc Ôn Trùng còn nhỏ cũng đã từng chơi chuồn chuồn trúc này, nhưng cậu đã vỡ lòng gần một năm, đồ chơi khi còn bé phần lớn cậu đều đưa cho em trai Ôn Triệt.

Nhưng đây đã là quà tặng của biểu đệ, cậu nên nhận mới đúng, từ chối sẽ làm đối phương buồn lòng.

Ôn Trùng nhận chuồn chuồn trúc, sau đó nói: "Cảm ơn biểu đệ, biểu ca rất thích món quà này."

Từ Ngọc Tuyên sờ sờ thẻ đánh dấu tinh xảo của Ôn Trùng, cũng nghiêm túc biểu đạt: "Tuyên nhi cũng thích cái này!"

Dương thị thấy vậy, cười nói: "Không nghĩ tới hai người chúng nó còn rất hợp ý." Ôn Diệp: "Là Trùng ca nhi trưởng thành hiểu chuyện."

Không đợi hai tiểu tử nói gì nữa, Ôn Diệp tiếp tục: "Tuyên nhi, còn có dì út của con nữa."

Ôn Nhiên có chút khấn trương, đây là lần đầu tiên cô bé xuất phủ làm khách, mặc dù là đến nhà chồng của tỷ tỷ, nhưng cô bé vẫn có chút khấn trương.

Cô bé cũng mang theo quà.

Thẻ đánh dấu của Trùng ca nhi chỉ kém một chữ, cô bé thấy cháu ngoại thích quà Trùng ca nhi tặng, bỗng nhiên không cảm thấy khấn trương như vậy.

Lần trước vội vàng thu dọn, có rất nhiều sách rơi xuống, Ôn Nhiên vốn còn sợ hai lần đều tặng quà giống nhau, cháu ngoại sẽ không thích.

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên nhìn Ôn Nhiên, giọng nói bỗng nhiên nhỏ đi rất nhiều: "Dì út?"

Ôn Nhiên không thuận thực "ơ" một tiếng, sau đó lấy ra ba quyển sách vỡ lòng đã sớm ôm trong ngực, nói: "Cháu ngoại, đây là quà dì tặng cháu."

Từ Ngọc Tuyên phản xạ có điều kiện lui về phía sau nửa bước.

Phản ứng không hề nhiệt tình như khi Ôn Trùng đưa cho cậu bé cái thẻ đánh dấu.

Ôn Nhiên nhìn thấy điều này có chút thất vọng, nhưng nhiều phần chân sách của cô bé đã bị hư hỏng, không tinh xảo như

những thẻ đánh dấu mà Trùng ca nhi đưa cho.

Cháu ngoại không thích, hình như cũng bình thường.

Giống như khi còn bé cô cũng thích những thứ đẹp đẽ.

Ôn Diệp gọi Kỷ ma ma thay Từ Ngọc Tuyên nhận sách, sau đó nói: "Tiểu muội, đến chỗ Tú tỷ đi."

Ôn Nhiên đi qua.

Ôn Diệp sờ sờ hai nụ hoa trên đầu cô bé nói: "Cháu ngoại muội rất thích."

Mắt hạnh Ôn Nhiên sáng lên: "Thật sao?"

"Không tin thì muội xem đi." Ánh mắt Ôn Diệp ra hiệu cho cô bé.

Ôn Nhiên khó hiểu nhìn sang.

Chỉ thấy Từ Ngọc Tuyên lại bắt đầu lục lọi túi xách của mình.

Từ Ngọc Tuyên đã nhớ ra, dì út, là dì út hư hỏng.

Cuối cùng cũng từ trong túi xách mò mẫm được thứ mình muốn, Từ Ngọc Tuyên xoay người, đưa thứ trên tay qua: "Này!"

Là một cây bút lông thỏ.

Ôn Nhiên sững sờ tiếp nhận.

Từ Ngọc Tuyên trong nháy mắt cao hứng hẳn lên, ngày mai không cần mõi tay nữa.

Trong lòng Ôn Nhiên, cây bút lông thỏ này nặng hơn chuồn chuồn trúc nhiều.

Cho nên cháu ngoại thật sự thích sách vở lòng cô bé tặng, Ôn Nhiên nắm chặt bút lông thả trong tay, cũng cười cười: "Cảm ơn Tuyên nhi."

Ôn Diệp không ở trước mặt mọi người chọc thủng tâm tư tặng quà của tiểu thí hài, nhóc con này cho rằng đưa bút ra ngoài, ve sau cũng không cần luyện tư thế cầm bút nữa? Suy nghĩ cũng thật đẹp, chỉ tiếc đời không như mơ đâu nhóc!

Chương 214

Ba người Dương thị không ở Quốc Công phủ quá lâu, sau khi dùng bữa trưa, Ôn Diệp dẫn bọn họ đi dạo quanh Quốc Công phủ, lại uống hai chén trà, ăn chút điểm tâm, rồi ngồi lên xe ngựa trở về Ôn phủ.

Ôn Diệp còn chuẩn bị ba rương đồ, bảo Dương thị mang về.

Dương thị muốn từ chối, lại bị Ôn Diệp ngăn lại, nàng nói: "Đại tẩu, đây là một ít đặc sản, cô tổ mẫu Tuyên nhi từ lăng thành mang đến, nương ở Thịnh Kinh lâu, có lẽ là chưa từng ném qua, tẩu cũng không thể ngăn cản ta hiếu thuận với nương chứ."

Nàng đã nói như vậy, Dương thị sao có thể từ chối, thấy thật sự chỉ là một ít đồ ăn bình thường, nên đã để cho người ta thu xếp vào phía sau trong xe.

Dương thị cười cười nói: "Ta trở về sẽ nói với nương, những thứ này đều là tứ muội hiếu kính người."

Nói xong, nàng ấy dẫn trưởng tử Ôn Trùng vào kiệu xe, để lại thời gian cho hai tỷ muội Ôn Diệp nói chuyện.

Ôn Diệp vuốt tóc Ôn Nhiên, nói: "Được rồi, trở về đi, chờ con của Nhị tẩu đầy tháng, ta sẽ trở về thăm muội và di nương."

Lời nói ngọt ngào, nàng luôn không nói được.

Ánh mắt Ôn Nhiên lộ ra vẻ không nỡ nói: "Tứ tỷ, muội sẽ chăm chỉ đọc sách, sau đó sẽ tiết kiệm tiền."

Ôn Diệp nghe cô bé nói thế, có chút buồn cười: "Đã lâu như vậy rồi, muội vẫn còn để dành tiền à?"

Ôn Nhiên nghiêm túc gật đầu, tiếp theo cô bé kéo Ôn Diệp, ý bảo nàng cúi người xuống, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Muội đã tiết kiệm được hai trăm lượng rồi-"

"Nhiều vậy sao?" Ôn Diệp tính toán, lúc này mới có mấy tháng.

Ôn Nhiên sờ sờ trán, ngượng ngùng nói: "Kỳ thật tiền cha cho muội đều dùng để mua sách, còn hai trăm lượng này, có hơn phân nửa là tiền mừng tuổi của nương, còn có ca ca tẩu tẩu cho lễ mừng năm mới."

Thẩm thị vốn là người rất chú ý đến việc tiết kiệm, rất ít khi phô trương lãng phí, sao có thể để Ôn Nhiên tiết kiệm được một số tiền lớn như vậy, ít nhiều làm Ôn Diệp có chút giật mình.

Như vậy xem ra, nàng "hiếu thuận" Thẩm thị, vẫn là có chút ít.

Từ Ngọc Tuyên chờ nửa ngày mới chen vào, hai bên nhìn nhau nói: "Nương? Di út?"

Ôn Diệp nhìn cái đầu nóng bừng bừng đột nhiên xuất hiện, im lặng nói: "Tuyên nhi phải ngoan, nương đang nói chuyện với dì."

Từ Ngọc Tuyên chỉ chỉ mình: "Tuyên nhi muốn nghe-"

Ôn Diệp bảo Ôn Nhiên lên kiệu, sau đó nói với tiểu hài tử bên cạnh: "Con nghe đi."

Từ Ngọc Tuyên lắng nghe không khí, sau đó sững sốt nói: "Không có nghe gì cả?"

Trước khi Ôn Nhiên vào kiệu lại chào tạm biệt Ôn Diệp một lần

nữa, sau đó lại hướng về phía Từ Ngọc Tuyên nói: "Cháu ngoại Tuyên nhi, cảm ơn cháu đã tặng dì bút lông thỏ."

Bị ba chữ "bút lông thỏ" ngăn ngủ hút đi sự chú ý, Từ Ngọc Tuyên nhếch miệng, vung tay lên: "Dì nhỏ, không cảm ơn không cảm ơn-" Ôn Diệp không nhịn được, gật đầu: "Nhóc con tinh quái này."

Sau khi tiễn tiểu muội và đại tẩu Dương thị, Ôn Diệp dẫn theo Từ Ngọc Tuyên trở về Tây viện.

Sau khi Dương thị về đến nhà, thoáng thu dọn một chút, thấy sắc trời còn sớm, liền mang theo ba rương đặc sản đến chính viện tìm bà bà Thẩm thị.

Hôm nay Thẩm thị vừa đặt lễ đính hôn đưa đến Tô Châu, thấy Dương thị tới, còn khiêng ba cái rương, không khỏi nghi hoặc.

Dương thị mở miệng giải thích: "Nương, ba rương này là đặc sản Lăng Thành, Tứ muội tặng."

Thẩm thị dừng lại, nói: "Vậy sao?"

Dương thị sai người khiêng rương vào: "Vốn con dâu không muốn nhận, là Tứ muội nói những thứ này là muội ấy hiếu thuận nương, con dâu đành phải thay nương tiếp nhận."

Thẩm thị nhìn về phía Dương thị, xác nhận nói: "Hiếu thuận với ta?"

Dương thị gật đầu.

Thẩm thị: "..."

Ôn Tú lại đang suy nghĩ cái gì đây.

Suy nghĩ hồi lâu, Thắm thị một lần nữa đem ánh mắt đặt ở ba chiếc rương đặc sản kia, trầm tư một lát sau nói: "Đã như vậy, con làm chủ, phân cho mỗi viện một phần, nhớ phân cho Khê Thúy viện bên kia nhiều một chút."

Dương thị cũng nghĩ tới đây, đặc sản Tứ muội cố ý chuẩn bị, hẳn là không chỉ hiếu thuận nương đơn giản như vậy.

Nàng ấy lập tức đáp lời: "Nương, con đâu hiểu rồi."

Thắm thị nghĩ nghĩ lại hỏi: "Con đến Quốc Công phủ một chuyến, cảm thấy thế nào?"

Dương thị nhớ lại nói: "Quốc công phu nhân đối với Tứ muội rất tốt, các công tử trong phủ nhìn có vẻ cũng thích Tứ muội, nhất là Tuyên ca nhi, đứng chung một chỗ với Tứ muội, nhìn tựa như nương con ruột vậy."

Thắm thị nghe vậy liền an tâm.

Chương 215

Trong lòng Dương thị cũng ít nhiều cảm thán vài phần, trong Thịnh Kinh này, nương tử làm kế thất không ít, nàng ấy chưa từng thấy qua người giống như Tứ muội, ở chung với con riêng hòa hợp như thế.

Nhìn cảm giác như một chút ngăn cách cũng không có.

Nàng ấy suy nghĩ một chút, lên tiếng trấn an: "Nương không cần lo lắng quá mức, con thấy khí sắc thần thái Tứ muội cũng không tệ, hẳn là cuộc sống của muội ấy rất thuận lợi."

Thẩm thị không hiểu chớp mắt: "... Ta lo lắng cho con bé làm gì."

*

Xuân sắc dịu dàng, gió tháng tư vẫn mang theo một tia trong trẻo nhưng lạnh lso, đến buổi tối lại càng lạnh hơn.

Từ Ngọc Tuyên hiện giờ đều ở Tây viện dùng bữa tối, Ôn Diệp vẫn là đến giờ Dậu cho người bày bữa, nếu Từ Nguyệt Gia trở về, sẽ cùng nhau ăn.

Xem ra hôm nay Hình bộ không bận, còn hơn một khắc nữa mới đến giờ bày cơm, Ôn Diệp nhìn thấy bóng dáng Từ Nguyệt Gia, theo lệ chào hỏi một tiếng: "Lang quân đã trở về rồi."

Từ Ngọc Tuyên cao hứng hô: "Cha-

Hiện giờ thư phòng phía tây hoàn toàn bị Ôn Diệp chiếm đoạt,

Từ Nguyệt Gia ngoại trừ ngủ lại thì rất ít khi đặt chân đến.

Từ Nguyệt Gia dừng bước, ánh mắt dò hỏi Ôn Diệp.

Ôn Diệp bình tĩnh "ồ một tiếng, trả lời: "Hôm nay thằng bé lấy bút lông thỏ của nó tặng cho muội muội ta đấy."

Từ Nguyệt Gia: "Nàng không nói cho nó biết, ta đã chuẩn bị cho nó cả một hộp bút rồi sao."

Ôn Diệp lại cười nói: "Bây giờ nói cho thằng bé biết làm cái gì, chờ sáng mai nó tỉnh dậy mới phát hiện ra không tốt sao?"

Từ Nguyệt Gia liếc về phía Từ Ngọc Tuyên, lúc này nhóc con còn tự cho là đã thoát khỏi phiền toái, trầm tư vài hơi, nói: "Cũng tốt."

Ngày hôm sau, Từ Ngọc Tuyên trợn tròn mắt nhìn bút lông thỏ lấy ra từ trong túi xách.

Hôm nay Ôn Diệp cố ý dậy sớm, cùng Từ Ngọc Tuyên dùng bữa sáng, chính là để xem phản ứng của cậu bé lúc này.

Từ Ngọc Tuyên cầm lấy bút lông thỏ đưa cho Ôn Diệp, nói: "Nương, dì út quên rồi này?"

Ôn Diệp phá vỡ ảo tưởng của cậu bé, ăn một viên hoành thánh canh gà rồi nói: "Dì con không quên, cái này là của con."

Từ Ngọc Tuyên dường như không tin, hoặc là liên tưởng đến cái gì khác, xuống bàn lật ngược túi xách lại, đồ chơi nhỏ rơi ra cậu bé cũng mặc kệ, cho đến khi xác nhận không có cây bút lông thỏ thứ hai mới bỏ qua.

Ôn Diệp nhìn buồn cười, cũng không có ý định nói cho cậu bé biết, bút lông thỏ là hôm qua Từ Nguyệt Gia đặc biệt đưa đến

Tây viện, tự mình giúp cậu bé bỏ vào trong túi xách. Từ Ngọc Tuyên một lần nữa trở lại bàn ăn, ăn bánh bao và uống sữa dê, ánh mắt luôn nhìn về phía túi xách bên cạnh, đôi mắt liên tục chớp chớp, không biết lại đang có chủ ý quỷ quái gì.

Ôn Diệp mặc kệ, dù sao cũng có hẳn một hộp bút lông thỏ chơi với cậu bé.

Nhìn vẻ mặt hơi thất vọng của Từ Ngọc Tuyên, khẩu vị của Ôn Diệp tốt hơn, ăn nhiều hơn bình thường một chén hoành thánh canh gà và hai cái bánh bao nhân thịt cây tế thái.

Tối hôm qua Ôn Diệp nhận được tin tức từ Từ Nguyệt Gia, cử tử thi rớt trước đó bị phán lưu đây, hôm nay là ngày hẳn ta bị lưu đây đến Mân Châu.

Theo tính toán, cũng đã nhiều ngày không ra ngoài đi dạo, vừa lúc Tiết Tĩnh Nhân đưa thư tới.

Lý do của Tiết Tĩnh Nhân cũng rất đơn giản, là để đáp tạ lần trước ở thôn trang, cảm ơn nàng chiếu cố hai tỷ muội nàng ấy.

Trong lòng Ôn Diệp đã rõ, Tiết Tĩnh Nhân mời nàng hôm nay đến Tụ Hiền Lâu tụ họp, hẳn là còn có ý khác.

Nhưng Ôn Diệp cũng không để trong lòng, nàng chỉ cần giả vờ không biết gì cả.

*

Tụ Hiền Lâu.

Tiết Tĩnh Nhân đặt trước một gian ghé lô hướng ra phố chính.

Nàng ấy và Ôn Diệp chỉ gặp nhau một lần, đột nhiên đưa thư, Tiết Tĩnh Nhân sợ đối phương cảm thấy đường đột, nên còn mời

bạn thân Văn thị đến cùng, bạn thân là biểu đệ muội của Ôn Diệp, hai nhà lui tới vốn thân thiết, có tầng quan hệ này, các nàng tụ cùng một chỗ, sẽ càng tụ tại hơn rất nhiều.

Chỗ Tụ Hiền Lâu này chính là Văn thị đề cử, nguyên nhân rất đơn giản, đồ ăn ở đây mùi vị cũng không tệ, nói nhị biểu tẩu của nàng ấy khẳng định sẽ thích.

Chương 216

Văn thị đối với chuyện Tiết gia hoàn toàn không biết gì cả, cho rằng bạn thân chỉ đơn thuần mời nhau tu tập.

Tiết Tĩnh Nhân cũng không nói cho nàng ấy biết, việc này cha nương trong nhà đặc biệt dặn dò qua, càng ít người biết càng tốt, vì danh dự của tiểu muội, ngay cả Tiết gia, ngoại trừ cha nương, cũng chỉ có nàng và lục đệ Tiết Ngạn biết nội tình.

Nàng ấy biết là bởi vì cha nương nàng ấy thông qua hỏi thăm, mới có thể biết rõ ngày đó ở thôn trang đã xảy ra tình huống gì.

Mà về phần Lục đệ thì thuận túy là bởi vì cái miệng không giữ lời kia của cậu, Tiết Tĩnh Nhân cảm thấy chỉ phạt cậu quý nửa tháng ở từ đường vẫn là quá nhẹ.

Đẩy cửa phòng ra, Ôn Diệp là người cuối cùng đến, nàng nhìn người trong phòng, nói: "Xin lỗi, ta tới trễ."

Tiết Tĩnh Nhân đứng dậy mời nàng ngồi, nói: "Không muộn, ta với Thục Ngôn cũng vừa mới tới."

Thục Ngôn là khuê danh của Văn thị.

Tiết Tĩnh Dao vẫn là khuôn mặt bánh bao ngây thơ, cô bé vẫn luôn rất thích Ôn Diệp cho dù hai người chỉ gặp qua một lần.

Cô bé cảm thấy ở cùng Ôn Diệp rất thoải mái, nói chuyện cũng không cần rối rắm quá nhiều.

Tiết Tĩnh Dao chỉ chỉ vị trí gân của sổ đối diện mình, giống như tranh công nói: "Diệp tử, muối đặc biệt để lại cho tử do

"Tính tình con bé là như vậy, mong Từ nhị phu nhân thông cảm." Tiết Tĩnh Nhân bắt đầu nói.

Ôn Diệp cũng không ngại ngồi cùng một chỗ với ai, nàng nói: "Cái gì mà Từ nhị phu nhân, gọi ta là Diệp Nương là được rồi."

Tiết Tĩnh Nhân gật đầu, đáp: "Vậy ngày sau Diệp nương cũng gọi ta là Tĩnh Nhân đi."

Riêng tư là không cần quá quy củ.

Ôn Diệp ngồi xuống, Tiết Tĩnh Dao lập tức rót cho nàng một tách trà, nói: "Đây là trà Thanh Mai, đặc sắc của Tụ Hiền Lâu, Diệp tử nếm thử đi."

Tiết Tĩnh Nhân ngồi đối diện có chút thích thú: "Bình thường cũng không thấy muối chịu khó như vậy."

Tiết Tĩnh Dao không hề cố kỵ nói: "Vì muối thích Diệp tử nên mới thế."

Ôn Diệp rũ mắt thưởng thức một ngụm, vị đắng của trà đã gần như biến mất, trong mùi thơm ngát mang theo vị chua ngọt đặc trưng của Thanh Mai, cũng không tệ lắm, rất thích hợp cho người không quen uống trà đắng.

Tựa như Tiết Tĩnh Dao vậy, trước khi Ôn Diệp đến, cô bé đã uống qua một chén.

"Uống ngon không Diệp tử tử?" Tiết Tĩnh Dao nghiêng đầu hỏi nàng.

Ôn Diệp thành khẩn gật đầu: "Ngon."

Trà mạn xanh này ngược lại đã gợi ý cho nàng, quay đầu lại nàng liền đi nghiên cứu, lấy ít thanh mai cùng đá gò đó làm thành nước mạn xanh đá. Văn thị cũng cười nói: "Ở đây có vài món ăn đặc sản cũng không tệ."

Tiết Tĩnh Nhân nhìn về phía Ôn Diệp, nói tiếp: "Ta nghe Thục Ngôn nói, Diệp nương thích ăn cay, cho nên chọn Tự Hiền lâu, đầu bếp ở đây có một đầu bếp chuyên về món ăn Lăng Thành."

Ôn Diệp kinh ngạc: "Vậy ta có lộc ăn thật rồi."

Hiện tại còn chưa tới giờ dùng bữa trưa, trên bàn trừ một bình trà Thanh Mai, còn có mấy món điểm tâm của Tự Hiền lâu, lúc này trên đường bên ngoài đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Tiết Tĩnh Dao luôn luôn chú ý tình hình vội nói: "Mau nhìn kia, cái tên người xấu bị Diệp tử tử bắt ở trên thôn trang kia!"

Mọi người theo tiếng cô bé, đồng loạt nhìn sang, Ôn Diệp trực tiếp ghé vào trước cửa sổ, nhìn xuống.

Hứa Mục trong thân tù phục tay chân đeo đầy xiềng xích, thất tha thất thểu đi giữa một đám phạm nhân, phạm nhân bị lưu đày đến Mân Châu không chỉ có một mình hắn, nhưng có thể làm cho cả thành đều biết, cũng chỉ có hắn ta.

Văn thị nhìn, tức giận nói: "Ta nghe nói Đặng thị kia đến nay còn chưa khỏi hẳn, thân thể hư nhược, tên họ Hứa này sao có thể độc ác như thế chứ."

Tiết Tĩnh Nhân hỏi: "Vậy, Đặng thị sau này còn ở lại Thịnh Kinh không?"

Văn thị nói: "Chắc là không, cha nương nàng ấy từ Uyển Thành tới, chính là tới đón nàng cùng nữ nhi trở về Uyển Thành."

Những thứ này đều là Văn thị nghe được từ mẹ chồng mình, một ngày nghe vài lần, nàng ấy muốn không nhớ cũng khó.

Tiết Tĩnh Dao nhỏ giọng thở dài: "Về Uyển Thành cũng tốt, đỡ phải ở Thịnh Kinh bị người ta chỉ điểm nghị luận, rõ ràng nàng ấy là người vô tội nhất."

Tiết Tĩnh Nhân bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Ôn Diệp, thấy thần sắc nàng như thường, đáy lòng đột nhiên có chút không cầm được, nàng ấy cân nhắc nói: "Đúng vậy, Đặng gia vì khoa khảo của hần, nghe nói muốn đem việc buôn bán tơ lụa ở Uyển Thành chuyển tới Thịnh Kinh, biết rõ buôn bán ở Thịnh Kinh không dễ dàng, hành động này của Đặng gia đồng nghĩa với việc bắt đầu lại từ đầu, thế mà hần lại không biết điều như thế."

Chương 217

Ôn Diệp gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, hổ phụ còn không ăn thịt hổ tử, hẳn thật đúng là súc sinh."

Tiết Tĩnh Nhân cẩn thận quan sát thân sắc nàng, thấy nàng đối với lời nói vừa roi của mình không có một tia chần chờ, đáy lòng Tiết Tĩnh Nhân rốt cục xác định, xem ra nàng quả thật không biết nội tình.

Cũng đúng, nghe nói Nhị gia Từ gia thiết diện vô tư, thiết nghị hẳn đôi phương cũng sẽ không tán gẫu chuyện cơ mật cùng thê tử như thế.

Kỳ thật Tiết Tĩnh Nhân cũng là được cha ủy thác.

Trước đó không lâu, Tiết phụ từ Kinh Triệu Doãn Vương Thăng biết được, là Từ Nguyệt Gia dẫn đầu hạ lệnh không cho lời đồn đãi có liên quan đến Tiết gia lộ ra ngoài, hiện giờ ngoài mặt ông ấy không tiện đi nói lời cảm ơn với Từ Nguyệt Gia.

Biết được đại nữ nhi và thê tử Từ Nguyệt Gia đã đi ngoại 6 chơi xuân cùng nhau, cho nên mới có tràng diện hôm nay.

Chẳng qua Ôn Diệp không biết việc này, Tiết Tĩnh Nhân cũng không tiện nói sâu hơn, chỉ có thể đổi lý do thoái thác.

Thân ảnh phạm nhân xa dần, náo nhiệt tản đi, Ôn Diệp tiện tay đóng cửa sổ lại, Tiết Tĩnh Dao ở đối diện lưu luyến thu đầu về.

Lúc này Tiết Tĩnh Nhân lấy ra một cây bút lông tỏ thích hợp

cho đứa nhỏ vỡ lòng, nói: "Diệp nương, Tuyên ca nhi nhà người cũng đến tuổi vỡ lòng rồi đúng không? Đây là quà cha ta mua cho cháu ngoại của ông, là một đôi, ta chọn một cây, người cầm về cho Tuyên ca nhi chấm mực vẽ tranh."

Bút lông thỏ không phải đồ chơi hiếm lạ, nhưng trong tay Tiết Tĩnh Nhân đây chỉ là một đôi bút lông thỏ bằng ngọc được bán theo cặp, trụ bút là dùng ngọc xanh làm.

Ôn Diệp không nhận ngay, mà nói: "Đây là một đôi, cứ như vậy mà mở ra thì không tốt lắm đâu?"

Nàng hiểu ý của Tiết Tĩnh Nhân, nhưng Ôn Diệp không có ý định "hiểu" ý nghĩa thực sự của hành động này.

Tiết Tĩnh Nhân giải thích: "Chỉ là một cây bút mà thôi, hôm nay ta ra ngoài tiện tay lấy, ta còn sợ người ghét bỏ cơ."

Ôn Diệp cười nói: "Đã như vậy, trở về ta sẽ nói cho nó biết, đây là dì Tĩnh Nhân tặng nó."

Nghĩ đến Từ Ngọc Tuyên sẽ rất thích.

Ôn Diệp nhận lấy bút, lại nói: "Tuyên ca nhi nhà ta thích tự mình chọn quà, lát nữa chờ nó chọn xong, ta sẽ phái người đưa đến quý phủ của người cho Vị ca nhi."

Tiết Tĩnh Nhân: "Khách khí cái gì chứ."

Văn thị thấy, nói đùa chen vào: "Tĩnh Nhân, chờ Trình ca nhi nhà ta vỡ lòng, người cũng không thể bên kia nặng bên này nhẹ nhé."

Tiết Tĩnh Nhân bất đắc dĩ liếc nàng ấy: "Sao ta lại quên Trình ca nhi chứ?"

Quà cho Trình ca nhi, nàng ấy sớm đã chuẩn bị xong, đã gọi người bỏ vào xe ngựa Văn thị ngồi.

*

Từ Tụ Hiền lâu rồi đi trở lại Quốc Công phủ, đã gần giờ Mùi. Ôn Diệp không quay về Tây viện, mà đi đến chính viện một chuyến trước, nàng từ Tụ Hiền lâu đóng gói trà và điểm tâm của "man xanh hệ liệt".

Không thể không nói, người ta làm ăn tốt cũng là có nguyên nhân.

Một năm bốn mùa, mỗi mùa đều sản xuất một loại đồ ăn và trà có thời vụ, khi hết mùa thì ngừng buôn bán, kích thích khẩu vị của mọi người, làm ăn làm sao có thể không phát đạt?

Trà và điểm tâm đều là nàng đặc biệt mang cho Lục thị.

Ôn Diệp tin Lục thị sẽ thích cảm giác nàng ra ngoài kết bạn còn để nàng ấy ở trong lòng, lúc nào cũng nhớ thương.

Vừa bước vào chính viện, Ôn Diệp thoáng nhìn thấy bóng dáng Tiễn ma ma, mở miệng hỏi: "Tiễn ma ma, tẩu tẩu ngủ trưa dậy chưa?"

Tiến ma ma hòa khí nói: "Nhị phu nhân tới thật đúng lúc, phu nhân vừa tỉnh ạ""

Ôn Diệp cười híp mắt nói: "Vậy thật đúng lúc, ta mang điểm tâm Tụ Hiền lâu đến cho tẩu tẩu, chua ngọt thơm ngon."

Cũng không cần Tiễn ma ma lấy, Ôn Diệp cầm lấy điểm tâm và trà trong tay Đào Chi, đi vào trong, vừa đi vừa gọi: "Tau tẩu, muội về rồi."

"Muội ổn trọng một chút, nhiều người nhìn như vậy."

Lục thị đi ra sảnh, thoáng nhìn thân ảnh quen thuộc, bất đắc dĩ nói: "Tốt xấu gì cũng là Nhị phu nhân Quốc Công phủ."

Ôn Diệp không quan tâm nói: "Có tẩu tẩu ở đây, ta sợ cái gì, ai dám bất kính với ta."

Tiến ma ma đã quen với việc Ôn Diệp thỉnh thoảng lại tới đây nịnh nọt phu nhân nhà bà ấy.

Rõ ràng không phải là thuật nịnh hót cao minh gì, nhưng phu nhân nhà bà lại cực kỳ thích.

Chương 218

Lục thị trừng nàng một cái nói: "Tuyên nhi bây giờ đã chẳng chạc hơn ngươi rồi đấy."

Ôn Diệp nghe vậy, buông đồ ăn và trà mạn xanh xuống, nhướn mày nói: "Vậy sao? Tuyên nhi đồ tể tau như thế nào? Ta về sẽ học nó một chút."

Lục thị sửa lại: "Cái gì mà đồ, là Tuyên nhi sau khi tan học tới đây, thấy ta đang viết phiếu quà, vội vàng đưa bút học vỡ lòng cho ta dùng, Cảnh Lâm nhà ta cũng không cần thận hiếu thuận như nó đâu."

Ôn Diệp nội tâm ha hả, mặt ngoài vẫn như thường nói: "Cây bút kia, tể tể dùng xong có trả lại cho nó không?"

Lục thị còn chưa phát hiện nói: "Tuyên nhi nhất định muốn ta dùng, bút kia đều chấm mực, Tuyên nhi bây giờ còn đang luyện tư thế cầm bút, muội với Tử Đan đổi lại một cây khác là được."

Một cây bút mà thôi, lại là hiếu tâm của tiểu bối, Lục thị không có ý định trả.

Ôn Diệp cười cười nói: "Được thôi, dù sao cũng chỉ là bút lông thỏ, lang quân đã chuẩn bị cho Tuyên nhi một hộp đầy rồi."

Lục thị không hiểu lắm: "Vì sao lại chuẩn bị một hộp nhiều như vậy?"

Ôn Diệp không chút lưu tình vạch trần suy nghĩ nhỏ nhặt của

con trai: "Hai ngày trước, Tuyên Nhi cũng tặng cho muội muội ta một cây bút lông thỏ mà lúc đó nó tưởng chỉ có một cây."

Sau một lúc lâu, Lục thị mới kịp phản Ung:

Suy cho cùng thì cậu bé cũng là hậu bối mà nàng ấy thật lòng yêu thương, Lục thị không làm được như Ôn Diệp.

Trẻ con da mặt mỏng, ít nhiều phải thiên vị một chút.

Lục thị nói: "Nó còn nhỏ như vậy, thể hiện lòng hiếu thảo thì làm gì có mục đích khác."

"Muội là nương Tuyên nhi, có sao lại buộc tội oan cho nó như thế"

Câu cuối cùng này, Lục thị nói có chút lo lắng.

Mặc kệ Lục thị ngoài miệng giải vây cho Từ Ngọc Tuyên như thế nào, Ôn Diệp hiểu được nàng ấy thật ra đã tin.

Nàng rót cho Lục thị chén trà Thanh Mai, nói: "Được rồi tau tẩu, không nói tới người khác nữa, ra nếm thử trà mạn xanh ta mang về từ Tụ Hiền lâu đi, đảm bảo tẩu sẽ thích."

Mỗi buổi trưa sau khi Lục thị ngủ dậy, bất luận là ngủ bao lâu, vẫn có chút khốn đốn, ăn vài quả mạn chua để giải cơn buồn ngủ.

Tiến ma ma vừa rồi chính là muốn tới phòng bếp thúc giục mau chuẩn bị mạn chua, nào ngờ vừa đi ra chính đường không bao lâu, liền gặp Ôn Diệp.

Lục thị cúi đầu thưởng thức một ngụm, nghiêm túc đánh giá: "Quả thật không tệ, là Tụ Hiền lâu ra trà mới hả?"

Ôn Diệp: "Đúng vậy, mỗi ngày chỉ giới hạn ba trăm bình, may mà Tĩnh Nhàn nhắc nhở nên ta đã đặt trước. Nếu không chờ các nàng ăn cơm trưa xong, lại đi mua, hết thay đều đã muộn.

Lục thị còn dùng món bánh làm từ mận xanh phơi khô rồi nghiền thành bột, chua ngọt ngọt ngọt rất ngon.

Nàng ấy nghe Ôn Diệp nhắc tới "Tĩnh Nhàn muội muội", mở miệng hỏi: "Muội nói Tĩnh Nhàn muội muội là trưởng nữ nhà Lễ bộ thị lang ư?"

Ôn Diệp: "Chính là nàng ấy."

Lục thị có chút ấn tượng,/"Đó là một cô nương không tồi, ta nhớ rõ Thục Ngôn với nàng ấy quan hệ luôn luôn rất tốt."

Ôn Diệp cũng cầm một miếng bánh mận ăn, nói theo: "Muội quen Tĩnh Nhàn muội muội qua Thục Ngôn biểu đệ muội."

Nghe nàng nói trái là "Biểu đệ muội" phải là "Tĩnh Nhàn muội muội, Lục thị không nghĩ quá nhiều nói: "Tiết gia nữ hài tử đều hơn muội một tuổi, muội gọi các nàng là muội muội?"

Ôn Diệp dừng lại: "Tẩu tẩu, tẩu quên rồi sao?"

Bánh mận xanh còn rất ngon, Lục thị không nhịn được lại cầm một miếng, đồng thời hỏi: "Ta quên cái gì?"

Giọng Ôn Diệp nhỏ xuống: "Cách đây không lâu ta mới sinh nhật lần thứ 21.

Lục thị đối mặt với khuôn mặt trắng nõn mướt mà đột nhiên ghé sát vào, im lặng một lúc lâu.

Nàng ấy thật đúng là đã quên, chủ yếu dựa vào cách cư xử hàng ngày của nàng, trông nàng thực sự không giống trẻ hơn nàng ấy

năm tuổi.

Lục thị thường cảm thấy từ sau khi Ôn Diệp gả tới, dường như mình cũng có thêm một đứa con gái.

Mà nữ tử của Tiết gia, Lục thị nhớ rõ là sau khi cập kê hơn một năm xuất giá, hiện giờ hài tử hơn một tuổi một chút, tính thể nào cũng không vượt qua hai mươi mốt.

Ôn Diệp đích thực là người lớn tuổi nhất trong mấy người.

Chương 219

Lại nói tiếp, lúc trước nàng đồng ý hôn sự hai nhà Từ - Ôn, ngoại trừ có nhị đệ kiên trì ra, Lục thị lại càng hài lòng hơn vì hai người này tuổi tác chênh lệch không lớn, mấy người lúc trước nàng ấy tìm kiếm đều là nữ tử thế gia vừa cập kê không bao lâu.

Mười lăm mười sáu tuổi, chênh lệch với nhị đệ bảy tám tuổi, tuy là cô nương ngoan ngoãn, xuất thân từ một gia đình có giáo dục nhưng ít nhiều còn có chút ngây thơ hồn nhiên trong tính tình.

Tử Đan so với đại ca hần còn không giỏi ăn nói, thấy thế nào, hần cũng không xứng đôi lắm với những nữ tử thế gia mà nàng ấy tìm kiếm.

Nữ tử Đại Tấn ít khi kéo dài tới hai mươi tuổi còn chưa kết hôn, về mấy đoạn hôn sự trước của Ôn Diệp, lúc trước khi hai nhà tiếp xúc, Thẩm thị đều giải thích với nàng ấy, nói thật, lúc ấy trong lòng nàng ấy đích xác có chút ý kiến.

Bây giờ nhớ lại, Lục thị mới cảm thấy mình hẹp hòi, chuyện nữ tử kết hôn sao có thể tùy mình.

Vấn đề đều xuất phát từ nhà trai, có liên quan gì đến Ôn Diệp, nàng mới là người bị liên lụy.

Nghĩ đến đây, Lục thị một lần nữa nhìn về phía Ôn Diệp, trong lòng mềm nhũn, lập tức nói sang chuyện khác: "Không nhắc tới chuyện này nữa, nói cho ta biết hôm nay ra ngoài, có gặp phải chuyện gì thú vị không?"

Ôn Diệp thấy ánh mắt Lục thị nhìn mình đột nhiên từ ái, nội tâm nàng chấn động, có chút cổ quái.

Có phải Lục thị đang bịa ra chuyện gì đó mà nàng không biết không?

Ôn Diệp đè nén cảm giác kỳ quái này, trả lời: "Chuyện lý thú thì không có, nhưng hôm nay bọn muội vừa vận dụng phải cử tử thì rớt lúc trước bị muội bắt ở thôn trang, hẳn ta cuối cùng cũng bị lưu đây."

Lục thị lúc trước nghe Từ quốc công nói qua, cũng biết chính là hôm nay, nàng ấy nói: Ac nhân như vậy, lưu đây còn nhẹ."

"Đúng rồi, ta nghe nói thánh thượng cố ý chọn một vị bạn học cho Trường Nhạc công chúa" Lục thị bỗng nhiên nhớ tới việc này nói: "Chon tiểu muội muội?"

Ôn Diệp còn chưa nhận được kết quả chính xác từ Từ Nguyệt Gia, cho nên chỉ có thể nói: "Lang quân đã đề cập qua, nhưng chàng nói Thánh Thượng còn đang trong giai đoạn cân nhắc."

Lục thị khẳng định: "Hàn là đã định rồi, trong hai vị bạn học lúc trước của công chúa, một người trong đó là cháu gái nhà chồng Liễu tử tử muội, theo đại tẩu nàng ấy nói là đã xác định người được chọn là cô nương Ôn gia, cũng chính là tiểu muội muội."

Ôn Diệp còn nhớ rõ vị Liễu gia tử tử này, một trong những khuê trung hảo hữu lần trước trở về đón sinh nhật Lục thị, cùng một tộc với nhị tẩu nhà mẹ đẻ nàng, là Tứ thiếu phu nhân của phủ Hàn Lâm học sĩ, mà một trong những bạn học của Trường Nhạc công chúa chính là khuê nữ của đại tẩu nhà chồng nàng ấy.

Lục thị thấy thần sắc nàng chần chờ, liền nói: "Nhưng muội yên tâm, Liễu tử tử của muội nói đại tẩu của nàng ấy mặc dù không phải người hiền lành gì, nhưng chất nữ kia của nàng ấy, là một

người dễ ở chung, hòa đồng, coi như là trúc xấu mọc măng tốt, dù sao tiểu muội của muội làm bạn học của công chúa, cũng không phải làm con dâu của đại tẩu, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

"Vê phần tình hình trong cung, thì càng đơn giản, ta nói cho muội nghe..."

Ôn Diệp cười cười, ngắt lời: "Tẩu tẩu, những điều này lang quân đều nói với muội rồi." Nói không giạt mình là giả, Lục thị kinh ngạc: "Tử Đan còn nói với muội những chuyện này?"

Tình hình trong cung mặc dù đơn giản, nhưng nếu thật sự muốn giải thích, cũng vẫn phải phí một phen miệng lưỡi, Lục thị thật sự có chút không tưởng tượng được, nhị đệ lại giảng giải cảnh tượng trong cung với nhị đệ muội.

Ôn Diệp gật đầu, lại nói tiếp: "Lang quân nói tóm gọn, còn cụ thể thì muội vẫn không rõ lắm, không bằng tẩu tẩu nói lại với muội một lần nữa?"

Từ Nguyệt Gia không muốn nói với nàng hai ba chuyện cũ rích lâu năm, nói không chừng có thể từ chỗ Lục thị đào móc được một ít.

Nghe Ôn Diệp nói như thế, Lục thị cuối cùng cũng hiểu, xem ra nhị đệ chỉ kể một số mối quan hệ nói cho đệ muội nghe, chứ gần gũi, xa cách, ân oán, vương mặc đều chưa hề được bàn tới."

Lục thị nói mấy câu: "Kỳ thật tình hình trong cung rất đơn giản, ngoại trừ Thục thái phi làm bạn bên cạnh Thái hậu, phi tử của tiên đế phần lớn ở hành cung, chỉ có mấy vị cùng Thục thái phi ở Ninh Thọ cung, từ lúc Thánh thượng đăng cơ tới nay, chưa từng tuyển tú, phi tần hậu cung kỳ thật cũng không nhiều."

Chương 220

Ôn Diệp hỏi: "Vị Thục thái phi này chính là mẫu phi của vị Văn Vương kia?"

Âm thanh của Lục thị thấp một chút: "Thục thái phi năm đó cùng thái hậu giao hảo, thánh thượng cuối cùng có thể... Trong đó có một nửa công lao của nhà mẹ đẻ Thục thái phi."

Tiên đế năm đó không thích vị đích tử là Thánh Thượng này, nên cố ý chèn ép, vì thế cố tình cho Thánh Thượng cưới vị phi tân không rõ lai lịch.

Lục thị lại nói: "Thái hậu mặc dù xuất thân từ Ngụy quốc công phủ, nhưng quan hệ giữa Thái hậu và nhà mẹ đẻ bình thường, ngày sau nếu muội gặp phải người của Ngụy quốc công phủ, không cần cố ý thân thiết, đối đãi bình thường là được."

Ôn Diệp lập tức hỏi: "Tại sao lại bình thường?"

Nàng cũng rất muốn biết.

Lục thị mím môi nói: "Việc này không tiện truyền ra ngoài."

Ôn Diệp lắc lắc cánh tay nàng: "Tẩu tẩu-"

Lục thị chịu không nổi nàng như thế, nghĩ nghĩ nói: "Hôm nay ta nói cho muội biết, muội nghe xong, phải đem nó cất ở trong bụng."

Ôn Diệp thành tâm cam đoan: "Muội giữ mồm miệng giỏi lắm,

chưa bao giờ nói mở."

Lục thị lại một lần nữa im lặng.

Nhưng cuối cùng vẫn ghé vào bên tai nàng nói: "Năm đó Ngụy Quốc Công phủ thấy tình thế nguy cấp của Thánh Thượng, đã muốn đổi cờ và quy hàng trước Cửu Vương, nếu không phải Thục thái phi thay Thái hậu ngăn cản, chỉ sợ Thái hậu đã trúng độc kế của huynh trưởng ruột."

Thánh thượng sau khi đăng cơ, không thanh lý Ngụy Quốc Công phủ, chỉ là lựa chọn đối xử lạnh lùng với họ, như là muốn cho giữ cho nhau chút thể diện mà thôi.

Cuối cùng Lục thị thở dài: "Tiểu công chúa trong bụng Thục thái phi cũng bởi vậy mà không thể ra đời."

Ôn Diệp bưng tỉnh đại ngộ: "Khó trách thánh thượng đối với vị đệ đệ dì mẫu Văn Vương này sủng ái có thừa."

Lục thị: "Văn vương hiện là hài tử duy nhất của Thục thái phi, thánh thượng là người chiều hài tử, nể mặt thái hậu, tất nhiên sẽ đối xử tử tế với mẫu tử."

Vả lại với tính tình Văn Vương, thật sự không cấu thành uy hiếp gì.

Lục thị thỉnh thoảng cũng không nhận được cảm khái, nàng ấy đã gặp Thục thái phi vài lần, thật sự không tưởng tượng được nữ tử thông minh ôn nhu như vậy, lại sinh ra...

Lục thị không biết nên hình dung như thế nào, dù sao cũng không dễ miêu tả lắm....

Từ chỗ Lục thị biết được 1 đồng chuyện trong hậu cung của tiên đế, Ôn Diệp cảm thấy mỹ mãn trở lại Tây viện.

Nhưng trước khi rời khỏi chính viện, nàng lặng lẽ để lại cây bút lông thỏ Tiết Tĩnh Nhân tặng Từ Ngọc Tuyên, còn nhỏ giọng nói cho Lục thị, bảo nàng ấy nhớ giúp bỏ vào trong túi xách cho Từ Ngọc Tuyên.

Tiểu tử này, cho rằng ngủ lại chính viện là có thể thoát khỏi ư? *

Tiêu hóa hết số dưa này, trong lòng Ôn Diệp còn nhớ một chuyện, mặc dù chính nàng không cảm thấy thế, nhưng so với các nương tử giao hảo gần đây mà nói, nàng đích xác lớn tuổi hơn các nàng không ít.

Ôn Diệp đi thẳng vào nội thất, ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chăm chăm vào cô nương vẫn luôn xinh đẹp tựa như lần đầu gặp trong gương đồng.

Bất kể vẻ ngoài của nàng có áp dụng bộ lọc nào, thì vẫn xinh đẹp.

Nhưng hình như có vẻ hơi khô, Ôn Diệp ghé sát vào dùng ngón tay xoa xoa hai bên cánh mũi, lúc này gọi Đào Chỉ tới, giúp nàng lấy cao đắp mặt tới.

Cao đắp mặt đã được Ôn Diệp hỏi qua đại phu, lại căn cứ tình hình của bản thân nàng, tự tay điều chế.

Cao có màu xanh lá cây, hiệu quả không kém nhiều so với mặt nạ dưỡng ẩm đời sau.

Lúc trước hũ kia đã dùng hết, Đào Chi cầm một hũ mới tới nói: "Phu nhân, nô tỳ giúp người bôi nhé?"

Ôn Diệp từ chối: "Không cần, lát nữa ta tự làm."

"Dọn đồ ăn trước đi." Ôn Diệp nói.

Từ Ngọc Tuyên hôm nay ở lại chính viện, Từ Nguyệt Gia giờ này còn không thấy bóng người, nhất định cũng sẽ không trở về.

Ôn Diệp một mình dùng bữa tối.

Tối nay Ôn Diệp không định xem kịch nữa, nàng định chăm sóc da toàn thân.

Ôn Diệp thừa nhận mình có chút xinh đẹp, nhưng so với Lục thị vẫn kém một khoảng.

Đây là bẩm sinh, không có cách nào thay đổi, nếu không chăm sóc, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị Lục thị ghét bỏ.

Giờ Tuất, Từ Nguyệt Gia về phủ.

Hắn trực tiếp đi tới tây viện, đứng ở trước cửa, Vân Chi hướng hắn quỳ gối thi lễ.

Từ Nguyệt Gia bước vào trong đường, thoáng nhìn không có người đợi phía tây thư phòng, quay đầu hỏi nàng ấy: "Phu nhân đâu?"

Vân Chi cup mắt trả lời: "Phu nhân đang ở trong phòng ạ."

Từ Nguyệt Gia nghe xong, xoay người đi về phía nội thất.

Hắn đẩy cửa nội thất ra, tầm mắt từ trước bàn trang điểm quét về phía giường, đập vào mắt lại là một khuôn mặt xanh biếc.

Chương 221

Bước chân Từ Nguyệt Gia dừng lại.

Chỉ thấy Ôn Diệp khoanh chân ngồi ở giữa giường, hai cánh tay tự nhiên buông xuống đùi.

Nghe tiếng bước chân tới gần, Ôn Diệp chậm rãi mở mắt, bình tĩnh nói: "Hôm nay lang quân về phủ hơi sớm rồi đó."

Từ Nguyệt Gia nghe giọng điệu như đắc đạo của nàng, hồi lâu không nói gì.

Hắn nhìn chăm chú trong chốc lát hỏi: "Trên mặt nàng bôi cái gì vậy?"

Ôn Diệp đáp: "Bôi kem lên mặt, gần đây da hơi khô, cần bổ sung nước."

Từ Nguyệt Gia không nói gì nữa, chỉ nói: "Ta đi tắm."

Ôn Diệp: "... Ô!"

Dường như nàng đã quên một điều.

Ôn Diệp đột nhiên có chút rối rắm, chờ Từ Nguyệt Gia từ gian bên đi ra, nàng đã rửa sạch kem đắp mặt, ngược lại còn tiếp tục ngồi khoanh chân thiền định.

Từ Nguyệt Gia đến gần nói: "Nàng định ngồi như thế này cả một đêm à?"

Ôn Diệp chậm rãi thu chân lại, ngồi xuống giường, nghiêm trang nói: "La vì lang quân, ta quyết định ngủ sớm dậy sớm một tháng, tu thân dưỡng tính."

Từ Nguyệt Gia từ chối cho ý kiến: "Chịu nổi không?"

Ôn Diệp: "..."

Chính vì không chắc chắn, nên mới rối rắm.

Từ Nguyệt Gia ngồi xuống, vén chăn lên, rũ mắt không nhìn nàng: "Ta không có ý kiến."

Ôn Diệp nhìn khuôn mặt kia của hắn, hôm nay là khuôn mặt lạnh lùng đã lâu không gặp, lời nói đến bên miệng lập tức bị nàng nuốt trở lại.

Nàng nhanh chóng đổi giọng nói: "Chẳng qua là bắt đầu từ... tối mai."

Từ Nguyệt Gia thần sắc thản nhiên: "Tùy nàng."

Một lát sau, Ôn Diệp vén dây lưng áo ngủ của Từ Nguyệt Gia lên, đồng thời tiếc nuối nghĩ, sắc đẹp hại người.

May mà hôm nay nàng còn đặc biệt ngâm mình với cánh hoa sữa bò, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngọt ngào, lần này thuận tiện cho Từ Nguyệt Gia rồi.

*

Ngày hôm sau, mặt trời đỏ mới ló dạng.

Từ Ngọc Tuyên ngồi trên ghế nhỏ, nhìn bút lông thỏ lấy từ trong túi xách ra, trừng mắt dãi ra hồi lâu.

Sao lại vẫn còn?I

Lúc này Hứa Bách Lễ bưng một chén trà, chậm rãi thông thả ngồi xuống đối diện cậu bé, ánh mắt liếc qua bàn sách.

Không chút để ý hỏi: "Sao vậy, đây là?" Từ Ngọc Tuyên nhìn bút lông thỏ vừa giống lại vừa không giống cái hôm qua, cái miệng nhỏ nhắn biu môi: "Đầu xấu cái!"

Hứa Bách Lễ nhướng mày: "Chuyện gì? Không bằng nói với lão sư?"

Từ Ngọc Tuyên dùng vốn từ vựng hạn hẹp của mình kể lại chuyện về "Bút lông thỏ", cuối cùng chống má nhíu mày nói: "Tuyên nhi thật đáng thương ma-

Hứa Bách Lễ dường như cũng không kinh ngạc nói: "Việc này, cha con đích xác là làm không đúng."

Từ Ngọc Tuyên từ đầu đến chân đều tỏ vẻ đồng ý: "Đúng thế"

"Đã như vậy, hôm nay chúng ta không học cầm bút, chơi nhận biết mặt chữ, như thế nào?"

Từ Ngọc Tuyên liên tục gật đầu, còn nói: "Lão sư thật tốt-"

Hứa Bách Lễ nhận phần khen ngợi này của cậu bé, nói: "Vậy sau này con phải nghe lời ta, nghiêm túc học chữ."

Hai mắt Từ Ngọc Tuyên sáng lấp lánh: "Được!"

Hứa Bách Lễ lấy một quyển sách vỡ lòng ra nói: "Bắt đầu đi."

Từ Ngọc Tuyên vẻ mặt ngoan ngoãn.

Hứa Bách Lễ tuyệt đối sẽ không nói cho học sinh trước mắt, một hộp bút lông thỏ kia, là đề nghị của ông ấy bảo với nghĩa đệ.

Hứa gia hậu bối đông đảo, ở điểm này, Hứa Bách Lễ tự nhận so với Từ Nguyệt Gia có kinh nghiệm hơn....

Đem tu tâm dưỡng tính đầu tiên bắt đầu bằng việc phá giới tình dục.

Ôn Diệp sau khi tỉnh lại, rút kinh nghiệm xương máu, quyết định đêm nay không lại rơi vào trong mê trận của Từ Nguyệt Gia nữa.

Sau khi rửa mặt xong, Đào Chi sai người mang bữa sáng lên, món chính là mì sốt tương, phối với mấy món ăn vặt hấp rán, còn có sữa đậu nành.

Đều là món Ôn Diệp thích ăn.

Sau khi dùng bữa sáng, Ôn Diệp nhận được một phong thư đến từ Ôn gia, Thẩm thị tự tay viết, nội dung trên thư chính là có liên quan đến chuyện tiểu muội nàng được chọn làm bạn học của công chúa, thái giám trong cung đã đến Ôn gia truyền khẩu dụ của thánh thượng, việc này coi như đã định, tháng sau sẽ tiến cung.

Thẩm thị ở cuối thư hỏi nàng trước đó có muốn trở về nhìn một chút hay không.

Dù sao nếu đến lúc Liễu thị hài tử đầy tháng, một trong hai người sẽ không thể thấy nhau.

Ôn Diệp đương nhiên phải trở về, nàng bảo Vân Chi và Đào Chi thu dọn đồ đạc cần mang theo, đồng thời hỏi âm cho Thẩm thị, nói với đối phương, ngày sau nàng sẽ trở về.

Tối hôm qua chỉ lo thưởng thức sắc đẹp, ngay cả việc này cũng quên hỏi.

Triều hội kết thúc, hoàng đế giữ lại Từ Nguyệt Gia.

Trong Càn Chính điện, hai quân thần đang thương thảo về vụ án trước đó là vụ của "Thái Vân Trai, bên ngoài liên tới báo, nói là Văn Vương cầu kiến.

Chương 222

Hoàng đế thở dài thật sâu, nói: "Hắn lại tới làm gì, cho vào đi."

Văn Vương nhỏ hơn hoàng đế hơn mười tuổi, chưa đầy hai mươi tuổi, mặc lễ phục thân vương yếm kiến, giống như một cây dương thụ đột ngột được nâng lên cao.

"Thân đệ tham kiến hoàng huynh."

Văn vương đang muốn quỳ lễ, hoàng đế trực tiếp phát tay miễn, nói: "Được rồi, đừng quỳ, nói đi, lại có chuyện gì?"

"Cũng không có đại sự gì, chỉ là thân đệ gần đây không có việc gì, muốn thay hoàng huynh phân ưu giải nạn." Văn Vương nói rất nghiêm túc, từ sau khi vào điện, hắn cũng không thêm liếc Từ Nguyệt Gia một cái.

Cũng chính vì Từ Nguyệt Gia mà lần trước hắn ta bị mẫu thân cùng thê thiếp mắng, suốt một tháng không được vào cung.

Hoàng đế nghe lời này của hắn ta, thái dương rút ra, đây lại là một phiền toái khác, y lập tức nháy mắt với một tên thái giám trẻ tuổi phía sau.

Tiểu thái giám hiểu ý, lặng yên không tiếng động rời khỏi Càn Chính điện.

Hoàng đế hỏi: "Người muốn thay tram phân ưu như thế nào?"

Văn Vương tự tin mười phần nói: "Chuyện lần trước là thân đệ

không biết rõ, lần này hoàng huynh thỉnh giao cho ta một vụ án khác, thần đệ nhất định có thể làm tốt."

Hoàng đế căn bản không muốn nghe, nói: "Vậy ngươi muốn làm dạng án tử gì, nói ta nghe xem nào?"

Văn Vương thấy tựa hồ có hi vọng, vui vẻ cười cười nói: "Đương nhiên là càng phức tạp càng tốt, với năng lực của thần đệ, vụ án quá đơn giản, cũng có chút đại tài tiểu dụng."

Hoàng đế á khẩu một hồi lâu, cuối cùng uyển chuyển nói: "Nhận thức của ngươi về năng lực của mình rất rõ."

Văn Vương không nghe ra thâm ý trong đó, còn nói tiếp: "Đương nhiên, ta là đệ đệ của Hoàng huynh mà."

Hoàng đế: "..."

Thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, Hoàng đế nháy mắt với Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia im lặng, ánh mắt khẽ chuyển, nhìn thoáng qua Văn Vương, cuối cùng quay mặt về phía Hoàng đế nói: "Thần cho rằng, bất luận là vụ án phức tạp hay đơn giản đều là vì bệ hạ cùng Đại Tấn phân ưu giải nạn, hành động này không nên trở thành căn cứ để cá nhân thể hiện năng lực bản thân ạ."

Văn Vương nghe xong, mặt tái mét.

Hắn ta vội vàng giải thích: "Hoàng huynh người xem, Từ Nguyệt Gia lại cố ý xuyên tạc lời của thần đệ, thần đệ căn bản không có ý này."

"Hắn cũng chỉ là muốn thay hoàng huynh phân ưu mà thôi."

Hoàng đế đương nhiên hiểu được, theo ý biết về chỉ số thông

minh của vị hoàng đế này, căn bản không thể nghĩ sâu xa như vậy được, y trấn an nói: "Trẫm tin Từ Khanh không có ý ám chỉ ai, tâm ý của người trẫm cũng hiểu được, nhưng gần đây tâm trạng của mẫu phi người không tốt, người không đi thăm hỏi sao?"

Văn vương lúc này lo lắng hỏi: "Mẫu phi lại bị bệnh sao?"

Hoàng đế gật đầu: "Người vất vả lắm mới vào cung được một chuyến, đi xem trước đi."

"Được." Văn Vương vẫn nghi ngờ tại sao lần nào cũng trùng hợp như vậy, nhưng mẫu phi sinh bệnh, không thể chậm trễ, hẳn ta đành phải đi thăm.

Văn Vương liếc mắt nhìn Từ Nguyệt Gia, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi, sau đó sốt ruột ra khỏi Cần Chính Điện.

Sau khi mọi người rời đi, Hoàng đế mới hướng tới phía Từ Nguyệt Gia thở dài nói: "Làm khó Từ Khanh rồi, phải giúp tram biến mình thành kẻ ngốc."

Từ Nguyệt Gia bị làm bia đỡ đạn một phen, thần sắc bình tĩnh nói: "Vi thân không sao, Văn vương không ưa vi thân, vi thân đã quen rồi."

Hoàng đế lại im lặng: "..."

Sao y nghe lời này, có chút ý tứ quái gở.

Ninh Thọ cung chính điện, cung nữ Thái Chi đang giúp Thục thái phi thoa phấn lên mặt, nói: "Thái phi nương nương, thế là đủ rồi. Nếu thoa nhiều quá, để vương gia ngửi thấy mùi thơm sẽ không tốt."

Thục thái phi soi gương đồng, hài lòng, đồng ý nói: "Người nói

đúng, nhi tử của ta, hậu viện có một đồng nữ nhân, quen với mùi bột phấn của nữ tử hơn bất cứ thứ gì khác."

Dứt lời, bà ấy quay đầu lại nói: "Lan sau giúp ta mua một hộp không mùi thơm tới đây."

Thái Chi ghen cười cúi đầu nói: "Nô tỳ hiểu rồi."

Chờ Văn Vương từ Cần Chính điện vội vã đi vào hậu cung, sau khi tới Ninh Thọ cung nơi Thục thái phi ở, Thục thái phi đã ốm yếu dựa vào giường mềm.

Sắc mặt trắng bệch.

Văn Vương thấy tình hình này, sợ tới mức suýt nữa vấp ngã ở cửa, Thục thái phi trong đường thiếu chút nữa nhịn không được đứng lên.

Chương 223

"Mẫu phi, người làm sao vậy?" Văn Vương một lần nữa vượt qua ngưỡng cửa, bước nhanh đến gần thân thiết hỏi.

Thục thái phi hữu khí vô lực, rất yếu nói: "Mẫu phi không sao, chỉ là gần đây luôn mơ thấy muội muội Hình Nghi của con, mẫu phi nhớ con bé."

Nữ nhi của Thục thái phi mặc dù không thể sống sót, nhưng sau khi hoàng đế đăng cơ, vẫn cho vị hoàng muội chưa từng gặp mặt này cái tên, Hình Nghi.

Nhắc tới vị muội muội này, trong lòng Văn Vương tức giận không thôi, hắn ta nhỏ giọng trấn an nói: "Mẫu phi, người cứ như vậy, muội muội trên trời có linh, cũng sẽ không an tâm."

Thục thái phi dùng khăn lau khóe mắt, hỏi hắn: "Nghe nói con lại đi làm phiên hoàng huynh sao."

Văn Vương: "..."

Hắn ta biết điều đó.

"Con không có, con chỉ là muốn phân ưu giúp hoàng huynh thôi."

Thục thái phi vô tình tàn nhẫn nói: "Con cứ yên lặng đợi ở vương phủ, cống hiến cho hoàng thất, coi như là phân ưu cho hoàng huynh con rồi."

Văn Vương tức giận lại không dám nói: "Mẫu phi, người cũng xem thường nhi thần."

Thục thái phi khước mắt hun ra một giọt nước mắt, bà ấy khóc thầm nói nhỏ: "Hình Nghi của ta..."

Văn Vương nói thầm: "... Lại chiêu này."

Thục thái phi nghe thấy, nhưng không trả lời. Lại chiêu này thì sao, có tác dụng là được.

Cuối cùng bà ấy nghiêm túc nói: "Từ gia nhị gia vì hoàng huynh của con mà phải giải quyết bao nhiêu chuyện phiền toái, con thân làm hoàng thất, đối với lương thần như vậy theo lý nên thân thiện mới đúng, bệ hạ đối với mẫu tử chúng ta không tệ, con nhìn xem những huynh trưởng kia của con, người nào khi còn sống có ai có cuộc sống vui vẻ như con bây giờ."

"Mẫu phi biết được tâm tư của con, con có thể nghĩ đến muốn phân ưu giải nạn giúp bệ hạ, mẫu phi rất vui mừng, ta tin rằng bệ hạ cũng như vậy. Nhưng con trai, không phải mẫu phi coi thường con, con người đôi khi vẫn nên nhận thức rõ về bản thân mình, làm hết khả năng của mình."

Văn Vương cúi đầu không nói lời nào.

Thục thái phi không nhanh không chậm uống một ngụm trà, vừa rồi một lần nói không ít lời, cổ họng đều đã khô cả.

Bà ấy cũng không sốt ruột, uống xong một chén trà mới tiếp tục: "Như vậy đi, ngày sau mẫu phi sẽ đi cầu kiến Thái hậu, xin người hỗ trợ, để cho hoàng huynh con sắp xếp cho con một vụ án nhỏ, con thử sức trước, nếu quả thật con làm thành công, thì chúng ta sẽ nói chuyện đó sau, được không?"

Văn Vương nghĩ, tựa hồ cũng chỉ có như thế, hắn ta đành phải

nói: "Deu nghe theo mẫu phi."

Thục thái phi ừ một tiếng, vỗ trán nói: "Mẫu phi mệt rồi, con về vương phủ trước đi, nhớ kỹ, đừng ở trước mặt hoàng huynh con cãi nhau với Từ gia nhị gia nữa."

Chỉ có một con chó con như con, làm sao đâu được sói trong núi rừng.

Văn Vương mặt ngoài trả lời: "Nhi thân về sau sẽ không thế nữa." Nội tâm: Từ Nguyệt Gia, người cứ chờ đó cho bản vương.

*

Ôn Diệp bảo đào chỉ mang thêm hai tấm vải màu nhạt hợp với Ôn Nhiên ra.

Tuy nói những thứ này Thẩm thị nhất định sẽ chuẩn bị, nhưng ai lại không thích quá nhiều quần áo đẹp bao giờ, hiện giờ nàng có năng lực, đương nhiên sẽ dành những gì tốt nhất cho người nhà.

Ngoại trừ vải vóc còn có một ít thuốc bổ, là cho Thường di nương.

Chờ Ôn Nhiên vào cung, Thường di nương sẽ không có người làm bạn bên cạnh, Ôn Diệp sợ bà sẽ đè nén mà sinh bệnh, thuốc bổ là để dưỡng thân cho bà ấy.

Trở lại Ôn gia, Ôn Diệp đến chính viện gặp Thẩm thị trước.

Ôn phụ vừa lúc cũng ở đây, còn có Ôn Nhiên kính bồi chỗ ngồi cuối cùng.

Ôn Diệp hành lễ với hai người rồi ngồi xuống bên cạnh Ôn Nhiên.

Ôn phụ nói vài câu, Thẩm thị mới nói: "Con trở về một chuyến cũng không dễ dàng, mau đi xem đi."

Ôn Diệp đứng dậy nói: "Đa tạ nương "

Khê Thúy viện.

Ôn Diệp dắt Ôn Nhiên đi vào sân, liền thấy Thường di nương từ chính đường đi ra, nghênh đón tử muội các nàng.

Ba nương con vào nhà, ngăn cản người ngoài.

Thường di nương vuốt ve đầu tiểu nữ nhi, mới bắt đầu lo lắng nói: "Cũng không biết tiểu muội con được chọn là phúc hay là..."

Ôn Diệp trấn an: "Di nương, tiểu muội cũng không phải ở trong cung làm bạn học của công chúa cả đời, nhiều lắm là ba hoặc năm năm, hơn nữa tiểu muội vào cung, mỗi tháng không phải có thể hồi phủ hai ngày sao, di nương không cần lo lắng."

Chương 224

Thường di nương vẫn không yên tâm, bà ấy đối với tình hình trong cung hoàn toàn không biết gì cả.

Ôn Diệp hiểu, nói: "Tình hình trong cung, lúc trước con đã hiểu đại khái qua lang quân và tẩu tẩu, tiểu muội chỉ cần an phận làm tốt bốn phận, sẽ không có chuyện gì."

Thường di nương vừa nghe lời này của nàng, liền yên tâm hơn một nửa, đại nữ nhi tuy có chút không cẩn thận trong chuyện hôn nhân, nhưng ở những chuyện khác, nàng luôn luôn rất có chừng mực.

Huống chỉ lúc này liên quan đến muội muội ruột của nàng.

So với Thường di nương, Ôn Nhiên cũng không lo lắng chuyện phải tiến cung, cô bé vỗ vỗ ngực nói: "Con chỉ sợ hoàng thượng nói muốn thu hồi những thứ lúc trước ban cho con thôi."

Cũng may công công trong cung đến phụng chỉ truyền khẩu dụ, cũng không có nói gì đến ban thưởng lúc trước.

Thường di nương ghen lời: "..."

Ôn Diệp bật cười: "Hoàng thượng nào có keo kiệt như muội nghĩ."

Ôn Nhiên thở phào một hơi, hơi then thùng nói: "Muội sợ thế."

Nhưng những ban thưởng kia không phải bị cô bé dùng hết, thì

là đem đi tặng, cho dù Hoàng Thượng muốn thu hồi, cũng không còn mấy thứ.

Ôn Diệp không ở lâu, sau khi trấn an Thường di nương và tiểu muội xong, đã đến giờ nên rời đi, sau khi Ôn Nhiên biết được, vội vàng trở lại phòng nhỏ của mình, ôm mấy cuốn sách trong tay, tỳ nữ càng ôm nhiều sách hơn.

Ôn Nhiên đem những quyển sách này giao cho Ôn Diệp, cô bé nói: "Nương nói, sau khi tiến cung những quyển sách này đều sẽ được chuẩn bị, cho nên Tứ tỷ giúp muội mang chúng về cho cháu ngoại Tuyên nhĩ đi, trên đó muội đều viết chú giải, tuy rằng không phải quá thâm ảo, nhưng muội đã hỏi lão sư, đối với cháu ngoại Tuyên nhĩ mới vỡ lòng mà nói, cũng đủ dùng."

Ôn Diệp nhận lấy, nhướn mày cười nói: "Ta thay Tuyên Nhi cảm ơn dì út nhé."

Ôn Nhiên có chút ngượng ngùng nói: "Đều là sách cũ muội đã dùng qua, so ra vẫn kém bút lông thỏ mà cháu ngoại Tuyên Nhi cố ý chuẩn bị."

*

Trước khi về Quốc công phủ, Ôn Diệp cố ý đi đường vòng đến Tự Hiền lâu một chuyến, cầm lấy trà mạn xanh và điểm tâm mạn xanh đã đặt trước, vừa trở về liền trực tiếp đến chính viện.

Lục thị biết Ôn Diệp hôm nay trở về Ôn gia một chuyến, vốn tưởng rằng nàng ít nhất phải qua giờ Thân mới hồi phủ.

Không nghĩ tới nàng ấy mới ngủ trưa, người đã xuất hiện ở chính viện.

Lục thị buông thư của trưởng tử gửi về từ học viện 5 ngày một lần, hỏi: "Canh giờ còn sớm, sao không ở bên nương muội một

lát nữa?"

Ôn Diệp bảo Đào Chi mang hộp thức ăn lên, nhỏ giọng giải thích: "Lúc trước thấy tẩu tẩu thích trà mạn xanh và bánh mạn xanh ở Tụ Hiền lâu, hôm nay ra ngoài, đã nghĩ tiện đường mang về cho tẩu tẩu một ít."

Nàng mua tổng cộng hai hộp thức ăn, một hộp cho Lục thị, một hộp cho chính mình, nhưng lúc đi vào, nàng chỉ cầm một hộp.

Lục thị trong lòng biết rõ, từ Quốc Công phủ tới Ôn phủ, căn bản không đi qua Tụ Hiền lâu, làm gì tiện đường, rõ ràng là nàng cố ý đi đường vòng.

"Muội thật có tâm." Lục thị nội tâm xúc động: "Lần sau không cần phiền như thế."

Quy củ Tụ Hiền lâu nàng ấy cũng rõ, cho dù mình đặt trước, nhưng nếu không đi lấy trong canh giờ quy định, thì vẫn không mua được.

Nghĩ đến Ôn Diệp về sớm như vậy, hẳn là có nguyên nhân bên trong.

Về nhà mẹ đẻ còn nhớ mua điểm tâm cho nàng ấy, Lục thị không biết nên nói nàng tốt như thế nào, vừa lúc này, Từ Quốc Công đã trở về.

Ôn Diệp gọi một tiếng: "Đại ca."

Từ Quốc Công khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp đi về phía Lục thị nói: "Lưu tướng quân hồi kinh báo cáo công tác, chúng ta nhiều năm không gặp, buổi trưa hôm nay ông ấy mời ta cùng có mấy vị đồng liêu khác trong quân uống vài chén ở Tụ Hiền lâu."

Xem như giải thích vì sao giờ này y mới trở về.

Dứt lời, y thoáng nhìn trên bàn có hộp thức ăn của Tụ Hiền lâu, tò mò hỏi: "Phu nhân hôm nay cũng đi Tụ Hiền lâu à?"

Lục thị: "Không phải ta, là đệ muội."

Đề tài chuyển tới chỗ mình, Ôn Diệp lên tiếng: "Là như vậy đại ca, hôm nay ta trở về Ôn phủ một chuyến, trên đường hồi phủ nhớ tới tẩu tẩu thích điểm tâm với trà của Tụ Hiền lâu, nghĩ vừa đúng lúc tiện đường, nên đến Tụ Hiền lâu một chuyến."

Chương 225

Ôn Diệp tiếp tục thản nhiên nói: "Nhưng đệ muội một lòng chỉ muốn mua điểm tâm tẩu tẩu thích ăn, không chú ý tới đại ca cũng ở đó."

Từ Quốc Công: "...

Sao y nghe lời này có chút không đúng vậy nhỉ.

Vốn Lục thị cảm thấy bình thường, nghe xong Ôn Diệp nói, tầm mắt nàng ấy không khỏi nhìn về phía Từ Quốc Công trên tay rỗng tuếch, trong mắt có thêm một tia cảm xúc cái hiểu cái không của Từ Quốc Công.

Từ Quốc Công rùng mình.

Y biết ngay mà, vị đệ muội này của y không có ý tốt.

Ôn Diệp cuối cùng nói: "Tẩu tẩu, nếu điểm tâm đã đưa đến rồi, đại ca cũng đã về, vậy muội sẽ không ở lại thêm nữa."

Lục thị hướng nàng cong cong khóe môi, ôn nhu nói: "Trở về đi."

Ôn Diệp hơi phúc thân xem như chào hỏi....

Tây viện.

Từ Ngọc Tuyên ngủ trưa xong ở trong viện chơi, thoáng nhìn thân ảnh Ôn Diệp, cậu bé vội vàng buông dây mây xuống, điên cuồng chạy tới, mắt không chớp nhìn chằm chằm hộp thức ăn

trong tay Vân Chi bên cạnh nàng.

Thất lưng nhỏ khom lại hô: "Nương, đồ ăn ngon oa-"

Không hổ là người đã đi học mấy ngày, có phần sành sỏi hơn trước, giờ đây cậu bé có thể nhận biết chính xác đây là hộp đựng đồ ăn.

Ôn Diệp đẩy cổ cậu bé ra sau, bảo cậu bé đứng thẳng, hỏi: "Cha con đâu?"

Tầm mắt của Từ Ngọc Tuyên vẫn không rời hộp thức ăn, nghe được Ôn Diệp hỏi, miễn cưỡng dời đi một lát, đáp: "Cha đang đọc sách!"

Nghe vậy, Ôn Diệp cầm lấy hộp thức ăn trong tay Vân Chi, cất bước đi vào trong, phía sau còn có một cái đuôi nhỏ.

Thư phòng phía tây, Từ Nguyệt Gia nghe được tiếng bước chân ở gian ngoài, khép sách lại, vòng qua bàn học muốn đi ra ngoài thì vừa vận dụng phải Ôn Diệp cầm hộp thức ăn đi vào.

Hắn nói: "Về rồi à."

Ôn Diệp "Ừ một tiếng, nhét hộp thức ăn vào lòng hắn: "Đây là điểm tâm ta đặc biệt mang về cho lang quân."

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia dừng lại, rõ ràng mang theo sự kinh ngạc.

Ôn Diệp mặc kệ, chọn một cái ghế gần đó ngồi xuống, một tay chống má, đúng lý hợp tình chống lại ánh mắt hắn ném tới.

Giống như đang nói: Ta chỉ phụ trách mang, việc còn lại không phải của ta.

Từ Nguyệt Gia thâm nghĩ, quả nhiên. Đó mới là nàng.

Trong lúc này, Từ Ngọc Tuyên cũng dưới sự trợ giúp của tay trái Ôn Diệp, leo lên ghế ngồi, còn học động tác của Ôn Diệp, bàn tay nhỏ bé nâng cằm, thúc giục Từ Nguyệt Gia: "Cha, mau mở ra đi."

Từ Nguyệt Gia trâm mặc.

Sau một lúc lâu, Từ Nguyệt Gia dưới ánh mắt chăm chú của hai nường con, xốc nắp hộp thức ăn lên, đem mấy món điểm tâm bên trong cùng một bình trà mạn xanh từng thứ lấy ra bày.

Tiếp theo lại lần lượt rót cho hai người chén trà.

Ôn Diệp thưởng thức xong một ly, mới nhớ ra: "Lang quân cũng nếm thử đi."

Từ Ngọc Tuyên một tay cầm chén trà nhỏ, một tay cầm điểm tâm cắn, cũng nói theo: "Cha, ăn đi."

Cậu bé còn hào phóng đẩy đĩa đồ ăn nhẹ gần mình nhất về phía Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp thấy vậy, mắt hơi nheo lại, đứa bé sao có thể vô ưu vô lự như vậy chứ.

"Đúng rồi, Tuyên Nhi." Ôn Diệp đặt bánh mai xuống nói: "Dì con nhờ ta mang quà cho con đấy."

Từ Ngọc Tuyên gần đây không nghe được từ "quà, món ăn nhẹ trong tay đột nhiên mất đi hương vị, cậu bé lắc đầu: "Tuyên nhi không cần."

Ôn Diệp lại nói: "Người lớn ban thưởng, không thể từ chối."

Từ Ngọc Tuyên biu môi.

Sau khi một nhà ba người dùng xong trà chiều, Ôn Diệp bảo Đào Chi và Vân Chi ôm hai chồng sách mang về vào phòng, sau đó nói với Từ Ngọc Tuyên: "Đến sờ sờ đi, đều là của con tất."

Từ Ngọc Tuyên trừng to hai mắt, theo bản năng đi qua, đưa tay sờ sờ theo lời Ôn Diệp.

Trong khoảnh khắc giọng nói có thêm vài phần run rẩy, cậu bé quay đầu hô: "Nương, nặng quá đi-"

Ôn Diệp: "... Con sờ ra à?"

Thần sắc của nàng có chút một lời khó nói hết.

Từ Ngọc Tuyên gật đầu một cách nặng nề: "Vâng!"

Một bộ ngũ khí rất kiên định.

Ôn Diệp lập tức nói: "Vậy con học từng quyển một, từ từ sẽ không nặng nữa."

Từ Ngọc Tuyên nhìn hai chồng sách, lại quay đầu nhìn Từ Nguyệt Gia.

Người trước không hề giảm bớt một cuốn sách nào, còn người sau lại bình tĩnh cụp mắt xuống, không nhìn cậu bé.

Hai hàng lông mày Từ Ngọc Tuyên nhanh chóng nhăn thành một đóa hoa loa kèn.

*

Thời gian thoáng cái đã qua.

Tiết trời cũng dần dần nóng lên.

Một ngày nọ, Ôn Diệp tỉnh ngủ, Đào Chi đẩy cửa đi vào, mặt mày mang theo chút vui mừng nói: "Phu nhân, Ôn phủ gửi thư, nói là Nhị thiếu phu nhân sinh rồi."

Chương 226

Ôn Diệp vốn còn có chút khốn đốn trong nháy mắt tỉnh táo lại, vội hỏi: "Sớm như vậy đã sinh rồi à? Là trai hay gái?"

Đào Chi vui vẻ nói: "Người báo tin nói là cô nương."

"Là một cô cháu gái nhỏ." Ôn Diệp nói: "Người đi nói với Vân Chi một tiếng, để nàng ấy thêm một chiếc khóa bạc nhỏ vào lễ tắm gội của cô bé."

Đào Chi đáp: "Vâng, phu nhân."

Đứa nhỏ sinh ra, tiệc đây tháng cũng sắp tới.

Lại có thể trở về gặp di nương cùng tiểu muội, Ôn Diệp cả ngày tâm tình đều cực kỳ tươi vui.

Người Ôn phủ đến Quốc công phủ báo tin, Lục thị ở chính viện tự nhiên rất nhanh cũng biết, giờ phút này nàng ấy đang xem thư của trưởng tử gửi về nhà mấy ngày.

Gần một tháng xem như khá hơn một chút, bảy tám ngày mới gửi một phong, lúc trước đều là ba năm ngày thì có một phong.

Ngay từ đầu nàng ấy còn có thể hồi âm bằng mấy hàng nội dung dài, hiện tại thì Lục thị đều trực tiếp đem thư làm thành sổ sách phê duyệt.

Xem qua liền vẽ một vòng tròn đỏ, lại viết hai câu quan tâm khích lệ, vậy là coi như xong việc.

Nghe Tiễn ma ma bầm báo, Lục thị buông tờ giấy dày đặc, không biết nghĩ đến cái gì nói: "Con gái à, khá tốt đấy chứ, con gái mới ngoan và nghe lời hơn con trai nhiều."

Lục thị tự mình cắt kỹ thư, suy nghĩ một lát lại nói: "Ma ma đi đánh ổ khóa heo vàng, chờ đứa nhỏ đầy tháng để Diệp nhi giúp ta mang đi."

Tiến ma ma cúi đầu đáp.

*

Sau khi quà được đưa qua, Ôn Diệp không có việc gì làm, đi bộ đến Tây viện, Từ Ngọc Tuyên cũng vừa mới tỉnh ngủ, trên trán cậu bé rơi ra vài sợi tóc lộn xộn, vừa sờ sẽ phát hiện còn có chút ẩm ướt.

Không biết là mồ hôi ướt hay là mơ thấy món gì ngon nên dính nước miếng.

Ôn Diệp hiếm khi đến bên cạnh viện, bởi vậy Từ Ngọc Tuyên nhìn thấy nàng có chút kinh hỉ, lúc này con người lúc của cậu bé cũng trong trẻo hơn rất nhiều, vui vẻ hô: "Nương!"

Kỷ ma ma đang mặc ngoại bào cho Từ Ngọc Tuyên, ngoại bào có màu xanh ngọc, tôn lên môi hồng răng trắng của cậu bé.

Từ Ngọc Tuyên chân ngắn muốn đi xuống giường, Ôn Diệp ngăn cậu bé lại, hơi lạnh lùng nói: "Đứng vững, để Kỷ ma ma giúp con mặc xiêm y."

Sau đó Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoãn đứng bất động trên giường, an phận vô cùng.

Lúc trước Ôn Diệp đã phát hiện tiểu tử này không mang thù,

mình càng hung dữ với nhóc thì nhóc sẽ càng nghe lời mình nói.

Bây giờ cậu bé còn rất biết đồ người, giống như biết bộ dạng mình như thế nào mới được người ta yêu thích nhất. Sau khi đứng vững quy củ, liền lập tức lộ ra nụ cười nhu thuận về phía Kỷ ma ma, thân thiết gọi: "Ma ma-"

Tim Kỷ ma ma nóng lên, ngoài miệng càng dung túng nói: "Tiểu công tử muốn nhảy thì cứ nhảy, ma ma làm tiếp được."

Nếu là Quốc công phu nhân ở đây, Kỷ ma ma trăm triệu lần không dám nói lời như vậy, nhưng có Nhị phu nhân ở đây, đáy lòng Kỷ ma ma cảm giác hơi dờ ra ngoài một chút.

Đại khái là nghe hiểu, bởi vì Ôn Diệp nhìn thấy ánh mắt đặc ý của Từ Ngọc Tuyên.

Kỷ ma ma hỗ trợ mặc xong ngoại bào cùng giày nhỏ, Từ Ngọc Tuyên xuống đất, Nhẫn Đông bưng chậu đồng đựng nước ấm đi vào, lau mặt cùng tay cho Từ Ngọc Tuyên.

Chờ hết chải xong xuôi, Ôn Diệp lên tiếng nói cho Từ Ngọc Tuyên một tin tức tốt: "Tuyên nhi, con có biểu muội rồi, biết không?"

Tuyên Nhi nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang nói: "Biểu muội?"

Ôn Diệp giải thích với cậu bé: "Con còn nhớ Ôn Trừng biểu ca của con không?"

Từ Ngọc Tuyên "ừ" gật đầu: "Dạ nhớ, biểu ca tặng Tuyên nhi cái đánh dấu."

Ôn Diệp nói tiếp: "Biểu muội chính là muội muội của Trừng biểu

ca."

Từ Ngọc Tuyên giống như đang tự hỏi, sau đó đột nhiên hỏi:
"Vậy biểu muội muốn đi học sao?"

Ôn Diệp cười: "Trước mắt không cần."

Đọc sách khiến con người có trí tuệ mở mang đầu óc, Từ Ngọc Tuyên càng nghi hoặc: "Vì sao không cần chứ, Tuyên nhi cần mà."

Ôn Diệp nói: "Bởi vì biểu muội con còn nhỏ."

Từ Ngọc Tuyên nhỏ giọng nói thêm: "Tuyên nhi cũng nhỏ mà-""

Ôn Diệp không nghe rõ, chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không thể không đọc sách."

Dứt lời, cậu bé nắm lấy vạt áo Ôn Diệp, lại nói: "Tuyên nhi muốn tặng quà cho biểu muội!"

Ôn Diệp nhướng mày, hỏi: "Con muốn tặng cái gì?"

Khóe miệng Từ Ngọc Tuyên thiếu chút nữa nhếch lên, sau khi mím lại, mới mở miệng nói: "Sách!"

Ôn Diệp: "..."

Xem ra thời gian qua nhóc con này đã học được không ít rồi.

Từ Ngọc Tuyên che miệng, trong lòng cười trộm: Ha ha, cuối cùng cũng được mang mớ sách dày cùi kia đem đi tặng rồi-

Chương 227

Hôm nay nữ nhi Liễu thị đầy tháng, Ôn Diệp mang theo phụ tử hai người cùng tới Ôn gia.

Bởi vì đây là cô nương đầu tiên của Ôn gia, tiệc đầy tháng của cháu gái Ôn Tư Oánh, Thẩm thị chuẩn bị có chút long trọng, náo nhiệt.

Hôm nay khách nhiều, Ôn Diệp tốt xấu gì cũng là cô nương Ôn phủ gả ra ngoài, Thẩm thị chỉ nói hai câu đơn giản, liền để cho nàng tự mình đi dạo, chỉ cần đừng gây phiền toái cho bà ấy, thì mặc nàng đi đâu cũng được.

Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia tách ra ở tiền sảnh, hẳn tới chỗ nam nhân tụ tập, mà nàng chuẩn bị tới viện Liễu thị thăm hài tử.

Về phần Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp hỏi ý nghĩ của cậu bé, ngoài miệng cậu bé nói muốn đi thăm biểu muội, kì thực, Ôn Diệp đoán chừng cậu bé là muốn nhanh chóng đưa hai quyển sách trong tay tặng đi.

Muốn hỏi vì sao chỉ có hai quyển, vậy phải hỏi chính cậu bé, người nhỏ sức lực cũng nhỏ, không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm được hai quyển.

Trước khi xuất phát, Ôn Diệp tận mắt nhìn Từ Ngọc Tuyên từ trong rương sách chọn hai quyển dày, được nàng cùng Từ Nguyệt Gia đồng ý, ngay cả Kỷ ma ma cũng không dám giúp cậu bé lấy, chỉ có thể chọn hai cuốn sách để ôm.

Cứ như vậy, Ôn Diệp dẫn Từ Ngọc Tuyên tới viện Liễu thị ở.

Nơi này càng náo nhiệt, ngoại trừ người nhà mẹ đẻ Liễu thị, đại tẩu Dương thị còn có mấy vị cô nương khác của Ôn gia gả ra ngoài cũng ở đây.

Ôn Diệp là người cuối cùng đến.

Sau khi đưa quà cho Liễu thị và đứa bé, Ôn Diệp đến gần nhìn đứa bé.

Liễu thị lần này sinh có chút gian nan, bởi vậy Thẩm thị để cho nàng ấy ở cũ, hài tử vừa mới uống sữa xong, hiện tại còn đang ngủ.

Ôn Diệp chăm chú nhìn một chút, trong đầu nhớ lại, cô nhóc với hài tử Văn thị nàng nhìn thấy lúc trước, hình như không khác nhiều lắm.

Nhưng nàng vẫn khen một câu: "Cô nhóc thật xinh đẹp, rất giống Nhị tẩu."

Ai không thích con mình được khen, khuôn mặt còn chưa bình phục hoàn toàn của Liễu thị đã tươi sáng hơn nói: "Nhị ca muội nói nó giống chàng ý."

Tuy nói Liễu thị không quan tâm đứa con đầu lòng là nhi tử hay khuê nữ, nhưng nàng ấy sợ mẹ chồng cùng lang quân sẽ để ý, khi nàng ấy biết được là khuê nữ, vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng.

Nàng ấy sợ mẹ chồng cùng lang quân sẽ thất vọng, cũng may điều nàng ấy lo lắng cũng không phát sinh, mẹ chồng rất thích Tư Oánh, lang quân cũng vậy.

Lời này Ôn Diệp không thừa nhận, nàng cảm thấy đây rất có thể là vỏ bọc của Ôn nhị ca.

Lúc này, Từ Ngọc Tuyên ôm sách chen tới, cái miệng nhỏ nhắn chen vào: "Đây là, quà Tuyên nhi tặng biểu muội."

Liễu thị kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Ôn Diệp, hỏi: "Tuyên ca nhi đây là?"

Ôn Diệp thay tiểu hài nhi giải thích: "Sau khi nó biết mình có thêm tiểu biểu muội, liền tự mình chọn hai quyển sách, nói là tặng cho Tư Oánh làm tiệc đầy tháng."

Liễu thị nở nụ cười, nàng ấy vừa được làm nương, lại nhìn hài tử, mặt mày luôn ôn nhu từ ái hơn rất nhiều, nàng ấy đưa tay sờ sờ Từ Ngọc Tuyên nói: "Vậy cứ mẫu thay Tư Oánh biểu muội cảm ơn Tuyên ca nhi nhé."

Thành công đem sách đi tặng, Từ Ngọc Tuyên vẻ mặt như trút được gánh nặng, nói: "Không cần cảm ơn, đây là việc Tuyên nhi nên làm mà!"

Dương thị ở bên cạnh nhìn nói: "Tuyên ca nhi nhìn so với lần trước hoạt bát hơn rồi đấy."

Ôn Diệp: "Dù sao cũng đã vỡ lòng một thời gian rồi."

Gặp Liễu thị cùng tiểu chắt nữ xong, Ôn Diệp không quấy nhiễu nữa, dẫn Từ Ngọc Tuyên ra khỏi nội thất, để lại không gian cho Liễu thị cùng người nhà mẹ đẻ của nàng ấy.

Trong sảnh chính, mấy người đã vào thăm đứa nhỏ trước nàng đều ngồi ở đây, đang uống trà nói chuyện phiếm.

Hài tử Ôn gia trong lúc đó không có mâu thuẫn gì lớn, ngay cả Ôn Tuệ vốn chưa bao giờ đối xử tốt với người khác hôm nay nhìn cũng an thuận không ít.

Ôn Ngọc Uyển dẫn theo khuê nữ Lâm Thù Nhi tới, Ôn Lan cũng vậy, hai tiểu cô nương tuổi tác kém một chút, nhưng ngược lại còn có thể chơi cùng nhau.

Đứng bên cạnh Ôn Tuệ là trưởng tử của nàng ta, Đỗ Minh Hữu.

Ôn Nhiên còn ở trong cung, Ôn Diệp phỏng chừng phải đợi trước khi yến tiệc bắt đầu mới có thể gặp.

Từ Ngọc Tuyên chỉ coi như quen mỗi Ôn Trùng, Dương thị nhiều lần dặn dò Ôn Trùng phải dẫn theo mấy đệ đệ.

Tuy rằng Ôn Trùng mới sáu tuổi, nhưng so với những đứa trẻ cùng tuổi thì chắc chắn hơn rất nhiều, người trong đại sảnh nhiều, cậu chuẩn bị dẫn các đệ đệ ra viện chơi.

Chương 228

Trong viện có một đồng ma ma tỳ nữ nhìn, mọi người ở đây đều rất yên tâm.

Từ Ngọc Tuyên là đứa nhỏ nhất trong mấy đứa nhỏ, Ôn Trùng chăm sóc cậu bé nhất, Đỗ Minh Hữu cố gắng tỏ ra già dặn nói: "Không bằng chúng ta chơi trò giải đố đi?"

Ôn Trùng khẽ nhú mày: "Triệt nhi và Tuyên nhi còn quá nhỏ, còn không biết đoán."

Ôn Triệt trẻ con chỉ hơn Từ Ngọc Tuyên hơn nửa tuổi phản bác: "Triệt nhi biết!"

Từ Ngọc Tuyên học theo: "Tuyên nhi cũng biết!"

Đỗ Minh Hữu đơn thuần cho rằng bọn họ nói "biết" là thật, vì thế nói: "Vậy ta ra đề trước."

"Đoán chữ đầu tiên, rất đơn giản" Đỗ Minh Hữu bắt đầu nói: "Có dầy cũng có mỏng, có chữ cũng có hình, giấu trong tri thức, càng xem càng thích đọc."

Đúng là rất đơn giản, Ôn Trùng gần như lập tức đoán ra, nhưng cậu không nói.

Nhiệm cùng biểu đệ tuy nhỏ, nhưng cũng phải làm cho bọn họ có cảm giác tham dự.

Ôn Triệt đoán không ra, vẻ mặt Từ Ngọc Tuyên cũng ngây thơ.

Đỗ Minh Hữu gãi gãi đầu, nói: "Có phải không nghe rõ không? Vậy ta nói lại lần nữa là được."

Cậu bé nói lại hai lần, hai đứa nhỏ vẫn đoán không ra, Ôn Triệt có chút nóng nảy, ánh mắt cầu cứu đại ca nhà mình.

Ôn Trùng nhàn nại nói: "Triệt nhi, là "sách" đó, còn có Tuyên nhi, đệ vừa mới tặng cho Tư Oánh muội hai quyển đấy thôi."

Ôn Triệt hình như đã hiểu.

Đỗ Minh Hữu nói tiếp: "Chính là chữ "sách " mà Trùng biểu ca nói."

"Nhưng mà, nhưng mà..." Từ Ngọc Tuyên đột nhiên cất cao giọng: "Tuyên nhi không thích đọc sách."

Sẽ không càng xem càng yêu đâu.

Đỗ Minh Hữu phản đối: "Sao có thể, cha ta nói, trẻ con đều thích đọc sách."

Ngay từ đầu cậu kỳ thật cũng không thích, vẫn là sau đó cha nói cho cậu biết, nếu như tiểu hài tử không thích đọc sách, sẽ rất dễ bị lừa.

Lúc này cậu mới dần dần nuôi dưỡng thói quen thích đọc sách.

Từ Ngọc Tuyên kiên trì nói: "Tuyên nhi sẽ không thích!"

Đỗ Minh Hữu cũng nói: "Cha ta sẽ không gạt ta!"

Mắt thấy một nhỏ một lớn muốn cãi nhau, Ôn Trùng nhanh chóng lên tiếng hòa giải, nói: "Minh Hữu, Tuyên ca nhi còn nhỏ, khi còn bé đệ không phải cũng không thích đọc sách như bây

giờ sao."

Đỗ Minh Hữu nghĩ nghĩ, hình như cũng đúng, sức lực vốn có trong nháy mắt giảm đi vài phần, cậu nói: "Là Minh Hữu suy nghĩ không chu toàn."

Từ Ngọc Tuyên lại bĩu môi: "Tuyên nhĩ hiểu rồi!"

Tiếp theo, cậu bé gương cầm lên, ngẩng khí khẳng định nói: "Biểu ca thích đọc sách, là muốn cưới nương tử rồi!" Ôn Trùng nghe vậy liền kinh ngạc, ai dạy Tuyên biểu đệ điều đó.

Khuôn mặt Đỗ Minh Hữu đỏ bừng, vội vàng phản bác: "Ta không có! Ta không có!"...

Tuổi Đỗ Minh Hữu tuy rằng không lớn nhưng đối với chuyện "cưới nương tử" đã có một sự hiểu biết mơ hồ.

"Cưới nương tử" là chuyện chỉ có người lớn mới có thể làm, cậu nhóc còn nhỏ.

"Biểu đệ, đệ ăn nói lung tung!" Đỗ Minh Hữu vội la lên: "Đọc sách là vì tương lai sẽ thi khoa cử!"

Ôn Trùng gật đầu đồng ý, sau đó lại nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên, nhẹ giọng dò hỏi: "Tuyên biểu đệ, là ai nói với đệ đọc sách là vì cưới nương tử thế?"

Chuyện phức tạp như vậy, nhất định không phải Tuyên biểu đệ tự mình nghĩ ra rồi, chắc chắn có người nói đằng sau, tuy nội tâm Ôn Trùng thầm nghĩ như thế nhưng cậu sẽ không nói ra.

Thấy tất cả mọi người mãi không chịu tin mình, Từ Ngọc Tuyên cũng có chút nóng nảy, cậu bé đã nói chậm hơn so với những người cùng tuổi rồi, giờ đây lại càng khó khăn hơn trong việc giải thích.

Từ Ngọc Tuyên khó chịu không thôi, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mở ra khép lại nói: "Cha nhai Cha nói chính là, chính là đọc sách tốt, thích đọc sách, chăm chỉ đọc sách, sau đó, sau đó sẽ cưới được nương tử về nhà"

Đây đều là nương nói với cậu bé nhưng có nói như thế nào cũng không ai tin cả, kể cả cậu bé cũng câu hiểu câu không.

Kỷ ma ma ở cách đó không xa muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, không có biện pháp, bà ấy chỉ có thể cùng các ma ma còn lại bên người Dương thị đuổi những tỷ nữ khác đi xa một chút.

Một bên miệng lẩm bẩm: "Đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky*."

*Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ

Cứ như vậy an ủi lẫn nhau.

Mấy đứa nhỏ ở đây đều sưng sốt, biểu hiện của Ôn Trùng thì lại càng rõ ràng.

Thực ra, thỉnh thoảng Ôn Trùng sẽ nghe được qua chuyện có liên quan đến vị Tứ cô phụ này từ chỗ cha cùng tổ phụ nhà mình, tất cả đều là khen Tứ cô phụ vì sự quyết đoán, cẩn thận tỉ mỉ khi phá án của đối phương.

Thì ra Tứ cô phụ cũng lén lút nói giỡn với Tuyên biểu đệ sao?

Chương 229

Hình như người mà cha, tổ phụ và Tuyên biểu đệ nói không phải cùng một người!

Hay là không phải đang nói đùa nhỉ?

Trái tim nhỏ bé còn chưa trưởng thành của Ôn Trùng bắt đầu dao động trong mơ hồ.

Thực chất phương diện này, Đỗ Minh Hữu so với Ôn Trùng còn biết nhiều hơn một chút, trong nhà tổ mẫu đã nói qua với cậu nhóc, cha của Đỗ Minh Hữu nói vì đọc sách tốt nên mới được làm quan, mới được ngoại tổ mẫu nhìn trúng, sau đó liền gả nương cho cha mình, sau đó mới có cậu nhóc cùng hai đệ đệ.

Nếu suy nghĩ như vậy, hình như đọc sách đúng là vì cưới nương tử thì phải?

Dưới ngữ khí vạn phần tự tin của Từ Ngọc Tuyên, Ôn Trùng cùng Đỗ Minh Hữu đã thành công bị thao túng tâm lý.

Mà Ôn Triệt ở bên này chậm nửa nhịp đột nhiên hỏi một câu: "Cưới nương tử có thể giúp ta đọc sách không?"

Lần này ngay cả Từ Ngọc Tuyên cũng ngây ngẩn cả người.

Một lát sau, Nhẫn Đông theo Kỷ ma ma lặng lẽ tiến vào, sau đó liền ghé vào bên tai Đào Chi nói gì đó.

Thần sắc của Đào Chi trong nháy mắt trở nên vi diệu, nàng ấy

hướng Nhấn Đông không tiếng động gật gật đầu, sau đó lặng yên đi tới bên cạnh Ôn Diệp, ở bên tai nàng nói thầm một câu.

Chốc lát, tỳ nữ của Dương thị và của Ôn Tuệ phải đi chăm sóc bọn nhỏ cũng lục tục trở về bẩm báo.

So với gương mặt sững sờ của Nhấn Đông, các nàng lại thản nhiên hơn rất nhiều.

Tỳ nữ bên cạnh Dương thị nói với nàng ấy: "Thiếu phu nhân, hai vị tiểu công tử ồn ào nói muốn đến chỗ lang quân."

Tỳ nữ đi đến trước mặt Ôn Tuệ, nói không khác những gì mình nghe được.

Gương mặt Dương thị lại có vẻ không có gì ngạc nhiên, nói: "Người dẫn bọn chúng đi qua là được, với cả nhất định phải dò dò bọn chúng không được quấy rối."

Ôn Tuệ lại càng không có ý tưởng gì, con trai đánh cha, ở trong mắt nàng ta là chuyện rất bình thường, chẳng qua cũng chỉ là theo lẽ thường nhắc nhở hai câu, sau đó thì thôi.

Mà Ôn Diệp bên này, không khí rõ ràng có biến hóa.

Ôn Diệp thở dài thật sâu, giống như hạ quyết tâm nói: "Nhấn Đông, người để cho Kỷ ma ma ôm thằng bé đi qua chỗ cha của nó đi."

Dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Hiện tại cho dù nàng đi ngăn cản thì cũng chỉ có thể che miệng của Từ Ngọc Tuyên mà thôi, những hài tử khác cho dù hôm nay không hỏi, ngày mai cũng sẽ tìm cơ hội hỏi, còn không bằng hiện tại ném vấn đề này cho Từ Nguyệt Gia, để hắn giải thích rõ ràng cho mọi người.

Đỡ phải khiến người ta suy nghĩ linh tinh.

Về phần giải thích như thế nào, Ôn Diệp tin tưởng Từ Nguyệt Gia sẽ có biện pháp của riêng hẳn.

Nàng vẫn nên tính toán một chút trở về làm thế nào để thoát khỏi cảnh "chịu đòn nhận tội" đi thì hơn....

Tiên sảnh.

Nói là tiệc đây tháng của hài tử nhưng chỗ các nam nhân chân chính thì tán gẫu về hài tử không có bao nhiêu nội dung, phần lớn là đàm luận về chính sự trong triều hoặc thừa dịp này tạo thêm vài mối quan hệ có lợi cho bản thân, để trải cho mình một con đường thẳng chúc tương đối thuận lợi.

Lúc ma ma tỳ nữ mang mấy vị tiểu công tử tới thì cũng là lúc Ôn phụ đang ở cùng một chỗ với con trai và con rể của mình.

Vốn dĩ Ôn Trùng mang sự xúc động mà đến đây, nhưng sau khi nhìn thấy tiên sảnh nhiều người như vậy, trong lòng vẫn thoáng bình tĩnh một chút, mà Ôn Triệt đến cùng chỉ là nhân tiện, cậu nhóc cân nhắc vấn đề này tương đối chậm, thậm chí còn không nghĩ tới chuyện có nên đi hỏi cha nhà mình hay không.

Đỗ Minh Hữu cũng là một trong những người trong cuộc, cậu nhóc đi thẳng đến trước mặt cha mình há miệng thở dốc, xonh rồi lại không nói gì. Nhưng trên khuôn mặt của bản thân lại viết hai chữ "có việc" rõ ràng, rõ đến nỗi mọi người ở đây đều nhìn có thể ra được.

Đỗ Tử Du xoa bả vai nhỏ gầy của con trai mình, hơi cúi người xuống hỏi: "Làm sao vậy?"

Đỗ Minh Hữu đang do dự, trong tiềm thức của mình, cậu nhóc

vẫn cảm thấy, vấn đề này liên quan đến riêng tư của bản thân, vì thế rất không thích hợp nếu hỏi cha về vấn đề này ở trước mặt mọi người.

So với Đỗ Minh Hữu và Ôn Trùng, Từ Ngọc Tuyên có vẻ không cố kỵ nhiều như vậy.

Mặc dù ở đây có rất nhiều người, cậu bé vẫn dũng cảm đi đến trước mặt Từ Nguyệt Gia, muốn cha giúp mình chứng minh rằng bản thân không nói dối. Từ Ngọc Tuyên kéo kéo ống tay áo rộng của Từ Nguyệt Gia: "Cha, người giúp Tuyên nhi đi, nói với biểu ca-

Chương 230

Vốn tưởng rằng Đỗ Minh Hữu có việc, Từ Ngọc Tuyên vừa mở miệng, mọi người mới mơ hồ phản ứng lại, tựa hồ cũng không chỉ có một mình cậu bé. Kỳ ma ma ở một bên cũng là bộ dáng muốn nói lại thôi.

Từ Nguyệt Gia liếc bà ấy một cái, sau khi có chuẩn bị nhất định, hần liền rũ mắt hỏi: "Nói chuyện gì?"

Không biết là ánh mắt của mọi người quá mức mãnh liệt hay là như thế nào, thanh âm của Từ Ngọc Tuyên bỗng nhiên thấp đi rất nhiều, nhưng mà mấy người ở gần đó vẫn có thể nghe rõ ràng.

Từ Ngọc Tuyên ngập ngừng nói: "Biểu ca không tin cha đọc sách tốt-"

Kỳ ma ma chợt nhẹ nhàng thở ra.

Từ Nguyệt Gia lại nhíu mày, hần mơ hồ cảm thấy chưa xong.

Quả nhiên, còn chưa chờ hần nghĩ tiếp thì chợt nghe thấy Từ Ngọc Tuyên mở miệng lần nữa: "Biểu ca nói thích đọc sách, không cười nường tử."

"Cha thích đọc sách, cười nường tử."

Cái miệng nhỏ nhắn của Từ Ngọc Tuyên hơi chu lên: "Không giống!"

Cậu bé nghĩ mãi vẫn không ra

Từ Nguyệt Gia: "... 9ehp2

Đỗ Tử Du nghe vậy liền quay qua hỏi lại con trai mình: "Con đã nói gì với biểu đệ của con rồi?"

Đỗ Minh Hữu có chút ủy khuất nói: "Không phải Minh Hữu nói, là Tuyên biểu đệ nói, đệ ấy nói, nói tứ cô phụ học giỏi nên mới cưới được tứ cô cô..."

Căn cứ theo những gì Từ Ngọc Tuyên nói lúc trước và dựa vào sự hiểu biết của bản thân, cậu nhóc mới có được một câu giải thích dang hoàng.

Mặc dù giọng nói của Đỗ Minh Hữu càng lúc càng nhỏ nhưng lỗ tai của mấy người ở đây vẫn chưa điếc.

Cho nên đây là vì hai phu thê nói chuyện riêng, không cần thận liên để cho con trai nghe thấy ư?

Giờ phút này ngay cả Đỗ Tử Du cũng có chút xấu hổ, ông ấy nhìn về phía Từ Nguyệt Gia, sau đó giống như con trai mình, há mồm lại không biết bắt đầu từ đâu.

Hình như bây giờ nói cái gì cũng không thích hợp.

Ôn phụ giả vờ ho một tiếng cố gắng đánh vỡ bầu không khí có chút xấu hổ trước mặt, sau đó lại phát hiện khi bản thân ho một cái, ông ấy lại cảm thấy bầu không khí dường như còn xấu hổ hơn lúc trước khi ho.

Ôn đại ca, Ôn nhị ca dời tầm mắt ra bên ngoài giả vờ thưởng thức mấy bông hoa trong bình cách đó không xa, mấy bông hoa mới vừa hái xuống không lâu còn treo bọt nước.

Thật đẹp.

Lang quân của Ôn Lan là ngũ công tử và cũng là Vương gia thì yên lặng cúi đầu nhìn sàn nhà mà trong lòng thầm nghĩ, mặt đất nhà của nhạc phụ quét dọn thật sạch sẽ, một chút tro bụi cũng không có luôn.

Không khí đột nhiên an tĩnh, Từ Ngọc Tuyên tựa hồ cũng ý thức được có gì đó không đúng, xoay người muốn đi tìm Kỷ ma ma muốn được "che chở, Từ Nguyệt Gia đúng lúc ngăn cản cậu bé, kéo người lại troi ở trong tay.

Từ Ngọc Tuyên thấp thỏm, ngẩng đầu nhẹ giọng gọi: "Cha?"

Từ Nguyệt Gia cúi đầu nhìn cậu bé một lát, sau đó nâng lên, không nhanh không chậm giải thích: "Nhạc phụ có lẽ không biết, lão sư vỡ lòng của Tuyên nhi hiện giờ là vị đường huynh bàng chỉ của lão sư ở Tùng Sơn học viện ngụ tại Lan Thành, Hứa Bách Lễ."

Ôn phụ giật mình: "La ông ấy sao."

Quả nhiên không phải hai phu thê nói chuyện riêng tư bị đứa nhỏ nghe thấy, trong lòng Ôn phụ thầm nghĩ, mặc dù ông ấy chưa gặp qua người này mấy lần nhưng ấn tượng đối với Hứa Bách Lễ, ông ấy vẫn còn nhớ rất rõ.

Lão sư vỡ lòng của Tuyên ca nhi là Hứa Bách Lễ, vậy những sự việc xảy ra hôm nay cũng rất dễ hiểu.

Ôn phụ cố ý chuyển đề tài: "Hiếm khi có thể mời ông ấy đến Thượng Kinh thành lắm, con làm tốt lắm."

Những người khác cũng có suy nghĩ không khác Ôn phụ là bao, bọn họ chưa từng gặp qua Hứa Bách Lễ nhưng mà lại đều nghe nói qua có chút sự tích liên quan đến nam nhân này.

Nếu là ông ấy mà nói, ngược lại liền có thể lý giải chuyện hôm nay.

Lan Thành Hứa thị, tổ tông không có kỷ luật truyền xuống, dùng để ước thúc các đệ tử trong tộc.

Trăm năm qua, chỉ xảy ra một chuyện ngoài ý muốn như Hứa Bách Lễ, người này tính tình nhanh nhẹn, lời nói và việc làm khó dò, thật đúng là có thể nói ra lời này để "lừa gạt" Từ Ngọc Tuyên đọc sách cùng ông ấy.

Từ Ngọc Tuyên nghe được ba chữ "Hứa Bách Lễ", thoáng nghi hoặc: "Lão sư?"

Cậu bé nhìn xung quanh, lão sư không có ở đây.

Đỗ Minh Hữu nghe hiểu được, tất cả đều là do lão sư vỡ lòng của biểu đệ nói với cậu bé, sau khi cậu nhóc chậm rãi hiểu được liền lặng lẽ đi hỏi cha mình: "Vậy những gì tiên sinh của biểu đệ nói là thật hay giả vậy cha?"

Đỗ Tử Du: "..."

Có Từ Nguyệt Gia giải thích, khúc nhạc đậm đột nhiên xuất hiện này rất nhanh bị mọi người bỏ qua.

Cũng may vừa rồi trước khi bọn nhỏ tới thì không có người ngoài ở đây.

Nếu không hiểu lắm sẽ lớn đến nỗi không thể giải thích rõ được.

Chương 231

Sau khi tiệc đầy tháng kết thúc, trên đường về phủ Quốc công, trong xe, Ôn Diệp nhắm mắt trông rất an tĩnh, ngay cả thoại bản cũng không thèm xem.

Từ Ngọc Tuyên cũng rất quy củ khép hai chân lại, ngồi thẳng tắp đây.

Thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn Từ Nguyệt Gia hoặc Ôn Diệp.

Sau khi rời khỏi tiền sảnh của Ôn phủ, Kỷ ma ma liền nhắc lại sự tình kia, sau đó đã giải thích rất nhiều lần với cậu bé, Từ Ngọc Tuyên chỉ nhớ kỹ một điều, không thể ở trước mặt người ngoài đồng thời nói đến cả cha và nương.

Nếu không hai người họ sẽ tức giận và thất vọng về Tuyên nhi, người khác cũng sẽ cười trộm cả nhà họ.

Từ Ngọc Tuyên lại không biết vì sao không thể cười.

Cười không tốt sao?

Cậu bé ăn được điểm tâm ngon mà mình thích cũng cười mà, lúc không cần đọc sách, bản thân cũng sẽ cười trộm.

Sau khi hồi phủ, Ôn Diệp bảo Kỷ ma ma mang Từ Ngọc Tuyên về sườn viện trước.

Kỳ thật Kỷ ma ma cũng không biết rốt cuộc có phải là lão sư vỡ lòng của tiểu công tử nói những lời này với tiểu công tử hay

không, bà ấy cũng không tiện hỏi.

Nhưng giờ phút này, sau khi quan sát thần thái cùng hành động của Nhị phu nhân một hồi, trong lòng bà ấy giống như thoáng cái mở ra.

Kỷ ma ma yên lặng ôm lấy tiểu công tử, xoay người đi về phía tây viện.

Đồng thời nội tâm nhện không được thay Nhị phu nhân lo lắng. Từ Nguyệt Gia vào thư phòng phía tây, Ôn Diệp thấy vậy liền vẫy vẫy để tỷ nữ trong viện rời đi, trước khi để Đào Chi rời đi, nhân tiện còn đóng cửa lại, sau đó cũng phân phó cho Đào Chi rằng không có sự cho phép của nàng, ai cũng không thể tới quấy rầy.

Làm xong hết thảy, Ôn Diệp đi vào thư phòng, lập tức nhận sai, lời nói rất cam đoan: "Lang quân yên tâm, sau này ta sẽ không bao giờ nói lung tung trước mặt Tuyên nhi nữa.

Nàng đi qua cẩn thận quan sát biểu tình của Từ Nguyệt Gia lúc này, sau đó còn lớn mật ôm cổ đối phương dựa sát vào, thấp giọng chịu thua nói: "Nếu chàng thật sự không tha thứ cho ta được, vậy đêm nay lang quân muốn ta cùng lang quân "chịu đòn nhận tội" mấy lần?"

Ánh mắt của Từ Nguyệt Gia lúc này mới chính thức dời về phía nàng, hắc không chút dao động đẩy hai bàn tay ở trên cổ của mình ra, ngửi khí hơi lạnh: "Nàng cho rằng ta là nàng à?"

Ôn Diệp hỏi: "Ta làm sao?"

Từ Nguyệt Gia liếc nàng: "Hơn một tháng trước, là ai nói bản thân muốn tu thân dưỡng tính, kết quả thì sao?"

Ôn Diệp hồi tưởng một chút, à, hình như là trong vòng một

tháng gần đây, phải đến hơn phân nửa thời gian nàng đều phạm luật rồi.

Nam nhân không cho ôm cổ, Ôn Diệp liền thuận thế đi xuống, không được một tác lại vẫn muốn tiến thêm một thước ôm lấy vòng eo gầy gò của Từ Nguyệt Gia. Thân thể Từ Nguyệt Gia vì cái ôm bất ngờ kia mà cứng đờ: "Nàng đừng vọng tưởng ta bỏ qua cho nàng."

Ôn Diệp vẫn không thềm nhúc nhích, nàng còn cười nói: "Lang quân nghĩ đi đâu vậy?"

Rõ ràng nàng đang hạ hỏa cho bản thân mà.

Lần này, Từ Nguyệt Gia không đẩy hai tay đang ở thắt lưng mình tùy thời có thể sẽ "không thành thật" ra nữa, hắn dùng ngữ khí chậm rãi để nói chuyện: "Tuyên nhi đang ở độ tuổi học người khác nói chuyện, nàng lén lút nói như thế nào cũng được, chỉ cần đó là ở trước mặt ta. Nhưng đến chỗ Tuyên nhi, nàng vẫn nên thu liễm lại một chút thì hơn."

Ôn Diệp thấy hắn tựa hồ không có nhiều tức giận, nội tâm lập tức có tính toán: "Mọi chuyện đều nghe lời lang quân."

Sau đó nàng lại hỏi: "Vậy chuyện hôm nay lang quân đã giải quyết như thế nào?"

Từ Nguyệt Gia: "Chưa giải quyết được."

Ôn Diệp nghe xong liền cảm thấy khó hiểu.

Từ Nguyệt Gia lạnh nhạt nói: "Ta chỉ cùng cha của nàng nói lão sư vỡ lòng của Tuyên nhi là người như thế nào trước mặt mọi người mà thôi."

Còn lại, hắn nửa câu cũng không nói.

Về phần người khác sẽ tưởng tượng ra cái gì, bay bổng ra làm sao thì đó là chuyện của họ, không liên quan đến hấn.

Ôn Diệp hiểu được vì sao Từ Nguyệt Gia lại làm như thế, nàng làm bộ nghiêm túc nói: "Lang quân, chàng thay đổi rồi."

Từ Nguyệt Gia liếc nàng một cái, nói: "Gần mực thì đen."

Ôn Diệp hơi bĩu môi nhưng cũng không phản bác.

"Vậy lang quân còn giận ta không?" Ôn Diệp ung dung nói: "Chịu đòn nhận tội" cũng không cần giới hạn mỗi buổi tối đâu, ban ngày cũng được mà."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Hấn vẫn nên tức giận thêm một lúc thì hơn.

Ôn Diệp lại to gan lớn mật tiến thêm một bước dụ dỗ hấn.

"Các tỷ nữ đều không có ở đây, Tuyên nhi cũng trở về viện của mình."

"Chỉ có hai người là ta và lang quân thôi nha."

"Lang quân, ái chà, vành tai chàng thật đỏ, sau gáy cũng vậy."

"Lang quân, ta thấy thân thể chàng có chút nóng, là không thoải mái sao?"

"Lang quân..."

Chương 232

Từ Ngọc Tuyên được Kỷ ma ma ôm về phía Tây viện, cậu bé hình như cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc xảy ra ngày hôm nay.

Hài tử dán sát cơ thể vào trong lòng Kỷ ma ma, đầu ngón tay điểm về phía mình, nhỏ giọng hỏi: "Ma ma, Tuyên nhi làm sai nên cha đã tức giận sao?"

Kỷ ma ma trấn an nói: "Lang quân không giận tiểu công tử đâu."

Từ Ngọc Tuyên khó hiểu: "Vậy, vậy tại sao trông cha lại đáng sợ như vậy?"

Kỷ ma ma suy nghĩ một chút nói: "Có lẽ là vì lang quân đang giận nhị phu nhân."

Từ Ngọc Tuyên sửng sốt một chút, bỗng nhiên hô: "Nương ta?"

Kỷ ma ma gật đầu.

Từ Ngọc Tuyên nghiêng đầu, gương mặt ngây thơ hỏi: "Nương bị làm sao vậy?"

Kỷ ma ma suy đoán đáp: "Hình như phu nhân đã nói sai cái gì."

Từ Ngọc Tuyên vẫn không hiểu: "Cái gì, nói cái gì sai chứ?"

Kỷ ma ma: "..."

Cái này cũng không dễ trả lời.

Từ Ngọc Tuyên lại nói: "Tức giận không tốt, là người xấu-"

Cha vậy mà dám đối xử tệ bạc với nường, hừ.

Nói xong, cậu bé còn muốn nhảy xuống đất, vừa giãy giụa vừa nói: "Ta muốn đi, muốn đi... Cứu nường!"

Giống như trước đây kéo nhị ca từ trong tay bá nường.

Kỷ ma ma vội vàng ngăn cậu bé lại rồi nói: "Tiểu công tử, lang quân và phu nhân đang nói chuyện với nhau, Tuyên nhi phải là hài tử ngoan, mà đã là hài tử ngoan thì sao lại đi làm phiền cha nường được đúng không?"

Từ Ngọc Tuyên nóng nảy: "Nhưng mà, nhưng mà cha đang bắt nạt nường, ta phải đi cứu!"

Khi cậu bé quính lên, hai chữ "tức giận" càng nói không nghe được rõ ràng.

Từ trong miệng cậu bé đi ra; "tức giận" liền tự động chuyển đổi thành chữ "xấu" quen thuộc.

Cũng may Kỷ ma ma có thể hiểu được lời này, bà ấy giải thích lại một lần nữa, bắt đầu nói chút lời trái với lương tâm: "Cũng không nhất định là như thế, lang quân cùng nhị phu nhân có cảm tình tốt, nói không chừng hai người họ đang thương lượng chuyện trọng yếu gì đó, nếu tiểu công tử thật sự lo lắng thì để ngày mai lão nô mang ngài qua đó xem một chút có được không?"

Vừa rồi trước khi rời đi, bà ấy đã để cho Nhẫn Đông cố ý đi chậm hơn những người khác một bước, sau khi Nhẫn Đông trở về liền nói với bà ấy rằng nhị phu nhân đã cho một đám tỳ nữ bà tử trở

về Tây viện, còn một mình nàng thì ở cùng Nhị gia trong phòng.

Kỷ ma ma sợ giờ phút này nếu mang tiểu công tử đi qua đó thì kiểu gì cũng sẽ va chạm với hai vị chủ tử mất, hết cách, bà ấy liền cố ý liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, sau đó mới nói tiếp: "Dù sao giờ này cũng đã không còn sớm rồi, giờ qua làm phiền lang quân cùng nhị phu nhân thì không thích hợp lắm, à, phòng bếp nhỏ hôm nay có làm táo ne cao* mà tiểu công tử thích ăn đó."

*Bánh chà là.

Từ Ngọc Tuyên nghe được ba chữ "Táo ne cao liền vui vẻ không thôi: "Tuyên nhi muốn ăn."

Cứu nương cũng có thể muợn một chút mài

Cứ như vậy, Từ Ngọc Tuyên được Kỷ ma ma khuyên ở lại Tây viện một cách khá thuận lợi, thậm chí còn rất vui vẻ ăn bánh, không có vẻ gì là ép buộc.

Ăn được một nửa, cậu bé bỗng nhiên dừng lại nói với Kỷ ma ma: "Cái này để lại cho nương, ngày mai Tuyên nhi sẽ đi cứu nương."

Kỷ ma ma liên tục lên tiếng trả lời: "Được được, ma ma nhất định sẽ giữ lại cho nhị phu nhân."

*

Nhưng mà, Từ Ngọc Tuyên tâm tâm niệm niệm ngày hôm sau đi cứu Ôn Diệp, kết quả đến nơi ngay cả cửa phòng cũng không được đi vào.

Sáng sớm chạy tới chính đường của Tây viện chỉ có một mình Từ Nguyệt Gia.

Từ Ngọc Tuyên đưa mắt nhìn xung quanh vài lần, thấy cửa phòng đều đóng chặt liền tò mò hỏi: "Cha, nường đâu rồi cha?"

Canh giờ còn sớm nên đồ ăn sáng cũng chưa được bày lên bàn.

Từ Ngọc Tuyên vốn đã không có gì vào bụng, cậu bé mang cái bụng rỗng tới đây, Kỷ ma ma đoán rằng hai vị chủ tử ở cạnh nhau gần nửa ngày thêm một đêm rồi, tức giận cái gì cũng đều nên dừng lại, thế nên bà ấy liền cả gan tự quyết định mang Từ Ngọc Tuyên qua đây bồi phu thê hai người cùng nhau dùng điểm tâm, nói không chừng có tiểu công tử ở giữa có thể làm người điều hòa, không khí sẽ ấm áp một chút.

Từ Nguyệt Gia nhấp một ngụm trà, giọng nói hơi nhẹ: "Nường của con đang nghỉ ngơi."

Từ Ngọc Tuyên vừa nghe xong liền nhấc chân muốn đi vào trong, Từ Nguyệt Gia ngay lập tức lên tiếng gọi lại: "Không cho phép đi vào quấy rầy nường."

Chương 233

Từ trước tới nay, đối với những lời mà Từ Nguyệt Gia nói, Từ Ngọc Tuyên vẫn luôn ram rap nghe theo.

Cậu bé do do dự dự, sau đó vẫn xoay bước chân tới gần Từ Nguyệt Gia nhỏ giọng hô: "Cha."

Chóp mũi cậu bé bỗng nhiên giật giật, giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên: "Hương hương?"

Từ Ngọc Tuyên nhớ rõ mùi hương này là của nương.

Động tác đặt chén trà của Từ Nguyệt Gia dừng lại, hần hơi nghiêng đầu ngửi ngửi, đúng là có một mùi hoa lê nhàn nhạt ở trên áo thật.

Ký ức tối hôm qua cứ thế trở về không báo trước, sắc mặt Từ Nguyệt Gia trong nháy mắt hiện lên vài phần không được tự nhiên.

Hần bèn nói chuyện để đánh lạc hướng cậu bé, một phần cũng là để che giấu đi vài phần không tự nhiên kia: "Dùng đồ ăn sáng trước."

Tốn cả buổi mà vẫn không thể cứu nương ra, Từ Ngọc Tuyên iu xùi "A" một tiếng rồi ngồi vào bên cạnh bàn ăn.

Cái đầu nho nhỏ nhưng luôn có nghi vấn thật lớn.

Tại sao cứu nương lại khó đến như vậy, lúc trước kia khi cứu nhị

ca, rõ ràng chỉ cần dựa vào vòng tay của bá nương là được.

Từ Ngọc Tuyên thủy chung nghĩ mãi vẫn không thông, vì thế mà khi đến chỗ tiên sinh Hứa Bách Lễ, cậu bé vẫn iu xù như quả bóng hơi bị xẹp.

Hứa Bách Lễ đi tới, ông ấy nhìn qua đã hơn năm mươi tuổi nhưng cũng không đến mức già, khi quạt giấy trong tay giơ lên, một tia phong lưu như ẩn như hiện trong động tác nho nhã ấy.

Nhìn thấy tiểu đồ nhi của mình từ lúc đến đây gương mặt vẫn luôn không có tinh thần, Hứa Bách Lễ ngồi xuống đối diện, tận lực đặt tâm mắt của mình cùng tiểu đồ nhi ngang nhau rồi mới hỏi: "Tuyên nhi làm sao vậy?"

Hai bàn tay nhỏ nhỏ bé bé của Từ Ngọc Tuyên nâng má, ánh mắt nâng lên nhìn về phía Hứa Bách Lễ và nói: "Cha tức giận rồi, Tuyên nhi muốn cứu nương nhưng cha không cho."

Trong mắt Từ Ngọc Tuyên, lão sư trước mắt mình không gì là không làm được.

Hứa Bách Lễ nghe xong thì kinh ngạc không thôi, một lát sau ông ấy mới nói tiếp được: "Chuyện này thật sự rất ngạc nhiên đấy, cha con còn có thể tức giận?"

Mặc dù ngoài miệng ông ấy gọi Từ Nguyệt Gia một tiếng nghĩa đệ nhưng kỳ thật hai người ngoại trừ mấy năm trước gặp nhau ở Ngô Châu cùng với thỉnh thoảng thư từ qua lại thì cũng không có bao nhiêu thâm giao bằng hữu gì cả.

Hứa Bách Lễ mấy năm nay chu du khắp nước Tấn cũng nghe không ít những lời đồn thổi về vị thiếu niên mới trẻ tuổi đã lên chức Trạng Nguyên này, người ngoài đều nói hắn là người có thể nói chuyện mà không hề thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị luôn biết cách kỷ luật người khác, là vị nghiêm quan không dễ đối

phó.

Nhưng sau khi gặp Từ Nguyệt Gia, Hứa Bách Lễ lại có cảm nhận khác, vị nghĩa đệ này của ông ấy, tính tình ôn hòa dễ chịu, thậm chí cũng không phát giận lung tung với người khác.

Sau đó nhìn bản thân ông ấy đơn phương gọi hắn là nghĩa đệ nhiều năm như vậy nhưng không thấy hắn tức giận liền có thể hiểu được điểm mau chót của Từ Nguyệt Gia để hắn hòa hợp với mọi người vốn dĩ không cao.

Người công tư rõ ràng như vậy rất dễ ở chung, nói thẳng ra là ở với họ, người sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, bởi vì người có thể biết rõ đối phương để ý hoặc không để ý là cái gì.

Người có cảm xúc ổn định trong ấn tượng của bản thân bỗng có một ngày đột nhiên nổi giận, điều này làm cho Hứa Bách Lễ cảm thấy cực kỳ hứng thú, ông ấy cười nói: "Nương con còn có thể chọc cha con tức giận, vậy chứng tỏ nàng có năng lực rất siêu phàm đấy."

"Vậy Tuyên nhi vẫn có thể đi cứu nương sao?"

Nghe ngữ khí nói chuyện cùng bộ dáng giống như rất nghiêm trọng của lão sư, trái tim nhỏ của Từ Ngọc Tuyên không khỏi căng thẳng.

Hứa Bách Lễ phe phẩy phe phẩy cái quạt nhỏ trên tay rồi gật gù đứng dậy, vừa đứng vừa chặc chặc thở dài: "Không cứu được rồi!"

Đương nhiên, người ông ấy đang nói đến chính là Từ Nguyệt Gia.

Từ Ngọc Tuyên nóng nảy: "Phải đi cứu chứ, đó là nương của Tuyên nhi mà!"

Hứa Bách Lễ đi về phía trước hai bước và quay đầu lại nói: "Đừng lo lắng quá, nương của con không có việc gì đâu, chúng ta nhận biết chữ trước, nhận biết chữ xong, ta dạy con hai chiêu đối phó với cha con."

Từ Ngọc Tuyên lúc này thở phào nhẹ nhõm.

Nương của mình được cứu rồi.

Chương 234

Ôn Diệp ngủ một giấc đến giữa giờ Ty mới tỉnh.

Đã lâu lắm rồi nàng không thức đêm ác như vậy, một khi tỉnh lại, đầu óc đều để lại một đống hỗn độn mà phải mất một hồi lâu mới ý thức được.

Nàng ngồi yên trên giường một lát cho bớt buồn ngủ rồi mới gọi người vào.

Vừa ngáp vừa rửa mặt.

Vân Chi lấy áo khoác sạch sẽ, Đào Chi giúp đỡ vén tóc.

Ôn Diệp ngồi trước bàn trang điểm nhìn người trong gương có vài phần kiêu diễm mà trong lòng thầm nghĩ, một người thức đêm cùng hai người thức đêm quả nhiên không giống nhau.

Sự khác biệt trong đó như thế nào, không cần hỏi nhiều, cứ nhìn người trong gương là biết.

Ôn Diệp soi gương cảm thấy vô cùng hài lòng.

Lúc này Vân Chi mở miệng nói: "Tiểu thư, tiểu công tử vừa học xong liền tới chỗ chúng ta, bây giờ vẫn còn đang ở bên ngoài chờ."

Ôn Diệp đùa nghịch mấy chiếc trâm cài trong hộp trang điểm rồi chọn một cây trâm hoa lê đưa cho Đào Chi và nói: "Sao thằng bé lại không đến chính viện?"

Vân Chi trả lời: "Nô tỳ có hỏi thì tiểu công tử nói muốn tới cứu người."

"Cứu ta?" Ôn Diệp nghe xong thì ngơ người, mất một lát để suy nghĩ nhưng vẫn không hiểu: "Cứu ta làm cái gì?"

Chính Vân Chi cũng không rõ, thế nên đành nói: "Tiểu công tử vẫn chưa nói cho nô tỳ."

Đào Chi ngược lại có một suy đoán: "Có lẽ là do hôm qua từ Ôn phủ trở về đến sáng nay cũng không thấy phu nhân nên tiểu công tử lo lắng chẳng, bây giờ liền cảm thấy nhớ người?"

Vân Chi lại bổ sung nói: "Kỷ ma ma cũng nói không ra nguyên cớ, chỉ nói tiểu công tử còn chuẩn bị cả táo ne cao."

Ôn Diệp nâng mí mắt lên: "Vậy sao? Đi, chúng ta đi xem thử đi."

Đào Chi vội hỏi: "Vậy tiểu thư còn muốn bày cơm ra nữa không?"

Ôn Diệp vừa sờ sờ cái bụng trống trơn của mình liền đưa ra quyết định nhanh chóng: "Bày chứ, vừa ăn vừa nhìn."

Sáng sớm đã ăn bánh táo, quá ngấy.

Trong phòng, Từ Ngọc Tuyên ngồi ở bên cạnh bàn ăn, trong tay cậu bé cầm một khối táo ne cao đầy đủ, ánh mắt liên tiếp liếc về phía nó mà miệng mấp máy mấp máy như muốn ăn luôn vậy.

Khi Ôn Diệp đi ra thì cũng vừa lúc nhìn thấy một màn này.

Nàng nhú mày đi tới ngồi vào bên cạnh cậu bé, Từ Ngọc Tuyên nhìn thấy thân ảnh của nàng liền cao hứng không thôi, đồng thời cũng thở phào một hơi nói: "Nương ơi!"

Đào Chi rót ly nước ấm đưa tới.

Ôn Diệp nhấp một ngụm cho nhuận giọng rồi mới nói: "Sao lại không ăn?"

Nàng chỉ chỉ cái bánh trên tay của cậu bé. Từ Ngọc Tuyên lại lần nữa nuốt một ngụm nước bọt nói: "Đây là bánh Tuyên nhi để lại cho nương!"

"Thế nên Tuyên nhi không ăn đâu!"

Nói xong, cậu bé còn làm như thật, lắc đầu nguây nguẩy, dường như muốn thể hiện quyết tâm kiên định của bản thân cho nương mình thấy.

Ôn Diệp tiếp tục uống nước rồi hỏi tiếp: "Nghe Vân Chi nói, con muốn tới cứu nương?"

Từ Ngọc Tuyên gật gật cái đầu nhỏ, biểu tình có chút nghiêm túc: "Đúng vậy, cha làm hư nương, bắt nạt người một đêm, cho nên, cho nên Tuyên nhi muốn tới cứu người."

"Khụ, khu khu khụ..." Ôn Diệp nghe được câu này, nước trà trong miệng thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài.

Thật vất vả lắm mới nuốt xuống được ngụm nước, vậy mà lại không cẩn thận bị sặc, ho một hồi lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Hai chữ "một đêm" cũng có thể khiến người ta tưởng tượng ra những hình ảnh khác nhau một cách dễ dàng.

Vân Chi đứng ở một bên chờ cũng mang vẻ mặt mất tự nhiên, tối hôm qua khi tiểu thư ở trong phòng kêu nước, nàng ấy rất rõ ràng.

Từ Ngọc Tuyên học bộ dáng của Lục thị bình thường vỗ cho mình, bàn tay ấm áp đặt ở sau lưng Ôn Diệp, nhẹ nhàng nói: "Không ho-không ho-

Sau khi bình tĩnh lại, Ôn Diệp liền hỏi cậu bé: "Con nghe ai nói vậy?"

Từ Ngọc Tuyên ưỡn cái bụng nhỏ nhỏ xinh xinh của mình lên rồi nói: "Tuyên nhi đều biết mài"

Ôn Diệp: "..."

Rốt cuộc là lời trẻ con không cố kỵ, hay là đứa nhỏ này trong một đêm liền trưởng thành sớm?

May mà ngay lúc này, đồ ăn sáng (bao gồm cả trưa) đã được đưa lên bàn, Ôn Diệp quyết định ăn cơm để lấp đầy cái bụng rỗng của mình trước, những chuyện khác tính sau.

Nàng còn không quên nói: "Banh này con cứ giữ lại tự mình ăn đi, nường không ăn đâu, nường ăn những thứ này là được rồi."

Ôn Diệp nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn.

Từ Ngọc Tuyên không đói bụng, chỉ là có chút thèm.

Chương 235

Lúc này, đối với cậu bé mà nói, một bàn đồ ăn này so với cái bánh nhật nhẽo thì hấp dẫn người khác hơn nhiều.

Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoãn cắn miếng bánh táo trên tay, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Ôn Diệp ăn từng miếng từng miếng van thẩn nhỏ vào miệng, trong đầu cậu bé hồi tưởng lại quá khứ sau khi nhị ca được cậu bé dẫn ra từ chỗ bá nương, hình như cũng như vậy, ăn từng miếng từng miếng bánh ngọt trong phòng cậu.

Điều duy nhất bất đồng chính là, nhị ca vừa khóc vừa ăn, còn nương thì không khóc.

Nhưng mà quản hai người ăn cái gì làm gì, hẳn là đều được cứu ra nên mới như vậy đi?

Từ Ngọc Tuyên mang theo nghi hoặc nho nhỏ, ăn xong một khối bánh cho thỏa mãn cơn thèm.

Ôn Diệp lúc này cũng dùng hết một chén canh gà hoành thánh, giờ phút này đang ăn bánh bao.

Từ Ngọc Tuyên tự mình lấy khăn lau sạch sẽ vụn bánh lưu lại trên tay, sau đó trả lại khăn lụa cho Vân Chi.

Thân thể cậu bé hơi nghiêng nghiêng về phía trước, không cẩn thận liền đụng vào cánh tay Ôn Diệp, sau đó lại ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Vân Chi vội vàng tiến lên nửa bước đỡ cậu bé đến khi cậu bé

đứng vững mới thả tay ra.

Từ Ngọc Tuyên lại muốn di chuyển đến trước mặt Ôn Diệp.

Ôn Diệp ăn xong bánh bao trong tay liền cúi đầu hỏi: "Con muốn làm gì?"

Từ Ngọc Tuyên ngửa đầu, ngón tay chỉ vào cánh tay Ôn Diệp, miệng nhếch lên nói: "Hương hương?"

Ôn Diệp nhất thời cười nói: "Ta là nương con, không phải là Hương Hương?"

Từ Ngọc Tuyên lại nói: "Cha."

Động tác nhai nuốt của Ôn Diệp dừng lại trong nháy mắt, nàng cúi đầu ngửi ngửi, hình như đúng là vậy thật.

Nàng nhớ tới tối hôm qua bản thân không cẩn thận cầm nhầm xà phòng mà Từ Nguyệt Gia thường dùng, bởi vậy sau đó, nàng cũng chọn cho Từ Nguyệt Gia một khối xà phòng mới, là xà phòng mà nàng thường dùng, có chứa hương hoa lê.

Từ Nguyệt Gia dùng xà phòng, nàng chỉ cảm thấy có mùi thơm bình thường, Ôn Diệp không nghĩ tới mũi Từ Ngọc Tuyên lại thính đến như vậy.

Cái này mà cũng có thể ngửi ra....

Sau khi xác định nương đã được mình thuận lợi cứu ra, Từ Ngọc Tuyên cũng không ở lại Tây viện lâu, cậu bé còn muốn đi chính viện bồi bá nương dùng cơm trưa.

Đừng có lầm, công việc của cậu bé rất chi là bận rộn đấy.

Ôn Diệp càng không có ý muốn giữ cậu bé lại, nàng tự mình

dùng bữa sáng, Từ Ngọc Tuyên ở chỗ nàng đợi đến giờ cơm trưa, nàng cũng không thể để đứa nhỏ ăn, còn bản thân mình thì ngồi xem.

Riêng chuyện gì chứ chuyện ngồi nhìn một hài tử ăn là chuyện nàng không thể làm được.

Nhưng mà trước khi Từ Ngọc Tuyên rời đi còn quay đầu lại nói một câu: "Nương, sau khi ăn trưa xong, con sẽ đến chơi cùng người nhai!"

Ôn Diệp cười trả lời: "Vậ con ngủ trưa xong rồi hãy đến đây chơi."

Nhận được lời xác nhận, Từ Ngọc Tuyên vô cùng cao hứng rời đi.

Tiểu hài nhi đi, Ôn Diệp nhìn sắc trời, nói với Vân Chi: "Đi, chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta xuất phủ."

Vừa mới ăn no vẫn còn chưa đói bụng, tối nay lại ra ngoài kiếm ăn, vừa đúng lúc.

Vân Chi chần chờ nói: "Vậ tiểu công tử bên này thì sao tiểu thư?"

Ôn Diệp: "Ta chỉ nói với Tuyên nhi sau giờ Ngọ hãy tới đây nhưng ta cũng không đáp ứng thẳng bẻ rằng bản thân nhất định sẽ ở đây."

Vân Chi: "..."

Tiểu thư nhà nàng càng ngày càng biết lừa dối người khác mà, đến hài tử cũng không tha.

Đào Chi cười nói: "Đi thôi Vân Chi, nghe tiểu thư nhà chúng ta là

chuẩn không cần chỉnh đâu."

Dù sao chuyện tiểu công tử bị tiểu thư các nàng cho leo cây cũng không phải ngày một ngày hai, nói không quá chứ có lẽ đã sớm thành thói quen rồi.

Vân Chi bị Đào Chi kéo đi chuẩn bị cho Ôn Diệp tất cả vật dụng cần dùng để xuất phủ.

Ôn Diệp tiện tay tìm mấy cuốn thoại bản để xem, xem đến nhập thần, đang xem thì trước mặt bỗng tối đi một chút.

Ôn Diệp khép lại thoại bản đang xem dở, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên có thể nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Nếu như là Vân Chi cùng Đào Chi, tất nhiên hai người họ sẽ không quấy ray lúc nàng đang xem đến nhập thần như vậy.

Nhưng mà càng làm nàng tò mò chính là, Từ Nguyệt Gia hôm nay không cần đi làm?

Trong lòng nghĩ như nào thì ngoài miệng cũng hỏi như vậy, Ôn Diệp ném cuốn thoại bản qua một bên một cách không thương tiếc rồi nói: "Lang quân hôm nay không phải đi làm à?"

Chương 236

Từ Nguyệt Gia ngồi vào bên phải nàng, giơ tay lên rót cho bản thân một chén trà.

Ôn Diệp chợt cảm thấy khát nước, ánh mắt liếc nhìn chén trà trong tay hắn.

Động tác của Từ Nguyệt Gia dừng lại, sau đó liền đẩy nước trà vừa rót đến trước mặt nàng, chính mình lại rót một chén khác.

"Tạ lang quân." Ôn Diệp rũ mắt uống hai ngụm nhỏ, mới vừa đặt chén trà xuống thì chợt nghe Từ Nguyệt Gia nói: "Xin nghỉ một ngày."

Ôn Diệp trong lòng thì bất ngờ, ngoài miệng vẫn nói: "Chuyện lạ có thật à nha, lần này thật không giống tác phong của lang quân chút nào."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, sâu kín nhìn nàng một cái rồi nói: "Nàng thật sự không biết vì sao hôm nay ta lại xin nghỉ ư?"

Ôn Diệp nhanh chóng hỏi lại: "Có liên quan gì đến ta sao?"

Lời vừa dứt, nàng bỗng nhiên nhớ tới đêm qua...

"Khu khu, hình như là có chút quan hệ, nhưng mà vấn đề không lớn."

Nàng không tin toàn bộ quá trình hắn đều là "bị ép buộc", không hưởng thụ được chút nào.

Ôn Diệp đổi lời, một lần nữa nói: "Lang quân hôm nay dậy muộn là bởi vì lang quân quá mức phóng túng, còn ta chỉ là một tiểu nương tử lấy phu làm trời, toàn tâm toàn ý phối hợp với phu quân mà thôi."

Nói đến đây, nàng còn lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn lụa giả vờ đưa lên che mặt.

Lại nữa.

Từ Nguyệt Gia chỉ có thể nói: "Là ta lỡ lời được chưa."

Ôn Diệp chớp mắt thu hồi cảm xúc, vừa nhét khăn lụa trở về vừa nói: "Lát nữa ta phải ra ngoài rồi, bữa trưa lang quân tự mình dùng đi."

Từ Nguyệt Gia nhìn hành vi của nàng rồi đánh giá trong đầu chốc lát, sau một hồi lâu vẫn không nghĩ ra bản thân nên nói gì, cuối cùng chỉ trả lời một chữ: "Ừm."

Ôn Diệp lại nói: "Bởi vì lang quân mà ta phải dùng bữa sáng muộn đấy, lúc này trong bụng vẫn còn no, cho nên muốn ra ngoài đi dạo một chút cho tiêu thực."

Nói được một nửa, trong đầu Ôn Diệp đột nhiên có thêm một ý nghĩ, nàng quay đầu nhìn về phía nam nhân nói: "Không bằng lang quân đi cùng ta?"

Đi dạo mua sắm cũng vui đấy nhưng đi một mình trong một thời gian dài thì sẽ rất nhàm chán, ngược lại có thể hẹn mấy vị tiểu nương tử thân thiết rồi cùng nhau đi cũng được, nhưng mà nàng đi dạo phố là vì thả lỏng tâm tình, còn ở trước mặt những tiểu nương tử kia thì ít nhiều gì phải giả bộ một chút.

Như vậy cũng quá mệt mỏi.

Không bằng mời Từ Nguyệt Gia đang buồn bực đi cùng nàng cũng được, lúc nhàm chán trêu chọc hai câu thỏa mãn cơn chán của bản thân, không bị làm sao mà còn rất thoải mái.

Ôn Diệp hiện giờ cũng đoán được bảy tám phần tính tình của Từ Nguyệt Gia, chỉ cần không vi phạm luật pháp Đại Tấn thì bất luận nàng làm cái gì, Từ Nguyệt Gia đều sẽ nể tình nàng là thế tử của hãn, dễ dàng tha thứ vài phần.

Nói ngắn gọn thì Từ Nguyệt Gia không phải kẻ khó ưa, người này kỳ thật rất dễ ở chung, chỉ cần người biết rõ ràng điểm mấu chốt của hãn ở nơi nào để tránh không phạm phải là được.

Tuy nhiên, Từ Nguyệt Gia lại rũ mắt xuống trả lời: "Lát nữa ta còn có công vụ phải làm."

Đây là ý tứ cự tuyệt.

Ôn Diệp nghe xong liền "A" một tiếng, thực ra câu trả lời này cũng không dự đoán của nàng, nghe thì có vẻ ngạc nhiên nhưng thực tế, nàng đã lập tức thay đổi biểu tình.

Với vẻ mặt "có lang quân chăm sóc, ta rất yên tâm, nàng nói tiếp: "Vây cũng được, công vụ quan trọng hơn mà, nhưng mà Tuyên nhi trước khi đi nói sau bữa trưa sẽ tới, nếu lang quân đã ở đây, ta cũng không lo lắng Tuyên nhi sẽ nhàm chán."

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia dừng lại, sửa miệng hỏi: "Đi nơi nào?"

Ôn Diệp nói ra kế hoạch của mình: "Trước tiên đi Tây thị dạo chơi, nhìn xem có đồ chơi nào mới mẻ hay không, chơi xong nếu thời gian không khác so với dự định lắm thì khoảng canh giờ sau, chúng ta sẽ tới Tụ Hiền Lâu, ta đã đặt ở chỗ đấy trước rồi, nếu lang quân đi cùng, ta mời khách."

Từ Nguyệt Gia lại hỏi tiếp: "Khi nào thì xuất phát?"

Ôn Diệp liếc về phía Đào Chi vừa xuất hiện ở cửa: "Ngay bây giờ."

Từ Nguyệt Gia lúc này đứng dậy, nói: "Nàng đã thành tâm mời, ta sao có thể cự tuyệt."

Ôn Diệp thăm dò: "Vậy công vụ của lang quân thì sao?"

Môi Từ Nguyệt Gia khẽ nhúc nhích, hắn nói dối không chớp mắt: "Không vội."

Ôn Diệp hơi nhíu mày, đồng thời ở trong lòng cũng cảm thán không thôi, uy lực của Từ Ngọc Tuyên quả nhiên rất lớn.

Chương 237

Ôn Diệp ở cả hai đời đều rất sợ nóng, sau khi tới nơi này, hàng năm gian nan nhất đối với nàng mà nói chính là mấy ngày này, may mắn là hiện giờ mặc dù đã vào hạ nhưng vẫn còn chưa tới thời gian nóng nhất trong năm, Ôn Diệp chính là muốn thừa dịp cái nóng chưa thực sự hoành hành ra ngoài một chuyến cho tâm trạng khuây khỏa.

Đợi đến sau này, ai mời nàng xuất phủ, có đánh chết nàng không đi, mời gậy lười nàng cũng không để ý. Lúc ấy nàng chỉ muốn trốn ở trong phòng, ôm băng qua mùa hạ thôi.

Giờ phút này Ôn Diệp cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, may mắn là nàng gả cho Từ Quốc Công phủ, nếu lúc trước mà chọn nhà mẹ đẻ của Thẩm thị hoặc hàn môn của Ngô gia thì đến hôm nay, ngay cả băng nàng cũng không dùng nổi.

Ngồi ở trong xe ngựa có chút buồn bực, trước khi đi, Ôn Diệp bảo Đào Chi chuẩn bị cho mình một chậu băng đặt ở bên chân.

Cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ dâng lên, Ôn Diệp theo đó cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều.

Tây thị cùng Tụ Hiền Lâu vốn không cùng một hướng, từ Từ Quốc Công phủ đi qua, đi dạo xong Tây thị lại chuyển đến Tụ Hiền Lâu, nếu không làm thì chính là canh giờ Từ Ngọc Tuyên ngủ trưa dậy.

Xe ngựa rất nhanh đã chạy đến trước cửa Tây thị, ra cửa đi dạo phố chứ không phải đi yến tiệc, thế nên để thuận tiện cho cuộc

dạo chơi này, Ôn Diệp đã thay đổi cho mình một thân váy tay hẹp, Từ Nguyệt Gia cũng cởi trường bào và thay bằng loại áo tay rộng thường ngày.

Mặc một thân thanh bào bó tay không làm mất vẻ đẹp của hân, thậm chí khi nhìn lên, nàng còn cảm thấy nam nhân này còn rất có khí chất của một võ tướng.

Sau khi xuống kiệu, Ôn Diệp vừa đi dạo vừa nói chuyện phiếm: "Lang quân lúc trước vì sao lại chọn đi theo con đường khoa cử, công tử của Từ Quốc Công phủ không phải nên đi theo con đường tòng quân sao?"

Tổ tiên Từ Quốc Công phủ đều là dựa vào quân công, mới từng bước từng bước một đạt tới địa vị hôm nay.

Theo hiểu biết của Ôn Diệp, lựa chọn đầu tiên của những hài tử của Từ gia là luyện tập võ thuật, sau đó khi về già sẽ vào trại quân sự để tìm kiếm tương lai.

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng một cái rồi nói: "Nàng làm sao biết, ta không thông võ học?"

Ôn Diệp kinh ngạc: "Lang quân không thông?"

Mới đầu gặp nhau, nàng còn tưởng rằng Từ Nguyệt Gia là người khác của Từ Quốc Công phủ.

Từ Nguyệt Gia: "Hiểu sơ qua mà thôi."

Ôn Diệp không từ bỏ hỏi: "Hiểu sơ qua là bao nhiêu?"

Từ Nguyệt Gia nhàn nhạt giải thích: "Ta khi còn bé thân thể vốn khá yếu, đại phu nói rằng ta vốn không thích hợp để tập võ, nhưng mà tập chút về các chiêu thức của kiếm thì lại có ích cho việc tăng cường sức khỏe."

Ôn Diệp nghe hiểu được, ý tứ là hần biết và có thể thực hiện được một ít chiêu thức, nhưng nếu so với người chân chính biết võ, hần chỉ có thể xem như gỏi thêu hoa.

Khó trách lúc trước tại sao nàng sờ sờ lại thấy hần có cơ bụng, lúc ấy còn nghi hoặc một chút, một người nhiều năm bận rộn công vụ thỉnh thoảng tập thể dục vài cái sao lại có cơ bụng, bây giờ nghĩ lại, hình như nàng đã tìm được câu trả lời cho mình rồi.

Ôn Diệp lại hỏi: "Vậy lang quân bây giờ còn luyện tập nữa không?"

Nàng cũng muốn xem một chút.

Gỏi thêu hoa vốn phân biệt đẹp xấu, nói không chừng Từ Nguyệt Gia là người về trước.

Từ Nguyệt Gia đọc được ý tứ trong đáy mắt nàng, nhất thời dời ánh mắt đi và nói: "Chuyên tâm đi dạo phố."

Ôn Diệp nói thầm: "Nhỏ mọn."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Không cho xem thì thôi, Ôn Diệp cũng không muốn lắm, nàng rất nhanh bị một cái lồng sắt trên quầy hàng hấp dẫn.

Chuyện Từ Nguyệt Gia có luyện tập võ hay không lập tức bị nàng ném ra sau đầu.

Đi dạo chợ Tây xong thì giờ cơm trưa cũng đã qua, lúc này Ôn Diệp mới nhớ tới Từ Nguyệt Gia hình như còn chưa dùng cơm, nàng liền bảo Thu Thạch nhanh chóng lái xe chuyển đường đến Tụ Hiền lâu.

Tự Hiền lâu mỗi ngày đều đầy khách, may mà Ôn Diệp đặt phòng riêng.

Trong phòng bao, chủ quán còn đặt chậu băng, không thể không nói người ta biết buôn bán, mới đầu hạ đã xa hoa bày chậu băng rồi, tửu lâu nhà ai so được với nhà này đây.

Phòng bao đặt từ ba ngày trước, còn có thanh mai* nhưỡng (một loại rượu) mà Tự Hiền lâu vừa mới ra mắt không lâu cũng được đặt cùng ngày.

*Thanh mai: rượu dâu

Chương 238

Bất cứ cửa hàng, tửu lâu nào cũng có quy củ của riêng họ, Tụ Hiền lâu cũng như vậy, một ngày chỉ giới hạn bán hai trăm vò thanh mai nhưỡng, mặc dù có thể đặt trước nhưng nếu sau khi đặt trước quá ba ngày không đến thưởng thức, chủ quán sẽ bán lại rượu cho người khác.

Quá hạn sẽ không chờ.

Phòng bao gần cửa sổ, sau khi Ôn Diệp đi vào liền gọi người tới để mở cửa sổ ra, gió nhẹ thổi vào, bên trong lại có chậu băng hạ nhiệt độ, lúc này mới vừa ý nàng.

Gọi cho Từ Nguyệt Gia vài món ăn thanh đạm, thanh mai nhưỡng mà Ôn Diệp đặt trước cũng được đưa lên bàn cùng lúc.

Nói là một vò, kỳ thật cái vò này rất nhỏ, nếu ở thế giới hiện đại thì đại khái là khoảng một cân.

Loại rượu này không có khả năng gây say nên không sợ có chuyện say rượu làm loạn, hơn nữa tửu lượng của Ôn Diệp cũng tốt, một vò một mình nàng cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Vì lo lắng Từ Nguyệt Gia ít khi uống rượu bây giờ uống lại xảy ra chuyện gì, Ôn Diệp đành bảo tiểu nhị mang thêm một bình trà thanh mai.

Rượu ủ từ thanh mai nên hơi đặc, ngửi qua sẽ thấy có chút chua ngọt, mùi hương tỏa ra khỏi bình, khi uống vào miệng sẽ có mùi thơm dịu nhẹ.

Ôn Diệp lại rót một chén, sau đó giơ về phía Từ Nguyệt Gia nói: "Lang quân, uống một chút không?"

Từ Nguyệt Gia cầm lấy chén sứ đựng trà thanh mai trong tay, sau khi chạm vào nàng, ánh mắt thuận thế rơi xuống chén trà trong tay nàng, cuối cùng lại dời về phía nàng.

Đối diện với tầm mắt của nam nhân, Ôn Diệp lúc này liền tỏ vẻ nói: "Lang quân yên tâm đi, rượu này uống vào không say."

Rượu có mạnh hơn nữa, nàng cũng đã nếm qua rồi.

Hôm nay chỉ là rượu trái cây mà thôi, loại này không làm khó được nàng.

Hơn nữa, thanh mai nhượng vốn thích hợp cho nữ tử uống hơn, thanh mai nhượng ở đây ít nhất có một nửa đều là bán cho các phu nhân có quyền hoặc có tiền ở Thượng Kinh thành.

Chỉ tiếc nàng ở trong phủ ử không ra rượu thanh mai của Tụ Hiền Lâu, uống vào luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nếu không thì nàng cũng không cần từ xa tới nơi này, chỉ vì uống vài chén rượu.

Ôn Diệp không gọi món cho mình vì nàng cảm thấy bản thân không đói bụng lắm.

Nhưng mà mấy món ăn gọi cho Từ Nguyệt Gia cũng không ít, dù sao hần cũng không dùng nhiều nên hơn phân nửa chỗ thức ăn đó vẫn vào trong bụng nàng.

Đồ ăn đã ăn gần hết, một vò rượu còn lại ước chừng khoảng hai chén, Ôn Diệp rót cho mình một chén, còn dư lại một chút, nàng liền để cho Từ Nguyệt Gia: "Lang quân cũng nếm thử xem."

Ngay sau đó lại nói tiếp: "Một chén thôi, không sao đâu."

Lời này giống như đang chặn lời hấn trước.

Làm gì có nương tử nhà ai hào phóng như nàng chứ, không chỉ mời lang quân ăn cơm, mà còn mời lang quân uống rượu ngon nữa.

Mọi thứ ở Tự Hiền lâu đều không phải hàng rẻ, hơn nữa cái nàng đặt là phòng bao nên càng đắt hơn, tất cả những điều này đều là bạc riêng nàng bỏ ra.

Bên ngoài vẫn có tiếng rao hàng vô cùng náo nhiệt, Ôn Diệp thường xuyên nhìn qua nhìn lại vài lần.

Đúng lúc này, Ôn Diệp thoáng nhìn thấy Liêu bộ đầu lúc trước nàng từng gặp mặt một lần đang mang theo vài tên đi theo xuất hiện ở đầu đường.

Mấy người họ vây hai gã nam tử ở giữa đường.

Trong đó có một vị quan hàm hấn là lớn hơn bọn họ, nếu không thì đám người Liêu bộ đầu này còn lâu mới nghe lệnh hấn ta như thế.

Tại thời điểm này, nam nhân kia vừa đá vừa mắng nam nhân mới ngã xuống đất: "Để ta xem ngươi chạy đường nào! Tên trộm thối nhà ngươi!"

Vì phòng bao ở lâu hai nên những gì Ôn Diệp thấy cũng coi như khá rõ ràng, nàng tò mò hỏi Từ Nguyệt Gia: "Lang quân có biết người này không?"

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, tâm mắt nhìn xuống.

Nam tử kia đã ngừng chân, vừa vịn chống nạnh ngẩng đầu

chớp mắt một cái để cho Từ Nguyệt Gia thấy rõ mặt của hắn ta.

Từ Nguyệt Gia trả lời: "Hắn ta chính là Văn Vương."

Gần đây vì để cho Văn Vương ít có cơ hội tiến cung, hoàng đế bảo Vương đại nhân của Kinh Triệu Doãn phái Văn Vương đi điều tra một vụ án trộm cắp.

Bây giờ một tháng trôi qua, xem ra đã phá được án rồi.

Ôn Diệp cảm thấy khá kinh ngạc: "Hoá ra là hắn ta sao?"

Nghe ngữ khí của nàng liền có thể biết nàng không quá tin tưởng lời này, Từ Nguyệt Gia nghi ngờ nói: "Vì sao không thể là hắn ta?"

Chương 239

Ôn Diệp giải thích: "Trước kia nghe nói vị Văn Vương này tham luyện tửu sắc, trăm nghe không bằng mắt thấy, hôm nay được chiêm ngưỡng, quả thật còn rất tuần tú."

Nàng vốn tưởng tượng ra Văn Vương là một nam nhân bụng phệ béo ú.

"Tuần tú?" Ánh mắt Từ Nguyệt Gia liếc về phía nàng, trong miệng nhắc lại hai từ mẩu chốt.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của nam nhân nhà mình, Ôn Diệp nhanh chóng đổi giọng: "Đương nhiên rồi. Nhưng cho dù hần ta có tuần tú cỡ nào thì cũng không bằng một phần vạn của lang quân nha."

Chuyện gì chứ nói chuyện vô mộng ngựa thì nàng được đánh giá là người cực kỳ chuyên nghiệp đấy.

Từ Nguyệt Gia nghe xong không nói tiếp nữa, khóe môi khẽ giật giật.

Sau một lúc lâu, hần gọi tiểu nhị và nói: "Cho một vò thanh mai nhưỡng."

Thần sắc của tiểu nhị khó xử: "Ngại quá khách quan, thanh mai nhưỡng của chúng ta phải đặt trước mới có."

Từ Nguyệt Gia giơ tay đóng cửa sổ lại.

Hắn không muốn làm khó một tiểu nhị nên lời ít ý nhiều: "Ta muốn gặp chưởng quầy của các người."

Tiểu nhị cũng nhìn ra được hai người trước mặt không phải khách nhân bình thường, lúc này liền nói: "Hai vị khách quý kia chờ một lát, tiểu nhân đi tìm chưởng quầy."

Chờ cửa phòng bao lần thứ hai đóng lại, Ôn Diệp liền mở miệng hỏi: "Không phải trước kia lang quân nói không nên uống quá nhiều rượu sao?"

"Không phải nàng thích sao?"

Ôn Diệp nhất thời "thụ sủng nhược kinh, thậm chí còn cảm thấy có chút kinh hãi. Nàng rất muốn hỏi: "Lang quân, chẳng lẽ chàng "trúng tà" gì đó sao?"

Ôn Diệp vẫn chưa liên tưởng được hành vi này của hắn với câu tán dương vừa rồi của mình có liên quan gì với nhau.

Từ Nguyệt Gia cũng không phải là người nông cạn như thế.

Từ Nguyệt Gia: "Tử bất ngũ quái lực loạn thần*."

*Khổng tử không bàn tới chuyện: kì quái, bạo lực, phản loạn, quỷ thần.

Ôn Diệp: "..."

Nàng càng muốn tin rằng trên đời này có ma hơn.

Chưởng quầy Tụ Hiền Lâu tới rất nhanh.

Đối phương họ Đàm.

Đàm chưởng quầy bưng một khuôn mặt tươi cười hòa ái đi tới,

tiểu nhị không biết Từ Nguyệt Gia nhưng không có nghĩa lão ta không biết.

Thấy người trước mặt là Từ Nguyệt Gia, Đàm chưởng quỹ trong lời nói càng thêm khách khí, lão ta nói: "Đàm mỗ ra mắt Từ nhị gia."

Từ Nguyệt Gia khẽ vuốt cằm: "Đàm chưởng quỹ." Không cần Từ Nguyệt Gia nhắc lại, Đàm chưởng quỹ lúc này liền quay đầu nói khẽ với tiểu nhị: "Đi, lấy cho Từ nhị gia thêm một vò thanh mai nhưỡng."

Từ đầu đến cuối Ôn Diệp chỉ im lặng lắng nghe, trong lòng nàng lúc này chỉ có một ý nghĩ, có quyền có thế thật sự rất tốt nha.

Một vò thanh mai nhưỡng vốn dĩ phải đặt trước mới được, mà bây giờ cứ như vậy đặt lên bàn của nàng, Đàm chưởng quỹ rất có ánh mắt nói: "Vậy Đàm ma sẽ không quấy ray Từ nhị gia, Từ nhị phu nhân dùng bữa nữa."

Dứt lời, lão ta liền rón rén rời khỏi phòng bao, cũng tự mình hỗ trợ đóng cửa phòng lại.

Đào Chi canh giữ ở cửa vào giờ phút này không có đất dụng võ.

Thưởng thức rượu mới, Ôn Diệp nhin không được lắc đầu cảm thán: "Lang quân, chàng thay đổi rồi."

Từ Nguyệt Gia ngược mắt: "Nàng rất hiểu ta?"

Ôn Diệp cúi đầu nhìn thoáng qua rượu trong chén rồi nói: "Ít nhất lang quân của trước kia chưa bao giờ lấy quyền thế áp người."

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Chẳng lẽ không phải Đàm chưởng quỹ chủ động bán vò thanh mai nhưỡng này cho ta?"

"Lang quân ở Hình bộ thật sự là đại tài tiểu dụng." Ôn Diệp nói thẳng: "Hẳn là nên đi Hồng Lư tự mới đúng, lúc đàm phán với ngoại tộc nếu có lang quân ở đây, nhất định có thể thu được nhiều cống cho Đại Tấn."

Từ Nguyệt Gia nói: "Chưởng quỹ nơi này đối với ta và nàng là bộ dáng khách khí, cũng không phải bởi vì ta là Hình Bộ Thị Lang, cái lão ta kiêng kỵ chính là Từ Quốc Công phủ phía sau ta và nàng."

Ôn Diệp đặt ly rượu xuống, hơi nghiêng người.

"Cho nên?"

Vẻ mặt của Từ Nguyệt Gia cực kỳ thản nhiên nói: "Cho nên trên bản chất, ta vẫn chưa lấy quyền thế của bản thân áp người khác, thứ làm cho Đàm chưởng quỹ khuất phục chính là thế lực của Từ Quốc Công phủ, mà vị trí Từ gia Quốc công tước từ trước đến nay đều do đích trưởng tử kế thừa."

Ôn Diệp trầm mặc thật lâu, nhợt nhạt lắc đầu nói: "Quả thật là nhân tài khuất phục."

"Huynh trưởng của chàng có biết chàng ở bên ngoài "bôi nhọ" huynh ấy như vậy không?"

Chương 240

Một bữa cơm này đã giúp cho Ôn Diệp chiêm ngưỡng được đáng vẻ nguy biến của nam nhân trước mặt là như thế nào.

Nếu Từ Nguyệt Gia khi trưởng thành là loại người ăn chơi trác táng thì chỉ sợ mười Từ Quốc Công cũng không đủ để cho hắn phá.

Ôn Diệp thở dài, ít nhất nàng và Lục thị vẫn tử muội tình thâm, còn Từ Quốc Công đã lấy được cái gì từ Từ Nguyệt Gia?

Có lẽ chỉ có sự im lặng vô tận đi?

Ôn Diệp đột nhiên cảm thấy nàng nên thay Từ Quốc Công mặc niệm.

Trước khi rời khỏi Tụ Hiền lâu, vị Đàm chương quỹ kia lại nghênh đón hai người lần nữa, vẻ mặt áy náy cười dâng lên một hộp thức ăn nói: "Đây là điểm tâm mới của tiểu điểm bên ta."

Không giống với bánh thanh mai bình thường, cái này có chút giống bánh trung thu bằng mà Ôn Diệp ăn đời trước, lớp vỏ trắng, nếp và hơi mát được bọc trong nhân bánh có hương thanh mai.

Thanh mai chua chua ngọt ngọt, ngày hè ăn vào sẽ không làm cho người ta cảm thấy ngán.

Loại bánh nhân thanh mai da bằng này, số lượng bán mỗi ngày so với bánh thanh mai bình thường còn ít hơn, Tụ Hiền lâu

cũng là lần đầu bán, bởi vì tươi mới cho nên mấy ngày nay đang bán rất chạy, hiện tại có đặt trước thì cũng phải đợi hơn một tháng mới có thể ăn được.

Đàm chưởng quỹ cười lại nói: "Tâm ý nho nhỏ, không thành kính ý."

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia dời khỏi mặt Ôn Diệp nhìn về phía Đàm chưởng quỹ, buông lời khách khí: "Đa tạ Đàm chưởng quỹ."

Đàm chưởng quỹ hơi khom người nói: "Chỉ là một hộp điểm tâm mà thôi, ngài và phu nhân không chê là tốt rồi."

Biết điểm tâm này là đưa đúng rồi, nụ cười trên mặt Đàm chưởng quỹ càng chân thật hơn: "Từ nhị gia, Từ nhị phu nhân, hai vị đi thông thả."

Dĩ nhiên người cầm hộp thức ăn là Từ Nguyệt Gia rồi, thẳng đến khi lên kiệu, Ôn Diệp mới thấp giọng thúc giục: "Mau mở ra."

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn bụng Ôn Diệp, nhất thời cảm thấy hoang mang: "Nàng vẫn còn có thể ăn được thêm sao?"

Ôn Diệp lấy tay che bụng nói: "Hôm nay ta không ăn điểm tâm khác, không sao."

Cái no là cái dạ dày uống rượu rồi ăn thức ăn.

Từ Nguyệt Gia đành phải mở nắp hộp thức ăn ra, tổng cộng có hai tầng, miếng điểm tâm không lớn, một khối chỉ lớn bằng lòng bàn tay trẻ con, một tầng chỉ có sáu khối.

Ôn Diệp lúc này nếm thử một miếng rồi nghiêm túc đánh giá: "Ngon."

Sau đó lại ăn thêm mấy khối nữa, sau khi ăn xong tầng thứ nhất,

Ôn Diệp nhìn sáu khối còn lại, cân nhắc nói: "Những thứ này không bằng giữ lại cho tẩu tẩu đi?"

Từ Nguyệt Gia nghe xong lời này liền nhìn qua, không biết là nghĩ tới cái gì mà khóe môi khẽ nhúc nhích. Chỉ mong nàng thật sự có thể giữ lại.

*

Giờ Thân, phu thê hai người ngồi kiệu xe rớt cuộc cũng trở lại Từ Quốc Công phủ.

Ôn Diệp mang theo hộp thức ăn đi được nửa đường thì tách Từ Nguyệt Gia, nàng muốn đi chính viện một chuyến trước.

Đáng tiếc Lục thị giờ này cũng không ở trong phủ, thời tiết thuận lợi nên các phủ khác đưa tới yến thiếp rất nhiều, Lục thị đi dự tiệc còn chưa về phủ.

Ôn Diệp hiểu rõ liền đưa hộp điểm tâm giao cho Thanh Tuyết, cũng nói cho nàng ấy biết rằng đây là điểm tâm nàng đặc biệt mang về từ Ngọc Phương Viên.

Đồng thời còn lơ đãng nhắc tới chuyện hôm nay nàng cùng Từ Nguyệt Gia đi Tụ Hiền Lâu dùng bữa.

Ngọc Phương Viên cách Tụ Hiền Lâu cũng không gần. Lục thị hỏi phủ muện hơn Ôn Diệp gần hai khắc, hôm nay chính là tiệc thưởng sen của Tĩnh Viễn Hầu phu nhân.

Buổi tiệc xảy ra chút sự cố nên Lục thị mới trở về có chút muện.

Cũng may mọi chuyện đều được giải quyết thỏa đáng.

Lục thị ngồi trong đại sảnh, Bạch Mai dâng trà, Thanh Tuyết đặt điểm tâm Ôn Diệp mang về lên bàn, nàng ấy vừa bưng tới liền

nói: "Đây là điểm tâm Nhị phu nhân mang từ Ngọc Phương Viên về cho phu nhân."

Ôn Diệp hôm nay xuất phủ, Lục thị cũng không biết, nàng ấy nhất thời hỏi lại: "Nhị phu nhân hôm nay xuất môn?"

Thanh Tuyết cung kính nói: "Vâng, cùng Nhị gia đi Tụ Hiền Lâu, Nhị phu nhân nói là hồi phủ vừa lúc đi ngang qua Ngọc Phương viên, thế nên thuận tay mua một hộp về."

Lục thị liếc mắt nhìn điểm tâm trên bàn mà lòng tràn đầy cảm khái, nhưng mà nhị đệ vậy mà cũng xuất môn cùng Ôn Diệp, điều này làm cho Lục thị càng thêm kinh ngạc, nàng ấy nhớ rõ phu quân của mình từng nói Hình bộ gần đây rất bận rộn.

Chương 241

Ra khỏi chính viện, Ôn Diệp muốn nhanh chóng trở lại Tây viện của mình, mới vừa bước vào sân liền nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Từ Ngọc Tuyên.

Cậu bé đang đuổi cổ chờ ở hành lang, thấy nàng cuối cùng cũng trở về, theo bản năng liền cười toe toét, ngay sau đó không biết tại sao khóe miệng lại rũ xuống, thân thể uốn éo, hai tay ôm bụng nghiêng lưng về phía Ôn Diệp.

Đôi mắt thường ngày huyền thuyên chuyển động kia bây giờ lại thỉnh thoảng liếc trộm về phía Ôn Diệp.

Đợi Ôn Diệp đến gần, Từ Ngọc Tuyên còn cố ý nặng nề hừ một tiếng dùng để ai đó biết cậu bé đang rất bất mãn, rất không hài lòng.

Ôn Diệp cầm lấy hộp thức ăn nhẹ trên tay Đào Chi, cười ghé sát vào nói: "Tuyên nhi, nương đặc biệt mang điểm tâm về cho con nè."

Từ Ngọc Tuyên đứng ở cửa sổ thư phòng phía tây, Từ Nguyệt Gia đang lật xem công văn trong thư phòng thì nghe được giọng nói của người nào đó, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Ôn Diệp khom lưng mở nắp hộp thức ăn ra.

Dưới cửa sổ, Từ Ngọc Tuyên vẫn bĩu môi oán trách: "Tuyên nhi chờ nương đã lâu lắm rồi, vậy mà nương lại không có ở đây, nương gạt người, ho

Ôn Diệp không giải thích mà trực tiếp cầm lấy miếng bánh nhân thanh mai duy nhất còn sót lại trong hộp thức ăn đưa đến bên miệng của Từ Ngọc Tuyên, nàng dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con: "Tuyên nhi nếm thử trước ha."

Từ Ngọc Tuyên há mồm: "Con không - -"

Sau đó liền không cẩn thận cắn rớt một miếng nhỏ.

Những lời tố cáo còn lại theo miếng điểm tâm này cùng nhau tiến vào trong bụng cậu bé.

"Ăn ngon không?" Ôn Diệp cười hỏi.

Từ Ngọc Tuyên miệng còn đang động, nghe được Ôn Diệp hỏi, theo bản năng trả lời: "Ăn ngon."

Ôn Diệp giao hơn phân nửa khối còn lại cho cậu bé, sau đó còn nói: "Đây là do nương xếp hàng dài thật dài để mua về đây, chỉ có một khối này thôi, chính nương cũng không nỡ ăn."

Từ Ngọc Tuyên nhìn điểm tâm trên tay chằm chằm như muốn trả lại ngay tại chỗ vậy: "Nương cũng ăn đi"

Ôn Diệp nhìn dấu vết nước miếng mơ hồ ở chỗ điểm tâm bị cắn mà quyết đoán lắc đầu, kiên định cự tuyệt: "Tuyên nhi ăn đi, nương không đói bụng."

Từ Ngọc Tuyên cúi đầu lại cắn một miếng, sau khi ăn xong một miếng điểm tâm, khóe miệng nhếch lên thật cao.

Hiển nhiên là nhóc con đang rất cao hứng.

Hài tử này thật dễ dỗ, Ôn Diệp thầm nghĩ, may mà nàng còn chứa lại một miếng.

Vốn là nghĩ để lại sáu khối điểm tâm kia mang về cho Lục thị nếm thử cảm giác mới mẻ, ai ngờ đường hồi phủ quá dài, nàng nhịn không được liên đá đưa gần hết.

Sau đó đành phải chuyển đường đến Ngọc Phương Viên mua một hộp điểm tâm khác. Cũng may điểm tâm của Ngọc Phương Viên tinh xảo như nhau, Lục thị hẳn là sẽ thích.

Ôn Diệp không biết chính là, Lục thị vừa nếm thử hai khối điểm tâm nàng mang về, sau khi uống hai chén trà nhỏ thì Từ Quốc Công cũng mang theo điểm tâm Ngọc Phương viên trở về chính viện.

Vô hình trung, hình tượng của nàng trong lòng Từ Quốc Công lại "kém" đi một chút.

*

Từ lần trước cùng Từ Nguyệt Gia đi Tụ Hiền Lâu, Ôn Diệp không xuất phủ nữa, trời càng ngày càng nóng, cũng may Từ Quốc Công phủ là loại hàng thật giá thật, nàng lại có đui Lục thị để ôm nên thoải mái hơn nhiều.

Trong phòng mỗi ngày đều được cung cấp băng không ngừng, một ngày trôi qua, cả gian phòng đều lành lạnh.

Ôn Diệp hiện giờ ngay cả viện tử cũng rất ít ra ngoài, nếu ra ngoài thì tất nhiên là chỉ có đi chính viện, còn lý do thì chỉ có đến nói chuyện phiếm với Lục thị mà thôi.

Hôm nay Lục thị sai người đưa tới một giỏ đầy những quả vải tươi, Ôn Diệp dùng nó làm một món nước lạnh vải dương mai.

Đưa đến chính viện ba chén, số còn lại nàng thừa dịp Từ Ngọc Tuyên còn đang ở chỗ Hứa Bách Lễ đi học, trước khi Từ Nguyệt

Gia hồi phủ liền uống một nửa.

Trời nóng, bữa tối đa phần đều là đồ ăn nguội, còn lại mấy món ăn nóng cũng đều là đồ ăn tương đối thanh đạm.

Ôn Diệp bảo Đào Chi múc cho hai cha con mỗi người một bát.

Ngón tay út của Từ Ngọc Tuyên tò mò chạm vào vách bát, ngạc nhiên nói: "Lạnh quá!"

Ôn Diệp nói tiếp: "Nhưng mà uống ngon."

Kỳ thật một chén này của Từ Ngọc Tuyên chỉ là hơi ướp lạnh một lát thôi chứ không phải loại rất lạnh.

Nhưng đối với Từ Ngọc Tuyên cho tới bây giờ chưa từng trải qua cảm giác sờ vào băng mà nói thì như này đã đủ lạnh rồi.

Cậu bé nhìn trước mặt mình và cha đều có liền hỏi: "Nương không có?"

Chương 242

"Nương có." Ôn Diệp trực tiếp chuyển bát canh đựng đồ uống lạnh đến trước mặt mình trả lời: "Nương uống phần còn lại."

Từ Ngọc Tuyên đối với "lượng" vẫn còn mơ màng, nhận thức còn chưa rõ ràng lắm, nhưng cậu bé biết "còn lại" là có ý gì.

Nương làm sao có thể uống hết phần còn lại đây, Từ Ngọc Tuyên nhìn trái nhìn phải, giống như cuối cùng đã hạ quyết định: "Cha cùng nương thay đổi."

Đúng vậy, cái bát của cha nhìn thế nào cũng thấy nó ngon hơn bát của mình nhiều.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp ghen cười ra tiếng cự tuyệt: "Cha con là người đứng đầu một nhà, đi sớm về trễ, kiểm điểm tâm cho Tuyên nhi ăn thì sao có thể uống phần còn lại chứ."

Từ Ngọc Tuyên nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầu: "Vậy lấy của Tuyên nhi đổi cho nương được không?"

Sau khi nói xong, cậu bé đem chén nước đá trước mặt mình hướng về phía Ôn Diệp, dịch một chút.

Ánh mắt đuổi theo, tràn đầy không nỡ.

Ôn Diệp tiếp tục nói: "Tuyên nhi mỗi ngày đều phải đọc sách cũng rất vất vả, cũng không thể uống."

Từ Ngọc Tuyên đành phải hỏi: "Vậy, vậy ai uống?"

Ôn Diệp rất tự mình hiểu lấy nói: "Đương nhiên là nương, chỉ có nương mỗi ngày không có việc gì làm, ăn không ngồi rồi, uống đồ thừa là điều mà nương nên làm."

Từ Ngọc Tuyên do do dự dự thật lâu mới nói: "Vậy lần sau, con cùng nương đổi."

Ôn Diệp gật đầu: "Được, lần sau chúng ta đổi."

Lần sau bát lớn để cho mình trước là được.

Sau bữa ăn còn có dưa hấu, Từ Ngọc Tuyên được cắt cho một miếng nhỏ, ăn xong liền cảm thấy mỹ mãn trở về tiểu viện của mình.

Từ Nguyệt Gia ăn hai miếng, Ôn Diệp thì chờ Từ Ngọc Tuyên rời đi liền ôm nửa quả dưa hấu còn lại, dùng thìa gỗ chậm rãi múc ăn.

Dưa hấu này là trồng ở thôn trang ngoại ô kinh thành, sáng sớm đã được đưa vào phủ, ướp lạnh rồi ăn quả thật rất ngon miệng.

Ngọt thì đủ ngọt, chỉ là so với trước kia ăn ở Ôn gia, nàng cảm thấy hình như dưa này vẫn kém một chút.

Không thể không nói, Ôn nhị thúc đọc sách không được, nghiên cứu trồng dưa ngược lại lại có chút thành tựu, giờ này khắc này Ôn Diệp mới phát hiện miệng mình bị nuôi đến kén ăn mất rồi.

Ăn xong nửa quả dưa hấu, Ôn Diệp vẫn nhớ đến những quả dưa trước kia được ăn ở Ôn gia.

Nghĩ tới nghĩ lui, tâm động không bằng hành động, Ôn Diệp nói:

"Lang quân, lại đây giúp ta một việc."

Từ Nguyệt Gia đến gần mới phát hiện Ôn Diệp muốn hẩn giúp nàng mài mực.

Ôn Diệp chủ động giải thích: "Ta có vị một nhị thúc, quê ở Tô Châu, thúc ấy trồng dưa hấu ngon hơn dưa này nhiều."

Tính ngày, dưa hấu ở quê nhà Tô Châu cũng nên vận chuyển đến Thượng Kinh thành rồi.

Lúc này nàng viết thư về vừa đúng lúc.

Từ Nguyệt Gia trầm mặc một hồi, sau đó liền hỏi: "Dưa hôm nay không đủ ngọt?"

Ôn Diệp lắc đầu nói: "Cũng không phải."

Nàng lười giải thích nên chỉ nói: "Hai ngày nữa, chờ lang quân tự mình nếm qua, chàng sẽ hiểu ngay thôi."

*

Năm nay tiểu thúc thuê hẩn một đội xe đưa tới hơn mười xe dưa và trái cây, Thẩm thị dựa theo lệ thường phân cho các viện một ít, số còn lại trước hết bỏ vào trong kho phòng.

Làm xong những việc này, bà ấy mới đi xem thư Ôn Diệp đưa tới.

Sau khi xem xong, Thẩm thị trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng vẫn phân phó Hàn ma ma cho phép các cô nương xuất giá trong phủ chuẩn bị một phần dưa và trái cây từ quê nhà Tô Châu chuyển tới rồi phái người đưa qua.

Lúc Ôn Diệp nhận được dưa hấu từ người được Thẩm thị phái đưa tới thì đã là ba ngày sau.

Ước chừng phải mang tới khoảng năm sáu quả, so với suy nghĩ cùng dự tính trước kia của nàng còn nhiều hơn, Ôn Diệp bảo Đào Chỉ tìm hai nha hoàn mang hai quả trong số đó đến chính viện.

Còn lại hai giỏ là hoa quả khác, trong phủ không thiếu nên Ôn Diệp cũng không định đưa qua.

Lục thị nhận được hai quả dưa hấu lớn thì rất kinh ngạc, Từ Cảnh Lâm cũng vừa lúc ở đây, cậu nhóc ôn ào muốn ăn.

Lục thị liền cho cắt cho hai người mỗi người một miếng.

Hai mẹ con mỗi người ăn một miếng, Từ Cảnh Lâm vốn là hài tử kén ăn, vậy mà hôm thoáng cái đã ăn xong phần của mình, cậu nhóc nói: "Nương ơi, quả này ăn ngon hơn quả hôm qua."

Lục thị cũng cảm thấy như vậy, thế nên đã cho người đi hỏi thăm một chút. Sau đó mới biết được đây là dưa do nhị thúc của Ôn Diệp tự tay trồng, hay nói cách khác chính là từ Tô Châu xa ngàn dặm ngoài kia vận chuyển đến Thượng Kinh thành.

Chương 243

Lục thị không nhìn được mà nói với Tiễn ma ma ở bên cạnh: "Ta nhớ Dương Châu cách Tô Châu cũng không xa lắm"

Tiến ma ma nghe hiểu thâm ý trong lời nói của Lục thị, bà ấy suy nghĩ một chút mới dám nói: "Tam lão gia thân thể không tốt, phu nhân, ngài cũng biết chuyện này đi."

Nếu không thì đã không bỏ Thượng Kinh thành một mình mà trở về quê nhà Dương Châu dưỡng lão.

Để Tam lão gia đi trông dưa, thật sự làm khó người quá rồi....

Bị ma ma hầu hạ bên cạnh nhiều năm nhìn thấu tâm tư, Lục thị cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Để cho Tam thúc với thân thể không tốt của ông ấy đi quan tâm chuyện trồng dưa hấu, quả thật là có chút hoang đường.

Lục thị liếc mắt nhìn tiểu nhi tử đã ăn sang miếng dưa hấu thứ hai, nàng ấy dừng một chút rồi nói: "Chúng ta để hai hạt của giống dưa này lại, sang năm để Trần trưởng thôn trang thử xem."

Tiến ma ma không tiếng động cười cười đáp: "Vâng."

Hiện giờ thoát nhìn qua trông phu nhân có vẻ tràn đầy sức sống hơn so với trước khi lấy chồng nhiều.

Dưa hấu này quả thực rất ngọt, không kém gì so với trang trại

của Từ Quốc Công phủ, thậm chí còn cảm thấy ngọt hơn, nhiều nước hơn, Lục thị cảm nhận được tâm ý của Ôn Diệp cũng nhin không được suy nghĩ, Thẩm thị thật sự là một vị mẫu thân tốt.

Khó trách tại sao lại có thể nuôi được đệ muội tốt như thế.

Ôn Diệp mang theo mấy giỏ hoa quả trở lại Tây viện, Tây viện có một hầm băng nhỏ, không lớn lắm nhưng cũng đủ để Ôn Diệp ướp lạnh trái cây và nước trà vào mùa hè.

Có thể nói nàng là người đầu tiên trong phủ được tự do sử dụng nước đá, ngay cả Lục thị khi dùng cũng phải cân nhắc trước sau.

Giờ này, Từ Ngọc Tuyên vẫn còn đang đi học, Ôn Diệp bảo Đào Chi đi lấy chút thêm chút băng để nàng làm sinh tố dưa hấu.

Đào Chi vâng vâng dạ dạ, sau đó lại như nhớ ra điều gì liền quay qua hỏi: "Vậy bữa sáng tiểu thư muốn ăn gì?"

Đêm qua trời có một trận mưa to nên sáng nay không còn oi bức như trước, Ôn Diệp hiếm khi nào ngủ nướng được trong ngày hè, bởi vậy đồ ăn sáng nàng còn chưa kịp dùng.

Ôn Diệp suy nghĩ một chút nói: "Ta đột nhiên muốn ăn chút đồ nướng."

Đồ uống lạnh và đồ nướng mới là sự kết hợp tuyệt vời.

Lúc này Ôn Diệp không có ý định tự mình động thủ, mà là bảo phòng bếp nướng xong sẽ đưa vào, đến lúc đó một miếng thịt nướng lại một miếng dưa hấu ngọt ngào tươi mát.

Ài, cuộc sống mà, nhà mình giàu, phải hưởng thụ.

Chờ đồ nướng cùng sinh tố dưa hấu đều được bày lên bàn thấp, Ôn Diệp nằm ở trên ghế dựa để Đào Chi ngồi ở bên kia, đọc thoại

bản cho nàng nghe.

Vân Chỉ thì ngồi ở bên cạnh chậu băng nhẹ nhàng phe phẩy quạt, quạt khí lạnh đến trước mặt Ôn Diệp. Thật thoải mái.

Đây mới là cuộc sống chứ.

Sau khi ăn uống no đủ, Ôn Diệp mới nhớ tới gì đó, nàng nói: "Đúng rồi, đợi lát nữa lang quân hồi phủ, nhớ đưa một chén qua đó."

Vân Chỉ: "Nô tỳ nhớ kỹ."

Ôn Diệp lại nói: "Dùng chén dưa hấu mà nương ta đưa tới ấy."

"Nhưng mà tặng một chén nhỏ là được, đừng mang nhiều quá."

Nàng chính là muốn cho Từ Nguyệt Gia nếm thử xem rốt cuộc dưa hấu nhà ai ngọt hơn, một chén nhỏ là đủ rồi, nhiều hơn nữa, nàng sẽ không đủ ăn mất.

Vân Chỉ phải ngơ ngác mất một lúc lâu mới đáp lại: "Vâng."

Ngũ khí có chút bất đắc dĩ.

Còn Đào Chi ở một bên thừa dịp lật sang trang mà cười trộm.

Vì bữa sáng ăn muộn nên bữa trưa tất nhiên cũng phải xê dịch về phía sau một chút.

Ôn Diệp phân phó cho phòng bếp nhỏ giữa trưa làm chút mì lạnh, có một mình nàng dùng bữa nên không cần bày ra quy củ gì. Mì lạnh cay cay với bánh bao nhân thịt, nhân thịt của bánh bao của nàng chỉ có thịt kho tàu và ớt xanh băm nhỏ trộn cùng nhau.

Canh thì không cần, nàng có sinh tố dưa hấu rồi.

Có dưa có nước có đủ thứ nên ngộ thiện liên tục được nàng ăn như vậy mấy ngày liền.

Chỉ là mấy ngày sau đó, bánh bao nhân thịt da lạnh đổi thành cái khác, cái gì mà bánh cuốn ăn kèm với nước sốt cay, nộm gà xé sợi, gà mỡ hành không xương, chân gà sốt cay,...

Chỉ cần có điều kiện có thể làm được thức ăn ngon, Ôn Diệp đều để cho Hồng Hạnh làm.

Vì có một người ăn nên không cần làm quá nhiều, trên cơ bản Hồng Hạnh một mình cũng có thể làm được.

Chương 244

Từ Nguyệt Gia mấy ngày gần đây có chút bận rộn, từ lần trước nàng đưa một chén sinh tố dưa hấu tới, hắn liền trả lại một cái trâm cài tóc ánh vàng rực rỡ, mấy ngày tiếp theo Ôn Diệp đều không nhìn thấy bóng người đâu.

Nghe Lục thị nói Từ Nguyệt Gia bận là vì vụ án Thánh thượng giao cho hắn đã có một chút manh mối.

Đoán chừng là thổi gió bên tai, nghe ngóng được từ chỗ Từ Quốc Công.

Lục thị thậm chí còn ám chỉ với nàng, nếu như muốn biết nhiều hơn thì học nàng ấy thử xem.

Ôn Diệp ngược lại cũng biết thổi gió bên gối, nhưng vị này khi ở trong phòng nàng thì không nói, một khi bận rộn thì đến nhà cũng không về, nàng muốn thổi cũng không có cơ hội.

Hôm nay, Ôn Diệp cứ theo lẽ thường bảo phòng bếp nhỏ chỉ chuẩn bị bữa tối cho nàng và Từ Ngọc Tuyên, kết quả vừa mới phân phó xong thì Từ Nguyệt Gia đã trở lại.

Hiếm thấy vậy, trời còn chưa tối đâu.

Nàng không thể làm gì khác hơn là bảo Đào Chi đi nói một tiếng.

"Lang quân đã trở lại." Gần đây tâm tình Ôn Diệp không tệ, thậm chí nàng còn chủ động rót cho nam nhân chén trà.

Từ Nguyệt Gia nhìn thấy động tác này của nàng thì hơi ngơ người, hần ngược mắt nhìn: "Có việc gì à?"

Ôn Diệp bưng chén trà trong tay, ánh mắt có chút mờ mịt khi nghe được câu hỏi kia: "Không có."

Từ Nguyệt Gia lúc này mới yên tâm tiếp nhận trà cúi đầu uống.

Sau khi phản ứng lại lời của Từ Nguyệt Gia là có ý gì, khóe miệng Ôn Diệp giật một cái.

Nàng hoài nghi Từ Nguyệt Gia đang cố ý.

Lúc này Từ Ngọc Tuyên cũng ôm quả cầu mây tiến vào muốn Ôn Diệp chơi cùng mình.

Cầu mây này là thứ lần trước Ôn Diệp cùng Từ Nguyệt Gia ra ngoài chơi, thuận tay mua ở chợ Tây.

Thấy Từ Ngọc Tuyên thích nên tặng cho cậu bé.

Ôn Diệp tiếp nhận cầu mây, giờ này bên ngoài còn nóng cho nên nàng không muốn đi ra ngoài chơi.

Nhìn chằm chằm quả cầu mây trong chốc lát, Ôn Diệp giơ tay ném quả bóng về phía thư phòng phía tây, sau đó cúi đầu nói với Từ Ngọc Tuyên: "Mau đi nhặt."

Từ Ngọc Tuyên còn chưa từng chơi qua trò nào như vậy, mặc dù cảm thấy có chỗ nào đó là lạ nhưng đôi mắt tròn vẫn không thể nhìn được mà sáng lên, hài tử lập tức "bịch bịch bịch chạy chậm qua nhặt quả cầu vừa bị ném.

Sau khi quay lại không cần Ôn Diệp nhắc nhở đã giơ bóng về phía nàng.

Ôn Diệp tiếp nhận quả bóng, đợi một lát lại ném đi.

Từ Ngọc Tuyên lại đi nhặt, bước chân cực kỳ vui vẻ.

Thừa dịp này, Ôn Diệp quay đầu nhìn về phía Từ Nguyệt Gia, ngử khí thương lượng nói: "Lang quân à, nhất định phải đợi đến cuối năm mới dạy thêm cho Tuyên nhi sao?"

Từ Nguyệt Gia: "Tuyên nhi hiện giờ không biết chữ nhiều, lúc này nếu tăng tiết thì sẽ thành làm nhiều công ít (làm nhiều nhưng hiệu quả không cao)." Từ Ngọc Tuyên lại một lần nữa nhặt bóng trở về, thấy mẫu thân chưa làm gì liền thúc giục: "Mẫu thân, còn muốn ném-"

Ôn Diệp tiếp tục ném, nàng vẫn không buông tha nói: "Lang quân, chàng nhìn lại một chút đi, thật sự không có cân nhắc chút nào sao?"

Đã ngốc thành như vậy rồi.

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn đứa con trai nhỏ nhà mình đang chạy vào thư phòng nhặt bóng cười ngốc nghếch mà vô cùng bình tĩnh nói: "Thiên phú không thể cưỡng cầu."

Trong lòng Ôn Diệp tiếc nuối, nàng không có cách nào đành thu hồi ánh mắt, đang định nói tiếp thì Từ Ngọc Tuyên đã nhặt cầu trở và.

Nàng đang muốn nhận lại thì Từ Ngọc Tuyên lại ôm quả cầu vào lòng.

Sau đó Ôn Diệp liền nghe đứa con trai tiện nghi trước mặt nói: "Nương, đến lượt con ném đi!"

Ôn Diệp: "..."

Đúng như dự đoán của bản thân, khoe môi Từ Nguyệt Gia khẽ cong vài lần, sau đó vẫn tiếp tục bình tĩnh uống trà.

Đây là điển hình cho câu nói tự lấy đá đập vào chân mình.

Ôn Diệp thở dài nói: "Tuyên nhi, không bằng để cha con chơi trước?"

Từ Ngọc Tuyên khó hiểu: "Tại sao vậy?"

Ôn Diệp nói: "Tuyên nhi còn nhớ rõ lễ mừng năm mới tế tổ không, cha cùng nương ai dâng hương trước không?"

"Là cha!" Từ Ngọc Tuyên lớn tiếng nói.

Ôn Diệp: "Đúng như thế, vậy nhật bóng cũng nên là ai trước nhỉ?"

Từ Ngọc Tuyên chủ động nói tiếp: "Là cha trước!"

Chương 245

Vừa dứt lời, cậu bé liền cam quả bóng trong tay giơ lên trước mặt Từ Nguyệt Gia, sau đó nói: "Vậy phụ thân, người tới trước đi-"

Từ Nguyệt Gia: "... " Cảm ơn, nhưng mà hẳn thật sự không cần chơi trò này đâu!

Cuối cùng, bởi vì thành công kéo người xuống nước nên tâm trạng Ôn Diệp thoải mái không thôi.

Làm người ném bóng hai lần, lúc Từ Ngọc Tuyên đi rửa tay trên mặt đều mang theo nụ cười.

Từ Nguyệt Gia đang lau tay đột nhiên nói: "Chuyện nàng vừa nói, ta có thể thử một lần."

Ôn Diệp đã sớm quên mình lúc trước đã đề cập qua cái gì.

Nàng ngẩng đầu hỏi: "Cái gì có thể thử một lần?"

Từ Nguyệt Gia thả khăn trở lại, ánh mắt nhìn về phía nàng, giọng nói có chút nghiêm túc: "Tăng tiết."

Còn về phần tăng tiết cho ai ư, đương nhiên là Từ Ngọc Tuyên rồi.

Ôn Diệp sau khi phản ứng lại, nhin không được cười ra tiếng.

Từ Ngọc Tuyên rửa tay xong đi tới thấy Ôn Diệp đang cười, vừa

tò mò lại vừa nghĩ hoặc: "Nương đang cười cái gì vậy?"

Cười đủ rồi Ôn Diệp mới nói tiếp: "Không có gì, là cha con có chuyện muốn hỏi con mà thôi."

Từ Ngọc Tuyên vừa nghe xong lập tức nhìn về phía Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia dừng một chút liên hỏi cậu bé: "Hứa lão sư đối với con như thế nào?"

Từ Ngọc Tuyên hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang cận kề chỗ mình, rất ngây thơ trả lời: "Lão sư đối với Tuyên nhi rất tốt, chưa bao giờ làm gì xấu cả."

Từ Nguyệt Gia khẽ vuốt cằm: "Rất tốt."

Từ Ngọc Tuyên tỉnh tỉnh mê mê, rất tốt là tốt đến mức nào vậy nhỉ!?

*

Thời gian dùng bữa tối, Ôn Diệp lại chuẩn bị đồ uống lạnh, mà trước mặt Từ Ngọc Tuyên là một chén nước dưa hấu nhỏ.

Về phần Từ Nguyệt Gia, không biết là phòng bếp nhỏ bận rộn quên mất hay là sao mà hắn chỉ có canh uống.

Từ Nguyệt Gia thoáng nhìn băng trong chén nàng mà khẽ nhíu mày: "Nàng mấy ngày nay đều ăn như vậy?"

Ôn Diệp nhìn theo ánh mắt của hắn, tam mắt nhìn xuống rồi hỏi: "Lang quân nói là đồ uống lạnh này?"

Từ Nguyệt Gia gật đầu: "Ừ"

Ôn Diệp trả lời: "Loại thời tiết này nếu không có nó, ta ăn không ngon, lang quân chẳng lẽ không phát hiện mấy ngày nay ta đã gây đi sao?"

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng một lúc lâu vẫn không nói chuyện.

Ôn Diệp lúc này cũng sờ phần thịt mềm bên hông mình, thoáng xấu hổ nói: "Mặc dù gây đến không rõ ràng." Từ Nguyệt Gia thu hồi ánh mắt: "Băng ẩm hàn lãnh, nàng mỗi ngày uống nhiều như vậy không tốt, coi chừng thân thể không khỏe."

Hắn lại nói tiếp: "Tuy là mùa hè có chút nóng bức nhưng cũng không nên dùng quá nhiều như vậy."

"Ta biết, ngày mai ta sẽ không uống."

Sự quan tâm trong lời nói của Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp nghe ra được là thật hay là giả.

Vừa lúc dưa hấu Thẩm thị đưa tới cũng đã ăn xong.

Trước hết dùng một ngày, ngày kia lại đổi khẩu vị khác.

"Lang quân yên tâm, thân thể ta rất tốt."

Kết quả là đêm hôm đó, nàng đã bị vả mặt.

Ôn Diệp bị đau đến tỉnh lại, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nằm lung tung liền nắm được một bàn tay, lúc này nàng mới nhớ tới hôm nay Từ Nguyệt Gia ngủ lại Tây viện.

Ôn Diệp vội vội vàng vàng lay động đối phương: "Từ Nguyệt Gia, ta đau."

Từ Nguyệt Gia nghe thấy liền lập tức tỉnh lại.

Nương theo ánh sáng yếu ớt, Từ Nguyệt Gia thấy được một khuôn mặt tái nhợt.

Hắn nhướn mày: "Đau ở đâu?"

Ôn Diệp sờ soạng vị trí dạ dày, vẻ mặt thống khổ nói: "Nơi này..."

Từ Nguyệt Gia tận lực để cho nàng nằm thẳng, tiếp theo tay đặt lên chỗ đau của nàng, nhẹ nhàng chậm rãi mát xa.

Ấn một hồi lại hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

Ôn Diệp gật đầu lại lắc đầu: "Khá hơn một chút, nhưng vẫn đau."

Tay Từ Nguyệt Gia hơi dời xuống, lòng bàn tay ấm áp đặt lên bụng nàng tiếp tục xoa bóp theo một hướng.

Không biết qua bao lâu, Ôn Diệp cảm giác mình đã bình tĩnh lại, thậm chí còn có tâm tình tò mò: "Lang quân vậy mà còn biết cả y thuật?"

Từ Nguyệt Gia tiếp tục xoa bóp và nói: "Xem qua mấy quyển sách y, có đọc lướt qua."

Ôn Diệp yếu ớt nói: "May mà có lang quân ở đây."

Từ Nguyệt Gia thấy sắc mặt nàng chuyển biến tốt đẹp mới dừng động tác trên tay mình lại.

Lần đầu tiên dùng ngữ khí không cho phản bác nói chuyện với nàng: "Bắt đầu từ ngày mai, cấm uống đồ lạnh."

Ôn Diệp thiếu chút nữa đã ngồi dậy: "Cái này không có liên quan đến chuyện đồ uống lạnh mài"

Từ Nguyệt Gia không đáp lại mà chỉ nói: "Đứng lên, ta đỡ nàng

đi một chút."

Ôn Diệp lại rụt về: "Đã không còn đau nữa."

Chương 246

Từ Nguyệt Gia cũng không cưỡng cầu, chỉ là vẫn nhìn nàng như vậy.

Ôn Diệp bị nhìn đến chột dạ, đành phải nói: "Ta đi là được chứ gì."

Hình như đi thế này thoải mái hơn nhiều, được vài bước, Ôn Diệp trộm liếc mắt nhìn nam nhân mặt không chút thay đổi.

Vốn tưởng rằng chuyện đau bụng có thể dễ dàng bỏ qua, kết quả Từ Nguyệt Gia lại giống như nghe được tiếng lòng của nàng.

Ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm về phía nàng nói: "Ngày mai ta sẽ nói chuyện nàng đau bụng cho đại tẩu biết."

Ôn Diệp: "..."

Ngay cả cơ hội giấy giụa cũng không cho.

Từ Nguyệt Gia thật đúng là tinh chuẩn bắt được bảy tấc của nàng mà.

Nói cho Lục thị, nàng sợ là bản thân sẽ từ người duy nhất được sử dụng bằng một cách tự do trở thành người duy nhất trong Từ Quốc Công phủ không được dùng bằng vào mùa hè mất.

Mang theo lo lắng này, Ôn Diệp vừa nằm xuống mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lần này, hình như nàng còn mơ một giấc mộng, trong mộng Từ Nguyệt Gia đi chính viện cáo trạng, sau đó Lục thị liền đi tới Tây viện thu hồi tất cả chậu băng trong phòng nàng.

Hầm băng nhỏ ở Tây viện cũng bị khóa theo, chìa khóa chỉ có một cái cũng ở trong tay Lục thị.

Nàng không lấy được chìa khóa còn bị nhốt trong lồng lửa một thời gian.

Ôn Diệp bị dọa tỉnh, giấc mơ này quá kinh khủng.

Kết quả nàng mới vừa lấy khăn lau mồ hôi trên trán thì chợt nghe thấy giọng nói trong mộng xuất hiện ở ngoài rèm.

Lời nói giống hệt như trong mộng: "Mau, chuyển những chậu băng này đi."

Khăn bông trong tay Ôn Diệp rơi xuống.

Xong rồi, cơn ác mộng sắp trở thành sự thật rồi....

Không đợi Ôn Diệp vén rèm lên nhìn xem có phải cùng một người trong mộng hay không thì người vừa nói chuyện đã vén rèm lên trước nàng một bước.

Ôn Diệp lộ ra một khuôn mặt đầy mồ hôi suy yếu, nàng cố gắng giả bộ "Ta rất có tinh thần", cười lên: "Sao tẩu tẩu lại tới đây?"

Lục thị không còn ôn hòa như trước, từ đầu đến cuối nhíu mày nói: "Nếu ta không đến, phòng ngươi sẽ trở thành cái hầm băng mất."

Bộ dáng Lục thị tức giận cùng bộ dáng Từ Nguyệt Gia tức giận thật giống như tử đệ ruột, Ôn Diệp chợt dạ cúi đầu nói thâm: "Không đến mức đó chứ""

"Người còn muốn đến mức nào?" Lục thị ngồi vào mép giường, tức giận nói: "Nhìn người đi, một đầu đầy mồ hôi kìa."

Đưa tay chạm vào trán lại phát hiện da đầu nàng vô cùng lạnh lẽo. Ôn Diệp học được ánh mắt tội nghiệp bình thường của Từ Ngọc Tuyên, cố gắng khiến Lục thị đau lòng: "Tẩu tẩu-"

Lục thị quả thật có chút đau lòng, vì thế đành nói: "Ta đã dặn dò các tỷ nữ bà tử trong viện rồi, mấy ngày kế tiếp không cho phép đặt chậu băng trong phòng."

Ôn Diệp: "II"

Quả thực là sét đánh giữa trời quang.

Nàng ấy vội vàng ngăn lại: "Vậy thì nóng lắm."

Lục thị lại nói: "Người yên tâm, ta sẽ cho người thêm mấy nha hoàn, ban ngày để các nàng thay phiên phe phẩy quạt cho người."

"Nếu không phải sáng nay Nhị đệ đến chính viện nói với ta, có phải người vẫn muốn gạt ta hay không? Ta cũng không biết người mấy ngày nay từng bữa từng bữa đều dùng đồ uống lạnh thay canh, dưa hấu kia đã có tính lạnh rồi, người còn lấy nó làm đồ uống lạnh, một bữa còn uống tận vài chén, có phải người không muốn sống nữa không."

Từ Nguyệt Gia, đồ nhỏ mọn hay cáo trạng này.

Ánh mắt Ôn Diệp nhìn về phía sau Lục thị như muốn nói gì đó, Lục thị ngắt lời nàng nói: "Đừng tìm nữa, hai tỷ nữ kia của người đã cam đoan với ta, lúc ta không có ở đây sẽ thay ta nghiêm khắc giám sát người."

Hai kẻ phản bội nhỏ này.

Ôn Diệp bị "quở trách" giống như một con chim ngốc bị một trận mưa to tưới đến thất linh bát lạc, nàng cảm giác mình lại có thêm một mẫu thân nữa rồi.

Lục thị nói còn chưa xong: "Đại phu lập tức đến, đau bụng không phải chuyện nhỏ, phải uống mấy thang thuốc."

"Uống thuốc?!" Giọng nói của Ôn Diệp đột nhiên lên cao, sau khi thấy bản thân quá thất thố, nàng liền nhỏ giọng thương lượng: "Tau tẩu, ta không cần băng nữa, thuốc có thể không uống không?"

Thuốc Đông y nấu như gì ấy, vị thì giống như mướp đắng, mùi thì hắc hắc kinh kinh, nó chính là kẻ thù truyền kiếp của nàng, từ đời trước đến đời này.

"Không được." Lục thị cự tuyệt rất dứt khoát: "Ta một ngày là tẩu tẩu của ngươi, liền có thể quản ngươi một ngày."

Ôn Diệp tâm chết như tro tàn.

Một lát sau đại phu tới, cách một bức màn bắt mạch cho Ôn Diệp, sau đó dứt quãng nói ra bảy tám phần liên quan đến bệnh tình.

Chương 247

Ôn Diệp hoài nghi ông ấy bị Lục thị thu mua trước, nàng nào có nhiều tật xấu như vậy.

Ngay cả trước kia nàng thích ngủ muộn cũng tính là một tật xấu.

Lục thị sau khi nghe đại phu thuật lại, mi tâm xinh đẹp càng nhúu chặt hơn, nàng ấy bảo Tiển ma ma dẫn đại phu đi ra ngoài trước, thuận tiện cầm phương thuốc đi bốc thuốc luôn.

Ôn Diệp nằm trở lại giường, nhìn đỉnh màn, nàng chợt cảm thấy nhân sinh thật vô vọng.

Lục thị cũng không có rời đi mà là tiếp tục ngồi vào bên giường, Đào Chi bưng chậu nước ấm tiến vào, nàng ấy tự mình quần khăn lau mặt cho Ôn Diệp.

Vừa lau vừa nói: "Đồ ăn mỗi ngày của Tây viện cũng phải sửa đổi, đại phu nói mấy ngày kế tiếp, không được quá lạnh quá cay quá no."

Ôn Diệp đã chết lặng, bảo nàng phải học theo Từ Nguyệt Gia?

Vậy cuộc sống này còn niềm vui gì nữa chứ.

Lục thị vốn rất tức giận, nhưng giờ phút này nhìn thấy bộ dáng diêm dã đáng yêu của nàng thì không khỏi mềm giọng dỗ dành: "Nhịn mấy ngày, chờ trời mát mẻ là tốt rồi."

Ôn Diệp dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía Lục thị, làm sao chỉ có thể nhận nhìn mấy ngày được chứ, cách thu đông còn sớm lắm.

Lục thị lại nói: Hôm nay dùng cơm trưa, ta mang Cảnh Lâm và Tuyên nhi tới dùng cùng người."

Ôn Diệp ngược mắt, mắt lộ vẻ chờ mong: "Vậy bữa sáng?"

Lục thị: "Cháo trắng, ta bảo phòng bếp nhỏ làm cho người thêm một món rau xào."

Ôn Diệp: "..."

Rất tốt, ngay cả dưa chuột muối đậu muối củ cải muối toàn bộ cũng không thể ăn.

Không đợi nàng mặc niệm xong, Lục thị lại nói: "Ăn cháo xong, qua nửa canh giờ nhớ uống thuốc."

Từ Ngọc Tuyên lạch bạch chạy tới, vịn mép giường, hai hàng lông mày nhỏ chen vào một chỗ nhỏ giọng nói: "Uống thuốc rất đắng."

Ôn Diệp miễn cưỡng nói: "Vậy Tuyên nhi giúp mẫu thân uống?"

Từ Ngọc Tuyên lúc này lui về phía sau nửa bước, động tác xoay người chạy đi không biết có bao nhiêu dứt khoát.

Ôn Diệp: "..."

Có Lục thị ở đây, Ôn Diệp rất ngoan, nửa điểm cũng không dám lơ mãng, bữa sáng là cháo, bữa trưa vẫn là cháo.

Người khác ăn thịt còn nàng phải ăn cháo.

Thật vất vả tiễn Lục thị đi, Ôn Diệp vốn muốn ăn vụng một miếng, Đào Chi tay mắt lanh le bưng thịt đi bảo nha hoàn lui xuống.

Ôn Diệp giả bộ tức giận nói: "Đào Chi, tiền tiêu hàng tháng của người là do ta phát."

Thứ nàng tỳ nữ này thường ngày quan tâm nhất chính là bạc. Nhưng mà đáng tiếc bây giờ lại không dùng được chiêu này.

Đào Chi ngày thường mặc dù thích đi theo Ôn Diệp náo loạn, nhưng lần này Ôn Diệp sinh bệnh đau bụng làm cho nàng ấy bất ngờ, Đào Chi nghĩ lại cả buổi sáng, cảm thấy tiểu thư nhà mình sinh bệnh cũng có một phần trách nhiệm của mình ở bên trong.

Lúc này liền nói: "Tiểu thư muốn khẩu trừ thì khẩu trừ đi, dù thế nào thì thịt kho tàu này tiểu thư cũng không thể ăn, đại phu nói người phải thanh đạm mấy ngày mới đỡ bệnh được."

Vân Chi thì càng không cần phải nói, trực tiếp bưng toàn bộ mấy món còn lại đi và chỉ để lại một món canh trứng gà rau xanh.

Cái quan trọng là canh vẫn còn nóng hổi.

Ôn Diệp: "..."

Một lúc lâu sau, Lục thị đến đây kiểm tra, thấy thần sắc Ôn Diệp mệt mỏi như trước, mang theo khuôn mặt không thỏa mãn thì nhất thời yên tâm, trước khi đi lại ân cần dặn dò đám tôi tớ Tây viện một hồi.

Uống liền tù tì hai bữa cháo, Ôn Diệp cả ngày đều iu xiu.

Hai cây quạt hương về phía nàng, quạt đến gió lại, quạt tới quạt lui vẫn không quạt đi được buồn bực trong lòng.

Đến khi dùng bữa tối, Ôn Diệp nhìn bát cháo và chén thuốc trước mặt mình, nhất thời không biết uống cái nào trước, hình như hai cái này không khác nhau là mấy.

Từ Ngọc Tuyên ngồi ở bên cạnh nàng, quai hàm nhỏ cắn phồng, nhét đầy thịt viên.

Một lát sau cậu bé liên hỏi: "Sao nương không ăn?"

Ôn Diệp nhẹ nhàng khuấy cháo trắng trong bát, trả lời cậu bé: "Nương không có khẩu vị."

Từ Ngọc Tuyên lúc này buông muỗng nhỏ xuống đưa tay sờ trán Ôn Diệp, cũng không biết có phải là học từ Lục thị hay không, sờ xong vẻ mặt còn nghiêm túc hơn: "Nương sinh bệnh, uống thuốc mới có thể khỏi."

Ôn Diệp thở dài thườn thượt, nàng ngược mắt nhìn: "Nhưng Tuyên nhi cũng không giúp nương uống mà."

Từ Ngọc Tuyên liếc mắt nhìn bát thuốc đen sì kia một cách chán ghét, lắc đầu thật thà trả lời: "Thật đắng."

Ôn Diệp tiếp tục đau lòng: "Tuyên nhi không thương nương nữa rồi."

Từ Ngọc Tuyên ngây thơ nói: "Tuyên nhi có thương nương mà, nhưng mà bá nương nói, nói thuốc phải nương tự mình uống, bệnh mới có thể khỏi."

Chương 248

Ôn Diệp hỏi ngược lại: "Vậy người sáng nay chạy rất nhanh là ai?"

Từ Ngọc Tuyên chợt dạ cúi đầu, tiếp tục gặm thịt viên, qua thật lâu mới ngẩng đầu nói: "Là chal

Lão sư nói, gặp chuyện không giải quyết được liên tìm phụ thân.

Ôn Diệp nhìn Từ Nguyệt Gia rồi hỏi: "Lang quân không có gì muốn nói?"

Từ Nguyệt Gia buông đũa, tâm mắt nâng lên nhìn về phía nàng nói: "Thuốc sắp nguội rồi."

Ôn Diệp: "..."

Thật sự là một tên cáo trạng lãnh tâm lãnh tình.

Từ Ngọc Tuyên còn học phụ thân mình nói thêm: "Sắp lạnh rồi!"

Một lớn một nhỏ nhìn chăm chú vào mình không chớp mắt, Ôn Diệp biết bản thân có trốn cũng không thoát, nàng chỉ có thể uống hết một chén thuốc.

Quá trình này thống khổ không thôi.

"Thế này được chưa." Nàng đặt bát thuốc xuống rồi nói.

Từ Nguyệt Gia không biết từ đâu biến ra một túi mút hoa quả

nhỏ: "Ăn một viên cho đỡ đắng một chút."

Từ Ngọc Tuyên nhìn thấy mẫu thân có mút hoa quả ăn, lập tức nhìn về phía phụ thân nói: "Tuyên nhĩ còn chưa có."

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia chuyển hướng về phía cậu bé: "Con cũng muốn uống thuốc?"

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu: "Vậ con không cần nữa."

Từ Nguyệt Gia: "Uống thuốc mới có mút hoa quả ăn."

Từ Ngọc Tuyên vẫn trông mong như trước, ngoài miệng thì lại nói: "Vậ Tuyên nhĩ không ăn nữa."

Ôn Diệp vừa ăn mút hoa quả thầm nghĩ trong lòng, mút hoa quả Từ Nguyệt Gia mua quả thật rất ngọt.

*

Đại phu kê đơn thuốc có tác dụng giúp ngủ ngon, nhưng sau khi rửa mặt xong, Ôn Diệp nằm trên giường lại nóng đến mức không ngủ được.

Nàng phe phẩy một cây quạt, ngán ngẩm được hơn một khắc mà không biết thở dài bao nhiêu tiếng.

Từ Nguyệt Gia tối nay phải ngủ lại đây.

Nàng rất muốn đuổi người, một cái giường đã có lớn bao nhiêu đâu, Từ Nguyệt Gia còn muốn ngủ lại, chẳng khác nào đang đặt cho nàng một cái lò lửa.

Ôn Diệp đợi nửa ngày cũng không đợi được Từ Nguyệt Gia tới, cơn buồn ngủ đột nhiên ập đến một cách mãnh liệt, nàng bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Hôm sau, sau khi Ôn Diệp tỉnh lại thì bên cạnh đã trống không.

Nàng ngồi dậy sờ sờ cái trán, sau đó phát hiện ban đêm mình không hề bị cái nóng làm tỉnh.

* Liên tiếp uống thuốc bảy tám ngày, Ôn Diệp cảm thấy mình sắp biến thành thuốc Đông y mất rồi.

Hôm nay rốt cục cũng không cần uống thuốc nữa, cơm trưa còn có thịt kho tàu, mặc dù có hơi ngọt, nhưng đối với Ôn Diệp gần đây chỉ được ăn qua thịt xào mà nói, bữa cơm hôm này là một bữa cơm rất phong phú.

Ngủ trưa tỉnh lại, phòng bếp nhỏ lại làm canh ngọt, Ôn Diệp uống xong cảm giác cũng không tệ, nhưng nếu có thể ướp lạnh thì nàng càng thích hơn.

Từ Ngọc Tuyên cũng dùng thìa nhỏ chậm rãi uống một chén của mình, sau khi uống xong liền nói: “Nương, Tuyên nhi đi học.

Từ hôm nay trở đi, buổi chiều mỗi ngày Từ Ngọc Tuyên cũng phải đi học.

Bắt đầu từ giờ Thân, học hơn nửa canh giờ.

Đứa nhỏ sau khi biết được quả thật đã ủ rũ trong chốc lát.

Ôn Diệp bưng bát thuận miệng nói: “Mau đi đi.”

Từ Ngọc Tuyên giống như một tiểu đại nhân không tiếng động thở dài một tiếng, lưng đeo túi sách nhỏ, bước chân nhỏ hơi nặng nề đi ra ngoài.

Mà ngay sau đó, Ôn Diệp vừa uống xong canh ngọt lại bắt đầu

chờ mong xem bữa tối nay ăn cái gì.

Từ Ngọc Tuyên đến chỗ học, Hứa Bách Lễ cũng vừa mới đứng dậy không lâu. Người già rồi, buổi tối ngủ ít, ban ngày vì thế mà khốn đốn.

Hứa Bách Lễ dùng nước lạnh nâng cao tinh thần, giúp bản thân tỉnh táo, thoáng nhìn thấy học trò của mình đang ngồi cách đó không xa thì tò mò không thôi: "Sao con lại chọc phụ thân rồi, đã nói năm sau mới tăng tiết, sao lại sớm như vậy?"

Từ Nguyệt Gia trực tiếp phái người đến thông báo cho ông ấy, điều này làm cho Hứa Bách Lễ ngay cả cơ hội hỏi cũng không có.

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, giọng nói thiếu sức sống đủ để biết cậu bé cũng rất buồn rầu: "Tuyên nhi không biết."

Hứa Bách Lễ thật sự không nghĩ ra, ông ấy thậm chí còn nghĩ tới chuyện Từ Nguyệt Gia không muốn chăm con trai cho nên đang yên đang lành mới tăng thêm một tiết học như vậy.

Sau đó lại phủ định suy nghĩ không đúng, Từ Quốc Công phủ không thiếu tội tở, đâu cần hắn tự mình mang theo.

Còn nữa, Từ Nguyệt Gia cũng không đến phát rô đến mức không muốn mang theo đứa nhỏ liền ném đứa nhỏ cho một lão sư vỡ lòng như ông ấy.

Hứa Bách Lễ nghĩ mãi không ra lý do, thế là đành nói với Từ Ngọc Tuyên: "Hôm nay trở về gặp phụ thân con, con có thể hỏi một chút."

Chương 249

Hứa Bách Lễ ở trong lòng Từ Ngọc Tuyên trước mắt vẫn là một lão sư tốt, lời của ông ấy, Từ Ngọc Tuyên vẫn chịu nghe.

Sau khi học xong, Từ Ngọc Tuyên đột nhiên dừng lại trên một ngã ba đường ve Tây viện.

Kỷ ma ma cho rằng cậu bé đi mệt mỏi, đang muốn xoay người lại ôm thì Từ Ngọc Tuyên lại né tránh, thậm chí còn nói: Ma ma, chúng ta chờ một chút."

Kỷ ma ma khó hiểu: "Tiểu công tử muốn chờ ai?"

Từ Ngọc Tuyên trả lời: "Phụ thân."

Kỷ ma vừa nghe xong liền cười cười nói: "Tiểu công tử, thời gian lang quân hồi phủ vốn không cố định, không bằng ma ma dẫn ngài về Tây viện trước rồi chúng ta cùng chờ?"

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu: "Không cần, ở ngay đây."

Kỷ ma ma còn muốn khuyên nữa thì đã thấy ánh mắt Từ Ngọc Tuyên đột nhiên sáng ngời, hướng phía sau bà ấy hô: "Chal

Kỷ ma ma vội vàng quay đầu lại, sau khi nhìn rõ người tới liền vội vàng hành lễ.

Từ Nguyệt Gia đến gần hỏi: "Ở đây làm gì?"

Kỷ ma ma giải thích: "Là tiểu công tử nói muốn ở chỗ này chờ

lang quân."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, ánh mắt lại dời xuống.

Trong lòng Từ Ngọc Tuyên nhớ kỹ chuyện lão sư bảo mình hỏi, vừa muốn há miệng thì dư quang lại thoáng nhìn thấy Từ Nguyệt Gia đang cầm túi giấy dầu trong tay.

Vì thế vấn đề đến bên miệng liền biến thành: "Cha, đây là cái gì vậy?"

Sau khi dứt lời, ánh mắt cậu bé nhìn chằm chằm túi giấy dầu.

Từ Nguyệt Gia yên lặng chấp tay sau lưng, cố ý ngăn cản ánh mắt của con trai, trả lời thản nhiên: "Không có gì."

Từ Ngọc Tuyên thấy phụ thân giấu đồ ăn ngon không nói cho mình biết, nhỏ giọng hu hừ: "Tuyên nhi đều nhìn thấy rồi!"...

Không có bằng một canh giờ trôi qua dài đằng dặc, Ôn Diệp cảm giác mình đã xem thoại bản rất lâu rất lâu rồi, sau đó lại phát hiện thời gian mới trôi qua một nửa.

Lúc này Đào Chi lặng lẽ tiến vào, đi tới nói: "Tiểu thư, Liễu Nha mới vừa nói, lang quân cùng tiểu công tử rõ ràng muốn đến Tây viện nhưng lại đứng ở bên ngoài không tiến vào, không biết là đang làm cái gì."

Ánh mắt Ôn Diệp dời khỏi thoại bản, nhìn về phía tỳ nữ hỏi: "Đứng bao lâu rồi?"

Đào Chi đáp: "Cái này nô tỳ không biết."

Ôn Diệp khép lại thoại bản đứng dậy nói thầm: "Hai cha con này lại đang làm cái gì vậy."

Dù sao ngồi ở một chỗ cũng nhàm chán, Ôn Diệp nhìn nhìn ngoài cửa sổ, hôm nay bên ngoài không nắng lắm, vì thế nàng quyết định: "Đi, theo ta qua đó xem một chút."

Bên ngoài Tây viện, hai cha con vẫn đang "giằng co" mãi không thôi.

Lúc Ôn Diệp tới, Từ Ngọc Tuyên đang đi vòng quanh Từ Nguyệt Gia, đầu vẫn nghiêng nghiêng, không biết đang nhìn cái gì.

Mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp lúc này mới phát hiện trên tay Từ Nguyệt Gia giống như cầm cái gì đó, thủy chung tránh né tầm mắt của Từ Ngọc Tuyên.

Từ Ngọc Tuyên cảm thấy mệt mỏi liền dừng lại hu một tiếng nói: "Cha!"

Lúc này, cậu bé thật sự tức giận rồi.

Ôn Diệp đi tới nói: "Hai cha con các người ở đây làm gì vậy?"

Đám người Kỷ ma ma nhìn thấy nàng đến cũng vội vàng hành lễ.

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng liền xoay người, nhìn cái ô trên đỉnh đầu Ôn Diệp, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Nàng muốn ra ngoài rồi."

Ôn Diệp phủ nhận nói: "Nào có, ta rõ ràng là tới đón lang quân và Tuyên nhi."

Đào Chi đứng một bên giơ ô nhớ tới lời tiểu thư nhà mình bước ra trước cửa chính là Di chúng ta xem nào nhiệt di thì yên lặng rũ mắt xuống.

Đang khi nói chuyện, Ôn Diệp thoáng nhìn khuôn mặt tức giận

của Từ Ngọc Tuyên, nàng quay qua hỏi nam nhân: "Chàng bắt nat Tuyên nhi."

Từ Nguyệt Gia: "Làm sao nàng nói thế?"

Ánh mắt Ôn Diệp chỉ chỉ nhóc lùn ở bên cạnh rồi nói: "Chàng không khi để Tuyên nhi thì sao nó lại tức giận đến như vậy chứ."

Đừng nhìn tiểu tử này tuổi còn nhỏ mà xem thường, người tuy nhỏ nhưng tính tình lúc nào cũng ổn định, rất ít khi cậu bé có bộ dáng như hôm nay.

Từ Ngọc Tuyên nhìn thấy Ôn Diệp liền vội vàng chạy tới cáo trạng: "Nương, cha giấu bánh ngọt ăn ngon, Tuyên nhi đã nhìn thấy rồi."

"Ăn ngon?" Ôn Diệp nghe vậy, ánh mắt lúc này mới hướng về phía Từ Nguyệt Gia đang cố ý che giấu tay của mình, vừa lúc thoáng nhìn thấy đối phương chưa kịp giấu kỹ một góc túi giấy dầu.

Nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mẫu tử hai người, Từ Nguyệt Gia Đốn nói: "Đi về trước."

Ba người trở lại Tây viện, cho một đám tỳ nữ bà tử lui ra, dưới ánh mắt chờ mong của hai người, Từ Nguyệt Gia đặt túi giấy dầu lên bàn.

Chương 250

Lúc này Ôn Diệp mới ngửi ra mùi: "Là gà nướng."

Nàng đã nói mà, nếu là bánh ngọt sao lại ngửi thấy mùi thịt được.

Từ Nguyệt Gia khẽ "ừ" một tiếng, nói: "Trên đường trở về thuận tay mua một phần."

Ôn Diệp mở túi giấy dầu ra nhìn một chút, tuy có mùi thì là nhưng như vậy đã rất ngon rồi, nàng thích nha.

"Đa tạ lang quân." Ôn Diệp đã lâu không được ăn gà nướng.

Thấy mặt mày nàng giãn ra, vẻ mặt hạnh phúc, khóe môi Từ Nguyệt Gia cũng nhếch lên, sau khi thoáng nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của Từ Ngọc Tuyên thì lại nói: "Vốn định gặt nó."

Ôn Diệp không quan tâm nói: "Hài tử còn nhỏ như vậy, có thể ăn bao nhiêu."

Từ Ngọc Tuyên hình như nghe hiểu, gà nướng có một phần của mình, lúc này liền hừ hừ vài tiếng với Từ Nguyệt Gia, biểu đạt sự bất mãn đối với đủ loại hành vi lúc trước của hắn.

Ôn Diệp kéo một cánh gà trong đó xuống cho Từ Ngọc Tuyên nói: "Ăn đi."

"Con xin-" Từ Ngọc Tuyên vui vẻ tiếp nhận, cậu bé dùng mấy chiếc răng nhỏ nhỏ từ từ gặm phần thịt ít ỏi bên trên.

Ôn Diệp lại kéo một miếng thịt nhỏ bên chân đưa đến bên miệng Từ Nguyệt Gia: "Lang quân vất vả trộm mua về thì cũng ném thử đi."

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia chuyển từ miếng thịt gà nhỏ trước mắt chậm rãi đến mặt nàng mà không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Ôn Diệp nhìn thấy ánh mắt này của hắn thì lại cho rằng nói: "Thì ra là ngại bản à"

Quên mất người này hình như có chứng cuồng sạch sẽ.

Còn chưa đợi Từ Nguyệt Gia mở miệng, Từ Ngọc Tuyên đã chui đầu qua, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào miếng thịt gà nhỏ kia nói: "Nương, Tuyên nhi không ngại."

Gà nướng thật ngon, còn ngon hơn cả bánh ngọt.

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn con trai một cái, sau đó thản nhiên nói: "Không có ngại."

Nói rồi ở trước mặt cậu bé ăn miếng thịt gà mà Ôn Diệp vừa đưa tới, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Ôn Diệp so với dĩ vãng sâu hơn chút mà thôi.

Từ Ngọc Tuyên cảm thấy thất vọng, tiếp tục trở về gặm cánh gà con con trong tay mình.

Ôn Diệp cười nói: "Yên tâm, cái cánh nhỏ còn lại của con gà này cũng để lại cho Tuyên nhi."

Từ Ngọc Tuyên miệng không rảnh nói chuyện, chỉ có thể phát ra âm mũi "Ừ ừ" và gật đầu.

"Nương ăn đùi gà là được rồi."

Tiếng nói vừa dứt thì một chân gà nướng đã bị nàng bẻ xuống.

Nàng vẫn thích gặm đùi gà hơn, thịt ở chỗ đó nhiều.

Ôn Diệp dự định ăn trước một nửa, còn lại một nửa thì chờ bữa tối mới ăn.

Nàng thấy ánh mắt của Từ Nguyệt Gia vẫn nhìn về phía đùi gà nướng trong tay mình, suy nghĩ một chút, tay nàng lại tho vào túi giấy dầu be một miếng nhỏ thử đưa qua.

Kết quả, Từ Nguyệt Gia vẫn ăn.

Ôn Diệp nhất thời hiểu được, nam nhân từ nhỏ đã được giáo dưỡng theo danh môn quý tộc công tử như hắn, hiện giờ lại có sự nghiệp thành công, có chút gánh nặng là tất nhiên.

Nếu Từ Nguyệt Gia thật sự học nàng tay không tóm đùi gà gặm thì mới thật khiến người ta kinh hãi.

Nể tình hắn mua gà nướng cho mình, cho hắn ăn thêm vài miếng cũng không sao.

Nhưng mà điều làm Ôn Diệp suy nghĩ nhiều hơn chính là, quả nhiên không ai có thể thoát khỏi sự mê hoặc của mỹ thực được.

Ba người chia nhau ăn hơn phân nửa con gà, Ôn Diệp để lại non nửa con bao gồm cả một cái đùi gà.

Mùi gà nướng bay khắp phòng, Ôn Diệp ăn uống no đủ rồi liền nói với Từ Ngọc Tuyên: "Tuyên nhi, nếu bá nương con hỏi, con cứ nói cha con mua bánh ngọt ngon ngon về, có biết không?"

Từ Ngọc Tuyên cảm thấy không hiểu: "Tại sao vậy?"

Ôn Diệp hơi khom lưng giải thích: "Bởi vì nếu để bá nương biết, sau này Tuyên nhi sẽ không được ăn nữa."

Từ Ngọc Tuyên liên tục lắc đầu, che cái miệng nhỏ nhắn của mình lại: "Tuyên nhi sẽ không nói!"

Giải quyết xong tiểu nhân, Ôn Diệp mới nhìn về phía đại nhân, ôn nhu cười cười: "Lang quân cũng vậy nha."

Từ Nguyệt Gia trầm mặc một lúc lâu mới nói được tiếp: "Thì ra, ý tứ của nàng là như vậy."

Ôn Diệp cũng không muốn che giấu: "Cái này gọi là hối lộ hữu hiệu."

Lúc này đương nhiên không thể ăn một mình, chỉ có kéo tất cả mọi người xuống nước mới có thể bảo đảm chuyện nàng ăn gà nướng sẽ không truyền đến chỗ Lục thị.

Không bị Từ Ngọc Tuyên đụng phải thì tốt hơn, nhưng nếu đã đụng phải thì cũng không cần phải giấu diếm nữa, dùng hai cái cánh gà hối lộ một đứa nhỏ, nhìn thấy thế nào cũng là mua bán rất có lời.

Chương 251

"Nhưng mà, ta vẫn phải cảm ơn lang quân đã mang gà nướng về." Ôn Diệp chột lại câu cuối cùng

Từ Nguyệt Gia lại nói rõ: "Thuận tay mà thôi."

Ôn Diệp "ừ ừ" hai tiếng nói: "Ta hiểu mà, tuyệt đối không phải vì lang quân muốn ăn gà nướng."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Lúc dùng bữa tối, Ôn Diệp chia phần gà nướng còn lại cho Từ Ngọc Tuyên và Từ Nguyệt Gia, phần còn lại đều thuộc về nàng.

Nhưng mà đều là ăn sau lưng bọn hạ nhân, cũng may lúc Ôn Diệp dùng bữa không thích bên cạnh có người, Từ Nguyệt Gia lại càng không cần phải bàn đến, đối với hắn mà nói, tác dụng duy nhất của tỳ nữ hầu hạ bên người đại khái chính là dâng trà.

Ôn Diệp chưa bao giờ nhìn thấy sự kiêu căng quen thuộc của công tử thế gia Thượng Kinh thành trên người hắn.

Mà Từ Ngọc Tuyên hiện giờ cũng có thể tự mình ăn cơm, không cần Kỷ ma ma hỗ trợ nuốt ăn như nhiều hài tử khác.

*

Gần đây Ôn Diệp luôn mơ thấy một cô nương ốc đồng, không chỉ giúp nàng dọn dẹp nhà cửa, còn có thể ngủ cùng ăn cùng, đồng thời còn có công hiệu hạ nhiệt.

Mỗi lần Ôn Diệp tỉnh lại đều nghĩ, hiện tại nghiệp vụ của cô nương ốc đồng đều tiến triển đến hạng mục ngủ cùng sao?

Người ta thường nói ngày có suy nghĩ đêm có mộng, Ôn Diệp tắm rửa xong đi ra, nhìn Từ Nguyệt Gia trên giường mà trong lòng thầm nghĩ, cô nương ốc đồng là giả nhưng nam nhân là thật.

Ôn Diệp xoay người quay trở lại.

Khi trở ra, trên tay có thêm một dải lụa màu mực.

Nàng nhỏ giọng đi qua, nói: "Lang quân."

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng ngược mắt lên, khi nhìn thấy đồ vật trong tay nàng, không cần Ôn Diệp nhắc tới liền chủ động buông sách xuống.

Thần sắc không rõ nói: "Đây cũng là một phần hối lộ?"

Ôn Diệp lắc đầu: "Không phải hối lộ, chỉ là muốn lang quân thử xem dải lụa mới có tốt hay không thôi."

Cũng không thể giống như lần trước, chấp nhận chịu đòn nhận tội sau phi vụ xé áo ngủ của hắn được.

Hơn nữa, màu mực dường như càng tôn lên làn da trắng sứ của hắn.

Tất cả đều rất tự nhiên, sau khi Ôn Diệp dùng dải lụa che đôi mắt của Từ Nguyệt Gia.

Trước mắt chỉ còn lại một màu đen, ngoại trừ thị giác, các giác quan khác càng trở nên nhạy cảm hơn.

Sóng nhiệt quay cuồng, so với dĩ vãng càng thêm mãnh liệt.

Ôn Diệp bị nóng mà bừng tỉnh, khi tỉnh lại mới phát hiện, trong lòng nàng có thêm một cánh tay của nam nhân, cũng may ngẩng đầu phát hiện nam nhân là Từ Nguyệt Gia.

Nàng thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng tỉnh." Từ Nguyệt Gia tỉnh sớm hơn Ôn Diệp rất lâu, chỉ là vẫn chưa đứng dậy.

Ôn Diệp nhanh chóng buông cánh tay hắn ra, ngáp một cái rồi ngồi dậy quay sang hỏi: "Lang quân sáng nay không cần đi làm sao."

Sức nặng ở cánh tay biến mất, Từ Nguyệt Gia lúc này mới đứng dậy: "Muốn đi."

Ôn Diệp: "VẬY sao..."

Từ Nguyệt Gia quay đầu nhìn nàng: "Nàng ôm ta không chịu buông."

Ôn Diệp không cho rằng đây là lỗi của mình, nàng nói: "Lực tay của lang quân không phải dạng vừa, ta không tin chàng không tránh được."

Trách không được tại sao nàng lại cảm thấy cô nương ốc đồng trong mộng tối hôm qua sao lại nóng lên, thì ra là nàng ôm nhầm người.

Từ Nguyệt Gia sửa sang lại dây lưng áo ngủ, chậm rãi nói: "Xem ra nàng vẫn chưa hiểu rõ bản thân mình đâu."

Trong lời nói của nam nhân có hàm ý khác.

Ánh mắt Ôn Diệp quét về phía động tác buộc dây thừng của hắn, nói: "Day là ngoài ý muốn, ta không nghĩ tới người đó là lang

quân."

Từ Nguyệt Gia nghe được những lời này của nàng, động tác mặc quần áo lập tức dừng lại, sau đó nhìn về phía nàng, ánh mắt sâu thẳm nói: "Nàng cho rằng là ai?"

"Cô nương ốc đồng." Ôn Diệp nhận thấy lời thốt ra không ổn lắm cho nên vội vàng giải thích: "Gần đây ta luôn nằm mơ, trong mơ có một cô nương ốc đồng, tưởng rằng người ta ôm là nàng ấy."

Lần này cô nương ốc đồng quay đầu lại, tuy rằng nàng đã quên diện mạo cụ thể của đối phương nhưng không cần phải nói, khẳng định bộ dạng rất đẹp mắt.

Ôn Diệp bổ sung: "Quả thật là một đại mỹ nhân."

Từ Nguyệt Gia dừng một chút, sau đó lại tiếp tục mặc quần áo, rồi giống như thuận miệng hỏi: "Các nàng ở trong mộng làm cái gì?"

Ôn Diệp cũng xuống giường theo, buổi sáng nóng như vậy, nàng cũng không ngủ được. Đồng thời trả lời: "Ta không làm gì cả, nàng ấy giúp ta quạt gió, ta cảm kích nàng ấy, chỉ muốn cho nàng ấy một cái ôm"

Kết quả là ôm nhầm người.

Chương 252

"Tại sao nàng ấy lại chắc chắn rằng nàng đang mơ về cô nương ốc đồng? Nhỡ đâu đó là mẫu thân của nàng thì sao?"

"Đương nhiên là bởi vì nàng ấy còn giúp ta sửa sang lại xiêm y, nhưng cũng không nói lời nào, làm xong liền đi." Ôn Diệp nói xong câu đó mới phản ứng lại lời này hình như có chút nghĩa khác.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Nghe thế nào cũng giống như là hình dung Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp ở đáy lòng thầm xì một tiếng nói: ""Đều là mộng, mộng đều là giả."

Làm gì có cô nương ốc đồng nào lại may xiêm y cho nàng, đã thế còn là ở cấp bậc đại mỹ nhân nữa chứ.

Kết quả vừa mới nói là giả, nàng lại bắt đầu nhớ nhung: "Lang quân, chàng nói xem, giấc mộng này rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ là "điềm báo mộng"?"

Ví dụ như điềm báo Lục thị hôm nay cho phép nàng dùng băng một lần?

Từ Nguyệt Gia mặc xong quan bào mà trên mặt nhìn không ra là thái độ gì.

Ôn Diệp thở dài.

Đúng lúc này bên ngoài có người gõ cửa, là giọng của Vân Chi, Ôn Diệp mở miệng để cho nàng ấy tiến vào.

Sau khi Vân Chi tiến vào, trước tiên hành lễ với Từ Nguyệt Gia rồi mới đi về phía Ôn Diệp, cung kính bẩm báo: "Tiểu thư, Thanh Tuyết ở chính viện tới đây thay Từ Quốc Công phủ nhân hỏi tiểu thư ngày mai có muốn đi Khê Tuyền sơn nghỉ hè hay không."

Khe Tuyền sơn không xa, nửa ngày là có thể đến.

Ôn Diệp nhớ rõ Lục thị từng đề cập qua, trong cửa hồi môn của nàng ấy có một thôn trang Lâm Viên ở gần Khê Tuyền sơn, thôn trang được nước suối ba mặt vây quanh, là một thánh địa nghỉ mát không tồi.

Ôn Diệp quả quyết đáp: "Đi!"

Thời gian sắp tới càng lúc càng nóng, phòng còn không có băng, nàng cảm thấy bản thân sắp không ở đây được nữa rồi.

Nhận được thông tin, Vân Chi xoay người rời khỏi trong phòng đi trả lời Thanh Tuyết.

Mà Ôn Diệp thì nhìn về phía Từ Nguyệt Gia vẫn im lặng không lên tiếng từ nãy tới giờ, mặt mày nàng còn lộ ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Ta đã nói đó là đại mỹ nhân mà..."

Lục thị thấy Ôn Diệp gần đây gầy yếu đi không ít, lúc này nàng ấy mới nhớ tới vùng ngoại ô Khê Tuyền sơn có một thôn trang Lâm Viên.

Nơi đó ba mặt núi vây quanh, rừng rậm che nắng, gió mát không khí mát mẻ, là một nơi nghỉ mát tuyệt hảo.

Thường trú thì khẳng định không được, nhưng non nửa tháng

thì không thành vấn đề, vừa lúc có thể tránh được thời điểm nóng nhất của mùa hè.

Lục thị lo lắng Ôn Diệp đi một mình, cũng may gần đây yến tiệc nàng ấy nên đi đều đã đi qua, trong phủ cũng không có đại sự gì, mang bọn nhỏ đi qua chơi một chút là ý kiến không tồi. Về phần Từ Quốc Công cùng Từ Nguyệt Gia, hai người này vốn dĩ không nằm trong suy nghĩ của nàng ấy.

Hai người muốn lên chức cao hơn, tất nhiên là không rảnh, hơn nữa Từ Quốc Công phủ cũng không thể để cảnh vườn không nhà trống, không ai trông nom được.

Lục thị định giữ Tiến ma ma lại, đề phòng bọn hạ nhân trong phủ thừa dịp nàng ấy không có ở đây gây ra một ít chuyện phiền toái.

Sau khi Thanh Tuyết mang câu trả lời trở về từ Tây viện, Lục thị lại phân phó hạ nhân đến chỗ lão sư của Từ Cảnh Lâm và Từ Ngọc Tuyên để xin nghỉ tầm non nửa tháng.

Từ Cảnh Lâm dùng qua đồ ăn sáng mới biết được nửa tháng tới bản thân không cần phải đi học, cậu nhóc cao hứng ôm lấy Từ Ngọc Tuyên vừa mới tới chính viện.

Từ Ngọc Tuyên vội đẩy nhóc ấy: "Nhị ca, mau buông đệ ra-"

Cậu bé vì cái ôm này mà sắp không thể thở được nữa rồi.

Lục thị vội vàng gọi người tách hai đứa nhỏ ra, sau đó cũng răn dạy Từ Cảnh Lâm: "Sao lại không biết chừng mực như vậy, không nhìn ra Tam đệ con đã khó chịu như nào rồi."

Từ Cảnh Lâm sờ sờ gáy, hậu tri hậu giác ngoan ngoãn nói xin lỗi: "Tuyên đệ, ta chỉ là rất cao hứng."

Từ Ngọc Tuyên há to miệng thở dốc, sau đó lắc đầu nói: "Không sao!"

Cậu bé biết nhị ca mình làm vậy không phải cố ý.

Sáng nay Thanh Tuyết đi Tây viện đụng phải Kỷ ma ma, thuận miệng nói tính toán của Lục thị nói cho bà ấy biết.

Lúc này Kỷ ma ma mới chuyển đường mang theo Từ Ngọc Tuyên đến chính viện hỏi cụ thể.

Biết được Từ Quốc Công phủ nhân thật sự muốn dẫn tiểu công tử cùng đi Khê Tuyền sơn bên kia, Kỷ ma ma lập tức nói: "VẬY lão nô về trước thu dọn hành trang cho tiểu công tử-"

Lục thị ừ một tiếng nói: "Người đi đi, Tuyên nhi trước hết ở lại chính viện."

Kỷ ma ma vuốt cằm đáp: "Vâng."

Chương 253

Từ Ngọc Tuyên vốn không biết Khê Tuyên sơn ở đâu, nhưng khi biết được bản thân không cần đi học thì cậu bé cũng rất cao hứng.

Lục thị thấy hai huynh đệ cười giống như đúc từ một khuôn, không khỏi cũng cười cười theo, nói: "Ra ngoài chơi thôi đã cao hứng như vậy?"

Hai huynh đệ trước sau gật đầu.

Từ Cảnh Lâm bỗng nhiên nói: "Đại ca cũng ở đây thì tốt."

Từ Ngọc Tuyên cũng gật đầu theo, đại ca sẽ vừa múa kiếm vừa kể chuyện xưa.

Cậu nhóc mà không đề cập tới, Lục thị cũng thiếu chút nữa đã quên mình còn có một đứa con trai, ba hay năm ngày trước đã có một hay hai phong thư gửi đến.

Hiện giờ nàng ấy đã hơn nửa tháng không nhận được thư của trưởng tử, nghĩ đến con trai hẳn là đã dần dần thích ứng với cuộc sống ở thư viện.

Lục thị nói với con trai nhỏ: "Đại ca con muốn đi học, có nương cùng nhị thẩm thẩm của con đi cùng mà, như thế không tốt sao?"

Từ Cảnh Lâm nào dám nói không tốt, gật đầu.

Từ Ngọc Tuyên lên tiếng: "Mẫu thân con cũng đi?"

Tam mắt Lục thị chuyển hướng sang cậu bé, tiếng nói nhu hòa vài phần: "Đúng vậy."

"Vậy Kỷ ma ma có đi cùng chúng ta không bá nương?"

Lục thị gật đầu.

Từ Ngọc Tuyên lại hỏi: "Phụ thân có đi không?"

Lục thị lắc đầu.

Từ Ngọc Tuyên: "Vậy bá phụ?"

Lục thị: "Bá phụ cũng không đi."

Lúc này Từ Ngọc Tuyên mới hỏi nguyên nhân: "Tại sao vậy?"

Lục thị giải thích: "Lần này bá phụ con rất bận nên sẽ không đi cùng."

Người lớn hình như đều bề bộn nhiều việc thì phải, Từ Ngọc Tuyên giả vờ thở dài như ông cụ non: "Vậy được rồi."

Lục thị nhìn bộ dáng thông minh này của cậu bé cũng cảm thấy hiếm lạ: "Cả ngày ở cùng mẫu thân con, con đã học được những gì."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu: "Không có."

Lục thị nhìn chăm chú cậu bé một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Mẫu thân con thật thương con."

Làm phu nhân ở Từ Từ Quốc Công phủ nhiều năm như vậy, rốt cuộc là thật tâm hay giả ý, nàng ấy liếc mắt một cái là có thể

nhìn ra.

Có một số việc không thể nhìn từ bên ngoài.

Từ Ngọc Tuyên gật gật đầu giống như đồng ý, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới cái gì liền dựa vào trong lòng Lục thị nói: "Bá nương cũng tốt-"

Lục thị nở nụ cười, sờ sờ mặt cậu bé rồi nói: "Tuyên nhi ăn cái gì mà miệng ngọt như vậy."

Từ Ngọc Tuyên nhanh chóng lắc lắc cái đầu nhỏ: "Tuyên nhi ăn cháo, không ăn gà nướng."

Lục thị: "..."

Gà nướng ở đâu ra?

*

Chạng vạng, sau khi Từ Nguyệt Gia về phủ, Ôn Diệp còn đang thu dọn hành trang cho mình.

Dự định là đi và ở đó gần nửa tháng nên đồ vật cần chuẩn bị vốn không hề ít, nhưng cũng không cần mang quá nhiều người, có hai tỷ nữ Vân Chi cùng Đào Chi là đủ rồi.

Về phần Từ Ngọc Tuyên, nàng tin tưởng Lục thị đã có biện pháp của riêng mình.

Nếu không tốt thì còn có một ma ma vạm vỡ năng như Kỳ ma ma.

Ôn Diệp đứng trước giá sách nghiêm túc chọn sách.

Cùng Lục thị ra ngoài, không thể mang quá phận đi như thế, vậy nên nàng chọn hai quyển du ký đi.

Từ Nguyệt Gia bước vào thư phòng thấy nàng đang chọn sách thì hơi kinh ngạc, bước chân hơi dừng lại, hần đi tới nói: "Ra cửa còn mang theo sách làm gì?"

Ôn Diệp lắc đầu: "Không phải, ta định tìm một cuốn du ký thú vị mang đi."

Nàng nhớ rõ lúc trước bản thân rõ ràng mua một ít, sao bây giờ tìm lại lại không thấy.

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn giá sách đầy "Luận ngữ" rồi "Tam tự kinh" của mình rồi nói: "Du ký của nàng hiện giờ không có ở đây."

Dứt lời, hần đi về phía bên kia, từ trên giá sách ban đầu của mình, chuẩn xác tìm ra du ký mà Ôn Diệp cần rồi đưa cho nàng.

Ôn Diệp tiếp nhận nhanh chóng lật lật, đây đúng là du ký hàng thật giá thật.

Nàng vừa lật vừa nói: "Ta đã quên bản thân mình nhét chỗ nào rồi, vậy mà lang quân lại có thể nhớ rõ như vậy."

Xoay người bỏ hai quyển du ký bỏ vào trong rương gỗ, lúc này Ôn Diệp cảm thấy: "Được rồi!"

Bỗng nhiên, một trận gió từ phía sau thổi tới, nàng theo bản năng quay đầu lại liền thấy Từ Nguyệt Gia đang cầm quạt vừa nãy nàng đặt ở bên cạnh quạt cho nàng, đáy mắt liên hiện lên sự kinh ngạc, nàng cảm thấy ngoài ý muốn nói: "Tâm tình của lang quân hôm nay rất tốt?"

Từ Nguyệt Gia: "Không có."

Ôn Diệp nhìn thoáng qua chiếc quạt nhỏ ở trong tay Từ Nguyệt Gia vốn không hợp với hình tượng của hắn rồi hỏi: "Vậy đây là?"

Chương 254

Vô duyên vô cớ hầu hạ nàng như thế, rất dễ khiến người ta cảm giác không yên tâm.

Từ Nguyệt Gia chỉ lẳng lặng nhìn nàng rồi nói: "Không cảm thấy quen thuộc?"

Ôn Diệp sửng sốt, ngay sau đó trong đầu hiện lên một ít hình ảnh mơ hồ, cho nên ban đêm thật sự có cô nương ốc đồng quạt cho nàng?

Nàng còn tưởng là mơ chứ.

Không đúng, không phải là cô nương ốc đồng, phải gọi là công tử ốc đồng mới đúng.

"Cho nên, người đó là lang quân?"

"Ừm."

Ôn Diệp chạm vào ánh mắt sâu thẳm của Từ Nguyệt Gia, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào đánh một khúc cua: "Càng đẹp hơn."

Những gì nàng nói rất chân thành.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Từ Nguyệt Gia lẳng lẽ nói: "Hết rồi?"

Ôn Diệp thử thăm dò: "Tiếp tục duy trì?"

Đây là suy nghĩ chân thật nhất của nàng vào giờ phút này.

Ban đêm có hần hỗ trợ quạt mát, giấc ngủ của nàng được cái thiện đáng kể, thậm chí là ngủ rất ngon.

Hô hấp của Từ Nguyệt Gia nhất thời chậm lại, nói: "Thôi."

Ôn Diệp cố gắng cứu vãn: "Tâm ý của lang quân, ta đều hiểu."

Nam nhân ban đêm giúp thê tử quạt gió thật sự không thấy nhiều, cảm động trong lời nói của Ôn Diệp không phải giả dối.

Vừa rồi miệng nàng nhanh hơn đầu óc mà thôi.

Trước kia ở Ôn gia, nàng rất ít khi như vậy, xem ra vẫn là ở Từ Quốc Công phủ được sống quá thoải mái.

Từ Nguyệt Gia cũng không thật sự muốn đi tiếp tục câu chuyện, chỉ là khi tình yêu và ham muốn điều khiển trái tim khiến hần khó tránh khỏi những lúc bản thân làm ra hành động thất thố.

Thật ra hần cũng cần phải bình tĩnh cả một ngày.

"Ta không có ý gì khác." Từ Nguyệt Gia bỗng nhiên không biết giải thích từ đâu.

Dừng lại hồi lâu, hần mới nói thêm một câu: "Nàng không cần cảm thấy bản thân gánh nặng."

Tuy lời mà Từ Nguyệt Gia nói có chút mơ màng nhưng Ôn Diệp vẫn nghe hiểu.

Thật ra nàng càng mong mình không hiểu thì hơn.

Nói thật, cảnh tượng trước mắt, nàng chưa bao giờ đoán trước

được.

Ôn Diệp hiện tại càng không nắm chắc.

Tình cảm là một danh từ không thể định nghĩa được, đôi khi chính người trong cuộc cũng không thể hiểu được. Ôn Diệp cùng không muốn lừa Từ Nguyệt Gia: "Ta cũng không có cảm thấy bản thân là gánh nặng, chỉ là ta sợ lang quân không tiếp nhận được mà thôi."

Từ Nguyệt Gia hỏi ngược lại: "Sao nàng biết ta không thể?"

Hắn không ngại sao?

Ôn Diệp suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy tất cả vẫn như thường lệ?"

Đã đến thì phải an phận, dù sao vẫn còn có Lục thị.

Hơn nữa, nói không chừng vào một ngày nào đẹp trời nào đó Từ Nguyệt Gia sẽ nghĩ thông suốt.

Từ Nguyệt Gia: "Được."

Hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, là thời gian bình tĩnh của hắn không đủ dài.

Trước đây hắn vốn không phải là người tham công.

Tuy rằng Ôn Diệp vô tâm vô phế đã quen, nhưng trải qua một lần này, nàng vẫn cảm giác được Từ Nguyệt Gia có chút biến hóa khác so với dĩ vãng.

Lúc trước hoàn toàn không nghĩ đến phương diện này, cho rằng tất cả đều là do Từ Nguyệt Gia tự mình tu dưỡng cho tốt.

Bây giờ nghĩ lại, không là hản vậy.

Bầu không khí yên lặng bao quanh hai người cho đến khi hai ánh mắt một lần nữa chạm vào nhau.

Từ Nguyệt Gia: "... Ta đi rửa mặt."

Ôn Diệp: "..."

Hình như nàng không có ý này.

Nhưng, người nào đó rất hiếm khi chủ động bây giờ lại lên trước.

*

Sáng sớm hôm sau, Từ Nguyệt Gia tiễn hai người ra phủ, đợi đến khi hai người lên kiệu mới thu hồi ánh mắt.

Từ Quốc Công ở bên cạnh còn đang cùng Lục thị nói thầm: "Chỉ mang theo chút hộ vệ như vậy có phải là hơi không ổn không? Không bằng ta cũng đi nàng?"

Lục thị ngay lập tức bác bỏ lời đề nghị này của y: "Thiếu chỗ nào, nhị đệ cũng không đi, chàng đi theo, còn ra thể thống gì."

Từ Quốc Công đành phải lui một bước: "Vậy nàng đi sớm trở về sớm."

Ôn Diệp vén rèm lên, trước tiên nhìn thoáng qua Từ Nguyệt Gia, sau đó thúc giục Lục thị: "Tẩu tẩu."

Đầu Từ Ngọc Tuyên từ phía dưới nhô ra, vẫy tay với Lục thị: "Bà nương, mau lên đây-"

Thấy Từ Ngọc Tuyên gọi mình, Lục thị cũng không nói với Từ

Quốc Công là có hay không, nàng ấy nói: "Trong lòng ta biết rõ, chàng đừng làm quá."

Dưới sự nâng đỡ của tỳ nữ, Lục thị cũng không quay đầu lại bước khi lên kiệu xe.

Từ Quốc Công: "...

Chương 255

Ôn Diệp còn vén rèm, nói với tiểu hài nhi đang chen vào trong lòng: "Mau mau chào tạm biệt phụ thân đi."

Từ Ngọc Tuyên lúc này mới phát tay với Từ Nguyệt Gia, kích động nói: "Cha, con và nương đi đây-"

Từ Nguyệt Gia chỉ "Ừ" một tiếng, sau đó ánh mắt liền chuyển hướng sang người phía sau con trai mình rồi nói: "Đi đường cẩn thận."

Ôn Diệp trả lời hần: "Biết rồi."

Từ Ngọc Tuyên chen vào: "Con biết rồi-"

Ôn Diệp kéo đứa nhỏ đã chui đầu ra ngoài trở về, thuận tay buông rèm xuống.

Mấy chiếc xe ngựa lục tục di chuyển, từ từ rời khỏi phủ Từ Quốc Công phủ.

Từ Quốc Công nhìn đội ngũ càng lúc càng đi xa, thở dài một hơi nặng nề nói: "Phủ đệ to như vậy, trong chốc lát vậy mà chỉ còn lại hai huynh đệ chúng ta."

Từ Nguyệt Gia thu hồi ánh mắt nhìn ve phía Từ Quốc Công, ngũ khí cực kỳ bình tĩnh: "Huynh trưởng có thể đi theo."

Từ Quốc Công cố gắng nghiêm mặt, y không muốn để cho người nào đó nhìn thấu nói: "Ta có công vụ trong người, đại tẩu của đệ

thật ra cũng muốn cho ta đi cùng, nhưng ta thật sự không có thời gian."

Có lẽ Từ Nguyệt Gia cũng tin vào lời nói đó, thái độ vẫn như thường ngày nói: "Xe ngựa còn chưa đi xa, huynh trưởng nếu đổi ý thì vẫn còn có thể đuổi theo."

Vừa dứt lời, hần liền xoay người trở về giống như muốn đi gọi người đánh ngựa tới.

Từ Quốc Công vội vàng gọi hần lại: "Chờ một chút, đuổi cái gì mà đuổi, đầu đã nói với đệ rồi mà, ta công vụ bận rộn."

Thấy Từ Nguyệt Gia dừng bước, Từ Quốc Công mới đuổi theo tiếp tục nói: "Ai, đại tẩu đệ ga vào đây đã bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ ra ngoài lâu như vậy."

Y chỉ là có chút không quen.

Từ Nguyệt Gia lại nhìn về phía Từ Quốc Công rồi nói: "Đại tẩu vì huynh trưởng lo liệu toàn bộ Từ Quốc Công phủ, lao khổ công cao, huynh trưởng, huynh đây là có ý gì?"

Từ Quốc Công cảm thấy đệ đệ nhà mình hôm nay có chút kỳ quái, ngũ khí nói chuyện không hiểu sao lại vô cùng quen thuộc.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra, Từ Quốc Công nói: "Ta nói không cho đại tẩu của đệ ra ngoài khi nào?"

Từ Nguyệt Gia: "Tử Đan cũng chưa từng nói qua với huynh trưởng."

Từ Quốc Công: "..."

Cuối cùng cũng nhớ ra chỗ nào quen thuộc rồi.

Y tức giận nói thẳng: "Trước kia, khi đệ muội chưa vào cửa, đại tẩu của đệ không có như vậy."

Từ Nguyệt Gia nói: "Huynh trưởng nếu có gì bất mãn hay không vừa ý đại tẩu, huynh có thể nói thẳng cho tẩu tau biết, nói xấu sau lưng không phải việc mà một nam tử hán nên làm." Từ Quốc Công: "...

Y rõ ràng đang nói vấn đề ở phía đệ muội, có gì lại vu khống y nhiều như thế.

Hai huynh đệ "chia tay trong không khí không vui", mỗi người trở về viện của mình.

*

Ôn Diệp ở đời này rất ít khi ra ngoài, số lần ít ỏi được ra ngoài ấy đều là trước sau khi lập gia đình hơn một năm, sau khi xe ngựa ra khỏi thành, nàng lại vén rèm lên nhìn phong cảnh xanh um tươi tốt bên ngoài xe, tâm tình của nàng cũng không tự chủ được lại cảm thấy trống trải hơn rất nhiều.

Nàng ở giữa quay đầu lại nói: "Tẩu tẩu, cảnh sắc nơi này thật đẹp."

Rừng trúc cành lá sum suê chặn phần lớn ánh mặt trời, gió mùa hè thổi qua còn có thể ngửi được một mùi trúc nhàn nhạt, đáng tiếc bây giờ là mùa hè, nếu mà là mùa xuân khi đi ngang qua nơi này, Ôn Diệp quả thật sẽ muốn đi xuống đào chút măng mang theo.

Vốn dĩ Lục thị đặc biệt chọn con đường này, mặc dù sẽ đi vòng một đoạn đường nhưng phong cảnh trên con đường này là thích hợp nhất, như thế, trên đường đi tới Khê Tuyên sơn cũng sẽ không nhàm chán.

Lục thị nói: "Đúng là rất đẹp, nhưng phong cảnh bên Khê Tuyên sơn còn đẹp hơn, người đi đến đó chắc chắn sẽ rất thích."

Có thể ra ngoài chơi còn có thể nghỉ hè, Ôn Diệp nào có gì gọi là không thích, xe ngựa vượt qua rừng trúc, nàng tạm thời buông rèm ngồi trở lại nói: "Địa phương mà tẩu tẩu chọn nhất định sẽ là địa phương là tốt nhất."

"Cái miệng này của người thật biết làm cho người ta vui vẻ, Tuyên nhi quả nhiên là theo người học những thứ này."

Trong lời nói của Lục thị mang theo trách cứ nhưng đáy mắt dung túng đã bán đứng nàng ấy.

Ôn Diệp liếc mắt nhìn đứa nhỏ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình, ánh mắt lộ ra vẻ vô tội nói: "Ta cũng không dạy Tuyên nhi, lão sư của Tuyên nhi là Hứa lão sư."

Chương 256

Rõ ràng Lục thị không có ý này, nhưng Từ Ngọc Tuyên không rõ tình huống vẫn rất phối hợp với mẫu thân nhà mình gật gật đầu như gà con mổ thóc: "Đúng nha-"

Trong nháy mắt, Lục thị chỉ biết bất đắc dĩ: "Hai mẫu tử nhà các người hôm nay ở trước mặt ta ngược lại là học được kiểu kẻ xướng người họa rồi đấy."

Ôn Diệp chỉ vào Cảnh Lâm ở phía đối diện và nói: "Tẩu tẩu vẫn còn có Lâm nhi mà."

Từ Cảnh Lâm tuy rằng đọc sách không được nhưng cậu nhóc cũng không phải dạng ngốc, có thể nghe hiểu mẫu thân cùng Nhị thẩm thẩm nhà mình đang nói cái gì, tự nhiên sẽ không giống Từ Ngọc Tuyên chó ngáp phải ruồi phối hợp làm trò cười rồi.

Lục thị nhìn nhi tử nhà mình một cái mà trong lòng lại nghĩ, đứa nhỏ lo lớn rồi, sẽ không làm đau lòng người khác.

Từ Cảnh Lâm nghe được có người gọi mình liền ngẩng đầu, thấy mẫu thân đang nhìn bản thân mình, vả lại thật lâu vẫn không dời tâm mắt, cậu nhóc do dự hô: "Nương?"

Lục thị bị một tiếng "nương" này kéo trở về thực tại: "Không có việc gì."

Từ Cảnh Lâm chỉ "ô" một tiếng, sau đó tiếp tục chơi đồ chơi trên tay, hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài.

Lục thị: "..."

Ôn Diệp thì đã sớm rũ mắt xuống chơi đùa nụ hoa của Từ Ngọc Tuyên.

*

Các nàng xuất phát sớm, cho nên khi đến thôn trang Lâm Viên gần Khê Tuyên Sơn thì mới là buổi trưa.

Quản sự của Lâm Viên sau khi nhận được thư của Từ Quốc Công phủ đã sớm phái người thu dọn từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, lúc này đồ ăn đều đã chuẩn bị thật tốt, chỉ chờ mấy vị chủ tử của Từ Quốc Công phủ đến hưởng dụng.

Quản sự họ Ngô, sau khi Ôn Diệp và Lục thị xuống kiệu, Ngô quản sự liền dẫn một nhà từ già đến trẻ tới bái kiến, đồng thời cũng báo cáo một số chuyện trong thôn trang.

Ngô quản sự là lão nhân của Từ Quốc Công phủ, Lục thị đối với ông ấy coi như là tín nhiệm, lần này tới đây chủ yếu là vì tránh nóng, bởi vậy nàng ấy chỉ là hơi xem xét một chút, sau đó liền để Ngô quản sự lui ra trước.

Ngồi xe ngựa đến trưa, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi, Lục thị liền quyết định dùng cơm trước, hành lý gì đó chờ sau bữa ăn sẽ từ từ thu dọn.

Đồ ăn đều là do trưởng tức của Ngô quản sự làm, phần lớn đều là những món ăn bình thường của nhà nông, có điều bày biện theo thói quen trước kia của Lục thị thì tinh xảo không có nhiều.

Nghe nói nước suối nơi này uống vào có vị ngọt nhàn nhạt, bất luận là pha trà hay là nấu cơm đều không tệ.

Hôm nay bàn thức ăn này chính là dùng nước sôi làm ra.

Có điều đại khái là Lục thị đã dọn dò trước, tất cả các món ăn đều không có một chút bóng dáng của ớt. Cũng may đồ ăn mặn không ít, Ôn Diệp ở trong lòng than nhẹ một chút, rốt cục cũng có thể ăn thịt rồi.

Còn chưa nói, thịt gà hầm từ nước sôi, ăn vào hình như thơm hơn rất nhiều, Ôn Diệp lại gấp một miếng.

Đi tới đây chính là vì thả lỏng, không có quy củ ăn không nói ngủ không nói gì, Ôn Diệp nếm thử lần nữa, lúc này dùng đũa gắp cho Lục thị một miếng, nói: "Tẩu tẩu, gà con hầm nắm không tệ."

Lục thị cắn một miếng nhỏ, sau đó liền lên tiếng hỏi: "Vậy so với món gà nướng thì sao?"

Động tác gắp thức ăn của Ôn Diệp cứng đờ, nháy mắt một cái liền nói: "Tẩu tẩu, tẩu nói cái gì, gà nướng gì vậy? Ta nghe không hiểu."

Lục thị thần sắc lạnh nhạt, cứ như vậy nhìn nàng.

Ôn Diệp: "..."

Rốt cuộc là kẻ phản bội nào đã khai ra.

Từ Ngọc Tuyên ăn đùi gà Kỷ ma ma gắp xuống nhìn hai bên, giống như đang suy nghĩ gì đó rồi bỗng nhiên nói: "Đều ăn ngon!"

Ôn Diệp nghe tiếng, ánh mắt rơi về phía hài tử mà trong lòng thầm nghĩ, thì ra là nhóc con phản bội nhà con."

Ôn Diệp vội vàng nói: "Gà nướng đó là do lang quân mua, trước

đó ta cũng không biết."

Đây là sự thật, dù sao đây cũng không phải lỗi của nàng.

Lục thị mím môi nở nụ cười, nói: "Được rồi, ta cũng không muốn làm gì ngươi, xem ra lời này đã dọa ngươi rồi."

Nàng ấy cũng không phải không cho Ôn Diệp ăn những thứ này, chỉ là không hy vọng nàng ăn quá nhiều mà thôi.

Chương 257

Nhưng mà gà nướng lại là nhị đệ mua, điều này làm cho nàng ấy kinh ngạc một hồi.

Ôn Diệp lập tức nói rõ: "Ta chủ yếu chỉ ăn hai cái chân."

Lục thị cũng chỉ là suy đoán, nghe nàng nói như vậy liền hỏi: "Còn lại đều bị Tuyên nhi ăn?"

Nàng hơi nhíu mày, tâm mắt rơi về phía bụng nhỏ của Từ Ngọc Tuyên, thâm nghĩ, hình như là lớn hơn trước không ít.

Ôn Diệp đáp: "Vậy cũng không phải, lang quân cũng ăn, Tuyên nhi gặm hai cánh gà."

Lúc này Lục thị mới yên tâm thu hồi ánh mắt.

Nhưng mà khi nghe Ôn Diệp nói như vậy, Lục thị lại phát hiện Từ Ngọc Tuyên hình như mượt mà hơn không ít.

Nàng ấy suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói với Kỷ ma ma: "Chú ý một chút, đừng cho Tuyên nhi ăn quá nhiều, dễ bị trướng bụng."

Kỷ ma ma ghi nhớ: "Vâng."

Sau đó, Từ Ngọc Tuyên liên phát hiện thịt trong bát mình thiếu một nửa.

Cái miệng nhỏ nhắn của cậu bé hơi mím lại nhưng cũng không

khóc hay la hét đòi thêm.

Đơn giản dùng xong cơm trưa, bọn hạ nhân cũng đã thu dọn chỗ ở xong.

Ôn Diệp ngủ trưa ngon lành, từ khi đến đây, nếu không phải ngoài cửa sổ lá cây vẫn còn xanh, nàng đã nghĩ bây giờ đang là mùa thu rồi.

Sau khi rời giường, Ôn Diệp bảo Đào Chi tìm cho mình một bộ trang phục cưỡi ngựa, trước khi đến Lục thị đã nói gần thôn trang có một bãi cỏ, thích hợp cưỡi ngựa.

Vừa vặn trên thôn trang cũng nuôi mấy con tuấn mã, Lục thị liền sai người tới hỏi nàng xem có biết cưỡi ngựa hay không, nếu biết thì thêm hai bộ trang phục cưỡi ngựa.

Ôn Diệp biết cưỡi ngựa nhưng đời này chỉ cưỡi ngựa hai lần, đời trước vì hòa theo yêu thích của khách hàng mà nàng đã học cưỡi ngựa tận mấy tháng.

Lục thị cũng đã từng học qua, nhưng đó chỉ là chuyện thật lâu trước kia, những điều cơ bản vẫn chưa quen, hơn nữa nàng ấy đối với cưỡi ngựa cũng không có hứng thú cho lắm.

Không khí ở đây không tệ, nước suối dùng để nấu nước pha trà mang lại cảm giác hoang sơ độc đáo của riêng nơi đây.

Bên cạnh bãi cỏ có một cái đình nhỏ, tầm nhìn khá rộng rãi, phong cảnh hợp lòng người.

Lục thị cho người mang điểm tâm cùng nước trà đi đến trong đình ngồi xuống, Từ Cảnh Lâm hơn sáu tuổi, dưới sự cho phép của Lục thị, một gã hộ vệ đi theo lấy một con ngựa nhỏ từ chỗ Ngô quản sự, chậm rãi dạy cậu nhóc cưỡi.

Từ Ngọc Tuyên ở bên cạnh Lục thị, trong tay nắm chặt một khối đậu phụ vàng, đôi mắt trông mong nhìn.

Hài tử luôn có hứng thú với những điều mới mẻ.

Lục thị nhìn thấy liền cười nói: "Tuyên nhi vẫn còn nhỏ, chờ đến khi con trưởng thành, bá nương cũng sẽ cho người dạy con cưỡi ngựa."

Từ Ngọc Tuyên đã được dạy qua nhưng bây giờ cậu bé vẫn còn quá nhỏ nên không thích hợp để học cưỡi ngựa thực tế.

Chỉ là hiểu thì hiểu, thêm thì thêm.

Từ Ngọc Tuyên iu xiu gật đầu.

Lục thị vừa xoa xoa đầu cậu bé vừa nói: "Nhìn nương con đi, nương con cưỡi cũng không tệ đâu."

Ôn Diệp đã tung một vòng, mái tóc đen của nàng buộc cao lên đón gió tung bay, một thân hồng y buộc tay áo cưỡi ngựa, so với hiệp nữ trong hí văn thì chỉ thiếu mỗi một thanh trường kiếm.

Từ Ngọc Tuyên nhìn mẫu thân nhà mình tiêu sái không thôi, cái đầu nhỏ lại yên lặng gật gật.

Ôn Diệp cưỡi ngựa một mỗi liền đi dọc theo bờ suối, thuận tiện cho con ngựa uống nước, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy thỏ gà rừng chạy qua trước mắt, đáng tiếc nàng lại không biết bắt.

Ngược lại hái không ít trái cây dại trở về.

Một túi dâu, mấy chùm nho dại, những quả dại khác cũng có một ít.

Ôn Diệp trở lại phụ cận đình, từ trên ngựa xuống, ôm những

quả dại này đi vào đình, đặt chúng lên bàn đá nói: "Đều là ta hái, trở về ta làm trà hoa quả cho tau tàu uống."

Lục thị đưa một cái khăn lụa qua nói: "Lau đi, đầu muối đầy mồ hôi."

Ôn Diệp lại cười nói: "Tẩu tẩu, đây không phải là mồ hôi, là ta vừa mới ở bên suối rửa mặt nên dính nước thôi."

Quả dâu kia không dễ hái, cây dâu già rất cao, nàng chỉ có thể dùng cành cây đánh, trong lúc đó luôn có mấy quả không nghe lời đập vào mặt khiến cho mặt nàng đầy chất lỏng của dâu.

Từ Ngọc Tuyên nhìn trái cây hồng hồng tử tử hoàng lục trên bàn, ngược mắt nói: "Nương..."

Không đợi cậu bé hỏi ra miệng, Ôn Diệp đã nhặt một quả dâu dứt vào miệng cậu bé rồi nói: "Ăn đi."

Chương 258

Quả dâu này có thể hơi chua nên khi Từ Ngọc Tuyên vừa nhai vừa nuốt, vẻ mặt trẻ con của cậu bé nhăn nhó không thôi, thế nhưng vẫn không nỡ nhổ ra.

Cuối cùng vẫn là Kỷ ma ma hỗ trợ dùng khăn lấy ra.

Ôn Diệp thấy vậy liền đưa tay kéo một quả nho xanh lần thứ hai đút qua.

Lục thị nhìn ở trong mắt, nhưng không nhắc nhở.

Từ Ngọc Tuyên cho rằng một viên này luôn có thể ngọt, liền không nghĩ quá nhiều, há mồm liền cắn, kết quả thiếu chút nữa chưa rút cái răng nhỏ của mình.

Sau khi nhổ nho chua ra, Từ Ngọc Tuyên hai mắt đầm lệ lưng tròng nhìn về phía Ôn Diệp, lớn tiếng lên án: "Nương!"

Ôn Diệp bất vi sở động, ngược lại hỏi cậu bé: "Còn muốn ăn không?"

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu.

"Không ngon."

Ôn Diệp lúc này mới chuyển hướng lên mấy chiếc bánh ngọt trên bàn, chọn loại bánh cậu bé thích nhất an ủi nói: "Ăn cái này đi."

Từ Ngọc Tuyên cầm bánh táo ngọt ngào, cắn mạnh một cái, cố gắng áp chế dư vị chua lè trong miệng.

Chờ Ôn Diệp "trêu cợt" Từ Ngọc Tuyên xong, Lục thị mới mở miệng: "Người cứ trêu chọc Tuyên nhi như vậy, cẩn thận ngày nào đó nó thật sự sẽ giận người đấy."

Rõ ràng xuất phát điểm là vì muốn tốt cho Tuyên nhi nhưng lại luôn không đi con đường bình thường.

Ôn Diệp ngồi xuống bên cạnh Lục thị, tự mình rót cho nàng chén trà, mặt dày nói: "Vậy đến lúc đó tẩu tẩu cần phải đứng về phía ta à nha."

Lục thị: "..."

*

Từ sau khi đến Khê Tuyền sơn, Ôn Diệp gần như chưa từng yên tĩnh, đây là lần đầu tiên Lục thị thấy nàng tinh lực dồi dào như vậy, cưỡi ngựa, leo núi, đi vào rừng hái quả dại, ngay cả xuống sông bắt cá cũng bị nàng lén lút làm.

Chờ sau khi Lục thị biết, sọt cá kia đã được bày lên bàn, nàng ấy còn có thể nói cái gì.

Cá là uống nước suối chảy vào suối mà lớn lên, thịt càng ngon hơn, sau khi Lục thị ném qua miếng đầu tiên, cũng không nhắc tới chuyện Ôn Diệp xuống sông nữa, chỉ sai người cẩn thận trông chừng.

Ngày thứ năm sau khi hai người đi, Từ Quốc Công phủ vẫn như thường ngày, bọn hạ nhân làm từng bước, mỗi người một trách nhiệm.

Từ Nguyệt Gia cứ theo lẽ thường lên chúc, Từ Quốc Công thỉnh

thoảng đi một chuyến đến quân doanh ngoại ô kinh thành.

Chạng vạng hôm nay, Từ Nguyệt Gia đang ở thư phòng tiền viện xử lý công vụ, Từ Quốc Công tới đây một chuyến.

Hắn tới hỏi: "Thê tử của ta và thê tử của đệ rời đi đã mười mấy ngày rồi?"

Từ Nguyệt Gia với sắc mặt bình thản trả lời: "Cộng thêm hôm nay thì là ngày thứ năm."

Từ Quốc Công sinh lòng hoài nghi: "Vậy sao? Nhưng sao ta lại cảm thấy đã qua hơn mười ngày rồi."

Từ Nguyệt Gia khép quyển sách trong tay lại ngược mắt nhìn: "Huynh trưởng nhớ lầm rồi."

Từ Quốc Công thở dài, dư quang liếc thấy trang bìa sách trong tay hắn thì chợt nói: "De hôm nay sao còn xem Tam Tự Kinh, đây hẳn là sách của Tuyên nhi đi."

Từ Nguyệt Gia thả sách lại trên giá sách phía sau rồi nói: "Rảnh rồi thì lật lật xem chút thôi."

Từ Quốc Công không để ý vẫn tiếp tục nói: "Cũng không biết đại tẩu đệ muốn chơi đến khi nào mới hồi phủ."

Từ Nguyệt Gia: "Còn mười ngày nữa."

Từ Quốc Công tiếp tục thở dài: "Còn tận mười ngày lận."

Từ Nguyệt Gia: "Huynh trưởng nếu lo lắng thì có thể đi xem."

Từ Quốc Công mặc dù động tâm nhưng ngoài miệng vẫn là lý do thoái thác kia: "Ta sao có thể đi được chứ, công vụ bận rộn."

Từ Nguyệt Gia thần sắc hờ hững: "Ừ""

Từ Quốc Công giấu đầu hở đuôi: "Ta bận thật mà..."

Từ Quốc Công lại nhấn mạnh một lần nữa, kết quả đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy ai kia nói tiếp.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua người chấp bút trên bàn, sau một lúc lâu, tự mình tìm cho mình một bậc thang xuống: "Ta gần đây quả thật bận rộn, chờ xong việc chúng ta nói tiếp."

"Huynh trưởng cứ tùy ý."

Thấy hắn thủy chung không gợn sóng, Từ Quốc Công muốn hỏi: "Nếu ta xong việc rảnh rồi, đệ có ý kiến gì không?"

Từ Nguyệt Gia lúc này mới buông bút mực trên tay mình, ngược mắt nhìn vị huynh trưởng đã lớn mà tính vẫn như trẻ con kia, nghiêm túc nói: "Huynh trưởng, ta thật sự rất bận."

Từ Quốc Công: "...

Ta cũng rất bận, được chứ?

Từ Quốc Công giả vờ ho khan hai cái: "Đệ còn có công vụ, vi huynh sẽ không quấy ray đệ nữa."

Y phải trở về suy nghĩ thật kỹ ngày nào đó đi qua mới không trực tiếp bị đuổi trở về.

Chương 259

Ôn Diệp hoàn toàn yêu thích nơi này, có đôi khi nàng nghĩ, Từ Quốc Công phủ tại sao không xây ở Khê Tuyền sơn.

Lần đầu tiên cảm nhận được tư vị của tình yêu, lại cố tình không thể ở bên đối phương, thật sự là quá tiếc nuối.

Ngày thứ bảy đến Khê Tuyền Sơn, Ôn Diệp hỏi Ngô quản sự muốn một cái ghế nằm, sân bên ngoài chỗ ở của các nàng khá lớn, vừa vặn có một dòng suối nhỏ xuôi dòng chảy xuống, kề sát chỗ ở xuyên qua góc sân.

Ôn Diệp cho người đặt ghế nằm bên cạnh dòng suối nhỏ, trên đỉnh lại dựng một cái lều che nắng, nàng có thể nằm trên đó cả buổi chiều.

Vì không để cho Lục thị nói nàng, Ôn Diệp thuận tay cũng cho nàng ấy một cái.

Ngay bên tay phải nàng, giữa hai cái ghế nằm đặt một cái bàn trà tròn, bày biện trà hoa quả nàng mấy ngày gần đây mỗi ngày đều làm.

Hai ngày trước Lục thị còn chưa quen, sau này không cần Ôn Diệp nhắc tới, sau khi ngủ trưa tỉnh lại, nàng ấy đều tới đây ngồi một lát.

Uống trà, ăn điểm tâm, tận hưởng làn gió mùa hè mát mẻ, nhàn nhã ngắm cảnh núi non.

Ôn Diệp còn để cho con dâu lớn của Ngô quản sự hỗ trợ nấu một nồi vịt, nguyên liệu nấu là trước khi nàng đến đã chuẩn bị tốt mang tới.

Hương vị ngũ vị thuần khiết, một chút cay cũng không dính.

Con vịt chính là con vịt mà Ngô quản sự nuôi ở thôn trang, Ôn Diệp trực tiếp lấy nguyên liệu tại chỗ.

Sau khi kho xong khoảng một canh giờ lại ăn, ngậm một lát thì càng ngon miệng hơn.

Mùi thơm bay ra mấy dặm, Lục thị bị tiểu nhi tử ồn ào tới xem.

Thời gian không khác so với dự định lắm, Ôn Diệp gấp một cái chân vịt đi ra, để cho tỳ nữ Bạch Mai của Lục thị giúp đỡ lấy thịt, sau đó nàng tự mình bung đến trước mặt Lục thị, nói: Tau tẩu, tẩu ném trước đi.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lục thị ném thử một miếng nhỏ nói: "Cũng không tệ lắm."

Ôn Diệp lúc này mắt sáng lên, Từ Cảnh Lâm cùng Từ Ngọc Tuyên ở một bên chờ đã lâu, biểu tình cùng nàng giống nhau như đúc.

Thần sắc vốn nghiêm túc của Lục thị giờ phút này bị bộ dáng của ba người bọn họ làm tan rã, mặt mày nhiễm ý cười nói: "Muốn ăn thì ăn, đã làm rồi, cũng đừng lãng phí."

Ôn Diệp vui vẻ nói: "Chắc chắn sẽ không lãng phí."

Một nồi nhìn nhiều, nhưng nàng để cho trưởng tức của Ngô quản sự khi trở về mang hai mâm, còn lại thì để người một nhà các nàng lại phân một phần, kỳ thật cũng không còn cái gì.

Chân vịt kho không nhiều lắm, Ôn Diệp nhặt mấy thứ bày ra đĩa, cho người bưng đến bàn tròn bên dòng suối nhỏ.

Trong những bộ phận của vịt kho, Ôn Diệp thích gặm cổ vịt cùng cánh vịt còn có chân vịt, lúc này nàng tặng đùi gà cho Từ Ngọc Tuyên. Ôn Diệp ngồi trên ghế nằm, trong tay cầm cổ vịt gặm, lại thêm một bình trà hoa quả. Giờ này khắc này, nàng cảm thấy bản thân có ở chỗ này cả đời cũng sẽ không chán.

Lục thị sau khi ăn một cái đùi gà kho liền không ăn nữa, nhưng mà cũng không nói Ôn Diệp cái gì.

Ôn Diệp cũng phát hiện, Lục thị ngoài miệng nói muốn quy củ, nhưng đối với chuyện nàng trực tiếp lấy tay gặm cũng không nhiều lời.

Sau đó nàng suy nghĩ một chút, đại khái là bởi vì các nàng hiện giờ đang ở thôn trang, bên cạnh cũng không có người ngoài, thích hợp thả lỏng một chút, đối với Lục thị mà nói, không phải đại sự gì.

Thật ra Lục thị cũng không phải là người yêu cầu quy củ khắp nơi, nếu không cũng không nuôi được hai đứa con trai Từ Cảnh Dung và Từ Cảnh Lâm.

Nàng ấy đối với bản thân yêu cầu nghiêm khắc, nhưng cũng không lấy cái này đến cưỡng cầu người khác cũng giống như mình.

Đi ra ngoài một chuyến, đối với Lục thị lại có thêm một bước hiểu biết, Ôn Diệp gặm cổ vịt, nội tâm càng kiên định.

Từ Ngọc Tuyên gặm xong một cái chân vịt kho, Ôn Diệp cầm chân vịt kho để cậu chậm rãi mài răng, cái bụng nhỏ của cậu không thể ăn thêm nổi nữa.

Còn lại canh kho, Ôn Diệp cho người làm một ít rau củ cùng ngó sen bỏ vào, làm thành nước kho chay, bữa tối vừa lúc thêm một món ăn.

Hai quyển du ký nàng mang tới giờ phút này đều ở trong tay Lục thị, Ôn Diệp liếc mắt một cái, hai quyển du ký Lục thị đều sắp xem xong, mà nàng ngay cả bên trong nói cái gì cũng không rõ ràng lắm.

Ôn Diệp gặm xong cổ vịt lại gặm qua chân vịt. Lục thị nhìn mệt mỏi, liền nằm xuống thả lỏng một lát hoặc ăn điểm tâm, uống một chén trà.

Hai người với hai phong thái khác nhau hoàn toàn, khó có khi được hài hòa cùng một chỗ.

Chương 260

Từ Ngọc Tuyên được Từ Cảnh Lâm dẫn đi xem con vịt con mà con dâu của Ngô quản sự nuôi.

Cách đó không xa, ngay tại một đầu khác của dòng suối nhỏ, cách các nàng một bức tường viện.

Vào mùa hè mấy con vịt nhỏ này thích nhất ở trong nước đợi, con dâu của Ngô quản sự Trương thị đem chúng nó đuổi tới bên suối.

Một đám vịt con lông xù màu vàng, được nuôi đến mức mồm mồm chạy lạch bạch lạch bạch.

Bơi qua bơi lại trong nước, còn thỉnh thoảng kêu cạc cạc.

Từ Ngọc Tuyên ngồi trên ghế con nhìn chăm chăm chúng nó một hồi lâu, không biết tại sao, bỗng nhiên liền học một tiếng: "Cạc!"

Trong đó mấy con vịt con nghe được tiếng kêu của cậu bé còn quay đầu lại.

Trương thị sợ hãi, nàng thấp thỏm nhìn về phía Kỷ ma ma, không biết nên nói cái gì cho phải.

Kỷ ma ma cũng là lần đầu gặp phải chuyện như vậy, nàng đang cân nhắc, chợt nghe Nhị công tử nói với tiểu công tử: "Tuyên đệ, sao người có thể học tiếng vịt kêu?"

Từ Ngọc Tuyên chỉ vào đám vịt con trong suốt nói: "Chúng nó cũng kêu."

Từ Cảnh Lâm khẳng định: "Bởi vì chúng ta là người, nói chính là lời, chúng nó không phải người, là vịt, cho nên phải kêu "cạc cạc"."

Trẻ con đều có một bộ logic riêng của mình.

Từ Ngọc Tuyên không hiểu nói: "Nhị ca người cũng "cạc cạc" nha."

Từ Cảnh Lâm: "..."

Lúc này Kỷ ma ma tiến lên phía trước nói: "Tiểu công tử, người và vịt không giống nhau, tiểu công tử ngẫm lại xem, nếu Hứa lão sư cũng dùng tiếng vịt kêu để chơi trò nhận biết chữ với ngài, ngài có hiểu không?"

Đây là một trong những biện pháp bà ấy học được từ Nhị phu nhân.

Tiểu công tử còn nhỏ nên có một số việc không thể lấy góc độ người lớn giải thích với hắn.

Từ Ngọc Tuyên tưởng tượng một chút, ngay sau đó liền lắc đầu: "Như vậy Tuyên nhi nghe không hiểu!"

Kỷ ma ma nở nụ cười, nói: "Đúng vậy, cho nên tiểu công tử còn muốn học vịt kêu sao?"

Từ Ngọc Tuyên lại gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Học!"

Kỷ ma ma: "22?"

Từ Ngọc Tuyên trong hưng phấn mang theo nóng lòng muốn

thử: "Học được rồi, lão sư nghe không hiểu, Tuyên nhi liền thắng!"...

Ôn Diệp ngồi ở ôm lấy một chén trà trái cây lớn, tinh tế chậm rãi uống.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy tiếng vịt con kêu lanh lảnh.

Ôn Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy một đám vịt con đang bơi dọc theo dòng suối.

Từ Ngọc Tuyên vẫn đi theo, sau khi trở lại trong sân, lập tức đi về phía bờ suối, con vịt nhỏ lại không sợ cậu bé, một con tiếp một con lên bờ đi theo phía sau mông cậu bé. Ôn Diệp đang nghi hoặc, chợt nghe Từ Ngọc Tuyên không hề báo trước kêu "cạc cạc" vài tiếng, con vịt nhỏ sau khi nghe được, càng theo sát hơn.

Ôn Diệp: "..."

Đây là coi Từ Ngọc Tuyên là mẹ già của chúng sao?

Lục thị hiển nhiên cũng chú ý tới bên này, đứng dậy nhìn qua, thoáng nhìn đám vịt con phía sau Từ Ngọc Tuyên, sau một lúc lâu không nói gì.

Những con vịt con lắc lư đi chậm, Từ Ngọc Tuyên cũng đi hai bước lại dừng một bước để chờ chúng nó.

Thậm chí còn thỉnh thoảng quay đầu lại kiểm tra xem có con nào bị tụt lại phía sau hay không.

Từ Cảnh Lâm trở lại bên cạnh Lục thị trước, cậu nhóc trông hơi uể oải: "Nương, con không thể ngăn cản Tuyên đệ học tiếng vịt kêu."

Lục thị ghen một lát mới nói: "Đây không phải lỗi của con, đệ

đệ con còn nhỏ, chờ nó lớn như con thì sẽ hiểu thôi."

Ôn Diệp nhìn tiểu hài tử náo nhiệt xong, quay lại tầm mắt nói:
"Đúng vậy, Tuyên nhi còn nhỏ, tiểu hài tử đều như vậy."

Điều làm nàng tò mò ở giờ phút này chính là, chờ mẹ già của nhóm vịt con này phát hiện nhóm con của mình đều bị bắt cóc thì sẽ có tâm tình như thế nào.

Kết quả mẹ già của đám vịt này không đợi được, ngược lại lại đợi được một con ngỗng hung dữ.

Từ bên kia suối bơi vào, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xông lên bờ thẳng đến Từ Ngọc Tuyên, gắt gao cắn bắt chân của cậu bé.

Đám vịt con vỗ cánh sợ tới mức chạy tán loạn khắp nơi.

Tiếng khóc của Từ Ngọc Tuyên vang lên rung trời.

Ôn Diệp thấy một màn như vậy, trước khi mọi người kịp phản ứng, nhanh chóng từ trên ghế nằm bắn lên, chạy vội qua dùng tay không mở miệng ngỗng.

Lúc này đám người Kỷ ma ma bị dọa sợ rút cuộc cũng có động tác, nhanh chóng tiến lên đuổi con ngỗng đi.

Trong lúc đó, Kỷ ma ma bảo Nhẫn Đông về lấy thuốc.

Đám người Hà Hương đi đuổi ngỗng, kết quả ngỗng không đi mà còn cắn người, sau đó lại muốn đi về phía đám vịt con chạy trốn.

Chương 261

Lục thị không để ý dáng vẻ chạy tới bên này, đau lòng không thôi hỏi: "Bị thương ở đâu?"

Từ Cảnh Lâm ngồi xổm xuống nhìn chân, lo lắng nói: "Tuyên đệ, người có đau không?"

Ôn Diệp lột quần Từ Ngọc Tuyên, lộ ra bắp chân trắng nõn, phía trên hiển nhiên có một chỗ vết thương, rách da, còn mơ hồ có chút rỉ máu.

Từ Ngọc Tuyên vùi ở trong lòng Ôn Diệp, hai mắt đều khóc đỏ, miệng hô: "Nương ơi, con đau-"

"Thuốc mỡ đến rồi." Nhẫn Đông thở hồng hộc cầm thuốc mỡ chạy chậm trở về nói.

Ôn Diệp ôm Từ Ngọc Tuyên trở về phòng, Đào Chi mang nước ấm tới, trước tiên rửa sạch vết thương cho Từ Ngọc Tuyên, sau đó mới bôi thuốc.

Từ Ngọc Tuyên khóc đến nấc cục, mắt cũng sưng lên.

Lục thị lo lắng nói: "Vẫn là trở về thành để đại phu phối thuốc một lần nữa."

Vết thương lớn như vậy, tùy tiện đắp chút thuốc trị thương sao mà được.

Ôn Diệp đối với việc trở về thành cũng không có ý kiến, dù sao

nàng và mọi người đã ra ngoài hơn mười ngày rồi.

Hiện nay quan trọng nhất chính là vết thương trên đùi Từ Ngọc Tuyên.

Nàng không khỏi suy nghĩ nhiều hơn, loài ngỗng hản là không có bệnh đại chứ?

Sau khi Lục thị quyết định, nàng ấy để bọn hạ nhân đi thu dọn hành lý, mọi người lập chuẩn bị tức trở về thành.

Trong lúc đó, phu thê Ngô quản sự đã dẫn con trai cùng con dâu tới bồi tội, Ôn Diệp cùng Lục thị lúc này mới rõ ràng nguyên do trong đó.

Thì ra là Trương thị thấy con vịt nhỏ đi theo Từ Ngọc Tuyên bơi vào sân, trên tay nàng tạm thời không có việc làm, vì thế liền quay trở lại mang hơn mười con ngỗng nhỏ khác ra.

Ai mà ngờ tới, con ngỗng cái kia là con hung hãn nhất, thấy Trương thị mang đám ngỗng con đi liền tức giận, dám bay ra hàng rào, kết quả nhìn kiểu gì lại nhìn lầm đám vịt con thành con của mình. Lúc này liền một đường bơi tới cắn Từ Ngọc Tuyên.

Việc đã đến nước này, Lục thị cũng không muốn đi trách cứ ai, dù sao cái sai không hoàn toàn ở Trương thị, nàng ấy bảo Trương thị ngày sau chú ý một chút là được. Sau đó liền để cho người một nhà Ngô quản sự trở về.

Trên đường trở về thành, Từ Ngọc Tuyên vẫn vui ở trong lòng Ôn Diệp, thút tha thút thít.

Ôn Diệp vẫn ôm cậu bé, không phải nàng không muốn đưa cậu bé cho người khác mà chủ yếu là hiện tại Từ Ngọc Tuyên chỉ để cho nàng ôm.

Nàng vỗ vỗ lưng đứa nhỏ nói: "Không có việc gì, con ngỗng mẹ kia đã bị người ta bắt được, nhốt lại rồi."

Từ Ngọc Tuyên vẫn nức nở không thôi: "Ngỗng xấu, ngỗng hư!"

Ôn Diệp gật đầu: "Đúng, xấu, xấu quá, ngỗng hư"

Từ Ngọc Tuyên lại nức nở nói tiếp: "Đóng, không được thả-" Ôn Diệp tiếp tục dỗ: "Không thả ra không thả nữa, nhốt nó cả đời."

Từ Ngọc Tuyên vừa khóc vừa ngủ thiếp đi trong lòng Ôn Diệp, Lục thị nhìn một màn này, không biết sao mắt lại đỏ lên.

Nàng ấy đè ép khóe mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chạy một hồi, trước khi mặt trời xuống núi, xe ngựa rốt cục lái vào thành.

Kết quả trong chốc lát, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Lục thị cách rèm kiệu hỏi thăm: "Sao lại dừng lại?"

Xa phu trả lời: "Hồi phu nhân, là Quốc công gia cùng Nhị gia."

Lục thị nghe vậy, tiến lên vén rèm kiệu lên, tâm mắt nhìn về phía cách đó không xa. Thật đúng là hai huynh đệ cưỡi ngựa đến.

Từ Quốc Công dẫn đầu xuống ngựa, cất bước tới hỏi: "Phu nhân, sao không chơi thêm mấy ngày?"

Lục thị liếc mắt nhìn Từ Nguyệt Gia không nhanh không chậm đuổi theo phía sau hần, ánh mắt một lần nữa rơi lại trên người hần nói: "Tuyên nhi không cẩn thận bị ngỗng ở thôn trang cắn trúng chân, phụ cận thôn trang lại không có đại phu y thuật tốt,

đệ muội cùng ta đều lo lắng."

Trong lòng chứa thương thế của Từ Ngọc Tuyên, Lục thị cũng quên hỏi hai huynh đệ bọn họ là muốn đi đâu.

Từ Quốc Công vừa nghe, lúc này lo lắng hỏi: "Vết thương nghiêm trọng không?"

Lục thị trả lời: "Tuyên nhi đau đến phát khóc, người nói xem?"

Sau khi nói xong, nàng bảo Từ Quốc Công đỡ mình xuống kiệu, đồng thời nói với Từ Nguyệt Gia: "Diệp nương ôm Tuyên nhi một đường, nhị đệ, người đi lên nhìn một cái."

Nàng lên chiếc xe ngựa của con trai.

Mi tâm Từ Nguyệt Gia hơi nhú, nhưng hần chỉ "Ừ" một tiếng rồi leo lên kiệu xe.

Trong xe, Ôn Diệp ôm Từ Ngọc Tuyên lâu như vậy, cánh tay đã sớm cứng đờ.

Cũng may Từ Nguyệt Gia vừa tiến vào, liền hướng nàng nói: "Để ta cho."

Ôn Diệp không khách khí giao đứa nhỏ đang nửa tỉnh nửa mê cho hần, đồng thời nói: "Đây chắc là lần đầu tiên bị cắn nên khóc một đường."

Tựa hồ là nhận thấy được thay đổi người ôm, cái miệng nhỏ nhắn của Từ Ngọc Tuyên hơi hơi mím lại.

Đôi mắt nhỏ nửa mở, nhìn thấy mặt Từ Nguyệt Gia, nói mê một tiếng: "Phụ thân?"

Từ Nguyệt Gia nhẹ giọng đáp lại hài tử: "Là ta."

Sau khi nghe được thanh âm quen thuộc, Từ Ngọc Tuyên lại lan
nữa nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Có lẽ trong tiềm thức của Từ Ngọc Tuyên, cha đối với cậu bé mà
nói, có ý nghĩa đặc biệt giống như nường vậy.

Chương 262

Mọi người trở lại Từ Quốc Công phủ, quản gia biết được tin tức trước một bước ngay lập tức mời đại phu vào.

Từ Quốc Công sợ đại phu ngoài xử lý không tốt, vừa hồi phủ liền lấy lệnh bài cho người đi thỉnh ngự y trong cung để phòng ngừa vạn nhất.

Từ Ngọc Tuyên sau khi tỉnh lại phát hiện mình ở trong lòng phụ thân, thân thể nhỏ nhắn xoay xoay, cái miệng nhỏ khẽ nhúc nhích nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Không biết là do nóng hay là đau, tóc của cậu bé đều rơi lả tả sang hai bên, sờ một cái còn ướt đầm mồ hôi.

Lục thị vội bảo Kỷ ma ma đi tìm xiêm y sạch sẽ, nhân tiện lấy chậu nước tới lau cho Từ Ngọc Tuyên.

Quần ngoài của đứa nhỏ đã cởi ra toàn bộ, chỉ để lại một cái quần lót màu trắng.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Từ Ngọc Tuyên cũng bất chấp đau đớn, bàn tay nhỏ bé lộn xộn, bộ dáng cố trước không để ý sau, ít nhiều gì trông vẫn có chút buồn cười.

Ôn Diệp cực lực chịu đựng mới không ở trước mặt nhiều người như vậy cười ra tiếng.

Đại phu họ Kiều, trong phủ bình thường có người thân thể không thoải mái đều là đi mời ông ấy.

Khi còn trẻ đôi phương còn làm quân y trong quân doanh.

Kiều đại phu cẩn thận kiểm tra miệng vết thương trên bắp chân Từ Ngọc Tuyên, sau đó nói: "Quốc công phu nhân yên tâm, thương thế của tiểu công tử không nghiêm trọng, đợi ta phối một thang thuốc bôi ngoài da cho tiểu công tử, bôi một tháng là có thể khỏi hẳn."

Trái tim Lục thị nhất thời được thả lỏng, ngay sau đó lại hỏi: "Chỉ cần thoa ngoài da? Không cần uống mấy thang thuốc bổ sao?"

Từ Ngọc Tuyên nghe được bản thân phải uống thuốc thì vội vàng ở trong lòng Từ Nguyệt Gia xoay loạn, ồn ào: "Không muốn uống thuốc-không muốn uống thuốc đâu-"

Ôn Diệp ngồi xuống trấn an cậu bé: "Không phải cho con ăn, mà là cho ngỗng ăn."

Từ Ngọc Tuyên trong nháy mắt an tĩnh, ủy ủy khuất khuất gật đầu: "Ừm!"

Còn nói: "Ngỗng hư thì phải uống thuốc hư!"

Lục thị bất đắc dĩ lại thương tiếc nhìn Từ Ngọc Tuyên một cái, sau đó tâm mắt một lần nữa rơi lại trên người Kiều đại phu tìm kiếm đáp án.

Kiều đại phu khẽ cười nói: "Thuốc cũng không cần uống, nhưng mà ngày ngày phải nhớ rửa sạch miệng vết thương rồi mới bôi thuốc, như vậy mới có thể nhanh khỏi, miệng vết thương cũng sẽ không ngứa ngáy hay sợ bị thối rửa."

Về phần ăn uống, kiêng ăn cay, ăn những món gây kích thích là được.

Lục thị lúc này cảm tạ Kiều đại phu, cũng để quản gia tự mình đưa người về y quán, thuận tiện lấy phương thuốc bốc thuốc.

Chẳng bao lâu sau, ngự y trong cung đến, sau khi xem xét miệng vết thương, lý do thoái thác cũng không khác Kiều đại phu là mấy, lúc này Lục thị mới hoàn toàn yên lòng.

Biết được không cần uống thuốc, Từ Ngọc Tuyên lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm xúc thật vất vả mới ổn định lại, nhưng lúc tiếp theo bôi thuốc lại khóc vì đau.

Từ Nguyệt Gia thủy chung ôm cậu bé, Ôn Diệp cũng không rời đi.

Từ Ngọc Tuyên lúc thì gọi "nương", lúc thì gọi bá nương", ở giữa còn xen lẫn vài tiếng "cha".

Nhìn qua rất khiến người ta đau lòng.

Bữa tối, Lục thị phân phó phòng bếp đặc biệt hâm một nồi canh bồ câu, loại canh này có lợi trong quá trình vết thương khép lại.

Cũng may Từ Ngọc Tuyên còn có khẩu vị ăn cơm, một nồi canh bồ câu, cậu bé ăn không ít thịt, canh cũng uống được một chén đầy.

Bị thương thành như vậy, Lục thị chuẩn bị để Từ Ngọc Tuyên tĩnh dưỡng một tháng, học đường trước hết không đi.

Hứa Bách Lễ biết được học trò mình bị ngỗ nghịch một cái, bữa tối định đến thăm xem như thế nào, kết quả lại nghe Lục thị nói muốn cho mình nghỉ một tháng, lúc này tỏ vẻ ông ấy cũng muốn trở về Lan Thành xem một chút.

Ra ngoài du ngoạn nhiều năm như vậy, nghiêm túc tính toán,

ông ấy cũng đã gần ba năm không trở về Tùng Sơn học viện để thăm đường huynh rồi.

Nói vậy những chất nhi chất tôn kia đối với ông ấy hẳn là cũng rất tưởng niệm đi.

Chương 263

Lục thị đối với chuyện này không có ý kiến, nhưng sau khi nghe nói Hứa Bách Lễ muốn về Lan Thành liền nghĩ tới trưởng tử đã nhiều ngày không đưa tin về nhà, nàng ấy bèn nhờ Hứa Bách Lễ giúp mình mang vài thứ qua đó.

Hứa Bách Lễ một lời đáp ứng, đằng nào cũng tiện đường nên không khó khăn gì.

Sau khi dùng xong bữa tối, Lục thị hỏi một câu: "Tuyên nhi đêm nay có muốn ở lại chỗ bá nương không?"

Từ Quốc Công vừa nghe tới đây liền vội nói: "Nàng xem Tuyên nhi dính nhị đệ nhiều như thế nào kìa, ngay cả ăn cơm cũng phải nhị đệ ôm, hài tử này khẳng định càng muốn cùng nhị đệ trở về Tây viện hơn."

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn huynh trưởng nhà mình, không phải gọi là liếc, mà gọi là lườm thì đúng hơn.

Mà Từ Ngọc Tuyên ở trong lòng cha lại chớp chớp lông mi ước sững, nhìn trái nhìn phải, tựa hồ rất rối rắm.

Lục thị lại hỏi: "Tuyên nhi muốn ở cùng cha nương không?"

Từ Ngọc Tuyên do do dự dự một hồi, đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lục thị thở dài, nói: "Vậy bá nương không giữ Tuyên nhi lại nữa vậy."

Cái miệng nhỏ nhắn của Từ Ngọc Tuyên động động rồi nói:
"Ngày mai con lại đến-"

Lục thị cười nói: "Được, ngày mai đến."

Cứ như vậy, Từ Ngọc Tuyên đi theo Ôn Diệp cùng Từ Nguyệt Gia trở lại Tây viện, cậu bé vui ở trong lòng Từ Nguyệt Gia, nhỏ giọng hỏi: "Cha, đêm nay con ngủ cùng hai người ạ?"

Từ Nguyệt Gia nhàn nhạt trả lời: "Ừ""

Từ Ngọc Tuyên mím môi, thân thể không tự chủ được lại nhích lại gần trong lòng Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp thì cân nhắc, đêm nay có thêm một hài tử, nàng có nên đổi sang giường lớn hay không.

Kỷ ma ma cũng đi theo, trên đùi Từ Ngọc Tuyên có thương tích, không thể tắm rửa, Kỷ ma ma dùng khăn ướt lau thân thể cùng tay chân cho cậu bé cho người đỡ dính nhớp.

Cuối cùng là ôm Từ Ngọc Tuyên lên giường, làm xong việc này Kỷ ma ma liền lui ra ngoài.

Từ Ngọc Tuyên ngồi ở trên giường, trong lòng ôm gối đầu cùng thảm nhỏ của cậu bé nhìn Ôn Diệp đang đi vào và hô: "Nương-"

Ôn Diệp lên tiếng: "Kỷ ma ma đâu?"

Từ Ngọc Tuyên: "Bà ấy đi rồi, nương ơi ôm-"

Từ khi bị ngỗng căn đến thời điểm hiện tại cũng đã mấy canh giờ trôi qua, tuy rằng miệng vết thương vẫn còn ỉn ỉn đau, nhưng Từ Ngọc Tuyên đã không khóc nữa.

Chỉ là lần đầu tiên cậu bé gặp phải chuyện như vậy, cảm xúc lập đi lập lại rất bình thường, Lục thị muốn giữ Từ Ngọc Tuyên ở lại chính viện cũng vì sợ hãi tử này ban đêm sẽ gặp ác mộng.

Nhưng đến Tây viện ngủ cùng hai phu thê đối với Từ Ngọc Tuyên mà nói, chuyện ngủ với cha nương mình đương nhiên sẽ tốt hơn. Ôn Diệp chuẩn bị đến phòng bên rửa mặt lại thấy trong phòng không có ai, nàng bèn nói với Từ Ngọc Tuyên: "Để nương đi gọi cha đến đây ngủ với con."

Đứa nhỏ hôm nay bị dọa sợ không ít, để cho người làm cha như Từ Nguyệt Gia đến sưởi ấm tâm hồn đứa nhỏ là hợp nhất.

Từ Ngọc Tuyên vội vàng hỏi: "Nương muốn đi đâu?"

Vì dưới chân cậu bé không có giày nên giờ muốn xuống giường cũng không được.

Ôn Diệp đi về phía bàn trang điểm gỡ trâm cài tóc xuống, thuận tiện trả lời: "Nương đi rửa mặt."

Từ Ngọc Tuyên: "Vậy nương phải nhanh nhanh một chút nha-"

Ôn Diệp đứng dậy định đi thư phòng gọi Từ Nguyệt Gia qua đây, nghe được Từ Ngọc Tuyên thúc giục, nàng thuận miệng qua loa một câu: "Không nhanh được, cha con có bệnh sạch sẽ."

Vừa dứt lời thì cánh cửa bị bên ngoài mở ra, thân ảnh Từ Nguyệt Gia xuất hiện ở cửa.

Ôn Diệp: "..."

Cái miệng này của nàng thiêu quá rồi đấy.

Đối diện với Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp mặt không đổi sắc nói: "Đang muốn đi gọi chàng, Tuyên nhi muốn chàng qua chơi với"

nó, ta đi rửa mặt trước."

Từ Nguyệt Gia liếc nhìn vẻ mặt ngây thơ của con trai trên giường, ngũ khí nghiêm cẩn nói: "Hôm nay không được."

Ôn Diệp: "..."

Ôn Diệp cuối cùng một câu cũng không nói, trực tiếp đi đến phòng bên rửa mặt.

Chương 264

Nói cái gì cũng vô dụng, nàng có thể tưởng tượng được hình tượng của mình ở trong lòng Từ Nguyệt Gia là gì, cũng không nghĩ tới khẩu vị của hắn lại kỳ lạ như thế.

Từ Nguyệt Gia đưa mắt nhìn Ôn Diệp rời đi mất bóng mới ngồi xuống mép giường, im lặng không lên tiếng mà chơi với đứa nhỏ.

Từ Ngọc Tuyên chơi cái gối nhỏ trong chốc lát thì cảm thấy nhàm chán, ngẩng đầu nhìn về phía Từ Nguyệt Gia, hô: "Cha-"

Từ Nguyệt Gia: "Làm sao vậy?"

Từ Ngọc Tuyên nhớ tới chuyện phát sinh ban ngày rồi nói: "Nương hôm nay cứu Tuyên nhỉ đó, rất lợi hại luôn!"

Tuy rằng nhớ tới ký ức ngổn lớn cản mình, Từ Ngọc Tuyên vẫn còn có chút sợ hãi nhưng chờ cậu bé lại nghĩ đến tình cảnh nương chạy vội tới giải cứu mình, hình như cũng không có sợ như vậy.

"Nương cứu con?" Từ Nguyệt Gia hỏi.

Sự việc xảy ra đột ngột, tất cả mọi người đều quan tâm đến thương thế của Từ Ngọc Tuyên mà không quan tâm tới việc ai cứu cậu bé, Lục thị nhất thời cũng không nghĩ tới việc này, về phần Ôn Diệp, nàng không phải người hay kể công nên lại càng không nói.

Từ Ngọc Tuyên buông cái gối nhỏ ra, lấy tay khoa tay múa chân một chút nói: "Nương lấy tay kéo con ngỗng xấu đang cắn đuôi Tuyên nhi ra, kéo ra xa luôn."

Cuối cùng, cậu bé lại nói thêm một câu: "Nếu không có nương, chân của Tuyên nhi sẽ bị ăn mất."

Ôn Diệp từ bên cạnh đi ra chột nghe Từ Ngọc Tuyên nói cái gì mà ăn ăn, cho rằng cậu bé đang đói bụng, nàng liền chen vào một câu: "Tiểu hài tử buổi tối ăn nhiều không tốt."

Nhưng nàng có thể.

Từ Ngọc Tuyên ăn no lắm rồi nên bây giờ căn bản không đói bụng, cậu bé nói: "Tuyên nhi chưa ăn gì mà."

Ôn Diệp lại nhìn thoáng qua Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia lập tức mở miệng: "Tuyên nhi đang nói tới chuyện hôm nay nàng cứu nó."

Ôn Diệp giật mình nói: "Chuyện nhỏ thôi, nếu chàng muốn thay đứa nhỏ cảm ơn ta thì cứ nói thật đi."

Từ Nguyệt Gia hỏi nàng: "Vậy nàng muốn cái gì?"

Ôn Diệp sờ sờ cái bụng có chút trống rỗng của mình rồi nói: "Trước hết cho ta một bát mì sốt tương được không?"

"Bát nhỏ là được." Nàng lại bổ sung thêm một câu: "Còn lại chờ hài tử không có ở đây rồi nói sau."

Cái này gọi là con nợ cha trả....

Một khắc đồng hồ sau, Ôn Diệp như nguyện ăn được mì sốt tương, Từ Ngọc Tuyên bị mùi thơm của tương hấp dẫn ở một

bên nhìn, cuối cùng nghiêng đầu khó hiểu nói: "Buổi tối ăn nhiều mì, nươg bảo không tốt?"

Ôn Diệp trộn lẫn tương cùng mì hoàn toàn vào với nhau, trả lời: "Nươg nói chính là tiểu hài tử giống như con, nươg đã trưởng thành, chờ con trưởng thành cũng có thể ăn." Từ Ngọc Tuyên quay đầu nhìn thoáng qua Từ Nguyệt Gia, sau lại xoay trở về, tiếp tục hỏi: "Vậy cha không ăn cũng là vì cha chưa lớn lên sao?"

Động tác cầm đũa gấp mì của Ôn Diệp dừng một chút nói: "Cha con..."

Thật ra nói là rất lớn thì đúng hơn.

Ôn Diệp dùng tiếng ho xua đi phế liệu màu sắc trong đầu mình rồi nói: "Cha con cũng ăn."

Nàng gấp một miếng mì ý bảo Từ Nguyệt Gia ăn, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo: chỉ một miếng cũng không tính phá quy tắc quá muộn không ăn của chàng đâu.

Từ Nguyệt Gia bất đắc dĩ phải ăn một miếng.

Từ Ngọc Tuyên thấy cha ăn, ánh mắt có chút mát mát, chỉ có mình là không thể ăn. Nhưng bụng cậu bé đã no lắm rồi nên không thể ăn nữa.

Từ Ngọc Tuyên cố gắng thuyết phục bản thân như vậy.

Ôn Diệp nhanh chóng giải quyết xong mì sốt tương, một lần nữa súc miệng.

Lúc này Từ Nguyệt Gia cũng rửa mặt xong, một nhà ba người nằm trên giường, mỗi người ôm một tấm chăn mỏng, Từ Ngọc Tuyên ngủ ở chính giữa, cảm thụ rất là mới mẻ.

Đến giờ Hợi cũng không buồn ngủ, tinh thần rất tốt.

Trong miệng huyền thuyên, thỉnh thoảng còn phải gọi vài tiếng "Nương" hoặc "Cha".

Ôn Diệp sai Từ Nguyệt Gia nói: "Không bằng lang quân đọc cho Tuyên nhi nghe một chút?"

Lăn qua lăn lại một ngày, nàng cũng có chút mệt mỏi, tiểu tử này bị cắn một cái, làm sao còn có tinh thần như thế.

Chương 265

Từ Nguyệt Gia dùng một lát, cuối cùng vẫn đồng ý: "Cũng được."

Hắn đứng dậy xuống giường đi lấy sách ở gian ngoài.

Một lát sau mang về một quyển sách, Từ Ngọc Tuyên không rõ tình huống nên vẫn còn tò mò nhìn.

Kết quả ngay sau đó liền chột nghe Từ Nguyệt Gia ở bên cạnh mình bắt đầu đọc sách: "Chính giả, chính dã..."

Một trang còn chưa đọc xong, Từ Ngọc Tuyên liền nghiêng đầu, hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Từ Nguyệt Gia khép sách lại, tầm mắt dời vào trong, môi muốn mở nói chuyện gì đó thì đồng thời cũng thấy được người bảo hắn đọc văn chương cũng vừa ngủ thiếp đi.

Hắn im lặng không tiếng động đặt sách xuống rồi thay đổi cây quạt.

Cảm giác được có gió thổi tới, Ôn Diệp chưa ngủ say đột nhiên mở mắt, quay đầu nhìn Từ Nguyệt Gia tay cầm quạt, tầm mắt ngay sau đó trượt xuống, rơi về phía Từ Ngọc Tuyên liền hỏi một câu: "Hài tử này sẽ không đái dam chứ?"

Động tác vung quạt của Từ Nguyệt Gia ngay lập tức cứng đờ, lần đầu tiên dùng ngữ khí không xác định trả lời nàng: "Hàn là sẽ không."

Ôn Diệp nhất thời không cảm thấy buồn ngủ nữa, nếu để cho tiểu tử này vẽ một bãi bần đồ lớn trên giường của nàng, sợ là nàng cũng sẽ có bóng ma.

Ôn Diệp suy nghĩ một chút nói: "Không bằng lang quân mang Tuyên nhi đi vệ sinh đi?"

Từ Nguyệt Gia nhìn con trai vừa bắt đầu liu riu chuẩn bị đánh một giấc say sưa thì dừng một chút, cuối cùng vẫn ôm lấy người bé đi.

Từ Ngọc Tuyên bị quấy ray thành trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thấy cha ôm mình liền nhỏ giọng nói mê: "Đi đâu?"

Từ Nguyệt Gia: "Đưa con đi vệ sinh."

Từ Ngọc Tuyên nghe xong vẫn cứ nhắm chặt hai mắt: "Tuyên nhi không muốn đi đâu."

Từ Nguyệt Gia: "Con muốn"...

Cứ như vậy, Từ Ngọc Tuyên được phụ thân mình ôm đi vệ sinh.

Ôn Diệp rất buồn ngủ nhưng vẫn cố gắng chống đỡ như trước cho đến khi Từ Nguyệt Gia ôm Từ Ngọc Tuyên trở về, nàng mới nói: "Như vậy sẽ không ái dâm nữa đi."

Lúc này Từ Ngọc Tuyên đã tỉnh hơn phân nửa, nghe rõ lời Ôn Diệp nói thì nhỏ giọng hừ hừ, tỏ vẻ bất mãn.

Từ Nguyệt Gia lúc này ngũ khí xác định một chút: Se không."

Ôn Diệp nghe vậy liền thở ra một hơi, bây giờ nàng hoàn toàn yên tâm đi ngủ được rồi.

Từ Ngọc Tuyên một lần nữa được đặt lại giữa giường, cậu bé

nhìn về phía Từ Nguyệt Gia như muốn nói cái gì nhưng bị Từ Nguyệt Gia ngăn lại: "Không được quấy rầy nương con, mau ngủ đi."

Từ Ngọc Tuyên đổi thành nhỏ giọng nói một câu: "HU"

Hôm sau, Ôn Diệp mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền cảm giác trong lòng mình giống như có thêm cái gì đó, đưa tay lên sờ một cái, hoá ra là một đôi chân.

Ôn Diệp: "..."

Tay nàng lại duỗi xuống, vừa duỗi được một nửa thì đụng phải một thứ gì đó mềm hơn, như là mông của hài tử vậy, sau một lúc lâu, một trận tiếng cười khanh khách của hài tử ở từ đầu kia truyền đến đầu này. Ôn Diệp rốt cục cũng mở mắt ra nhìn thoáng qua cuối giường, và cảnh nàng nhìn thấy một tiểu hài nhi đang nghiêng một chân lão đảo bò về phía nàng, vừa bò vừa kêu: "Nương-"

Ôn Diệp bỗng nhiên không muốn làm nương của tiểu tử này nữa.

Nàng hỏi: "Cha con đâu?"

Từ Ngọc Tuyên lăn qua lăn lại rốt cục vẫn lăn đến trước mặt Ôn Diệp mới nói tiếp: "Cha đi trước rồi-"

Ôn Diệp cũng đứng dậy, xốc màn lụa lên hướng ra ngoài hô một tiếng.

Đào Chi cùng Kỷ ma ma tiến vào.

Chân Từ Ngọc Tuyên đã qua một đêm, phải bôi thuốc lần nữa, Kỷ ma ma ôm hân xuống giường, sau đó nói với Ôn Diệp: "Nhị phu nhân, ta mang tiểu công tử trở về thay thuốc trước."

Ôn Diệp ngửi tay mình trước, may mắn, không có mùi chân.

Sau đó gật đầu nói: "Đi đi."

Vì trời nóng nên cũng không cần phải mặc xiêm y khác, Kỷ ma ma cứ như vậy ôm Từ Ngọc Tuyên một thân đầy thuốc đi về phía Tây viện.

Trên đường đi bà ấy hỏi: "Tiểu công tử có muốn đi vệ sinh không?"

Dựa theo thói quen thường ngày, Từ Ngọc Tuyên sau khi tỉnh dậy đều phải đi vệ sinh một lần.

Chương 266

Lúc này Từ Ngọc Tuyên lại lắc đầu nói: "Không cần, ta không muốn đi."

Kỷ ma ma cho rằng Từ Ngọc Tuyên cáu kỉnh, còn nhẹ giọng khuyên nhủ: "Đi một lần được không?"

Từ Ngọc Tuyên kiên định biểu đạt ý muốn "Không cần" của mình, cậu bé nói: "Cha, cha ôm ta đi rồi!"

Kỷ ma ma giật mình vội truy vấn: "Tiểu công tử không được lừa ma ma đâu."

Rốt cuộc vẫn là người đã được đọc qua một chút sách, Từ Ngọc Tuyên hiện tại cũng biết bẻ ngón tay tính toán.

Cậu bé khoa tay múa chân giơ hai ngón tay lên nói: "Không nói dối, ta đi hai lần rồi!"

Kỷ ma ma: "Tiểu công tử sáng sớm đi vệ sinh hai lần."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu: "Là trước khi ngủ và khi thức dậy."

Nội tâm Kỷ ma ma cảm khái: Xem ra Nhị gia rất chiều cố tiểu công tử.

Từ Ngọc Tuyên đang chờ Kỷ ma ma giúp mình nói cha không đúng, kết quả đợi nửa ngày vẫn không thấy gì, quay đầu nhìn lại phát hiện mình xem không hiểu. Ma ma hình như cũng ngỡ người rồi.

Tây viện.

Ôn Diệp rửa mặt mặc quần áo xong, ghé vào trên trường tháp, nhắm mắt kêu Đào Chi xoa xoa cánh tay cho mình. Hôm qua còn không cảm thấy có cái gì, sáng nay sau khi thức dậy mới mơ hồ cảm giác cánh tay có chút đau nhức.

Có phải nhóc con Từ Ngọc Tuyên này nên giảm cân hay không.

Đào Chi đang muốn đi qua thì đột nhiên Từ Nguyệt Gia trở về không tiếng động bước đến ngăn cản nàng ấy.

Từ Nguyệt Gia đến gần Ôn Diệp, hần ngồi xuống ghé đầu đặt cánh tay nàng lên đầu gối mình, xoa bóp chuẩn xác từng huyết vị mấu chốt.

Ôn Diệp vẫn không biết người mát xa cho mình đã đổi thành Từ Nguyệt Gia.

Nàng chỉ cảm thấy lực tay của Đào Chi hôm nay rất lớn, ấn cũng thoải mái hơn.

Ôn Diệp nhắm mắt hưởng thụ, nếu không phải trời còn nóng, nàng cũng muốn trở về giường ngủ một giấc.

Gần hai khắc sau, Từ Nguyệt Gia bỗng nhiên nói: "Khá hơn rồi."

Ôn Diệp đột nhiên giật mình tỉnh lại, quay đầu lại, ngoài ý muốn nói: "Lang quân không phải đi làm rồi sao?"

Từ Nguyệt Gia ngược mắt nhìn nàng: "Ai nói với nàng như thế?"

Ôn Diệp ngồi dậy nói: "Tuyên nhi."

"Ta chỉ là đi thư phòng một chuyến, hôm nay hưu mộc."

Lại hưu mộc. (Là nghỉ phép)

Ôn Diệp cảm giác hần gần đây rất thanh thơi, thời gian nghỉ ngơi hình như rất nhiều, tay phải khá hơn một chút, Ôn Diệp rút về đổi một cái khác. Đối diện với ánh mắt của Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp không hề ngại ngừng thúc giục hần: "Tiếp tục đi."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp nghĩ rõ ràng rồi, nếu Từ Nguyệt Gia hiện giờ đối với nàng có chút tâm tư, nàng nên nằm xuống hưởng thụ trước thì hơn.

Về phần vì sao không lo lắng vạn nhất Từ Nguyệt Gia tương lai thay lòng đổi dạ thì làm sao bây giờ.

Trong suy nghĩ của Ôn Diệp, tâm là thứ khó nắm trong tay nhất, chờ hần thật sự thay đổi rồi nói sau. Cùng lắm thì thiếu người ngủ chung thôi, dù sao nàng vẫn còn có tẩu tẩu, số bạc dưỡng lão cũng đủ dùng.

Nhưng mà, nam nhân đã thông suốt so với nam nhân trước kia chính là không giống nhau, từ xưa cho tới bây giờ chưa từng chủ động bóp tay bóp vai cho nàng lần nào.

Từ Ngọc Tuyên trở về trước khi toàn bộ đồ ăn sáng được bày lên bàn.

Nhóc con ngồi ở giữa Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia, cầm trong tay một cái đùi gà gặm lấy gặm để.

Lục thị luôn tin vào chuyện ăn cái gì bỏ cái đó nên sáng sớm liên sai người hầm canh gà đưa tới.

Ôn Diệp ăn chính là tương vùng không có ớt, nàng nhìn Từ

Ngọc Tuyên đang gặm rất hăng say bỗng nhiên nói: "Cơm trưa nay nấu canh vịt cho con được không?"

Từ Ngọc Tuyên dừng lại, cái miệng nhỏ nhắn khẽ động: "Vịt?"

Ôn Diệp: "Đúng, chính là vịt."

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu: "Không ăn vịt."

Ôn Diệp: "VẬY ĂN NGỔNG."

"Chính là con ngỗng đã cắn con." Nàng bổ sung một câu.

Từ Ngọc Tuyên gạt đầu thật mạnh, nghiêm túc nói: "Ăn!"

Còn dám ăn đối phương, xem ra lần cắn kia không bị tạo thành bóng ma, Ôn Diệp hơi nhú mày nghĩ thâm trong lòng.

Kết quả chột nghe Từ Ngọc Tuyên còn nói: "Ăn một chút, ăn chán thôi, nường đừng giết nó."

Ôn Diệp: "..."

Rốt cuộc vẫn ăn thôi.

Chương 267

Xem ra nhóc con này có chút mam lòng nhưng hình như không nhiều thì phải.

Dưỡng hơn nửa tháng, vết thương ở chân của Từ Ngọc Tuyên đã khá hơn nhiều, thuốc vẫn còn bôi nhưng mấy hôm nay sẽ không giống như lúc trước vừa bôi thuốc liền gào khóc.

Cái nóng dần dần tản đi, đảo mắt đã đến cuối hè đầu thu. Hứa Bách Lễ còn chưa từ Lan Thành trở về, Từ Ngọc Tuyên không cần đi học, khoảng thời gian này đại bộ phận đều ở Tây viện.

Nhưng mà chỉ cần Từ Nguyệt Gia không ở đây, Ôn Diệp sẽ mang theo cậu bé đi chính viện.

Lục thị yêu thích vô cùng, dù sao có nàng ấy ở đây, Từ Ngọc Tuyên cũng rất ít khi quấy lấy Ôn Diệp, hơn nữa ở chỗ Lục thị, nàng có thể nghe được rất nhiều chuyện xưa bát quái, mấy chuyện này so với viết trên thoại bản còn thú vị hơn.

Hôm nay, Ôn Diệp tỉnh ngủ, theo lễ thường thì nàng sẽ dẫn tiểu hài nhi đến chính viện. Lục thị thấy hai mẫu tử qua đây thì lập tức sai tỳ nữ đi bưng hai đĩa điểm tâm mà hai người thích ăn ra.

Ôn Diệp ngồi xuống, thấy Lục thị cầm một phong thư trong tay liền hỏi: "Là thư của Cảnh Dung?"

Lục thị vuốt cằm nói: "Đúng vậy, nếu không phải nhờ lão sư của Tuyên nhi hỗ trợ đưa chút quần áo thức ăn qua thì sợ là đứa nhỏ này cũng không nghĩ ra bản thân mình phải viết một phong thư

trở về cho người đang chờ nó.

Ôn Diệp ném thử một miếng bánh hoa quế, thuận miệng nói: "Lúc trước tàu tử cũng không nói như vậy à."

Lục thị nói: "Lúc trước là ba năm ngày là có thể thu được vài phong, hôm nay cũng phải tròn một tháng rồi mà cũng không nhận được một phong, ta còn dự định mấy ngày nữa đi Lan Thành một chuyến xem có chuyện gì đây."

Còn chưa đến nửa tháng nữa là đến Tết Trung thu, năm nào cũng như năm nào, hàng năm, bắt đầu từ Trung thu, mãi cho đến đầu xuân năm sau, phải nói rằng đây chính là khoảng thời gian Lục thị bận rộn nhất. Thực sự có thể dành thời gian rảnh rỗi cũng chỉ có khoảng thời gian nóng nhất của mùa hè.

Lục thị cũng không phải sợ trưởng tử ở học viện học hành trượt dốc, dù sao ở trong phủ nghe giảng thì thành tích của cậu cũng vẫn ở mức bình thường.

Nàng ấy đối với Tùng Sơn học viện vẫn yên tâm hơn.

Bà tử cùng gã sai vặt ở Lan Thành chiếu cố cậu ở trong thư đề cập qua một câu, hết thấy mọi thứ đều tốt, chỉ là gan đây tiểu thể tử dùng tiền bạc nhiều hơn một chút.

Một chút bạc, Lục thị còn không để ở trong lòng, điều nàng ấy sợ chính là trưởng tử tiêu phí số tiền bạc này là vì nhiễm một số thói quen xấu.

Không tự mình đi một chuyến, Lục thị vẫn không yên tâm.

*

Lục thị dự định nói: "Qua mấy ngày nữa, chờ ta an bài tốt chuyện trong phủ, lúc ấy đi cũng không muộn."

Nói đến đây, Lục thị bỗng nhiên nhìn về phía Ôn Diệp: "Ta không có ở đây, Từ Quốc Công phủ sẽ phải dựa vào người rồi, đến lúc đó ta để Tiển ma ma lại, người có cái gì không hiểu thì cứ hỏi bà ấy, không có gì phải ngại." Từ khi Lục thị còn nhỏ, Tiển ma ma đã đi theo bên người nàng ấy, từ Định An hầu phủ đến Từ Quốc công phủ, nhiều năm mưa dầm thấm đất, chưa kể bà ấy còn là người chăm chỉ, cẩn thận, giúp nàng ấy từng chút từng chút một.

Ôn Diệp bỗng nhiên cảm thấy bánh hoa quế trong tay không thơm nữa.

Cái gì gọi là dựa vào nàng, Ôn Diệp vội hỏi: "Tẩu tẩu định khi nào thì trở về?"

Lục thị: "Một lần đi rồi một lần về phải mất hai ngày, có lẽ chuyến này đi ít nhất là năm ngày."

Lục thị biết mình sẽ không thể ở lại Lan Thành quá lâu, trong phủ có một đồng chuyện cần chính tay nàng ấy giải quyết.

Ôn Diệp: "Năm ngày..."

Cũng chính là để cho nàng quản việc là năm ngày.

Điều này không thể được.

Ôn Diệp suy nghĩ một chút rồi nói: "Không bằng ta thay tẩu tẩu đi, Lan Thành nói gần cũng không gần, phải đi một ngày, ta lo lắng cho thân thể tẩu tẩu."

Chương 268

Nàng nói bằng giọng rất chân thành, Lục thị không nghĩ tới chuyện để Ôn Diệp thay mình đi, bây giờ nghe nàng nói liền hỏi: "Người không sợ mệt sao?"

Ôn Diệp lắc đầu: "Không sợ."

Chịu mệt mỗi hai ngày hay là mệt mỗi năm sáu bảy tám ngày, nàng vẫn tính được cái nào lợi cho mình. Còn nữa, cả đời này nàng cũng chưa từng đi xa nhà, lần này đi coi như là đi du lịch ngắn ngày vậy.

Ôn Diệp nhớ rõ trong du ký tự truyện của Hứa Bách Lễ đã miêu tả phong cảnh của Lan Thành, so với Uyển Thành giàu có, Lan Thành là một nơi non xanh nước biếc, tình thơ ý họa, rất đáng để đến chơi.

Lục thị do dự: "Trong thư mà Cảnh Dung nói, nó nhớ tới đồ ăn trong phòng bếp nhỏ của người."

Ôn Diệp liền nói ngay: "Cái này dễ xử lý mà, ta cũng mang Hồng Hạnh qua, vừa lúc làm thêm chút đồ ăn ngon cho Cảnh Dung, bồi bổ sức khỏe cho nó, ta nghe nói đồ ăn ở căn tin Tùng Sơn học viện có hương vị bình thường, đã gần nửa năm rồi, hẳn là Cảnh Dung cũng rất nhớ trù nghệ của Hồng Hạnh."

Lục thị dần dần bị thuyết phục, nàng ấy suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta phải thêm vài hộ vệ cho người, sau khi người đi qua đó thì nhớ phái bọn họ đi điều tra một chút, Cảnh Dung có nhiễm thói quen đánh bạc hay không, Tưởng bà tử nói, gân đây nó tiêu

phí tiền bạc tương đối nhiều."

Có lẽ đây là chuyện duy nhất mà Lục thị lo lắng, Ôn Diệp lập tức đáp: "Ta nhất định sẽ để bọn họ điều tra thật kỹ."

Tâm trạng lên xuống của Lục thị bây giờ cũng hòa hoãn hơn vừa rồi rất nhiều, nàng ấy quả thật không thích đi xa nhà, để cho người khác thay mình đi thì lại càng lo lắng hơn.

Ôn Diệp quả thật là người thích hợp nhất, Cảnh Dung có thể nghe được lời của nàng ấy, quan trọng nhất là Ôn Diệp cũng là người trong nhà, chắc chắn sẽ không lừa gạt mình.

Đây cũng chính là ý của Ôn Diệp, thấy Lục thị đồng ý, nàng liền cười cười rồi nói: "Dau nghe tẩu tẩu."

Từ Ngọc Tuyên ở một bên nghe hai người nói chuyện nửa ngày, sau khi nghe xong thì cậu bé chỉ nghe hiểu một việc đó chính là nương phải đi đâu đó.

Hài tử vội vội vàng vàng hỏi: "Nương ơi, nương định đi đâu vậy?"

Ôn Diệp quay đầu nhìn cậu bé rồi nói: "Đi thăm Cảnh Dung đại ca của con."

Từ Ngọc Tuyên lại vội vàng chỉ chỉ vào mình: "Vậy Tuyên nhi thì sao?"

Ôn Diệp: "Hứa tiên sinh cũng sắp trở về rồi, Tuyên nhi ở nhà cố gắng học tập."

Từ Ngọc Tuyên: "Vậy cha thì sao?"

Ôn Diệp không chút suy nghĩ nói: "Cha con cũng giống con thôi, đều ở nhà."

Từ Ngọc Tuyên không có bất mãn, gật gật đầu nói: "Được-"

Nghe nàng nhắc tới nhị đệ, Lục thị đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng ấy nói: "Thiếu chút nữa là quên mất, còn có hơn nửa tháng nữa là tới sinh thần của nhị đệ, người có nhớ không?"

Thành thật mà nói thì Ôn Diệp thực sự không nhớ.

Lúc trước lúc trao đổi canh thiệp, nàng chỉ là liếc mắt một cái, căn bản chưa từng để ở trong lòng. Chỉ là bây giờ ở trước mặt Lục thị, sao nàng có thể nói không nhớ rõ chứ. Ôn Diệp gật đầu: "Đương nhiên nhớ rõ, không dối gạt tẩu tẩu, lần này ta đi Lan Thành thăm Cảnh Dung, cũng có ý muốn chọn cho lang quân một món quà sinh thần đặc biệt."

Chuyện bản thân không có kế hoạch, nàng mở miệng liền nói mà không cảm thấy chột dạ chút nào.

Có thể nhìn thấy hai phu thê bọn họ càng ngày càng hòa hợp, trong lòng Lục thị cũng cao hứng không thôi, nàng ấy liền nói: "Người có tâm là tốt rồi, nhưng mà cũng không cần luyện tiếu tiêu bạc quá, Tây viện mỗi tháng thu về không ít, người thiếu thì đi phòng thu chỉ lấy."

Không cần dùng tới bạc dưỡng lão của mình, trong lòng Ôn Diệp đương nhiên động tâm, nhưng ngoài miệng nàng vẫn nói: "Dùng bạc của lang quân mua quà sinh thần cho lang quân, có phải không tốt lắm không?"

Lục thị lại nói: "Có cái gì không tốt, các người là phu thê, phu thê nhất thể, phân cái gì người ta."

Chương 269

"Còn nữa, nhị đệ mỗi tháng đều có bổng lộc, tiền tiêu hàng tháng trong phủ cũng không thiếu hẵn một ngày. Những thứ này cũng đủ cho hẵn dùng, bạc chất đồng trong kho phòng, người và Tuyên nhi không dùng thì ai dùng?"

Lục thị đã nói đến mức này, Ôn Diệp nào còn có đạo lý không tiếp, nàng nhu thuận nói: "VẬY ta nghe tẩu tẩu."

Buổi chiều, biết được Ôn Diệp ba ngày sau muốn đi Lan Thành, Từ Nguyệt Gia phản ứng không lớn, nhưng bằng vào tài năng nhìn người chuẩn xác của mình thì nàng chắc chắn, tâm tình của hẵn giờ phút này khẳng định là không tốt chút nào.

Ôn Diệp giải thích: "Ta là thay tẩu tẩu đi làm việc mà thôi, mấy ngày liền trở lại."

Từ Nguyệt Gia không tin: "Thật sự chỉ có mấy ngày?"

Ánh mắt nhìn thẳng qua, dường như có thể nhìn thấu nội tâm của nàng vậy.

Ôn Diệp kéo Từ Ngọc Tuyên đang gặm điểm tâm lại rồi nói: "Ta đã nói với Tuyên nhi rồi, ngày ta không có ở đây, đứa nhỏ sẽ ngủ cùng chàng."

Từ Ngọc Tuyên cũng phối hợp với nương một tiếng và nói: "Cha đừng sợ nha, Tuyên nhi sẽ cùng cha mà"

Nương nói cha sợ ngủ một mình nên nhờ cậu bé sang ngủ với

cha khi nương di có việc.

Từ Ngọc Tuyên không biết cha mình sợ cái gì, nhưng cậu bé cảm thấy bản thân mình là nhi tử, bảo vệ cha là chuyện nên làm.

Từ Nguyệt Gia từ chối thẳng thừng: "Nàng có việc thì cứ đi đi, còn hài tử thì không cần đến ngủ cùng."

Từ Ngọc Tuyên nghe hiểu lời này của cha mình là có ý gì, cậu bé nhất thời bấu môi xoay nửa người qua không thềm nhìn Từ Nguyệt Gia lấy một cái.

Ôn Diệp nở nụ cười nói rõ ràng: "Hắn là chàng đang sợ tiểu tử này đêm ngủ đái dầm đi."

Lần này, Từ Ngọc Tuyên đã hoàn toàn quay lưng lại, ngay cả Ôn Diệp cũng không để ý tới. Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn nhi tử một cái, tầm mắt một lần nữa rơi lại trên người Ôn Diệp nói: "Sớm trở về."

Ôn Diệp cam đoan: "Nhất định."

Cho dù biết hai chữ "nhất định" từ trong miệng nàng phát ra độ tin cậy không cao lắm nhưng Từ Nguyệt Gia vẫn nguyện ý tin tưởng.

Lúc này Ôn Diệp bỗng nhiên lại nói: "Ta nhớ sinh thần của lang quân hình như sắp đến rồi."

Từ Nguyệt Gia: "Ừ""

Sắc mặt hắn không chút thay đổi.

Ôn Diệp dùng thanh âm mà hắn có thể nghe được nhỏ giọng nói thầm: "Lễ sinh thần nên chuẩn bị cái gì mới tốt đây?"

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia khế nhúc nhích, sắc mặt rõ ràng đã chuyển biến sang trạng thái tốt đẹp hơn.

"Đương nhiên" Ôn Diệp nhìn về phía cái ót tròn của mình, cười nói: "Tuyên nhi cũng có."

Sau khi nàng dứt lời, một hồi lâu, Từ Ngọc Tuyên cực nhỏ giọng hừ nhẹ một chút, chỉ là lúc này đây, là tiếng hu vui vẻ.

Ôn Diệp sờ gáy cậu bé, trong lòng cảm thán, thật là dễ dỗ dành.

Một đứa con ngoan.

Lúc trước đến Khê Tuyên Sơn, bởi vì khoảng cách gần lại là của hồi môn của Lục thị, cho nên mang theo nhiều xiêm y hơn, lúc này muốn đến Lan Thành, chính thức rời khỏi Thịnh Kinh, đến một châu thành khác.

Ngoại trừ nhu cầu về cái mặc, các mặt khác cũng phải cân nhắc mang theo.

Chỉ riêng hộ vệ đã nhiều gấp đôi so với lần đi Khê Tuyên Sơn.

Mặc dù Lục thị đồng ý cho Ôn Diệp đi thay, nhưng lo lắng bội phần.

Nàng ấy đặc biệt gọi hai tỳ nữ Vân Chi và Đào Chi bên cạnh Ôn Diệp đến chính viện, để Tiễn ma ma dạy dỗ các nàng một hồi.

Ôn Diệp đối với việc này không có ý kiến gì, các tỳ nữ càng có năng lực, nàng có thể vô dụng hơn một chút.

Tiến ma ma có thể trở thành tay phải của Lục thị, hiển nhiên là một người có năng lực, Vân Chi cùng Đào Chi đi theo Tiễn ma ma học tập, chắc chắn được lợi rất nhiều.

Đi Lan Thành cần mang theo hành lý vật phẩm, thu dọn suốt hai ngày, trước khi đi một ngày, Ôn Diệp định quay về Ôn gia một chuyến.

Ôn Nhiên mỗi tháng có hai ngày nghỉ có thể về nhà ở, nàng tính toán, hôm nay vừa vặn chính là ngày đầu tiên.

Lần này nếu không đi thì phải đợi thêm một tháng nữa.

Chương 270

Sau khi Lục thị biết được, chọn một ít thuốc bổ bình thường, để cho nàng mang qua, lễ nhiều thì người ta mới không trách.

Các cô nương xuất giá ở Đại Tấn, cuộc sống bình thường ít khi về nhà mẹ đẻ, nhưng ở Quốc Công phủ, Lục thị thường xuyên về Định An Hầu phủ vấn an phụ mẫu.

Đối với chuyện Ôn Diệp về Ôn gia, một chút ý nghĩ dư thừa cũng không có.

Từ khi Lục thị gả vào, Quốc Công phủ chính là do nàng ấy đương gia làm chủ, mọi quy củ đều do nàng ấy định đoạt, nàng ấy có cách đối xử với người nhà của mình, chỉ cần ở trong phạm vi có thể kiểm soát, nàng ấy cũng không nhiều lời.

Ôn Diệp cũng chọn một ít đồ tốt mang theo, đang thu dọn, Từ Ngọc Tuyên chạy tới hỏi: "Nương, vì sao không dẫn Tuyên nhi theo?"

Ôn Diệp cúi đầu nhìn cậu bé: "Ngay cả cha con ta cũng không dẫn theo."

Âm thanh của nàng không lớn không nhỏ, Từ Nguyệt Gia ngồi ở thư phòng phía tây đang xử lý công vụ, có thể dễ dàng nghe rõ.

Bút mực dừng ở trên giấy Tuyên Thành một hồi lâu, mới tiếp tục có động tác.

Từ Ngọc Tuyên nghĩ nghĩ lại nói: "Vậy Nương, nương có mang

đồ ăn ngon cho Tuyên nhi không?"

"Muốn ăn cánh gal

Dứt lời, cậu bé mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, hiển nhiên là bộ dáng thèm ăn từ rất lâu.

Ôn Diệp bật cười.

Cũng không trách tiểu tử này thèm ăn, dưỡng thương hơn nửa tháng, ngoại trừ Lục thị mỗi ngày kiên trì hầm canh ra, cậu bé chỉ có thể ăn những món ăn khác còn thanh đạm hơn mấy món thường ngày của Từ Nguyệt Gia nữa.

Chỉ là ăn thanh đạm lâu như vậy, sợ dạ dày cậu bé chịu không chịu nổi món gà nướng đột ngọt.

Vì vậy Ôn Diệp nói: "Nhà ngoại tổ mẫu con có một đầu bếp rất biết làm bánh ngọt, Tuyên Nhi có muốn thử bánh táo hắc làm không?"

Từ Ngọc Tuyên đương nhiên muốn, mãnh liệt gật đầu: "Tuyên nhi muốn-"

Ôn Diệp đột nhiên nhíu mày: "Nhưng tay nướng nhỏ, một lần chỉ có thể mang theo một món thôi."

Từ Ngọc Tuyên nghe vậy, lông mày gần như giật giật, cậu bé do dự hồi lâu mới nói: "Vậy, vậy vẫn là ăn bánh táo đi-"

Nói xong, cậu bé mím môi, vẻ mặt chờ mong lại cố gắng chịu đựng.

"Được." Ôn Diệp đồng ý: "Nướng nhất định sẽ mang về cho con."

Từ Ngọc Tuyên gật đầu: "Vâng!"

Giải quyết xong đứa nhỏ, Ôn Diệp đi vào thư phòng, nói với người lớn: "Lang quân có muốn ăn gì không? Ta mang cho."

Từ Nguyệt Gia ngược mắt nói: "Ta gì cũng được, không kén chọn."

Ôn Diệp không bắt ngờ với câu trả lời này của hần, nói "Được", xoay người đi ra khỏi thư phòng. Trong lúc nàng xoay người, khóe môi vốn thẳng tắp của Từ Nguyệt Gia cong lên một cái.

*

Trước đó một ngày Thẩm thị liền nhận được thư của Ôn Diệp, trong thư nói nàng khi nào đến, là sau khi Thẩm thị chờ Ôn Nhiên thỉnh an, bảo cô bé chờ một lát.

Ôn Nhiên còn không biết tỷ tỷ nhà mình hôm nay tới, cô bé không rõ tình hình nói: "Nương, có phải có chuyện gì muốn tự mình nói với nữ nhi hay không?"

Thẩm thị nói: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là hôm nay Tứ tỷ muốn trở về thăm con, đại khái còn một giờ rưỡi nữa, người sẽ tới."

Vẻ mặt Ôn Nhiên tràn đầy vui mừng, nhưng lời nói ra vẫn trấn định như cũ: "Vậy con ở đây với nương lâu hơn."

Thẩm thị âm thầm đánh giá thứ nữ nhỏ nhất trước mắt này, từ sau khi vào cung làm bạn học với công chúa, tính tình so với lúc trước càng ổn trọng, mỗi lời nói cử chỉ đều nghiêm chỉnh khéo léo.

Chỉ cần là ngày có thể hồi phủ, đều sẽ đến chỗ bà thỉnh an, thái độ lại càng dần đo vừa phải, sẽ không làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Tựa như giờ phút này, cô bé nói nguyện ý ở bên Nương nhiều hơn là thật lòng, nhưng cô bé không giấu được tâm tư muốn nhân tiện chờ Ôn Diệp tới.

Thẩm thị bỗng nhiên nhớ tới Ôn Diệp nhiều năm trước, khi chính mình còn cảm thấy nàng là thứ nữ bớt lo nhất, nàng cũng giống như Ôn Nhiên hôm nay.

Dù sao bọn họ cũng là chị em ruột thịt, cho dù tính tình thực sự hoàn toàn khác nhau, nhưng chung sống lâu như vậy cũng khó tránh khỏi có điểm tương đồng.

Chương 271

Thẩm thị nói xong không bao lâu, Ngân Sương liền tới báo, nói Tứ cô nãi nãi tới.

Ôn Diệp đến rất nhanh, vừa vào cửa liền hành lễ bái kiến với Thẩm thị.

Ngay cả những người hầu trong cung điện với lễ nghi và quy tắc nghiêm ngặt nhất cũng không thể tìm ra lỗi của nàng.

Thẩm thị bảo nàng đứng dậy, theo ngón tay đặt lên vị trí Ôn Nhiên, để nàng ngồi cạnh đó.

Ôn Diệp ngồi xuống, trước tiên im lặng liếc mắt nhìn muội muội, sau đó nhìn Thẩm thị, hỏi thăm: "May ngày gần đây Nương có khỏe không?"

Vẫn phải đi màn dạo đầu, điểm này, nàng với Thẩm thị ngẫm hiểu lẫn nhau.

Thẩm thị khẽ gật đầu: "Tốt, người nhà đều ổn cả."

Ôn Diệp lập tức nở nụ cười "An tâm rồi", nói: "Con mang cho nương một ít thuốc bổ."

Nói đến đây, nàng quay đầu nhìn về phía tỳ nữ của mình nói: "Vân Chi, người đi kiểm kê một chút, đừng bỏ sót."

Vân Chi hơi quỳ gối: "Vâng."

Thẩm thị nhớ tới tổ yến ngự tứ nàng tặng lần trước, trong lòng không quá kiên định nói: "Đang yên đang lành, đưa thuốc bổ gì chứ."

Ôn Diệp cười nói: "Con vốn không muốn mang theo, là tẩu tẩu biết con muốn trở về thăm Nương và tiểu muội, nên bảo con lấy những thứ này từ kho phòng."

Trong lòng hiểu mà không nói đến hai câu, hai nương con liền diễn không nổi nữa.

Thẩm thị không có cảm tình nói một câu: "Quốc công phu nhân còn không có thấy rõ những trò này của con sao?"

Ôn Diệp ngẫm nghĩ: "Biết rõ chứ, nhưng bây giờ nàng ấy rất thích con, thấy rõ hay không, đã không còn quan trọng nữa rồi."

Thẩm thị: "..."

Lâu như vậy không gặp, nói chuyện vẫn là như thế.

Ôn Diệp lại nói: "Đúng rồi Nương, ngày mai con phải đi Lan Thành một chuyến, có thể phải mười ngày nửa tháng nữa mới về."

Nàng không nói trong thư, Thẩm thị cũng không biết: "Đi Lan Thành làm gì?"

Ôn Diệp giải thích: "Tiểu thế tử học ở Tùng Sơn học viện Lan thành, nhiều ngày chưa gửi thư, tẩu tẩu lo lắng, nhưng lại không rảnh qua xem, cho nên con đã nghĩ chia sẻ giúp tẩu tẩu, thay tẩu ấy đi chuyến này."

Thẩm thị ngoài mặt: "Thì ra là như vậy."

Thực ra, lời nói của Ôn Diệp, bà chỉ tin một nửa.

Nàng cũng không phải là người chủ động nhận trách nhiệm, đại khái là bày ở trước mặt bà là có việc còn vất vả hơn so với đi Lan Thành.

Diễn với Thẩm thị xong, Ôn Diệp thuận lợi đưa tiểu muội về Khê Thúy viện.

Nhưng trước khi đứng dậy rời đi, Ôn Diệp cuối cùng nói một câu: "Đúng rồi Nương, lúc con tới, Tuyên Nhi la hét muốn ăn bánh táo nhà ngoại tổ mẫu, người xem?"

Thẩm thị: "... Ta sẽ bảo người đưa cho con một hộp."

Ôn Diệp cong môi cười nói: "Cảm ơn nương."

Thẩm thị thúc giục nàng nói: "Đi mau đi..."

Trên đường trở về Khê Thúy viện, Ôn Diệp hỏi thăm cuộc sống của cô bé trong cung, lần trước ở tiệc trăng tròn của nữ nhi Liễu thị, vội vội vàng vàng, cũng không nói nổi hai câu.

Ôn Nhiên trả lời: "Công chúa đối với muội rất tốt, muội còn kết giao được bằng hữu tốt!"

Trước kia ở trong phủ, Ôn Nhiên có thể tiếp xúc với bạn cùng lứa tuổi ngoại trừ trưởng tử của đại tẩu Dương thị, cũng chỉ có cháu trai nhà mẹ đẻ Thẩm thị cùng học võ lòng với Trầm gia.

Ngoại trừ cô bé, một cô gái cũng không có.

Hôm nay trở thành bạn học của công chúa, tuy rằng phần lớn thời gian chỉ có thể ở trong cung, nhưng cô bé không buồn một chút nào.

Ôn Diệp hồi tưởng một chút, nói: "Là hai bạn học khác sao?"

Ôn Nhiên gật đầu: "Các cậu ấy đối với muội rất tốt, còn khen muội thông minh."

Ôn Diệp cười lại hỏi: "Vây học trong cung có áp lực không?"

Ôn Nhiên thành thật nói: "Hình như không nhiều lắm, tiên sinh mỗi ngày đều bố trí việc học, muội đều có thể kịp thời hoàn thành, nhưng công chúa còn có Tú Tú Yên Hảo, các nàng không thích tiên sinh sắp xếp quá nhiều bài tập."

Ôn Diệp trong lòng hiểu rõ, Tú Tú trong miệng cô bé hẳn là cháu gái của Mạnh đại học sĩ, Mạnh Tú Tú, cháu gái của Mạnh tứ phu nhân Liễu thị.

Người còn lại chính là tiểu nữ nhi tứ phòng của Hồng Lư Tự Khanh, Trần Yên Hảo.

"Tú Tú thích ăn đồ ngon, Yên Hảo rất thích quần áo và trang sức xinh đẹp, hình như công chúa cái gì cũng thích thử."

Chương 272

Nói đến bạn tốt cô bé mới kết giao, Ôn Nhiên giống như có lời nói không hết.

Ôn Diệp kiên nhẫn nghe, sau khi nghe Ôn Nhiên nói công chúa nhiều lần trèo tường không thành công không nói, còn bị hoàng hậu bắt được, cô bé cũng bị dính lây theo.

Ôn Nhiên nói rất nhiều, cuối cùng nói: "Đúng rồi Tứ tỷ, muội còn mang theo đồ tốt cho cháu ngoại."

Ôn Diệp nhướn mày, hỏi: "Thứ gì tốt?"

Ôn Nhiên nhìn xung quanh một chút, sau đó mới bảo tỷ nữ đi theo tản ra, mới dám ghé vào bên tai Ôn Diệp nói: "Là bút ký Thái tử điện hạ dùng khi vỡ lòng-"

Ôn Diệp nghe đến đó, thần sắc đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Sao muội lại có?"

Ôn Nhiên giải thích: "Tứ tỷ không cần lo lắng, những thứ này là công chúa tặng ta, ngay từ đầu cũng cảm thấy nhận cái này không tốt, công chúa liền dẫn ta đi gặp hoàng hậu nương, sau đó hoàng thượng cũng biết, nói dù sao những sách này lưu lại trong kho phòng cũng chỉ bụi, biết được là muội muốn tặng cho cháu ngoại, nên để cho ta chọn mấy quyển."

Mặc dù cuộc sống trong cung không tệ, nhưng rất cuộc vẫn khác với trong nhà, Ôn Nhiên hiện giờ đã mơ hồ hiểu được một số khác biệt trong đó.

Sắc mặt Ôn Diệp dịu đi một chút, nàng chủ yếu là sợ tiểu muội nhà mình là trúng bẫy của ai, vừa nghe là luôn đi qua đường sáng, nàng cũng không lo lắng nữa.

"Vậy là tốt rồi, trong cung không thể so với trong nhà, công chúa đối tốt với muội, muội cũng phải thật lòng đối đãi với cô bé ấy." Ôn Diệp muốn nói với cô bé: "Đừng nghĩ về tương lai, sống cho tốt đi đã."

Cô bé mới bảy tuổi, Ôn Diệp không muốn nói quá nhiều để cô bé cẩn thận hoặc chú ý, Ôn Diệp hiểu rõ muội muội này, cô bé có sự trưởng thành vượt qua bạn cùng lứa tuổi, chỉ là sự trưởng thành này trước mắt còn hơi non nớt mà thôi.

Ôn Nhiên gật đầu: "Muội sẽ như thế"

Ôn Diệp ngược lại tò mò: "Nhưng bút ký Thái tử điện hạ dùng qua, sao lại vào tay công chúa?"

Ôn Nhiên đem những gì mình biết nói cho nàng biết: "Công chúa nói Thái tử điện hạ mỗi ngày ra các loại de cho nàng ấy, nàng ấy không biết làm, sau đó Thái tử điện hạ liền đưa những bút ký kia cho công chúa tham khảo."

Công chúa còn nói Thái tử điện hạ giống như là không biết mệt mỏi, mỗi ngày so với phụ hoàng còn bận rộn hơn.

Ôn Diệp hiểu, vị thái tử điện hạ này rất có thể là một tiểu Quyển Vương.

Nàng lại hỏi: "Vậy muội lấy chúng về, công chúa chẳng phải là không có cái để tham khảo sao?"

Ôn Nhiên nghe được câu hỏi này của Ôn Diệp, đột nhiên nở nụ cười nội liễm, nói: "Công chúa nói, có ta, sẽ không cần những

bút ký kia."

Ôn Diệp nhất thời xoa đầu cô bé, cười nói: "La khen muội thông minh đúng không?"

Ôn Nhiên cực kỳ then thùng gật đầu, còn nói: "Tú Tú và Yên Hảo cũng nói, cho muội ăn nhiều thịt mỗi ngày, như vậy tương lai dê gì cũng sẽ không làm khó được muội nữa."

Cô bé còn một câu chưa nói với Ôn Diệp, Tú Tú và Yên Hảo còn nói cho cô bé biết, chỉ cần cô bé học được, mỗi ngày hai người cũng sẽ không phải đau khổ như vậy.

Ôn Nhiên trước kia không hiểu đọc sách tại sao lại đau khổ, từ sau khi ở trong cung kết giao với bằng hữu tốt, cô bé mới hiểu được, mỗi người đều có những sở thích không giống nhau, giống như Tú Tú thích nghiên cứu đồ ăn ngon, bản thân cô bé ấy cũng thích ăn, mỗi ngày đều vui tươi hơn hở, giống như không có phiền não gì.

Còn có Yên Hảo, tuy rằng bài tập tiên sinh bố trí mỗi ngày cô bé đều nộp đủ, nhưng kiểu dáng trang sức và kiểu dáng quần áo mà cô bé ấy vẽ trên giấy, là kiểu dáng đẹp nhất mà Ôn Nhiên từng thấy.

Cô bé ấy còn nói, chờ cô bé lớn hơn, có thể giống như Nương tẩu tẩu trong nhà bôi son trát phấn, đến lúc đó cô bé ấy còn muốn nghiên cứu về loại ấy nữa.

Họ thích ăn và quần áo trang sức đẹp, cũng giống như cô bé thích đọc sách, không có gì khác biệt.

Ôn Diệp rất vui vì Ôn Nhiên có thể kết giao được bạn tốt, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất hiện tại, giữa hai người họ là thật lòng.

Chương 273

Ôn Diệp không ở lại Ôn phủ dùng bữa.

Nàng ở Khê Thúy viện tiếp tiểu muội đi nương nói chuyện hơn một canh giờ, Ôn Diệp liền mang theo đi nương cùng tiểu muội "Chân tâm, thắng lợi trở về.

Trở lại Quốc Công phủ vừa đúng giờ trưa, vừa kịp lúc dùng bữa trưa.

Ôn Diệp đi vào chính đường, bên trái có một viên đạn pháo nhỏ vọt tới, sắp đến trước mặt nàng mới dừng lại, viên đạn pháo nhỏ về mặt chờ mong nói: "Nương, bánh táo của Tuyên nhi-

Ôn Diệp cười không có ý tốt: "Không chỉ có bánh táo đâu nha."

Từ Ngọc Tuyên ánh mắt càng sáng: "Cánh gà?"

Cánh gà cậu bé cũng muốn ăn.

Ôn Diệp lắc đầu, khi Từ Nguyệt Gia đi tới, nàng bảo Đào Chi bên cạnh mở hộp gỗ, nói: "Là dì con tặng cho con bút ký vỡ lòng."

Hai mắt Từ Ngọc Tuyên lập tức trũng lớn.

Từ Nguyệt Gia cầm một quyển lật xem, ánh mắt đảo qua chữ viết phía trên, có chút quen thuộc, hơi hồi tưởng một lát, hỏi: "Thái tử điện hạ?"

Ôn Diệp gật đầu, sau đó kể lại sự việc cho hắn.

Từ Nguyệt Gia nghe xong, nói: "Nàng không cần lo lắng, không sao đâu."

Ôn Diệp nói: "Vốn còn lo lắng, nhưng sau khi muội muội nói với ta chuyện đã xảy ra, thì ta không còn lo lắng nữa"

Nhưng có cả phần cam đoan này của hấn, nàng càng yên tâm.

Nói xong, nàng cúi đầu nhìn đứa bé đã đại ra, cười đùa: "Có phải Tuyên Nhi rất thích quà dì tặng con không?"

Từ Ngọc Tuyên dùng hành động biểu đạt ý cự tuyệt, xoay người bỏ chạy.

Cứ như thế làm vậy thì có thể bỏ qua những ghi chép kia.

Một khắc sau, Từ Ngọc Tuyên một tay ghi chép, một tay cầm bánh táo, thống khổ cũng vui vẻ.

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn hộp thức ăn, ngoại trừ bánh táo không còn gì khác, vì thế hỏi: "Của ta đâu?"

Ôn Diệp uống canh nói: "Không phải chàng nói cái gì cũng được sao?"

Từ Nguyệt Gia mím môi.

Ôn Diệp dùng canh để che giấu biểu tình trên mặt, để mặc Từ Nguyệt Gia một hồi lâu, mới cười ra tiếng nói: "Trêu chàng thôi, chàng đã nói tùy tiện, vậy đương nhiên là do ta làm chủ rồi."

Chờ đến tối.

Từ Nguyệt Gia: "....."

Sáng sớm hôm sau, sắc trời còn chưa sáng, Ôn Diệp từ nội thất đi ra thấy thư phòng phía tây đóng chặt, theo bản năng nhẹ nhàng bước chân, thiếu chút nữa dọa đến Đào Chi vừa tới bên ngoài. Ôn Diệp vội vàng giơ ngón trỏ lên, ám chỉ nàng ấy đừng lớn tiếng.

Đào Chi đành phải hạ giọng nói: "Phu nhân, còn hơn một canh giờ nữa mới xuất phát."

Dựa theo thói quen trước kia của Ôn Diệp, đều là trước khi ra cửa không đến nửa canh giờ mới dậy, Đào Chi tới lúc này, cũng chỉ là muốn chuẩn bị tốt thau rửa mặt mà thôi.

Ôn Diệp khép quần áo lại hỏi: "Lang quân đâu?"

Đào Chi trả lời: "Đến tiền viện rồi, có điều Liễu Tâm mới tới nói, lang quân sẽ tới dùng bữa sáng với phu nhân."

Cùng nhau dùng bữa sáng?

Ôn Diệp không tin, đại khái sẽ càng có khả năng hỏi tội hơn.

Biết Từ Nguyệt Gia không ở đây, giọng nói Ôn Diệp tự nhiên khôi phục bình thường, giả vờ ho khan nói: "Không còn sớm nữa, người đi thông báo đi, hai mươi lăm phút nữa sẽ xuất phát."

Đào Chi kinh ngạc: "Hai khắc? Cái này cũng quá vội rồi, chỉ đủ cho phu nhân ngài rửa mặt mà thôi."

Ôn Diệp nói: "Sau khi rửa mặt thì đi, đồ ăn sáng thì người cứ để vào hai hộp, trên đường ta vừa đi vừa ăn."

Đào Chi vẫn không rõ nói: "Vì sao phải gấp như thế?"

Ôn Diệp thuận miệng giải thích: "Xuất phát sớm là có thể đến

Lan Thành sớm, trời tối không thể đến thư viện tìm tiểu thế tử."

Đào Chi không nghi ngờ nàng, tin nói: "Vậy nô tỳ đi nói cho bọn họ biết."

Đợi Đào Chi rời đi, Ôn Diệp ở cửa làm bộ vận động đuổi người, tứ chi hơi cứng ngắc.

Bởi vì Ôn Diệp cố ý giấu diếm, Từ Nguyệt Gia cũng không biết nàng đã sớm rời khỏi Quốc Công phủ, chờ sau khi hắc tử viện thư phòng trở về, cũng chỉ có một mình Từ Ngọc Tuyên đang chờ hắc tử.

Nhóc con xoay người, nói với hắc tử: "Nương, chạy rồi?"

Từ Nguyệt Gia hiếm khi dịu dàng đáp lại: "Ừ, chạy rồi."

Từ Ngọc Tuyên đến gần, ánh mắt vừa vặn đối diện với cổ tay Từ Nguyệt Gia, bỗng nhiên nhướng mày nói: "Cha, nơi này của người hồng hồng."

Chương 274

Từ Ngọc Tuyên: "Chẳng lẽ Cha cũng bị ngỗng căn sao?"

Cậu bé đi một vòng lại cả kinh nói: "Còn là một vòng tròn!"

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, cup mắt nhìn lại.

Một lúc lâu sau liền vào nhà, thay một bộ quần áo có thể che đi.

Một canh giờ sau, trong kiệu xe, Ôn Diệp đã ra khỏi thành ngủ gật tỉnh lại, Đào Chi thấy vậy, vội vàng đem hộp đựng thức ăn sáng lấy tới, đặt lên bàn, nói: "Phu nhân đã mệt, sao không ở trong phủ ngủ thêm một lát, ngủ trong xe thật không thoải mái."

Ôn Diệp duỗi lưng, nhân tiện ngáp một cái, trả lời: "Người chưa kết hôn, không hiểu được đâu."

Đào Chi tùy tiện nói: "Ta không hiểu cái gì?"

Vân Chi đỏ mặt làm gối tựa cho Ôn Diệp một lúc lâu ngăn cản tỷ muội: "Tỷ đừng nói nữa."

Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia đều là người tương đối chú trọng tính riêng tư, lúc ngủ không thích có người ở bên ngoài trông coi, nhưng mỗi lần xong việc đều phải có người mang nước vào.

Các tỷ nữ bà tử lại không ngu, ít nhiều cũng biết một ít.

Vân Chi chính là nghĩ tới đây, cho nên mới ngăn cản Đào Chi

tiếp tục hỏi tiếp, việc riêng của các chủ tử sao có thể mang ra nói.

Thật ra là nàng ấy nghĩ sai rồi, Ôn Diệp dù sao cũng đã sống ở thời đại này hơn hai mươi năm, rất nhiều chuyện vốn không quen, bây giờ đã sớm nhận ra.

Về phần giữa phu thê, vốn là chút chuyện kia, cũng không có gì ngại ngùng không dám nói ra.

Nàng sợ dĩ trốn, khụ khụ, là tối hôm qua trước khi ngủ không cẩn thận uống hai chén, có trạng thái hơi say, rất nhiều chuyện không thể khống chế được.

Sáng nay vừa tỉnh dậy, nàng chợt cảm thấy áy náy, cho nên mới xuất phát sớm.

Han là cũng không thể gọi là "Trốn", nàng đây là đang dùng hành động hối lỗi.

Tin rằng Từ Nguyệt Gia luôn luôn khoan hồng độ lượng sẽ hiểu được, tối hôm qua nàng cũng không làm gì trái với pháp luật Đại Tấn.

Sau khi nguy biến trong lòng xong, ánh mắt Ôn Diệp mới một lần nữa nhìn về phía hai tỳ nữ bên cạnh, quan sát nửa ngày nói: "Hai người các ngươi cũng không còn nhỏ nữa, còn chưa có ý định lập gia thất sao?"

Lời ân cần đột nhiên tới làm cho Đào Chi tâm thần chấn động, nàng ấy vội hỏi: "Phu nhân, không phải là người đã kiếm được nô tỳ khác ưu tú tốt hơn tỳ nữ, nên muốn thay thế tỳ nữ sao?"

Chẳng lẽ là Liễu Nha và Liễu Tâm?

Nhưng bình thường cũng không thấy phu nhân thân với các

nàng ấy nhiều.

Ôn Diệp gấp một miếng bì đậu hũ cuốn cắn một miếng, nói: "Ta không thể đơn thuần quan tâm đến các người sao?"

Bả vai Đào Chi khẽ run lên, uyển chuyển nói: "Phu nhân, bản thân người có tin không?"

Vân Chi ở một bên mím môi cười trộm. Ôn Diệp đặt đũa xuống, nhìn qua nhìn lại hai người hai lần, cười dài nói: "Duoc, vậy hôm nay ta sẽ quan tâm chăm sóc hai người, nói đi, đổi hoàn cảnh lâu như vậy, có ai vừa ý không?"

Tuy rằng nàng bài xích một số chuyện, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc áp đặt thái độ của mình lên người khác.

Định nghĩa của mỗi người về cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp không giống nhau, những gì nàng có thể chấp nhận chưa chắc người khác sẽ thừa nhận, Ôn Diệp chưa bao giờ nghĩ tới việc để hai người bọn họ ở lại bên cạnh mình, từ một cô gái trẻ đến một bà già.

Nhưng, Đào Chi nghe xong rất nhanh liền cự tuyệt: "Nô tỳ không có, cũng không muốn."

Kỳ thật Đào Chi còn có một câu chưa nói, chủ yếu là sợ Ôn Diệp mắng nàng ấy có ý nghĩ kỳ lạ, nàng ấy muốn có một đứa con của mình, nhưng lại không muốn lập gia thất.

Là muốn có con, hay là không thành hôn.

Đào Chi suy nghĩ nhiều năm, cuối cùng lựa chọn về sau.

Nếu Ôn Diệp biết được suy nghĩ trong lòng nàng ấy, nhất định sẽ nói: "Đào Chi, người đầu thai nhằm thời rồi."

Ngược lại Vân Chi chân chờ một chút, mới nói: "Nô tỳ còn chưa nghĩ tới."

Ôn Diệp gật đầu: "Không vội, hai người còn trẻ, làm việc nhanh nhẹn, cũng xinh đẹp, ai có thể kết thành phu thê với hai người, sẽ là phúc khí của bọn họ."

Lúc này Đào Chi nói: "Ta cảm thấy A Xuân ở tiền viện trưởng thành rất thanh tú, Vân Chi người có muốn hay không?"

Chương 275

Vân Chi lại đỏ mặt, không để ý tới sự có mặt của Ôn Diệp, đưa tay che cái miệng nói lung tung của Đào Chi.

Ôn Diệp nở nụ cười một hồi lâu, lại nói: "Các người nhìn xa rộng hơn một chút, cũng có thể không phải người trong phủ."

Vân Chi cùng Đào Chi giả bộ đồng ý cho xong chuyện.

Đúng là tuổi của các nàng không nhỏ, cũng nên suy nghĩ một chút đại sự cả đời, là lập gia đình hay là tự bươn chải.

Chủ tớ ba người, dọc đường nói đùa giỡn, cuối cùng vào giờ Dậu một khắc mới đến Lan thành.

Sau khi vào thành, dựa theo địa chỉ Lục thị cho, đi tới tiểu viện nơi Từ Cảnh Dung nghỉ ngơi.

Mấy ngày trước sau khi Tưởng bà tử nhận được tin tức, vừa đến buổi trưa hôm nay, bà liền ngồi ở trong viện, một bên may vá, một bên nghe động tĩnh bên ngoài, lại đi qua đi lại đầu hẻm quan sát.

Mà tên nô tỳ A Thực theo Tưởng bà tử tới, đã lái xe đến học viện đón thế tử.

Lục thị đang tính ngày, Ôn Diệp hôm nay tới, ngày mai vừa vặn chính là nửa ngày nghỉ theo quy định của học viện một tuần 1 ngày. Khi Tưởng bà tử cắt thịt xong, lần thứ ba đi đến đầu hẻm, cuối cùng cũng thấy kiệu xe đi về phía đầu hẻm, đi ra ngoài, Ôn

Diệp ngồi kiệu xe bình thường, có điều Tưởng bà tử lại nhận ra hộ vệ dẫn đường phía trước.

Đầu ngõ có chút hẹp, xe ngựa chỉ có thể từng chiếc từng chiếc tiến vào, Tưởng bà tử tiếp nhận công việc dẫn đường, dẫn mọi người tới tiểu viện.

Viện không lớn, cũng may Lục thị có chuẩn bị, viết thư để Tưởng bà tử tạm thời thuê thêm hai viện bên cạnh, vừa vận nhà bên cạnh hôm trước dọn đi, viện bên cạnh lớn, có thể để vài chiếc xe ngựa.

Phòng cũng nhiều, tuyệt đối đủ để mọi người ở.

Sau khi Ôn Diệp xuống kiệu, Tưởng bà tử nói: "Nhị phu nhân, người về phòng nghỉ ngơi một lát, thế tử sẽ từ học viện trở về nhanh thôi."

Ngồi trên xe ngựa cả ngày, Ôn Diệp đau lưng mỏi eo, liền đồng ý.

Chờ sau khi nàng tỉnh lại, bên ngoài trời đã sắp tối, Ôn Diệp đứng dậy mặc quần áo xong, nghe thấy tiếng nói quen thuộc trong viện, đẩy cửa bước ra.

Từ Cảnh Dung nghe tiếng quay đầu lại, nhếch miệng cười hô: "Nhị thẩm!"

Ôn Diệp đáp một tiếng rồi hỏi: "Trở về lúc nào thế?"

Từ Cảnh Dung trả lời: "Mười lăm phút trước, Đào Chỉ tử nói Nhị Thẩm đang nghỉ ngơi."

Mấy tháng không gặp, cao hơn rồi, nhìn cũng rắn chắc hơn trước, nhưng màu da này... Về mặt Ôn Diệp có chút khó nói hết, sao lại đen như vậy.

Ôn Diệp mở miệng hỏi: "Mấy tháng nay con thật sự học ở thư viện hả?"

Nàng không khỏi hoài nghi.

Từ Cảnh Dung lập tức la lên: "Nhị Thảm, sao ngay cả thảm cũng không tin con."

Ánh mắt Ôn Diệp quét cậu một lượt từ đầu đến cuối, nói: "Bộ dạng này của con, rất khó khiến người ta tin."

Từ Cảnh Dung đành phải giải thích với nàng.

"Phía sau học viện chúng con có một ngọn núi, khoảng thời gian trước bận việc đồng áng, con không về nhà là bởi vì cùng mấy vị đồng học cùng nhau lên núi, đào cạm bẫy, kiếm chút dã vật để ăn."

Ôn Diệp vẫn còn nghi ngờ: "Con muốn ăn gì, viết thư nói cho Tưởng bà tử là được."

Nàng đến đây theo nhiệm vụ của Lục thị nên không thể bỏ qua bất cứ điều gì khả nghi từ đối phương.

Từ Cảnh Dung thở dài nói: "Nói với Tưởng bà tử nào có thú vị như tự mình làm."

Không phải là cậu thiếu tật nói lắp.

Ôn Diệp oán thầm, nàng không thích tự mình động thủ.

Nhưng lý do này của Từ Cảnh Dung cũng coi như miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, nàng lại hỏi: "Vậy con có đi qua sông bạc không?"

Từ Cảnh Dung kinh hãi, không nghĩ tới Ôn Diệp sẽ hỏi mình

chuyện này.

"Nhị thăm thăm, tuy rằng con rất ngoan cố, buổi tối không chịu đi ngủ sớm, lúc đi học thì trộm ngủ bù, còn ném giấy vào người đồng học, nhưng đánh bạc thì cho tới bây giờ con chưa từng dính quả"

Ôn Diệp: "..."

Hai hạng mục trước, nghe qua tựa hồ cũng rất không tốt.

Từ Cảnh Dung lần nữa cam đoan: "Thật đấy ạ."

Cậu không biết Nhị thăm thăm tại sao lại hỏi mình đã từng đi qua sòng bạc hay không, nhưng chuyện chưa từng làm, có đánh chết cậu cũng sẽ không thừa nhận.

Chương 276

Ôn Diệp: "Nếu vậy thì tiền của con đi đâu rồi?"

Từ Cảnh Dung thản nhiên nói: "Ăn hết rồi ạ."

Cái này không có gì phải giấu diếm, cậu tiếp tục nói: "Nhị thẩm thẩm người không biết đó thôi, trên đường chỗ này có một tửu lâu có đồ ăn vô cùng ngon, ngày nào cũng buôn bán rất phát đạt, bọn họ còn chuyên kinh doanh cho học viên của học viện. Chỉ cần trả tiền đặt cọc, họ có thể giao bữa ăn đến tận cửa học viện đúng giờ".

Ôn Diệp nghe cứ thấy quen quen, đây không phải là hình thức ship đồ ăn của đời sau sao, nhưng bây giờ thấy nó xuất hiện ở Đại Tấn cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Khi trời lạnh vào mùa đông, một số gia đình giàu có không muốn ra ngoài nhưng lại nhớ những món ăn đặc trưng của tửu lâu nên sai người hầu đến tửu lâu để mua.

Thời gian trôi qua, tửu lâu dần dần tìm ra mùi vị, sau này không cần tiểu nhị mỗi ngày đến, chỉ cần đặt chỗ trước, tiểu nhị của tửu lâu sẽ giao đồ ăn đến tận cửa.

Tất nhiên là có rủi ro, không ai biết trong quá trình giao đồ ăn sẽ xảy ra chuyện gì, Lục thị sẽ không bao giờ để đồ ăn bên ngoài vào phủ theo cách này.

Cho nên lúc trước Từ Cảnh Dung không biết, cũng có thể hiểu được.

"Ăn ngon như vậy sao?" Ôn Diệp hỏi.

Từ Cảnh Dung chân thành nói: "Thật sự ăn rất ngon."

Cậu lại nói: "Vừa vặn sáng mai con được nghỉ nửa ngày, con mời nhị thẩm thẩm đến tữu lâu kia dùng bữa trưa được không ạ."

Ôn Diệp không từ chối, quả thật nàng cũng rất muốn nếm thử.

Nàng nói: "Ta tin lời con nói."

Nhưng tin thì tin, kiểm tra vẫn phải kiểm tra.

Từ Cảnh Dung bị thẩm vấn nửa ngày, mới kịp phản ứng hỏi: "Đúng rồi, Nhị Thẩm, không phải là thẩm đặc biệt đến xem con có từng đến sông bạc hay không sao?"

Ôn Diệp phủ nhận: "Đương nhiên không phải."

Từ Cảnh Dung vẫn hoài nghi: "Thật sao?"

Ôn Diệp thuận miệng nói: "Không phải là sinh nhật Nhị Thúc con sắp tới rồi sao, ta muốn chọn cho thúc ấy một món quà sinh nhật thật đặc biệt."

Từ Cảnh Dung cảm giác như thấy can can ở đâu đó, liền nói: "Quà sinh nhật gì mà phải đến tận Lan Thành chọn, ở Thịnh Kinh không có sao?"

Thịnh Kinh mà không có, thì Lan Thành có thể có sao?

Ôn Diệp lại không thể nói cho cậu biết, mình muốn đến Lan Thành du ngoạn, thuận tiện hoàn thành chuyện Lục thị dặn dò, lại thuận tiện chọn quà sinh nhật.

Nàng suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Ta có thể vào sau núi học viện các con không?"

Từ Cảnh Dung trả lời: "Ngọn núi kia cũng không thể nói là của học viện, chỉ là có một bộ phận nối liền học viện, nhị thẩm thẩm không được vào học viện, nếu muốn leo núi thì bên ngoài cũng có đường thông."

Leo núi á?

Ôn Diệp lắc đầu: "Ta không leo núi, ta chỉ muốn bắt một con thỏ."

Từ Cảnh Dung cho rằng nói: "Nhị thẩm thẩm, người không phải là muốn tặng con thỏ cho nhị thúc làm sinh nhật đấy chứ?"

Ôn Diệp: "Không được sao?"

Có một số việc, nàng không định giải thích quá nhiều với cậu.

Từ Cảnh Dung thành thật nói: "Được thì được, chỉ là quá đơn giản."

Nói xong, cậu bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng sinh nhật lần trước của nương mình.

Từ Cảnh Dung im lặng hỏi: "Nhị Thẩm, sinh nhật lần sau của nương con, thẩm chuẩn bị tặng cái gì?"

Ôn Diệp cười một tiếng, nói: "Bây giờ chạy đến chỗ ta dò xét quân tình sao?"

Công cuộc dò la bị thất bại.

Từ Cảnh Dung không quá cam lòng: "Vậy Nhị Thẩm không sợ con đem chuyện người chọn con thỏ làm quà sinh nhật nói cho

Nhị Thúc sao?"

Ôn Diệp bình thản "ồ một tiếng: "Con muốn nói thì cứ nói."

"Nhưng trước khi nói, con phải suy nghĩ một chút, ta không sợ con phá hư phần kinh hỉ này, cũng không biết Nhị thúc con đến lúc đó sẽ nghĩ như thế nào."

Từ Cảnh Dung: "...

Nhờ có hình tượng mà Từ Nguyệt Gia bày ra cho người khác quá mức nghiêm túc nên Ôn Diệp liếc mắt nhìn đại tiểu tử bại trận, liền hiểu cậu sẽ không nói.

Ôn Diệp quả nhiên đoán đúng, Từ Cảnh Dung không sợ cha, chỉ có chút sợ nường, nhưng cậu từ trước đến nay chưa bao giờ dám kêu ngạo trước mặt nhị thúc Từ Nguyệt Gia.

Đứng trước mặt Nhị Thúc tố cáo bí mật của Nhị Thẩm ư?

Chương 277

Nói thì dễ, nhưng nếu thật sự để cậu đi, Từ Cảnh Dung thậm chí không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó.

Nhị Thúc sợ là sẽ lấy sách ra bắt cậu học thuộc ngay tại chỗ, dùng cái này để kiểm tra xem cậu có ngốc thật hay không, bởi vậy mới đi nói bí mật nhằm chán như vậy.

Từ Cảnh Dung không ngại bị nói là ngốc, nhưng nếu để cho cậu học thuộc lòng, thì vấn đề này sẽ biến thành lớn.

Từ Cảnh Dung thở dài thật sâu nói: "Được rồi, Nhị thẩm thẩm, ngày mai con dẫn người lên núi bắt thỏ."

Thỏ có thể thành quà sinh nhật gì?

Bánh bao thịt thỏ? Hay là thỏ hun khói, đầu thỏ cay? Hay là thịt thỏ kho tàu?

Ôn Diệp bổ sung: "Bắt thỏ xong, con còn phải mời ta ăn cơm."

Từ Cảnh Dung: "..."

Cậu rất hoài nghi, rốt cuộc ai mới là trưởng bối.

Từ Cảnh Dung yên lặng, tính toán trong lòng chút tiền tiêu vặt còn sót lại của mình, tựa hồ, cũng miễn cưỡng đủ.

Người Ôn Diệp phái đi điều tra rất nhanh, sáng sớm hôm sau liền đưa kết quả điều tra tới trước mặt nàng.

Nhưng mà, nàng cũng không có yêu cầu sáng nay nhất định phải biết kết quả.

Mấy người này không cần ngủ sao? Liều mạng như thế.

Ôn Diệp nhìn một xấp giấy thật dày, mở ra nhìn, không có nửa chữ có liên quan đến đánh bạc, tất cả đều ghi lại thực đơn mấy tháng gần đây của Từ Cảnh Dung.

Nàng nhìn từ đầu đến cuối, chỉ nhìn tên món ăn cũng có chút thêm.

Xem ra tiểu tử này thật đúng là đem tất cả bạc tiêu vào ăn uống, Lục thị sau khi biết hẳn là sẽ rất vui mừng đúng không?

Ôn Diệp trong lòng không yên tâm.

Ăn sáng xong, Từ Cảnh Dung vẫn chưa biết mình đang bị điều tra nói: "Nhị thẩm thẩm, con có mấy đứa đồng môn, bọn họ muốn đi cùng con, người có để ý không?"

Cậu từng nghĩ, nếu Nhị Thẩm không thích quá nhiều người, đến lúc đó để cho bọn họ đứng xa một chút.

Đương nhiên, nếu mọi người có thể cùng nhau đi, khẳng định sẽ tốt hơn.

Càng nhiều người thì sức mạnh càng lớn mà.

Đương nhiên là Ôn Diệp không để ý, đồng môn của Từ Cảnh Dung, đều là nam sinh khoảng mười tuổi, không quá mười hai, càng có nhiều người thì khả năng bắt được thỏ càng lớn.

Vì thế nàng nói: "Chỉ cần hà bao của con không ngại, ta thì thế nào cũng được."

Từ Cảnh Dung:

Cậu ôm ngực, không hiểu sao cảm thấy nơi này như bị đâm một dao. Bạn học của Từ Cảnh Dung đích xác cũng không lớn, lớn nhất cũng chỉ mười một, nhưng nhìn qua đều có một điểm giống nhau, đó chính là rất hiếu động, nói không hết lời.

Sau khi biết Ôn Diệp là Nhị Thảm của Từ Cảnh Dung, năm tiểu tử cẩn thận hành lễ vấn bối.

Ôn Diệp ở trước mặt người ngoài, vẫn là hình tượng ôn nhu hiền hòa, nàng nhỏ nhẹ nói: "Không cần để ý đến ta, là Cảnh Dung nói thỏ trên núi phía sau học viện các cháu lớn lên rất tốt, nhất định phải bắt cho ta một con, để ta nếm thử hương vị của nó xem như thế nào."

Từ Cảnh Dung nghe được những lời này của nàng, lập tức trừng to mắt.

Lời nói dối của Nhị Thảm được thốt ra từ miệng nàng, rõ ràng nàng muốn con thỏ, nhưng bây giờ cậu nói cái gì cũng đã muộn, cũng không thể vạch trần trưởng bối trước mặt bạn học, như vậy không hợp quy củ.

Mấy người bạn cùng trường của Từ Cảnh Dung, trong đó hai vị là từ Thịnh Kinh tới, trong ba người còn lại có hai vị là người bản địa Lan Thành, vị cuối cùng hơi ngại ngùng một chút chính là tiểu công tử nhà tri phủ Lan Thành.

Ngoại trừ ba người phía sau, hai người phía trước Ôn Diệp sau khi nghe đối phương tự giới thiệu, phát hiện đều là quen biết.

Một người là con trai út của huynh trưởng Mạnh Tứ phu nhân, Liễu gia chưa phân gia, bởi vậy Từ Cảnh Dung gọi cậu ấy là Liễu Tam, một người khác là đệ đệ nhỏ tuổi nhất của Thất thảm Từ

Nguyệt Gia Vũ thị, trong nhà Hành Lục.

Trong mấy người cậu ấy lớn tuổi nhất, đã mười một tuổi, nghiêm túc tính ra, cậu ấy so với Ôn Diệp còn lớn hơn một bậc.

Nhớ tới lễ lúc trước, Ôn Diệp không khỏi suy nghĩ sâu xa, mình sẽ không giảm thọ chứ?

Người bản địa Lan Thành là một đôi anh em họ, lớn thì gọi là Trân Vĩnh, nhỏ thì gọi là Trân Thượng.

Chương 278

Từ Cảnh Dung ở trong mấy người này còn không phải nhỏ nhất, nhỏ nhất chính là tri phủ gia tiểu công tử, tên gọi Trác An.

Chờ Ôn Diệp đại khái hiểu rõ xong, Từ Cảnh Dung lại nói: "Nhị Thúc nhà họ Giang sắp có một cuộc thi, thúc ấy phải chuyên tâm ôn tập, không có cách nào tới đây, cho nên để con thay thúc ấy nói tiếng xin lỗi với Nhị Thảm."

Nhị biểu thúc Giang gia mà Từ Cảnh Dung nói chính là con trai út của Từ cô mẫu, ở Tùng Sơn học viện nhiều năm, lớn hơn Từ Cảnh Dung năm sáu tuổi.

Ôn Diệp nói: "Để cậu ấy ôn tập cho tốt đi, việc học là quan trọng nhất."

Dù sao cũng không quen.

Ôn Diệp bảo Từ Cảnh Dung gọi mọi người lên kiệu, xuất phát từ Tùng Sơn.

Tùng Sơn học viện chính là lấy tên núi này đặt.

Tùng Sơn cách đó không xa, ngồi xe ngựa non nửa canh giờ là có thể đến, Ôn Diệp xuống kiệu, nhìn sơn lĩnh kéo dài không dứt xa xa, tâm tình cũng giãn ra theo.

Mấy người Từ Cảnh Dung đã đeo trên lưng túi đựng cung tên, họ đang cầm những chiếc cung nhỏ được chế tạo đặc biệt dành cho lứa tuổi của họ.

Mấy người có thể chơi cùng nhau, hiển nhiên là có chung sở thích, đó chính là thích chơi cùng tiền.

Nơi này không khí trong lành, Ôn Diệp đi một đoạn đường, tìm một tảng đá hơi lớn làm ghế ngồi xuống, ngắm cảnh nghỉ ngơi.

Từ Cảnh Dung nắm chặt cung nhỏ nói: "Nhị Thẩm, con đi bắt thỏ cho thẩm."

Ôn Diệp gật đầu: "Đi đi."

Từ Cảnh Dung cao hứng rời đi, nhưng cũng không chạy được bao xa, đã ở bên ngoài núi.

Bọn họ người còn nhỏ, lực bắn cung và độ chính xác ở mức trung bình, nếu có thể bắn trúng ba hoặc hai con gà lôi và thỏ rừng thì họ được coi là những người có phong độ phi thường.

Ôn Diệp phái mấy hộ vệ đi theo sau bọn họ, nàng thì an nhàn ngồi tại chỗ, gió thổi đầu thu, thuận tiện thả lỏng đầu óc một chút.

Nhưng mà không lâu sau, Từ Cảnh Dung liền bắt được một con thỏ mập màu xám nhung xuất hiện ở trước mặt Ôn Diệp, hưng phấn nói: "Nhị Thẩm, con bắt được rồi!"

Đây là lần đầu tiên cậu bắt được một con thỏ.

Hơn nữa là tốc độ lại nhanh như vậy.

Ôn Diệp nghe tiếng, đưa lên đôi mắt nhìn qua, liền thấy chân thỏ có vết thương đang chảy máu, hẳn là chỗ này bị Từ Cảnh Dung bắn bị thương.

Nàng hỏi: "Có màu trắng không?"

Từ Cảnh Dung cúi đầu nhìn thoáng qua con thỏ xám trên tay, không hiểu: "Con thỏ màu trắng thì thịt ngon hơn sao?"

Ôn Diệp lắc đầu, lại nói: "Màu trắng, mới phù hợp với khí chất của Nhị Thúc con." Từ Cảnh Dung:

Còn không bằng nói là những con thỏ có màu lông khác nhau sẽ có kết cấu khác nhau.

Mặc dù không bắt được con thỏ phù hợp với tâm ý của Ôn Diệp, nhưng Từ Cảnh Dung cũng không có ý định thả, cậu muốn khoe khoang với mấy người khác.

Trong mấy người, Từ Cảnh Dung mặc dù không phải lớn nhất, nhưng dù sao xuất thân từ võ tướng thế gia, thân thủ so với mấy người bọn họ đều tốt hơn.

Cũng chỉ có cậu ngay từ đầu dám đơn độc đả đấu, nhưng sau khi biết Ôn Diệp muốn là con thỏ trắng, Từ Cảnh Dung cũng không thể không hợp tác với bọn họ.

Vu Lục nghe Từ Cảnh Dung giải thích xong, nói: "Vậy chúng ta bắt một con thỏ trắng cho Nhị Thầm."

Hai huynh đệ Trần Vĩnh và Trần Thượng cũng gật đầu, trăm miệng một lời nói: "Đường xa đến là khách, đỉnh núi này hai huynh đệ chúng ta quen thuộc nhất, biết hang thỏ ở đâu nhiều nhất."

Cha Trác An mới điều tới Lan Thành chưa tới nửa năm, độ quen thuộc đối với nơi này còn không bằng từ Từ Cảnh Dung cùng Vu Lục hai người từ Thịnh Kinh tới.

Cậu bé liền im lặng đi theo sau mọi người.

Trần gia huynh đệ mang theo mọi người rất nhanh đến tìm một chỗ hang thỏ, họ nói rằng một con thỏ xảo nguyệt có ba cái hang, họ phải tìm tất cả những cái hang còn lại, thả khí bịt hai hang lại và cử hai người đến để chặn cái hang còn lại.

Chờ thỏ bị sặc khói, vừa chạy ra thì bắt lấy.

Mặt lợi của phương pháp này chính là thỏ sẽ không bị thương, bởi vì Từ Cảnh Dung cảm thấy Ôn Diệp muốn thỏ màu trắng, rất có thể là muốn mang đi nuôi, vậy thỏ bị thương sẽ rất khó nuôi sống.

Chương 279

Mấy người xông vào cửa động nửa ngày, cuối cùng cũng đem đám thỏ từ một cửa động khác bước ra, Từ Cảnh Dung chọn con thỏ mập mạp nhất mà toàn thân trắng như tuyết trong đó.

Vu Lục nói: "Lần này Nhị Thẩm của người hân sẽ hài lòng rồi."

Từ Cảnh Dung gật gật đầu, cậu cũng cảm thấy như vậy.

Khi Ôn Diệp nhìn thấy con thỏ trong lòng Từ Cảnh Dung, lúc này lộ ra thần sắc hài lòng, nói: "Cảnh Dung, các cháu có thể bắt được sao, lợi hại vậy."

Mấy tiểu tử được khen trên mặt còn dính tro khói, một đám miễn cưỡng nở nụ cười.

Ôn Diệp ôm lấy con thỏ mềm mại, vung tay nói: "Đi, ta mời các cháu đến tửu lâu ăn cơm."

Trác An lập tức mắt sáng lên: "Là đến Vân Chi Lâu sao?"

Ôn Diệp hào khí nói: "Các người muốn đi đâu ăn, ta mời các người đến đó ăn."

Mấy người vừa nghe, nhất thời hoan hô.

Kỳ thật bọn họ có thể đến Tùng Sơn học viện đọc sách, nghỉ lễ có thời gian vui chơi, nhà bọn họ sao có thể thiếu tiên ăn cơm?

Chẳng qua bọn họ tuổi còn nhỏ, tiền tiêu vặt có hạn, mà giá cả

đồ ăn Vân Chi Lôu cũng không rẻ.

Trong mấy người hoan hô, không ai chú ý tới bà vai Từ Cảnh Dung sau khi Ôn Diệp hô lên câu "Mời khách " kia, trong nháy mắt còng xuống một chút, cậu lặng lẽ sờ sờ hà bao treo ở bên hông, nội tâm yên lặng rơi lệ.

Nhị Thẩm lòng dạ thật ác độc.

Ôn Diệp giao con thỏ cho Đào Chi, sau đó ánh mắt cười chuyển sang Từ Cảnh Dung đang có sắc mặt không tốt, lông mày hơi nhướng lên.

Trên đường đến tửu lâu, Từ Cảnh Dung nhiều lần than thở, Trác An không rõ nói: "Cảnh Dung, người không phải thích nhất đồ ăn của Vân Chi Lôu sao?"

Từ Cảnh Dung với vẻ mặt thống khổ nhìn về phía cậu bé, vài lần há miệng, cuối cùng lại hóa thành một câu: "Người không hiểu."

Trác An:

Liễu Tam vỗ vỗ vai cậu nói: "Yên tâm, chúng ta sẽ không làm người mất mặt."

Từ Cảnh Dung trầm mặc, đây không phải là vấn đề có mất mặt hay không? Đây là hà bao của cậu hôm nay sẽ chôn vùi ở Vân Chi Lôu, lại không thể để người khác biết được.

Cậu cũng không thể ở trước mặt bạn tốt nói, ngoài mặt là Nhị Thẩm cậu mời khách, trên thực tế là cậu phải trả tiền chứ.

Lòng tràn đầy ưu thương nhân nhật, Từ Cảnh Dung nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không ai thực sự hiểu được trái tim cậu.

Cuối cùng vẫn tới Vân Chi Lâu.

Ôn Diệp nhìn Vân Chi tửu lâu vừa tới, nhẹ giọng cảm thán:
"Đúng là náo nhiệt thật."

Tiểu nhị tửu lâu cũng có mắt tinh ý, từ xa đã nhìn ra người không đơn giản, bước lên phía trước nghênh đón, nhiệt tình nói: "Moi mấy vị khách quan vào trong."

Ôn Diệp gọi phòng, bọn họ tới đúng lúc, phòng chỉ còn lại một phòng cuối cùng.

Vẫn là lầu hai gần cửa sổ, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh phố xá ngoài cửa sổ.

Ôn Diệp bảo bọn họ gọi món, tùy tiện gọi.

Từ Cảnh Dung khỏ sổ nhìn nàng, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được, nói: "Nhị Thâm, chúng cháu còn nhỏ nên cũng ăn ít thôi, gọi hai món là đủ rồi ạ."

Ôn Diệp cố ý nói: "Hai món làm sao đủ, cháu không cần tiết kiệm thay ta."

Dứt lời, nàng cũng gọi một phần thực đơn, nhìn vào miếng điểm tâm kia, trong lúc ngẩng đầu hỏi: "Các cháu thích ăn điểm tâm gì?"

Lúc này Vu Lục chen vào một câu: "Cảnh Dung không ăn được bánh hạch đào, nếu không cả người sẽ bị đỏ lên."

Những người khác cũng gật đầu.

Ngay từ đầu bọn họ cũng không biết, cho đến có một lần không cẩn thận cầm một miếng bánh có chứa bột hạch đào cho cậu ăn,

Từ Cảnh Dung ăn nhâm, lúc sau bọn họ mới biết chuyện cậu không thể ăn hạch đào.

Ôn Diệp kinh ngạc, ánh mắt chuyển sang Từ Cảnh Dung: "Con cũng không ăn được à?"

Từ Cảnh Dung gật đầu: "Vâng, trong nhà chỉ có con và Tuyên đệ không ăn."

Ôn Diệp hiểu ra: "Vậy đổi món khác đi."

Gọi đồ ăn xong, trong thời gian chờ mang thức ăn lên, Từ Cảnh Dung không nhịn được hỏi: "Nhị Thảm, con thả kia của thảm định xử lý như thế nào, vẫn nuôi sao?"

Ôn Diệp nhấp một ngụm trà nói: "Chẳng lẽ những con thả các con bắt được lúc trước đều đã được nuôi hết rồi?"

Chương 280

Từ Cảnh Dung lắc đầu, thành thật nói: "Bọn con ăn."

Ôn Diệp: "Các con ăn thế nào?"

Lần này người trả lời là Trác An: "Chúng cháu nướng ăn."

Ôn Diệp " một tiếng nói: "Vậy lần này ta sẽ thử món kho tàu cho mọi người."

Những người còn lại: "..."

Nhị Thâm của Cảnh Dung, hình như không giống với tướng tượng của bọn họ.

Sau khi thức ăn được mang lên bàn, bọn họ cũng bất chấp nói chuyện phiếm, một đám giống như hai ngày chưa ăn cơm, nếu Ôn Diệp không ở đây, sợ là sẽ tranh nhau ăn.

Có ngon như vậy không?

Ôn Diệp ném thử một miếng thịt kho tàu.

Sau khi thưởng thức, khẽ nhíu mày.

Loại trình độ này, Hồng Hạnh cũng có thể làm được, ngon thì cũng ngon, nhưng không đến mức làm Ôn Diệp phải ngạc nhiên.

Giờ phút này nàng đặc biệt muốn ném thử nhà ăn của Tùng Sơn

học viện có bao phần là khó ăn, làm cho đám học sinh này coi đồ ăn tửu lâu là cực phẩm mỹ vị.

Từ Cảnh Dung thấy Ôn Diệp không động đũa, vội hỏi: "Nhị Thâm, sao thâm không ăn?"

Ôn Diệp làm bộ vui mừng: "Thấy hai người ăn vui vẻ, ta đã thỏa mãn rồi."

Từ Cảnh Dung chưa kịp hiểu hết chỗ quái dị trong những lời này, cậu lại phải gặp trước những người khác miếng thịt kho tàu cuối cùng kia.

Ôn Diệp thấy vậy, phân phó Vân Chi đi nói cho tiểu nhị, mang thêm một đĩa thịt kho tàu.

Từ Cảnh Dung thấy được, nhưng không có ý định đi ngăn cản, có thể ăn được đồ ăn ngon, hà bao không đậy thì kệ không đậy đi, đợi đến tháng sau, cậu sẽ lại đầy bao thôi.

Kỳ thật Ôn Diệp cũng không nghĩ sẽ để Từ Cảnh Dung trả tiền bữa cơm này, lúc trước nàng chỉ muốn trêu chọc cậu thôi.

Đối với nàng thì việc trêu chọc con nít rất thú vị, cứ nhìn vẻ mặt của cậu là đã thấy hài rồi.

Khi mọi người ăn xong, nàng lặng lẽ yêu cầu Vân Chi trả tiền.

Sau khi ăn xong, mọi người rời khỏi tửu lâu, Từ Cảnh Dung tụt lại phía sau nửa bước, lặng lẽ hỏi Ôn Diệp: "Nhị thâm thâm, sao người lại trả tiền cơm rồi?"

Ôn Diệp liếc cậu một cái: "Nếu con cảm động, ta không ngại nhận hà bao của con đâu."

Ai lại ngại khi có nhiều bạc trong túi chứ.

Từ Cảnh Dung theo bản năng nắm chặt hà bao bên hông, không nói nữa.

Cảm động thì cảm động, hà bao có thể không cần cho thì không cho.

Nhị Thâm thật sự là lúc tốt lúc xấu, làm cho người ta suy nghĩ không thấu.

Tâm tình Từ Cảnh Dung rất phức tạp. "Ồ? Phía trước hình như có người đang cãi nhau." Vu Lục đi phía trước quay đầu lại nói.

"Ai vậy, người biết không?" Từ Cảnh Dung tiến lên hỏi.

Vu Lục lại nhìn thoáng qua, chần chừ lắc đầu: "Không biết, nhưng luôn cảm thấy đã gặp ở đâu rồi."

Ôn Diệp nghe tiếng nhìn lại.

Nàng cứ nhiên thấy được một khuôn mặt hơi quen thuộc.

Mắt thấy người chung quanh vậy càng nhiều, Vu Lục đề nghị mọi người cùng nhau đi qua xem, vạn nhất có thể giúp được gì thì sao.

Mấy người tới gần, họ nhìn thấy một thanh niên kiêu ngạo giậm lên một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài hung dữ và hét lên: "Tiểu gia ta chưa bao giờ sàm sỡ nữ nhân trên đường, sao người dám sàm sỡ nữ nhân trước mặt ta, đồ bỉ ỉ!"

"Người ta nguyện ý đi theo người sao? Người liền sàm sỡ? Không phải nam tử hán, tiểu gia đập chết người!"

Thiếu niên trẻ ăn mặc khiêm tốn, nhưng lại đi cùng với một hộ vệ riêng, trông không thể chạm tới, mọi người đều suy đoán

rằng hẳn ta có lẽ là một thiếu gia được sủng ái trong một gia đình nào đó.

Nhưng, Ôn Diệp lại biết hẳn ra căn bản không phải là tiểu thiếu gia của gia đình bình thường, mà là đệ đệ khác nương của đương kim Thánh Thượng, Văn Vương.

Cũng không biết hẳn ta sao lại cũng tới Lan Thành.

Ôn Diệp suy tư trong lòng.

Vu Lục nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên lớn hơn mình vài tuổi hồi lâu, vẫn không nhớ ra đã gặp ở đâu, cậu nhìn về phía Ôn Diệp, hỏi: "Thẩm Cảnh Dung, chúng ta có cần giúp đỡ không?"

Ôn Diệp là người lớn duy nhất trong đám người, Vu Lục vừa nói xong, mọi người đều hướng ánh mắt về phía nàng.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Ôn Diệp lắc đầu: "Không nghe hẳn nói trên mặt đất là tên lưu manh sàm sỡ nữ tử bên đường sao, cứ để hẳn đập thêm mấy cước đi."

Chương 281

Ở bên cạnh thiếu niên và hộ vệ, đích xác có một nữ tử che mặt run lẩy bẩy.

Vu Lục nghĩ nghĩ, cũng đứng, hành vi của người đó tuy có chút không thỏa đáng, nhưng đích xác rất giải phần.

Đội thiếu niên đập mấy cước xong, người phủ nha cũng tới, đem tên lưu manh ác độc kia bắt trở về.

Vốn người của phủ nha còn muốn dẫn nữ tử kia cùng về, thiếu niên kia không nhường, không biết hộ vệ bên cạnh thiếu niên ở bên tai bộ khoái nói cái gì, cuối cùng những bộ khoái kia chỉ dẫn tên lưu manh đi, vả lại một chút không tình nguyện cũng không có.

Mọi người tận mắt nhìn thấy thiếu niên kia để hộ vệ của mình hộ tống nữ tử kia về nhà, mới rời đi.

Chỉ có nửa ngày nghỉ phép, mấy đứa kia buổi chiều phải về học viện, mà Từ Cảnh Dung sớm đã xin nghỉ nửa ngày, không cần trở về.

Mọi người tách ra ở ngã ba, nơi này cách tiểu viện chỉ một con phố, không xa.

Ôn Diệp và Từ Cảnh Dung không ngồi kiệu, định đi bộ về, vừa vặn có thể tiêu thực.

Kết quả đi chưa được mấy bước, bọn họ lại gặp vị thiếu niên vừa

rồi.

Chỉ có điều lần này chỉ có mình hần ta.

Thiếu niên lắc quạt giấy, thanh thoi đi về hướng khác.

Nơi Ôn Diệp và Từ Cảnh Dung đứng là một góc chết, lúc thiếu niên sắp sửa chuyển hướng, tâm mắt tự nhiên liếc qua, chỉ có thể nhìn thấy Ôn Diệp đang đứng cùng Đào Chi mà thôi.

Ôn Diệp và hần ta nhìn nhau xa lạ.

Lúc này hần ta cách càng gần hơn, với việc bổ sung bộ lọc vừa rồi, Ôn Diệp cảm thấy bộ dạng hần ta đích xác không tệ, kết quả ngay sau đó liền thấy đối phương cao ngạo ngẩng đầu lên, xì một tiếng.

Biểu tình kia phảng phất như đang nói: Tiểu gia không phải là thứ mà ngươi có thể dễ dàng tiếp cận được.

Ôn Diệp: "..."

Thật là tầm thường.

Từ Cảnh Dung và Vu Lục có cảm giác giống nhau, cậu nói: "Nhị Thâm, hình như cháu cũng từng gặp người đó ở đâu rồi ý."

Ôn Diệp nhướng mày: "Vậy sao?"

Nàng vừa dứt lời, thiếu niên phía trước đã bị hai gã hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, với tốc độ nhanh như chớp bắt đi.

Từ Cảnh Dung lúc này cất bước muốn đuổi theo.

Ôn Diệp kịp thời túm lấy cổ áo cậu lại: "Con muốn đi làm gì?"

Từ Cảnh Dung ồn ào: "Cứu người ạ, Nhị thẩm thẩm, hần mới trừ gian diệt ác, là người tốt!"

Ôn Diệp vẫn không buông tay, quét cậu từ đầu đến cuối: "Chỉ bằng thân thể nhỏ bé của con sao?"

Từ Cảnh Dung giải thích cho mình: "Con là tướng quân!" Dưới cái nhìn chăm chú không tiếng động của Ôn Diệp, cậu không tình không nguyện bổ sung một câu: "Tương lai."

Ôn Diệp: "Cho nên bây giờ vẫn chưa phải, đúng không?"

Từ Cảnh Dung không cam lòng: "Nhưng, nhưng chúng ta cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ?"

Cậu không thể làm thế.

Ôn Diệp cúi đầu nhìn cậu: "Sẽ để con cứu."

Nàng vẫn để hộ vệ Từ Tam lặng lẽ theo sau chúng, cũng lưu lại ký hiệu dọc đường.

Sau đó lại nói với Từ Cảnh Dung: "Nơi này không phải chiến trường, chuyện duy nhất con có thể làm bây giờ chính là đi báo quan."

Lấy kinh nghiệm nhiều năm xem kịch của nàng, cứ như vậy xông qua, chỉ có thể cùng nhau chịu đao.

Ở lại tại chỗ càng không được, mặt của bọn họ khẳng định đã bị đối phương nhìn thấy, cũng không thể trở về tiểu viện được nữa.

Ôn Diệp nhớ Từ Nguyệt Gia từng nói, Trác tri phủ là người của Thánh Thượng.

Gọi Tưởng bà tử và A Thực lên, mọi người trực tiếp dọn đến phủ

nha là ổn định nhất.

"Báo quan?" Từ Cảnh Dung có chút khó có thể tiếp nhận.

Cậu đường đường tương lai sẽ là Đại tướng quân, bây giờ lại chỉ có thể đi báo quan.

Cái này cũng quá ghen ghét.

Ôn Diệp nói: "Chỉ bằng công phu mèo ba chân của con, có thể cứu được ai? Nếu con không muốn đi, thì ta đi một mình."

Từ Cảnh Dung vội vàng nói: "Con đi con đi! Nhị thẩm, chúng ta cùng đi!"

Ôn Diệp và Từ Cảnh Dung đến báo án, người gặp đầu tiên chính là Lưu tri sự trong phủ nha, ông ấy gặp qua Từ Cảnh Dung một lần, biết đối phương là bạn học của con trai út đại nhân nhà ông.

Biết được đối phương là tới báo án, ông vội vàng đi phía sau xin chỉ thị.

Chương 282

Rất nhanh, Ôn Diệp đã gặp được tri phủ của Lan Thành, Trác Khiêm.

Trác Khiêm điều tới Lan thành còn chưa tới nửa năm, vị quan tiền nhiệm tri phủ tuy không phải quan tham nhưng cũng không phải là quan tốt, trong nhiều năm qua, y đã phát hiện hơn chục vụ án oan, sai, trái, được ghi lại trong hồ sơ văn phòng chính quyền Lan Thành.

Có một số bởi vì cách quá lâu, nghi ngờ người phạm tội đã không còn trên nhân thế, một lần nữa điều tra lại tương đối phiền toái, Trác Khiêm những ngày gần đây đều tập trung tinh lực vào việc này.

Một mặt là muốn tra ra người phạm tội thực sự, mặt khác cũng là muốn mượn vụ án có thể hiểu rõ hơn về Lan Thành.

Trác Khiêm đã gặp Từ Cảnh Dung, con trai út của y cũng ở Lan Thành học viện, hai người là bạn cùng trường, quan hệ không tệ.

Đối với thân phận của Từ Cảnh Dung, y càng hiểu rõ hơn.

Y vừa đi ra liền hỏi: "Tiểu thế tử, là người muốn báo án à?"

Từ Cảnh Dung lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Trác thúc, đúng là ta, nhưng còn có Nhị Thẩm của ta nữa."

Trác Khiêm lúc này mới chú ý tới, cách đó không xa còn có một

nữ tử đang ngồi.

Nghe được Từ Cảnh Dung gọi đối phương là "Nhị thẩm thẩm", Trác Khiêm lúc này mới rõ thân phận nữ tử.

Ngay sau đó, trong lời nói của y có nhiều hơn vài phần khách khí: "Hóa ra là Từ nhị phu nhân, không biết ngài cùng tiểu thế tử là muốn báo án gì?"

Từ Cảnh Dung dẫn đầu nói: "Là như vậy, ta cùng Nhị thẩm thẩm trên đường trở về nhìn thấy có hai tên hắc y nhân giữa ban ngày ban mặt tại Đồng La Hạng khống chế bắt người đi, người bị bắt đi đại khái là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi."

Cậu nói trâm bông du dương, tình cảm dư thừa.

Ôn Diệp lúc này đứng dậy đến gần vài bước, bổ sung: "Thiếu niên kia hôm nay còn ở bên ngoài Vân Chi Lâu cứu một nữ tử thiếu chút nữa bị ác bá sàm sỡ bên đường, sau đó vẫn là bộ khoái phủ nha chạy tới mang ác bá đi, bọn họ hẳn là còn nhớ rõ diện mạo thiếu niên đó."

Văn Vương so với Thánh Thượng nhỏ hơn mười mấy tuổi, hiện tại cũng chỉ có mười tám mười chín tuổi, tuy nhiên, dung mạo của hắn ta có phần nhẹ nhàng hơn, người không biết dễ dàng lầm tưởng hắn ta chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi.

Nói là thiếu niên cũng không quá đáng.

Từ Cảnh Dung nắm tay phụ họa: "Đúng, hôm nay đối phương còn trừ gian diệt ác trên đường."

Ngay từ đầu chỉ nghe Từ Cảnh Dung miêu tả, Trác tri phủ còn tưởng rằng chỉ là một vụ bắt người tâm thương mưu tài hoặc hại án mạng.

Đội Ôn Diệp nói xong, sắc mặt y lập tức thay đổi.

Trác Khiêm vội vàng lại hỏi: "Vậy bên cạnh nam tử bị bắt đi có vị hộ vệ bên người nào không?"

Ôn Diệp gật đầu: "Có một vị, nhưng lúc đó hộ vệ không ở bên cạnh thiếu niên." Trác Khiêm nghe đến đó, sắc mặt càng thêm khó coi.

Ôn Diệp thấy vậy, liền biết rõ người bị bắt là ai.

Như vậy rất tốt, miễn cho nàng quanh co lòng vòng nhắc nhở.

Ôn Diệp chưa bao giờ nghĩ tới việc chủ động nhắc tới việc mình biết người bị bắt là ai, nàng không muốn gây phiền toái cho mình.

Nhìn thấy một tên thiếu niên bình thường bị người ta bắt đi giống với mắt thấy đương kim thân vương bị phỉ tặc bắt cóc.

Nếu là dưới điều kiện tiên quyết này, hành vi nàng lựa chọn báo quan này, tương lai rất có khả năng sẽ bị lý giải ra mùi vị khác.

Sự tình nghiêm trọng, mặt mày Trác Khiêm trở nên nghiêm túc.

Y chân trước mới nhận được tin tức người của Thịnh Kinh đến, chân sau người của mình trở về liền nói cho y biết, bọn họ ở trên đường gặp Văn Vương.

Trác Khiêm vốn định xử lý xong vụ án trong tay, liền đi hỗ trợ Văn Vương điều tra phạm nhân vụ án trong tay hắn ta.

Nếu Văn Vương thật sự xảy ra chuyện trên địa bàn của y, vậy thì mũ cách chuẩn trên đầu y sợ là đội không vững.

Nhưng đang yên đang lành, ai lại giữa ban ngày bắt đi một thân

vương đương triều, nếu là đồng lõa của tên lưu manh ác độc kia, dưới tình huống nhìn thấy quan hệ giữa Văn Vương và quan phủ không nhỏ, người không thể đứng vào, bọn họ hẳn là môn thanh mới đúng.

Chương 283

Ban ngày ban mặt, lại là che mặt thành hắc y nhân.

Việc này sợ không đơn giản.

Trác Khiêm một lần nữa nhìn về phía một lớn một nhỏ, ánh mắt chần chờ.

Ôn Diệp hiểu ý: "Trước khi đến báo án, ta đã cử một hộ vệ thân thủ không tồi lặng lẽ theo sau, người chắc sẽ sớm trở về."

Đến lúc đó, Trác tri phủ gọi hắc hủi là được.

Ôn Diệp dùng thái độ cho thấy nàng sẽ không hỏi đến nửa câu.

Trác Khiêm lúc này cảm kích nói: "Đa tạ Từ nhị phu nhân, vụ án này liên quan phức tạp, xin lượng thứ."

Những gì có thể nói đều đã nói, Ôn Diệp chỉ ước cái gì cũng không biết.

Chuyện nguy hiểm, biết càng ít càng tốt.

Nhưng hành lý của nàng mang đi không nhiều lắm, giờ này, Tưởng bà tử bọn họ hẳn là cũng đã ở phủ nha bên cạnh chờ một hồi lâu.

Nghĩ đến đây, Ôn Diệp thay đổi vẻ mặt lo lắng nói: "Có điều lúc hai tên hắc y nhân kia bắt cóc thiếu niên, hình như đã nhìn thấy mặt ta và Cảnh Dung, vậy có thể..."

Ôn Diệp nói tới đây thì thoảng dừng lại.

Trác Khiêm cũng là người thông minh, một chút liên thông, y suy nghĩ một chút liền nói: "Không bằng như vậy, trước khi tặc nhân còn chưa bị bắt, kính xin Từ nhị phu nhân cùng tiểu thể tử ở hậu viện phủ nha ủy khuất hai ngày, vừa vặn phu nhân tại hạ cũng là người Thịnh Kinh."

Cho dù Ôn Diệp không đề cập tới, Trác Khiêm cũng phải suy nghĩ kỹ một chút, phái vài người đến bảo vệ bọn họ, vạn nhất đối phương thật không phải phỉ tặc bình thường, lại mất một thể tử Quốc Công phủ, vậy cái mũ cánh chuồn trên đầu y thật sự không giữ được.

Để cho bọn họ ở tại phủ nha hậu viện mặc dù có chút đường đột, nhưng tốt xấu an toàn, vả lại có phu nhân ở đây, ông cũng có thể toàn tâm toàn ý đi truy nã tên tặc nhân đã bắt Văn Vương.

Ôn Diệp dù sao cũng là một phu nhân, nàng phải ở hậu viện phủ nha, chuyện này nên do phu nhân Trác Khiêm tiếp đãi.

Trong lúc Ôn Diệp bảo Đào Chi đi gọi Tưởng bà tử vào, Trác Khiêm cũng tự mình đến hậu viện nói rõ tình huống với phu nhân nhà mình.

Phu nhân Trác Khiêm họ Vương, cha nàng ấy làm quan ở kinh thành nhiều năm, con đường làm quan của Trác Khiêm có thể thuận lợi như thế, ngoại trừ năng lực bản thân y ra, nhạc trượng Vương đại nhân cũng đang âm thầm sử dụng chút quyền lực để trợ giúp.

Bởi vậy Trác Khiêm rất kính trọng Vương thị, y đem phần việc có thể nói đều nói cho thê tử Vương thị.

Vương thị nghe xong, thần sắc ngưng trọng nói: "Chuyện xảy ra

đột ngột, quả thật không thể để cho tiểu thế tử cùng Từ nhị phu nhân ở lại viện trước kia."

Trác Khiêm thấy thế tử hiểu, liền nói: "Việc này, chỉ có thể làm phiền phu nhân."

Vương thị lại nói: "Phiền toái cái gì, Từ nhị phu nhân để ta tới chiêu đãi, lang quân chuyên tâm đi xử án là được." Nói xong, hai phu thê cùng đi tới tiền nha, mà phía sau Ôn Diệp cũng nhiều hơn rất nhiều người.

Trác Khiêm hơi kinh ngạc, theo bản năng bật thốt lên: "Những người này là?"

Ôn Diệp giải thích: "Đây là bà tử và tên nô tỳ chăm sóc Cảnh Dung ở Lan thành, còn lại mấy vị là hộ vệ theo ta đến Lan thành, hiện giờ truy bắt thổ phỉ mới là ưu tiên hàng đầu, chúng ta sẽ không tăng thêm phiền toái cho Trác đại nhân và Trác phu nhân nữa."

Lý lẽ là như vậy, nhưng Trác Khiêm nghe chung quy cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Chỉ là y hiện tại một lòng một dạ đều ở trên người Văn Vương, mấy chuyện không trọng yếu, y chỉ có thể bỏ qua trước.

Vương thị thay lang quân nhà mình nói: "Sao lại thêm phiền toái, nếu Từ nhị phu nhân muốn gì, cứ việc nói với ta."

Ôn Diệp nhìn về phía nàng ấy, nói năng khách khí: "Đa tạ Trác phu nhân."

"Đúng rồi" Ôn Diệp lại nói: "Hộ vệ ta phải đi theo dõi tặc nhân đã trở về, Trác đại nhân tùy thời có thể gọi đi hỏi."

Tâm tư Trác Khiêm lập tức trở lại chuyện Văn Vương bị bắt, y

vội nói: "Vậy bản quan cáo lui."

Ôn Diệp khẽ gật đầu.

Chương 284

Có Vương thị an bài thích đáng, Ôn Diệp thuận lợi ở hậu viện phủ nha, mà theo nàng đến, ngoại trừ Từ Cảnh Dung, nam đều ở tiền viện, do Lưu tri sự an bài, nữ đều được Vương thị an bài ở hậu viện sống với nàng ấy.

Phủ nha hậu viện cũng không tính là rất lớn, có thể ở viện chỉ có mấy chỗ.

Vương thị một đường đi tới, xin lỗi nói: "Chuẩn bị có hơi vội vàng, mong Từ nhị phu nhân thông cảm."

Ôn Diệp lắc đầu: "Ở đây tốt lắm, Trác phu nhân đừng lo lắng. Hơn nữa, là chúng ta tới nhà quấy rầy trước."

Vương thị là một người làm việc thỏa đáng, nàng ấy sợ Ôn Diệp không quen, đặc biệt ở lại một lúc lâu.

Ôn Diệp từ trong miệng nàng ấy cũng biết được không ít chuyện, Vương thị có một nữ nhi và hai đứa con trai, đại nữ nhi xuất giá sớm hai năm, trưởng tử ở Thịnh Kinh ngoại tổ gia, năm kia thi vào Quốc Tử Giám, tiểu nhi tử ngược lại vẫn theo bên người, theo Trác đại nhân lên chức mà ở Tùng Sơn học viện đọc sách.

Trác đại nhân còn có một thứ nữ, bởi vì đã đính hôn, cho nên gan đây hiếm khi ra ngoài, Vương thị bảo cô bé ở trong phòng thêu đồ cưới.

Từ thân thái Vương thị khi nói đến các lang quân nhi nữ xem ra

hậu viện Trác gia hẳn là coi như thanh tịnh, tình cảm hai phu thê cũng rất tốt, tối thiểu Trác đại nhân rất kính trọng vị thê tử Vương thị này.

Wương thị cũng thông minh, đại khái biết Ôn Diệp muốn nghe gì, nhưng những lời nàng ấy nói, chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể biết.

Chỉ là Ôn Diệp hiện giờ không ra được, mới không rõ lắm.

Như thế, vừa không bại lộ bí mật của phủ trạch, lại có thể làm cho khách nhân ở được an tâm.

Ở phương diện này, Vương thị rất có kinh nghiệm và đúng mực.

Đợi Vương thị sau khi rời đi, vẫn an tĩnh, Từ Cảnh Dung hoàn toàn không nhận được, nói: "Nhị thẩm thẩm, người không phải nói đến báo quan thôi sao, sao lại còn đến ở phủ nha?"

Ôn Diệp liếc cậu một cái nói: "Không vào ở phủ nha, chờ đám hắc y nhân kia đến tiểu viện bắt chúng ta à?"

Từ Cảnh Dung không xác định nói: "Bọn họ cũng không thể điều tra ra chúng ta là ai."

Ôn Diệp uống một ngụm nước trà: "Van nhất thì sao? Cũng không thể lấy mạng để đánh cược được."

Sắc mặt Từ Cảnh Dung vặn vẹo một chút, lại nói: "Vậy kế tiếp chúng ta vẫn ở đây thôi ạ?"

Ôn Diệp gật đầu, thản nhiên nói: "Đúng, bên học viện, ta sẽ nhờ Trác phu nhân hỗ trợ, cho con nghỉ thêm vài ngày."

Từ Cảnh Dung bỗng nhiên thở dài, vẻ mặt rối rắm: "Vậy việc học của con theo không kịp thì làm sao bây giờ?"

Ôn Diệp khẽ ha một tiếng, liếc mắt nhìn thấu cậu: "Trước kia từng đuổi kịp sao?"

Ôn Diệp tiếp tục nói: "Đừng nghĩ nữa, an phận ở phủ nha cho ta, tiểu tử thúì, bây giờ không phải lúc con làm anh hùng." Tâm tư bị đâm thủng, Từ Cảnh Dung chỉ có thể xấu hổ thở dài vài tiếng, thành thật ở lại bên cạnh Ôn Diệp.

Giấc mộng anh hùng trong lòng Từ Cảnh Dung hoàn toàn tan vỡ.

*

Mà Trác Khiêm bên này, sau khi nghe hộ vệ nói xong, thân sắc càng thêm nghiêm túc, cứ nhiên mất dấu.

Một lát sau, y bảo Lưu tri sự cẩn thận an bài tên hộ vệ kia, còn mình thì nhanh chóng trở lại thư phòng, đề bút viết thư, cũng bảo người thân tín cấp bách đưa đến Thịnh Kinh.

Tiếp theo, y lại gọi tới vài người thân tín khác, để cho bọn họ cải trang, bí mật tìm kiếm gần nơi đối phương mất tích.

Nhân thủ phủ nha tạm thời án binh bất động.

Sau khi làm xong tất cả, Trác Khiêm đích thân đến lao phòng, đến thăm vấn tên lưu manh ác độc còn bị nhốt trong lao kia.

Để xem có phát hiện gì mới không.

Thân tín được Trác Khiêm phái đến kinh thành đưa tin, ra sức thúc ngựa, chỉ đúng hai canh giờ, liền đưa thư đến kinh triệu doãn phủ.

Mà Kinh Triệu Doãn phủ Vương đại nhân sau khi xem xong thư,

lập tức phái người đến thông tri Quốc Công phủ, đồng thời để cho hạ nhân trong phủ chuẩn bị xe ngựa, y muốn tiến cung.

Thân vương bị bắt cũng không phải là chuyện nhỏ.

Chương 285

Nửa canh giờ sau, trong Càn Chính Điện.

Thư Trác Khiêm phái người đưa tới, bên trên không phân lớn nhỏ.

Sau khi hoàng đế xem xong thư sắc mặt dị thường thâm trầm, nói: "An này do hai người các người phụ trách, cần phải cứu Văn Vương an toàn đi rat"

Vương đại nhân: "Vi thần tuân chỉ."

Lúc này Từ Nguyệt Gia đột nhiên nói: "Chuyện Vương gia đến Lan thành tự mình bắt phạm nhân, cũng không có bao nhiêu người biết được, hoặc điều tra trên tuyến này, có thể có manh mối."

Hoàng đế đồng ý: "Từ Khanh nói có đạo lý, trầm chỉ sợ nó ở Lan thành bị người nào đó nhận ra, vậy thì phiền toái."

Vụ án hoàng đế giao cho Văn Vương chỉ là một vụ án cực kỳ bình thường trong hồ sơ phủ Kinh Triệu Doãn, căn bản không liên lụy đến bất kỳ quan viên nào trong triều.

Đơn giản mà nói, chính là để cho Văn Vương giết thời gian.

Từ Nguyệt Gia rất nhanh hiểu ý Hoàng đế: "Lúc trước vi thần tra được manh mối đều có liên quan đến Uyển Thành, hôm nay xem ra, Uyển Thành rất có khả năng là thủ thuật che mắt của di đảng nghịch vương."

Hoàng đế cũng nghĩ như vậy, y chỉ sợ người bắt Văn Vương là Nghịch Vương di đảng.

Lấy mức độ thống hận của những người đó đối với mình, nếu Thập Nhị đệ thật sự rơi vào trong tay bọn họ, sợ là sẽ phải chịu khổ một phen.

"Vụ án này vẫn do vi thần phụ trách." Từ Nguyệt Gia lại nói: "Vi thần muốn tự mình đi qua."

Hoàng đế không do dự, so với những người khác, y càng tin tưởng Từ Nguyệt Gia, cũng chỉ tin tưởng hắn sẽ đem hết toàn lực cứu Văn Vương.

"Được, tram lập tức cho điều người."

Quân thân ba người bên trong Cần Chính điện thương lượng hồi lâu, cho đến khi ánh trăng lên cao mới thôi....

Sáng sớm hôm sau, Ôn Diệp tỉnh lại, liền được thông báo tiểu viện ban đầu bọn họ ở đã bị người ta lục tung.

Là Vương thị tự mình tới nói cho nàng biết chuyện này.

Vương thị cảm thấy may mắn nói: "May mắn Diệp Nương nghĩ sâu xa, nếu không sợ thật sự sẽ xảy ra chuyện."

Sau khi nàng ấy từ trong miệng lang quân nhà mình biết được chuyện này, nội tâm nghĩ mà sợ không thôi.

Một Văn Vương đã làm cho người ta đau đầu không thôi, lại đến hai người nữa, tiền đồ Trác gia sợ là phải cứ như vậy mà kết thúc.

Ôn Diệp cũng không ngờ dự đoán của mình lại chuẩn như vậy.

Nhưng nếu chỉ là lưu manh tặc bình thường, làm sao có năng lực lớn như vậy, có thể trong thời gian ngắn như vậy liền mò đến chỗ ở của bọn họ. Tuy rằng nàng hôm qua mới đến Lan thành, nhưng cũng có thể cảm thấy cuộc sống của dân chúng nơi này coi như an nhàn, cho dù có mấy tên lưu manh ác độc tầm thường, hẳn là cũng không dám bắt những người có quan hệ không tầm thường với phủ nha.

Ôn Diệp khẽ nhú mày, luôn cảm thấy nàng đã bỏ qua điều gì.

"Nhị thẩm thẩm, bữa trưa con muốn ăn thịt kho tàu của Vân Chi Lâu, có thể để A Thực đi mua một phần trở về không?" Từ Cảnh Dung đến gần Ôn Diệp thấp giọng nói.

Trác An đi theo phía sau, nhưng Trác An sau khi kết thúc nghi lễ lại đứng bên cạnh Nương Vương thị.

Vương thị sợ Từ Cảnh Dung ở phủ nha không quen, cũng là vì an toàn của tiểu nhi tử, liền lấy lý do thân thể mình có bệnh, xin cho Trác An nghỉ vài ngày.

Nàng ấy nghe được yêu cầu nhỏ của Từ Cảnh Dung, cười nói: "Không ngờ tiểu thể tử cũng thích thịt kho tàu của Vân Chi Lâu như Trác An nhà chúng ta, vừa vặn, Trác An phỏng chừng cũng thèm, lát nữa ta sẽ cho người ta đến Vân Chi Lâu mua hai phần về."

Ôn Diệp cuối cùng cũng nhớ tới mình đã xem nhẹ cái gì, nàng vẫn cau mày, nhìn thoáng qua Từ Cảnh Dung, lại liếc về phía con trai Vương thị, hỏi bọn họ: "Đồ ăn ở Vân Chi Lâu, các người ăn bao lâu rồi?"

Từ Cảnh Dung không rõ nguyên do, nhưng vẫn đáp: "Hạn là hơn ba tháng."

Trác An cũng nói: "Ta thích thịt kho tàu ở đó, ngon hơn đầu bếp trong nhà rất nhiều."

Vương thị rất nhạy bén, nàng liền nghe ra sự khác thường trong lời nói của Ôn Diệp, vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ thức ăn ở Vân Chi Lâu có vấn đề gì sao?" Ôn Diệp không lập tức cho nàng ấy đáp án khẳng định, mà nói trước: "Ta cũng chỉ đoán, không bằng Trác phu nhân dùng bữa trưa cùng nhau nếm thử thịt kho tàu do đầu bếp ta làm?"

Vương thị hơi thu thần lại nói: "Được."

Lúc ăn trưa, Ôn Diệp bảo Hồng Hạnh làm hai đĩa thịt kho tàu, đặt trước mặt hai tiểu tử một đĩa.

Từ Cảnh Dung nếm thử một miếng, ánh mắt sáng lên: "Rất ngon!"

Trác An cũng gật đầu đồng ý, chỉ mở miệng nói: "Nhưng ta vẫn muốn ăn của Vân Chi Lâu."

Ôn Diệp bất động thanh sắc hỏi: "Cháu cảm thấy Vân Chi Lâu ăn ngon hơn?"

Trác An do dự phủ định: "Hình như cũng không phải."

"Chỉ là trong lòng cháu vẫn luôn nghĩ về nó thôi." Cuối cùng cậu bé bổ sung một câu.

Ánh mắt Ôn Diệp chuyển sang một bên, lại hỏi: "Cảnh Dung, còn con?"

Từ Cảnh Dung ăn xong miếng thứ hai, nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói giống Trác An: "Quả thật có chút muốn."

Thật kỳ quái, rõ ràng đầu bếp của Nhị Thâm làm thịt kho tàu

ngon hơn.

Nếu Vương thị còn không nghe được vấn đề nữa thì nàng ấy đã sống uống phí mấy chục năm này.

"Việc này phải nói cho cha An nhi." Vương thị âm thầm tức giận, đồ ăn của Vân Chi Lâu thật sự có vấn đề, nàng nhìn về phía tiểu nhi tử, ánh mắt không khỏi toát ra lo lắng.

Ôn Diệp càng nghĩ đến nhiều hơn, lúc trước vụ án Thái Vân Trai, nàng ít nhiều biết một ít nội tình, lúc trước Hứa Mục Chi phạm án chính là cho thê tử Đặng thị dùng loại dược vật dễ nghiện này làm cho nàng ta sinh non.

Mà thuốc trong tay Hứa Mục Chi chính là đến từ Thái Vân Trai.

Từ Nguyệt Gia sau này nói cho nàng biết.

Thái Vân Trai và Vân Chi Lâu, tên tương tự nhau, trong đó có thể có liên quan gì hay không?

Nếu đúng như nàng suy nghĩ, tên bắt Văn Vương đi, tựa hồ sẽ có đáp án.

Dù sao hôm qua tên lưu manh sàm sỡ cô nương bên đường có thể phát sinh ở cách đó không xa Vân Chi Lâu.

Chỉ là tại sao bọn họ muốn bắt Văn Vương?

Ôn Diệp không nghĩ ra, nàng cũng không muốn làm khó mình, đang chuẩn bị đem suy đoán của mình nói cho Vương thị, bảo nàng đi nói với Trác tri phủ, thì tên nô tỳ bên cạnh Trác Khiêm đã tới báo, nói tiền viện có quý nhân muốn gặp Ôn Diệp.

Ôn Diệp kinh ngạc: "Quý nhân? Là ai?"

Tên nô tỳ kia ngoan ngoãn trả lời: "Là Từ thị lang, Từ đại nhân."

Từ Nguyệt Gia lại tới?

Giờ khắc này, Ôn Diệp càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

Từ Cảnh Dung cũng kinh ngạc không thôi: "Sao Nhị Thúc cũng tới?" *

Ở tiền sảnh, Trác Khiêm Chính và Từ Nguyệt Gia đang bấm báo kết quả điều tra hai ngày nay.

Trác Khiêm rất có mắt nhìn, thấy Ôn Diệp đến, liền tạm dừng câu chuyện, tìm một lý do rời đi trước.

Ôn Diệp đến gần, hỏi: "Sao chàng lại tới đây?"

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia cẩn thận dừng lại trên người nàng, cuối cùng rơi vào mặt nàng.

Ôn Diệp thấy Từ Nguyệt Gia như thế, liền hiểu Trác tri phủ đã đem hết thấy chuyện xảy ra ở đây nói cho hắn biết.

Nàng mở miệng trước một bước: "Yên tâm, ta không sao."

Từ Nguyệt Gia im lặng một lát: "Ừ, không sao là tốt rồi."

Ôn Diệp hơi kiêu ngạo nói: "Trước khi ta đến phủ nha báo án đã bảo Đào Chi về báo cho Tưởng bà tử thu dọn hành lý, sau đó dẫn mọi người cùng vào ở phủ nha."

Dù biết nàng có nhiều ý quanh co, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ không sao nhưng Từ Nguyệt Gia vẫn bất an, cho đến giờ phút này thấy nàng không có một chút bệnh trạng nào, mới dần buông lo lắng xuống.

"Cho nên, sự tình phức tạp?" Ôn Diệp hỏi ra suy đoán của mình.

Từ Nguyệt Gia vượt cảm, đã đến tình trạng này, một mực giấu diếm sẽ chỉ tạo thêm càng nhiều khả năng ngoài ý muốn.

Giờ phút này nói cho nàng biết, cũng có thể để nàng có đề phòng, hắn nói: "Hắc y nhân bắt cóc Văn Vương, rất có khả năng là di đảng Nghịch Vương còn sót lại."

Ôn Diệp vừa nghe, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, nàng cũng nhanh chóng đem suy đoán của mình không lâu trước đó nói cho Từ Nguyệt Gia, cuối cùng còn nói: "Tên của tửu lâu Vân Chi Lâu này, cho dù không liên quan đến Nghịch Vương di đảng, cũng nhất định có vấn đề."

Chương 286

Ôn Diệp không lập tức cho nàng ấy đáp án khẳng định, mà nói trước: "Ta cũng chỉ đoán, không bằng Trác phu nhân dùng bữa trưa cùng nhau ném thử thịt kho tàu do đầu bếp ta làm?"

Vương thị hơi thu thần lại nói: "Được."

Lúc ăn trưa, Ôn Diệp bảo Hồng Hạnh làm hai đĩa thịt kho tàu, đặt trước mặt hai tiểu tử một đĩa.

Từ Cảnh Dung ném thử một miếng, ánh mắt sáng lên: "Rất ngon!"

Trác An cũng gật đầu đồng ý, chỉ mở miệng nói: "Nhưng ta vẫn muốn ăn của Vân Chi Lâu."

Ôn Diệp bất động thanh sắc hỏi: "Cháu cảm thấy Vân Chi Lâu ăn ngon hơn?"

Trác An do dự phủ định: "Hình như cũng không phải."

"Chỉ là trong lòng cháu vẫn luôn nghĩ về nó thôi." Cuối cùng cậu bé bổ sung một câu.

Ánh mắt Ôn Diệp chuyển sang một bên, lại hỏi: "Cảnh Dung, còn con?"

Từ Cảnh Dung ăn xong miếng thứ hai, nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói giống Trác An: "Quả thật có chút muốn."

Thật kỳ quái, rõ ràng đầu bếp của Nhị Thắm làm thịt kho tàu ngon hơn.

Nếu Vương thị còn không nghe được vấn đề nữa thì nàng ấy đã sống uống phí mấy chục năm này.

"Việc này phải nói cho cha An nhi." Vương thị âm thầm tức giận, đồ ăn của Vân Chi Lâu thật sự có vấn đề, nàng nhìn về phía tiểu nhi tử, ánh mắt không khỏi toát ra lo lắng.

Ôn Diệp càng nghĩ đến nhiều hơn, lúc trước vụ án Thải Vân Trai, nàng ít nhiều biết một ít nội tình, lúc trước Hứa Mục Chi phạm án chính là cho thê tử Đặng thị dùng loại dược vật dễ nghiện này làm cho nàng ta sinh non.

Mà thuốc trong tay Hứa Mục Chi chính là đến từ Thải Vân Trai.

Từ Nguyệt Gia sau này nói cho nàng biết.

Thải Vân Trai và Vân Chi Lâu, tên tương tự nhau, trong đó có thể có liên quan gì hay không?

Nếu đúng như nàng suy nghĩ, tên bắt Văn Vương đi, tựa hồ sẽ có đáp án.

Dù sao hôm qua tên lưu manh sàm sỡ cô nương bên đường có thể phát sinh ở cách đó không xa Vân Chi Lâu.

Chỉ là tại sao bọn họ muốn bắt Văn Vương?

Ôn Diệp không nghĩ ra, nàng cũng không muốn làm khó mình, đang chuẩn bị đem suy đoán của mình nói cho Vương thị, bảo nàng đi nói với Trác tri phủ, thì tên nô tỳ bên cạnh Trác Khiêm đã tới báo, nói tiền viện có quý nhân muốn gặp Ôn Diệp.

Ôn Diệp kinh ngạc: "Quý nhân? Là ai?"

Tên nô tỳ kia ngoan ngoãn trả lời: "Là Từ thị lang, Từ đại nhân."

Từ Nguyệt Gia lại tới?

Giờ khắc này, Ôn Diệp càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

Từ Cảnh Dung cũng kinh ngạc không thôi: "Sao Nhị Thúc cũng tới?" *

Ở tiền sảnh, Trác Khiêm Chính và Từ Nguyệt Gia đang bấm báo kết quả điều tra hai ngày nay.

Trác Khiêm rất có mắt nhìn, thấy Ôn Diệp đến, liền tạm dừng câu chuyện, tìm một lý do rời đi trước.

Ôn Diệp đến gần, hỏi: "Sao chàng lại tới đây?"

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia cẩn thận dừng lại trên người nàng, cuối cùng rơi vào mặt nàng.

Ôn Diệp thấy Từ Nguyệt Gia như thế, liền hiểu Trác tri phủ đã đem hết thấy chuyện xảy ra ở đây nói cho hắn biết.

Nàng mở miệng trước một bước: "Yên tâm, ta không sao."

Từ Nguyệt Gia im lặng một lát: "Ừ, không sao là tốt rồi."

Ôn Diệp hơi kiêu ngạo nói: "Trước khi ta đến phủ nha báo án đã bảo Đào Chi về báo cho Tưởng bà tử thu dọn hành lý, sau đó dẫn mọi người cùng vào ở phủ nha."

Dù biết nàng có nhiều ý quanh co, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ không sao nhưng Từ Nguyệt Gia vẫn bất an, cho đến giờ phút này thấy nàng không có một chút bệnh trạng nào, mới dần buông lo lắng xuống.

"Cho nên, sự tình phức tạp?" Ôn Diệp hỏi ra suy đoán của mình.

Từ Nguyệt Gia vuốt cằm, đã đến tình trạng này, một mực giấu diếm sẽ chỉ tạo thêm càng nhiều khả năng ngoài ý muốn.

Giờ phút này nói cho nàng biết, cũng có thể để nàng có đề phòng, hắn nói: "Hắc y nhân bắt cóc Văn Vương, rất có khả năng là di đảng Nghịch Vương còn sót lại."

Ôn Diệp vừa nghe, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, nàng cũng nhanh chóng đem suy đoán của mình không lâu trước đó nói cho Từ Nguyệt Gia, cuối cùng còn nói: "Tên của tửu lâu Vân Chi Lâu này, cho dù không liên quan đến Nghịch Vương di đảng, cũng nhất định có vấn đề."

Chương 287

Có phát hiện của Ôn Diệp cung cấp, truy tìm cũng có phương hướng chính xác.

Từ Nguyệt Gia nói “Được”, lại nói: "Ta sẽ phái người chú trọng điều tra tửu lâu này."

"Còn nữa" hắn lại dặn dò: "Kế tiếp, trong thành sẽ hỗn loạn mấy ngày, nàng bây giờ ở tại phủ nha, không có việc gì thì không nên ra ngoài."

Ôn Diệp lập tức nói: "Chàng yên tâm, ta rất tiếc mạng."

"Nhưng, chỉ có một mình chàng?"

Từ Nguyệt Gia trả lời: "Đội tiếp theo rất nhanh sẽ tới."

Ôn Diệp "ồ" một tiếng, tầm mắt vừa vắn đối diện với hắn, bỗng nhiên không nói gì.

Hô hấp của nàng dừng lại vài giây, nói: "Cảnh Dung đang ở phía sau dùng bữa, lang quân muốn đi thăm nó không?"

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Không cần, Trác tri phủ còn đang chờ ta."

Ôn Diệp cũng không kiên trì: "Được, vậy lang quân đi làm việc đi."

Từ Cảnh Dung đã có nàng trông nom.

Từ Nguyệt Gia đột nhiên giơ tay chạm nhẹ đỉnh tóc nàng, nói: "Chuyện sẽ qua nhanh thôi."

Ôn Diệp: "Ta tin tưởng vào năng lực của lang quân."

Từ Nguyệt Gia tốc độ quả thật rất nhanh, hắn đến sau không tới hai ngày, liền dẫn người niêm phong Vân Chi Lô, ngay sau đó Văn Vương cùng với hộ vệ bên người của đối phương liền được cứu ra.

Ngắn ngủn không đến mười ngày, Nghịch Vương di đảng ẩn núp ở Lan thành toàn bộ đều bị mang ra ánh sáng.

Ôn Diệp thế mới biết Vân Chi Lô là một cứ điểm bị bỏ hoang nhiều năm, Thái Vân Trai đột nhiên gặp chuyện không may, những người đó dưới tình thế cấp bách, liền lui về Lan Thành, cũng bắt đầu vận hành Vân Chi Lô một lần nữa.

Bọn họ dự định bắt đầu trước tiên từ Tùng Sơn học viện, thêm thuốc gây nghiện vào toàn bộ đồ ăn, dùng cái này đến khống chế học sinh học viện, sau khi lên cao trung sẽ chọn ra những người có thể sử dụng được.

Vì không để lộ dấu vết, bọn họ lần này đặc biệt sửa lại phương thuốc, giảm bớt dược hiệu.

Học sinh trong học viện tuy nhiều, nhưng các đại phu kiểm tra mạch đập của họ, phát hiện ra rằng tổn thương cơ thể vẫn nằm trong phạm vi có thể phục hồi được.

Ôn Diệp cảm thấy người thăm nhất chính là Văn Vương, tỉnh dưỡng mấy ngày, mặt vẫn sưng phù như đầu heo.

Cũng không biết mấy ngày bị bắt đi, đã gặp phải loại tra tấn nào.

Nói ra thì hắn ta cũng là xui xẻo, ở trên đường cái phô trương

hành sự, bị nghịch vương di đảng nhận ra mặt, những người đó vốn định bắt hãm ta để làm át chủ bài lợi thế, ai ngờ rằng hành động vội vàng này sẽ đẩy nhanh thất bại của họ.

Chỉ là điều Ôn Diệp không rõ chính là, Nghịch vương đã đền tội, tại sao những người này vẫn còn sức lực để hoạt động sau nhiều năm như vậy?

Từ Nguyệt Gia nói với nàng: "Sau khi trốn thoát khỏi cuộc truy đuổi năm đó, thủ lĩnh của họ đã cướp đi đứa con trai mới sinh của một thương gia giàu có rồi sống dưới vỏ bọc mới nhằm trốn tránh truy binh."

Ôn Diệp mới hiểu ra: "Thì ra là thế."

Từ Nguyệt Gia nhìn về phía nàng, lại nói: "Chuyện còn lại có Trác tri phủ, nàng có muốn cùng ta hồi kinh không?"

Ôn Diệp cảm giác sau khi đến Lan Thành thì cái khác với Thịnh Kinh cũng chỉ là đổi viện ở.

Nói thật, nàng còn chưa muốn đi lắm.

Vì thế Ôn Diệp liền tìm cái cớ: "Là như vậy, ta đã đồng ý với tẩu tẩu, muốn thay tẩu ấy điều tra rõ sự dị thường của Cảnh Dung vài ngày trước."

Từ Nguyệt Gia thu hồi ánh mắt, "Không cần làm điều thừa."

Ôn Diệp không hiểu lắm: "Có ý gì?"

"Trải qua chuyện này, học viện quyết định cho các học sinh nghỉ một tháng." Từ Nguyệt Gia lần nữa nhìn về phía nàng nói: "Cảnh Dung cùng chúng ta trở về."

Ôn Diệp bất ngờ: "Nghỉ sao?"

Từ Nguyệt Gia: "Ừ, vụ án Vân Chi Lôu tuy nói chủ trách tại nghịch vương di đảng, nhưng đồ ăn ở nhà ăn học viện khó ăn là sự thật không thể chối cãi, thánh thượng đã hạ chỉ, lệnh Hứa viện trưởng cần phải ở trong vòng một tháng chỉnh đốn và cải cách hiện trạng này."

Ôn Diệp ngẫm nghĩ: "Nghe lang quân nói vậy ta đột nhiên muốn ném thử, rốt cuộc khó ăn đến mức nào mà bọn trẻ đều than thở như vậy chứ!"

Từ Nguyệt Gia:

Nói tóm lại thì Ôn Diệp vẫn ở lại.

Còn tất cả những kẻ còn sót lại của di đảng nghịch vương đều bị sa lưới.

Chương 288

Từ Nguyệt Gia giao nhiệm vụ áp giải thành phần còn sót lại của di đảng Nghịch Vương cho Kinh Triệu Doãn Vương đại nhân vừa mới đến, còn mình thì lưu lại hỗ trợ Trác tri phủ xử lý những chuyện còn lại.

Thủ lĩnh của di đảng Nghịch Vương bị bắt tại Lan Thành chính là một trong những hộ vệ năm đó đào thoát khỏi Nghịch Vương phủ.

Mấy năm nay, những người của di đảng Nghịch Vương may mắn sống sót đều nghe theo mật lệnh của hãn ta, ngủ đông chờ đợi thời cơ.

Thật vất vả lắm mới chờ được lúc bên kia rơi vào trạng thái mất phòng bị, hãn ta phái Trâu chưởng quỹ ở Thượng Kinh thành kinh doanh mở Thái Vân Trai, đồng thời cũng bỏ ra rất nhiều công sức để khiến cho công chúa đương triều thích điểm tâm của Thái Vân Trai.

Kỳ được khó có được, hãn ta vốn định dùng thuốc gây nghiện để khống chế một ít quan viên, ai ngờ kế hoạch vừa mới bắt đầu thực thi thì đã bị một vụ án mưu sát đột phát làm rối loạn bố trí.

Bất đắc dĩ, Trâu chưởng quỹ hy sinh, mà người khởi xướng kia lại chỉ bị phán lưu đày.

Để trấn an thủ hạ của Trâu chưởng quỹ, một tù nhân bị lưu đày cách đây không lâu ở Mân Châu tên Hứa Mục Chỉ đã chết với lý do "ngoài ý muốn."

Lan Thành là cứ điểm cuối cùng của bọn họ, sau khi bọn họ sử dụng Vân Chi lâu một lân nữa, làm việc vẫn rất cẩn thận, bọn họ lúc này đã nhắm ngay học sinh của học viện.

Có thể lấy nhà ăn ở học viện để đối chiếu, bọn họ chỉ cho thêm một lượng nhỏ thuốc gây nghiện của Thiếu Tinh vào những đồ ăn đặc biệt, mặc dù hương vị đồ ăn không được ngon như nhiều nơi nhưng vẫn có thể thu hút được một lượng lớn học trò ở nơi đây.

So với lúc trước mở cửa hàng điểm tâm tiết kiệm được không ít mà phiền toái đến không nhiều.

Mà bắt Văn vương đi là hành động tạm thời, không cần thận bị người của Quốc Công phủ bắt gặp lại càng là ngoài ý muốn.

Ban đầu bọn họ muốn dứt khoát bắt hết một lượt, thế nhưng lại không nghĩ rằng Ôn Diệp lại mang theo một viện người vào ở phủ nha.

Bọn họ vô huyệt, dưới cơn tức giận đã phát tiết hết tất cả phần ý lên người Văn vương.

Theo lời khai của một tên trong đó, Văn vương ngoại trừ lúc bị đá đánh đau đến khóc rống ra thì những lúc khác một mực im lặng, nửa câu nói cũng không phát ra, nhìn qua thì giống người nhu nhược nhưng khi đụng vào mới biết là cứng rắn.

Tình hình hiện tại của Văn vương không thích hợp để di chuyển, Trác tri phủ chuẩn bị cho hắn ta một viện tử thanh tịnh để hắn ta được tĩnh dưỡng đầy đủ, hộ vệ kia của hắn ta bị thương không nhẹ nên cũng ở nơi đó.

Vương đại nhân trước khi đi đến thăm một lát hỏi thăm tình hình thương thế, Hoàng đế cùng Thục thái phi còn đang chờ tin

tức xác thực của Văn vương.

Xem qua thư của cả đế lẫn hậu, Từ Nguyệt Gia cũng giao tấu chương mà mình viết rồi nói: "Chất nhĩ của bản quan vẫn còn ngây ngô, mong Vương đại nhân để ý nhiều hơn."

Vương đại nhân vội vàng nói: "Không có chuyện gì, hạ quan nhất định hộ tống tiểu thế tử an toàn về Từ Quốc Công phủ." Cách đó không xa, Từ Cảnh Dung lưu luyến không rời, mãi vẫn không muốn lên kiệu: "Nhị thẩm thẩm, vì sao người không cùng ta trở về?"

Ôn Diệp nghiêm túc nói: "Đây không phải là vì con, nhị thúc của con còn có công vụ trong người, ta ở lại chỗ này, ít nhiều gì vẫn có thể chiếu cố thúc ấy một chút."

"Hơn nữa, người mà tẩu tẩu lo lắng nhất là con đấy."

Sau khi Vân Chi lâu xảy ra chuyện, nhiều ngày trôi qua như vậy, tin tức cũng đã sớm truyền đến Thượng Kinh thành, Lục thị mấy ngày nay nhất định là ăn ngủ không yên, chỉ có đóng gói Từ Cảnh Dung đưa về thì may ra mới có thể giảm bớt hơn phân nửa lo âu của nàng ấy.

Từ Cảnh Dung hiểu rõ, nhà nhất định phải trở về, chẳng qua cậu luôn có loại ảo giác rằng mình bị nhị thúc nhị thẩm cùng nhau đuổi đi.

Chương 289

Mặc kệ trong lòng Từ Cảnh Dung nghĩ như thế nào, cuối cùng Ôn Diệp vẫn nhét cậu vào đội ngũ mà Vương đại nhân áp giải phạm nhân.

Đội ngũ áp giải dần dần đi xa, lúc này Ôn Diệp mới thu hồi ánh mắt chuyển hướng sang Từ Nguyệt Gia, thoáng nhìn dưới cổ áo hắn lại có một dấu vết sâu cạn không đồng nhất thì nhin cười nói: "Văn vương vậy mà lại hắt nước trà lên người lang quân."

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng tram mặc không tiếng động.

Ôn Diệp thấy vậy liền nói: "Được rồi, ai bảo đối phương là vương gia chứ, lang quân tạm thời nhin một chút đi."

Trung bình thiếu niên đều là như vậy, chưa kể hắn ta lại là thân vương một triều, bị người khác nhìn thấy bản thân gào khóc không ra thể thống gì, khó tránh khỏi chuyện phải xấu hổ giận dữ tức giận mấy ngày.

*

Vương đại nhân áp giải phạm nhân trở về từ Kinh Triệu Doãn không nhanh không chậm, vào giờ Thân một khắc cũng tiến vào Thượng Kinh thành.

Sau khi ép một đám phạm nhân vào thiên lao, Vương đại nhân chỉ kịp uống một ngụm trà lạnh cho tỉnh táo đầu óc, sau đó lại vội vàng vào cung.

Hoàng đế ngồi chờ đã lâu, ngay cả thái hậu luôn luôn ở Thọ Khang Cung lễ Phật không hồi tục sự cũng đi cùng với Thục thái phi.

Bên cạnh còn có mấy vị ngự y.

Hoàng đế miễn lễ cho y rồi hỏi: "Vì sao người và Văn vương không cùng nhau hồi kinh?"

Vương đại nhân trả lời: "Hồi bẩm bệ hạ, thương thế của vương gia cần tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa mới có thể khởi hành trở về."

Thục thái phi nghe xong thì vội vàng truy vấn: "Không thể động thân là tay gãy hay là chân gãy, hay là chỗ khác gãy."

Vương đại nhân: "... Hồi bẩm Thái phi nương nương, không nghiêm trọng như vậy, nhưng vết thương mà Vương gia bị đa số là vết thương ngoài da, tay chân vẫn còn lành lặn ạ."

Thục thái phi vẫn lo lắng như trước, lại hỏi: "Vương đại nhân có tận mắt nhìn qua thương thế của Vương gia không, quả thật là không nghiêm trọng chứ?"

Hiện giờ bà ấy có rất nhiều nữ tể nhưng cháu trai cháu gái còn chưa có lấy một đứa, lỡ may hấn ta xảy ra chuyện rồi bị tổn thương đến bộ phận kia thì...

Vương đại nhân cân nhắc một lát rồi cẩn thận trả lời: "Vi thần đã xem qua, lúc ấy còn vừa lúc gặp Vương gia bùng trà cảm tạ Từ đại nhân."

Nghe y trả lời như vậy, trạng thái của Thục thái phi phải trực tiếp sửa lo lắng thành khiếp sợ.

Trong giọng nói của bà ta rõ ràng mang theo cảm xúc không thể

tin vào tai mình: "Người là nói còn ta cảm tạ Từ gia nhị gia?"

Vương đại nhân thấp thỏm lên tiếng trả lời. Thục thái phi nghe vậy thì hoàn toàn im lặng.

Thái hậu thì buông xuống nỗi lo lắng của mình và thở dài nói: "Không biết sau chuyện này Thần nhi có hiểu chuyện hơn không?"

"Hiểu chuyện thì ít mà gây chuyện thì nhiều." Hoàng đế suy nghĩ một chút, một lần nữa nhìn về phía thân tử dưới bậc thêm, bỗng nhiên nở nụ cười trong nháy mắt nói: "Bưng trà tạ ơn trăm không tin, nếu người nói là giới trà tạ ơn thì mới giống hành động mà nó sẽ làm."

Vương đại nhân mặt lộ vẻ xấu hổ, y vốn định che cho Văn vương một chút.

Hoàng thượng thấy vậy liền biết mình đã đoán đúng, lúc này Thục thái phi cũng kịp phản ứng, rõ ràng Hoàng đế đã hiểu được nếu con trai của bà ấy còn có sức lực giới người ta một thân đầy nước trà, vậy thì chứng tỏ hắc ta hắc là bị thương không nặng.

Hoàng đế cùng Thái hậu cũng thầm nghĩ như thế.

Nếu Văn vương không có việc gì, Thái hậu cùng Thục thái phi cũng không có ý định tiếp tục lưu lại, đỡ phải chậm trễ quá trình Hoàng đế xử lý chính sự.

Biết rõ thương thế của Văn vương, Hoàng đế liền một lần nữa chuyển lực chú ý vào trên những người của di đảng Nghịch Vương kia.

Vương đại nhân dâng tấu chương của Từ Nguyệt Gia, đồng thời cẩn thận thuật lại hết thấy những chuyện phát sinh ở Lan Thành.

Hoàng đế hơi bất ngờ nói: "Nói như vậy, những tên của di đảng
Nghịch Vương kia là bị Từ nhị phu nhân bắt được."

Chương 290

Vương đại nhân gật đầu: "Nếu không có Từ nhị phu nhân phát hiện, Vân Chi lâu sợ rằng sẽ không dễ dàng bị lộ tẩy nhanh như thế, vi thân cùng Từ đại nhân cũng sẽ không nhanh như vậy hỏi ra địa phương vương gia bị nhốt."

Phu nhân Từ Nguyệt Gia lập công, ban thưởng tự nhiên không thể thiếu.

Hoàng đế chợt nhớ tới một trong những thư đồng của Trường Nhạc hiện giờ chính là thân muội muội của phu nhân Từ Nguyệt Gia.

Vị muội muội này đọc sách tốt, tử tử hân là cũng không kém bao nhiêu đi.

Lan Thành.

Sau khi di đảng của nghịch vương bị áp giải đưa vào kinh, Trác tri phủ chủ động ôm những việc vặt vãnh còn lại, trong thành giấu một đám người như vậy mà hân lại không hề phát hiện, Thánh thượng không hạ chỉ trách móc đã là khoan hồng lắm rồi. Hân hiện tại chỉ muốn nhanh chóng lấy công chuộc tội.

Có Trác tri phủ làm cầu nối, trong tay Từ Nguyệt Gia cũng chỉ tạm thời giám sát việc chỉnh đốn và cải cách căn tin Tùng Sơn học viện cùng với hai ngày sau hộ tống Văn Vương hồi kinh là được.

Văn Vương vẫn còn đang nằm trên giường, điều quan trọng

nhất hiện giờ là đi Tùng Sơn học viện một chuyến gặp Hứa viện trưởng.

Chuyện Vân Chi Lâu tạo thành ảnh hưởng không nhỏ cho học viện, dù sao có thể đưa hài tử đến nơi này đọc sách sẽ không phải là người bình thường.

Nếu Tùng Sơn học viện không phải do Hứa gia thiết lập thì những người đó đã sớm đến đây nói chuyện phải trái rồi.

Ôn Diệp tự nhiên đi theo, hiện giờ trong học viện không có học sinh, lần này nàng cũng coi như gián tiếp giúp đỡ học viện, muốn vào tham quan một chút, vẫn là rất dễ dàng.

Trên đường đi, nàng không quên hỏi: "Đúng rồi lang quân, nhà ăn của Tùng Sơn học viện, chàng đã ăn qua chưa?"

Từ Nguyệt Gia: "Ăn rồi."

Ôn Diệp lại hỏi: "Mùi vị như thế nào?"

Từ Nguyệt Gia thành khẩn nói: "Nàng chắc chắn sẽ không thích."...

Khi Ôn Diệp cùng Từ Nguyệt Gia đến học viện, Hứa viện trưởng đã đứng ở trước cửa chờ, viện trưởng phu nhân cũng ở bên cạnh đi cùng phu quân của mình.

Còn có Hứa Bách Lễ, khóe miệng hần mím cười nhìn về phía hai người nói: "Nghĩa đệ cùng đệ muội đến rồi."

Hứa viện trưởng nghe được lời nói quen thuộc của đường đệ, bất đắc dĩ nói: "Tính tình của Bách Lễ, mong rằng Từ đại nhân Từ phu nhân tha thứ."

Từ Nguyệt Gia: "Không ngại."

Ôn Diệp lại nói tiếp: "Chúng ta đều đã quen rồi."

Hứa viện trưởng trầm trồng mắt nhìn Hứa Bách Lễ một cái, ý bảo ông ấy ít nói chuyện đi. Sau đó giơ tay lên làm tư thế mời.

Tùng Sơn học viện được xây dựng dựa vào núi, chỉ riêng Tàng Thư Các đã phân ra nam bắc một chỗ, Hứa viện trưởng tự mình dẫn hai người đi dạo học viện.

Ôn Diệp đi bên cạnh viện trưởng phu nhân, chợt nghe bà nói: "Lần này may mà có Tử phu nhân, nếu không các học trò của học viện không biết còn phải bị hành hạ thêm bao lâu nữa."

Ôn Diệp khiêm tốn nói: "Trùng hợp mà thôi."

Động tác phe phẩy quạt của Hứa Bách Lễ đình trệ, chen vào nói: "Ta đã sớm đề cập với đường huynh về chuyện đổi đầu bếp rồi nhưng đường huynh không nghe thì chính là không nghe, không phải nói cái gì cổ nhân nói "Thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhâm dã, tất trước khổ kỳ tâm chí, lao kỳ gân cốt, đói kỳ thể dax sao, theo suy nghĩ của đường huynh nhà ta thì đồ ăn có thể no bụng là tốt rồi."

*Đại khái là kiểu có mà ăn là tốt rồi.

Viện trưởng Hứa đi ở phía trước: "..."

Lúc trước không nên đáp ứng cho cái tên này ở lại đây.

Viện trưởng phu nhân hoà giải nói: "Đừng nghe Bách Lễ nói bậy, không đến mức đó đâu."

Hứa Bách Lễ khép quạt lại: "May đầu bếp kia còn chưa bị sa thải, đệ muội lát nữa ném thử sẽ biết."

Lại nói tiếp, ông ấy cũng phải hơn hai mươi năm chưa từng ăn qua đồ ăn ở nhà ăn của học viện, cũng không biết nhiều năm như vậy đi qua, ít nhiều có tiến bộ chút nào hay không.

Ôn Diệp nhìn về phía viện trưởng phu nhân cười nói: "Ta ngược lại rất muốn thử xem."

Chương 291

Viện trưởng phu nhân thở dài: "Kỳ thật cũng không khó ăn đến mức như vậy, nhưng mà chỉ sợ người sẽ ăn không quen."

Đi dạo được bảy tám phần của học viện để giết thời gian, vậy mà đảo mắt đã đến giờ dùng cơm trưa. Nhà ăn Tùng Sơn học viện thực hiện chế độ chia bữa, ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, như vậy sẽ không tạo thành lãng phí.

Hứa viện trưởng tiết kiệm cả đời cũng không cảm thấy mời Từ Nguyệt Gia cùng Ôn Diệp ăn căn tin có cái gì không ổn, ông ấy chỉ là đối với hành vi Hứa Bách Lễ không biết chừng mực, ở trước mặt người ngoài không ngừng chửi bới nhà ăn học viện có chút chướng mắt.

Ôn Diệp gọi một bát mì cùng hai phần thức ăn, một mặn một chay, nhìn bộ dáng hẳn là sẽ không khó ăn.

Nàng nhìn khay gỗ trên bàn ăn luôn có một loại ảo giác trở lại thời hiện đại.

Từ Nguyệt Gia thuận tay cầm thìa và đưa cho nàng, sau khi Ôn Diệp nhìn thấy, ánh mắt theo đó nhìn về phía khay trước mặt hẳn, thấy chỉ có nửa chén cơm cùng một đĩa rau xanh, liền hỏi: "Chàng chỉ ăn những thứ này thôi à?"

Từ Nguyệt Gia "Ừ" một tiếng thẳng thắn nói: "Đủ rồi."

Sau khi mọi người ngồi xuống, Ôn Diệp tiếp nhận chiếc đĩa Từ Nguyệt Gia đưa tới gấp một miếng mì vào miệng.

Viện trưởng phu nhân đi ngang qua nói một câu: "Đồ ăn ở đây không tệ, ngoại trừ việc có hơi nhạt nhẽo một chút nhưng hương vị vẫn rất ngon."

Ôn Diệp gian nan nuốt miếng mì trong miệng xuống, Từ Nguyệt Gia ở một bên đứng lúc đưa tới một ly nước ấm.

Nàng uống liền hai ly.

"Vâng, cũng tạm được." Nàng nói trong mơ hồ.

Mì canh gà này rõ ràng ngửi thì thấy rất thơm, ăn vào sao lại có một mùi tanh không xua đi được.

Không phải mùi tanh của thịt gà, giống như được cho cỏ gỳ đó vào nấu cùng.

Nàng che giấu gấp một miếng thịt, nhai nửa ngày vẫn không nhai được.

Mùi thịt không nếm ra, ngược lại cảm giác mình đang nhai nhánh cây, vừa đắng vừa cứng.

Ôn Diệp lặng lẽ nhỏ ra, mới phát hiện thật đúng là không phải thịt, giống như là dược liệu nào đó phơi khô rồi cắt thành từng miếng cùng thịt hầm cách thủy.

Cuối cùng nàng cũng hiểu tại sao viện trưởng phu nhân lại nói có thể nàng sẽ "ăn không quen" rồi.

Ôn Diệp chưa từ bỏ ý định, đôi đũa chuyển hướng sang bát thức ăn chay kia, giống như là đậu tây xào.

Trong lòng nàng còn tự nhủ chắc món này cũng không đến nỗi nào đâu.

Từ Nguyệt Gia vào lúc này đột nhiên lên tiếng: "Chờ một chút."

Ôn Diệp dừng động tác lại, ngược mắt hỏi: "Chờ cái gì?"

Từ Nguyệt Gia ý bảo nàng nhìn xéo phía đối diện, Hứa Bách Lễ lại gọi một chén đậu tây(/) xào rồi nói: "Hôm nay món ăn này coi như không có te đi."

Ôn Diệp nghe được câu này thì cảm thấy may mắn khi nàng cũng gọi cho mình một đĩa đậu tây xào.

(/)Đậu tây: hay còn gọi là đậu cô ve.

Nàng đang chuẩn bị gap một chút nếm thử thì chợt nghe Hứa Bách Lễ bỗng nhiên "Ai u" một tiếng rồi ôm bụng thống khổ nói: "Đậu tây này có phải lại chưa xào chín hay không vậy, cứng thì thôi luôn ấy!"

Tiếng kêu này của ông ấy dọa đến Hứa viện trưởng cùng viện trưởng phu nhân, bọn họ vội vàng cho người đi gọi đại phu.

Đồng thời thuần thực giúp Hứa Bách Lễ uống nước thúc nôn.

Ôn Diệp nhìn một màn này mà cổ họng khô khốc, nói không nên lời.

Đây không phải là vấn đề khó ăn hay không, rõ ràng là chọn ngẫu nhiên "người may mắn" mà.

Ôn Diệp rũ mắt nhìn về phía bàn ăn của Từ Nguyệt Gia, bội phục không thôi: "Vẫn là lang quân có tầm nhìn xa."

Từ Nguyệt Gia liếc về phía nàng: "Giờ nàng no rồi đúng không?"

Ôn Diệp thành thật lắc đầu.

Từ Nguyệt Gia lập tức đổi đồ ăn của Ôn Diệp và đồ ăn của mình lại rồi nói: "Cơm ta chưa từng động, món rau xào này còn tạm được."

Ôn Diệp: "..."

Thì ra lúc trước hắn nói "đủ rồi" là có ý này.

Đại phu tới rất nhanh, sau khi cẩn thận chẩn bệnh thì phát hiện cơn đau bụng của Hứa Bách Lễ không liên quan đến đậu tằm.

Ông ấy đau bụng là vì ăn quá nhiều, vì tuổi tác cao dẫn tới tiêu hóa kém.

Chương 292

Sau khi Ôn Diệp hay tin bỗng nhiên nàng không biết nên nói gì cho phải.

Đúng là càng sống lâu càng thấy nhiều điều mới lạ.

Hứa Bách Lễ không tin, nói: "Lần trước cũng vì đậu cô ve xào không chín kỹ làm ta bị đau bụng, mà lần này ta cảm thấy giống y hệt lần đó."

"Lần trước ngài ăn là đã từ hơn hai mươi năm trước." Đầu bếp bị "bắt" tới để hỏi chuyện nói tiếp: "Hồi đó ta vẫn còn là chân sai vặt rửa rau sau bếp."

Hứa Bách Lễ đảo mắt sang người trẻ tuổi đứng bên cạnh đầu bếp: "Đó là vì do hắn ta rửa thức ăn không sạch."

Hứa Viện trưởng ngửa mặt, nổi giận nói: "Ta đang nhủ thâm sao không thấy bánh trung thu đường tảo đệ mang từ nhà đến, đệ nói thử xem, có phải đệ ăn vụng không?"

Người có thể thoải mái ra vào thư phòng ông ấy rồi làm ra chuyện này, ngoại trừ Hứa Bách Lễ ra thì không còn ai khác.

Hứa Bách Lễ ỷ vào khuôn mặt già của mình, khăng khăng không nhận: "Bánh trung thu gì cơ chứ, ta đâu có biết, có phải bây giờ đường huynh thấy ta lẻ loi một mình cho nên mới muốn vu oan giá họa lên đầu ta không?"

Ôn Diệp thấy vậy thì nhỏ nhẹ nói với Từ Nguyệt Gia: "Hay là

chúng ta tránh ra xa một chút, đứng gần như vậy ta thấy Hứa Viện trưởng không tiện phát huy."

Từ Nguyệt Gia nhìn theo ánh mắt của nàng, rồi từ từ gật đầu tán thành: "Cũng được."

Hứa Viện trưởng ở gần đó dựng lỗ tai nghe ngóng:

Theo lẽ thường tình chẳng phải nên lựa chọn đi ra ngoài sao?

Ông ấy liếc mắt nhìn tên già mà không nên nét kia còn đang nằm trên cang than "ôi chao" vô cùng tội nghiệp, nếu mà nói nữa thì chẳng biết người ta sẽ nhìn mình thế nào đây.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Viện trưởng phu nhân bê hai chén nước lên, nói: "eu là người đầu hai thứ tóc cả rồi, còn tưởng mình giống hồi còn trẻ hả."

Hứa Bách Lễ nhận lấy nước ấm, uống một ngụm: "Vẫn là đường tẩu thẩu hiểu lý lẽ, đường huynh nên học hỏi đường tẩu đi."

Hứa Viện trưởng còn định nói thêm hai câu, nhưng viện trưởng phu nhân kịp thời cản lại, bà ấy hạ thấp giọng: "Chàng đừng tức giận tam đệ làm gì, bây giờ đệ ấy là một người cô đơn, đã đủ tội nghiệp rồi."

Hứa Viện trưởng: "..."

Sao ông ấy không thấy tội nghiệp chỗ nào cả vậy.

Đại phu kê đơn thuốc cho Hứa Bách Lễ xong thì rời khỏi đây.

Xảy ra một chuyện ngoài ý muốn như vậy, lúc Hứa Viện trưởng đối mặt với Từ Nguyệt Gia, khí thế đã giảm đi rất nhiều.

Ông ấy nói cho Từ Nguyệt Gia nghe về suy nghĩ của mình: "Lúc

trước đúng là học viện suy xét không thấu đáo, sắp tới đây chúng ta sẽ tu sửa một thực đường mới ở bên cạnh, thông báo tuyển dụng đầu bếp mới, chuyên nấu những món ăn bình thường." "Các đệ tử thích khẩu vị gì cứ để chúng tự lựa chọn."

Ôn Diệp nghe thế thì nghĩ thầm, cái này mà còn cần chọn ư?

Tuy rằng xuất phát điểm của Hứa Viện trưởng chính là muốn tốt cho đệ tử, nhưng mà không cần món nào cũng thêm được liệu vào nấu cùng.

Từ Nguyệt Gia cũng không nhiều lời, chỉ nói một câu: "Nỗi "khổ tâm" này không thể áp dụng cho tất cả các đệ tử, Hứa Viện trưởng có thể hiểu rõ là được."

Hứa Viện trưởng gật đầu.

Ông ấy cũng sợ xuất hiện thêm mấy "Hứa Bách Lễ" nữa.

Sau khi dùng ngo thiện xong, Hứa Viện trưởng tiếp tục dẫn mọi người đi dạo học viện, lúc đi ngang qua Tàng Thư Các ở phía Bắc, Ôn Diệp cất lời: "Hứa Viện trưởng, sách trong Tàng Thư Các này chỉ có đệ tử trong học viện mới được mượn đọc sao?"

Hứa Viện trưởng trả lời: "Theo lý là như vậy."

Ôn Diệp "ồ" lên một tiếng, lại hỏi: "Không thể châm chước sao?"

Hứa Viện trưởng đã đoán được ẩn ý trong lời nói của Ôn Diệp, cười hiền từ nói: "Từ phụ nhân muốn mượn sách đọc ư?"

Ôn Diệp giả vờ nghiêm túc nói: "Lúc trước ta đã nghe Cảnh Dung nói Tàng Thư Các của Tùng Sơn học viện là biển kiến thức mênh mông vô bờ, sau khi nghe Cảnh Dung miêu tả xong ta luôn muốn được chiêm ngưỡng một phen."

Nàng nói với giọng điệu đầy nghiêm túc, chộc cho Từ Nguyệt
Gia phải đảo mắt nhìn nàng mấy lần.

Chương 293

Hứa Viện trưởng dạy học cả đời, thích nhất những đệ tử cố gắng phấn đấu, thái độ của Ôn Diệp làm ông ấy thấy rất mừng.

Tục ngữ có câu thế này "quy tắc là chết, người là sống", nếu không nhờ nàng thì không biết tới khi nào chuyện của Vân Chi Lâu mới bị vạch trần.

Cho dù xét từ góc độ nào thì ông ấy cũng không nên từ chối.

Thế nên Hứa Viện trưởng đưa ra đề nghị: "Neu Tử phu nhân muốn mượn sách thì khi mượn đọc có thể dùng tên húy của Tiểu Thế Tử để mượn, sau đó khi Tiểu Thế Tử về thư viện để Tiểu Thế Tử trả sách cũng như nhau."

Ôn Diệp: "Đa tạ Hứa Viện trưởng."

Sau đó nàng lại nói: "Có mấy người Đào Chi đi cùng ta là được, lang quân cứ làm việc của chàng đi."

Hôm nay Tử Nguyệt Gia đến thư viện không đơn giản là chỉ đi dạo thư viện cùng nàng mà thôi.

Tốt xấu gì Tùng Sơn học viện cũng là một trong ba thư viện lớn nhất Đại Tấn, tuy rằng không chịu sự quản lý của triều đình nhưng bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, từ nay về sau thư viện muốn đưa ra quyết sách nào cũng luôn phải có người của Triều Đình theo dõi sát sao.

Dù sao những đệ tử này mai sau sẽ tham gia khoa cử nhập sĩ, Tử

Nguyệt Gia đến đây chính là để bày tỏ thái độ của Hoàng Đế.

Hứa Viện trưởng càng hiểu rõ chuyện này hơn, về chuyện ở thực đường, đúng là sai sót của ông ấy.

Từ Nguyệt Gia không biết tại sao bỗng nhiên Ôn Diệp muốn dạo Tầng Thư Các, sở thích của nàng, hẳn là người rõ nhất.

Cho dù trong lòng ôm trăm mối nghi ngờ thì hẳn cũng không nghĩ sẽ vạch trần nàng.

Thậm chí còn nói: "Nàng cứ từ từ chọn, ta và Hứa Viện trưởng cần phải trao đổi rất nhiều chuyện."

Ôn Diệp gật đầu: "Được."

Hứa Viện trưởng đứng bên cạnh cũng nhẹ giọng dặn dò phu nhân nhà mình: "Chỗ Từ phu nhân phiền phu nhân đích thân chiêu đãi rồi."

Viện trưởng phu nhân gật đầu: "Yên tâm đi, có ta ở đây mà."

Cứ như vậy, Hứa Viện trưởng mời Từ Nguyệt Gia đi đến thư phòng của ông ấy, còn Ôn Diệp thì lại đi theo viện trưởng phu nhân vào Tầng Thư Các của Tùng Sơn học viện.

Khi mọi chuyện ổn thỏa, phu thê họ rời khỏi thư viện thì trời gần sắp tối.

Hứa Viện trưởng còn muốn giữ bọn họ lại dùng bữa tối, cũng may Từ Nguyệt Gia đã khách sáo từ chối.

Đến tận sau khi lên xe Ôn Diệp mới thở phào một hơi: "Thật may lang quân không nhận lời của Hứa Viện trưởng."

Từ Nguyệt Gia vẫn còn đang nghĩ ngợi chuyện khác, hẳn hỏi:

"Hôm nay nàng đi Tàng Thư Các để làm gì?"

Ôn Diệp ăn bánh hoa quế Đào Chi mới vừa mang lên, nói với giọng điệu hiển nhiên: "Đương nhiên là mượn sách rồi, nếu không còn có thể làm cái gì." Từ Nguyệt Gia nhìn về phía nàng, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: "La mượn cho tiểu muội của nàng?"

Ngoại trừ điều này ra, hẳn không thể nghĩ ra lý do nào khác khiến nàng vào Tàng Thư Các.

Ôn Diệp ậm ừ đáp: "Coi như là vậy."

Từ Nguyệt Gia thấy nàng thừa nhận thì nói: "Nàng nên thương lượng với ta trước."

Ôn Diệp không hiểu: "Lang quân nói vậy là ý gì?"

Từ Nguyệt Gia đảo mắt: "Tùng Sơn học viện có vô vàn sách, nhưng trước đó nàng chưa từng tìm hiểu, chưa chắc sách mượn phù hợp với tiểu muội của nàng."

"Lang quân đừng lo, trước khi tới đây ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi." Ôn Diệp cười nói.

"Hả?" Bỗng nhiên Từ Nguyệt Gia hỏi: "Mượn sách gì?"

Ôn Diệp chớp mắt, dáng vẻ không muốn nói cho lắm.

Từ Nguyệt Gia hiểu nàng, ánh mắt hơi tối lại: "Không thể nói cho ta biết à?"

Ôn Diệp lắc đầu nói: "Sao lại thế chứ, chỉ là một ít sách thánh hiền."

Nàng đáp cho có lệ.

Từ Nguyệt Gia im lặng nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, cuối cùng lựa chọn đảo mắt đi nơi khác, hắn cũng lên tiếng giải thích cho hành động vừa rồi của mình: "Nàng tự hiểu là tốt, ta chỉ sợ nàng mượn nhảm sách thôi."

Ôn Diệp gật đầu "um ừm: "Ý tốt của lang quân ta hiểu cả mà."

Từ Nguyệt Gia nghe nàng nói vậy bỗng hơi rùng mình, sau đó không nhắc lại chuyện này nữa....

Hôm sau.

Hôm nay là ngày cuối cùng Ôn Diệp ở Lan Thành, ngày mai nàng phải theo đội ngũ hộ tống Văn Vương hồi kinh rời khỏi đây.

Chương 294

Ở Lan Thành mười mấy ngày, Ôn Diệp đã chọn được cho đám người Lục Thị không ít đặc sản Lan Thành.

Ngày hôm nay cốt yếu là đi tiêu tiền.

Hôm qua ở thư viện, viện trưởng phụ nhân đã đề cử một vài tiệm thuốc, nhưng đã bị Ôn Diệp uyển chuyển từ chối.

Có vài món ăn, đời này chỉ nên ăn một lần là đủ rồi.

Trước khi xuất phát, Ôn Diệp gọi Từ Nguyệt Gia mới từ chỗ Trác Tri phủ trở về, nói: "Lang quân không cần chuẩn bị cho Đại ca và mấy người Cảnh Lâm chút quà sao?"

Từ Nguyệt Gia dừng bước chân, hỏi: "Quà gì?"

Ôn Diệp hít sâu một hơi, nói: "Chàng tới Lan Thành lâu như vậy mà không nghĩ tới việc sẽ mua một ít đặc sản ở đây mang về sao?"

Từ Nguyệt Gia trả lời: "Bọn họ không thiếu."

Coi như Ôn Diệp đã hiểu rõ, chẳng trách mấy đứa bé không thân thiết với hắn.

"Tình cảm trước nay đều là có qua có lại dần dần bó thân thiết." Ôn Diệp đã quyết định dạy bảo hắn một phen: "Họ thiếu hay không thiếu là chuyện của họ, nhưng chàng có tặng hay không sẽ rất khác biệt."

Từ Nguyệt Gia hỏi: "Khác biệt chỗ nào?"

Ôn Diệp thở dài nói: "Tình nghĩa chôn giấu dưới đáy lòng đã lâu, thỉnh thoảng cũng phải thể hiện ra, để mọi người cảm nhận được nó."

Từ Nguyệt Gia im lặng nhìn nàng một lúc lâu, rồi đột nhiên nói: "Có vẻ như nàng rất có kinh nghiệm?"

Ôn Diệp hỏi ngược lại: "Lang quân muốn nghe kinh nghiệm của ta sao?"

Từ Nguyệt Gia không trả lời.

Ôn Diệp tiếp tục nói: "Nếu như lang quân muốn học thì theo ta đi ra ngoài, ta vừa đi dạy vừa dạo, ta cũng không thu phí bái sư của lang quân nhiều quá đâu, chỉ hai trăm sáu mươi ba đồng mà thôi."

Nàng nói có chẵn có lẻ rõ ràng.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Cuối cùng, cho dù Từ Nguyệt Gia trong lòng nghĩ như thế nào, trước khi Ôn Diệp vào cửa hàng đặc sản vẫn nhận được hai trăm sáu mươi ba đồng tiền bái sư.

Mua đặc sản xong, Ôn Diệp bắt đầu thực hiện chức trách người làm sư phụ của mình, bắt đầu dạy cho Từ Nguyệt Gia: "Giữa người nhà với nhau, món quà có đáng giá hay không không quan trọng, mà quan trọng là ở tấm lòng."

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng: "Tấm lòng?"

Vừa nhìn là biết hẳn chưa từng làm chuyện này bao giờ, cũng

đúng, hẳn là Nhị gia Quốc Công phủ, thân phận tôn quý, trước nay toàn là người khác lấy lòng hắn, chứ chàng chưa từng dùng đồ quý giá đi lấy lòng người khác.

Ôn Diệp than thở xong, hỏi hắn: "Lang quân biết bắt thỏ không?" Từ Nguyệt Gia lập tức nói: "Biết sơ sơ."

"Ta đưa chàng đến nơi này." Nàng nói: "Cách này đã vô cùng tiết kiệm bạc, còn thể hiện được tấm lòng của lang quân."

Một canh giờ sau, Ôn Diệp nhìn mình hun khói hang động dụ mấy con thỏ chạy ra rồi bắt được tận mười con thỏ, lại liếc nhìn một con thỏ lẻ loi trên mũi tên của Từ Nguyệt Gia, cảm thán: "Chàng đúng là hiểu sơ thật."

Nàng còn tưởng chàng đang khiêm tốn nữa đó.

Từ Nguyệt Gia chỉnh trang lại, nói: "Lau rồi chưa luyện, hơi cứng tay."

Ôn Diệp lập tức tỏ vẻ: "Ta hiểu."

Từ Nguyệt Gia: "... Huynh trưởng ăn ít, một con là đủ rồi."

Ôn Diệp cố nhin cười phụ họa: "Lang quân nói rất đúng."

"Chỉ vậy thôi mà nàng vui vậy sao?"

Trong lời của hắn pha thêm một chút bất lực.

Ôn Diệp thành thật gật đầu: "Trước giờ luôn cảm thấy lang quân hoàn hảo không có khuyết điểm nào, hôm nay bỗng nhiên phát hiện trên đời này vẫn còn một chuyện mà lang quân không giỏi."

Nhắm tính thử, đây đã là cánh cửa thứ hai mà ông trời đóng cho

Từ Nguyệt Gia rồi.

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Con người không ai hoàn mỹ cả, ta cũng không tốt như nàng tưởng đâu."

Tuy nói là nói vậy, nhưng trong lòng Ôn Diệp đang nhủ thầm, nếu lúc trước nàng gả cho người khác thì có lẽ không được sống thoải mái như bây giờ rồi.

Làm người là phải biết ơn, ít nhất thì phải dùng lời nói, hành động để bày tỏ cho đối phương biết được mình muốn báo đáp.

Ôn Diệp nói ra cảm nhận chân thật nhất của mình: "Ta cảm thấy lang quân rất tốt, là một vị hôn phu rất hoàn mỹ."

Mặc kệ tương lai thế nào, ít nhất thì bây giờ, Từ Nguyệt Gia đã thực hiện đúng lời hứa của hân.

Chương 295

Từ Nguyệt Gia nhìn về phía nàng, sau mấy giây nín thở bỗng hỏi: "Nàng còn chuyện gì giấu ta sao?"

Bầu không khí dịu dàng lập tức biến mất chỉ trong phút chốc.

Chớp mắt Ôn Diệp không biết nên nói gì cho phải, đột nhiên nàng nghĩ có phải giữa nàng và Từ Nguyệt Gia có trở ngại giao tiếp nào đó không.

Nàng hiếm khi nghiêm túc một lần, đã qua thôn này thì không còn cửa hàng nào khác nữa đâu....

Trước mắt Từ Nguyệt Gia chỉ bận rộn suy nghĩ về chuyện mà nàng không nói với hắn, rốt cuộc nàng vào Tàng Thư Các của Tùng Sơn học viện để mượn sách gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, Từ Nguyệt Gia vẫn nói ra suy đoán của mình: "Đừng nói với ta là hôm qua nàng không đi mượn sách, mà là lén thả sách gì đó vào Tàng Thư Các nhé."

Ôn Diệp nghe vậy thì cạn lời, một lúc lâu nàng mới có thể lấy lại giọng nói của mình: "Sức tưởng tượng của lang quân không tệ."

Nàng là người không biết chừng mực như vậy sao? Dường như Từ Nguyệt Gia đã chịu kích thích nào đó rồi mới nghĩ nàng như thế.

Từ Nguyệt Gia thản nhiên nói: "Không phải thì tốt."

Ôn Diệp: "..."

Đúng là giữa bọn họ có trở ngại giao tiếp thật.

*

Lan Thành xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ non nửa tháng trôi qua, đã lan truyền ồn ào huyên náo ở Thịnh Kinh.

Lục Thị nhận được tin tức của Ôn Diệp đầu tiên, sau khi biết chính xác thời gian họ hồi phủ, nàng ấy canh chừng thời gian vừa lúc thì sai phòng bếp hầm canh tẩm bổ.

Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia về đến Quốc Công phủ đã quá canh giờ dùng bữa tối từ lâu, có điều Lục Thị vẫn chuẩn bị riêng cho họ một bàn đồ ăn, luôn được để trên bếp giữ ấm.

Thấy Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia ăn gần lưng bụng, Lục Thị sai người mang canh tẩm bổ đã hầm sẵn lên.

Ôn Diệp không nhìn ra canh này dùng đồ bổ gì để hầm, nàng giãy giụa nói: "Tẩu tẩu à, ta đã ăn hai miếng thức ăn ở Vân Chi Lâu."

Lục Thị lại nói: "Đương nhiên ta biết, cho nên mới hầm canh này tẩm bổ cho muội đó."

Từ Cảnh Dung ngồi phía đối diện lập tức tiếp lời: "Nhị thẩm thẩm chỉ ăn có hai miếng, không giống ta phải uống thuốc đắng tận nửa tháng."

Ôn Diệp nghe vậy thì âm thầm so sánh, trong lòng bỗng thấy hơi dễ chịu hơn một chút.

Ít nhất thì nàng còn không thấy chén canh này đắng nữa.

Thấy Ôn Diệp ăn canh, Lục Thị an tâm mỉm cười, một lát sau, nàng ấy nhìn về phía Từ Nguyệt Gia nói: "Nhị đệ, đệ cũng phải ăn một chén."

Sau khi tận mắt nhìn thấy hai người họ ăn xong canh tằm bổ, Lục Thị mới thả cho họ về. Ôn Diệp vừa về đến Tây viện đã lập tức nằm liệt trên giường.

No quá.

No như vậy sao ngủ cho được chứ.

Nằm đó một lát, nàng nhúc nhích khuỷu tay nhìn về phía nam nhân của mình, lên tiếng hỏi thử: "Lang quân à?"

Từ Nguyệt Gia cởi áo ngoài, không thèm quay đầu lại, hỏi: "Ngày mai phải vào cung, đêm nay nghỉ ngơi sớm đi."

Chuyện xảy ra mấy ngày nay, cho dù Ôn Diệp có gặt sang một bên thì công lao của nàng vẫn không thể chối bỏ được.

Trước khi trở về, ý chỉ triệu kiến nàng vào cung đã đến Quốc Công phủ rồi.

Trong lòng Ôn Diệp thấy hơi tiếc nuối, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Ta cũng có nói gì đâu."

Nói xong, nàng lại nằm xuống lần nữa.

Từ Nguyệt Gia xoay người về phía nàng, trong mắt lóe lên chút quan tâm: "Khó chịu lắm sao?"

Ôn Diệp yếu ớt đáp lại: "Ừm."

Từ Nguyệt Gia kéo nàng: "Ra ngoài đi dạo một chút, để tiêu thực."

Sau khi Ôn Diệp bị kéo lên đã thuận thế ngã vào trong lòng Từ Nguyệt Gia, nàng cố ý hạ thấp giọng xuống nói: "Lang quân đi cùng ta."

Vành tai Từ Nguyệt Gia đỏ ửng: "Nàng đứng ngay ngắn trước đã."

Ôn Diệp chơi xấu, ôm chặt cổ hân: "Đứng không vững."

Không ăn được thịt thì húp miếng canh cũng được.

Từ Nguyệt Gia: "..."

*

Hôm sau, trời vừa sáng.

Ôn Diệp đang ngủ ngon lành bỗng cảm cảm thấy chóp mũi hơi ngứa ngáy, nàng cố sức mở mắt ra, lập tức thấy ngay khuôn mặt bánh bao.

Đúng là một thời gian dài không gặp Từ Ngọc Tuyên.

Hôm qua họ về tới phủ đã gần đến giờ Hợi, giờ đó Từ Ngọc Tuyên đã ngủ từ sớm rồi nên nàng vẫn chưa thấy mặt cậu bé.

Chương 296

Từ Ngọc Tuyên thấy cuối cùng Ôn Diệp cũng thức dậy, cậu bé rút cái tay nhỏ lại, giả vờ gọi nàng để lảng tránh: "Nương ơ."

Ôn Diệp xoa mắt, không so đo trò mèo vừa rồi của cậu bé, ngồi dậy hỏi cậu bé: "Ai đưa con đến đây?"

"Là ma ma ạ."

Ôn Diệp liếc mắt nhìn đôi vớ trên chân cậu bé, lại nói: "Giày cũng là Kỷ ma ma cởi cho con?"

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu, thành thật trả lời: "La phụ thân."

"Phụ thân lại đi mất rồi." Trong giọng điệu của Từ Ngọc Tuyên pha chút bất mãn.

Ôn Diệp nhướn mày, nhưng không tiếp tục hỏi thêm.

Có lẽ Từ Nguyệt Gia đã đi thượng triều rồi.

Tiếng động trong phòng truyền ra gian ngoài, Đào Chi chờ đợi đã lâu bẽ thau đồng đi vào.

Vân Chi theo sát phía sau đi đến gần, cười hiền từ: "Tiểu công tử, nô tỳ giúp người mang giày vào nhé?"

Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoãn nói: "Được."

Sau đó cậu bé nhìn chằm chằm Ôn Diệp, dường như sợ nàng

cũng giống như phụ thân, vừa chớp mắt một cái đã biến mất tăm.

Ánh mắt của cậu bé quá mãnh liệt, đã thế còn không thèm che giấu, Ôn Diệp muốn không để ý cũng khó.

Sau khi dùng bữa sáng đơn giản, nàng nói: "Con đừng nhìn chăm chăm mãi như vậy, nương không chạy đâu."

Từ Ngọc Tuyên bị chọc trúng tim đen chột dạ, đôi mắt nhỏ như hạt châu đảo qua đảo lại.

Nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu thừa nhận: "Tuyên Nhi không thể đâu."

Ôn Diệp lưỡi so đo với cậu bé, chỉ nói: "Nương có một tin tức rất tốt, con có muốn nghe không?"

Từ Ngọc Tuyên nghiêng đầu: "Là gì ạ?"

Khuôn mặt Ôn Diệp dịu dàng, cười đến là thật lòng thật dạ: "Hứa tiên sinh cũng đã về rồi, ngày mai có thể dạy Tuyên Nhi đọc sách lại rồi đó, có phải Tuyên Nhi vui mừng lắm đúng không nào?"

Từ Ngọc Tuyên há to miệng nhỏ, khuôn mặt ngập tràn vẻ không dám tin, cả người chẳng còn chút mừng rỡ nào.

Cậu bé lập tức lùi ra sau hai bước, nói: "Mẫu thân, Tuyên Nhi còn có việc, đi trước ạ."

t

Ôn Diệp nhìn theo bóng lưng chạy đi của cậu bé, dù bận vẫn ung dung nói: "Chạy trốn rất nhanh, xem ra vết thương ở chân đã lành hẳn rồi. Lúc đầu còn định xin cho con nghỉ thêm mấy ngày,

bây giờ xem ra không cần nữa."

Kỷ ma ma đi chậm hơn cậu bé vài bước, đúng lúc nghe không sót một chữ.

Tiểu công tử tội nghiệp quá đi! *

Lục Thị dùng bữa sáng xong thì đưa Ôn Diệp tiến cung.

Vì bận tâm trước giờ Ôn Diệp chưa từng nhập cung cho nên khi Thái Hậu triệu kiến đã cẩn thận gọi thêm cả Lục Thị.

Có Lục Thị đi cùng, đúng là đã giúp Ôn Diệp đỡ căng thẳng hơn nhiều.

Cả đường đi đều rất thuận lợi.

Ở bên kia, về vụ án dư đảng Nghịch Vương ở Lan Thành, sau buổi triều, Hoàng Đế đã triệu kiến vài vị đại thần trong triều đến Cần Chính Điện thương thảo.

Tuy đã phát hiện kịp thời, nhưng sau khi cẩn thận điều tra mới phát hiện ra dư đảng của Nghịch Vương vẫn kịp thò tay vào trong triều.

Lần này Hoàng Đế không thềm nương tay nữa, tất cả những ai có liên can, cho dù là ít hay nhiều sau khi bị cách chức, xét nhà thì đều bị lưu đày hoặc giam lại chờ mùa thu năm sau xử trảm.

Nếu có người dám cả gan cầu tình, sẽ chịu tội giống nhau.

Thảo luận xong cách xử lý dư đảng Nghịch Vương, Hoàng Đế giữ lại một mình Từ Nguyệt Gia, nói: "Nếu không nhờ phu nhân của khanh đủ nhạy cảm, không biết vị đệ đệ này của Trẫm còn phải chịu khổ thêm bao lâu nữa đây."

Từ Nguyệt Gia gật đầu: "Be hạ quá khen."

Hoàng Đế lại nói: "Trước khi các người trở về Trầm vẫn luôn suy nghĩ nên thưởng gì mới tốt, cuối cùng là nhờ Hoàng Hậu nhắc nhở Trầm, Từ Khanh à, Khanh đã cưới thê tử gần một năm, nhưng chưa từng thỉnh phong cáo mệnh cho phu nhân khanh""

Từ Nguyệt Gia dừng một chút, nói: "Là sơ sẩy của thần."

Hoàng Đế nghe vậy, trong mắt lóe lên bất ngờ: "Trâm còn tưởng rằng khanh sẽ từ chối một phen."

Xem ra Từ Nguyệt Gia rất coi trọng vị phu nhân này của mình, nhắc đến chuyện này, trong lòng Hoàng Đế lập tức so sánh.

Từ Nguyệt Gia: "Hoàng Thượng muốn nghe thần nói gì?"

Hoàng Đế giả vờ giả vệt khu một tiếng, nói: "Chuyện Văn Vương hất nước ướm người của khanh, Trẫm sẽ bồi thường, thêm một hộp đông châu trong phần ban thưởng cho phu nhân khanh."

Chương 297

Giọng điệu Từ Nguyệt Gia không thay đổi: "Vi thân chưa bao giờ để tâm đến chuyện này."

Là quân thân nhiều năm, làm sao Hoàng Đế không nghe rõ ẩn ý trong lời của hần cơ chứ.

Vì để bày tỏ thành ý, Hoàng Đế lại nói: "Trăm đột nhiên nhớ ra Kinh Giao có một thôn trang suối nước nóng không tệ, hôm nay cũng ban thưởng cho phu nhân của khanh luôn, sao nào?"

Ai bảo Hoàng Đế có một tên đệ đệ không biết phân đầu cơ chứ.

Từ Nguyệt Gia: "Thân thay mặt nội tử cảm tạ bệ hạ."

Không ngờ rằng Từ Nguyệt Gia lại đồng ý dứt khoát như thế.

Hoàng Đế vốn đang định chờ Từ Nguyệt Gia từ chối sau đó ban thưởng thêm một ruộng tằm thư đơn lẻ: "..."

Từ khanh à, trước kia khanh đâu như thế đâu!?

Từ Nguyệt Gia coi tiền tài danh lợi như cặn bã lúc trước đã đi đâu mất rồi vậy?

Ôn Diệp thuận lợi đi ra từ tấm điện của Thái Hậu, sau khi lên kiệu, cuối cùng vẫn không nhìn được mà hắt xì một cái.

Lục Thị vội hỏi: "Không khỏe sao?"

Ôn Diệp lắc đầu: "Không hiểu sao bỗng nhiên thấy ngứa mũi."

Lục Thị thấy nàng không ngại nên mới tiếp tục nói: "Qua ban thưởng của Từ Thái Hậu và Thục Thái Phi, xem ra họ có ấn tượng không tệ với muội đấy."

Ôn Diệp ngọt ngào nói: "Đương nhiên rồi, ánh mắt tảo tảo có bao giờ sai đâu."

Lục Thị ngẩn ra một chút rồi mới hiểu được ẩn ý trong lời của nàng.

Quanh co một hồi, chỉ một lời nói đã khen tất cả mọi người.

Bao gồm cả chính bản thân nàng.

Lục Thị nói với giọng đầy bất lực: "Bây giờ muội đã lập công rồi, ngoại trừ Thái Hậu và Thục Thái Phi ban thưởng ra, chắc chắn phía Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cũng có ban thưởng khác, ta đoán là phong cáo mệnh cho muội."

"Với tính tình Nhị đệ, không biết năm nào tháng nào mới có thể nhớ ra mà chủ động đi thỉnh phong cáo mệnh cho muội nữa, nhưng như bây giờ cũng tốt, cáo mệnh này là do muội tự giành được, đủ tự tin."

Ôn Diệp không nghĩ tới chuyện này, nàng cho rằng cùng lắm chỉ là ban thưởng chút vàng bạc châu báu mà thôi.

Nhưng mà có ai chê ban thưởng hậu hĩnh đâu cơ chứ.

Trong ngày hôm đó, ý chỉ phong cáo mệnh đã đến Quốc Công phủ, theo đó còn có cả một đồng đồ ban thưởng lớn.

Trong đó, thôn trang suối nước nóng ở Kinh Giao là dễ thấy nhất.

Đến Lục Thị cũng giật mình ngạc nhiên, những ban thưởng trước đã là rất phong phú rồi, mà cái thôn trang suối nước nóng nằm chót kia có vẻ không giống phong cách của Thánh Thượng cho lắm.

Lục Thị không khỏi suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ là Hoàng Hậu nương nương đứng ra cho thêm? Ôn Diệp không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ thầm trong lòng, xem ra Hoàng Đế rất hào phóng.

Chờ Lục Thị đi rồi, Ôn Diệp nói: "Cái thôn trang suối nước nóng này hợp ý ta nhất."

Từ Nguyệt Gia: "Nàng thích thì tốt."

Ôn Diệp nghe ra bất thường, quay đầu nhìn về phía hắt, dò hỏi thử: "Đừng nói với ta là thôn trang suối nước nóng kia là do lang quân mở miệng xin Hoàng Đế ban thưởng đấy nhé."

Từ Nguyệt Gia không nói: "La Hoàng Thượng chủ động đề cập."

Nhưng hắt không từ chối.

Ôn Diệp yên tâm: "Vậy là tốt rồi."

Nếu không sau này nàng có đi ngâm suối nước nóng cũng không yên tâm mà ngâm.....

Từ sau khi ý chỉ phong cáo mệnh cho Ôn Diệp được ban xuống, mấy ngày nay Tây viện liên tục nhận được không ít thiệp mời thưởng cúc, ngâm thơ.

Được phong cáo mệnh cũng chẳng phải chuyện hiếm gì, trong thành Thịnh Kinh có biết bao nhiêu là cáo mệnh phu nhân, nhưng hầu hết phần lớn là phu quân vì thê tử hoặc nhi tử vì

mẫu thân chủ động thỉnh triều đình phong.

Còn người được phong cáo mệnh nhờ lập công, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bây giờ trong mắt các nàng ấy Ôn Diệp chính là một viên ngọc thạch chưa được mài giũa, ném "tôm" xuống hồ đã lâu mà không làm mặt hồ nổi một gợn sóng.

Ai cũng muốn làm người đầu tiên vớt ngọc thạch lên.

Nhà gửi thiệp đầu tiên, Ôn Diệp vốn không quen biết, nàng cũng không có ý định làm quen.

Dù sao thì người dám gạt Lục Thị sang một bên, chỉ gửi thiệp cho mình nàng là biết chẳng đáng kết giao rồi.

Hành vi này không chỉ là ngu ngốc bình thường, mà còn muốn chia cắt tình cảm giữa nàng và Lục Thị.

Chương 298

Bây giờ nàng cũng được coi là một người nổi bật, trong những nhà bình thường kia, theo lý thì Lục Thị phải thấy ngửa mặt với nàng mới đúng.

Cũng may Ôn Diệp không nghĩ mình sẽ đi con đường bình thường, nàng lập tức bê một chồng thiệp mời đến chính viện tìm Lục Thị.

Lục Thị nhìn một chồng thiệp mời trên bàn, sau một lúc cạn lời mới cố nói: "Muội không muốn đi thì từ chối đi, đưa cho ta là có ý gì?"

Ôn Diệp nói ra suy nghĩ của mình: "Tẩu tẩu xem nội dung của thiệp mời trước, lời mời trong thiệp của vị Mã phu nhân này đầy ẩn ý."

Lục Thị ôm lòng nghi ngờ, phu nhân nhà ai mà lại viết vài lời thật thật giả giả trong thiệp mời cơ chứ, đây chẳng phải là đưa cán dao cho đối phương nắm à.

Nàng ấy ôm suy nghĩ này mở tấm thiệp trên cùng ra, sau khi đọc từ đầu đến cuối thì híp mắt lại.

Thật ra Ôn Diệp cố ý chọn nhà này, nàng đã cử người nghe ngóng được huynh trưởng Mã phu nhân từng ăn không ít hành từ tay Từ Quốc Công, nghe nói còn là một khoản không nhỏ, chẳng qua khi ấy Tiên Đế vẫn còn tại vị.

Vì để chèn ép Quốc Công phủ, Tiên Đế vẫn chưa nghiêm trị

huynh trưởng Mã phu nhân.

Nhờ sự ba phải của Tiên Đế mà Quốc Công phủ và nhà nường gia Mã phu nhân đã kết thù sâu như biển.

Tuy mọi người đều là dòng tộc võ tướng, nhưng quan hệ không hề tốt.

Thật ra tám thiệp của Mã phu nhân, nếu như đọc một cách đơn thuần thì không hề có vấn đề gì lớn, cũng chỉ là khen tặng Ôn Diệp nhiều hơn nhà khác vài câu mà thôi.

Nhưng nhờ sự cố tình dẫn dắt của Ôn Diệp, Lục Thị đã liên tưởng đến quá khứ sâu xa giữa hai nhà trước khi đọc nội dung thiệp mời, đương nhiên sẽ cảm nhận được sự bất thường trong đó.

Nội dung của tám thiệp này cứ như là vừa cố tình vừa cố ý dẫn dắt Ôn Diệp đi theo phe bà ta.

Ý đồ bất lương rõ ràng rành rành như ban ngày.

Cho dù là phu gia hay nường gia của Mã phu nhân thì sau khi Kim Thượng đăng cơ đều bắt đầu dần dần xuống dốc.

Đã nhiều năm rồi Lục Thị chưa từng gặp mặt Mã phu nhân trong yến tiệc, nếu không phải hôm nay Ôn Diệp mang thiệp mời đến đây, có khi nàng ấy đã quên người này là ai rồi ấy chứ.

Lục Thị gặp tám thiệp mời lại: "Ngày sau chỉ cần là Mã gia hoặc là nhà nường gia của Mã phu nhân gửi thiệp mời đến, muội không cần quan tâm."

Đã vươn móng vuốt về phía nàng rồi, nếu như Ôn Diệp đến yến tiệc đó, không biết khi đó sẽ phải nghe những "ô ngôn uế ngữ" nào nữa.

Lục Thị không ngu ngốc, tại sao Ôn Diệp mang số thiệp mời này đến đây, nàng ấy động não một cái đã suy nghĩ thấu đáo.

Nàng ấy nói: "Muội đúng là không biết giấu giếm chút mưu đồ nào cả."

Ôn Diệp cười thẹn thùng nói: "Ở trước mặt tẩu tẩu thì cần giấu giếm gì chứ." Quốc Công phủ du chưa phân phủ nhưng đã phân gia, những chuyện thế này, thật ra nàng không cần phải đến thông báo cho Lục Thị, bản thân nàng có thể giải quyết.

Nguyên nhân nàng đến đây là vì muốn khiến Lục Thị dần quen sự ở lại của nàng.

Làm sao Lục Thị không nhìn ra Ôn Diệp đang ôm ý đồ gì, nhưng khi thấy nàng vừa gặp chuyện là đến tìm mình ngay, nàng ấy không khỏi mềm lòng.

Lục Thị thở dài: "Được rồi, muội về tìm một cái cơ hợp lý, muốn từ chối thì cứ từ chối."

Ai mà không muốn tìm một đỉnh núi để dựa, cách làm của Ôn Diệp chẳng có gì đáng trách cả.

Với lại, Ôn Diệp không dựa vào nàng ấy thì có thể dựa vào ai, dù thế nào cũng không thể trông cậy cái đầu gỗ của Nhị đệ.

Không đúng, có lẽ là nửa cái đầu gỗ mà thôi, chuyến này hẳn đi Lan Thành về, không ngờ còn biết mang theo quà về tặng người nhà, tuy chỉ là một con thỏ hong gió, nhưng tốt xấu gì cũng là tấm lòng của hẳn.

Không giống trước kia, nàng ấy và Quốc Công gia hỏi mười câu, hẳn chỉ trả lời một câu cho xong việc.

Ôn Diệp vừa nghe thế thì nói: "Vậy nói ta bị chuyện ở Lan Thành dọa sợ hãi, cần tĩnh dưỡng một thời gian?"

Chương 299

Lục Thị nghe thấy giọng điệu không hề do dự của nàng, hiểu ngay nàng đã nghĩ xong lý do từ lâu rồi, bỗng nhiên nàng ấy giận quá hóa cười: "Tùy muội thôi, chỉ cần muội không chê xui xẻo thì cứ nói như vậy đi."

Ôn Diệp không kiêng kỵ mấy chuyện này: "Mấy phu nhân này ta chẳng quen biết ai cả, nếu phải đến đó xã giao chẳng bằng ở nhà trò chuyện cùng tẩu tẩu thì hơn."

Lục Thị rất lấy làm hưởng thụ, nhưng ngoài miệng lại nói: "Muội bớt nói mấy lời dễ dành người khác lại đi."

Ôn Diệp nhỏ nhẹ phản bác: "Ôi chao, hôm qua ta còn tặng cho tẩu tẩu mười tám lông thỏ, tất cả đều là thỏ ta tự tay bắt đó."

Nhắc tới việc này, Lục Thị đã cạ lời: "Đúng vậy, muội còn lừa Tuyên Nhi, nói mang thỏ cho thằng bé, làm thằng bé nghĩ lầm là con thỏ còn sống vừa trắng vừa mềm, thằng bé vui mừng khấp khởi đi ra sau bếp, kết quả nhìn thấy mười con thỏ hong gió."

Ôn Diệp nói với giọng điệu đầy hợp tình hợp lý: "Tất cả đều là do thằng bé nghĩ nhiều, ta chưa từng nói với nó là thỏ sống."

Hơn nữa sau đó nàng cũng đã cắt đất đền tiền, mười con thỏ hong gió, một mình Từ Ngọc Tuyên tận một con, tối hôm qua đã hầm một con cho cậu bé ăn.

Cậu bé còn ăn vô cùng ngon miệng nữa kìa.

Vừa ăn vừa khóc, khóc xong rồi ăn, sau khi ăn no còn tự cho là qua mắt được mọi người, ôm một đồng xương chôn trong sân, còn tìm một tấm gỗ cắm lên.

Sau đó Ôn Diệp đi đến liếc mắt nhìn một lần, vẽ lên tấm gỗ hình một con thỏ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Không biết là học từ ai nữa.

Lục Thị cũng không muốn tranh luận mấy chuyện này với nàng, nói: "Hôm nay là sinh nhật Nhị đệ, muội đừng có lắc lư trước mặt ta mãi, mau về sớm để chuẩn bị đi."

Ôn Diệp nói: "Vậy ta đi về trước."

Nàng đến từ sớm, bây giờ mới quá giờ Thìn một chút.

Từ chính viện của Lục Thị trở về, Ôn Diệp lại chà đạp Từ Ngọc Tuyên như mọi ngày một phen, sau đó nhắc chân đi đến thư phòng Tây sườn.

Từ Nguyệt Gia thẳng quan nhanh cũng là có nguyên nhân, cho dù hôm nay là ngày hưu mộc của hắn, hắn vẫn không hề ngừng bút.

Từ Ngọc Tuyên theo trước theo sau, bây giờ tên nhóc con này cũng đã thành tinh rồi, sau khi biết hôm nay là sinh nhật phụ thân thì dùng danh nghĩa hiếu thảo để tự xin tiên sinh cho nghỉ học.

Từ Nguyệt Gia sao chép gần một canh giờ, vừa lật qua trang thứ nhất.

Hắn nhìn thoáng qua Ôn Diệp nói: "Đã về rồi à"

Ôn Diệp tiện tay cầm tờ khế đất thôn trang suối nước nóng cất vào hộp gấm rồi ngồi đối diện hẳn, nói thẳng: "Đúng vậy, trở về đón sinh nhật với lang quân."

Từ Nguyệt Gia dùng bút, khẽ chớp mắt một cái. Ôn Diệp mở hộp gấm đựng khế đất ra đặt lên bàn, lúc vừa nhận được khế đất nàng đã phát hiện trong thôn trang suối nước nóng có hai suối nước nóng.

Ôn Diệp chỉ vào văn tự trên khế đất, hào sảng nói: "Nếu sau này lang quân muốn đi ngâm suối nước nóng, có thể đi đến đây."

Từ Nguyệt Gia nhướn mày, nói: "Nếu ta nhớ không lầm thì ngày hôm trước nàng cũng nói với đại tẩu như vậy."

Một thôn trang suối nước nóng, sợ rằng nàng đã quên mình cho phép bao nhiêu người đến rồi.

Sao Ôn Diệp lại quên cho được, nàng nói: "Không phải là có hai cái ao sao, chàng một cái, ta và tẩu tẩu một cái."

Không ai quan tâm tới Từ Ngọc Tuyên, cậu bé cố sức kéo cái ghế tới, sau đó cố gắng trèo lên trên, nghe thấy Ôn Diệp phân chia mà không có phần mình, vội vàng nói: "Còn có Tuyên Nhi nữa!"

Suýt nữa Ôn Diệp đã quên cậu bé, nàng xoa cái đầu tròn của cậu bé, đồng thời nói với Từ Nguyệt Gia: "Lang quân sẽ không cô đơn đâu, có Tuyên Nhi ở cùng chàng rồi."

Từ Nguyệt Gia đảo mắt xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lấp lánh của Từ Ngọc Tuyên, im lặng.

Từ Ngọc Tuyên ngốc còn chưa phát hiện ra mà nói: "Tuyên Nhi sẽ chà lưng cho phụ thân!"

Ôn Diệp nói tiếp: "Chà, thật là hiếu thảo."

Từ Nguyệt Gia liếc nhìn nhi tử của mình, nói: "Thằng bé còn nhỏ, không thích hợp ngâm suối nước nóng."

Chương 300

"Đúng vậy nhỉ." Ôn Diệp sực nhớ ra, trẻ con quá nhỏ đúng là không hợp ngâm suối nước nóng: "Vây chờ thằng bé lớn chút rồi nói."

Hai người trò chuyện câu được câu không, Từ Nguyệt Gia mãi vẫn chưa lật sang trang thứ hai.

Trong lúc đó, Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy dường như hôm nay trôi qua thật nhanh.

*

Sau bữa tối, Từ Ngọc Tuyên lấy quà sinh nhật mà cậu bé chuẩn bị từ sáng sớm ra.

Là tờ chữ to đầu tiên mà cậu bé viết, dấu mực nước bên trên đã kéo thành một cái khung lớn, sau đó thấy cậu bé bày ra khuôn mặt nghiêm túc, nói: "Quà không giá trị nhưng quý ở tấm lòng, phụ thân, sinh nhật vui vẻ."

Ôn Diệp phải cố gắng lắm mới không cười thành tiếng.

Vì tỏ vẻ trang trọng, Từ Ngọc Tuyên còn để vào trong một hộp gấm nhỏ, giờ cao lên.

Ôn Diệp bốn cột hỏi: "Lang quân?"

Từ Nguyệt Gia lườm nàng một cái, đưa tay nhận hộp gấm, nói: "Tấm lòng của con, phụ thân đã nhận được rồi."

Từ Ngọc Tuyên mím môi, có thể thấy cậu bé rất vui mừng.

Tặng quà sinh nhật xong, Từ Ngọc Tuyên hài lòng rời đi.

Trong phòng chỉ còn Từ Nguyệt Gia và Ôn Diệp.

Ôn Diệp mãi nhìn, tuy rằng Từ Nguyệt Gia khá là thờ ơ trước quà sinh nhật do Từ Ngọc Tuyên tặng nhưng hắn vẫn cẩn thận cầm tờ giấy viết chữ to ấy cất vào hộp gấm.

Nàng thầm so sánh với phần quà mình chuẩn bị, nghĩ thế nào cũng cảm thấy tốt hơn Từ Ngọc Tuyên nhiều.

Theo lý thì Từ Nguyệt Gia không thất vọng mới đúng.

Ôn Diệp đang tự hỏi, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy ánh mắt của Từ Nguyệt Gia, nàng hơi nhú mày, nói: "Ta đi lấy ngay."

Nói xong, nàng đứng dậy đi vào thư phòng Tây sườn, đi vào một góc mà Từ Nguyệt Gia chưa từng đặt chân qua, ôm một cái hộp gỗ nhỏ ra.

Nàng đặt cái hộp gỗ nhỏ lên trên bàn, nói: "Tất cả đều nằm ở trong đây, đều là quà sinh nhật ta tặng cho lang quân."

Từ Nguyệt Gia thấy cái hộp ngày rất quen mắt, ngày hôm ấy nàng đi từ trong Tàng Thư Các của Tùng Sơn học viện ra, tỳ nữ đi theo bên cạnh nàng đã ôm theo nó.

Ôn Diệp thúc giục: "Mở ra xem đi."

Cái hộp này khóa bằng khóa dưới, Từ Nguyệt Gia mở nắp hộp lên dễ như trở bàn tay, liếc mắt nhìn vào, hắn thấy những cuốn sách được sắp xếp chỉnh tề.

Ôn Diệp nói: "Phía trước thấy hình như lang quân đang tìm kiếm những thư tịch liên quan đến tu soạn luật pháp từ triều đại trước, ta nghĩ Tang Thư Các của Tùng Sơn học viện có lịch sử vài trăm năm, nói không chừng có thể tìm được thứ mà lang quân chưa tìm thấy, kết quả ta thật sự đã tìm được mấy quyển này, lang quân có thích không?"

Từ Nguyệt Gia nhẹ nhàng lật một một quyển sách trong số đó, một lát sau, hần ngẩng đầu xác nhận với nàng: "Quà sinh nhật?"

Ôn Diệp gật đầu: "Đúng vậy."

Chẳng phải vừa rồi nàng đã nói rồi sao.

"Có điều lang quân chỉ có thể giữ chúng nó một tháng." Ôn Diệp chỉ mượn một tháng, sau này còn phải trả lại.

Từ Nguyệt Gia: "... " Vậy cũng được gọi là quà sinh nhật đó hả!?

Về phần quà sinh nhật, hần đã nghĩ vô số khả năng, kết quả nó vẫn nằm ngoài dự tính của hần.

Sau một lúc lâu, hần hỏi: "Nàng phát hiện ra ta tìm những thư tịch liên quan đến tu soạn pháp luật từ khi nào?"

Sao Ôn Diệp lại nói trắng ra được cơ chứ: "Đương nhiên là vì ta luôn rất tinh tế cẩn thận."

Từ Nguyệt Gia nhớ lại mấy gã sai vặt càng ngày càng béo núc ở tiền viện, trong lòng đã có suy đoán.

"Lang quân thích không?"

"Thích"

Vẻ mặt của hần không hề có vẻ bất ngờ và ngạc nhiên, trông vẫn

như bình thường.

Ôn Diệp thử dò hỏi: "Canh giờ không còn sớm nữa?"

Từ Nguyệt Gia đóng cái hộp lại, nói tiếp: "Ta đi rửa mặt."

Ôn Diệp: "... Được."

Ba mươi phút sau, Từ Nguyệt Gia tay cầm một quyển kinh thư, ngồi ở mép giường.

Ôn Diệp đi từ trắc gian ra, vừa bước hai bước về phía giường đã phát hiện.

Cuốn kinh thư trong tay nam nhân chính là cuốn lúc trước nàng đã đọc.

Có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân của nàng, Từ Nguyệt Gia tự giác buông kinh thư xuống, ngược mắt nhìn nàng.

Một ngày tốt như vậy, dù thế nào cũng phải ăn mừng một chút.

Ôn Diệp cảm thấy đêm nay Từ Nguyệt Gia có hơi nặng nề về mọi mặt.

Chẳng lẽ là hân không hài lòng về quà sinh nhật nàng tặng?

Chương 301

Ôn Diệp ngẫm nghĩ rồi nói: "Thật ra ta còn chuẩn bị một phần quà thứ hai tặng lang quân."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, ánh mắt lặng lẽ đảo sang nàng.

Ôn Diệp: "... Không phải ta."

Ôn Diệp thả cánh tay đang quấn cổ nam nhân ra, đưa tay lấy tai thỏ đã làm sẵn từ trước được giấu bên hông giường ra, đeo lên đầu mình, hỏi: "Đẹp không?"

Rõ ràng ánh mắt Từ Nguyệt Gia đã có thay đổi.

Kết quả ngay sau đó cái tai thỏ được đổi lên đầu hắn.

"Nhưng mà ta cảm thấy nó xứng đôi với lang quân hơn." Đây là tai thỏ mà Ôn Diệp cố tình chuẩn bị.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Tuy rằng hơi hoang đường, nhưng rốt cuộc đến bây giờ tim hắn mới về đúng chỗ.

Món quà sinh nhật đầu tiên của nàng quá đúng đắn, làm hắn cảm thấy không chân thật.

Từ Nguyệt Gia đội cái tai thỏ, ngẩng đầu nhìn nàng chăm chú: "Đẹp không?"

Ôn Diệp thành thật lắc đầu: "Khó coi."

"Nhưng mà chơi vui lắm."

Một lời hai nghĩa.

Từ Nguyệt Gia im lặng một lúc rồi nói: "Ngày mai là ngày hươu mọc của ta."

Ôn Diệp: "..."

Ai dạy hần nói như vậy thế.

Có điều qua phản ứng của Từ Nguyệt Gia, có vẻ như chàng thích tai thỏ nàng chuẩn bị hơn....

"Kể từ biệt ba ngày, phải lau mắt mà nhìn"

Đây là câu nói trong sáng duy nhất lóe lên trong đầu Ôn Diệp sau khi nàng chui ra khỏi chăn.

Ôn Diệp thở phào một hơi, quay đầu nhìn người bên cạnh, không ngờ trên khóe mắt lại trượt xuống một giọt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, nàng cất giọng hơi khàn nói: "Chiêu vừa rồi hình như ta không dạy cho chàng."

Không biết Từ Nguyệt Gia lấy ra một cái khăn sạch từ chỗ nào, cúi người lau mồ hôi trên mặt nàng.

Ngoài miệng trả lời: "Ừ, đúng là chưa dạy."

Ôn Diệp hăng mắt nửa nhịp, sau khi hoàn hồn lại thì nhìn thẳng vào mặt hần, hỏi: "Chàng lén đọc sách của ta?"

Từ Nguyệt Gia xếp khăn lại: "Đường đường chính chính."

Ôn Diệp cầm cái tai thỏ đã không còn hoạt động được trong tay, nhướn mày: "Nhưng đây không giống phong cách của lang quân."

"Đêm nay chàng rất khác biệt."

Ôn Diệp nói năng đầy hàm súc, đêm nay Từ Nguyệt Gia cứ như từ thỏ trắng biến thành vua của núi rừng. Trước đây trong mấy chuyện này, thái độ của hắn tuy không chống cự nhưng không có quá nhiều ham thích, nàng dạy sao thì hắn sẽ làm như vậy, không hề sai một ly.

Từ "theo khuôn phép" rất hợp để hình dung Từ Nguyệt Gia về đêm, mà bây giờ...

"Nàng dạy ta." Từ Nguyệt Gia đảo mắt nhìn xuống, ngay sau đó cái tai thỏ sắp bị chơi đến hư trong tay Ôn Diệp đã được giải cứu.

Ôn Diệp nhìn bàn tay bỗng nhiên trống hoắc, cảm thấy cạn lời: "Lang quân chụp mũ thật là nhanh nhẹn."

Từ Nguyệt Gia từ tốn nói: "Là nàng đã nói, tình cảm trước nay đều là có qua có lại dân gần bó thân thiết, mới có thể lâu dài."

Ôn Diệp cố gắng nhớ lại, vẻ mặt Từ Nguyệt Gia quá bình tĩnh, khiến nàng cảm thấy không dám chắc: "Đúng là ta đã nói như vậy, nhưng lúc ấy ý của ta là thế sao?"

Từ Nguyệt Gia tiếp tục: "Cũng là nàng đã nói, tình nghĩa chôn giấu dưới đáy lòng đã lâu, thỉnh thoảng cũng phải thể hiện ra, để mọi người cảm nhận được thành ý của mình."

Ôn Diệp: "..."

Thành ý thì nàng đã cảm nhận được.

Nhưng, nếu nàng nhớ không nhầm thì lúc trước khi nàng nói những lời này, dường như điều nàng muốn biểu đạt không giống như ý mà hần hiểu.

Ôn Diệp sắp xếp lại suy nghĩ đã bị Từ Nguyệt Gia làm loạn cào cào, nói lại lần nữa: "Lang quân lén lút học từ lúc nào?"

Nàng cẩn thận nhớ lại một chút, mấy ngày trước, thư phòng ở Tây sườn luôn một mình nàng độc chiếm, hần là hần không có cơ hội mới phải chứ.

"Hơn một tháng trước.

Từ Nguyệt Gia thản nhiên đáp lời.

Hơn một tháng trước, Ôn Diệp âm thầm tính toán, là khoảng thời gian nàng theo Lục Thị ra ngoài tránh nóng.

"Nếu lang quân đã đọc rồi, sao lúc trước còn giả vờ."

Nói từ sớm, nàng cũng được hưởng thụ sớm.

"Trong sách của nàng nói cái này gọi là niềm vui bất ngờ."

Nếu như nhớ không nhầm thì hình như hôm nay là sinh nhật hần.

Ôn Diệp mặc niệm một lúc, nói: "Lang quân còn đọc cả thoại bản?"

Từ Nguyệt Gia: "Nó bọc trong bì sách "Tam Tự Kinh", trong lúc rảnh rỗi ta đã lấy nhầm."

Chương 302

Ôn Diệp: "..."

Sao mà miệng Từ Nguyệt Gia lúc thì mềm, lúc thì cứng vậy.

Qua một lúc lâu sau, nàng ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thán: "Lang quân, chàng sa đọa rồi."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy thì đảo mắt, nhìn thẳng vào nàng.

Ôn Diệp thành thật sửa miệng: "Nhưng mà, ta thích."

Nàng không hề có cảm giác áy náy khi đã dạy hư một thanh niên tốt luôn phấn đấu tiến về phía trước.

Từ Nguyệt Gia giơ tai thỏ trong tay lên, nói: "Cái này, trong sách của nàng không có."

Ôn Diệp liếc mắt nhìn cái tai thỏ đã được nam nhân sửa lại như ban đầu, nói: "Cái này gọi là học một biết mười, năm đó khi lang quân đi học, tiên sinh không dạy chàng à?"

"Vậy sao?" Từ Nguyệt Gia thờ ơ hỏi.

Ôn Diệp ngồi dậy nói: "Ban đầu ta còn tưởng rằng lang quân sẽ thích ba quyển sách kia hơn."

Từ Nguyệt Gia: "Nàng nghĩ không sai."

Trong lòng Ôn Diệp cười ha hả, không vạch trần hẳn.

Nàng trơ mắt thấy hần miệng nói không thềm để ý nhưng hành động lại rất thành thật, không ngờ lại dùng hộp gỗ tử đàn đựng cái tai thỏ kia.

Mà cái "càng thích" trong miệng hần, vẫn còn nằm phủ bụi trong cái hộp gỗ từ lúc nàng tìm thấy chúng kia kìa.

Trông vô cùng tội nghiệp, Ôn Diệp xuống giường bước về phía nó, đưa tay sờ ba gáy sách đó.

Ôn Diệp giả vờ đau lòng nói: "Thật đáng tiếc, ta gần như đã lật tung cả Tàng Thư Các của Tùng Sơn học viện lên mới tìm được ba cuốn này đó."

Từ Nguyệt Gia cất kỹ hộp gỗ tử đàn, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Ôn Diệp như cảm nhận được rồi ngược mắt lên, ánh mắt ấy, tựa như hần là một tên tra nam phụ bạc bỏ thê tử bỏ nhi nữ.

Từ Nguyệt Gia mở miệng: "Sách vẫn phải trả lại."

Ngụ ý, chúng nó không thuộc về hần hoặc nàng.

Ôn Diệp lập tức nói thêm: "Thật ra ta định sao chép một bản cho lang quân."

Từ Nguyệt Gia: "Bây giờ sao chép vẫn còn kịp."

Ôn Diệp nghi ngờ mình đã nghe nhầm, đã là giờ nào rồi chứ, có lang quân nhà ai đêm khuya bắt thê tử chong đèn chép sách đâu.

Ôn Diệp lùi về phía sau một bước nói: "Ta còn phải đi tắm rửa."

Từ Nguyệt Gia nhìn theo bóng lưng nàng, trên khuôn mặt lạnh nhạt lóe lên chút cảm xúc.

Mười lăm phút sau, lại là cảnh tượng quen thuộc.

Ôn Diệp bọc mình trong áo ngủ sạch sẽ đi đến gần, liếc nhìn cuốn kinh thư trong tay nam nhân, mệt mỏi hỏi: "Sao lại là nó?" Sau khi dứt lời, nàng đi đến gần ngồi xuống, ánh mắt đảo lên trên, rồi lập tức im lặng.

Đây nào phải kinh thư gì chứ, Từ Nguyệt Gia đúng là lợi hại, có thể đọc mấy cái này mà mặt không đổi sắc.

Ôn Diệp: "Lang quân cũng không cần khắc khổ như vậy."

Từ Nguyệt Gia: "Biển học vô bờ."

Ôn Diệp lại nói: "Sải bước quá dài cũng không tốt."

Sách cấm sao có thể đọc thường xuyên được.

Rồi Ôn Diệp như nghiêm túc dạy: "Có câu ngạn ngữ thế này "xem lại cái cũ biết cái mới", lang quân có hiểu không?"

Từ Nguyệt Gia suy nghĩ một chốc rồi thả sách xuống, quay đầu nhìn về phía nàng nói: "Nàng nói cũng có lý."

Đối mặt với ánh mắt của nam nhân, Ôn Diệp mệt mỏi nói: "Vừa hay ngày mai ta phải bắt đầu giả bệnh, không cần phải dậy sớm."

Nàng đúng là một người thầy tốt, suốt đêm dẫn đệ tử của mình "xem lại cái cũ biết cái mới".

Ôn Diệp còn bị chính bản thân mình làm cảm động.

*

Hôm sau, cuối giờ Ty.

Sau khi Từ Ngọc Tuyên tan học thì lập tức chạy về Tây viện.

Có điều cậu bé không thể vào trong phòng, Đào Chi đứng canh chừng từ sáng lập tức cản lại, nàng ấy khẽ nói: "Nhị phu nhân còn chưa dậy."

Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoãn che cái miệng nhỏ của mình lại, đôi chân tự giác chuyển hướng.

Trong thư phòng Tây sườn, Từ Nguyệt Gia đang dựa bàn chấp bút sao chép sách.

Một tháng sau phải trả sách lại, biện pháp tốt nhất chính là sao chép từng từ từng chữ trong sách lại, rồi chậm rãi nghiên cứu.

"Phụ thân ơi." Từ Ngọc Tuyên khẽ gọi.

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng, ngẩng đầu, nói: "Tan học rồi à."

Từ Ngọc Tuyên gật đầu, vòng qua án thư rộng lớn, muốn trèo vào trong lòng Từ Nguyệt Gia.

Dường như bây giờ cậu bé đã không còn sợ Từ Nguyệt Gia nữa rồi.

Từ Ngọc Tuyên càng lớn, càng không câu nệ.

Chương 303

Thành công treo vào trong lòng ngực phụ thân, Từ Ngọc Tuyên lúc lắc qua lại, nhìn sách trên án thư, cậu bé nhìn chăm chăm một hồi lâu rồi nghi ngờ ngẩng đầu lên: "Không giống nhau?"

Từ Nguyệt Gia rũ mắt xuống, giải thích: "Nửa trước là chữ viết của nương con."

Đêm qua Ôn Diệp bị cưỡng ép chép sách là vì không trả lời được đề bài mà Từ Nguyệt Gia dựa theo "kinh thư" nào đó đặt ra, nên bị trừng phạt chép hai hàng như vậy.

Từ Nguyệt Gia nói nàng "ôn tập" không đủ.

Còn sau đó tại sao không tiếp tục chép nữa thì phải hỏi Từ Nguyệt Gia.

Từ Ngọc Tuyên khẽ nhúc nhích cái miệng nhỏ: "Nương?"

Từ Nguyệt Gia đưa một tay ôm cậu bé, nét mặt thờ ơ: "Ừm."

Tuy Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ nhưng không có nghĩa cậu bé không cảm nhận được cái gì, giờ phút này cậu bé có thể cảm nhận rõ ràng trên người phụ thân của mình tản mát niềm hạnh phúc sung sướng.

Phụ thân vui, cậu bé cũng vui theo.

Từ Ngọc Tuyên cực kỳ thả lỏng nằm trong lòng ngực Từ Nguyệt Gia, bỗng nhiên cậu bé ngửi thấy một mùi hương không thuộc

về phụ thân, nhưng lại rất quen thuộc.

"Thơm thơm?" Từ Ngọc Tuyên quay người nhẹ nhàng kéo cổ áo Từ Nguyệt Gia, khuôn mặt nhỏ nói với giọng đầy chắc nịch: "Nương!"

Từ Nguyệt Gia kịp thời ngăn cản đôi tay sắp thò lên kéo áo xuống của cậu bé, nét mặt lộ ra nghiêm túc, nói: "Lẽ nghi đâu rồi?"

Từ Ngọc Tuyên hơi sợ thả tay ra, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống đùi hắn.

Ánh mắt nhìn về phía cửa nội thất phía xa, rồi thở dài như ông cụ non: "Khi nào nương mới dậy?"

Lúc này Từ Ngọc Tuyên còn chưa biết hôm nay cậu bé sẽ không được gặp Ôn Diệp....

Sau khi Ôn Diệp thức dậy đã gần tới giờ Mùi.

Sự thật chứng minh, thức đêm học tập là điều viển vông.

Giờ phút này, thậm chí nàng có suy nghĩ muốn nương nhờ cửa Phật, từ đây rời xa thịt cá, vô dục vô cầu.

Ôn Diệp nằm trên giường trong chốc lát rồi mới gọi người bên ngoài vào.

Rửa mặt xong, Đào Chi hỏi: "Bữa trưa phu nhân muốn ăn món gì?"

Ôn Diệp thở dài, chậm rãi nói: "Món thanh đạm hết đi, từ hôm nay trở đi ta phải tu thân dưỡng tính một thời gian."

Nét mặt nàng lộ ra một tia bình an, tựa như thật sự sắp lĩnh hội

đắc đạo.

Đào Chi ngăn người, nói: "Thanh đạm hết?"

Phu nhân lại chơi cái gì rồi.

Ôn Diệp nghiêm túc gật đầu: "Ừ"

Đào Chi thấy nàng có vẻ không nói đùa, hỏi tiếp: "Vậy canh cũng phải đổi sao?" Gần đây Ôn Diệp rất thích canh trứng thịt sợi, cứ cách hai ngày đều bảo phòng bếp nhỏ nấu một chén, hôm nay đúng lúc phòng bếp nhỏ đã chuẩn bị.

Nghe thấy Đào Chi hỏi chuyện, nét mặt Ôn Diệp hiện lên bối rối, cuối cùng cũng đành từ bỏ: "Đổi."

"Đúng rồi." Ôn Diệp đột nhiên nhớ ra, quay đầu nhìn nàng ấy, hỏi: "Có phải lúc trước ta đã mua một cặp mõ ở chợ Tây đúng không?"

Đào Chi gật đầu: "Đúng vậy, nô tỳ cất trong rương ở nhà kho cho người rồi."

Ôn Diệp: "Lấy ra đây."

Đào Chi không hiểu, hỏi: "Phu nhân tìm mõ làm cái gì?"

Ôn Diệp: "Tĩnh tâm."

Đào Chi nhìn thấy Ôn Diệp như vậy bỗng hơi sợ hãi, đang yên đang lành sao đột nhiên nhớ ra muốn gõ mõ chứ.

Theo nàng ấy biết, chỉ có hòa thượng trong chùa miếu và ni cô trong am ni cô mới gõ mõ.

Nhưng mà nếu phu nhân đã yêu cầu, nàng ấy cũng không tiện

ngăn cản, chỉ có thể cam chịu số phận đến nhà kho tìm kiếm.

Ôn Diệp thích đi dạo chợ phía Tây, lần nào nàng cũng có thể đào ra một đồng đồ quái lạ kỳ dị về, dần dà, đồ đã chất đầy mấy cái rương.

Đào Chi tìm kiếm một lúc lâu mới tìm ra một cặp, trên đường về còn gặp phải Từ Nguyệt Gia từ tiền viện đi đến.

Ôn Diệp đi từ trong nội thất ra, đồ ăn đã được mang lên bàn.

Thoáng nhìn thấy nam nhân ngồi ở trên bàn ăn, Ôn Diệp hơi ngạc nhiên: "Lang quân chưa dùng bữa trưa sao?"

Tuy nàng nói là cơm trưa, nhưng thật ra đã qua giờ dùng bữa trưa bình thường rồi.

Từ Nguyệt Gia nhìn lướt qua, rồi ngược mắt: "Hôm nay ăn uống không ngon miệng?"

Ôn Diệp đi đến ngồi xuống: "Là thế này lang quân à, ta quyết định ăn chay một thời gian, mấy ngày trước ăn nhiều thịt cá quá, hơi ngán."

Chương 304

Từ Nguyệt Gia: "Còn cái mõ kia?"

Ôn Diệp: "Bởi vì bỗng nhiên ta phát hiện bản thân có duyên với Phật."

Từ Nguyệt Gia mệt mỏi hỏi tiếp: "Nàng ngộ đạo từ khi nào vậy?"

Không ngờ Ôn Diệp thật sự trả lời: "Sáng nay, sau khi thức dậy."

Lúc này ánh mắt Ôn Diệp nhìn nam nhân trước mặt không hề pha trộn một chút tạp niệm nào: "Lang quân cũng có thể thủ gỗ một gỗ, có thể hỗ trợ tu dưỡng thể xác và tinh thần."

Đừng nói là với Từ Nguyệt Gia, bây giờ nàng còn mất hứng thú với việc chơi đánh bài và vô số trò giải trí khác.

Từ Nguyệt Gia im lặng.

Dùng ngộ thiện xong, Ôn Diệp cầm mõ đến thư phòng Tây sườn để gõ.

Từ Nguyệt Gia lập tức rời khỏi đây ngay.

Ôn Diệp ngồi xếp bằng trên nệm, chuyên tâm gõ mõ.

Mà sau khi Từ Nguyệt Gia quay lại, hắn vẫn tiếp tục động tác dựa bàn chép điển tịch luật pháp.

Không biết qua bao lâu, Ôn Diệp dừng động tác gõ mõ, trợn mắt,

nhìn nam nhân đang dựa bàn cách đó không xa, ánh nắng rực rỡ chói lọi như đang mạ một lớp vàng óng lên dáng người hần.

Tươi sáng, quyến rũ.

Lúc trước Ôn Diệp cho rằng chỉ có nhiệt độ không khí sẽ có sự khác biệt giữa ngày và đêm, nhưng hôm nay nàng mới phát hiện ra dường như giữa ngày và đêm Từ Nguyệt Gia cũng có sự khác biệt cực lớn.

Dưới lớp da sói là một con thỏ trắng tinh.

Giây lát sau, Ôn Diệp thờ dài thườn thượt, cuối cùng mở miệng: "Lang quân."

Từ Nguyệt Gia nghe tiếng, giương mắt nhìn về phía nàng: "Có việc gì?"

Bữa trưa ăn toàn rau là rau, lại gõ mõ gần một canh giờ, Ôn Diệp đã đói meo rồi.

Người trẻ tuổi, khôi phục rất nhanh.

Ôn Diệp nhìn chằm chằm khuôn mặt Từ Nguyệt Gia, nàng quyết định thu hồi lời đã nói lúc này, sửa lời lại: "Ta cảm thấy mình vẫn có thể ăn chút canh thịt."

Từ Nguyệt Gia không nói lời nào.

Ôn Diệp lại hỏi: "Có phải là lang quân vẫn còn chưa học xong... Chỗ này?"

Từ Nguyệt Gia: "... Ềm."

Ôn Diệp thờ dài, xem ra thân phận thầy của nàng không bỏ được lâu.

*

Mắt thấy thiệp gửi đến Tây viện càng ngày càng ít, "bệnh" của Ôn Diệp cũng dần dần khỏi hẳn.

Hai ngày trước trung thu, từ sáng sớm Lục Thị đã phái người tới Tây viện dặn dò Ôn Diệp dùng bữa sáng xong thì đến chính viện một chuyến. Lúc Ôn Diệp tới nơi thì Lục Thị đang thẩm tra đối chiếu danh mục quà tặng.

Tuy rằng Quốc Công phủ gia đại nghiệp đại, nhưng những khi lễ tết đến, tặng lễ qua lại vẫn cần chuẩn bị nghiêm túc.

Quan hệ gần bó cũng chỉ được thể hiện qua những ngày lễ này mà thôi.

Nguyên nhân gọi Ôn Diệp lại đây, là bởi vì Lục Thị muốn cẩn thận hỏi nàng xem người Ôn gia có kiêng cử gì không.

Quà Tết Trung Thu đơn giản là chút bánh trung thu với rượu, điều cần lưu ý duy nhất chính là nhân bánh trung thu, ví dụ như Quốc Công phủ không được có hạch đào, Từ Cảnh Dung và Từ Ngọc Tuyên đều không thể ăn được.

Để đề phòng bất trắc, Lục Thị đã cấm tôi tớ mua hạch đào.

Muốn ăn, phải ăn ở ngoài rồi mới được về.

Ôn Diệp lần đó là vì không ai nói cho nàng, chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

"Không kiêng cử gì." Ôn Diệp nói: "Ta cảm thấy những gì tẩu tẩu chuẩn bị đã rất tốt rồi."

Lục Thị yên tâm, nói: "Muoi cảm thấy tốt là được."

Bởi vì để ý, nên mới coi trọng.

Lục Thị khép danh mục quà tặng lại, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua nét mặt Ôn Diệp, đột nhiên nhú mày lại: "Mấy ngày qua muội bệnh thật sao?"

Gần tới trung thu, Lục Thị bận đầu tắt mặt tối, ngoại trừ những nhà có quan hệ thông gia cần giao lưu qua lại, còn có cả các cửa hàng, thôn trang ở khắp nơi, từ sau khi thu hoạch vụ thu kết thúc, sổ sách được dâng lên tới tấp chưa hề dừng lại.

Những người thay mặt quản lý thôn trang, cửa hàng cho Quốc Công phủ, ngày lễ như trung thu, ít nhiều cũng phải tỏ chút tấm lòng.

Phải tặng quà đúng lúc mới có thể bày tỏ được sự trung thành của bọn họ.

Lục Thị không chỉ phải quản lý Quốc Công phủ, mà cửa hàng, thôn trang của hồi môn của nàng ấy cũng có một đồng lớn, ngày nào cũng bận tới tối mịt.

Nếu nghiêm túc nhắm lại thì dường như đã năm sáu ngày rồi nàng ấy mới gặp Ôn Diệp.

Chương 305

Chỉ mới năm sáu ngày, sao đã mệt mỏi thành như vậy chứ?

"Muội xem sổ sách à?" Lục Thị ngẫm nghĩ, rồi đưa ra suy đoán này.

Có thể là vì ngày nào cũng soi gương cho nên Ôn Diệp không phát hiện ra thay đổi của mình, nàng đưa tay xoa mặt, nghe thấy câu dò hỏi thứ hai của Lục Thị, nàng vô thức chối ngay: "Cái đó thật sự không có."

Tuy rằng mấy ngày nay tiếng gậy bàn tính ở Tây viện chưa hề dừng lại, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng lớn tới Ôn Diệp.

Thời kỳ đặc biệt tăng lương gấp ba cộng thêm tiền thưởng, đây không phải là tự nhiên mà cho.

Gần một năm trôi qua, năng lực gậy bàn tính của hai tỷ muội Liễu Tâm Liễu Nha đã tăng cao vượt bậc, Ôn Diệp vô cùng vui mừng với chuyện này.

Lục Thị nghe vậy thì liếc mắt nhìn cái bàn tính bên cạnh mình, bỗng nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng nàng ấy mới lên tiếng lần nữa: "Sao ta lại thấy tinh thần của muội có vẻ hơi mệt mỏi?"

Sau đó còn bồi thêm một câu: "Giống như là đã lâu rồi chưa được một đêm ngon giấc."

Ôn Diệp dừng lại.

Hình như đúng là gân đây nàng thức khuya hơi nhiều thật.

Tâm hồn sảng khoái chung quy vẫn không thể ngăn cản được sự mệt mỏi của thể xác.

Lục Thị tiếp tục nói: "Cũng không cần ở mãi trong phòng, cho dù không thể ra khỏi phủ nhưng cũng có thể đi dạo loanh quanh trong phủ."

Phong cảnh trong phủ cũng không thua kém gì bên ngoài cả.

Thật ra Lục Thị không nghĩ quá nhiều, nàng ấy chỉ cảm thấy vì Ôn Diệp ở trong phòng quá lâu nên mới thành ra như vậy.

Ôn Diệp sảng khoái đồng ý.

Đúng là nên nghỉ ngơi một chút, không thể ỷ vào việc làm thầy mà tùy ý "nô dịch" đệ tử.

Từ Nguyệt Gia cũng đâu thể hờ hững mãi được.

Ôn Diệp còn nghĩ trận bệnh này cũng tốt, đã đến lúc nàng lo mặt đi thôn trang sưởi nước nóng.

Đương nhiên không phải bây giờ, chờ qua tết trung thu, nhiệt độ hơi se lạnh, trước khi qua năm mới, nàng định dẫn Lục Thị đi cùng, ngâm sưởi nước nóng thư giãn, chăm sóc bản thân.

Nếu đã quyết định nghỉ ngơi một thời gian, đương nhiên buổi tối hôm đó Ôn Diệp sẽ từ chối đề nghị "học hỏi" của Từ Nguyệt Gia.

Nàng hơi lùi về sau nửa tấc, nói: "Lang quân, không thể tham dục quá độ."

Từ Nguyệt Gia đảo mắt nhìn từ trên khuôn mặt nàng xuống phía dưới, sau khi tạm dừng ở cần cổ nàng, nhướn mày hỏi: "Tối nay thân phận của ta là?"

Ôn Diệp: "... " Han chơi ghien roi day ha?

"Hôm nay ta tới chính viện, tau tẩu hỏi ta có phải gân đây ngủ không ngon giấc không, tại sao nhìn mệt mỏi như thế."

Ôn Diệp nhìn về phía nam nhân, ánh mắt lóe lên vẻ đứng đắn: "Cho nên, hôm nay không học kiến thức mới, cũng không ôn lại bài cũ."

Từ Nguyệt Gia lẳng lẳng nhìn chăm chăm nàng, dường như chắc chắn nàng không nói dối thì mới bình tĩnh nằm xuống bên cạnh nàng.

"Đúng rồi." Ôn Diệp nhớ ra một chuyện: "Ta chuẩn bị mấy ngày nữa đưa tẩu tẩu đi ngâm suối nước nóng."

Còn chưa chờ Từ Nguyệt Gia tiêu hóa những lời này, Ôn Diệp lại nói: "Tẩu tẩu đã đồng ý rồi."

Sau một lúc lâu chờ đợi, Ôn Diệp ngược mắt: "Sao lang quân không có một chút phản ứng nào vậy?"

Từ Nguyệt Gia: "Ừ""

Ôn Diệp: "... "

*

Trung thu vừa trôi qua, Ôn Diệp đã lập tức lên kế hoạch cho chuyến đi ngâm suối nước nóng, nghe nói trong thôn trang suối nước nóng mà Hoàng Đế ban thưởng có một suối nước nóng trị

liệu, Ôn Diệp định đưa Lục Thị đi ngâm cái này.

Suối nước nóng trị liệu này không chỉ giúp thư giãn tinh thần mà còn có công dụng điều dưỡng sức khỏe.

Sau khi Lục Thị biết được, nói: "Một suối nước nóng rộng như vậy mà chỉ có hai chúng ta đi ngâm thì lãng phí quá, hay là gọi thêm cả mẫu thân của muội đi cùng?"

Ôn Diệp suy nghĩ một lúc: "Vậy ta đi viết một phong thư cho mẫu thân?"

Sau trung thu, tiểu muội cũng từ cung về Ôn phủ, Ôn Diệp tin tưởng nếu Thẩm Thị đi chắc chắn sẽ đưa tiểu muội theo cùng.

Lục Thị đã sớm muốn ngồi xuống cùng Thẩm Thị, nghiêm túc làm quen một phen.

Lúc trước họ qua lại đều là vì hôn sự của Từ Nguyệt Gia và Ôn Diệp, cả hai đều vô cùng đoan trang, mà Lục Thị cũng không hiểu quá nhiều về Thẩm Thị, trong ấn tượng của nàng ấy, bà ấy như những phu nhân thế gia bình thường, không có gì khác biệt.

Chương 306

Thư được gửi đến Ôn phủ là vào giờ Ngọ ngày hôm sau.

Gần đây Thẩm Thị bận rộn, tuy Ôn gia không bì kịp quyền thế của Quốc Công phủ, nhưng nhiều năm gắn kết, quan hệ thông gia cũng vô cùng rắc rối phức tạp, không nhẹ nhàng hơn Lục Thị là bao nhiêu.

Duy nhất có một điều tốt hơn trước kia đó là tạm thời trong phủ không bận việc cưới gả, đám trẻ còn nhỏ, ít nhiều đã bớt được một mối phiền toái.

Nói thật, khi Thẩm Thị nhìn thấy thư của Ôn Diệp, trong lòng bà ấy hơi mâu thuẫn một chút.

Trước kia, khi nàng còn ở trong phủ, bà ấy có thể dựa vào thân phận "mẫu thân" để quản thúc nàng.

Mà bây giờ, có một điều rành rành trước mắt chính là nàng đã tìm được chỗ dựa mới.

Nhưng không thể để Hàn ma ma cứ cầm lá thư mãi được, Thẩm Thị thở dài, cuối cùng vẫn nhận lấy lá thư.

Thư không dài, Thẩm Thị nhanh chóng đọc xong, khi đọc đến phần kết, ánh mắt bà ấy lóe lên sự bất ngờ.

"Ngâm sôi nước nóng?" Thẩm Thị lẩm bẩm lặp lại, vô thức lật lá thư và phong thư qua lại để nhìn thật kỹ.

Sau khi xác nhận chắc chắn không có chỗ nào che giấu ẩn ý, mới nói tiếp: "Ôn Tú đang ủ mưu gì đây?"

Hàn ma ma đứng ở bên cạnh Thẩm Thị, lúc Thẩm Thị đọc thư cũng không đề phòng bà ta, vì thế Hàn ma ma cũng loáng thoáng nhìn thấy nội dung trong thư.

Bà ta đưa ra nghi ngờ của mình: "Phu nhân, hôm qua Ngũ cô nương mới vừa xuất cung về nhà."

Hai ngày nay bận quá suýt thì Thẩm Thị đã quên mất việc này, lúc này đọc lại thư, cuối cùng bà ấy đã yên lòng hơn: "Ôn Tú muốn ta dẫn theo Tiểu Ngũ đi cùng."

Hàn ma ma gật đầu: "Theo ngu kiến của lão nô, nếu Tú cô nương muốn hiếu kính thì phu nhân nên đồng ý, không nói về chuyện khác, đây chính là thôn trang mà Thánh Thượng ban thưởng."

Thẩm Thị siết chặt lá thư, suy nghĩ một lát, nói: "Cu người đến viện của Đại thiếu phu nhân, nói ta có chuyện tìm nàng."

Trước khi đi ngâm suối nước nóng thì cần phải sắp xếp tốt chuyện trong nhà đã.

Cũng may bà đã có hai nhi tức, cho nên Thẩm Thị cũng không lo lắng.

Còn phía Lục Thị thì rườm rà hơn một chút, tuy chỉ đi ra ngoài ba bốn ngày nhưng có không ít chuyện cần phải sắp xếp.

Còn Ôn Diệp đang cầm "bồng lộc" vừa ra lò nóng hôi hổi đi mua một ít đồ cho Từ Nguyệt Gia.

Cách đây không lâu Ôn Diệp mới biết rằng người có cáo mệnh như nàng cũng có bồng lộc.

Tương đương với việc mỗi tháng nàng sẽ có nhiều thêm một khoản tiền dưỡng lão.

Ngày mai phải xuất phát đi suối nước nóng ở Kinh Giao, Ôn Diệp tranh thủ hôm nay đi ra ngoài.

Lúc về tới, trùng hợp gặp Từ Nguyệt Gia đang sắp xếp lại thoải bản mà nàng muốn mang đến sơn trang.

Chỉ đi mấy ngày, không cần mang nhiều, hai ba cuốn là đủ rồi. Từ Nguyệt Gia nghe thấy tiếng động phía sau, đưa lưng về phía nàng, nói: "Ta lựa cho nàng mấy quyển, lát nữa nàng chọn từ trong số đó ra."

Ôn Diệp lại nói: "Lang quân, xoay người lại đi."

Từ Nguyệt Gia không hiểu nguyên nhân những vẫn nghe theo nàng nói, quay người lại.

Ôn Diệp lấy hộp đồ ăn luôn giấu sau lưng ra trước mặt hắn: "Ta cố tình mua cho lang quân đó, món này ăn ngon lắm."

Từ Nguyệt Gia lẳng lặng nhìn nàng: "Nàng nghĩ ta là Tuyên Nhi hả?"

Ôn Diệp đảo mắt từ hộp đồ ăn lên mặt hắn: "Nhưng ta không có mua cho Tuyên Nhi đâu."

Từ Nguyệt Gia không hé răng, cũng may Ôn Diệp có thể cảm nhận được lúc này tâm trạng của hắn trở nên tốt hơn.

Lúc này nàng tiếp tục nói: "Phần bổng lộc đầu tiên của ta đã dùng mua điểm tâm cho lang quân đấy."

Từ Nguyệt Gia mở hộp đồ ăn ra, nhìn bánh hoa quế trong hộp đồ ăn, lập tức khựng lại, ngẩng đầu hỏi nàng: "Bị lừa?"

Ôn Diệp không hiểu, hỏi lại: "Cái gì?"

Từ Nguyệt Gia lấy một miếng bánh trong đó ra, rồi thoải mái đưa đến trước mặt nàng, nói: "Có bánh hoa quế của nhà nào có giá hai mươi lượng bạc một phần."

Ôn Diệp: "..."

Đúng là chẳng hiểu lằng mạn gì cả.

Ôn Diệp để Vân Chi đến báo cho Lục Thị một tiếng, sau đó nàng nói: "Chúng ta chờ một chút rồi về."

Chương 307

Bây giờ mà về rất có thể sẽ bị hai phu phụ Từ Quốc Công kéo đi làm bia đỡ đạn.

Từ Nguyệt Gia liếc huynh trưởng cách đó không xa, im lặng một lúc rồi nói: "Được."

Chờ phu phụ Từ Quốc Công và Từ Cảnh Dung bị Lục Thị đưa đi, Ôn Diệp mới lưu luyến đảo mắt đi: "Xem ra cửa hàng bán bánh gạo chiên này ăn ngon lắm."

Dù biết rõ hôm nay đại tẩu và nàng sẽ về, thế mà còn dám mạo hiểm đến đây xếp hàng mua, không hổ là tướng quân đã từng lên chiến trường và tiểu tướng quân tương lai sẽ lên chiến trường.

Trong lòng Ôn Diệp vô cùng bội phục, nhưng ngoài miệng lại nói: "Chờ tẩu tẩu và đại ca đi về rồi chúng ta sang đó xếp hàng đi."

Nàng rất muốn thử xem ăn ngon tới cỡ nào.

*

Vì để giữ lại chút thể diện cho Từ Quốc Công mà ba người nhà họ đi dạo đến giờ tuất, khi trời đã tối mới hồi phủ.

Từ Ngọc Tuyên đi dạo mệt rồi, cậu bé nằm trong lòng Từ Nguyệt Gia, miệng nhỏ khẽ nhếch lên, ngủ rất say sưa.

Thỉnh thoảng còn ngáy khe khẽ.

Trong Quốc Công phủ lặng ngắt như tờ, nghĩ đến cần trừng phạt cũng đã trừng phạt xong, Ôn Diệp thở phào một hơi đồng thời thấy tiếc vì không được hóng chuyện.

Từ Nguyệt Gia giao đứa bé trong lòng cho Kỷ ma ma, sau đó nói: "Nàng khiêm tốn một chút đi."

Ôn Diệp nói: "Bây giờ trong mắt tẩu tẩu chỉ có đại ca, làm sao rảnh mà chú ý tới ta chứ-"

Từ Nguyệt Gia: "..."

Nàng rất biết cách sử dụng ngôn ngữ linh hoạt để biểu đạt một chuyện này thành một chuyện mang hàm nghĩa khác.

"Được được." Ôn Diệp thúc giục hần đang đi phía trước đi nhanh lên: "Đi về, ngủ."

Bàn tay bất cẩn đụng trúng bả vai hần, không ngờ lại cảm thấy dính dính ướt ướt: "Đây là cái gì?"

Ôn Diệp vô thức cọ tay mình lên cánh tay hần.

Từ Nguyệt Gia nghiêng người liếc mắt một cái, mím môi.

Sau khi chùi xong Ôn Diệp dùng giọng điệu khẳng định để nói ra suy đoán của mình: "Nước miếng của Tuyên Nhi?"

Và phản ứng của Từ Nguyệt Gia vừa hay chính là bằng chứng tốt nhất.

Ôn Diệp khẽ ho "khụ" một tiếng, liếc mắt nhìn theo hướng Kỷ ma ma rời đi, nói: "Vẫn có thể đuổi kịp."

Từ Nguyệt Gia trầm ngâm nói: "Thôi đi."

Ôn Diệp cố ý giả vờ nghiêm túc nói: "Sao mà thôi cho được chứ, hôm nay thằng bé dám chảy nước miếng trên người lang quân vậy ngày mai thằng bé sẽ dám vẽ bản đồ trên người chàng."

"Không đúng." Nàng sửa miệng: "Suýt nữa thì quên mất, Tuyên Nhi đã vẽ lên người lang quân rồi mà." Từ Nguyệt Gia: "..."

Hôm sau, Ôn Diệp vừa thức dậy đã lập tức sai người đi hỏi thăm tin tức, không bao lâu Đào Chi đã mang theo tin tức về bẩm báo với nàng: "Phu nhân, hôm qua Quốc Công phu nhân cũng không làm gì Quốc Công gia và tiểu thế tử cả, người chỉ để Quốc Công gia đến quân doanh Kinh Giao sống nửa tháng, sau đó mới sáng sớm hôm nay đã thu dọn bọc hành lý của tiểu thế tử, giờ phút này tiểu thế tử đã lên xe ngựa về học viện rồi."

Ôn Diệp: "Đây là chia tách đôi phụ tử sao?"

Một người bị đuổi khỏi nhà, một người bị đuổi đến học viện, tháng ngày gặp lại nhau chắc phải đến tết.

Đào Chi gật đầu: "Có lẽ là vậy."

Ôn Diệp lại hỏi: "Tẩu tẩu đã hết giận chưa?"

Đào Chi lắc đầu nói: "Chuyện này nô tỳ không biết."

Không thám thính rõ ràng, Ôn Diệp cũng không dám đi qua đó vào lúc này, nàng nghĩ tới nghĩ lui, tốt nhất nên chờ thêm vài ngày nữa, chờ Lục Thị nguôi giận hoàn toàn đã.

Qua thêm ba ngày nữa, Ôn Diệp mang theo điểm tâm mới ra lò của phòng bếp nhỏ đi về phía chính viện.

Lúc nàng đến, Lục Thị đang giám sát Từ Cảnh Lâm luyện chữ,

thấy nàng tới thì không hề bất ngờ chút nào, chỉ vào cái ghế để nàng ngồi xuống.

Ôn Diệp ngồi xuống rồi nói: "Tẩu tẩu, Cảnh Dung đâu?"

Lục Thị lườm nàng một cái, nói: "Ta cho nó về học viện rồi."

Ôn Diệp hỏi: "Tẩu tẩu không sợ Cảnh Dung thoát khỏi khống chế, sau đó nổi loạn không thể cứu vãn được sao."

Lục Thị: "Không lo, trước khi thả nó về học viện ta đã cố tình nhờ cô mẫu viết một lá thư cho biểu đệ Giang Due, nhờ hắn trông chừng Cảnh Dung."

Chương 308

Nói đến đây bỗng nhiên Lục Thị cười: "Muội không hiểu tính tình Giang Due đâu, là một tên cổ hủ, tính tình này cũng khá giống Nhị đệ khi còn bé đấy, nếu Cảnh Dung rơi vào trong tay đệ ấy, không biết nó sẽ "thoải mái" đến mức nào đâu."

Ôn Diệp chợt bừng tỉnh gật đầu, chẳng trách nàng ấy yên tâm để Từ Cảnh Dung về học viện, thì ra đã nhờ vả người trông chừng cậu xong xuôi từ sớm rồi.

Có điều khi nghe Lục Thị nói Từ Nguyệt Gia là một người cổ hủ, Ôn Diệp không đồng ý với ý kiến này.

Khi còn bé hẳn có cổ hủ hay không Ôn Diệp không biết rõ lắm, nàng chỉ biết rằng bây giờ Từ Nguyệt Gia là một người "vô cùng cầu tiến", là một "đệ tử giỏi" rất biết "thích ứng linh hoạt"

"Vậy còn đại ca đâu?" Ôn Diệp chớp chớp đôi mắt, hỏi tiếp.

Lục Thị nghe vậy thì khựng lại, nói với giọng điệu nhìn thấu nàng từ lâu: "Là vì nô tì của muội hỏi thăm chưa đủ rõ ràng cho nên muội mới đích thân đến đây thăm thính à?"

Bị vạch trần, Ôn Diệp không có ý định lùi bước, vì giọng điệu của Lục Thị không hề có chút giận dữ nào.

"Chẳng phải là vì ta lo lắng cho tẩu tẩu sao." Nàng nói.

Lục Thị thả tờ chữ to do Từ Cảnh Thâm viết xuống bàn, nói: "Ta để đại ca muội đến quân doanh tự kiểm điểm nửa tháng rồi, đệ

đệ lớn của ta cũng ở đó, đại ca muội trước giờ rất sợ hấn."

Ôn Diệp lập tức hiểu ngay, đây chẳng phải là tử phu sợ tiểu cữu tử đấy à.

"Có vẻ như gần đây Cảnh Lâm học tập tiến bộ không ít." Ánh mắt Ôn Diệp đảo lên người Từ Cảnh Lâm từ nãy đến giờ luôn giữ im lặng vui đầu luyện chữ.

Lục Thị xoa gáy tiểu nhi tử, mỉm cười nói: "Ăn nhiều vịt quay, gà nướng, vịt nướng như vậy mà, nếu không tiến bộ chút nào thì sau này khỏi cần ăn cơm nữa đi."

Từ Cảnh Lâm vừa nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu khoe mẽ, nói: "Nương à, con chỉ ăn một chút xíu thôi."

May mắn là hôm đó phụ thân và huynh trưởng lừa cậu bé, nếu không cậu bé cũng bị tóm về rồi.

Lục Thị nhẹ nhàng gõ đầu cậu bé, nói: "Đừng có biện minh nữa, phụ thân và đại ca của con khai hết rồi."

Lời Lục Thị giống như là sét đánh giữa trời quang, nét mặt Từ Cảnh Lâm ngập tràn không dám tin: "Không thể nào!"

Vào cái đêm mà họ bị nương phát hiện ra, cậu bé còn mang bánh bao thịt qua cho họ đói!

Phụ thân và huynh trưởng đã hứa với cậu bé rồi.

"Đồ phản bội." Từ Cảnh Lâm phẫn nộ khế nói, chẳng trách từ sáng sớm nương đã gọi cậu bé đến luyện chữ, thì ra là đang trừng phạt cậu bé.

"Con muốn tố cáo!"

Từ Cảnh Lâm đã nói hết tất cả chuyện mà phụ thân và huynh trưởng đã làm trong mấy ngày Lục Thị không có ở nhà.

Lục Thị im lặng lắng nghe, nhân tiện tra hỏi bổ sung thêm, so sánh khẩu cung của hai bên, nàng ấy cũng đã tóm tắt được tất cả mọi chuyện.

Ôn Diệp nghe đến đây bỗng cảm thấy khó thở, quả nhiên gừng càng già càng cay.

"Chuyện lần này nương sẽ không phạt người." Lục Thị gọi tỳ nữ hầu hạ Từ Cảnh Lâm đến để họ mang bút, mực, giấy đi: "Có điều sau này nếu nương đi ra ngoài, con phải thay nương trông chừng phụ thân và huynh trưởng của con, nếu như có gì bất thường là phải nói cho nương nghe biết không."

"Lợi ích chính là cứ nửa tháng sẽ cho con ra ngoài ăn vặt ở những sạp hàng ven đường một lần."

Từ Cảnh Lâm vừa động lòng vừa bối rối, nói: "Vậy khi con ăn con có thể chia cho phụ thân và đại ca một chút không."

Tuy phụ thân và đại ca đã phản bội cậu bé nhưng mà họ vẫn là đại ca và phụ thân của cậu bé mà.

Lục Thị mỉm cười: "Đã đồng ý với con rồi, con muốn chia cho ai nương đều sẽ không cản."

Từ Cảnh Lâm vui mừng nói: "Vậy Cảnh Lâm đồng ý al

Lục Thị thật sự không thích ba phụ tử thường xuyên ăn thức ăn bên ngoài, vì việc này mà mấy năm qua nàng ấy đã không ít lần đấu trí đấu dũng với cả ba phụ tử.

Nhưng mà trong hai năm gần đây, nàng ấy đã dần suy nghĩ cẩn thận hơn nhiều, nhất là từ sau khi Ôn Diệp gả đến.

Chương 309

Người với người chung sống với nhau, không thể nào là một phía nhân nhượng một phía mãi được, cho dù đến tận ngày nay nàng ấy vẫn cứ bài xích những sạp hàng ăn vặt đó, nhưng nàng ấy quyết định bắt đầu cố gắng tìm hiểu tại sao ba phụ tử họ lại thích đến như vậy.

Vậy nên lùi một bước là điều nên làm, nhưng mà lần này không nằm trong vòng "lùi một bước" của nàng ấy, ba phụ tử dám cấu kết với nhau lừa lọc nàng ấy, cần phải bị "khiển trách" thích đáng.

Ôn Diệp nhìn nụ cười nhạt trên khóe môi Lục Thị, bỗng nhiên hiểu ra ý định của nàng ấy.

Ôn Diệp cũng mỉm cười theo, nàng cảm thấy cuộc sống thế này thật là tốt quá.

Cuộc sống cứ trôi qua từng ngày, rất nhanh đã đến những ngày cuối năm

Hôm qua trận tuyết đầu mùa đã rơi, sáng nay Ôn Diệp vừa thức dậy đã dọn dò phòng bếp nhỏ trưa nay chuẩn bị một con ngỗng, dùng nồi sắt để hầm.

Hôm nay là mừng một, theo lệ là ngày đến chính viện dùng cơm.

Ngỗng hầm nồi sắt mà phòng bếp nhỏ nấu là chuẩn bị cho Từ Cảnh Lâm, từ sau khi Lục Thị đồng ý cứ nửa tháng sẽ cho cậu bé

đi ăn vặt một lần, chỉ cần Từ Quốc Công ở trong phủ, cậu bé luôn lẻo deo đi theo, có xua đuổi cũng không được.

Từ Ngọc Tuyên đang chơi nghịch tuyết với Từ Cảnh Lâm trong sân Tây viện.

Còn mười mấy ngày nữa Từ Cảnh Dung mới được về, Từ Cảnh Lâm sống ở Đông viện không có người chơi cùng. Trong hai tháng qua, nếu không phải Từ Ngọc Tuyên đến Đông viện chơi cùng cậu bé thì là cậu bé đến đây chơi với Từ Ngọc Tuyên.

Ôn Diệp không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, nàng quay đầu nhìn nam nhân đang pha trà ở bên cạnh lò than: "Lang quân?"

Từ Nguyệt Gia vẫn rũ mắt như cũ: "Sắp xong rồi."

Trong lòng chén sứ màu xanh ngọc chứa đựng nước trà nhạt màu, mùi hương thoang thoảng, cuối cùng Từ Nguyệt Gia rót ra một tách, đưa cho nàng: "Ném thử đi

Ôn Diệp nhanh nhẹn nhận lấy, cẩn thận hớp một ngụm, đôi mắt nàng lóe lên tán thưởng và thuần thực nói: "Uống nhiều trà như vậy, nhưng trà do lang quân pha luôn ngon nhất."

Lần đầu tiên Ôn Diệp nói những lời này là hơn một tháng trước, rồi từ đó về sau Từ Nguyệt Gia luôn tưởng là thật.

Dạo gân đây, chỉ cần hần rảnh rồi một chút thì sẽ ngồi ở đó pha trà.

Cũng may kỹ năng pha trà của hần cũng tạm ổn, nếu không Ôn Diệp cũng không biết bản thân còn có thể chịu đựng được bao lâu.

Lúc này, Từ Ngọc Tuyên đang chơi đấp người tuyết ở bên ngoài đột nhiên chạy vào, cậu bé mặc cái áo bông màu xanh, bên

ngoài khoác thêm áo choàng dày.

Một năm trôi qua, cậu bé đã cao hơn một chút, không còn núng nính như năm ngoái, có điều hai má vẫn phúng phính như xưa.

Từ Ngọc Tuyên chạy đến kéo Ôn Diệp: "Nương ơi, đi xem người tuyết Tuyên Nhi đắp đi." Máy đứa bé được nghỉ học đúng là tràn đầy sức lực mà.

Chẳng phải trước khi đi Hứa Bách Lễ đã sắp xếp cho Từ Ngọc Tuyên không ít bài tập nghỉ lễ sao, tại sao tiểu tử này không cảm thấy lo lắng chút nào thế.

Ôn Diệp lười biếng dựa lên nệm mềm, lắc đầu: "Nương không muốn đi."

Từ Ngọc Tuyên có hơi thất vọng, sau khi suy nghĩ một chút cậu bé cất giọng nói: "Để phụ thân ôm?"

Nói xong cậu bé nhìn về phía Từ Nguyệt Gia ở bên cạnh với ánh mắt trông mong.

Cả sân toàn người là người, nếu nàng để Từ Nguyệt Gia ôm thật thì ra thể thống gì.

Không bằng giữ đó đến buổi tối.

Lúc này Ôn Diệp đánh mắt ra hiệu với Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia không chút hoang mang mà đặt tách trà xuống, sau đó dùng kim đùa nghịch than trong bếp lò, sau khi xác nhận mọi chuyện đã đâu vào đó, hần đứng dậy vòng qua bếp lò đi đến trước mặt Từ Ngọc Tuyên, khom lưng bế cậu nhóc lên.

Từ Ngọc Tuyên ôm lấy cổ hần, hoang mang vô cùng: "Phụ thân?"

Từ Nguyệt Gia liếc cậu bé một cái: "Không phải muốn ôm hả?"

Từ Ngọc Tuyên chu môi, một lúc lâu mới cất giọng nói: "Không phải ôm Tuyên Nhi, mà ôm nương cơ."

Từ Nguyệt Gia thờ ơ "ừm" một tiếng: "Nương con đồng ý rồi."

Sau đó cất bước đi ra ngoài.

Chương 310

Ôn Diệp cong môi, lại bắt đầu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ một lát sau đã thấy Từ Nguyệt Gia ôm Từ Ngọc Tuyên đứng trước mặt mấy người tuyết cao thấp không đồng đều, những bông tuyết xinh đẹp đang bay phấp phới.

Từ Ngọc Tuyên ngồi ở trong lòng ngực Từ Nguyệt Gia, ngón tay búp măng múp míp thịt thò ra chỉ vào cái chính giữa, nói: "Đây là nương."

Trên đầu người tuyết dán một tờ giấy chữ to mà cậu bé luyện sai, có lẽ đang ám chỉ Ôn Diệp hay đọc thoại bản.

Tiếp theo cậu bé chỉ vào cái nhỏ nhất nằm bên cạnh: "Đây là con, Tuyên Nhi!"

Cậu bé chỉ vào mình.

Trên đầu người tuyết nhỏ có để một miếng bánh táo đã bị gặm hơn một nửa.

Cuối cùng là người tuyết cách xa hơn một chút, trên đầu có không ít bùn đất, là người tuyết trông méo mó nhất trong ba người tuyết.

Trên đầu người tuyết còn cắm không ít nhánh cây tùng.

Nhánh cây tùng vẫn còn xanh mon morn, có vẻ là mới hái.

Sau đó đã nghe thấy Từ Ngọc Tuyên cất giọng non nớt của cậu

bé, nói năng khí phách vô cùng: "Đó là phụ thân!"

Từ Nguyệt Gia nhìn màu xanh mượt trên đầu người tuyết, im lặng một lúc lâu rồi hỏi: "Ai dạy con cầm?"

Từ Ngọc Tuyên dùng ngón tay chỉ vào ngực mình, vô cùng tự tin nói: "Tuyên Nhi đó, cái này đẹp!"

"Mỗi ngày phụ thân đều đội mũ đi ra ngoài, đây là mũ."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp không nghe thấy cuộc đối thoại của hai cha con.

Nàng nhìn một lúc rồi quay đầu đi về nệm mềm tiếp tục thưởng trà xem thoại bản.

Chỉ là nàng mới lật được hai tờ thoại bản thì Từ Nguyệt Gia đã về.

Ôn Diệp nghe thấy tiếng động mới ngẩng đầu lên, nhưng thấy chỉ có một mình hắn, nàng đảo mắt nhìn ra phía sau hắn, nói: "Tuyên Nhi đâu?"

Từ Nguyệt Gia đi đến ngồi xuống cạnh bếp lò một lần nữa, cầm lấy cái kim đưa nghịch than, nói: "Về làm bài tập rồi."

Ôn Diệp nghe vậy thì không tin lắm, hỏi lại: "Người chàng nói là Tuyên Nhi đấy sao?"

Từ Nguyệt Gia ngược mắt, vẻ mặt lạnh nhạt: "Nếu không thì sao?"

Ôn Diệp trầm ngâm suy nghĩ một lát, lại hỏi: "Chang không ép con chứ?"

Từ Nguyệt Gia: "Nó chủ động mà."

Ôn Diệp khẽ nhướn mày, không nói nữa. Mà Từ Ngọc Tuyên "chủ động" về làm bài tập đang ôm một chồng bài tập tủi thân uất ức đi vào chính viện.

Lục Thị đang bận bù đầu bù cổ, vừa ngẩng đầu lên thấy hai đứa bé, nàng ấy còn thấy hơi sững sốt.

Trong tay Từ Cảnh Lâm cầm một người tuyết, nói: "Nương, con dẫn Tuyên Nhi đến chỗ nương học bảng chữ mẫu."

"Bá nương ơi" Từ Ngọc Tuyên khóc thút thít.

Lục Thị thấy lòng đau như cắt, hỏi han ngay: "Có chuyện gì thế?"

Nàng ấy bước xuống khỏi giường đất, đi đến ôm Từ Ngọc Tuyên vào trong lòng, hỏi: "Ai bắt nạt Tuyên Nhi nhà mình nào?"

Từ Cảnh Lâm đặt người tuyết lên trên bàn, tranh trả lời: "Là Nhị thúc bảo Tuyên Nhi nên làm bài tập."

Từ Ngọc Tuyên phản bác: "Không có đâu!"

Lục Thị nhìn hai huynh đệ vài lần, cuối cùng đảo mắt nhìn sang Kỷ ma ma, nói: "Kỷ ma ma, bà nói đi."

Kỷ ma ma tiến lên nửa bước, vừa định há miệng thì Từ Ngọc Tuyên lại giành mở miệng trước: "La phụ thân không thích người tuyết mà con làm cho phụ thân!"

Lục Thị nghe vậy thì xua tay để Kỷ ma ma lui xuống, không cần bà ấy giải thích nữa.

Nàng ấy cúi đầu, dụi dụi dò hỏi: "Có phải Tuyên Nhi hiểu lầm phụ thân con hay không?"

Theo nàng ấy biết, Nhị đệ là người sẽ không bao giờ thể hiện buồn vui trên nét mặt, nhất là Tuyên Nhi còn nhỏ như vậy.

Từ Ngọc Tuyên lắc đầu khẳng định: "Không có đâu."

Lục Thị ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: "Tuyên Nhi nói xem con làm người tuyết như thế nào?"

Từ Ngọc Tuyên thuận thực trả lời: "Lăn một quả cầu tuyết nhỏ, sau đó lăn thêm một quả cầu tuyết lớn, đặt quả cầu tuyết nhỏ lên quả cầu tuyết lớn, sau đó đội mũ cho người tuyết nhỏ!"

Lúc nói chuyện cậu bé còn khua tay múa chân để miêu tả, trông tung tăng nhảy nhót không còn khóc thút thít nữa.

Nghe thì không có vấn đề gì cả, Lục Thị đang định dò hỏi thêm thì Từ Cảnh Lâm đứng bên cạnh đột nhiên cầm một dao: "Cái mũ kia dùng cành tùng làm, xanh mơn mớn, xanh mơn mớn."

Chương 311

Lục Thị: "..."

Chẳng trách Nhị đệ lại tức giận như vậy.

Lúc này Từ Ngọc Tuyên vẫn mỗi mắt trông mong nhìn nàng ấy.

"Phụ thân con... Nói đúng, bài tập thì vẫn phải làm." Lục Thị cúi đầu nhìn cậu bé, nói lời thấm thiết: "Đọc sách khiến con người ta sáng suốt, phụ thân con chỉ muốn tốt cho con thôi."

Sau khi nói xong, nàng ấy không chờ Từ Ngọc Tuyên hoàn hồn lại thì đã nhướng mắt nhìn tiểu nhi tử của mình: "Con cũng vậy, bớt chơi người tuyết lại đi, đi lấy bài tập mà tiên sinh giao cho con lại đây, nương giám sát hai huynh đệ các con."

"Bá nương?" Trên khuôn mặt mũm mĩm của Từ Ngọc Tuyên tràn ngập vẻ không dám tin.

Từ Cảnh Lâm càng cảm thấy oan uổng, cậu bé chỉ đi cùng Tuyên Đệ đến chỗ nương, tại sao cậu bé cũng phải làm bài tập cơ chứ.

Nhưng mà cho dù hai đứa bé có giả vờ ngoan ngoãn thế nào thì Lục Thị đều không động lòng, trên giường đất nhanh chóng có thêm một cái bàn con, đặt ở đối diện Lục Thị.

Từ Ngọc Tuyên và Từ Cảnh Lâm mỗi người đọc chiếm một phương, dưới mí mắt Lục Thị, chúng chăm chỉ học chữ luyện chữ.

Đến giờ cơm trưa, lúc Ôn Diệp mang theo ngỗng hầm nổi sất đi vào chính viện đã nhìn thấy cặp huynh đệ đang rũ rượi như thế đời này chẳng còn thú vui nào.

Ôn Diệp cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ hai đứa bé chơi đùa mệt nên mới thế.

Đồ ăn đã bày lên bàn, Lục Thị cất lời: "Cô mẫu gởi thư, nói biểu đệ Đình Hiên đang trên đường hồi kinh, chỉ một mình đệ ấy thôi, trong thư nhờ chúng ta chăm sóc đệ ấy nhiều hơn."

Từ Quốc Công khó hiểu: "Sao chỉ có một mình đệ ấy, còn cô mẫu đâu?"

Chuyện Thân biểu đệ lên chức, đương nhiên Từ Quốc Công có biết.

Vụ án dư đảng Cửu Vương lúc trước đã liên lụy đến một số quan viên, hiện tại trong triều dư ra không ít vị trí, Hoàng Đế đã đề bạt một ít người từ địa phương lên, vừa hay Thân biểu đệ cũng nằm trong số đó.

Lục Thị giải thích đơn giản: "Biểu đệ muội có thai, cô mẫu sợ đi đường xóc nảy không tốt cho biểu đệ muội và hài tử cho nên thương lượng để biểu đệ hồi kinh trước, bà ấy ở lại Lăng Thành chăm sóc biểu đệ muội, chờ hài tử chào đời thì từ từ đi về Thịnh Kinh."

Vừa hay phía Diêu gia cũng không nỡ để nữ nhi đột ngột chuyển đi, có Diêu tri phủ ở đó, cô mẫu và biểu đệ muội sẽ không bị ức hiếp.

Từ Quốc Công tỏ vẻ hiểu: "Chuyện này không thể nóng vội được."

Trước mắt thì thai phụ và hài tử là quan trọng nhất.

"Đúng vậy, ta tính hai ngày nữa sẽ chuẩn bị gửi tặng một ít đồ bổ và vài dẹt hợp may xiêm y hài tử đến đó.

Từ giờ đến khi sinh hài tử xong, sau đó đủ sức lên đường hồi kinh, ít nhất phải mất một hai năm nữa.

Cũng đâu thể vừa sinh hài tử xong đã hồi kinh ngay được đâu, rất nguy hiểm, ít nhất phải chờ đến khi hài tử được nửa tuổi. Nói đến hài tử, Lục Thị liếc mắt nhìn đôi phu thê ngồi ở đối diện mình, Ôn Diệp thấy chuyện này không liên quan tới mình thì cúi đầu ăn cơm, Từ Nguyệt Gia cứ giả vờ như không nghe thấy, hẩn dưng đưa dưng chung gấp cho Ôn Diệp một cái chân ngỗng.

Từ Ngọc Tuyên ngồi ở chính giữa thấy vậy thì vội vàng đưa bàn tay nhỏ đẩy cái chén nhỏ trước mặt cậu bé ra.

Sau đó thu hoạch được một cái đùi gà.

Ba người nhà họ tựa như bị ngăn cách trong một thế giới khác, lời nói của Lục Thị không hề ảnh hưởng tới bọn họ một chút nào cả.

Ôn Diệp phát hiện ra ánh nhìn phía đối diện, nàng ngẩng đầu nói: "Muoi cũng chuẩn bị một cái rương, lát nữa tẩu tẩu bảo Thanh Tuyết, Bạch Mai tới chuyển về nha."

"... Được." Trong lòng Lục Thị có tâm sự, bỗng thấy ăn không ngon miệng nữa.

Sau khi ăn xong, gia đình nhỏ ba người của Ôn Diệp ra về, Từ Quốc Công bảo tiểu nhi tử về Đông viện, sau đó mới đi vào noãn các hỏi Lục Thị: "Yểu Tâm, hôm nay nàng sao thế, ta thấy trưa nay nàng chẳng ăn được mấy miếng cơm cả."

Lục Thị liếc y rồi bất ngờ thở dài nói: "Hôm nay ta nhắc tới

chuyện biểu đệ muội có con, Nhị đệ với Diệp Nương chẳng có chút phản ứng nào cả, chàng nói xem chuyện này là thế nào?"

Chương 312

Từ Quốc Công không hiểu ý nàng ấy, hỏi ngược lại: "Chúng nên có phản ứng gì?"

Lục Thị lườm y một cái, nói: "Chàng quên rồi à, Nhị đệ và Diệp Nương đã thành hôn được một năm rồi."

Ban đầu có Tuyên Nhi, hơn nữa Lục Thị cũng không phải là người thích đổ mặt tía tai thúc giục người ta sinh con, chẳng qua hôm qua mới nhận được thư gửi từ Lăng Thành, đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Từ Quốc Công ngẫm nghĩ rồi đáp lời nàng ấy: "Có thể là duyên phận vẫn chưa tới?"

Lục Thị không tán đồng với cách nói này, nàng ấy nói: "Hay là chàng đi nói bóng gió hỏi thử xem sao?"

Từ Quốc Công không muốn đi, nói: "Tại sao ta phải đi."

Nói thật, gần đây y thấy hơi sợ Nhị đệ.

Lục Thị nói: "Đương nhiên là chàng rồi, hai người là huynh đệ ruột thịt, xương gầy còn liền gân, có chuyện gì cũng tiện nói thẳng hơn, còn nếu ta đi, ngộ nhỡ thật sự hỏi ra vấn đề gì thật thì chàng nói xem tương lai Diệp Nương phải nhìn mặt ta thế nào đây?"

Từ Quốc Công nghe đến đây thì hiểu rõ: "Ý của nàng là Nhị đệ có vấn đề?"

Lục Thị không tỏ ý kiến: "Chỉ là bảo chàng đi hỏi một chút mà thôi."

Hai phu thê giằng co một lúc lâu, cuối cùng Từ Quốc Công bại trận đành nói: "Được, ta sẽ tìm cơ hội để hỏi."

Lục Thị lại thúc giục thêm: "Chàng đi ngay bây giờ đi."

Từ Quốc Công: "..."

Dong dài cả nửa ngày trời, cuối cùng Từ Quốc Công vẫn đi tới thư phòng tiền viện.

Từ Nguyệt Gia nhìn thoáng qua, hỏi: "Huynh trưởng có việc gì à?"

Từ Quốc Công đi vào, nói: "Đúng là có một chuyện, khu khu."

Y lấy tay che miệng giả vờ ho.

Từ Nguyệt Gia đặt bút xuống, hỏi: "Chuyện gì?"

Từ Quốc Công ngồi xuống đối diện Từ Nguyệt Gia, nhìn chằm chằm hẳn một lúc rồi mới nói: "Hay là ta lên tìm đại phu đến bắt mạch cho đệ?"

Từ Nguyệt Gia khó hiểu: "Bắt mạch gì cơ?"

Từ Quốc Công hơi xấu hổ không dám nói thẳng ra, chỉ ấp úng một lúc lâu.

Từ Nguyệt Gia thấy vậy, nói một tiếng: "Huynh trưởng."

Từ Quốc Công thở dài một hơi, nói: "Đệ và đệ muội thành thân một năm rồi, sao mãi vẫn chưa thấy có tin vui? Không phải là

nói sức khỏe đệ có vấn đề, vi huynh chỉ hỏi thử cho biết mà thôi."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Nửa canh giờ sau, Từ Nguyệt Gia về đến Tây viện.

Ôn Diệp đang chơi bài với Đào Chi, Vân Chi, Từ Ngọc Tuyên vẫn đảm đương trách nhiệm hỗ trợ nàng, có điều hôm nay nàng khá may mắn, trên mặt Từ Ngọc Tuyên chỉ dán hai tờ giấy mà thôi. Thấy Từ Nguyệt Gia đi đến, Ôn Diệp còn hỏi: "Lang quân có muốn chơi không?"

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn mấy lá bài, sau đó nhìn nàng nói: "Ta có chuyện muốn nói với nàng."

Ôn Diệp nghe vậy thì thả bài trong tay xuống, để Vân Chi và Đào Chi đi ra ngoài trước, rồi mới nói: "Nói đi."

Từ Nguyệt Gia không nhúc nhích, ánh mắt lại đảo xuống phía dưới, dừng trên người Từ Ngọc Tuyên đang ngồi bên cạnh nàng.

Ôn Diệp quay đầu nhìn theo ánh mắt chàng, hiểu rõ: "Vậy chúng ta vào trong nói?"

Từ Nguyệt Gia gật đầu: "Ừm."

Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy Tuyên Nhi thì sao?"

Ôn Diệp với tay lấy điểm tâm trên bàn trang điểm bên cạnh lại, nói: "Con ăn trước đi."

Từ Ngọc Tuyên không muốn ăn lắm, cậu bé đảo mắt nhìn thẳng vào mắt Từ Nguyệt Gia.

Cậu bé vừa định há cái miệng nhỏ thì đã nghe thấy Từ Nguyệt

Gia nói: "Làm xong bài tập rồi à?"

Từ Ngọc Tuyên lập tức ngậm miệng lại ngay, ngoan ngoãn rũ mắt bốc điểm tâm ăn.

Ôn Diệp thuận lợi đi vào thư phòng tây sườn với Từ Nguyệt Gia, nàng hỏi: "Có chuyện gì thế lang quân?"

Từ Nguyệt Gia vào thẳng vấn đề chính: "Mới vừa rồi huynh trưởng đến hỏi ta chuyện con cái."

Chỉ một câu này thôi mà Ôn Diệp đã hoàn toàn hiểu ra, rốt cuộc thì chuyện này vẫn tới.

Ôn Diệp hỏi: "Vậy lang quân trả lời như thế nào?"

Từ Nguyệt Gia đáp lại một cách ngắn gọn: "Ta nói rõ với huynh ấy là ta không muốn, nàng chiều theo ý ta."

Ôn Diệp hơi nhíu mi: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Sắc mặt Từ Nguyệt Gia không thay đổi: "Ừ"

"Còn nữa..." Hắn còn chưa nói hết lời thì đã bị tiếng gọi bên ngoài ngắt ngang.

Ôn Diệp cho người đứng bên ngoài đi vào.

Đào Chi đẩy cửa đi vào, sau đó nói: "Phu nhân, chính viện cho mời."

Chương 313

Ôn Diệp: "Đã biết, người đi ra ngoài trước đi."

Chờ đến khi cửa thư phòng khép lại một lần nữa, Từ Nguyệt Gia mới nói: Rốt cuộc huynh trưởng vẫn không thể giấu giếm được."

Hắn nhìn về phía Ôn Diệp một lần nữa: "Nếu đại tẩu hỏi nàng cứ đổ hết mọi chuyện lên đầu ta là được."

Ôn Diệp không gật đầu ngay, nàng nhìn thoáng qua Từ Ngọc Tuyên đang tập trung ăn điểm tâm bên ngoài, đột nhiên cất bước đi đến, đưa tay xoa đầu cậu bé.

Khuôn mặt nhỏ của Từ Ngọc Tuyên lóe lên day hoang mang, cậu bé ngẩng đầu lên: "Nương?"

Ôn Diệp giả vờ nghiêm túc, nói: "Mau độ cho nương vài điểm được tẩu tẩu yêu thích nào."

Sau khi Từ Nguyệt Gia nghe thấy câu này, đột nhiên hắn cảm thấy không biết bình phẩm gì cho nỗi lo lắng vừa nấy.

Chính viện.

Ôn Diệp vừa đi vào chính đường thì đã nhạy bén phát hiện sắc mặt Lục Thị không tốt lắm.

Lòng nàng bỗng trở nên nặng nề.

Lục Thị thấy nàng tới thì không nói gì nhiều, đầu tiên để bọn tỳ

nữ lui xuống trước, đến khi bên trong nội đường chỉ còn hai người họ, nàng ấy mới nói: "Muội ngồi gân một chút."

Nàng ấy chỉ vào chỗ mà bình thường nàng hay ngồi.

Ôn Diệp do dự trong thoáng chốc, cuối cùng vẫn cất bước đến đấy ngồi xuống, cách Lục Thị vài bước chân.

Lục Thị nhìn chăm chăm Ôn Diệp một lúc lâu, nói: "Có phải muội ngồi không thể?"

Ôn Diệp cho rằng tiếp theo sẽ phải liên tục nghe những lời trách cứ, nhưng không ngờ bây giờ lại nghe thấy một câu nói hừ hừ thực thực bằng giọng điệu hận sắt không thành thép, sừng sốt một chút: "Hả?"

Đây là lần đầu tiên Lục Thị giận dữ với Ôn Diệp như thế: "Nhị đệ nói không cần con cái, muội cũng nghe theo đệ ấy?"

Không đợi Ôn Diệp tìm lời bào chữa cho mình, nàng ấy đã nói tiếp: "Nếu sau này đệ ấy hối hận, mà cơ thể muội lại không thể... Vậy chẳng khác nào muội cho người khác cơ hội chen chân vào?"

"Ngốc nghếch." Lục Thị tức giận: "Ngày thường thì lắm mưu nhiều kế lắm cơ mà, sao khi gặp chuyện này muội lại ngốc nghếch như vậy chứ."

"Sau này nữ nhân chúng ta già rồi, người có thể dựa vào chính là con cái do mình dứt ruột đẻ ra." Lục Thị không hiểu rõ tại sao Ôn Diệp lại bối rối trong chuyện này, còn cả Nhị đệ nữa, nàng ấy không ngờ hẳn lại có thể làm ra chuyện tà trời này.

Điều này thật sự khiến nàng ấy quá thất vọng.

Chuyện này không giống với dự đoán của Ôn Diệp, nàng sắp xếp

ngôn ngữ cả nửa ngày rồi mới miễn cưỡng nói được một câu:
"Thật ra ta và lang quân có Tuyên Nhi là đủ rồi."

"Thái độ của muội dành cho Tuyên Nhi, trong lòng ta hiểu rõ."
Lục Thị vô cùng cảm động, nhưng vẫn giữ lý trí, nói: "Nhưng rốt cuộc thằng bé vẫn không phải là nhi tử ruột của muội, sao muội lại không biết chừa đường lui cho mình chứ?"

Lục Thị thấy bộ dạng "ngốc nghếch" của Ôn Diệp thì giận sôi máu, trong tình thế cấp bách nàng ấy buột miệng thốt lên: "Cả hai không cần con ruột của mình, tương lai Nhi đệ dù hối hận vẫn còn đường sửa sai, nhưng muội không còn đường sửa sai đâu."

Nam nhân dù lớn tuổi vẫn có thể nạp thiếp sinh con, nữ nhân thì không thể làm thế được.

Lộ tẩy rồi.

Lục Thị hy vọng Ôn Diệp có thể tỉnh táo một chút.

Nhưng Ôn Diệp lại chỉ chú ý tới một điều: "Tại sao tẩu tẩu lại nói là "cả hai"?"

Lúc này Lục Thị mới phát hiện ra mình lỡ lời....

Nếu Lục Thị lập tức phủ nhận, nói là buột miệng nói nhầm thì Ôn Diệp sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng nàng ấy đã chần chờ.

Cứ như không biết làm thế nào.

Điều này chắc chắn có uẩn khúc, Ôn Diệp chỉ lẳng lặng nhìn Lục Thị, chờ đối phương mở miệng trước.

Bầu không khí giăng co một hồi lâu, cuối cùng Lục Thị thở dài, phá vỡ bầu không khí im lặng, nói: "Tuyên Nhi, đúng là không phải con ruột của Nhị đệ thật."

Khi chính tai nghe thấy Lục Thị thổ lộ, bỗng nhiên Ôn Diệp không biết mình nên có biểu cảm thế nào.

Từ Nguyệt Gia có biết chuyện này không? Nếu hắn không biết, vậy chẳng phải là...

Ôn Diệp không dám nghĩ quá sâu.

Lục Thị nhìn thoáng qua sắc mặt của Ôn Diệp, nỗi bi thương vừa mới dâng lên bỗng dập tắt hơn phân nửa.

Chương 314

"Chuyện không phải như muội nghĩ." Lục Thị thấy hơi cạn lời.

Ôn Diệp nhanh chóng che giấu, nói: "Tẩu tẩu."

Nếu chuyện đã phát triển đến nước này rồi thì không có gì cần giấu giếm nữa cả.

Lục Thị nghiêm túc nhìn về phía Ôn Diệp, trong lòng bỗng dâng lên một suy nghĩ, cũng may người gả đến là nàng.

"Tê Thị cũng không phải mẫu thân thân sinh của Tuyên Nhi." Lục Thị nói một cách khó khăn: "Phụ thân phụ mẫu ruột của Tuyên Nhi đã không còn trên đời này."

Ôn Diệp hoàn toàn không ngờ rằng thân thế Từ Ngọc Tuyên lại có khúc chiết như vậy.

"Vậy phụ mẫu thân sinh của Tuyên Nhi là?" Từ Nguyệt Gia sẽ không vô duyên vô cớ nhận một đứa bé về nuôi.

"Phụ thân Tuyên Nhi họ Tề, nguyên quán Ngô Châu, ở nơi đó hẳn ta chính là một đại phu nhân từ." Lục Thị chậm rãi nói tiếp: "Tên gọi, Nghiễm Bạch."

Ôn Diệp hơi kinh ngạc: "Cũng họ Tề?"

Lục Thị nhìn về phía nàng, nhẹ giọng nói: "Đúng, Vân Cẩm chính là muội muội của hân."

Tề Vân Cẩm chính là tên đầy đủ của Te Thị.

Ôn Diệp dừng lại một chút.

Lục Thị tiếp tục nói: "Thật ra trong Quốc Công phủ, đám Cảnh Dung vốn còn một cô cô ruột."

Ôn Diệp cũng có nghe qua chuyện này, ngoại trừ hai nhi tử Từ Quốc Công và Từ Nguyệt Gia ra thì Lão Quốc Công còn có một nữ nhi nữa, là đôi long phượng thai với Từ Quốc Công, chỉ tiếc chết yểu từ bé, không đến ngày trưởng thành.

Lục Thị sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới, cho nên chỉ có thể là...

Ôn Diệp nhìn thẳng vào Lục Thị.

Lục Thị gật đầu: "Muội nghĩ không sai, nàng chính là mẫu thân thân sinh của Tuyên Nhi."

"Bất hạnh chết non chỉ là lý do thoái thác với bên ngoài, nhưng thực tế thì cô cô của Cảnh Dung ngoài ý muốn bị lạc trong một lễ hội đèn lồng." Lúc ấy Lục Thị vẫn còn nhỏ, đây là chuyện mà sau khi nàng ấy gả đến nhiều năm mới dần biết rõ.

"Năm đó phụ thân mẫu thân khổ công tìm kiếm trong hai năm, nhưng vẫn không có kết quả, vì danh dự của cô cô Cảnh Dung nên họ chỉ đành tuyên bố với bên ngoài là cô cô Cảnh Dung đã nhiễm bệnh chết yểu." Lục Thị nói: "Đây cũng là điều bất đắc dĩ, nếu sau này tìm về được họ sẽ để muội ấy làm con của chi thứ Từ gia, sau đó ghi dưới danh nghĩa phụ thân và mẫu thân, tiếc là chuyện đời đâu ai nói trước được, họ không thể chờ đến ngày này."

Ôn Diệp im lặng một lúc, rồi hỏi: "Vậy mọi chuyện sau đó thế nào?"

Lục Thị thở dài: "Sau đó, mẫu thân ngày càng nhớ nhung, đến nỗi sức khỏe ngày càng sa sút, sau khi cô cô Cảnh Dung đi lạc khoảng hai tháng, mẫu thân được chuẩn đoán có thai, vì hài tử trong bụng, mẫu thân đành phải cố nén đau buồn, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống cự được, đứa bé bị sinh non."

"Đứa nhỏ này chính là Nhị đệ, sau khi Nhị đệ sinh ra, tuy cơ thể hơi gay yếu nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, còn sức khỏe mẫu thân lại càng ngày càng tệ đi."

"Mẫu thân kiên trì được mấy năm, cuối cùng vẫn nhắm mắt xuôi tay." Những chuyện này đều là sau khi Lục Thị gả vào Quốc Công phủ, Từ Quốc Công mới dần nói với nàng ấy.

Thật ra Lục Thị chỉ từng nhìn thấy mặt lão Quốc Công phu nhân một lần, là hai mươi năm về trước.

Ký ức đã trở nên mơ hồ từ lâu, nàng ấy chỉ nhớ mang máng mẫu thân là một người rất dịu dàng.

"Đại ca của muội từng nói, tên của hần và cô cô Cảnh Dung đều do mẫu thân đặt, Minh Tắc Minh Nguyệt, vừa nghe là biết là cặp huynh muội." Lục Thị cảm thán: "Nếu không phải năm đó Nhị đệ bị biếm đi Ngô Châu, thì không biết bây giờ Tuyên Nhi đang chịu khổ ở nơi nào rồi."

"Ngô Châu?" Ôn Diệp đột nhiên nhớ ra, hình như Từ Nguyệt Gia đã kết bạn với Hứa Bách Lễ ở Ngô Châu.

Lục Thị: "Chuyện cụ thể ta chỉ biết bảy tám phần, nơi này liên quan đến vụ án mưu sát, phụ thân thân sinh của Tuyên Nhi dính líu đến chuyện này, Huyện lệnh trước là một tên ngu ngốc tham lam, trước khi Nhị đệ nhậm chức gã ta đã lệnh sát thủ làm phụ thân thân sinh của Tuyên Nhi chết bệnh trong ngục."

"Sau khi Nhị độ nhậm chức thì cô cô Cảnh Dung đã đến nhà phủ giải oan cho vi phu."

Chương 315

Nói đến đây, Lục Thị tạm dừng một lát: "Muoi ấy và mẫu thân thật sự rất giống nhau, Nhị đệ vừa gặp đã lập tức sinh nghi, vì thể vừa tra vụ án phụ thân thân sinh của Tuyên Nhi, vừa dựa theo bối cảnh mà cô cô Cảnh Dung cung cấp, điều tra ngược lại, cuối cùng xác định chính là muoi ấy."

"Thì ra lúc trước cô cô Cảnh Dung bị bọn buôn người từ phía Nam tới âm thầm bắt cóc, luôn được nuôi dưỡng trong hang ổ của chúng, trong một viện tử rộng lớn gần như đều là những đứa bé dưới mười tuổi, có nam có nữ, nghe nói mỗi ngày đều sẽ có kỹ quán thanh lâu hoặc phú thương đến lựa chọn, những đứa bé không được chọn sẽ bị bán đến những địa phương cứu lưu thấp hèn, cô cô Cảnh Dung được nuôi trong viện kia đến năm mười hai tuổi, trở mã xinh đẹp như hoa như ngọc, rất nhanh đã được một phú thương nhìn trúng.

Vì để không bị bán cho phú thương, cô cô Cảnh Dung luôn giả vờ ngoan ngoãn, sau khi bị phú thương nhìn trúng thì những người trông chừng muoi ấy không còn nghiêm khắc như trước nữa, cô cô Cảnh Dung nhân cơ hội này mà bỏ trốn."

"Sau đó vì không muốn bị những người đó bắt về, cô cô Cảnh Dung tìm một cơ hội để vào làm nha hoàn nhà quan, sau khi tích cóp tiền bạc vài năm, nàng ấy thay tên đổi họ chuộc thân mình, sau đó thì quen biết phụ thân thân sinh của Tuyên Nhi."

"Sân viện kia cho đến khi Nhị đệ điều tra ra vẫn luôn được giữ nguyên."

"Người một nhà có thể đoàn tụ vốn là chuyện khiến mọi người vui mừng, nhưng khi Nhị đệ tìm được cô cô Cảnh Dung thì khi đó nàng ấy đã mang thai gần bốn tháng, sức khỏe vô cùng tệ, lại trải qua nỗi đau chịu tang phu quân nên cơ thể vô cùng gầy gò ốm yếu, đứa bé này xuất hiện không đúng lúc."

Ôn Diệp nghe đến đây thì gần như đã biết rõ được tám chín phần mười sự thật.

"Đại phu nói, nhân lúc cái thai còn nhỏ thì dùng thuốc phá bỏ, người lớn có thể giữ được mạng, còn nếu cố chấp giữ lại, cuối cùng kết cục là khó sinh, đến khi đó không những đứa bé không còn mà người lớn chưa chắc giữ được."

Lục Thị nói: "Kết quả muội cũng đoán được rồi đó, cô cô Cảnh Dung kiên trì muốn bảo vệ đứa bé, cho nên mới có Tuyên Nhi."

Nàng ấy nhìn về phía Ôn Diệp: "Ban đầu ta muốn ghi Tuyên Nhi dưới tên của ta và Đại ca muội, nhưng Nhị đệ kiên trì, hơn nữa đứa bé Vân Cẩm kia cũng là người số mệnh khổ sở, nếu không phải lúc trước nàng ấy lấy thân mình thử thuốc để đổi bạc, thì cô cô Cảnh Dung cũng không giữ được Tuyên Nhi, sau khi trưng cầu ý kiến của nàng ấy, Nhị Đệ đã cưới nàng ấy, để nàng ấy làm mẫu thân Tuyên Nhi."

Vừa hay phụ thân cũng có một tướng lĩnh họ Tề, đối ngoại nói nàng ấy chính là nữ nhi của người cấp dưới khi xưa."

Lục Thị nói hết: "Năm đó sau khi Vân Cam vào phủ, vì trước đây đã thử thuốc nên sức khỏe luôn không tốt, cố gắng kiên trì được vài tháng, cuối cùng vẫn nhắm mắt xuôi tay."

Sau khi nói xong, nàng ấy lại nói với Ôn Diệp: "Ta kể cho muội nghe những chuyện này là muốn muội đừng quá để tâm đến thân thể của Tuyên Nhi rồi đau lòng, sau đó hi sinh bản thân muội."

"Cữu cữu cũng là phụ, những thằng bé lại chẳng có chút máu mủ ruột rà nào với muội, Đại tẩu mong muội có thể suy nghĩ thật kỹ." Lục Thị nói những lời thấm thiết.

Tuy nàng ấy thương tiếc Tuyên Nhi, nhưng vẫn chưa tới mức hồ đồ. Ôn Diệp cũng không ngờ rằng chuyện này lại phức tạp như vậy.

Nếu Từ Ngọc Tuyên không phải nhi tử ruột của Từ Nguyệt Gia, vậy tại sao hẳn lại dễ dàng đồng ý với nàng là không cần con cái chứ?

Trước khi nói chuyện rõ ràng với Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp vẫn muốn giữ lại một đường lui, nói: "Tẩu tẩu, ta cần về suy nghĩ một chút."

Lục Thị vốn định gọi nàng đến để hỏi chuyện con nối dõi, vốn không ngờ rằng mình lại lỡ miệng, vì thế nàng ấy đã nói: "Muội về thương lượng kỹ càng với Nhị đệ, chuyện Tuyên Nhi, ta và Đại ca muội đều nghe theo ý của hai đứa."

Chương 316

Ôn Diệp gật đầu, rồi sau đó ôm một bụng bí mật về lại Tây viện.

Khi Ôn Diệp trở về, Từ Ngọc Tuyên đang chơi đốt tuyết trong sân, cậu bé chơi rất vui vẻ.

Trên người mặt bộ đồ kín như bưng, lại có đám người Kỷ ma ma, Nhẫn Đông, Hà Hương đứng đó, nhìn thấy Ôn Diệp về, cậu bé cũng không có ý định chạy theo.

Từ Nguyệt Gia đã chờ ở trong thư phòng từ lâu, nghe thấy tiếng bước chân tới gần, hẩn ngẩng đầu lên, thấy trên khuôn mặt Ôn Diệp nhuốm u sầu, lập tức hiểu ra ngay: "Đại tẩu đã nói hết với nàng rồi?"

Ôn Diệp giật mình ngạc nhiên: "Sao chàng biết được?"

Từ Nguyệt Gia nghe nàng hỏi vậy thì nói: "Đoán."

Ôn Diệp ngồi gần hẩn, ánh mắt trở nên nghiêm túc: "Vậy nên Tuyên Nhi thật sự không phải nhi tử ruột của chàng?"

Từ Nguyệt Gia nhìn cục bông đang di chuyển ngoài cửa sổ, nói: "Thằng bé vốn nên gọi ta một tiếng cữu cữu."

Ôn Diệp cũng nhìn theo, nói: "Vậy tại sao lúc trước lại chọn để thằng bé gọi chàng là phụ thân vậy?"

Từ Nguyệt Gia khựng lại một chút, rồi bình tĩnh giải thích: "Sinh con nối dõi với ta mà nói cũng chẳng phải chuyện quan trọng,

lựa chọn như vậy phần lớn là bịt miệng người ngoài."

Ôn Diệp dừng lại, nói: "Lời của lang quân thật là mới lạ."

Nàng nhìn hắn như gặp quái thai.

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Người đời theo đuổi những chuyện khác nhau, và ta không phải người duy nhất trong số đó."

Ôn Diệp nhìn cục bông nhỏ chạy tới chạy lui trong sân, nói: "Vậy tại sao sau đó lang quân lại muốn cưới?"

Từ Nguyệt Gia: "... Bởi vì Thánh Thượng."

"Chuyện Tuyên Nhi, ta không hề giấu giếm Thánh Tượng, sau khi "mẫu thân" Tuyên Nhi qua đời một năm, thánh thượng đã muốn tứ hôn cho ta."

"Tứ hôn?" Ôn Diệp quay đầu nhìn về phía hắn: "Vậy Thánh Thượng chọn nhà ai?"

Từ Nguyệt Gia khô khốc nói: "Biểu tỳ của Thái Tử điện hạ."

Ôn Diệp tò mò: "Vậy tại sao lại không cưới?"

Từ Nguyệt Gia trả lời: "Khi Thánh Thượng có ý muốn tứ hôn cho ta, người đó nghe được tin tức từ phía Hoàng Hậu, cho nên lên tới tìm ta, tỏ ý nàng ta không muốn."

"Ta cũng không có lòng muốn "cưới thê", chỉ là nhìn ý của Thánh Thượng, nếu có một ngày ta chưa tái giá thì chuyện như vậy sẽ tiếp tục tái diễn."

Ôn Diệp cũng đã hiểu được đại khái, cho nên nàng có thể thành đôi với Từ Nguyệt Gia, trong đó vẫn còn có chất xúc tác là Hoàng Đế.

"Có điều tại sao rốt cuộc lại là ta?" Nàng trước nay luôn nằm trong xó xỉnh, trong Quốc Công phủ này ai tinh mắt mà lôi được nàng ra thế này.

"Là một chuyện trùng hợp." Từ Nguyệt Gia đã suy nghĩ rất nhiều lần, không ngờ "duyên phận lại có tồn tại thật, hắn nói: "Lúc trước Thánh Thượng lệnh ta điều tra vụ án dư đảng Cửu Vương, ta điều tra ra vị thú tử của nàng từng có dính líu đến Cửu Vương."

Ôn Diệp nghe vậy, bỗng nhiên hết hồn: "Nhà họ Ôn chúng ta trong sạch."

Từ Nguyệt Gia: "... Ta biết."

Ôn Diệp khẽ thở phào một hơi, nói: "Quả nhiên lang quân chính là vị quan tốt nghiêm túc, cẩn trọng, công bằng."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Ôn Diệp tiếp tục: "Vậy sau đó thì sao?"

Từ Nguyệt Gia im lặng trong một giây, nói: "Chuyện sau đó, chẳng lẽ nàng còn chưa rõ sao?"

Ôn Diệp: "Chẳng lẽ lang quân không sợ ta cũng không tình nguyện sao?"

Từ Nguyệt Gia thản nhiên nói: "Ngay từ đầu đúng là có, nhưng cũng may sau khi nàng gả vào đã nhanh chóng giải bày nỗi phân ưu này cho ta."

Có điều lúc trước hắn đã có ý định sẽ hoàn thành tốt vai lang quân mà mọi nữ tử mong muốn.

Ngoại trừ tình nghĩa phu thê ra, về những mặt khác hẳn sẽ dành cho đối phương những thứ tốt nhất.

Có điều sau đó, đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn.

Cuối cùng người cần tình cảm kia đã trở thành hẳn.

Ôn Diệp nghe đến đây, vội vàng nói: "Lang quân, chuyện cũ không nên nhắc lại, chúng ta hãy nhìn về phía trước."

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Sao hôm nay da mặt nàng mỏng vậy?"

"Rõ ràng là vì ta bận tâm đến thể diện của lang quân, dù sao lúc trước biểu hiện của lang quân cũng..."

Ôn Diệp phản kích ngược lại: "Rất bình thường."

Từ Nguyệt Gia: "... Đúng là nên nhìn về tương lai, vậy cho nên với Tuyên Nhi, nàng có ý nghĩ thế nào?"

Chương 317

Ôn Diệp rất muốn nói, Từ Nguyệt Gia a chàng đổi đề tài hơi cứng nhắc đó nha.

"Không có suy nghĩ gì cả, lang quân là phụ thân của thằng bé, ta là kế mẫu của thằng bé, chỉ thế mà thôi."

Ôn Diệp nói đến đây thì tạm dừng lại, sau khi tự hỏi một lúc vẫn nói tiếp: "Còn về thân thế của thằng bé, chờ nó lớn hơn một chút rồi chúng ta nên suy xét có nên nói cho nó biết hay không."

Trẻ con mà, vẫn nên có được một tuổi thơ hoàn chỉnh.

"Nhưng mà lang quân à" Ôn Diệp thử nói: "Chàng đã đồng ý với ta rồi nhé."

Từ Nguyệt Gia nói tiếp: "Mọi chuyện đều theo ý nàng cả."

Ôn Diệp: "Ta tạm thời tin chàng, nếu ngày sau lang quân hỏi hận thì phải nói cho ta kịp thời đấy."

Từ Nguyệt Gia bỗng nhiên cảm thấy rất tò mò: "Ngộ nhỡ thật sự có một ngày như thế thì nàng sẽ làm thế nào?"

Ôn Diệp trả lời cực kỳ tỉnh táo và thẳng thắn: "Được nhiên thu xếp nạp thiếp cho lang quân rồi."

Nếu Từ Nguyệt Gia chưa bao giờ hứa hẹn với nàng, có lẽ sau khi biết được Từ Ngọc Tuyên không phải nhi tử ruột thịt của Từ Nguyệt Gia, nàng sẽ nhân nhượng trước chuyện con nối dõi, dù

sao nàng đã đầu thai đến thời đại này.

Nhưng hôm nay, nàng đã được cảm nhận những ngày tháng sung sướng và an tâm mà lời hứa này mang lại.

Còn cả Lục Thị nữa, nàng vô cùng may mắn mới có thể gặp được một tẩu tẩu tốt như Lục Thị.

Từ Nguyệt Gia: "Sẽ không có ngày đó đâu."

Ôn Diệp vẫn khuyên nhủ: "Lang quân đừng nói trước chuyện gì."

Từ Nguyệt Gia khựng lại một lúc rồi bỗng nhiên đồng ý: "Cũng phải."

Ôn Diệp quay đầu: "2?"

Từ Nguyệt Gia nhìn chằm chằm nàng, nói: "VẬY PHÓ THÁC chuyện này cho thời gian vậy."

Ôn Diệp ngẫm nghĩ rồi đồng ý: "Đúng vậy, chuyện sau này để chúng ta của sau này lo lắng, nghĩ sớm thêm phiền."

Sau đó nàng lập tức trở nên sung sướng....

Từ Ngọc Tuyên chơi tuyết ở bên ngoài đủ rồi, vào trong nhà, chạy đến trước mặt hai phụ thê, gọi "nương" "phụ thân" sau đó trông mong nhìn Ôn Diệp: "Nương ơi, tối nay con muốn ăn thịt heo."

Thịt heo mà Từ Ngọc Tuyên nói chính là gà rán mà Ôn Diệp đã làm cách đây mấy ngày, sau khi Từ Ngọc Tuyên vô tình nhìn thấy hình dạng khi nó chưa bị cắt nhỏ ra, luôn khẳng định gọi nó là "thịt heo".

Giờ đây Ôn Diệp vừa biết được thân phận thật sự của Từ Ngọc Tuyên, không thể nào lạnh lùng với cậu bé được, khi đối mặt với đứa bé nho nhỏ trước mắt, ít nhiều nàng vẫn có chút thương tiếc, vì thế nàng nhanh chóng đồng ý: "Được, nường bảo phòng bếp nhỏ làm cho con."

Xúc giác của trẻ con vô cùng nhạy cảm, Từ Ngọc Tuyên nhìn Ôn Diệp với ánh mắt khó hiểu.

Không biết tại sao cậu bé lại cảm thấy nường bây giờ hơi khác bình thường. Từ Ngọc Tuyên tiếp tục tò mò hỏi: "Vậy Tuyên Nhi còn muốn ăn cả thịt kho tàu nữa?"

"Được."

"Vậy sườn dê nướng?"

Ôn Diệp đồng ý hết tất cả: "Chỉ cần cái bụng nhỏ của con chứa nổi, nường làm cho con hết."

Sau khi nhận được lời xác nhận, đôi mắt Từ Ngọc Tuyên lấp lánh ý cười, phấn khởi nói: "Vậy đêm nay Tuyên Nhi muốn ngủ với nường!"

"Cái này không được." Lòng thương tiếc của Ôn Diệp đóng mở rất tự nhiên: "Vừa rồi con mới chơi đốt lửa"

Tuy Từ Ngọc Tuyên không hiểu tại sao chơi lửa thì không được ngủ với nường, nhưng cậu bé có thể nghe được ý "từ chối" trong đó.

Cậu bé bất giác chu môi lên: "Hừ"...

Có "hừ" cũng vô dụng.

Ôn Diệp chờ thêm hai ngày nữa mới đến chính viện.

Vừa thấy nàng tới, Lục Thị lập tức vẫy tay cho đám hạ nhân lui xuống, sau khi trong phòng chỉ có hai người họ, nàng ấy lập tức hỏi: "Đã suy nghĩ cẩn thận rồi?"

Ôn Diệp gật đầu: "Dạ""

Lục Thị cho rằng Ôn Diệp đã nghe lọt tai lời khuyên của nàng ấy, nói: "Sau này Nhị đệ có tiếp tục nói với muội mấy lời như không muốn có con này, muội cứ tới tìm ta, ta bảo Đại ca đi dạy cho đệ ấy một bài học."

Ôn Diệp cười nói: "Tẩu tẩu, ta và lang quân vẫn là cho rằng có Tuyên Nhi là đủ rồi."

Lục Thị cảm thấy mình đã nghe nhầm rồi, không tin mà hỏi ngược lại: "Cái gì?"

Lục Thị vô cùng nghi ngờ có phải Ôn Diệp đã bị Từ Nguyệt Gia chơi bùa ngải gì rồi hay không.

Chương 318

Nàng ấy hy vọng Ôn Diệp có thể tỉnh táo một chút.

Lục Thị lại bùi ngùi khuyên nhủ: "Tuy dung mạo tài năng của Nhị đệ là bất phàm, nhưng cho dù có vẻ ngoài tuyệt sắc tới mức nào thì cuối cùng nó vẫn có một ngày già nua đi."

Ôn Diệp nói một câu trái với lòng: "Tẩu tẩu, với ta mà nói về ngoài không quan trọng lắm."

Nhắc nhở rất kịp thời, nàng về phải nói với Từ Nguyệt Gia nên chăm chỉ rèn luyện sức khỏe mới được.

Lục Thị cả giận: "Không so đo cái vẻ ngoài kia, vậy muội thích cái gì? Trái tim của Nhị đệ?"

Ôn Diệp gật đầu: "Đúng vậy."

Đúng là nàng hy vọng những "tư tưởng vượt mức quy định" đó luôn được duy trì.

Lục Thị: "..."

Thấy bộ dáng dầu muối không ăn của nàng, Lục Thị thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt đây.

Một lúc lâu sau, Lục Thị mới sắp xếp lại ngôn ngữ lần nữa, tiếp tục khuyên nhủ: "Cuộc sống sau này còn mấy chục năm nữa, muội không sợ tương lai sẽ hối hận với lựa chọn này sao?"

Ôn Diệp vẫn kiên trì: "Chuyện con cái, ta đều nghe theo lang quân."

Có điều cuối cùng nàng vẫn nói thêm một câu: "Còn về tương lai, ta nghĩ nếu lang quân đổi ý thì tẩu tẩu cũng sẽ không mặc kệ ta đúng không?"

Lục Thị nổi giận nói: "Ta mặc kệ muội, cho chùa cái tật ngoan cố."

Cũng không biết Nhị đệ có gì tốt mà mê hoặc muội ấy tới mức này nữa.

Ôn Diệp chủ động bê ghế đến ngồi xuống trước mặt Lục Thị, giống một đứa bé mới học được thói làm nũng, nói chắc nịch: "Tau tau không làm thế đâu."

Lục Thị đã sắp bị Ôn Diệp chọc cho tức xì khói, suýt nữa mất đi vẻ ổn định bình tĩnh xưa giờ, nàng ấy vốn không rảnh để phát hiện ra điểm bất thường trong chuyện này, bây giờ cả đầu óc nàng ấy toàn là thất vọng với Từ Nguyệt Gia và hận Ôn Diệp sắt không thành thép.

Ôn Diệp tiếp tục cười nói: "Hơn nữa, có ví dụ tốt như Đại ca ngay trước mắt, ta tin tưởng lang quân sẽ không thay đổi."

Điều tốt nhất của Từ Gia chính là cái thói trăng hoa của tổ phụ Từ Nguyệt Gia gần như không được di truyền cho con cháu, không chỉ có Từ Quốc Công và Từ Nguyệt Gia tạm thời không có thị thiếp, mà nhóm thúc thúc của hai huynh đệ họ, số người có thị thiếp chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nam nhân không trăng hoa, hậu viện sẽ bớt đi tranh sủng, nếu càng kéo dài, các con cháu chung sống với nhau tình cảm dần sẽ trở nên chân thành.

Lục Thị nghe thấy Ôn Diệp nhắc tới Từ Quốc Công, giọng điệu của nàng ấy không tốt cũng không xấu nói: "Lòng dạ Đại ca muội đơn giản, không giống như Nhị đệ, trong đầu óc toàn là tổ ong."

Ôn Diệp phản bác thay Từ Nguyệt Gia bằng vài câu cho có lệ: "Không tới mức đó chứ."

Lục Thị lại nói: "Làm sao không tới mức đó, từ nhỏ Đại ca muội đã không chứng chạc bằng Nhị đệ."

Nói đến đây, trong đầu Lục Thị bỗng lóe lên một vài ký ức xa xăm, không khỏi nói: "Vừa ngốc vừa thích khóc nhà."

Trong lòng Ôn Diệp "ô" lên một tiếng, hình như nàng đã nghe thấy "bí mật" nào đó rồi.

Lúc này Lục Thị cũng phát hiện ra mình lỡ lời, đã bất cẩn nói ra chuyện khi bé của nàng ấy và lang quân.

Nàng ấy nhanh chóng sửa sai: "Thật ra cũng không ngốc lắm, năm đó Đại ca muội lên chiến trường cũng đã lập được không ít chiến công."

Khi đó Lão Quốc Công vẫn còn sống, vì không để Quốc Công phủ rơi vào vũng nước bẩn tranh giành ngai vàng, Từ Quốc Công khi ấy mới chỉ là thế tử lãnh ban thưởng vì đã lập công xong lập tức cáo ốm giao ra binh quyền, nhàn rỗi ở nhà.

Chờ sau khi Thánh Thượng đăng cơ, chiến sự biên quan dần tạm ổn, Từ Quốc Công không cần lên chiến trường nữa, tiếp tục ở lại kinh thành, thỉnh thoảng giúp Thánh Thượng luyện binh hoặc đến Công Bộ cải tiến vũ khí gì đó.

Cho dù trong lòng Ôn Diệp nghĩ như thế nào thì mặt ngoài đều đồng ý với Lục Thị: "Đó là đương nhiên."

Lục Thị: "Tuy bọn họ là huynh đệ ruột, nhưng tính tình cả hai khác nhau một trời một vực, ta tin muội có thể nhìn ra, không phải ta nói Nhị đệ không tốt, chỉ là, chỉ là..."

Chương 319

Nhìn đôi mắt vô cùng chân thành của Ôn Diệp, bỗng Lục Thị không biết nên nói bắt đầu từ đâu, qua một lúc lâu nàng ấy mới tiếp tục nói: "Nhị đệ làm quan trên triều, phong cách và hành vi thường xuyên bị người lên án, nói đệ ấy không linh hoạt, tâm tư âm trầm, tâm địa tàn nhẫn hơn bất cứ ai."

"Đương nhiên trong đó phần lớn đều là những lời nói quá của đám người ghen ghét bịa đặt, nhưng cũng có vài điều mà họ không nói sai, đúng là tính tình Nhị đệ có lúc rất cứng rắn, bây giờ muội nghe theo lời đệ ấy, chiều theo ý đệ ấy, vậy sau này sẽ thế nào."

Cuối cùng Lục Thị lại nói thêm: "Thật ra ta mong Nhị đệ có thể giống như khi vừa nhập sĩ vậy, tính tình mềm mỏng dễ khuyên."

Ôn Diệp nghe thế, bỗng nhiên cười nói: "Thật ra lang quân chỉ như vậy với những vụ án chàng phụ trách mà thôi, một tờ giấy phán tội trông mỏng tang nhẹ như gió nhưng nó dính líu đến rất nhiều chuyện trọng đại, người làm quan chỉ cần sơ sẩy nhỏ nhỏ thôi sẽ ảnh hưởng cực kỳ lớn đến những người liên quan trong vụ án. Ta hiểu ý của tẩu tẩu, chôn quan trường chìm nổi, người làm quan muốn con đường làm quan thuận lợi khó tránh được phải nhiễm chút bụi bẩn, tẩu tẩu sợ lang quân quá cứng rắn, dễ tổn thương bản thân chàng ấy."

Là người nhà, suy nghĩ của Lục Thị không sai.

Nhưng từ khi nàng bắt đầu để ý đến các phương thức xử án của

Từ Nguyệt Gia.

Thì trong mắt nàng Từ Nguyệt Gia thật sự là một vị quan tốt.

Hắn rất nghiêm túc, cẩn thận, cầu tiến, cương trực, công bằng, liêm chính, chưa từng có một chút hành động cổ hủ nào, hành vi ổn thỏa, cách suy nghĩ thông thấu, rộng lượng.

Người như vậy, cho dù là nhìn từ phiên diện hay là từ sự thật khách quan, Ôn Diệp đều rất kính nể hắn.

Ôn Diệp tiếp tục nói: "Thật ra lang quân rất may mắn, Dương Kim Thánh Thượng sáng suốt anh minh, Thái Tử thông minh tài trí, thời cuộc an ổn. Đây chính là thời điểm tốt nhất, không phải sao tẩu tẩu?"

"Lang quân đã có chí lớn, chúng ta là người nhà của chàng, cần gì phải vì một ít nguy hiểm không biết có xảy ra hay không mà đi ngăn cản chàng chứ, đúng không?"

Ở thời Tiên Đế, Từ Nguyệt Gia có thể biết cách khiêm tốn để giấu đi mũi nhọn của bản thân, điều này chứng tỏ chàng không phải một người xốc nổi làm việc không có trật tự, bây giờ trong mắt người ngoài chàng đã "thay đổi", nhưng chàng không hề kiêu ngạo tự cao tự đại.

Ôn Diệp nghĩ, Từ Nguyệt Gia và nàng giống hệt nhau, và những tháng ngày triều đình an ổn hài hòa như vậy vô cùng hiếm có, cho nên hắn muốn nhân cơ hội này, cố gắng hết sức phát huy hết giá trị, và khả năng của những gì hắn đã học được.

Không biết Từ Nguyệt Gia đứng dưới hành lang của chính viện từ khi nào, bên cạnh hắn có một tỷ nữ chuẩn bị đi vào thông báo, nàng ấy khẽ dò hỏi: "Nhị gia?"

Từ Nguyệt Gia cup mắt xuống, nhẹ nhàng nói: "Không cần,

mười lăm phút sau người hăng vào."

Tỳ nữ rũ mắt khuyu gối: "Dạ vâng."

Từ Nguyệt Gia liếc nhìn cánh cửa chính đường, cất bước quay người rời đi, tỳ nữ theo sát phía sau.

Còn bên trong nội đường.

"Tẩu tẩu." Ôn Diệp lại nói: "Lang quân là một vị quan tốt, và càng là một người tốt. Ta nghĩ cho dù sau này chàng đổi ý muốn có con nối dõi thì cũng sẽ không đối xử tệ với ta."

Đúng vậy, Lục Thị thừa nhận, nhân phẩm Từ Nguyệt Gia không hề có vấn đề gì.

Nhưng nàng ấy vẫn thương Ôn Diệp, nếu chuyện này xảy ra khi nàng vừa gả đến đây, có lẽ hôm nay nàng ấy sẽ không khuyên bảo hết nước hết cái như thế.

Nhưng một năm chung sống không phải nói bỏ là bỏ ngay được, bây giờ cán cân trong lòng Lục Thị đã sớm nghiêng về phía Ôn Diệp.

Ôn Diệp thấy Lục Thị đã nghe lời khuyên của mình, vì thế tiếp tục nói: "Với lại cho dù đến ngày đó thật thì cùng lắm tẩu tẩu đuổi một mình lang quân ra khỏi nhà."

Lục Thị bị nàng chọc vừa tức vừa buồn cười: "Chỉ có muội là lắm mưu nhiều kế."

Chương 320

Ôn Diệp cười hì hì nói: "Ta ở lại phủ chăm sóc tẩu tẩu không tốt sao?"

Lục Thị vẫn còn hơi tức nhưng không quên hỏi: "Vậy Tuyên Nhi thì sao?"

Ôn Diệp ngẫm nghĩ một thoáng rồi lập tức trả lời: "Đương nhiên cũng ở lại rồi."

Không nhắc tới chuyện khác, tốt xấu gì cậu bé cũng được coi như là "công cụ đảm bảo sủng ái" mà.

Sau một hồi thao thao bất tuyệt của Ôn Diệp, cuối cùng Lục Thị đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, có điều nàng ấy vẫn chưa có ý định hỏi thẳng, chỉ nói: "Tuyên Nhi quá may mắn mới có được một mẫu thân tốt như muội."

Cuối cùng cũng coi như tất cả đã tốt đẹp, Lục Thị cũng không có ý định cố cứu vãn chuyện này, người xưa có câu này không phải không có lý: Muốn biết người đó có quân tử hay không hãy nhìn cử chỉ lời nói, đừng nhìn qua tư tưởng.

Ôn Diệp nhớ lại buổi sáng nay khi biết Từ Ngọc Tuyên vẫn tè ướt giường thì bất giác bật cười, thành thật lắc đầu: "Cũng không chắc đâu."

Lục Thị: "..."

Coi như bây giờ nàng ấy đã nhìn thấu rồi, khuyết điểm lớn nhất

của Ôn Diệp chính là quá thành thật, mà ưu điểm lớn nhất trên người nàng chính là gian dối rất đúng chỗ.

*

Từ Nguyệt Gia rời khỏi chính viện về Tây viện thay quan bào, sau đó mới quay lại tiền viện, Từ Quốc Công thấy chỉ có một mình hắn thì hỏi: "Người đâu?"

Bên cạnh Từ Quốc Công là một thanh niên cũng xem xem tuổi tác Từ Nguyệt Gia, dung mạo tao nhã, hành động cử chỉ lễ độ, nói: "Tử Đan biểu huynh."

Từ Nguyệt Gia gật đầu sau đó mới nói: "Một lát nữa Đại tẩu sẽ đến."

Từ Quốc Công nói với giọng chê trách: "Đã bảo đệ ở đây trò chuyện cùng Đình Hiên đi, để hạ nhân đi là được rồi."

"Vừa lúc tiện đường." Giờ phút này Từ Nguyệt Gia không muốn trò chuyện với y quá nhiều.

Trong đầu hắn vẫn luôn quay vòng những lời vừa mới nghe khi này.

Thân Đình Hiên thấy vậy, thì cất lời để hòa hoãn bầu không khí: "La Đình Hiên thất hẹn, đến đây sớm hơn hai ngày so với ngày hẹn trong thư."

Từ Quốc Công nghe vậy, xua tay nói: "Mấy chuyện này sao có thể trách đệ được, muốn trách thì trách đám thổ phỉ kia."

Không sai, trên đường Thân Đình Hiên nhập kinh xui xẻo gặp phải một đám thổ phỉ, suýt nữa thì mất cả người lẫn của, vì để đảm bảo đoạn đường tiếp theo không xảy ra những chuyện ngoài ý muốn thế này, hắn đã ra sức ra roi thúc ngựa, vì thế

nhập kinh sớm hơn ngày hẹn hai ngày.

"Đại biểu tầu của đệ đã cho người dọn dẹp xong viện cho đệ rồi."
Từ Quốc Công tiếp tục nói: "Đệ cứ yên tâm sống ở đó là được."

Thân gia cũng có nhà có cửa ở kinh thành, năm ngoái sau khi Đại cô mẫu hồi kinh đã đặt mua một căn, cách Quốc Công phủ chỉ cách hai con phố, nhưng vì bây giờ Thân Đình Hiên vội vàng hồi kinh cho nên nhà cửa vẫn chưa được dọn dẹp sạch sẽ.

"Đúng vậy." Lục Thị vội vàng đi vào nói: "Đệ cứ yên tâm sống trong phủ, nếu không thì ta biết ăn nói với cô mẫu thế nào đây."

Sau khi Từ Nguyệt Gia rời đi thì tỷ nữ kia cũng không dám chờ mười lăm phút sau mới đi vào, khi Lục Thị biết tin Thân Đình Hiên đã vào trong phủ thì đã đưa Ôn Diệp đến đây cùng.

Đầu tiên Thân Đình Hiên hành lễ với Lục Thị: "Đình Hiên ra mắt Đại biểu tầu."

Ngừng mấy giây sau, rồi hần lại hơi khom người với Ôn Diệp: "Và cả Nhị biểu tầu."

Ôn Diệp gật đầu thăm hỏi, gọi một tiếng: "Biểu đệ"

Thân Đình Hiên lại nói thêm một câu: "Nghe danh đã lâu."

Lục Thị nghe thấy bốn chữ này thì khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt liếc nhìn Ôn Diệp.

Ôn Diệp: "..."

Không hổ là nhi tử của Đại cô mẫu.

*

Sau khi sắp xếp cho Thân Đình Hiên ổn thỏa, cả nhà cùng dùng bữa tối ở chính viện, sau đó Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia cùng nhau về lại Tây viện.

Mùa đông trời mau tối, sau khi Ôn Diệp tắm rửa đi ra ngoài, hành lang bên ngoài đã được đốt đèn.

Trong phòng ánh nến sáng rực rỡ.

Còn Từ Nguyệt Gia đang ngồi ở trên giường, lật xem điển tịch mà hần đã sao chép lúc trước.

Ôn Diệp leo lên giường, chớp mắt một cái trong tay nàng đã có thêm một quyển sách, có điều là thoại bản chứ không phải sách Luận Ngữ linh tinh.

Chương 321

Mắt nàng không rời khỏi nội dung trang sách, thuận miệng nói chuyện phiếm: "Đình Hiên biểu đệ rất giống Đại cô mẫu."

Lúc trước nghe Đại cô mẫu miêu tả, nàng còn tưởng rằng hắn là một người rất nghiêm túc.

Từ Nguyệt Gia rời mắt khỏi trang sách, nhìn về phía nàng nói: "Vậy sao?"

Ôn Diệp ngẩng đầu, bỗng nhiên ngáp một cái, nói: "Hình như hơi mệt một chút."

Có vẻ như hôm nay tâm trạng hắn rất vui, những dường như không chỉ có vậy.

Hết sức kỳ lạ.

Từ sau khi dùng xong bữa tối Ôn Diệp đã phát hiện ra, chỉ là lúc ấy mọi người đều xoay quanh Thân Đình Hiên, không ai để ý đến sự bất thường của Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia gấp sách lại, giọng điệu đứng đắn khiêm tốn, tựa như đang nói một chuyện vô cùng tầm thường vậy: "Làm lão sư, đã một thời gian nàng chưa kiểm tra bài tập của đệ tử rồi đó."

Ôn Diệp đột nhiên phấn chấn, nói: "Nói đến chuyện này, vi sư không thấy mệt nữa."

Quá trình kiểm tra bài tập có hơi lâu dài.

Nhưng dường như hôm nay độ tử của nàng có hơi nhiệt tình quá mức.....

Sau khi Thân Đình Hiên đến phủ sống ngày thứ ba, học viện của Từ Cảnh Dung cũng đã được nghỉ đông, cậu từ Lan Thành trở về.

Cậu không về một mình mà đi cùng còn có cả công tử Xương Nam Hầu phủ nữa, cũng chính là tiểu nhi tử Giang Duệ của cô mẫu đích thân đưa về.

Giang Duệ lớn hơn Từ Cảnh Dung bảy, tám tuổi, có hấn ta trông chừng, trong mấy tháng ở học viện, tuy việc học của Từ Cảnh Dung không tiến bộ nhiều lắm, nhưng ít nhất không tụt lùi, mà tính cách cũng trở nên an phận hơn nhiều.

Nếu không phải thấy Giang Duệ đã lâu chưa được về nhà thì Lục Thị cũng muốn giữ hấn ta ở lại phủ chơi vài ngày.

Ban đầu Thân Đình Hiên định dọn về nhà trước năm mới, một mình đón tết, nhưng Lục Thị không cho.

Nói hấn ở trong phủ một mình cô đơn lạnh lẽo, năm sau làm sao suôn sẻ cho được.

t

Hai ngày cuối tháng chạp, Thịnh Kinh có một trận tuyết lớn, đến ngày trừ tịch, tuyết rơi càng dày hơn nữa.

Lục Thị rất bận, vừa gặp mặt mấy đứa bé được một lúc đã tìm cơ đuổi chúng ra khỏi chính viện, Từ Cảnh Dung thấy nhàm chán cho nên dẫn theo hai đệ đệ đến chỗ Ôn Diệp chơi ném tuyết.

Quy tắc là hai người kia cần phải ném theo thứ tự hoặc là cùng

lúc ném trúng Từ Cảnh Dung trên ba lần mới tính là thắng.

Sân Tây viện cũng rộng, đủ cho chúng chơi đùa thoải mái.

Ôn Diệp không chơi, nàng ngồi bên cạnh cửa sổ dưới hành lang của thư phòng tây sườn, trên giường lót nệm mềm dày cộp, ngồi trên đó không hề cảm thấy lạnh lẽo chút nào. Gần ngay chân nàng có đốt một lò than, trong lòng nàng còn ôm một bình nước nóng, đến cả khung cửa sổ nơi nàng gác khuỷu tay cũng được đặt một cái nệm mềm, Ôn Diệp nghiêng người tựa lên trên, ánh mắt thỉnh thoảng liếc vào trong viện.

Tựa như đám nhóc chơi ném tuyết đang ra sức biểu diễn cho nàng xem.

Trong viện, Từ Cảnh Dung một mình một phe, hai tiểu tử kia chung phe ra sức ném vào cậu.

Từ Cảnh Lâm còn ổn, đã sắp bảy tuổi nên cũng có chút sức lực, ít nhất thì có thể ném văng ra xa.

Còn Từ Ngọc Tuyên thì nhỏ hơn hai huynh đệ rất nhiều, chụm cả hai tay lại cũng không cầm nổi quả cầu tuyết lớn, ném cũng chẳng ném được bao xa.

Có rất nhiều lúc rõ ràng là cậu bé muốn ném về phía trước nhưng không hiểu tại sao quả cầu lại bay ngược ra sau lưng cậu bé.

Nếu không phải đập trúng chân Kỷ ma ma thì cũng đập ướt ống tay áo Nhẫn Đông hoặc Hà Hương.

Từ Cảnh Dung đứng phía đối diện cậu bé bày ra vẻ mặt không dám tin.

Vẻ mặt tựa như đang nói là: Ta đã nhân nhượng hết mức có thể

rồi, ném không trúng thì ta cũng hết cách.

Mấy lần liên tục, Từ Ngọc Tuyên thấy Từ Cảnh Lâm đã thành công nhưng cậu bé thì chưa được cái nào, trên khuôn mặt múp míp thịt ngập tràn buồn rầu.

Từ Cảnh Lâm không nhìn được vẻ đau buồn của cậu bé, đang chuẩn bị cầm tay chỉ dạy cậu bé thì đột nhiên Từ Ngọc Tuyên quay người chạy về phía Ôn Diệp.

Nền tuyết trơn trượt, Kỳ ma ma chạy theo sát phía sau.

Chương 322

Từ Ngọc Tuyên cũng không vào nhà mà đứng bên ngoài cửa sổ nói chuyện với Ôn Diệp, có điều là Kỷ ma ma ôm cậu bé lên cao.

Nếu không thì với cái đôi chân ngắn cùn cợn của cậu bé, chưa chắc Ôn Diệp nhìn thấy được cái trán cậu bé đâu.

Đối diện với cặp mắt sáng lấp lánh của cậu bé, Ôn Diệp hỏi: "Tìm nương có chuyện gì thế?"

Từ Ngọc Tuyên gật gật đầu, rướn người vào trong cửa sổ, nói với Ôn Diệp: "Nương ơi, con muốn "Tuyên Nhi"!"

Kỷ ma ma đang ôm cậu bé nghe vậy thì mặt đầy chàm hỏi, nhưng Ôn Diệp lại hiểu rõ: "Cần cái đó làm gì?"

Từ Ngọc Tuyên: "Tuyên Nhi ném cầu tuyết!"

Ôn Diệp hơi nhướn mày, không tiếp tục hỏi nữa: "Được, con đợi chút."

Nàng không hề hoang mang chút nào, lưu loát bước xuống giường, đi về phía án thư, Từ Nguyệt Gia đi chưa bao lâu, bút, mực và giấy hán mới dùng vẫn còn bày biện trên bàn.

Ôn Diệp cầm cây bút hán đã từng dùng, tìm đại một tờ giấy nào đó rồi viết xuống chữ "Tuyên Nhi" lên trên mặt giấy, sau khi thổi để nét mực khô nàng đưa cho Từ Ngọc Tuyên đứng bên ngoài cửa sổ, nói: "Này, đi chơi tiếp đi"

Tuy Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ, nhưng cậu bé đã rất quen thuộc tên của mình, sau khi cậu bé lật qua lật lại phân biệt xong thì ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Diệp, cười khúc khích nói: "Cảm ơn nương."

Kỷ ma ma nhìn tờ giấy viết tên trong tay Từ Ngọc Tuyên, thật sự không thể hiểu nổi câu nói "con muốn Tuyên Nhi" mà cậu bé nói là ý này sao.

Quay lại nơi chơi ném tuyết, Từ Ngọc Tuyên đã lấy tờ giấy gói quả cầu tuyết lại ri đưa nó cho Từ Cảnh Lâm: "Đại ca, đập."

Từ Cảnh Lâm không rõ nguyên do: "Tuyên đệ, tại sao phải bọc một tờ giấy."

Từ Ngọc Tuyên lại nói: "Đó không phải giấy, đó là Tuyên Nhi, huynh dùng nó để ném Đại ca, chúng ta sẽ thắng!"

Sau khi nói xong, cậu bé chủ động chạy về bên cạnh Kỷ ma ma, hai tay quấn chặt cái áo choàng nhỏ mặc trên người, cười đến là hiền lành và vô hại.

Từ Cảnh Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân đang đứng lẻ loi trên nền tuyết trắng xóa, bàn tay vì chơi tuyết nên lạnh đến mức đỏ bừng.

Hình như có gì đó sai sai nhỉ.

Từ Cảnh Dung vốn đứng cách đó không xa nghe cậu bé nói vậy thì khóe miệng giật nhẹ, cậu âm thầm liếc cơ thể nhỏ bé của Từ Ngọc Tuyên, trong lòng bỗng thấy may mắn, thứ ném về cậu bé chỉ là giấy và quả cầu tuyết.

Ôn Diệp nhìn cảnh tượng này, còn Đào Chi đang châm trà ở gần đó thì đảo mắt đi, cảm thán: "Cũng may là Hứa tiên sinh không dạy công tử là có thể viết cả chữ lên đá."

Sau khi trận ném tuyết vô cùng náo nhiệt kết thúc, ba huynh đệ đi vào trong nhà sưởi ấm. Lúc này Tu Cảnh Lâm mới phát hiện ra, ngay khi cậu nhóc định há miệng nói chuyện thì đôi chân ngắn ngủn của Từ Ngọc Tuyên đã lon ton chạy tới chạy lui, lúc thì bê trà nóng, lúc thì bê bánh ngọt.

Từ Cảnh Lâm được hầu hạ thoải mái dễ chịu nhanh chóng tha thứ cho hành vi lười nhác vừa rồi của Từ Ngọc Tuyên.

Tuyên đệ vẫn đối xử với cậu nhóc rất tốt.

Bữa cơm tất niên năm nay không khác biệt với năm trước, đồ ăn vẫn phong phú đầy đủ, Ôn Diệp liếc nhìn bàn ăn, thật ra đã có thêm vài món ăn nàng thích ăn.

Sau khi ăn cơm tất niên xong, Lục Thị phát tiền mừng tuổi cho mấy đứa nhỏ, tiền mừng tuổi của Từ Ngọc Tuyên vẫn là thỏi vàng hình heo nhỏ như năm trước.

Có lẽ là biết đêm nay sẽ nhận được tiền mừng tuổi, cho nên trước khi đến chính viện Từ Ngọc Tuyên đã bảo Kỷ ma ma ôm theo cả heo vàng mà năm ngoái Ôn Diệp tặng cho cậu bé đến chính viện cùng.

Bây giờ bên trong không chỉ để những thỏi vàng hình heo nhỏ tích góp lúc trước, mà cả ngân phiếu do Từ Quốc Công cho, thỏi vàng hình hạt dưa cùng với thỏi bạc đều bị cậu bé nhét hết vào trong.

Sau đó đêm nào cậu cũng ôm chúng nó đi ngủ, thế cho nên sáng nào Kỷ ma ma dọn dẹp cũng đều có thể giữ ra không ít thỏi vàng hình hạt dưa và thỏi bạc.

Chương 323

Cho đến hôm nay Ôn Diệp mới hiểu tại sao năm nào Lục Thị cũng tặng cho Từ Ngọc Tuyên thỏi vàng hình heo nhỏ, là vì ngày hôm nay trùng ngày với sinh nhật Từ Quốc Công.

Bởi vì ngày hôm đó thật ra cũng là ngày sinh nhật của thân mẫu cậu bé.

Vì để đúng với thời gian Từ Nguyệt Gia đón dâu cho nên sinh nhật của Từ Ngọc Tuyên đã bị lùi vài tháng, ngoài mặt thì còn vài ngày nữa cậu bé sẽ đón sinh nhật tròn ba tuổi, nhưng thực tế thì sinh nhật của cậu bé đúng ra là vào cuối hè.

Bởi vì khi thân mẫu cậu bé mang thai sức khỏe không tốt, cộng thêm cậu bé vừa sinh non vừa khó sinh, cho nên rốt cuộc là ba tuổi hay là ba tuổi rưỡi, khi nhìn vẫn không thể nào thấy được sự khác biệt quá lớn.

Có điều cho dù Từ Ngọc Tuyên có lớn thêm một tuổi thì vẫn không đủ sức ôm heo vàng vì nó càng ngày càng nặng hơn.

Cậu bé lắc qua lắc lại như người say rượu, tặng quà này trong đêm giao thừa vừa không ít vừa mang lại cảm giác vui mừng.

Giống như năm trước, mừng một Lục Thị và Từ Quốc Công về Định An Hầu phủ, Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia cũng vậy.

Sáng sớm mừng một Ôn Diệp ngồi xe về Ôn phủ, trong xe vẫn là gia đình ba người họ.

Được ra ngoài chơi làm Từ Ngọc Tuyên hưng phấn vô cùng, kết quả vừa lên kiệu đã thấy Ôn Diệp cứ mãi nhắm mắt lại, cậu bé khó hiểu nói: "Nương bị sao thế?"

Từ Nguyệt Gia cúi đầu liếc nàng một cái, sau đó chỉnh đầu nàng lên vai mình, nói: "Dem qua ngủ không ngon giấc."

Từ Ngọc Tuyên lại hỏi: "Vì sao ngủ không ngon ạ?"

Từ Nguyệt Gia không biến sắc, nói: "Ôn tập kiến thức."

Từ Ngọc Tuyên tò mò hét lên: "Nương cũng phải làm bài tập ạ?"

Từ Nguyệt Gia "ừ" một tiếng nói: "Nói nhỏ chút, đừng ảnh hưởng tới nương con nghỉ ngơi."

Từ Ngọc Tuyên vội che miệng gật đầu, quay lại chỗ ngồi, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, chỉ thỉnh thoảng bốc một miếng bánh ngọt ăn.

Xe ngựa chạy thẳng một đường đến Ôn phủ.

Đây không phải lần đầu tiên đến, năm nay Từ Ngọc Tuyên đã dần dĩ hơn năm trước rất nhiều, sau khi đọc sách thì cũng có thêm kiến thức, còn nhớ rõ Ôn gia vẫn có vài tiểu biểu ca, tiểu biểu muội.

Hai nhà của Ôn Lan và Ôn Tuệ cũng đến sớm hơn Ôn Diệp khoảng chừng nửa khắc.

Bốn nữ nhi về nhà cùng một lúc, còn có mười mấy ngoại tôn tử ngoại tôn nữ, Thẩm Thị bị tiếng ồn ào làm nhức hết cả đầu.

Cũng may mọi người đều là người thông minh, Thẩm Thị không giữ các nàng ở lại quá lâu, chỉ hỏi thăm vài câu cho có lệ, sau đó để mọi người tản đi.

Đã một thời gian rồi Ôn Ngọc Uyển chưa về nhà mẹ đẻ, lần này đứa bé nhỏ nhất cũng đã lớn hơn không ít, vì thế nàng ấy đã dẫn nó về cùng để Thẩm Thị nhìn mặt. Ôn Diệp là người rời khỏi chính viện cuối cùng, nàng nắm tay Từ Ngọc Tuyên đang nháy nhót rời đi.

Ôn Ngọc Uyển nhìn bóng lưng đầy đà khoan khoái của nàng, cảm thán với Thẩm Thị: "Khó trách bà bà con luôn nói Tứ muội là người rất may mắn."

Thẩm Thị nhấp một ngụm trà: "Cũng may bản thân nó biết tự tính toán cho mình."

Về mặt này Ôn Ngọc Uyển không tán thành lắm, chẳng qua bà bà nàng ấy đã nói vậy rồi, nàng ấy đâu thể nào phản bác được.

"Đúng rồi." Đột nhiên Ôn Ngọc Uyển nhớ tới một chuyện, hỏi: "Con nghe nói lúc trước mẫu thân có đi ngâm suối nước nóng ở Kinh Giao cùng Tứ muội."

Thẩm Thị liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, rồi nói: "Lại là bà bà của con nói?"

Ôn Ngọc Uyển mỉm cười: "Đúng là không có cái gì gạt được mẫu thân cả."

Thẩm Thị nói: "Có đi một chuyến, còn dẫn theo cả Tiểu Ngũ đi cùng."

Ôn Ngọc Uyển nói: "Con cũng có một thôn trang suối nước nóng, nếu mẫu thân muốn ngâm suối nước nóng có thể viết thư cho con bất cứ lúc nào."

Có điều lúc trước nàng ấy đã đưa bà bà đi một chuyến rồi.

Thẩm Thị nghe vậy thì nhìn nàng ấy với ánh mắt hiền từ, dịu dàng nói: "Con còn mấy đứa bé cần chăm sóc, đừng quá bận tâm đến ta, để bà bà con đỡ nghĩ nhiều."

Chương 324

Một nữ tử muốn sống tốt ở nhà phu quân, đây là một chuyện không dễ gì.

Ôn Ngọc Uyển có thể có được ngày hôm nay là nhờ biện pháp mà Thẩm Thị đã chỉ dẫn nàng ấy lúc trước.

Bắt đầu từ ngày Ôn Ngọc Uyển xuất giá, chỉ cần trong phạm vi tầm mắt của Vĩnh Thành Bá phu nhân, Ôn Ngọc Uyển sẽ không được phép thân thiết với Thẩm Thị hơn Vĩnh Thành bá phu nhân.

Vĩnh Thành Bá phu nhân là một người ưa sĩ diện, bà ấy thương Ôn Ngọc Uyển là thật, nhưng mà ở trong lòng bà ấy, chắc chắn sẽ mong mỗi nhi tức luôn đặt nhà chồng lên hàng đầu.

Thẩm Thị cũng không cảm thấy cách này có vấn đề gì, bà ấy chỉ mong nữ nhi có thể sống thuận lợi trôi chảy ở nhà chồng.

Nữ nhi do chính tay mình nuôi lớn có suy nghĩ gì làm sao Thẩm Thị không đoán ra được chứ: "Chỉ cần con sống ở phủ Bá Tước tốt thì mẫu tử chúng ta gặp mặt nhau ít đi vài lần cũng không sao."

Ôn Ngọc Uyển im lặng một lúc, rồi ngược mắt nói: "Mọi chuyện con đều nghe theo mẫu thân cả."

Thẩm Thị đưa tay xoa mái tóc của nàng ấy như khi nàng ấy còn nhỏ, nói: "Tứ muội của con nói nếu sau này ta muốn ngâm suối nước nóng, thì cứ đến làm phiền nàng."

Ôn Ngọc Uyển nghe vậy thì không nhin được mà bật cười, tuy nàng ấy không hiểu biết quá nhiều về đám muội muội ở nhà, nhưng cũng nhớ mang máng Ôn Diệp là người lười nhác nhất, sợ phiền phức nhất trong đám muội muội.

Có lẽ nguyên văn sẽ hơi khác một chút nhưng hiem khi thấy mẫu thân nói đùa với mình, Ôn Ngọc Uyển cảm thấy rất mới lạ.

*

Bên kia, sau khi Ôn Diệp giao Từ Ngọc Tuyên cho Từ Nguyệt Gia xong thì dẫn đám tỳ nữ về Khê Thúy Viện.

Thường Di Nương đã chờ từ sớm, Ôn Diệp không dẫn theo Từ Ngọc Tuyên là vì có chuyện muốn nói với di nương.

Đến chính đường của Khê Thúy Viện, Ôn Diệp tìm cơ để tiểu muội về phòng của nàng ấy trước.

Mười lăm phút sau, khi Thường Di Nương biết tin Ôn Diệp không định có con thì trợn tròn mắt.

Ôn Diệp đã đoán trước có rất nhiều trường hợp có thể xảy ra, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng không hề hốt hoảng, nói: "Di nương, con rất nghiêm túc trong chuyện này, di nương đừng khuyên con."

Trong mắt nàng tràn đầy kiên định.

Thường di nương sững sốt một lúc lâu, rồi mới cứng nhắc đáp lời: "Có phải là vì lúc ta sinh tiểu muội con đã dọa con sợ rồi không?"

Ôn Diệp lắc đầu: "Di nương nghĩ cái gì vậy, tính tình con thế nào người còn không hiểu rõ sao, con không muốn sinh vì sợ mang

thai khổ, sợ sinh con đau đớn, còn cả sợ chết nữa."

Thường di nương vừa nghe được chữ "chết" cuối cùng thì lập tức "xùy" một tiếng, nói: "Tết nhất, nhắc tới mấy chuyện xui xẻo làm chi."

Ôn Diệp: "Vậy di nương còn khuyên con sinh nữa không?"
Thường di nương lặng im một lúc lâu lâu, cuối cùng thở dài thườn thượt nói: "Cũng đành thôi, con đã không muốn sinh, di nương còn có thể ép con được sao?"

Ôn Diệp dừng lại một lúc, nàng hoàn toàn không ngờ rằng chuyện sẽ như thế này, không hề có dấu hiệu xảy ra cảnh tượng "nổi điên" như trong dự đoán của nàng.

Ngoại trừ trong ánh mắt bà ấy lộ ra thất vọng và tiếc nuối, nhưng biểu hiện của Thường di nương vẫn được coi là bình tĩnh.

Thường di nương thấy Đại nữ nhi nhìn chăm chăm mình với ánh mắt tò mò nghiên cứu, bỗng nhiên tức quá hóa cười: "Sao nào? Sợ di nương đổi ý à?"

Ôn Diệp: "Con nghĩ rằng di nương sẽ khuyên con vài câu."

Thường di nương lại nhìn nàng, nói: "Con chính là đứa bé mà ta mang thai mười tháng sinh ra, di nương biết mang thai khổ sở thế nào."

Tuy đến nay bà ấy vẫn không thể nào hiểu được những suy nghĩ kỳ quái trong đầu Đại nữ nhi, nhưng bà ấy không muốn tự tay đẩy nữ nhi của mình vào nguy hiểm.

Bà ấy biết mình không phải người thông minh, cho nên có nhiều chuyện bà ấy sẽ không nghĩ quá nhiều.

Nhưng bà ấy cũng hiểu rõ một đạo lý là có một vài chuyện không thể cưỡng cầu.

Nếu Đại nữ nhi không có con nhưng vẫn có thể sống tốt trong Quốc Công phủ thì bà ấy cần gì phải ép nàng làm chuyện nàng không muốn chứ.

Chương 325

Về mặt này, Thường di nương vẫn còn hơi tiếc nuối: "Chỉ tiếc số vải dệt mà ta tích góp cho hài tử tương lai của con."

Ôn Diệp cười nói: "Số vải dệt đó làm xiêm y cho tiểu muội đi, Quốc Công phu nhân đối xử với con rất tốt, bây giờ trong nhà kho của nữ nhi vải vóc loại tốt đang chất thành từng chồng, mặc không xuể kìa."

Thường di nương lại nói: "Lòng ta hiểu rõ mà."

Sau khi đi ra khỏi Khê Thúy Viện, Ôn Diệp đi được nửa đường mới nhớ ra quên tặng quà sinh nhật sớm cho tiểu muội, nàng nhanh chóng quay ngược trở lại.

Trong Khê Thúy Viện, Thường di nương đang thương lượng với tiểu nữ nhi: "Bạc mà di nương để dành sau này vẫn phải để lại cho Tú tỷ của con một nửa, con đừng vì thế mà xa cách với Tú tỷ con nhé."

Ôn Nhiên không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì, nàng ấy hỏi: "Tú tỷ có nổi khổ tâm gì sao? Con còn không ít này, di nương cầm hết đi cũng được."

Khoản tiền nàng ấy được ban thưởng lúc trước chỉ mới tiêu một khoản nhỏ, hiện giờ còn dư lại rất nhiều.

Thường di nương vui mừng cười nói: "Của con thì con tự giữ kỹ đi, phần của Tú tỷ con để di nương từ từ tích góp là đủ rồi."

Ôn Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: "Ngày mai phụ thân sẽ kiểm tra bài tập của con, con sẽ tranh thủ thể hiện thật tốt để phụ thân vui mừng, chắc chắn người sẽ móc bạc cho con."

Từ sau khi tiến cung nàng ấy đã rất ít có cơ hội moi tiền từ chỗ phụ thân, xem ra lần này phải ra sức gom một lần mới được.

Ôn Diệp đứng ở cuối hành lang, bỗng nhiên trong lòng nàng ngổn ngang cảm xúc.

Cuối cùng nàng không đi vào làm phiền họ.

Sống trên đời khó vẹn toàn cả đôi đường, nếu làm thế thì có thể khiến họ an tâm một chút, vậy không sao cả.

Ôn Diệp đứng bên ngoài phòng một lát, chờ đến khi hai nương con trong phòng thương lượng xong mới cất bước đi vào.

Trước lúc Thường di nương thương lượng chuyện này với Ôn Nhiên, bà ấy đã cho người hầu trong viện rời đi nơi khác.

Thấy Ôn Diệp bỗng im hơi lặng tiếng quay ngược trở về, Thường di nương thấy hơi ngạc nhiên, hỏi: "Đánh rơi đồ sao?"

"Cũng tương tự như đánh rơi." Ôn Diệp bình tĩnh nói rồi lấy cái hộp trong tay ra: "Tặng tiểu muội."

Sau khi Thường di nương nhìn thấy cái hộp không nhỏ, nói: "Cái này tốn bao nhiêu bạc?"

Ôn Diệp đặt hộp xuống rồi nói: "Không tốn nhiều lắm đâu."

Vẻ mặt Thường di nương ngập tràn không tin.

Ôn Nhiên cũng vậy, nàng ấy nói: "Tứ tử, bảy tám tượng khỉ bằng vàng tỷ tặng ta năm trước vẫn còn đó, ta và di nương không

thiếu tiền tiêu đâu."

Cho dù ngày nào đó thiếu thật thì chỉ cần nàng ấy dụng công đọc sách sẽ luôn có cơ hội kiếm lại được.

Dù sao thì cũng không thể lãng phí công sức học tập được.

Ôn Diệp và Thường di nương cũng không biết rằng Ôn Nhiên đã tìm được một con đường mưu sinh.

Ôn Diệp đành phải giải thích: "Không phải là món đồ gì quý giá thật đó, là ta tự tay làm một ít đồ ăn và đồ chơi thú vị, không đáng bao nhiêu đâu."

Là nương con và tỳ muội nhiều năm, sao Ôn Diệp không hiểu hai người trước mặt nàng cho được chứ.

Nếu như năm nào nàng cũng tặng họ những món quà quá quý giá thì chỉ sẽ khiến họ thêm bất an, năm ngoái nàng vừa vung tay một cái đã vô cùng xa hoa, ngoại trừ muốn để họ có cuộc sống tốt hơn ra thì còn muốn để họ biết bản thân nàng sống ở Quốc Công phủ thuận buồm xuôi gió.

"Thức ăn?" Ôn Nhiên động lòng, nói: "Là món gì thế?"

Tuy rằng trước khi Ôn Diệp xuất giá đã để lại thực đơn, khi Ôn Nhiên muốn ăn Thường di nương sẽ ra lệnh phòng bếp nhỏ làm cho nàng ấy ăn, nhưng không biết tại sao nó không bao giờ còn hương vị như khi Ôn Diệp ở nhà.

"Muội ném thử sẽ biết." Ôn Diệp làm theo khẩu vị của hai người.

Mùa đông đồ ăn không dễ bị hỏng, mang đến phòng bếp nhỏ hâm nóng lại thì hương vị vẫn như bình thường.

Ôn Diệp lại ở Khê Thúy Viện thêm một lúc nữa, ăn cùng di

nương và Ôn Nhiên mấy miếng điểm tâm xong rồi mới thật sự rời đi.

Chương 326

Năm nay có Ôn Diệp chuẩn bị sẵn đa dạng các món tẩm bổ, còn cả những câu chuyện hài mà không biết nàng vợ vét từ đâu.

Nên tuy Lục Thị có bận thì sức khỏe và tinh thần vẫn không cảm thấy quá mệt mỏi nặng nề như trước kia.

Mỗi khi xã giao xong, thứ đọng lại trong nàng ấy không chỉ có mệt mà còn là một chút trông chờ "không biết đêm nay đệ muội sẽ mang đến bất ngờ nào nữa".

Chớp mắt đã đến mười sáu tháng giêng.

Những ngày bận rộn nhất đã trôi qua, hôm nay Lục Thị ăn món bồi bổ cuối cùng, không biết có phải là do bồi bổ quá mức hay không mà Lục Thị phát hiện gần đây khi nàng ấy mặc y phục thì phần eo hơi chật một chút.

Triều đại Đại Tấn có phong tục mười sáu tháng giêng khai triều, Từ Quốc Công và Từ Nguyệt Gia đều đi thượng triều.

Mà sau giờ Ngọ ngày hôm qua Từ Cảnh Dung và con thứ của cô mẫu đã cùng quay trở về học viện.

Mà mới mừng sáu Thân Đình Hiên đã dọn ve căn nhà mà Đại cô mẫu đã mua trong đợt về Thịnh Kinh năm trước.

Cho nên trên bàn cơm hôm nay chỉ có bốn người.

Lục Thị liếc mắt nhìn tiểu nhi tử đang vui đầu ăn canh, giọng

điệu pha chút mới lạ: "Trước giờ chưa từng thấy con thích ăn canh đắng như vậy."

Từ Cảnh Lâm ngẩng đầu nói: "Canh này khi ăn có chút vị thịt."

Lục Thị nghe vậy thì cúi đầu nếm thử, đúng là thế thật.

Nàng ấy nhìn về phía Ôn Diệp nói: "Hay là thực đơn gia yến lần tới giao cho muội nhé?"

Ôn Diệp vội lắc đầu từ chối: "Tẩu tẩu à, chuyện này phải để người có chuyên môn làm, chút trò mèo của ta sao có thể gồng gánh nổi trọng trách tổ chức tiệc cơ chứ""

"Với lại những món bồi bổ này đều là do ta đặt làm để tẩu tẩu bồi bổ sức khỏe, tẩu tẩu nở lòng để chúng nó đi "phục vụ" người ngoài sao?"

Lục Thị cảm thấy cạn lời: "Muội đó muội đó, càng ngày càng nói chuyện không có chút phép tắc nào."

"Không đúng đắn." Giọng điệu pha theo chút dung túng.

Tuy rằng Lục Thị trách mắng như vậy nhưng cuối cùng vẫn không nhắc đến chuyện thực đơn gia yến.

*

Bên kia, sau khi hạ triều, Từ Quốc Công không hồi phủ ngay mà đặc biệt đứng ở ngoài cung chờ Từ Nguyệt Gia.

Từ Nguyệt Gia đi ra khỏi cung, nhìn thấy Từ Quốc Công còn chưa về, đi lên chào hỏi: "Huynh trưởng."

Từ Quốc Công nói: "Mau lên kiệu đi."

Sau khi Từ Nguyệt Gia vào thùng xe, Từ Quốc Công đã nóng lòng nói: "Huynh trưởng muốn nhờ đệ giúp đỡ một chút." "Giúp chuyện gì?"

"Chẳng phải sinh nhật Đại tẩu của đệ sắp tới rồi sao." Từ Quốc Công hơi lúng túng, nói: "Sau khi đệ về có thể thay mặt huynh trưởng nói bóng nói gió hỏi đệ muội xem năm nay nàng sẽ chuẩn bị cái gì mừng sinh nhật tẩu tẩu đệ không?"

Từ Nguyệt Gia nghe xong thì không lập tức đồng ý ngay.

Hắn hỏi: "Năm nay huynh trưởng chuẩn bị cái gì?"

Từ Quốc Công nói cho hắn nghe suy nghĩ và ý định của mình: "Ta muốn đích thân làm điểm tâm cho Đại tẩu của đệ."

Gần đây y đã bắt đầu học, nhưng mà tiến độ có hơi chậm.

Còn về chuyện Từ Nguyệt Gia có để lộ bí mật hay không thì Từ Quốc Công không lo lắng quá, hắn không phải người như vậy.

Từ Nguyệt Gia gật đầu: "Đệ đã biết rồi."

Từ Quốc Công cho rằng hắn đã đồng ý rồi cho nên phần khởi nói: "Quả nhiên là Nhị đệ tốt của ta."

Gần đây Ôn Diệp cũng giống như Từ Quốc Công, cũng đang chuẩn bị lễ mừng sinh nhật cho Lục Thị.

Cao đắp mặt lần trước cân nhắc có hiệu quả không tệ, Ôn Diệp định làm hai lọ bản cải tiến phù hợp với Lục Thị hơn, ngoại trừ cao đắp mặt nạ ra nàng còn chuẩn bị cao dưỡng tóc và cao dưỡng da.

Lúc Từ Nguyệt Gia trở lại Tây viện thì Ôn Diệp đang chỉ huy Từ Ngọc Tuyên nói: "Bé tiên ốc, đi lấy cái muống lại đây cho nường

đi."

Từ Ngọc Tuyên vừa nghe nàng nói đã lập tức chạy đến cái bàn nhỏ bày đầy chai lọ bình vại muống.

Cậu bé khom bụng nhỏ nhìn đồng muống to nhỏ không đồng đều, quay đầu hỏi: "Nương ơi, nương cần cái dài ơ là dài hay ngắn ngắn ạ?"

Ôn Diệp ngồi bên cạnh bàn, cúi đầu đảo cái gì đó trong cối thuốc, nói: "Dài một chút."

Chương 327

Chuyện này không cần Từ Ngọc Tuyên chạy tới chạy lui nhưng có vẻ như cậu bé rất thích thú.

Chỉ cần cậu bé không quậy phá thêm phiền, hầu như Ôn Diệp đều chiều ý cậu bé.

Cậu nhóc Từ Ngọc Tuyên này, bây giờ ngoại trừ đôi chân ngắn nên chạy hơi chậm một chút ra thì mọi chuyện đều làm được cả.

Ôn Diệp "sai vật" rất hài lòng, coi cậu bé như là như là một bé tiên ốc.

Từ Ngọc Tuyên cầm cái muỗng dài quay người chạy về chỗ nàng, vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đứng ngoài cửa, há miệng gọi: "Phụ thân!"

Ôn Diệp nghe vậy quay đầu lại, sau đó cố tình cười cợt nói một câu: "Tiên ốc lớn đã về à?"

Từ Nguyệt Gia: "..."

Từ Ngọc Tuyên khó hiểu: "Phụ thân cũng là tiên ốc ạ?"

Ôn Diệp quay đầu nhìn cậu bé, nói: "Đúng vậy."

Từ Ngọc Tuyên lại hỏi: "Vậy phụ thân cũng phải lấy muỗng cho nường sao?"

Ôn Diệp nghiêm túc nói nhăng nói cuội: "Có một mình con là

được rồi, phụ thân con phụ trách những việc khác."

Ánh mắt Từ Nguyệt Gia nhìn nàng thoáng dao động.

Ôn Diệp quay đầu lại, chỉ cái ghế gần mình, nói: "Lang quân ngồi đi."

Từ Nguyệt Gia ngồi xuống, sau khi nhìn thoáng qua cối thuốc trong tay nàng thì hỏi: "Nàng đang làm cái gì vậy?"

Ôn Diệp trả lời: "Chàng đoán xem."

Từ Ngọc Tuyên cũng học theo, nói: "Phu thân đoán đi."

Từ Nguyệt Gia ngửi mùi thuốc thanh mát tỏa ra trong cối thuốc, hình như có hơi quen.

Hắn im lặng cố nhớ lại một chút, cuối cùng nhớ ra, nói: ""Đắp mặt?"

Ôn Diệp đáp lời: "Không khác mấy."

Bé tiên ốc bên cạnh lại nói thêm lần nữa: "Nương còn cần cái gì để Tuyên Nhi đi lấy."

Có vẻ như Từ Ngọc Tuyên thích "trò chơi" này, Ôn Diệp thuận miệng nói: "Nương đói bụng, muốn ăn bánh táo."

Đôi mắt Từ Ngọc Tuyên sáng lên, cậu bé cũng muốn ăn.

Vì thế lúc này Từ Ngọc Tuyên càng tích cực hơn, quay người chạy ra khỏi phòng.

Dáng vẻ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, nhắm thẳng mục tiêu, chạy xuống phòng bếp nhỏ.

Không cần Ôn Diệp nhắc nhở, Nhẫn Đông thường ngày chăm sóc Từ Ngọc Tuyên cũng nhanh chóng đi theo cậu bé.

Sau khi Từ Ngọc Tuyên đi rồi, Ôn Diệp thấy Từ Nguyệt Gia nhìn chăm chăm vào mình, thì cất tiếng hỏi: "Lang quân có việc gì sao?"

Lúc này Từ Nguyệt Gia mới nhớ ra chuyện Từ Quốc Công nhờ mình giúp đỡ, vì thế "ừm" một tiếng. Ôn Diệp: "Có chuyện gì thế?"

Từ Nguyệt Gia thẳng thắn thuật lại: "Hôm nay sau khi hạ triều, huynh trưởng đến tìm ta, hy vọng ta giúp huynh ấy thám thính năm nay nàng tặng quà sinh nhật gì cho Đại tẩu."

Ôn Diệp ngừng tay lại, hỏi: "Vậy lang quân có hỏi đại ca chuẩn bị tặng cái gì không?"

Từ Nguyệt Gia gật đầu: "Có hỏi."

Ôn Diệp lập tức hỏi lại ngay: "Là cái gì?"

Từ Nguyệt Gia dừng một chút, không trả lời nàng ngay.

Ôn Diệp thấy phản ứng của hần thì đã biết ngay chắc chắn là Từ Quốc Công dặn dò hần không được nói với nàng rồi.

Nhưng nàng vẫn hỏi thêm một câu: "Không thể nói cho ta sao?"

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Nàng nói trước đi."

Ôn Diệp lắc đầu: "Vậy không được."

Từ Nguyệt Gia im lặng một lúc rồi nói: "Vậy ta cũng không nói."

Ôn Diệp nghe thế thì hơi nhướn mày: "Lang quân sẽ nói thôi."

Từ Nguyệt Gia: "... Ta là người giữ chữ tín."

Nhưng khi màn đêm buông xuống, bên trong phòng thấp thoáng cảnh xuân triển miên hết lần này đến lần khác.

Hôm sau, Từ Quốc Công đã đặc biệt đi đến trước cửa thư phòng ở tiền viện chờ đợi, vừa thấy bóng dáng của Từ Nguyệt Gia đã nóng lòng đi lên dò hỏi: "Đã thăm dò được chưa?"

Câu trả lời của Từ Nguyệt Gia làm Từ Quốc Công rất thất vọng: "Chưa."

Có điều Từ Quốc Công vẫn không từ bỏ, y tiếp tục nói: "Vậy đệ thử lại đi."

Từ Nguyệt Gia không từ chối cũng không đồng ý, mà hỏi ngược lại: "Huynh trưởng không có lòng tin vào quả sinh nhật mà bản thân tự chuẩn bị sao?"

Từ Quốc Công nghe vậy thì lập tức phản bác: "Ai nói vậy chứ! Món ta học chính là bánh cuộn kim ngân mà Đại tẩu đệ thích ăn nhất."

Đã hỏi được thứ mình cần, Từ Nguyệt Gia mới cho Từ Quốc Công một câu trả lời chuẩn xác: "Đêm mai ta sẽ hỏi lại giúp huynh."

Từ Quốc Công vẫn chưa phát hiện ra điều lạ trong lời nói của hẳn, vì thế vẫn trông mong mà nói: "Được, được!"

Chương 328

Chờ thêm một ngày, Từ Quốc Công lại đi tìm Từ Nguyệt Gia hỏi: "Hôm qua đã thám thính ra chưa?"

Từ Nguyệt Gia mới vừa bị "đuổi ra" khỏi Tây viện mím môi nói: "Bị phát hiện rồi."

Ngoài miệng thì Từ Quốc Công thở dài: "Ôi chao..."

Nhưng trong lòng mắng thầm: Chỉ được mỗi cái mã ngoài.

Để Từ Quốc Công cất lời trước, sau đó Từ Nguyệt Gia lại nói thêm lần nữa: "Huynh trưởng đừng vội, chờ hai ngày nữa ta lại hỏi thử giúp huynh."

Từ Quốc Công đã hơi nghi ngờ: "Nhị đệ, rốt cuộc lúc trước đệ có thử không đấy?"

Từ Nguyệt Gia: "Đương nhiên có rồi."

Từ Quốc Công nhớ lại nụ cười ngập tràn trên khuôn mặt mỗi khi phu nhân nhà mình nhắc đến đệ muội, tạm gác nghi ngờ.

Đúng là người này rất có bản lĩnh mê hoặc lòng người.

Từ Quốc Công quyết định cho Từ Nguyệt Gia thêm một cơ hội nữa: "Nhị đệ, thời gian không đợi ai đâu."

Từ Nguyệt Gia: "Huynh trưởng vẫn nên kiên nhẫn hơn một chút mới được."

Cùng lúc đó, trong Tây viện.

Đào Chi đang giúp đỡ Ôn Diệp ủ thuốc, nói: "Phu nhân, tại sao vừa rồi người không cho lang quân đi vào?"

Ôn Diệp rũ mắt, tập trung công việc trong tay, thuận miệng đáp: "Chàng vào sẽ làm ảnh hưởng tới chuyện này."

Đào Chi không rõ: "Dạ?"

Ôn Diệp ngẩng đầu liếc nàng ấy một cái, nói ra lý do đơn giản nhất: "Lang quân thay Đại ca đến đây thăm thính năm nay ta sẽ tặng quà sinh nhật gì cho tàu tàu, nếu để chàng nhìn thấy những cái này chẳng phải là ngạc nhiên và bất ngờ ta dành tặng cho tàu tàu mất sạch sao?"

Ít nhiều gì nàng vẫn luôn giữ ý chí kiên định, cho dù bị sắc đẹp làm cho mê muội nhưng vẫn quyết không nói cho Từ Nguyệt Gia biết rốt cuộc nàng tặng gì.

Qua thêm hai ngày nữa.

Đêm đó, Ôn Diệp đang dùng khăn thấm nước ấm lau đi lớp mặt nạ đắp trên mặt.

Từ Nguyệt Gia không quên thực hiện lời hứa, hần đi đến trước gương trang điểm, hỏi: "Nàng chuẩn bị quà sinh nhật gì để tặng cho Đại tẩu?"

Lời kịch giống y như đúc, đến giọng điệu cũng không hề thay đổi.

Chẳng khác gì buổi tối hai ngày trước cả.

Ôn Diệp cũng thuận thực trả lời: "Nói cho lang quân biết thì

không còn gì là ngạc nhiên bất ngờ nữa."

Từ Nguyệt Gia: "Thật sự không thể nói sao?"

Ôn Diệp lắc đầu: "Không thể." Ôn Diệp dùng lòng bàn tay xoa khuôn mặt của mình, nghĩ thầm, thật là mềm mượt.

Từ Nguyệt Gia: "Được, ta biết rồi."

Quy trình "thực hiện lời hứa" giai đoạn đầu tiên đã kết thúc.

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Ta đi rửa mặt."

Bắt đầu giai đoạn thứ hai.

Ôn Diệp: "..."

Lại muốn sa đoạ.

Thỉnh thoảng Ôn Diệp cảm thấy ở một vài mặt nào đó Từ Nguyệt Gia rất giống nàng, ví dụ như đều thích phần không thể "miêu tả" nằm phía sau quy trình.

Có điều là rất cuộc... Từ Nguyệt Gia học cái thủ đoạn "Bốn không" này ở đâu vậy?

Nhưng nói gì chẳng nữa thì nàng vẫn rất thích.

*

Từ giờ tới ngày sinh nhật Lục Thị không còn mấy ngày nữa, nhưng những gì Từ Quốc Công moi được từ chỗ Từ Nguyệt Gia chỉ có hai chữ: Bí mật.

Dù có là người ngu ngốc đến mức nào cũng phải phát hiện ra.

Từ Quốc Công thấy hơi đau lòng, y đối xử với đệ đệ chân thành như vậy, thế mà hắn lại lừa dối y.

Sau khi Lục Thị biết được toàn bộ chân tướng thì cười nói: "Không ngờ Nhị đệ lại biết nói đùa với Quốc Công gia?"

Từ Quốc Công sửa lời nàng ấy lại cho đúng: "Đây không phải nói đùa, mà là lừa gạt."

May mắn y không hoàn toàn trông cậy vào Nhị đệ, ngoại trừ bánh cuộn kim ngân ra y còn học thêm hai món khác.

Lục Thị không thèm quan tâm, nói: "Điều này chứng tỏ tình cảm giữa Nhị đệ và Diệp Nương càng ngày càng sâu đậm."

Từ Quốc Công không hiểu: "Còn có thể giải thích như vậy sao?"

Lục Thị gật đầu: "Đương nhiên."

Từ Quốc Công bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, nói: "Vậy có phải chúng ta cũng nên lừa Nhị đệ hoặc đệ muội một phen không?"

Lục Thị trợn hai mắt nhìn y: "Vào những lúc thế này, chàng góp vui thêm làm gì."

Từ Quốc Công thấy hơi mất mát: "Ôi..."

Sinh nhật năm nay của Lục Thị không khác với trước kia lắm, mời những người bạn có quan hệ tốt qua phủ tុ tập.

Sáng sớm ngày sinh nhật Ôn Diệp đã đến chính viện một chuyến.

Khi nàng biết được từ chỗ Từ Nguyệt Gia rằng năm nay Từ Quốc Công cố tình học làm điểm tâm cho Lục Thị, Ôn Diệp đã từ bỏ kế hoạch làm bánh bông lan.

Chương 329

Nàng không muốn vì mình mà khiến cho tình cảm giữa Lục Thị và Từ Quốc Công "tan vỡ".

Làm người phải chừa đường lui, để sau này còn có thể nhìn mặt nhau.

Cho dù Ôn Diệp khiêm tốn nhưng cao gấp mặt và cao dưỡng da do nàng đích thân điều chế vẫn được rất nhiều vị bằng hữu của Lục Thị yêu thích.

Không phải vì họ thiếu những cái này, mà đồ dưỡng da, chỉ cần trong tay có chút bạc là các phu nhân sẽ đặt mua ngay, thứ họ hâm mộ chính là tình cảm giữa Lục Thị và Ôn Diệp.

Chỉ mỗi hướng dẫn cách dùng và những việc cần chú ý thôi mà nàng đã viết vài trang giấy, có thể thấy nàng thật lòng điều chế một bộ dưỡng da để tặng tấu tấu của mình.

Ngày hôm nay, Lục Thị trải qua vô cùng vui vẻ.

Đến chạng vạng, sau khi Lục Thị lục tục tiễn các bằng hữu về, còn mình quay về chính viện.

Từ Quốc Công đã có mặt, trên bàn còn đặt một cái hộp.

Lục Thị nhướng mày, tâm trạng vui vẻ đi qua hỏi: "Trang sức sao? Mở ra xem thử nào."

Từ Quốc Công: "Không phải."

"Nàng đoán lại đi." Giọng điệu nói chuyện tựa như còn pha thêm chút kiêu ngạo.

Lục Thị ngạc nhiên: "Thế mà không phải sao?"

Từ Quốc Công đưa tay mở cái hộp ra: "Là bánh ngọt!"

Lục Thị bừng tỉnh nói: "Chẳng trách hôm nay Cảnh Lâm không thấy đâu, thì ra là chàng giành quà của nó rồi?"

Từ Quốc Công tự bào chữa cho bản thân: "Cảnh Lâm làm sao, tất cả những cái này đều là bánh ngọt cho ta đích thân làm."

Lục Thị liếc mắt nhìn mấy món bánh ngọt một lúc, rồi nói: "Sao ta lại thấy hình thức giống như là điểm tâm ở Ngọc Phương Viên vậy?"

Từ Quốc Công xấu hổ ho khụ một tiếng, nói: "Ta đến Ngọc Phương Viên học, không phải nàng thích điểm tâm ở đó sao."

Thấy Lục Thị không có chút bất ngờ và ngạc nhiên nào, Từ Quốc Công thấy hơi mất mát.

Lục Thị giả vờ như không phát hiện ra, nói: "Buổi tối ta không bao giờ ăn món ngọt, Quốc Công gia đã quên rồi à?"

Từ Quốc Công hối hận không thôi, không ngờ y lại quên thói quen của nàng.

Lục Thị lẳng lẳng nhìn hắn một lúc lâu, rồi bỗng nhiên cười nói: "Chàng chọn giúp ta một miếng đi."

Từ Quốc Công đã lập tức hồi phục, trở nên phấn khởi giới thiệu cho Lục Thị: "Cái này là bánh cuộn Kim Ngân, là món ta giỏi nhất!"

Nếu như con người cũng có một cái đuôi như động vật thì chắc hẳn lúc này cái đuôi phía sau Từ Quốc Công đã ngẩng cao lên, lắc trái lắc phải rồi....

Hôm sau.

Sau khi Ôn Diệp đến chính viện dùng bữa trở về đã cảm thán nói: "Lang quân, ta đúng là một người tốt mà."

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Từ Nguyệt Gia, Ôn Diệp vẫn mặt dày mày dạn nói tiếp: "Nếu không phải ta kiên trì không nói cho lang quân biết rốt cuộc ta sẽ tặng quà gì cho tẩu tẩu, thì chưa chắc Đại ca có thể làm ra món điểm tâm ngon như vậy."

Trên bàn ăn hôm nay, rõ ràng nàng đã cảm nhận được bầu không khí khác với mọi ngày giữa Lục Thị và Từ Quốc Công.

Nếu như lúc trước nàng không kiên định để vượt qua cám dỗ, khiến Từ Quốc Công dốc lòng học tập thì sao ngày hôm qua có thể thuận lợi như vậy.

Sau khi nghe Ôn Diệp nói hươu nói vượn xong, Từ Nguyệt Gia khẽ gật đầu: "Đúng là như thế thật."

Những lời này của Ôn Diệp đã dẫn đường soi sáng cho Từ Nguyệt Gia.

Mỗi khi Từ Quốc Công tới tìm hần "tính số", hần cũng nói giống hệt như vậy: "Nếu ngày đó ta thám thính ra thì huynh trưởng còn kiên trì học làm điểm tâm nữa không?"

Từ Quốc Công bật thốt theo bản năng: "Sẽ không."

Từ Nguyệt Gia: "Cho nên, huynh trưởng cần phải cảm ơn ta thật tốt, đây mới là lẽ đương nhiên."

Từ Quốc Công: "... Ta cảm ơn nhé, bộ tướng y bị ngu chắc?

*

Trước khi đến mùa hè, Từ Nguyệt Gia lại sắp xếp thêm một tiết học võ cho Từ Ngọc Tuyên.

Đầu tiên học nền tảng trước.

Từ Ngọc Tuyên được Lục Thị nuôi dưỡng rất tốt, không hề nhìn ra cậu bé là đứa trẻ sinh non.

Lúc trước vì để giữ cậu bé mà Từ Minh Nguyệt đã uống không ít thuốc an thai, là thuốc thì sẽ có mấy phần độc nhưng mấy năm nay số lần Từ Ngọc Tuyên đổ bệnh là rất ít, nếu không có Lục Thị cẩn thận chăm sóc, sợ rằng cậu bé sẽ giống như phụ thân Từ Nguyệt Gia của mình, chỉ học được chút chiêu thức mèo cào.

Chương 330

Tiết học võ được sắp xếp vào buổi sáng.

Như vậy sau một thời gian luyện tập, mỗi ngày Từ Ngọc Tuyên đều phấn khởi vùng nắm đấm chạy quanh sân.

Chiêu thức còn chưa ra sao như trên khuôn mặt nhỏ của cậu bé vẫn rất nghiêm túc.

Khi cậu bé cảm thấy mình tập nhuần nhuyễn rồi thì không quên chạy tới chỗ Ôn Diệp thể hiện.

Một hôm trời trong nắng đẹp, cậu bé nói muốn biểu diễn cho Ôn Diệp xem.

Ôn Diệp không quan tâm đến tình hình học võ của cậu bé lắm, nên quay đầu hỏi Kỷ ma ma: "Tuyên Nhi có năng khiếu học võ sao?"

Kỷ ma ma "âm ừ" mất một hồi lâu, nét mặt đầy cân nhắc, như thể không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Ôn Diệp: "Thôi được rồi, ma ma không cần nói nữa, ta đã hiểu rồi."

Kỷ ma ma thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nhị phu nhân có thể hiểu thì tốt."

Bầu trời trong xanh không một gợn mây trắng, Ôn Diệp ngồi trên xích đu nhẹ nhàng đong đưa mới có thể cảm nhận được

một chút gió thổi qua.

Nàng nhìn về phía Từ Ngọc Tuyên đang bị Nhẫn Đông cản dưới hành lang: "Đừng ra ngoài sân, cứ đứng dưới hành lang biểu diễn một đoạn cho nương xem đi."

Nếu không cho thằng nhãi con này biểu diễn một đoạn e rằng cậu bé sẽ không chịu yên.

Từ Ngọc Tuyên vung vang tránh ra khỏi lòng ngực Nhẫn Đông, chạy hai bước về phía trước, nhặt thanh kiếm gỗ của mình lên, đứng cách Ôn Diệp một mét rồi vung thanh kiếm gỗ trong tay lên, bắt đầu bày ra tư thế rồi nói: "Nương, con bắt đầu nhé!"

Ôn Diệp phe phẩy cái quạt: "Um ừm" có lệ: "Nương đang xem này."

Mới luyện hơn nửa tháng, làm gì nắm được chiêu thức nào, Ôn Diệp thưởng thức một lúc rồi phát hiện ra thằng nhãi ranh này đang khoa tay múa chân lung tung.

Sau khi kết thúc còn ưỡn ngực hất cằm đi đến trước mặt nàng hỏi: "Nương ơi, Tuyên Nhi giỏi không?"

Ôn Diệp tự ngẫm một lúc đến tận khi cậu bé sắp chờ không nổi rồi mới nói: "Không tệ."

Không tệ chính là tốt.

Từ Ngọc Tuyên lập tức vui vẻ cười hì hì.

Sau khi nhận được lời khen ngợi, cậu bé ném phăng thanh kiếm gỗ đi, chạy khắp trong sân.

Chưa được bao lâu đã đụng phải Từ Nguyệt Gia được ngày hưu mộc nên ở trong thư phòng tiền viện xử lý công vụ xong mới đi

đến.

Từ Ngọc Tuyên xoa cái mũi nhỏ bị đâm suýt thì méo lệch, ngẩng đầu nhìn hấn rồi gọi to: "Phụ thân."

Từ Nguyệt Gia đỡ cậu bé đứng dậy: "Đang làm gì thế?"

Từ Ngọc Tuyên vui mừng trả lời: "Con luyện kiếm cho nương xem, nương khen con!"

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, ngược mắt nhìn về phía nữ nhân đang nhàn nhã ngồi dưới hành lang thưởng thức thanh kiếm gỗ đã bị Từ Ngọc Tuyên "ném" lại. Từ Nguyệt Gia nắm tay Từ Ngọc Tuyên đi vào trong hành lang.

Ôn Diệp nhìn thấy hấn thì nói: "Lang quân, ăn trái cây không?"

Nàng chỉ lên trên bàn.

Từ Nguyệt Gia: "Không ăn."

Sau đó lại nói: "Ta vào nhà một chuyến."

Ôn Diệp không rõ nguyên do, vào nhà thì vào nhà thôi, còn đặc biệt nói riêng với nàng làm gì chứ.

Một lát sau, Từ Nguyệt Gia cầm thanh trường kiếm đã lâu không dùng đi ra.

Sau khi Ôn Diệp nhìn thấy, hỏi: "Lang quân, đây là?"

Từ Nguyệt Gia thản nhiên nói: "Đã lâu chưa luyện, thấy hơi cứng tay, hôm nay rảnh rồi không có việc gì thì muốn tìm lại chút cảm giác."

Hai mắt Ôn Diệp lập tức sáng rõ, nói: "Vậy ta muốn xem thử."

Từ Nguyệt Gia nhắc thanh trường kiếm đi vào trong viện.

Từ Ngọc Tuyên thấy vậy cũng khẽ đi lại gần, hai phụ tử đứng cách nhau một khoảng.

Một người tay cầm kiếm, một người tay không.

Ôn Diệp nhìn cảnh tượng này thì không nhịn được mà cười nói: "Đây là muốn phụ tử tỷ thí đấy à?"

Từ Ngọc Tuyên gật đầu cái rụp: "Dạ"

Giọng điệu Từ Nguyệt Gia thoang thoảng như mây gió: "Tiện tay luyện một chút thôi."

Ôn Diệp: "Được, vậy ta làm trọng tài."

Một lát sau trận múa kiếm bắt đầu, giống như trên mặt hồ yên tĩnh có một làn gió thổi qua khiến mặt nước lăn tăn.

Nếu Ôn Diệp là người hiểu võ chắc chắn có thể thấy trong mỗi một chiêu thức của Từ Nguyệt Gia đều có rất nhiều sơ hở.

Nhưng nàng không hiểu.

Lúc này trong mắt nàng chỉ có thể phân rõ xấu đẹp.

Khuôn mặt lạnh lùng như trăng kết hợp với từng chiêu kiếm nhẹ nhàng như gió.

Đúng là đẹp đến nao lòng.

Chương 331

Mắt thấy ánh mắt mẫu thân sắp bị phụ thân thu hút, Từ Ngọc Tuyên nóng nảy dùng hết sức từ lúc bú sữa vung một quyền, ý đồ dùng âm thanh gọi Ôn Diệp: "Nương! Nhìn con này!"

Sau khi nghe thấy tiếng gọi âm ỹ của Từ Ngọc Tuyên, Ôn Diệp bớt thời giờ liếc mắt nhìn cậu bé một cái.

Tuy rằng nàng thừa nhận Từ Ngọc Tuyên rất đáng yêu, nhưng nàng thích mỹ nam tuần tú hơn.

Một bộ kiếm hoa và quyền pháp kết thúc, phần cổ y phục của hai phụ tử đã sam màu, trên thái dương lâm tấm mồ hôi.

Từ Ngọc Tuyên thở phà phò chạy đến trước mặt Ôn Diệp, nhưng Ôn Diệp lại vươn ngón trỏ chọt lên lông ngực cậu bé: "Cứ đứng tạm ở đó đã."

Từ Ngọc Tuyên khó hiểu: "Mẫu thân?"

Ôn Diệp: "Nương đã cho người đi chuẩn bị nước ấm, cái cơ thể đầy mồ hôi của con phải được tắm rửa kỹ càng."

Từ Ngọc Tuyên nghe ra Ôn Diệp đang chê mình, cậu bé cúi đầu ngửi bản thân: "Không thối mà!"

Ôn Diệp bình tĩnh nói: "Không thối cũng phải tắm, nếu không chờ tới tối con sẽ thối rình cho coi."

Từ Ngọc Tuyên "Hu một tiếng, rồi nói: "Vậy phụ thân cũng phải

tắm, phụ thân lớn hơn Tuyên Nhi càng thối hơn!"

Sau khi nói xong Từ Ngọc Tuyên quay đầu đi tìm bóng dáng phụ thân, rồi đột nhiên ồ lên một tiếng: "Phụ thân đâu?"

Ôn Diệp cầm một quả nho cho vào miệng, nói: "Phụ thân con đã đi vào trong tắm rửa từ lâu rồi."

Bàn về trình độ tự giác, nhi tử vẫn còn nhỏ, không thể nào bằng phụ thân được.

Ôn Diệp nhìn thoáng qua bóng dáng Kỷ ma ma lại xuất hiện lần nữa, lên tiếng thúc giục: "Còn không chịu đi tắm thì lát nữa phụ thân con sẽ thơm, còn con thối hoắc đó."

Từ Ngọc Tuyên không muốn mình thối, lắc đầu nguy nguy nói: "Tuyên Nhi tắm!"

Kỷ ma ma về Trắc tây viện lấy xiêm y cho Từ Ngọc Tuyên tắm rửa, nước tắm đã chuẩn bị xong, để ở nhĩ phòng.

*

Năm nay còn nóng hơn cả năm ngoái, Ôn Diệp đã chuẩn bị hành trang đi tránh nóng xong từ sớm, chỉ chờ Lục Thị đánh tiếng.

Sau lần trải nghiệm năm trước, năm nay Lục Thị đã cố tính giảm số lần ra ngoài dự tiệc lại, ở trong phủ chuyên tâm xử lý công việc, cho nên năm nay họ có thể ở lại Khê Tuyên Sơn một tháng.

Đương nhiên cũng không chắc là ở lại Khê Tuyên Sơn mãi, Lục Thị còn chọn ra hai nơi dự bị, đến lúc đó rồi bàn thêm.

Vẫn như trước, lần này để hai huynh đệ Từ Quốc Công và Từ Nguyệt Gia ở lại trông chừng Quốc Công phủ, Ôn Diệp và Lục

Thị dẫn hai đứa bé ra ngoài.

Có điều đợt này còn có thêm Thắm Thị, nửa tháng trước Lục Thị đã gửi thư hỏi thăm bà ấy. Thắm Thị đã lo liệu việc Ôn gia nửa đời người, bây giờ trong phủ ngoại trừ Ôn Nhiên ra thì những nữ nhi khác đã xuất giá, năm nay Ôn Nhiên mới tám tuổi, cách lúc xuất giá tận bảy, tám năm.

Mà bản thân cô bé là một đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, trong mắt chỉ quan tâm đọc sách, hiếu thảo với trưởng bối, đối xử với đám chất nhi, chất nữ trong nhà cũng rất ra dáng cô cô.

Trước giờ chưa từng khiến bà ấy nhọc lòng.

Bây giờ trọng trách trên vai Thắm Thị đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thấy lời mời của Lục Thị, bà ấy nghĩ sơ một lát rồi đồng ý ngay, bây giờ trong nhà có hai nhi tức, bà ấy không cần quá lo lắng.

Có điều sau khi Ôn Diệp và Lục Thị đi được nửa tháng, Từ Nguyệt Gia có một vụ án liên lụy đến phú thương ở huyện thành Kinh Giao.

Mà huyện thành nơi phú thương kia ở cách Khê Tuyên Sơn không xa.

Vụ án có hơi "phức tạp", ước chừng phải mất nửa tháng mới lục soát chứng cứ xong....

Sau khi đi Khê Tuyên Sơn tránh nóng trở về, vừa lúc đến ngày sinh nhật thật sự của Từ Ngọc Tuyên.

Bây giờ cậu bé còn nhỏ, những chuyện này không thể nào nói cho cậu bé được.

Đến ngày ấy Ôn Diệp tiện tay làm cho cậu bé một chén mì trường thọ.

Chén mì này không giống như chén mì trước giờ Từ Ngọc Tuyên từng ăn, nó chỉ có một sợi mì nhưng lại rất dài, cho vào trong chén cũng ngang ngửa với một chén mì bình thường.

Bây giờ Từ Ngọc Tuyên đã biết cầm đũa, cậu bé chọt sợi mì màu vàng dài trong chén, phát hiện ra, hỏi: "Nương ơ, sợi mì này thật là dài."

Chương 332

Ôn Diệp nói: "Cái này gọi là mì trường thọ, càng dài chứng tỏ càng sống được lâu."

Từ Ngọc Tuyên vừa nghe thì lập tức muốn đứng lên ghế, cậu bé muốn xem sợi mì trong chén dài đến mức nào.

Ở trước mặt Từ Nguyệt Gia và Ôn Diệp, Từ Ngọc Tuyên không cần thủ phép tắc, về mặt này, có Từ Nguyệt Gia dạy dỗ dần dần, tuy Từ Ngọc Tuyên còn nhỏ tuổi nhưng cũng dần hiểu được hành động dẫm lên ghế này, ngoại trừ trước mặt mẫu thân và phụ thân thì cậu bé không được làm ở những nơi khác.

Dưới sự giúp đỡ của Hà Hương, Từ Ngọc Tuyên thuận lợi đứng vững, sau khi nhìn thấy sợi mì còn dài hơn cả mình thì cậu bé há to cái miệng nhỏ, muốn có giạt mình bao nhiêu thì giạt mình bấy nhiêu.

Sau khi ngồi xuống một lần nữa thì cậu bé nhìn sợi mì trong chén, rõ ràng là không nở ăn.

Từ Ngọc Tuyên nhìn trái nhìn phải một lúc, thấy trước mặt Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia cũng có một chén mì, đôi mắt cậu bé hơi sáng lên: "Nương cũng có?"

Ôn Diệp "ừm" một tiếng đáp lời cậu bé: "Mỳ còn nhiều, không được bỏ lãng phí."

Từ Ngọc Tuyên nghe vậy, ngay sau đó lại nhìn về phía Từ Nguyệt Gia: "Phụ thân."

Trẻ con ngây thơ, có suy nghĩ gì cũng đều hiện rõ trên nét mặt, Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn cậu bé, sau đó cầm đũa gấp sợi mì trong chén lên.

Dưới ánh mắt trông mong của Từ Ngọc Tuyên, một đoạn mì ngắn hơn của cậu bé xuất hiện trước mắt cậu bé.

Đối mặt với ánh mắt một lớn một nhỏ, Ôn Diệp vẫn rất bình tĩnh nói: "Không còn cách nào khác, khi tới chén của lang quân thì mì đã nhồi sẵn bống không đủ."

Tuy nàng thích sáng tạo món ăn nhưng số lần làm mì, tính cả hai đời đều chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhão thì thêm bột, khô thì thêm nước.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Vốn nàng chỉ định làm một chén, còn chén mì trước mặt nàng và Từ Nguyệt Gia đều là ngoài ý muốn.

"Chén của ta cũng không dài." Vì để bày tỏ bản thân không cố tình, Ôn Diệp cũng gấp sợi mì trong chén của mình lên, nói: "Lang quân, làm người không được quá tham, chúng ta sống tới bảy tám chục tuổi là được, Tuyên Nhi mới là người cần sống lâu trăm tuổi kia."

Có lẽ chỉ nghe hiểu một nửa, Từ Ngọc Tuyên kiên quyết không đồng ý nói: "Không cần! Tuyên Nhi muốn mẫu thân phụ thân cũng sống lâu trăm tuổi!"

Sau khi nói xong cậu bé còn muốn chia mì trong chén của mình ra làm ba.

Từ Nguyệt Gia kịp thời cản cậu bé lại, nói: "Phụ thân sống đủ

rồi."

Suýt nữa thì Ôn Diệp đã phì cười thành tiếng.

Nét mặt Từ Ngọc Tuyên đầy khó hiểu.

*

Từ sau khi biết Từ Ngọc Tuyên lớn hơn tuổi thông báo bên ngoài hơn một tháng, thỉnh thoảng nàng sẽ nghĩ, sau này đứa bé này còn có thể cao thêm được nữa không? Trẻ con bốn tuổi cao bao nhiêu là vừa nhỉ, Từ Ngọc Tuyên có đạt tiêu chuẩn không?

Có lẽ là vì rảnh rồi sinh nông nổi, buổi tối sau khi trò chơi kết thúc, Ôn Diệp nhớ tới việc này, thuận miệng hỏi Từ Nguyệt Gia.

Lúc ấy Từ Nguyệt Gia lúc đang dứt nàng ăn trái cây.

Lúc nghe thấy vấn đề này, hấn vừa cảm thấy cạn lời vừa cảm thấy đúng là người như nàng sẽ hỏi câu này.

Từ Nguyệt Gia đặt đĩa đựng trái cây xuống, bắt đầu nghiêm túc nhớ lại, nói: "Vóc dáng trưởng tử cao gầy, còn phụ thân của Tuyên Nhi thì ta chưa từng gặp."

Ôn Diệp nghe xong nói: "Vậy không phải chàng đã từng gặp cô của Tuyên Nhi sao? Nàng thì sao? Huynh muội ruột thịt có lẽ sẽ giống nhau."

Từ Nguyệt Gia nhớ lại, nói: "Không chênh lệch với trưởng tử lắm."

Đột nhiên Ôn Diệp nổi hứng đùa giỡn: "Ta còn tưởng lang quân sẽ nói mấy lời như "thời gian trôi qua lâu rồi, ta không nhớ rõ" nữa đấy chứ""

Trong thoại bản, nam chính có người trong lòng đều nói như vậy với thê tử.

Hai ngày trước nàng mới đọc một cuốn.

Từ Nguyệt Gia nhớ tới mấy cuốn thoại bản hắn được nàng nhờ đến tiệm sách mua hộ cách đây mấy ngày, nói: "Trí nhớ ta tốt lắm, không bị mất trí nhớ."

Tề Vân Cẩm không những là cô cô ruột của Từ Ngọc Tuyên mà còn là ân nhân cứu mạng của hắn, lại còn ở trong phủ dưỡng bệnh gần nửa năm, sao Từ Nguyệt Gia không nhớ rõ dáng vẻ của nàng ấy cho được chứ.

Chương 333

Từ Nguyệt Gia trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nói: "Nếu nàng thấy hứng thú, thì chỗ Tuyên Nhi có bức họa của nàng ấy đó."

Không chỉ có Tê Vân Cầm mà còn có Từ Minh Nguyệt và Te Quảng Bạch.

Chờ Từ Ngọc Tuyên lớn lên biết được thân phận của mình, ít nhất thì có thể nhìn những người thân ruột thịt qua bức họa.

Phản ứng của Từ Nguyệt Gia nằm trong dự đoán của Ôn Diệp, nhưng đồng thời cũng nằm ngoài dự đoán.

Ôn Diệp trầm ngâm suy nghĩ, nói: "Ta còn tưởng rằng lang quân sẽ hỏi ta một câu "có phải nàng ghen ty hay không" nữa đó."

Từ Nguyệt Gia nói chắc như đinh đóng cột: "Nàng sẽ không."

Hắn biết rõ bản thân mình có điều gì khiến nàng thích hắn.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy may mắn vì bản thân mình có thứ khiến nàng thích hắn.

Chuyện này cũng có thể xem như là một cách thích nhỉ?

Đúng là Ôn Diệp không như thế, và điều này cũng không ảnh hưởng đến việc nàng càng ngày càng yêu thích Từ Nguyệt Gia hơn.

Giây phút này bỗng nhiên nàng tò mò với quá khứ của Từ

Nguyệt Gia, rốt cuộc là chuyện gì đã tạo nên tính cách của hắn như hôm nay.

"Hay là lang quân kể cho ta nghe những năm sau khi chàng thi đậu công danh rồi làm quan đi?"

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng, nói: "Chúng ta còn sống mà nàng đã bắt đầu hoài niệm rồi à?"

Ôn Diệp mất một lúc mới hiểu ra, nàng không nhận được mà cười nói: "Ta cũng đâu nói là hoài niệm đâu."

Nàng đang tò mò có phải Từ Nguyệt Gia năm mười mấy tuổi cũng giống như bây giờ, rất hợp mắt hợp ý nàng không.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên Ôn Diệp nhớ lại nhiều năm trước, vào cái ngày Từ Nguyệt Gia thi đậu Trạng Nguyên cưỡi ngựa dạo phố, hình như nàng chính là tiểu bối duy nhất trong Ôn phủ vì lười biếng mà không ra ngoài đường ngắm nhìn phong thái của hắn.

Từ Nguyệt Gia khựng lại một lúc lâu, nói: "Sẽ khiến nàng thất vọng đấy."

Ôn Diệp: "Về mặt gì?"

Một lời nói đã lập tức đá đề tài bay xa vạn dặm.

Từ Nguyệt Gia: "... Không phải như nàng nghĩ."

Ôn Diệp nhướng mày: "Vậy sao? Nhưng ta cũng không mất trí nhớ mà."

Từ Nguyệt Gia im lặng một lúc, rồi mới nói: "Ta nói vậy đấy."

Năm đó sau khi nhập sĩ, Từ Nguyệt Gia là người đầu tiên trong

triều đại Đại Tấn không lựa chọn ở lại Hàn Lâm Viện mà chọn đến huyện thành xa xôi làm huyện lệnh.

Một là vì để hạ thấp mũi nhọn của Quốc Công phủ, hai là hấn vốn hy vọng những gì mình học được có thể sử dụng đúng chỗ.

Trước khi đến huyện Lâm Chí, Từ Nguyệt Gia vẫn là một vị quý công tử sống trong nhung lụa, không có gì đặc biệt hơn người.

Mà cái huyện thành nhỏ cần phải trèo đèo lội suối mới có thể đến được kia còn thối rửa mục ruỗng hơn trong tưởng tượng của Từ Nguyệt Gia nhiều, ở đó gần như chỉ có một loại người, là nam nhân.

Hai năm sau hấn bị triệu hồi về Thịnh Kinh.

Tình hình tranh giành ngôi báu ở Thịnh Kinh cực kỳ tàn khốc, mắt thấy Tiên Đế đang bị đe dọa, thế mà bản thân Trịnh gia dù chức quan không lớn nhưng lại chiếm giữ địa vị quan trọng, ấy thế mà lại đứng phe trung lập, khiến tất cả các phe bất mãn liên tục vu oan.

Từ Nguyệt Gia không muốn cuốn vào cuộc chiến đoạt đích, cho nên trong lúc lục soát Trịnh gia đã tìm ra chứng cứ Trịnh gia bị các phe phái bôi nhọ, rửa sạch oan khuất trên người họ.

Điều này chọc giận Cửu Vương khi ấy nổi bật như mặt trời ban trưa, đồng thời cũng làm cho Tiên Đế bất mãn.

Sau đó bị biếm đến Tâm Dương, Ngô Châu.

Nói đến đây, Từ Nguyệt Gia tạm dừng một lúc rồi nói tiếp: "Nếu lúc đó đi Ngô Châu sớm hơn, có lẽ Tuyên Nhi sẽ không đến nông nỗi bắt đi song thân."

Ôn Diệp khẽ cảm thán: "Chỉ suýt chút nữa."

Từ Nguyệt Gia nói: "Thật ra khi đó ta cũng đã khuyên nàng ấy, nhưng nàng ấy vẫn khiến trì sinh đứa bé ra.

"Nàng ấy" này, đương nhiên là chỉ mẫu thân thân sinh của Từ Ngọc Tuyên, Từ Minh Nguyệt.

Ôn Diệp không ngờ rằng trong chuyện này còn có uẩn khúc như vậy, nàng đổi chủ đề khác: "Những lời này không giống như lời lang quân sẽ nói."

Từ Nguyệt Gia thản nhiên thừa nhận nói: "Khi đó bản thân ta vẫn còn thiếu một chút rèn giũa."

Chương 334

Sau này hẳn nghiêm túc nghĩ lại, người mang thai không phải hẳn, hẳn không có quyền gì mà thay người khác chọn giữ hay bỏ đứa bé.

Cho dù người này là ai, cho dù người đó có là thê tử của hẳn.

Ôn Diệp lang lặng nhìn Từ Nguyệt Gia, khó trách hẳn tình nguyện uống thuốc tránh thai mà không ra ngoài làm bậy làm bạ, đêm tân hôn gặp mặt lần đầu tiên, vẫn còn chưa thân thiết nhưng hẳn vẫn nghe theo nàng, nàng nói gì hẳn sẽ nghe theo đấy.

Khó trách hẳn không ép buộc nàng nhất định phải bù đắp lại....

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt lại một năm nữa đã trôi qua.

Nếu như có bất kỳ trở ngại nào trong thời gian Ôn Diệp ở Quốc Công phủ, vậy miễn cưỡng coi là do Từ Quốc Công.

Tất cả nguyên nhân đều đến từ hai lần sinh nhật trước của Lục thị.

Ôn Diệp đối với chuyện này cũng không có ý nhượng bộ, ở trong mắt nàng rõ ràng là mình đang giúp một tay cơ mà.

Ngày tháng không phải lúc nào cũng giống nhau, có người gây ồn ào như vậy mới khuấy động bầu không khí không bị tẻ nhạt.

Cũng không biết Từ quốc công khi nào mới có thể ý thức được điểm này.

Dù sao ngay cả Lục thị cũng nhìn ra.

Đầu năm nay, đại cô thái thái dẫn theo con dâu Diêu thị cùng với cháu trai nửa tuổi từ Lăng Thành trở về, chính thức đoàn tụ với con trai Thân Đình Hiên.

Chức quan của Thân Đình Hiên trong triều mặc dù không tính là cao, nhưng thân ở chức vị quan trọng, chỉ cần công chính, làm ra nhiều việc công tích, được thăng tiến là chuyện sớm muộn.

Đại cô mẫu hoàn toàn không cần lo lắng về sau, thường xuyên đến Quốc Công phủ tìm Ôn Diệp chơi.

Còn có Từ Nguyệt Gia cũng thăng chức.

Tưởng lão thượng thư của Hình bộ lại một lần nữa đề xuất trí sĩ với Hoàng đế, lần này Hoàng đế không bác bỏ nữa.

Chức hình bộ thượng thư vừa mới trống, hoàng đế liền đề bạt Từ Nguyệt Gia.

Sau khi Ôn Diệp biết, điều quan tâm nhất là: "Vậy bổng lộc có phải cũng nhiều hơn trước kia không?"

Mặc dù bổng lộc của triều đình vô cùng nhỏ so với lợi nhuận của các cửa hàng điền trang kia. Nhưng ý nghĩa của hai thứ khác nhau, Ôn Diệp trước kia không quan tâm bổng lộc hàng tháng của quan viên phẩm cấp giống như Từ Nguyệt Gia là bao nhiêu.

Từ Nguyệt Gia nhìn nàng, ánh mắt bất đắc dĩ nói: "Ừ""

Ôn Diệp rất cao hứng nói: "Chúc mừng lang quân thăng chức."

Cũng không biết cao hứng vì hân thắng chức, hay là bởi vì chuyện bỗng lộc tăng.

Từ Ngọc Tuyên ở một bên vùi đầu luyện chữ nghe xong, tho đầu nói: "Cha thắng quan rồi?"

Ôn Diệp nghe tiếng nói tiếp: "Đúng vậy, chờ Cha con lĩnh bổng lộc trở về, bảo chàng mua gà nướng cho con ăn."

Từ Ngọc Tuyên đã hơn bốn tuổi không dễ lừa như trước, cậu bé hừ nhẹ một tiếng nói thăm: "Rõ ràng là nướng muốn ăn mà lại bảo con kêu."

Cậu bé cũng không ngốc đâu!

Thư phòng lớn như vậy, tiếng trẻ con nói thăm tự nhiên lọt vào tai Ôn Diệp, nàng cười cười: "Vậy cha con mua về thì con đừng ăn nữa."

Từ Ngọc Tuyên làm sao nguyên ý, lập tức nói: "Con muốn ăn!"

Không ngốc thì không ngốc, cậu vẫn phải ăn gà nướng.

*

Sau khi vào thu, Lục thị chọn cho Từ Ngọc Tuyên một con ngựa con, năm kia lúc đến Khê Tuyền Sơn nghỉ hè, Từ Ngọc Tuyên ồn ào muốn học cưỡi ngựa, hôm nay cuối cùng cũng có thể như ý nguyện.

Ngựa con không ở trong phủ, mà là ở một thôn trang ngoại ô.

Vốn dĩ Lục thị muốn đi theo, nhân tiện điều tra trang vụ một chút, ai ngờ trước khi xuất phát có người gây chuyện ở thôn trang khác, có người bị thương nghiêm trọng, trưởng thôn

trang báo cáo đến chỗ nàng ấy.

Thôn trang gây chuyện ở phía nam thành, thôn trang nuôi ngựa con ở phía bắc thành, căn bản không cùng một hướng.

Không còn cách khác, chuyện có nặng có nhẹ, Lục thị chỉ có thể đi xử lý vụ việc thôn trang gây chuyện trước.

Lục thị không muốn để cho Từ Ngọc Tuyên thất vọng, liền hỏi Ôn Diệp đi một mình có được hay không.

Nói là dạy cưỡi ngựa, cũng không cần các nàng tự mình dạy, quốc công phủ có một đồng hộ vệ, luôn có thể cẩn thận chọn người đến dạy.

Ôn Diệp không có ý kiến.

Chương 335: Hoàn chính văn

Bọn họ xuất phát sớm, sau khi tới thôn trang mới đến giờ Thìn hơn một chút.

Ôn Diệp sai người đặt ghế nằm và bàn trà bánh trúc bên cạnh.

Xa xa nhìn Từ Ngọc Tuyên được thị vệ dắt dây ngựa, cưỡi ngựa con vòng quanh vùng đất hoang bằng phẳng.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy Từ Ngọc Tuyên hướng nàng hô: "Nương!"

Ôn Diệp thường vẫy tay đáp lại.

Gió lúc này còn mang theo một tia mát mẻ, Ôn Diệp không nhìn lâu đã nằm xuống, kịch phủ lên mặt, im lặng ngủ bù.

Đào Chi và Vân Chỉ vừa nhìn, lập tức ăn ý tiến lên một trái một phải đỡ lấy Ôn Diệp.

Cho tới trưa, lúc Từ Ngọc Tuyên học cưỡi ngựa thì Ôn Diệp ngủ, lúc Từ Ngọc Tuyên đi đào khoai tây, thì Ôn Diệp tỉnh, ăn điểm tâm uống trà xong, cầm lấy kịch tiếp tục xem.

Từ Ngọc Tuyên đào khoai tây xong lại chạy tới xưởng xay trên trang xem lửa kéo cối, Ôn Diệp lúc này cũng xem xong lời thoại, bắt đầu cân nhắc cơm trưa.

Lớn như vậy rồi, Từ Ngọc Tuyên lần đầu tiên nhìn thấy lửa, sau khi xem xong lửa kéo cối xay, cậu bé kích động chạy về nói với

Ôn Diệp.

Mấy người Kỳ ma ma đứng ở phía sau, mặt mỗi thở hỗn hển.

Từ Ngọc Tuyên hôm nay tựa như một chú khỉ, sau khi đi đứng lưu loát, ngoại trừ Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia, ngay cả Lục thị cũng không bắt được cậu bé.

Từ Ngọc Tuyên lắc lắc cánh tay Ôn Diệp năn nỉ: "Nương, con muốn mua một con lừa nhỏ-"

Ôn Diệp nhướng mắt, nhìn về phía cậu bé: "Không phải con đã có ngựa con rồi sao?"

Từ Ngọc Tuyên tức giận nói: "Nhưng mà, nhưng mà Tuyên Nhi vẫn chưa có con lừa nhỏ!"

Ôn Diệp không đáp ứng cũng không cự tuyệt, mà hỏi: "Con muốn lừa làm gì?"

Từ Ngọc Tuyên nghĩ nghĩ, nhưng mà nghĩ hoài không ra.

Cuối cùng cậu bé gãi gãi tóc nói: "Cùng ngựa con làm bạn, ngựa con quá cô đơn-"

Ôn Diệp nghe xong, không ngưng cái suy nghĩ sâu xa, sau đó lại sinh ra một con la nữa?

"Nương?" Từ Ngọc Tuyên nghiêng đầu gọi.

"Muốn mua thì mua đi." Ôn Diệp nói.

Từ Ngọc Tuyên miệng ngọt nói: "Nương thật tốt-"

Ôn Diệp không coi cậu bé ra gì: "Nương không có tiền, muốn mua lừa nhỏ thì con tự bỏ tiền ra mà mua."

Từ Ngọc Tuyên cười trộm ha ha, bạc mua con lừa nhỏ cậu bé vẫn phải có.

"Ma ma, có mang bạc không?" Từ Ngọc Tuyên nhìn về phía Kỷ ma ma.

Kỷ ma ma vẽ mặt từ ái gật đầu: "Có mang theo có mang theo."

Toàn bộ thôn trang đều là của Quốc Công phủ, Từ Ngọc Tuyên muốn con lừa nhỏ, để cho trưởng thôn trang ghi sổ, dắt một con tới là được.

Nhưng nếu cậu bé nguyện ý tiêu tiền, thì để cho cậu bé tiêu....

Sau khi chuyện thôn trang phía nam giải quyết xong, Lục thị liền trở về Quốc Công phủ.

Bôn ba cho tới trưa, làm cho nàng ấy hơi có chút mệt mỏi, vốn dĩ còn muốn đến thôn trang ở bắc thành nhìn Từ Ngọc Tuyên học cưỡi ngựa, lúc này cũng không muốn nữa.

Từ Quốc Công và Từ Nguyệt Gia đã sớm lên triều, cũng không biết thôn trang phía nam xảy ra chuyện, cho rằng Lục thị đến thôn trang phía bắc.

Thấy người xuống kiệu chỉ có một mình Lục thị, Từ Quốc Công nghi hoặc hỏi: "Tuyên nhi và đệ muội đâu?"

Lục thị nhìn Từ quốc công trước, lúc này còn không có cảm giác quá lớn, sau khi giải thích với y, lại đối diện với ánh mắt của Từ Nguyệt Gia, không biết tại sao, đáy lòng không hiểu sao dâng lên một sự chột dạ.

*

Sau giờ Ngọ, Từ Ngọc Tuyên tiếp tục học cưỡi ngựa, Ôn Diệp tiếp tục nằm trên ghế.

Cuối thu không khí mát mẻ, rất thích hợp.

Ngay khi nàng sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng vó ngựa tới gần.

Nàng theo bản năng quay đầu lại, lại là Từ Nguyệt Gia, còn mặc một thân cẩm bào phi sắc.

Làm cho trường đua ngựa hoang vu này thêm một sắc thái khác.

Ánh mắt Ôn Diệp cũng thay đổi theo.

Từ Nguyệt Gia cưỡi ngựa tới, đồng thời còn dắt một con khác.

Đợi hần xuống ngựa, Ôn Diệp cũng ngồi dậy hỏi: "Lang quân sao lại rảnh đến đây thế này?"

Ánh mắt luôn dừng lại trên khuôn mặt tươi sáng của hần.

Từ Nguyệt Gia giải thích: "Đại tẩu bảo ta tới dạy Tuyên nhi cưỡi ngựa."

Ôn Diệp "A" một tiếng, không chút nghi ngờ nói: "Tuyên Nhi ở ngay phía trước."

Xa xa Từ Ngọc Tuyên chẳng biết từ lúc nào đã từ trên lưng ngựa con nhảy xuống, giờ phút này đang cùng con lừa mới mua đấu trí đấu dũng.

Từ Nguyệt Gia nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, yên lặng nhìn nàng nói: "Ta biết gần đây có chỗ phong cảnh đẹp, nàng có muốn đi qua thưởng ngoạn hay không?"

Ôn Diệp đang nhàm chán, vừa nghe liền có hứng thú: "Có xa không?"

Từ Nguyệt Gia lắc đầu: "Không xa, cưỡi ngựa đi qua chỉ cần một khắc đồng hồ."

Ôn Diệp thấy ngựa của hắn đã chuẩn bị xong, không còn do dự gì nữa, lập tức buông lời nói: "Đi."

Phong cảnh đẹp hay không, nàng không quá để ý, ngược lại hiếm khi mới thấy dáng vẻ của Từ Nguyệt Gia như lúc này.

Thường thấy lúc hắn mặc quan bào luôn nghiêm cẩn lạnh lùng, hôm nay mặc một thân phi bào bình thường, cảm giác lại rất khác lạ.

Ôn Diệp hơi kéo người, nhận lấy dây cương Từ Nguyệt Gia đưa tới xoay người lên ngựa. Từ Nguyệt Gia cũng một lần nữa treo lên lưng ngựa.

Ôn Diệp nhìn hắn chằm chằm: "Sau khi thưởng thức, lang quân có muốn đi tắm suối nước nóng không?"

Suối nước nóng thôn trang cũng không xa.

Từ Nguyệt Gia làm sao không rõ nàng đang có chủ ý gì, gương môi nói: "Được."

Đúng lúc này, Từ Ngọc Tuyên cũng bò lên lưng lừa, ý đồ tưởng tượng giống như đuổi ngựa con, đuổi lừa.

Cậu bé ngẩng đầu nhìn thấy xa xa trên lưng ngựa hai bóng lưng quen thuộc, tròn mắt sáng lên, vội vàng bắt đầu hô: "Nương!"

Ôn Diệp nghe phía sau truyền đến tiếng trẻ con, cười nói với Từ

Nguyệt Gia: "Lang quân, chúng ta chạy trước đi.

Từ Nguyệt Gia đương nhiên đồng ý, khẽ gật đầu.

Ôn Diệp vung dây cương: "Đi!"

Từ Nguyệt Gia theo sát phía sau.

Từ Ngọc Tuyên thấy Cha Nương đều phi ngựa chạy, vội vàng học người trong cối xay hô to với lửa: "Làm việc!"

Kết quả con lửa có di chuyển, nhưng chỉ xoay vòng tại chỗ.

Từ Ngọc Tuyên một bên hướng Ôn Diệp cùng Từ Nguyệt Gia hô: "Chờ con! Chờ Tuyên nhi với!"

Nhưng không ai trả lời.

Từ Ngọc Tuyên một bên lại ôm cổ lửa, để con lửa xoay tròn tại chỗ, như thể đang thi xem ai bám tốt hơn.

Mà xa xa, hai con tuấn mã đón gió chạy đi chở hai thân ảnh song song.

(Hoàn chính văn!)

Chương 336: Ngoại truyện

Cuộc sống vật vãn hằng ngày (1):

Một ngày nọ, Ôn Diệp rời khỏi chỗ Lục thị, trên đường vừa vắn đụng phải Từ Ngọc Tuyên đã tan học.

Tiểu tử này sau khi nhìn thấy nàng hô một tiếng "Nương ", rồi cố ý quay cái đầu nhỏ lại, cách nàng một khoảng đường.

Thỉnh thoảng "ho vài tiếng.

Giống như lúc trước đến thôn trang nhìn heo con trong chuồng heo, khi heo con ăn ngon cũng gầm gừ giống cậu bé.

"Vẫn không vui sao?" Ôn Diệp hiếm khi chủ động đáp lời.

Từ Ngọc Tuyên nháy mắt quay đầu lại nói: "lần sau Nương ăn xong, phải giữ lại xương chứ."

Ôn Diệp nở nụ cười: "Được, sau này nương sẽ nhớ."

Không phải là hôm qua ăn nhiều thịt thỏ khô, sau đó quên giữ xương lại cho cậu bé thôi sao.

Trước đó không lâu học viện cho nghỉ, Từ Cảnh Dung trở về một chuyến, mang theo không ít thỏ khô, trong phủ ăn một hồi lâu, cũng làm cho Từ Ngọc Tuyên trong viện rất nhiều thịt thỏ khô.

Ôn Diệp không ngờ tiểu tử này đọc sách hay quên như vậy, nhưng thỏ thiếu xương nào, cậu bé lại nhớ rất rõ ràng.

Tuổi còn nhỏ mà lại có sở thích kỳ lạ cổ quái.

Ôn Diệp chủ động một bước, Từ Ngọc Tuyên cũng không hừ nữa, nói: "Nương, lão sư sắp xếp rất nhiều giờ học, buổi tối Tuyên nhi sẽ không dùng bữa với Nương."

Từ Ngọc Tuyên sáu tuổi hiểu chuyện rõ ràng không ít, ngay cả Lục thị cũng thường xuyên nói thế.

Nhưng ở trước mặt Ôn Diệp cùng Từ Nguyệt Gia, cậu bé vẫn thường xuyên biểu lộ tính tình nhỏ nhen của mình.

Ôn Diệp "ừ" một tiếng, vẫy tay với cậu bé ở ngã rẽ: "Đi đi, làm bài cho tốt."

Từ Ngọc Tuyên lưng đeo túi sách, xoay người đi về hướng Tây trắc viện.

Ôn Diệp tận mắt thấy cậu bé đi xa, quay đầu nói với Đào Chi: "Đi, bảo phòng bếp, tối nay hầm thịt thỏ."

Lần này nàng muốn thoải mái ăn.

Bữa tối hôm đó, Từ Nguyệt Gia nhìn đĩa thỏ cay trên bàn, không nhiều lời, chỉ nói: "Nhớ huỷ mọi dấu vết".

Ôn Diệp: "Yên tâm, Đào Chi đã sớm thành thực rồi.

Đào Chi còn chưa đi ra ngoài đã nghe được câu này: "..."

Ai mà không biết còn tưởng rằng nàng đang làm phi vụ giết người gì đó cũng nên.

Đào Chi không khỏi thở dài, trước kia chỉ có một mình phu nhân nói chuyện linh tinh, không ngờ hôm nay lang quân cũng

học theo....

Chuyện vật vãnh hằng ngày (2):

Định An Hầu phu nhân gần đây bắt đầu quan tâm đến hôn sự của trưởng tử. Lục thị cùng vị đệ đệ ruột tuổi tác chênh lệch khá lớn, Lục thế tử mười bốn tuổi tiến quân doanh, năm nay sẽ tròn mười chín.

Dựa theo phong tục nam nữ Đại Tấn kết hôn, không tính là muộn, nhưng cũng tuyệt đối không tính là sớm.

Định An Hầu phủ phu nhân trong lòng có xem trọng một vị cô nương này, chỉ là có chút đắn đo bất định, vì thế tìm một ngày đến Quốc Công phủ, muốn tìm Lục thị hỗ trợ tham mưu.

Trùng hợp ngày đó, Ôn Diệp cũng ở đây.

Nói trắng ra, nàng với Định An Hầu phu nhân cũng chưa từng gặp mặt hai lần, nhưng mỗi lần gặp, Ôn Diệp đều kinh diễm lần đó.

Con người đôi khi phải chấp nhận số mệnh, bất luận dưỡng da tốt như thế nào, cũng không thể so với người trời sinh đã đẹp.

Làn da trắng đến dường như có thể phát sáng, hoàn toàn không nhìn ra đã hơn bốn mươi.

Mặt mày và ngũ quan của Lục thị đều cực kỳ giống nàng, nhưng nhìn chung, khác biệt vẫn phải có, Ôn Diệp không khỏi nghĩ, một chút khác biệt này đại khái là đến từ Định An Hầu.

Định An Hầu phu nhân cúi đầu nhấp một ngụm trà, chợt cảm thấy một đạo ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lại, thấy đệ muội nữ nhi nhà mình vẫn luôn nhìn chăm chăm mình, cười hỏi: "Diệp nương sao lại nhìn chăm chăm ta như thế làm gì?"

Lục thị nghe vậy, cũng nhìn qua.

Ôn Diệp cười giải thích: "Vãn bối chính là muốn hỏi Hầu phu nhân ngày thường dưỡng da như thế nào, mà làn da có thể vẫn mịn màng như vậy, vãn bối cũng muốn học một chút."

Định An Hầu phu nhân không nghĩ tới Ôn Diệp sẽ hỏi mình chuyện ấy, nhin không được, dùng khăn che môi im lặng nở nụ cười.

Lục thị trừng mắt nhìn Ôn Diệp, bất đắc dĩ nhìn về phía Nương nói: "Nương, Diệp nương tâm tính trẻ con, người đừng để ý."

Chương 337

Kỳ thật Định An Hầu phu nhân với Ôn Diệp tiếp xúc không nhiều, hiểu biết đối với nàng cơ hồ cũng bắt nguồn từ trưởng nữ Lục thị.

Ấn tượng sâu sắc nhất chính là câu nói kia: "Miệng lưỡi trơn tru".

Khi đó Định An Hầu phu nhân còn cảm thấy là trưởng nữ nói quá mức, hôm nay vừa thấy, bà ấy yên lặng thu hồi ý nghĩ lúc trước, là bà ấy suy nghĩ quá hạn hẹp.

Bà ấy nhìn ve phía nữ nhi nói: "Con phiền cái gì, ta nghe có vẻ khá hay."

Định An Hầu phu nhân mặc dù tính tình có chút kiềm chế, nhưng cũng không muốn tranh giành Tời khen chân thành.

Phương pháp dưỡng da mà, khẳng định là có.

Thấy lời nói và việc làm của Ôn Diệp chân thành, Định An Hầu phu nhân không keo kiệt nói: "Lát nữa ta sẽ lấy một phần cho con, nhưng phương pháp mỗi người một khác, hiệu quả sẽ khác nhau, con cũng đừng ôm kỳ vọng quá lớn."

Sau đó, đề tài một lần nữa trở lại việc chọn thế tử phu nhân Hầu phủ.

Đối mặt với Định An Hầu phu nhân đưa ra hai cô nương, Lục thị đưa ra ý kiến, cuối cùng nói: "Các nàng đều là cô nương tốt,

nhưng mà nương, người vẫn phải hỏi ý nghĩ của đại đệ nhiều hơn, phu thê hòa thuận phần lớn vẫn là từ nam tử."

Lục thị nói uyển chuyển, thế gian này, chỉ cần nam tử có thể an phận sẵn sàng một chút, lo gì các thê tử không ôn hòa cung thuận.

Định An Hầu phu nhân gật đầu nói: "Nương hiểu ý của con, trước khi đến nương cũng đã hỏi qua đại đệ của con, nó nói bất luận ta với cha con chọn cho nó cô nương nhà nào, nó đều sẽ đối đãi tốt với người ta.

Nghĩa là không có người trong lòng.

Phu thê Định An Hầu lúc còn trẻ chính là nhìn trúng nhau mới ở cùng nhau, nhưng là vì hôn sự của con cái, bọn họ đều sẽ hỏi ý kiến của bọn nhỏ trước.

Lục thị đối với lời nói của đệ đệ cũng yên tâm.

Đã chọn được người, Định An Hầu phu nhân cũng không ở chỗ Lục thị quá lâu, lập tức chuẩn bị trở về thăm dò xem nhà gái có ý nguyện kết thân hay không.

Trước khi đi, để lại một đơn thuốc dưỡng da cho Ôn Diệp.

Lục thị nhìn Ôn Diệp yêu thích một phương thuốc dưỡng da, nhện không được nói: "Không phải ta đã kích mọi, phương thuốc này trước kia ta cũng dùng qua, tác dụng không lớn."

Ôn Diệp buông phương thuốc xuống nói: "Tẩu tẩu không phải lo, có còn hơn không."

Nàng đương nhiên nhìn ra được chất da của Định An Hầu phu nhân là "trời sinh" vượt xa "hậu thiên dưỡng da", chỉ là có vài người chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định.

Ví dụ như nàng.

Ôn Diệp mang theo phương thuốc dưỡng da quay về Tây viện. Sau bữa tối, Ôn Diệp định thử dùng phương thuốc 1 lần xem sao.

Nàng vừa mới phối xong lượng dùng, Từ Nguyệt Gia đã trở lại.

Lúc đó giờ Hợi đã qua.

Từ Nguyệt Gia đi qua gian bên cạnh rửa mặt một phen, sau khi đi ra lập tức đi tới bên cạnh Ôn Diệp, thoáng nhìn tờ giấy bên cạnh tay nàng, hỏi: "Đây là thứ gì?"

Ôn Diệp ngồi trước bàn trang điểm, thuận miệng trả lời: "Là phương thuốc dưỡng da ta lấy từ nương Tau tẩu."

Từ Nguyệt Gia nghe xong, đưa tay lấy ra nhìn hai lần.

Thấy Từ Nguyệt Gia không lên tiếng, Ôn Diệp bắt đầu nói hươu nói vượn: "Ta định khiêu chiến với tổ mẫu trẻ tuổi nhất Đại Tấn một chút."

Từ Nguyệt Gia hoài nghi mình nghe lầm, hồi tưởng lại Từ Ngọc Tuyên sau giờ Ngọ hôm qua ở trong viện đang lột chân hái nho, nói: "Nó tuổi này còn chưa cưới được thê tử."

Ôn Diệp bôi kem loãng như bùn đỏ lên mặt, nói tiếp: "Không phải ai cũng nói trẻ con gặp gió lớn, gặp gió vài lần là lớn rồi."

Từ Nguyệt Gia nghiêm túc nói: "Vậy phải gặp bao nhiêu trận gió nữa."

Ôn Diệp: "..."

Phải nói rằng, nếu ở lâu với một người hay nói năng vô lý, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng ở một mức độ nào đó.

Định An Hầu phu nhân giữ lại phương thuốc nói, phải đắp lâu một chút, ít nhất hai khắc đồng hồ.

Đương nhiên cũng không thể quá lâu, thời gian dài, sẽ rất khó rửa.

Ôn Diệp nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong gương đồng, quay đầu nói: "Lang quân ngủ trước đi."

Chương 338

Từ Nguyệt Gia cũng đã xem phương thuốc đó rồi, mặt trên viết rất tỉ mỉ, ngoại trừ việc phối thuốc, ngay cả liều lượng dùng bao nhiêu và chỗ nào cần chú ý đều được viết ở trên.

Vì thế hắn không khỏi nhắc nhở: "Trước khi ngủ nhớ rửa sạch."

Ôn Diệp lại nói: "Điểm này ta hiểu rõ hơn lang quân."

Trong lời nói có vẻ tự tin mười phần.

Tuy nhiên, đến nửa đêm.

Ôn Diệp giật mình tỉnh giấc, theo bản năng đưa tay sờ mặt, phát hiện khác thường, sao lại khô khô.

Nàng một cước vượt qua nam nhân đang nằm ở bên ngoài, xuống giường thấp nền soi gương đồng, quả nhiên, nhìn xong là muốn gục ngã.

Đều là do tối hôm qua mãi xem kịch, trực tiếp leo giường ngủ, quên rửa mặt.

Ôn Diệp có động tĩnh lớn như vậy, Từ Nguyệt Gia muốn không tỉnh cũng khó.

"Sao vậy?" Hắn ngồi dậy hỏi.

Ôn Diệp chỉ chỉ mặt mình, Từ Nguyệt Gia dùng một chút nói: "Quên rửa?"

Ôn Diệp gật đầu.

Đi theo Từ Nguyệt Gia xuống giường, đem đèn trong phòng thấp sáng hết lên, lúc này nhìn thấy rõ hơn, khóe môi khẽ nhếch nói: "Ta đi lấy cho nàng chậu nước nóng."

Ôn Diệp cố gắng lấy tay gỡ gỡ, có chút gian nan.

Sau khi chậu nước nóng được bung vào, Từ Nguyệt Gia dùng khăn thấm nước nóng giúp nàng lau.

Rửa gân nửa canh giờ.

Vắt vả lắm mới lau sạch sẽ, kết quả trên mặt vẫn để lại một khối ấn ký đỏ nhạt.

Ôn Diệp nhìn mình trong gương, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là: Toang rồi.

Sáng sớm hôm sau, Từ Ngọc Tuyên tới thỉnh an.

Thấy bên trong chỉ có cha, liền hỏi: "Nương còn chưa dậy sao?"

Tiếng nói sắp dứt, cửa nội thất từ bên trong mở ra.

Từ Ngọc Tuyên nghe tiếng, quay đầu nhìn sang, còn chưa thấy rõ liền theo bản năng hỏi: "Người là ai?"

Mặt Ôn Diệp đỏ au, nàng cố ý che mặt, còn hạ giọng nói: "Ta là phu nhân Cha người mới cưới."

Hôm nay Từ Ngọc Tuyên mới mơ hồ hiểu được "Phu nhân mới cưới" đại biểu cho cái gì.

Cậu bé lúc này quay đầu giận dữ trừng mắt với Từ Nguyệt Gia:

"Cha! Người quá xấu xa."

Từ Nguyệt Gia vô tội bị ảnh hưởng: "...

Hắn im lặng liếc mắt nhìn nữ nhân ở cửa nội thất.

Ôn Diệp chống lại ánh mắt của hắn, đang muốn giương môi, lại nghe Từ Ngọc Tuyên hướng Từ Nguyệt Gia la lên: "Con muốn người xinh đẹp kia làm nương coi" Ôn Diệp: "...

Nàng không tức giận, tiếp tục mỉm cười, ít nhất đối phương đã khen nàng xinh đẹp....

Chuyện vặt vãnh hằng ngày (3):

Bởi vì mặt bị đỏ, Ôn Diệp mấy ngày không thể ra khỏi cửa.

Một ngày sau khi bị Từ Ngọc Tuyên nhận làm Nương, trời còn chưa sáng, Từ Nguyệt Gia đã dậy.

Ôn Diệp ngủ không say, sau khi tỉnh lại nằm sấp trên gối, hơi híp mắt nhìn nam tử mặc áo đội mũ bên giường, chợt có cảm giác nói: "Lang quân có cảm giác gần đây chúng ta rất giống đang yêu đương vụng trộm không?"

Từ Nguyệt Gia sửa sang lại cổ áo, động tác liền dừng lại, tâm mắt quay lại tự nhiên rơi về phía nàng, môi hơi mở nói: "Ngủ đến hồ đồ rồi à?"

Ôn Diệp có lý trả lời: "Lang quân mỗi lần về chỉ ngủ một giấc liền đi, mà ta không được đi đâu, cũng không giống như vậy lắm."

"Trong sách đều viết như vậy." Cuối cùng nàng lại bổ sung một câu.

Từ Nguyệt Gia: "Chúng ta có quan phủ đóng dấu hôn thư, quan hệ như vậy, ở trong thoại kịch kia cũng có thể tính là yêu đương vụng trộm sao?"

Ôn Diệp thuận miệng nói: "Sao lại không tính? Đâu có nói tên họ đặt song song trên tờ hôn thư."

Đều là thê tử và lang quân của gia đình đứng đắn, mỗi người một tờ hôn thư, chỉ là không có quan hệ gì với nhau mà thôi."

Từ Nguyệt Gia chỉ biết là nàng thích xem một ít phong cách khác nhau, không nghĩ tới đã khác nhau đến tình trạng này.

Hắn nhìn Ôn Diệp thật sâu.

Ôn Diệp chợt dạ cười nói: "Lang quân cứ coi như không nghe thấy đi."

Từ Nguyệt Gia thâm nghĩ: "Muộn rồi."

Sau đó bắt đầu cởi đồ.

Ôn Diệp thấy hắn đang mặc quần áo, đột nhiên lại muốn cởi, khó hiểu hỏi: "Lang quân không phải muốn đến thư quán sao?"

Từ Nguyệt Gia: "Không vội."

Ôn Diệp: "Không vội cũng không cần cởi quần áo."

Từ Nguyệt Gia giương mắt nhìn nàng, ngôn ngữ hết sức đứng đắn: "Không phải nói muốn thể nghiệm thân phận mới sao?"

Ôn Diệp: "...?"

Nàng nói như thế khi nào!

Chương 339

Chuyện vật vãnh hàng ngày (4)

Năm Từ Ngọc Tuyên bảy tuổi, Ôn gia lại thêm vui, Liễu thị sinh nhi tử.

Tháng này Từ Nguyệt Gia ra ngoài điều tra một vụ án, không thể về, thế là Ôn Diệp một mình dẫn Từ Ngọc Tuyên đi tham gia tiệc đầy tháng.

Mấy năm nay, Ôn Diệp thường xuyên trở về, dần dần Từ Ngọc Tuyên cũng quen thuộc với mấy đứa nhỏ Ôn gia.

Ôn Trùng và Ôn Triệt được đại tẩu Dương thị giáo dưỡng rất tốt, mặc kệ người lớn có quan hệ thân sơ, bọn tiểu bối cũng có thể chơi với nhau.

Từ Ngọc Tuyên thuận lợi trà trộn vào trong đó.

Mà Ôn Diệp gả vào Quốc Công phủ năm sáu năm, vẫn chưa có thai, bên ngoài đương nhiên có không ít đồn đãi với nghị luận, nhưng ở Ôn gia, Ôn Diệp rất ít nghe qua những điều này.

Ôn phụ sẽ không thân thiết như thế, chỉ là Thẩm thị bí mật dặn dò hạ nhân trong phủ không được nói lung tung.

Ngay cả Ôn Tuệ đã từng thích ở trước mặt Ôn Diệp khoe khoang ba đứa con của mình, hiện tại cũng không nói.

Ôn Tuệ không đến khoe khoang, dẫn đến Ôn Diệp chậm hơn

người khác một tháng mới biết được chuyện con trai bà Đỗ Minh Hữu thi đậu đồng sinh.

Mười tuổi đã là tiểu đồng sinh, xem ra là một chút cũng không có gen di truyền từ nương Ôn Tuệ.

Khi còn bé học thuộc thơ cũng nhanh, hiện giờ thi cử cũng lợi hại hơn người khác.

Sau khi Ôn Diệp biết, thừa dịp tới dự tiệc đầy tháng, cũng mang theo quà mừng cho Đỗ Minh Hữu.

Ôn Tuệ không nghĩ tới sẽ nhận được quà mừng của Ôn Diệp, nội tâm khó chịu một chút, ngoài miệng không buông tha nói: "Vô sự lấy lòng..."

Ôn Diệp ngắt lời nàng ta: "Vậy người trả lại cho ta đi."

Ôn Tuệ lúc này hướng bên cạnh trốn đi nói: "Tặng quà rồi, người không biết xấu hổ mà muốn mang về sao?"

Ôn Diệp: "Không biết xấu hổ"

Ôn Tuệ ghen hòng, cuối cùng cố gắng chống đỡ nói: "Dù sao sau này ta cũng sẽ không đưa cho người."

Tiếp theo liền đem hộp quà giao cho tỳ nữ bên người, dặn đi dặn lại đối phương phải cất kỹ.

Tỷ muội sau khi đấu miệng xong, đều tự tản đi như cũ.

Ôn Lan quay về chỗ Quế di nương, nương con nói chút chuyện riêng.

Ở Ôn gia, hai người bọn họ tuy là nương con có cảm giác không tồn tại nhất, nhưng chưa bao giờ bị ủy khuất.

Về mặt ăn mặc, chưa từng thiếu một xu.

Quế di nương đời này rất thỏa mãn, bà ấy trước kia là nha hoàn hồi môn của Thẩm thị, sau đó thành di nương của Ôn phụ, ngay sau đó có nữ nhi của mình.

Vả lại sau khi nữ nhi xuất giá, nương con các nàng một năm còn có thể gặp mặt hai ba lần.

Từ sau khi Bạch thị không còn, Quế di nương cảm thấy xung quanh trong nháy mắt thanh tịnh không ít, bà ấy với Thường di nương cũng không phải người thích tranh giành, đều tự trông coi tiểu viện sống qua ngày, hai người đều rất thỏa mãn, thường xuyên qua lại với nhau, nói chuyện với nhau một ít tay nghề may vá vân vân.

Tính tình Ôn Lan cơ hồ với Quế di nương như khắc ra khuôn mẫu, không tranh không đoạt, với ai cũng không đỏ mặt, lúc trước Thẩm thị chọn nhà chồng cho nàng ấy cũng là nghiêm túc, Ôn Lan gả qua, các chị em dâu mặc dù đều có tâm tư riêng, nhưng cũng không phải là người đại gian đại ác.

Năm ngoái, Vương phu nhân cũng chính là mẹ chồng Ôn Lan làm chủ phân gia, có Ôn gia làm hậu thuẫn, cuộc sống sau khi Ôn Lan phân gia trôi qua càng tốt hơn.

Nàng ấy rất thỏa mãn, đồng thời cũng rất cảm kích mẹ ruột Thẩm thị.

Ôn Tuệ đi tới tiểu viện đã từng ở, tâm tình phức tạp.

Một mình nàng ấy nói mấy câu với viện:

Di nương, ta vẫn không thể hoàn thành kỳ vọng của người, trải qua cuộc sống đại phú đại quý.

Nhưng mà, con gái rất thích cuộc sống hiện tại.

"Thật tốt khi mọi người sống an toàn và ổn định, phải không?"

Ôn Diệp vừa đi tới Khê Thúy viện đã bị nhét một rương quần áo mới giày mới, vừa sờ vừa nhìn, phát hiện đều là đồ trẻ con mặc.

Còn đều là chất liệu tốt.

Thường di nương giải thích: "Yên tâm, di nương không tiết kiệm, trong đó đại bộ phận đều là Nương con thưởng."

Ôn Diệp cười nói: "Di nương, con còn chưa nói gì đâu."

Chương 340

"Tứ tử!" Một bóng hình xinh đẹp tinh tế từ ngoài phòng chạy chậm vào.

Ở trong cung làm bạn học bốn năm, Ôn Nhiên thay đổi không ít, ít nhất không còn là bộ dạng tiểu học như trước nữa.

Thoát đi sự ngây thơ của trẻ con, nhưng vài phần còn có chút cảm giác non nớt thanh lệ.

"Hình như lại cao lên rồi." Ôn Diệp khoa tay múa chân, lần trước gặp mặt là ba tháng trước.

Ôn Nhiên cười nói: "Di nương cũng nói muội gần đây lớn tương đối nhanh, rất nhiều váy ngắn hết rồi."

Ôn Diệp theo thói quen xoa đầu cô bé hỏi: "Ở trong cung có tốt không?"

Ôn Nhiên gật đầu: "Tốt lắm, có công chúa ở đây, không ai bắt nạt muội hết."

Nhưng cô bé cũng sẽ không một mực ở trong cung làm bạn học, Tú Tú và Yên Yên lớn hơn cô bé một tuổi, trước đó không lâu đã xuất cung về nhà.

Cô bé cũng chỉ có thể lại ở trong cung đợi một năm.

"Đúng rồi, muội có mang đề thi cho cháu trai rồi." Ôn Nhiên nhớ ra điều gì đó: "Công chúa nghe nói muội có một cháu trai không

thích đọc sách, cố ý lấy đề thi của Thái tử điện hạ, nói là rất hữu dụng đối với việc thi tú tài đồng sinh sau này."

Nói ra thì rất thần kỳ, Ôn Nhiên còn chưa từng thấy qua vị đệ đệ bị công chúa "mắng" hết lần này đến lần khác.

Cho dù cô bé ở trong cung sinh hoạt bốn năm năm.

Nhưng đề cậu ấy ra hay bài thi viết, cô bé đã trả lời cũng xem qua không ít.

Ôn Diệp nhìn tập sách dày, chợt nói: "Khó trách lúc này tỷ hỏi nó có muốn đi cùng không, nó nói không."

Đoán chừng là từ chỗ ai nghe được dì nhỏ cậu bé hôm nay sẽ từ trong cung trở về, cho nên cố ý trốn tránh đây.

Tuổi còn nhỏ, mạng lưới quan hệ còn rất phức tạp.

Ôn Nhiên không nghe rõ: "Tú tỷ đang nói cái gì?"

Ôn Diệp cười cười lắc đầu: "Không có gì, chỉ vui mừng thay cho cháu ngoại của muội thôi."

Chuyện vặt vãnh hằng ngày (5):

Từ Ngọc Tuyên dần dần lớn lên, liên hiểu thế nào là "mẹ kế", nhưng cậu bé chưa từng gặp qua mẹ ruột của mình, từ lúc có thể nhớ được tới nay ngoại trừ bá nương ra, vẫn luôn là Ôn Diệp làm bạn bên cạnh.

Cậu bé cũng không cảm nhận được người ngoài gọi là "mẹ kế khổ sở", bá nương nói với cậu bé rằng cậu bé may mắn hơn rất nhiều người, nương hiện tại đối xử tốt với cậu bé, không chỉ bởi vì cậu bé thông minh cơ trí nhu thuận đáng yêu lại hiếu thuận, quan trọng nhất là bản thân nương chính là một người rất tốt.

Sinh nhật tám tuổi qua đi một ngày nào đó, Từ Ngọc Tuyên đột nhiên nhớ tới đoạn văn này của Lục thị, vì thế thuật lại cho Ôn Diệp.

Ôn Diệp phản ứng không lớn, ngược lại cười ha hả một tiếng nói: "Câu "thông minh cơ trí nhu thuận đáng yêu lại hiếu thuận kia là tự con thêm vào đúng không?"

Từ Ngọc Tuyên mặt dày phản bác: "Không phải, bá nương chính là khen con như vậy."

Ôn Diệp lại nói: "Bá nương con sẽ không nói "ra ra" như vậy đâu."

Bị vạch trần, Từ Ngọc Tuyên nhỏ giọng hừ hừ.

Lúc này, Từ Nguyệt Gia vào nhà, thấy sắc mặt cậu bé khác thường, liền nói: "Lại chọc nương con sao?"

Cảnh tượng như vậy, gần hai năm nay, hắn đã gặp qua rất nhiều lần.

Từ Ngọc Tuyên quật cường nói: "Không có, con và Nương vẫn tốt lắm."

Ôn Diệp đang mài móng tay cho mình, gần đây nàng đang nghiên cứu một loại sơn móng tay mới, định thử xem.

Từ Nguyệt Gia sau khi đi vào, tự nhiên tiếp nhận công việc này.

Đối với việc này, Từ Ngọc Tuyên đã thấy nhưng không thể trách, có lẽ là thấy quá nhiều, tuổi còn nhỏ trong lòng cậu bé hoang mang, vì cái gì một nam nhân không chỉ có thể cưới thê tử mà còn có thể nạp thiếp.

Nhìn Cha cậu bé, rõ ràng một người đã đủ bận rồi.

Ôn Diệp nhìn lướt qua Từ Ngọc Tuyên nói với Từ Nguyệt Gia:
"Nó mới vừa khen ta đấy."

Từ Ngọc Tuyên vội vàng gật đầu: "Đúng vậy."

Từ Nguyệt Gia ngược mắt, thuận miệng hỏi: "Ồ? Khen cái gì vậy?"

Không đợi Từ Ngọc Tuyên mở miệng trả lời, Ôn Diệp đã giành trước một bước nói: "Khen ta thông minh cơ trí nhu thuận đáng yêu lại hiếu thuận."

Từ Ngọc Tuyên trừng to hai mắt, sao lại còn mang theo cường đoạt!

Từ Nguyệt Gia nghe xong, im lặng nói: "Xác định là nó đang khen nàng? Không phải là nàng đang tự khoe sao?"

Ôn Diệp: "Lang quân nói xem, điểm nào trong đó không hợp với ta?"

Từ Ngọc Tuyên nghe vậy nhanh chóng nhìn về phía Từ Nguyệt Gia, hy vọng hẳn có thể có quyết định công chính.

Nhưng mà, Từ Nguyệt Gia chỉ dừng lại một lát, liền sửa miệng: "Không có."

Từ Ngọc Tuyên: "..."

Chương 341

Chuyện vặt vãnh hằng ngày (6):

Nháy mắt Từ Cảnh Dung đã mười bảy, Lục thị nghĩ cũng đến lúc cân nhắc cho cậu.

Từ Cảnh Dung chín tuổi vào Tùng Sơn học viện, mười lăm tuổi miễn cưỡng thi đậu tú tài, Lục thị mới cho phép cậu vào quân doanh rèn luyện.

Mặc dù cậu đọc sách bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng là thế tử Quốc Công phủ, ngoại hình lịch sự tuấn tú, xung quanh oanh oanh yến yến cũng không có bao nhiêu người, Mãn Thịnh Kinh cũng muốn cậu làm con rể, trong đó cũng không ít thế gia phu nhân.

Không cần Lục thị tiết lộ tin tức ra bên ngoài, đã có không ít thân thích tới cửa hỏi thăm hôn sự của trưởng tử.

Nhưng Lục thị chỉ muốn Tống gia, Tống gia lão thái gia là nguyên lão tam triều, đám hậu bối mặc dù không có quá xuất sắc, nhưng đều chính trực, chưa từng nghe qua vụ bê bối gì.

Cô nương Đại phòng Tống gia lúc trước trong một lần ngắm hoa yến, Lục thị gặp qua một lần, đoan trang ôn nhu, lúc trả lời không kiêu ngạo không nịnh hót giả nai.

Lục thị đem việc này nói cho Ôn Diệp nghe.

Ôn Diệp nghe xong nói: "Muội nhớ Tống gia cô nương còn nhỏ

chứ? Giờ đã đến tuổi cập kê rồi sao?"

Buổi tiệc ngắm hoa kia, Ôn Diệp cũng có đi, mơ hồ có chút ấn tượng.

Lục thị nói: "Đó đều là chuyện năm ngoái, Tống gia cô nương năm nay mười sáu, Tống phu nhân hẳn cũng đang cân nhắc cho cô bé."

Ôn Diệp: "Vậy tẩu có muốn hẹn gặp Tống phu nhân một lần không?"

Lục thị nhìn về phía nàng nói: "Thiếp mời ta đã gửi rồi, hẹn ngày sau đến chùa Phổ Khánh dâng hương."

Ôn Diệp nghe vậy, đột nhiên cảm khái, chùa Phổ Khánh ngoài Thịnh Kinh này không bằng đổi tên thành "Hội sở thân cận thế gia Thịnh Kinh" thì hợp hơn.

"Muội đi cùng ta." Ngay sau đó Lục thị lại nói, sợ Ôn Diệp sẽ cự tuyệt.

"Được." Ôn Diệp cười cười nói "Ta giúp Tẩu tẩu nhìn."

Lục thị hài lòng nói: "Cũng gần như vậy thôi."

Tống gia bên này, lúc Tống phu nhân biết được là thiếp mời của quốc công phủ, vẻ mặt là có chút ngạc nhiên.

Tống gia trong triều khá kín tiếng, lại có lão thái gia thỉnh thoảng dạo, bên ngoài có vẻ khá hơn bên trên một chút, Tống phu nhân gần đây xem mắt cho trưởng nữ, nhưng toàn là người góa hoặc kém Tống gia.

Tống đại nhân sau khi biết được, lo lắng: "Lieu địa vị của Quốc công phủ có cao quá không? Lỡ như Lệnh Nghi ga vào phải chịu

oan ức thì sao. 2"

Tổng phu nhân cười nhạo một tiếng: "Nói giống như lệnh nghi giả thấp sẽ không bị ủy khuất ý, ít nhất người như Từ Quốc Công phủ, sẽ giữ cho người ta thể diện cơ bản."

Nàng ấy cũng không muốn để cho nữ nhi sau khi xuất giá phải khổ cực và phải làm việc vất vả để nuôi sống gia đình chồng.

Tổng đại nhân đương nhiên hy vọng nữ nhi sau khi lập gia đình có thể vẫn thư thái, y nói: "Đã như thế, bà đi gặp người ta một lần đi, còn ta đi nói với cha một tiếng."

Trước khi rời đi, Tổng đại nhân lại bổ sung một câu: "Bất luận ngày sau có thuận lợi hay không, hôn sự của Lệnh Nghi cũng coi như đã ổn."

Tổng phu nhân hiểu được, nàng ấy cũng hy vọng sẽ thuận lợi, lúc trước chọn mấy nhà kia, vốn còn cảm thấy không tệ, nhưng hôm nay khi đóng tập đề cử này lại, nhìn lại, nàng ấy chẳng thấy vừa mắt gì cả.

Lục thị có ý, Tổng phu nhân cũng có ý.

Đến ngày sau, mọi người ở chùa Phổ Khánh gặp mặt tất nhiên cũng thuận lợi.

Trước mắt chỉ chờ Từ Cảnh Dung tháng sau từ quân doanh trở về, để cho cậu cùng Tổng gia cô nương gặp nhau, nếu như bọn họ cũng hài lòng, hôn sự này coi như chính thức xác nhận.

Ôn Diệp sau khi từ chùa Phổ Khánh trở về liền cùng Từ Nguyệt Gia nói việc này.

Từ Nguyệt Gia đem nho đã bóc xong đưa qua nói: "Tổng gia không tệ."

Ôn Diệp ăn nhỏ, ngồi dậy nói: "Đúng vậy, ánh mắt của ta và tàu
tàu cũng không tệ."

Từ Nguyệt Gia yên lặng chăm chú nhìn nàng một lát, sau đó tiếp
tục bóc vỏ nhỏ.

Giống như đang chứng minh lời nói của nàng.

Hiện giờ Lục thị đã yên tâm, Ôn Diệp lại có chút lo lắng nói:
"Lang quân, chàng nói sau khi Cảnh Dung cưới vợ, có thể đuổi
chúng ta ra ngoài không?"

Chương 342

Ở lại Quốc Công phủ gần mười năm, Ôn Diệp đã sớm quen với chuyện chăm sóc của Lục thị, rời xa Lục thị, nàng không làm được.

Ôn Diệp thở dài: "Nhưng ta không muốn dọn đi, luyện tiết Tàu tẩu và mọi người lắm."

Mặc dù không đồng tình với lo lắng của Ôn Diệp, nhưng Từ Nguyệt Gia vẫn nói tiếp: "Cho dù rời khỏi Quốc Công phủ, chúng ta cũng không đến mức ngủ ngoài đường."

Ôn Diệp quay đầu nhìn hắn: "Vậy dọn ra ngoài, mọi việc trong phủ đều do lang quân quản sao?"

Nàng tính toán cho Từ Nguyệt Gia: "Tuyên nhi bây giờ mới mười một, chờ nó cưới vợ, ít nhất còn phải sáu bảy năm nữa, lang quân chỉ cần quản mấy năm này thôi."

Từ Nguyệt Gia nghiêm túc suy nghĩ một chút, lựa chọn đổi giọng: "Ta cần phải đến tiên viện nói chút chuyện với huynh trưởng."

Ôn Diệp nghi hoặc: "Nói cái gì?"

Từ Nguyệt Gia và nàng nhìn nhau nói: "Dan dò huynh ấy ngày sau ít cãi lời đại tẩu lại."

Ôn Diệp dừng một lát mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, đồng thời nói tiếp: "Vậy ta cũng sẽ nghiên cứu các bài thuốc

mới?"

Đôi phu thê ăn nhịp với nhau....

Năm nay người muốn kết hôn hình như rất nhiều, từ đầu năm sau khi Ôn Nhiên cập kê, Thẩm thị cũng đang chậm rãi kiếm nhà chồng thích hợp cho nàng ấy.

Sau khi Ôn Diệp biết được, liền trở về một chuyến.

Khách quan mà nói, Thẩm thị chọn người cũng không tệ, dung mạo Ôn Nhiên nổi bật, đọc sách giỏi đầu óc thông minh, lại vào cung làm bạn học của Trường Nhạc công chúa, vả lại quan hệ với Trường Nhạc công chúa còn rất tốt.

Nhưng không đợi Thẩm thị tiếp xúc với nhà trai, trong cung bỗng nhiên hạ chỉ, muốn tuyển Thái tử phi cho Thái tử, hơn nữa điều kiện tuyển chọn khiến mọi người khiếp sợ.

Do Thái tử chủ bút ra đề, Hoàng đế hoàng hậu cùng với Thái hậu Thục thái phi phụ trợ, ra một bài thi, người tham gia tuyển chọn, ai đoạt được hạng nhất, người đó chính là Thái tử phi.

Ngay từ đầu Hoàng đế không đồng ý, quả thực quá hoang đường, y còn cố ý gọi mọi người tới giúp mình khuyên bảo Thái tử.

Nhưng mà thái tử kiên định với quyết định của mình, không thay đổi.

Thái hậu cùng Thục thái phi tới cho đủ số, con cháu tự có phúc của con cháu, các nàng không muốn quản, vì thế chọn cái gì cũng không nói.

Ngược lại Hoàng hậu mang tính tượng trưng hỏi một câu: "Vì sao con lại nghĩ đến phương thức tuyển chọn mới lạ như thế?"

Thái tử nhú mày trả lời: "Nhi thân không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa."

Dứt lời, cậu nhìn thoáng qua phụ hoàng và Vương thúc của mình. Hoàng đế và Văn Vương: "..."

Không phải chứ, người liếc mắt một cái là có ý gì?!

Hoàng hậu nghe xong, trâm mặc, cũng không ngăn cản nữa.

Quân chủ tương lai của Đại Tấn, ít nhất phải thông minh....

Lại một năm giao thừa, quốc công phủ từ đường, mọi người tề tổ xong lục tục rời đi.

Có lẽ là bởi vì Từ Ngọc Tuyên cần nói chuyện với bài vị tương đối nhiều, cho nên mấy năm gần đây cậu bé luôn là người cuối cùng ra ngoài.

Năm chín tuổi, Từ Ngọc Tuyên đã biết thân thế thật của mình, bây giờ cậu đã mười hai tuổi, nhìn từ phía sau đã trưởng thành thành một thiếu niên tuấn tú.

Tuy nhiên nếu lắng nghe kỹ, sẽ thấy chàng trai trẻ này khá giỏi nói chuyện bằng cái miệng nhỏ nhắn của mình.

Không phân lớn nhỏ đến mức ngay cả nhân sủi cao cậu ăn cách đây không lâu mùi vị mặn nhạt cũng miêu tả ra không sai chút nào.

Nói xong lời cuối cùng, Từ Ngọc Tuyên chợt nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi cô cô, con muốn cùng người thương lượng một chuyện."

Có lẽ là cảm thấy đối phương sẽ đáp lại, Từ Ngọc Tuyên nói xong

một câu, còn dừng lại giây lát mới tiếp tục: "Cha hiện giờ... cũng không còn trẻ, trong Thịnh Kinh thành người có tuổi tác giống như cha, đã thành hôn sớm, dưới gối đều có hài tử kém tuổi cô cô không nhiều lắm."

Dù sao người với cha không có tình cảm, chờ tới trăm năm sau, Tuyên Nhi muốn cho cha cùng Nương hợp táng, tựa như cha nương vậy.

Chẳng qua một mình cô cô ở bên kia quá cô đơn. Tuyên Nhi suy nghĩ một chủ ý, không bằng đốt cho người chút mỹ nam tử xuống được không nhỉ?

Chương 343

Từ Ngọc Tuyên tiếp tục lam bầm: "Cũng không biết cô cô người thích kiểu người như nào, nhưng mặc kệ có bộ dạng gì, bảo đảm đều là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nếu như cô cô có thích kiểu dáng nào thì cũng có thể báo mộng cho Tuyên nhị, ta sẽ để cho người ta căn cứ theo kiểu dáng ấy làm thành."

Trên đường trở về Tây viện, khăn bị mất, Ôn Diệp quay lại tìm, vừa vặn nghe được những lời này của Từ Ngọc Tuyên, lúc này đi vào nói: "Mỹ nam gì? Vì sao không đốt cho ta?"

Lúc không có người ngoài, Ôn Diệp vẫn không quen nói: "Tất cả mọi người đều là nương con, con không thể thiên vị như vậy."

Từ Ngọc Tuyên lờ lờ vài giây, cậu cũng không đốt cho mẹ ruột nữa, dù sao cha ruột cậu cũng ở phía dưới quan sát.

Cậu đang muốn giải thích, dư quang thoáng nhìn từ đường bên ngoài xuất hiện thân ảnh, nhin cười nói: "Nương, bằng không người quay đầu lại trước đi?"

Ôn Diệp nghe vậy, theo bản năng xoay người, chính là Từ Nguyệt Gia đi theo nàng tới đây.

Nàng lập tức đổi giọng, cáo trạng nói: "Lang quân tới thật đúng lúc, vừa rồi ta nghe Tuyên nhị nói lang quân già rồi, ta đang giáo huấn nó."

Từ Ngọc Tuyên: "..."

Từ Nguyệt Gia đến gần, không nói gì, nắm lấy cổ tay Ôn Diệp rồi khỏi từ đường.

Trên đường trở về, Ôn Diệp vẫn nói: "Nó nói thật đấy."

Từ Nguyệt Gia liếc mắt nhìn nàng: "Cho nên, nàng tin?"

Ôn Diệp cẩn thận nhìn một hồi khuôn mặt không hề già nua của hắn, thành thật lắc đầu: "Không đúng."

Từ Nguyệt Gia năm nay vẫn chưa tới ba mươi lăm tuổi, hơn nữa mấy năm gần đây chú trọng dưỡng da, hoàn toàn nhìn không ra là người đã có con trai lớn như Từ Ngọc Tuyên.

Đương nhiên, nàng lại càng không giống.

"Có điều" Ôn Diệp đột nhiên đổi giọng: "Còn cần một ít chứng cứ thực tế."

Từ Nguyệt Gia: "..."

Phàm là nữ nhi từ tứ phẩm trở lên của Thịnh Kinh đều phù hợp với điều kiện tuyển chọn Thái tử phi.

Ôn Nhiên chưa tới mười sáu, đương nhiên cũng nằm trong danh sách tham gia tuyển chọn, trên dưới Ôn phủ sau khi biết vừa lo lắng lại âm thầm kích động.

Nếu thật sự chọn trúng, Ôn gia sẽ được thay đổi vận mệnh.

Thẩm thị thấy Thường di nương cả ngày cau mày, liền vung tay viết phong thư cho Ôn Diệp, bảo nàng trở về một chuyến.

Ôn Diệp sau khi trở về liền hỏi một câu: "Tiểu Ngũ, muội có muốn làm Thái tử phi không?"

Ôn Nhiên trả lời khẳng định: "Muốn."

Ôn Diệp nghe vậy, cũng không quá bất ngờ nói: "VẬY sau này muối vất vả rồi." Thái tử phi cũng không chỉ là một cái danh tiếng thôi đâu.

Ôn Nhiên lắc đầu: "Muối không sợ khổ."

Sau khi cập kê, cô bé bỗng nhiên ý thức được mình một ngày nào đó phải lập gia đình, mặc dù những gia đình mà nương cô bé chọn cho đều tốt nhưng giờ đã có ứng cử viên tốt hơn và cô bé có đủ tư cách.

Đọc sách gần mười năm, hôm nay cuối cùng cũng có đất dụng võ, Ôn Nhiên không muốn dễ dàng buông tha.

Hơn nữa công chúa lặng lẽ mang cho cô bé một bức tượng nhỏ của Thái tử, nhìn sơ qua liền biết Thái tử không xấu.

Dù thế nào đi nữa thì cô bé cũng không thiệt thòi.

Thường di nương ở một bên nghe, vừa vội vừa bất đắc dĩ nói: "Còn chưa chắc có thể được chọn, hai người các con ở đây nói chuyện sau khi chọn vội thế."

Ôn Diệp cười nói: "Bài tập của Tiểu Ngũ, Cha hàng năm đều tán dương, di nương sợ cái gì?"

Rất hiếm khi một cô nương xuất thân từ một gia đình quý tộc tiếp tục đi học sau khi đã đến tuổi cập kê.

Nhưng Thường di nương vẫn lo lắng: "Nhưng tương lai Thái tử còn có nữ nhân khác..."

Ôn Nhiên lại nói: "Di nương, nam nhân giống tử phụ, ở Thịnh kinh thành mấy ai có thể có? Nếu không tránh được kết cục là sẽ

nap thiếp, vì sao không chọn một người có ích đối với mình nhất?"

Ôn Diệp nghe thấy cô bé tỉnh táo, vui mừng đồng thời cũng có chút đau lòng.

Vui mừng là không cần sợ cô bé sẽ bị nam nhân lừa gạt nữa, đau lòng là bởi vì làm tử tử, nàng tựa hồ chưa bao giờ cho đối phương cái gì.

Ôn Nhiên vì sao muốn liều mạng lần này, trong lòng Ôn Diệp rất rõ ràng.

Ôn Diệp vuốt tóc cô bé, quay đầu nói với Thường di nương: "Di nương, để Tiểu Ngũ đi thử một lần đi, chỉ là một cuộc thi mà thôi."

Chương 344

Triều cục hôm nay đã sáng tỏ, Thái tử ngoài mặt phụ chính đã ba năm, các hoàng tử khác tuổi còn nhỏ mà an phận khiêm tốn.

Ôn Diệp nghe Từ Nguyệt Gia nói, đương kim thánh thượng đã nổi lên tâm tư thoái vị, nói sẽ chờ hoàng trưởng tôn xuất thế.

Triều cục an ổn, lúc này không tranh giành còn đợi đến khi nào.

Cùng lúc đó ở Đông Cung.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp như mặt trời đang quần lấy một vị nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng đang mặc trường bào thất lưng thêu tơ vàng giao long đa dạng.

"Đệ đệ, đệ cho ta xem một chút, dù sao người làm hoàng tử như ta cũng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến đệ, chỉ liếc một cái thì có mất gì đâu?"

Nữ tử nói đến miệng khô lưỡi khô, nam tử lại luôn bất vi sở động.

Nữ tử này chính là Trường Nhạc công chúa, Chu Ninh.

Sau khi bị từ chối, cô bé tức giận nói: "Chu Dịch, thái độ này của ngươi, có thể cưới được Thái tử phi ưu tú mới là lạ"

Nam tử được gọi là Chu Dịch ngược mắt lên, ánh mắt sâu hơn nói: "Hoàng tử, hành vi đòi hỏi đáp án đề thi của tử đặt ở trong khoa cử thi cử, gọi là "gian lận "

Chu Ninh kiêu ngạo nói: "Tiểu Ôn Nhiên là cô nương thông minh nhất ta từng gặp, nếu bỏ lỡ đệ cũng đừng hối hận!"

Kỳ thật trong lòng Chu Ninh, Mạnh Tú Tú, Trần Yên cùng Ôn Nhiên đều quan trọng như nhau, chỉ có điều thuật nghiệp có chuyên môn, giống như chuyện chọn lựa Thái tử phi trong cuộc thi, chỉ sợ vòng đầu tiên hai người bọn họ sẽ bị loại.

Chu Dịch đối với cái tên Chu Ninh nhắc tới cũng không xa lạ gì, chẳng bao lâu sau, cậu ra đề cho Chu Ninh, cuối cùng người làm ra chỉ có cô bé.

Cậu cũng biết bài mình giao cho Hoàng tử cũng không phải tự cô bé làm.

So với Hoàng tử và hai vị bạn học khác, không thể nghi ngờ việc Ôn Nhiên là người xuất sắc nhất trong các nàng.

Nhưng chuyện chọn Thái tử phi, tâm ý cậu đã quyết, Chu Dịch nói: "Hoàng tử, nếu nàng ấy đúng như lời tử nói, đáp án này nàng ấy sẽ không cần."

Nếu như cuối cùng thật sự là nàng đoạt được đệ nhất, vậy đây coi như là một sự trùng hợp.

Chu Ninh: "..."

Đây không phải là cô bé sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao.

Không chỉ như thế, cô bé từng sợ Ôn Nhiên không muốn tham gia tuyển chọn, còn trộm cho người ta làm một bức tượng nhỏ của cậu đưa qua.

Chu Ninh trầm nghĩ, việc này ngàn vạn lần không thể để Chu Dịch biết được.

Than ôi, lúc trước một người đi học rồi làm bài tập, một người khác luôn ở căn chính điện đông cung. Không biết họ đã đi ngang qua nhau bao nhiêu lần nhưng cả hai chưa từng gặp nhau ngoài đời.

Sớm biết thừa dịp Tiểu Ôn Nhiên còn nhỏ, phải dẫn cô bé đến Đông cung lộ mặt mấy chuyến....

Khoảng thời gian vừa mới biết thân thế của mình, Từ Ngọc Tuyên cũng mới qua sinh nhật chín tuổi, nếu như nói một chút cũng không khổ sở thương tâm, vậy khẳng định là giả.

Thì ra ngoại trừ Nương trước mặt không phải người thân, Cha cũng không phải.

Lục thị thấy thế, lựa lời an ủi cậu bé: "Tuyên nhi, kỳ thật con may mắn hơn so với rất nhiều người, con xem, con tổng cộng có ba Nương cùng hai Cha, tuy rằng trong bọn họ có vài người đã không còn, nhưng bọn họ đều rất thương con."

Từ Ngọc Tuyên ngẩng đầu: "Thật sao?"

Lục thị gật đầu, khẳng định nói: "Đương nhiên."

Từ chỗ Lục thị nhận được đáp án, Từ Ngọc Tuyên còn chưa thỏa mãn, lại chạy tới tây viện hỏi Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia.

Ôn Diệp nghe xong, đồng ý với lời của Lục thị: "Bá nương con nói không sai."

Từ Ngọc Tuyên nhớ rõ mình còn hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn: "Vậy sau này Nương còn đối xử tốt với Tuyên nhi hay không?"

Ôn Diệp trả lời: "Trước kia ta đối xử với con rất tốt sao?"

Cũng chính là những lời này, làm rối loạn tâm phòng ngự của Từ Ngọc Tuyên.

Từ Ngọc Tuyên vừa ủy khuất vừa muốn khóc ròng nói: "Nương!"

"Được rồi được rồi." Ôn Diệp vội vàng nói: "Không bắt nạt con nữa, con ngồi xuống, nương nói chuyện với con."

Từ Ngọc Tuyên ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ôn Diệp bắt đầu nói: "Tuyên nhi con xem, trước khi con biết thân thế, có phải con có hai người mẹ, một người cha, một người cô và một người dượng không?"

Chương 345

Từ Ngọc Tuyên gật đầu: "Vâng."

Ôn Diệp tiếp tục nói: "Vậy bây giờ, con đếm lại đi."

Từ Ngọc Tuyên thật đúng là ở trong lòng đếm.

Đợi một lát, Ôn Diệp nói: "Có phải trên cơ bản không có gì thay đổi không?"

Từ Ngọc Tuyên "Vâng" một tiếng.

Vốn là cô cô biến thành nương, dưỡng biến thành cha, mà Nương mới là cô cô, Cha là cữu phụ, Nương trước mắt là cữu mẫu.

Giống như thay đổi không lớn, người nên ở thì đều ở đây.

Từ Ngọc Tuyên mặt lộ vẻ mờ mịt, nhất thời khó giải.

Nhưng cậu còn có một nghi vấn: "Nhưng ở học viện con có một bạn học, sau khi nương để hắc qua đời, cha hắc cưới thêm ba lần, hắc nói thời gian hắc ở nhà luôn không tốt."

Đối mặt với ánh mắt tò mò của đứa bé, Ôn Diệp cười một tiếng nói: "Vậy phải hỏi cha của hắc rồi."

Từ Ngọc Tuyên vò đầu: "Hỏi cái gì ạ?"

Ôn Diệp ngồi thẳng người, nghiêm túc nói với cậu: "Nghe nói

qua câu "quá tam ba bận" chưa, cha bạn học của con cưới quá nhiều đời vợ nên mới thế"

Từ Ngọc Tuyên sững sốt trong chớp mắt, tiếp theo mặt lộ vẻ giật mình, thì ra là nguyên nhân này.

Cậu lại ở trong lòng đếm, sau đó yên lặng thở phào nhẹ nhõm, lời nói thắm thía nói với Từ Nguyệt Gia: "Cha, người cũng không thể học được, đó không phải là thói quen tốt."

Ôn Diệp mặc kệ: "Có ý gì, cảm thấy ta sống không lâu sao?"

Từ Ngọc Tuyên lập tức lắc đầu phủ nhận: "Con sợ Cha không đủ kiên cường."

Cậu không muốn đổi cha nữa.

Từ Nguyệt Gia: "..."

Từ Ngọc Tuyên giờ phút này đã không có thời gian khổ sở nữa, cậu nâng đầu lên, bắt đầu lo lắng Cha trước mắt, cậu thậm chí còn đang suy nghĩ, có nên đi tìm đại sư qua phủ trừ xui xẻo hay không.

Haizz, nhiều cha nường quả nhiên không tốt....

Cuộc thi tuyển cử Thái tử phi ước chừng thi ba tháng, tổng cộng có tám cuộc.

Các thế gia Thịnh Kinh mặc dù cảm thấy hành động này có chút hoang đường, nhưng ai bảo người đưa ra hành động này chính là thái tử đương triều.

Ngay cả Thánh Thượng cũng ngăn cản không lại huống chỉ là những thần tử này, cả đám chỉ có thể nhéo mũi đáp ứng, sau đó nhanh chóng cho nữ nhi trong nhà tìm lão sư học bù.

Sau khi tám cuộc thi kết thúc, danh sách người trúng tuyển, cùng ngày được công bố ra.

Ôn gia ngũ cô nương, Ôn Nhiên.

Ngày hôm sau sắc phong ý chỉ liền truyền đạt đến Ôn gia, ngay cả cho thế gia có cơ hội phản ứng cũng không có. Ôn Diệp sau khi biết được, cùng Từ Nguyệt Gia thở phào nhẹ nhõm nói: "Ta không cần lo lắng vợ tương lai của Cảnh Dung sẽ không chứa nổi chúng ta."

Hôn sự của Từ Cảnh Dung được định ra một tháng trước, là đại cô nương của Tổng gia, Tổng Lệnh Nghi. Hai nhà thương lượng nửa năm sau sẽ thành hôn.

Từ Nguyệt Gia cầm sách lật xem, nghe vậy liền ngược mắt lên.

Ôn Diệp giải thích: "Tiểu Ngũ sắp trở thành Thái tử phi rồi, ta là tỷ tỷ của con bé, chỉ có kẻ ngốc mới đuổi ta ra đi."

Tuy nói Tổng gia cô nương nhìn không tệ, nhưng khó bảo đảm tương lai.

Ôn Diệp cảm thấy mình ít nhất còn có thể sống bốn năm mươi năm.

"Còn nữa." Ôn Diệp nở nụ cười: "Cũng không cần sợ lang quân tuổi già sắc suy" sẽ bị thánh thượng ghét bỏ."

Từ Nguyệt Gia ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng: "Tuổi già sắc suy có thể dùng ở chỗ này?"

Ôn Diệp không quan tâm nói: "Dù sao lang quân cũng nghe hiểu không phải sao?"

Qua nhiều năm như vậy, vô luận kẻ phạm tội là bình dân hay là quyền quý, vào trong tay hắn, đều theo luật mà triển, không có một sự thiên vị nào.

Vô hình trung đã đắc tội không ít người.

Thần tử như Từ Nguyệt Gia đặt ở trong lời thoại bản, kết cục cuối cùng cũng sẽ không quá tốt.

"Thế nào" Ôn Diệp trêu chọc: "Lang quân không định lấy lòng ta trước sao?"

Từ Nguyệt Gia nghe vậy, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Trời còn sáng."

Ôn Diệp: "... Ý ta là, gọt cho ta một quả lê gì đó."

Từ Nguyệt Gia lại nói: "Ta nghĩ nàng sẽ thích trời tối hơn."

Ôn Diệp: "..."

Không nói tiếp được nữa.

Sau khi cái tên đệ nhất được công bố, Chu Ninh kích động đi tới Đông cung, đặc ý nói với Chu Dịch: "Ta đã nói rồi mà, Tiểu Ôn Nhiên sẽ đứng đầu, đệ còn không tin."

Chu Dịch dời tâm mắt khỏi cuộn giấy, nhìn về phía Chu Ninh nói: "Hoàng tử, hôm nay phụ hoàng nói, tiểu Hầu gia đã trên đường hồi kinh."

Chương 346

Chu Ninh nghe vậy trong lòng nhất thời cảm thấy bất an nói:
"Trở về thì trở về, chẳng lẽ ta còn sợ hấn sao?"

"Ta đang nói với đệ chuyện của Tiểu Ôn Nhiên, đệ nhắc hấn làm gì." Chu Ninh nói: "Ta nói cho đệ biết, Ôn Nhiên là cô nương rất tốt, về sau đệ cũng không thể học theo Hoàng gia gia như vậy."

Nếu như Chu Dịch cuối cùng biến thành tiên đế như vậy, Chu Ninh thà rằng cậu về sau ngốc đi, biến thành Văn Vương thúc cũng được.

Chu Dịch hứa hẹn: "Se không đâu."

Chu Ninh miễn cưỡng tin nói: "Vậy Hoàng tử hồi cung trước."

Bóng lưng của nàng ấy lộ ra vẻ hoảng sợ trong chớp mắt.

Tần Viễn lại muốn trở về?!

*

Đối với Ôn gia, ngũ cô nương cuối cùng là người được chọn trở thành Thái tử phi, muốn nói bên ngoài không có nghị luận gì đó là giả.

Có gia đình không cam lòng kia, lại lớn mật suy đoán Ôn gia ngũ cô nương có thể đoạt được đệ nhất, khẳng định lúc trước tiến cung làm bạn học của Trường Nhạc công chúa nên mới được vậy.

Nhưng cũng có người nói, vậy cũng không phải, lúc trước ứng cử viên làm bạn học cũng không chỉ có một mình Ôn gia ngũ cô nương, Mạnh gia cùng Trần gia cũng tham gia tuyển chọn, nhưng đều bị loại ở trận thi thứ nhất, thứ hai.

Hai cô nương nhà này tài mạo, gia thế cũng không kém, còn là đích nữ trong nhà, nếu trong đó thật sự có cái gì, việc lựa chọn giữa hai người sẽ dẫn đến ít bàn luận và suy đoán hơn.

Đối với sự không cam lòng cùng ngờ vực vô căn cứ của mọi người, trong cung đáp lại rất đơn giản, trực tiếp đem đáp án chuẩn của thái tử phi sao chép hơn mười phần, đặt cùng một chỗ với đáp án của người tham gia tuyển chọn để mọi người kiểm chứng.

Các nhà lần lượt mang về, tự mình so sánh.

Hoàng đế cũng là một người ranh mãnh, các quan viên sao chép đáp án của thái tử phi trong nhà cơ bản đều có người tham gia tuyển chọn, cho dù nhà mình không có thì cũng có nhà thân thích tham gia.

Từ đó tới nay, tiếng nghị luận trong nháy mắt giảm xuống rất nhiều.

Dù sao cũng không ai biết bước tiếp theo Hoàng đế sẽ làm gì, điều này đã đủ mất mặt rồi....

Ôn gia.

Ôn phụ ở bên ngoài nghe được những lời đồn đãi kia, trở về thương lượng với Thẩm thị: "Không bằng ghi tên Tiểu Ngũ dưới danh nghĩa của bà? Nói như vậy, Tiểu Ngũ cũng là đích xuất"

Thái tử phi một nước lại là thứ xuất, nói ra đúng là không dễ

nghe lắm.

Thẩm thị suy nghĩ một chút rồi nói: "Thánh thượng và Thái tử đều không đề cập đến xuất thân của Tiểu Ngũ, chúng ta tùy tiện sửa, sợ là không ổn."

"Huống hồ." Thẩm thị lại nói: "Như vậy vô luận là đối với Tiểu Ngũ hay là Ôn gia, đều sẽ có ảnh hưởng không tốt." Mới lên làm Thái tử phi liền khẩn cấp sửa lại xuất thân của mình, cho dù việc này không phải là do Ôn Nhiên đề cập, trào phúng bên ngoài cũng sẽ không bởi vậy mà giảm bớt.

Thẩm thị biết Ôn phụ lo lắng cái gì, bà ấy nói: "Yên tâm, ta hiểu tính tình Thường thị hơn lang quân."

Ôn phụ cười khan một tiếng: "Nếu phu nhân hiểu rõ, ta cũng sẽ không nói nhiều, vậy tất cả phải xem thái độ của hoàng gia."

Ông quả thật sợ lại xuất hiện một "Bạch di nương."

Đối với Ôn phụ mà nói, muốn con đường làm quan được thuận lợi, "Gia hòa" là một điểm mấu chốt nhất trong đó.

Mà Ôn gia có thể thuận lợi như bây giờ, không thể không nhắc đến sự vất vả của Thẩm thị.

Ôn phụ từ tận đáy lòng vẫn luôn tôn trọng Thẩm thị.

Nhưng mà Thường di nương là một người so với Quế di nương còn biết thỏa mãn hơn.

Sau khi biết được tiểu nữ nhi trúng tuyển Thái tử phi tương lai, bà ấy càng cao hứng hơn khi nữ nhi đạt được hạng nhất, điểm này, Ôn Nhiên cũng giống như bà.

Giống như bao nhiêu năm làm việc chăm chỉ cuối cùng cũng đã

được đền đáp.

Đại hôn của Thái tử một nước là một chuyện cực kỳ long trọng, chỉ riêng giai đoạn chuẩn bị trước đã hao phí hơn nửa năm công sức.

Cho nên hôn kỳ định vào mùa xuân năm sau.

Một số người vừa thấy còn có gần một năm rưỡi, nhất thời nổi lên tâm tư nhỏ.

Cũng chính trong một năm này, Ôn Nhiên gặp không ít "tảng đá chặn đường".

Ngay cả Ôn Diệp cũng đã nghe nói về một số tảng đá này.

Chương 347

Hôm mừng hai về nhà mẹ đẻ, Ôn Diệp đã nói hai câu quan tâm: "Có khó khăn gì thì đừng tự mình gánh vác, đích mẫu là một người nường tốt, muội nên thường xuyên đến chính viện nhiều hơn."

Thường di nường bưng đĩa hoa quả khô tới, nghe được câu này, trừng mắt liếc Ôn Diệp một cái nói: "Đừng tùy tiện dạy hư tiểu muội con, phu nhân mỗi ngày bận rộn, đi làm phiên bà ấy nhiều không tốt đâu Nhiên nhi ạ."

Ôn Nhiên cười nói: "Di nường, con hiểu."

Rồi sau đó nói với Ôn Diệp: "Tứ tử cũng yên tâm, muội muội không cảm thấy khó khăn đâu."

Khi cô bé nói chuyện, đôi mắt tỏa sáng, đúng là không giống như đang gặp khó khăn gì.

Ôn Diệp nhướng mày, trực giác trong đó có chuyện nàng không biết, vì thế hỏi: "Muội nói vậy là sao?"

Ôn Nhiên giải thích: "Muội cảm thấy đây cũng là một loại khiêu chiến, không chỉ ta, Thái tử điện hạ cũng gặp phải tình huống tương tự, ta và chàng ấy thông qua thư tín, còn viết xuống cách ứng đối của mình, để đối phương đánh giá đồng thời đánh dấu những thiếu sót trong những cách ấy."

Ôn Diệp: "..."

Còn chưa hết, Ôn Nhiên tiếp tục nói: "Cứ như vậy, khi khó khăn tiếp theo tới, bọn muội sẽ có biện pháp giải quyết tốt hơn."

Ôn Diệp nghe xong, hồi lâu mới nói: "Muội làm sao liên lạc với Thái tử điện hạ được?"

Ôn Nhiên nói: "Năm trước Hoàng hậu nương nương ban cho muội hai ma ma giáo dưỡng vào phủ, phong thư đầu tiên của ta là viết cho Trường Nhạc công chúa, chẳng biết tại sao lại có hai người hồi thư." u865

Để không thất lễ, cô bé đành phải trả lại cho Thái tử điện hạ một phong thư, vài lần liền có thói quen này.

Hóa ra việc đọc sách không chỉ có thể kiếm tiền mà còn có khả năng giải quyết vấn đề, Ôn Nhiên đã bắt đầu mong đợi sự xuất hiện của tảng đá tiếp theo.

Trải nghiệm cá nhân mà người sau mang lại dường như khiến cô bé phấn khích hơn người trước.

Ôn Diệp im lặng một lát rồi đứng dậy.

Ôn Nhiên ngơ ngác nói: "Tứ tử tử đi đâu vậy?"

Ôn Diệp sửa lại xiêm y nói: "Đi tìm tử phụ muội."

Nàng thật sự không hiểu nổi thế giới của những người thông minh....

Sau một năm Thái tử thành hôn hoàng trưởng tôn xuất thế.

Năm nay, Từ Ngọc Tuyên mười bốn tuổi, đã du học được một năm.

Một năm sau du học trở về, Từ Ngọc Tuyên bỗng nhiên thay đổi

tính tình, bắt đầu hiếu học.

Ngay cả thời gian nghỉ cũng không bỏ lỡ.

Ôn Diệp thấy có gì đó không ổn, liền hỏi Từ Nguyệt Gia: "Chàng ép nó à?"

Từ Nguyệt Gia phủ nhận: "Không có."

Quốc công phủ giáo dục trọng ở phẩm tính và tu dưỡng, đọc sách xếp thứ hai, đạt tiêu chuẩn là tốt rồi, cũng không cưỡng bức hay cưỡng cầu gì.

Ôn Diệp không hiểu: "Vậy nó bị cái gì kích thích vậy?"

Nếu không phải Từ Ngọc Tuyên vừa mở miệng vẫn là những câu quen thuộc, Ôn Diệp hẳn sẽ nghi ngờ cậu bị người ta bắt đi.

Từ Nguyệt Gia suy nghĩ sâu xa vài giây lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Trong lúc hai người nói chuyện, Từ Ngọc Tuyên cầm một bài văn đi tới trước mặt Từ Nguyệt Gia: "Cha, giúp con xem sách luận này có sai chỗ nào không."

Ôn Diệp thấy vậy, càng cảm thấy không đúng.

Trước kia chỉ có làm chuyện có lỗi với nàng và Từ Nguyệt Gia, cậu mới biểu hiện ra bộ dáng nhu thuận hiếu học giống như bây giờ.

Ôn Diệp nhỏ giọng nói: "Nhưng ta cũng chưa làm gì khiến nó cảm thấy có lỗi."

Câu nói thâm này rơi vào bên tai Từ Nguyệt Gia, hắn dừng lại ánh mắt trên văn chương, ngược mắt nhìn về phía nàng nói:

"Trước đó không lâu Thánh thượng ban thưởng ta bản sao sách còn không?"

Câu hỏi này của hắn không tránh khỏi Từ Ngọc Tuyên.

Từ Ngọc Tuyên vừa nghe liền hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, hơi bất mãn nói: "Chai"

Không phải là lần trước uống trộm rượu Nương tử, sau khi say không cẩn thận xé rách một quyển điển tịch sao.

Thế mà hai người lại vì việc này mà coi cậu như một tai họa?

Hai phu thê không để ý đến cậu.

Ôn Diệp hồi tưởng: "Chắc vẫn còn đó."

Từ Nguyệt Gia lo lắng, gấp văn chương trong tay lại nói: "Ta đi xem một chút."

Từ Ngọc Tuyên: "Cha, vậy sách luận của con thì sao?"

Từ Nguyệt Gia còn nói với cậu: "Viết lại."

Từ Ngọc Tuyên cầm tới, nhìn trái nhìn phải.

Thầm nghĩ, chẳng lẽ trình độ của mình kém như vậy sao.

Chương 348

Năm năm sau khi Thái tử thành hôn, Hoàng đế chính thức thoái vị, quân thần xôn xao, đây đại khái là lần giao tiếp hài hòa nhất kể từ khi Đại Tấn thành triều tới nay.

Ôn Diệp cũng rất bất ngờ.

Đối với việc này Từ Nguyệt Gia giải thích: "Thánh Thượng đã nói với ta, y cũng không thích làm hoàng đế, lúc trước tham dự đoạt chính, chỉ là vì bảo mệnh."

Cho dù hoàng tử bằng mọi cách bày tỏ rằng mình không có ý định làm như vậy và chỉ muốn trở thành một hoàng tử vô tư, thì khi các hoàng tử khác leo lên vị trí đó, căn bản sẽ không để Người sống trên đời này.

Hoàng đế không có huynh đệ đồng bào, Thái hậu chỉ có một đứa con trai, cho dù không vì mình, vì sự an ổn của Thái hậu, Hoàng đế cũng phải đi tranh giành.

"Thánh Thượng trong lòng rất rõ, Thái tử điện hạ mới là người xứng đáng nhất." Từ Nguyệt Gia cuối cùng nói.

Ôn Diệp thở dài: "Khó trách mấy năm nay Thánh Thượng nhiều lần dung túng Văn Vương."

Có lẽ Văn Vương ở trong lòng Hoàng đế là một người không có dã tâm, nghĩ hán không có leo lên ngôi vị Hoàng đế sau chính mình.

"Đúng rồi, tiểu tử Từ Ngọc Tuyên kia ở huyện Vĩnh Lâm làm ra động tĩnh không nhỏ, đều kinh động đến Thịnh Kinh, làm Cha của nó, lang quân có cảm tưởng gì?"

Con cháu thế gia Đại Tấn thi đậu cử nhân là có thể làm quan, sau khi Từ Ngọc tuyên thi đậu cử nhân, liền đi đến một huyện thành nhỏ xa xôi làm huyện lệnh.

Gần một năm qua, tên của cậu truyền khắp mấy châu thành Đại Tấn, không ít quan viên quen Từ Nguyệt Gia bí mật nghị luận, tò mò người Cha xử sự cẩn thận tỉ mỉ như thế nào mới dạy ra nhi tử có tác phong làm việc dã man và ngang ngược như thế, khiến mọi người không thể tiếp cận cũng không đối phó được.

Từ Nguyệt Gia thần sắc lạnh nhạt đáp: "Cũng tạm."

Ôn Diệp nhú mày, không nói gì.

Coi như tối hôm qua sau khi nghe được tin tức, người cao hứng uống thêm hai chén rượu không phải là hẩn.

Từ Nguyệt Gia quay đầu nhìn về phía nàng, đột nhiên nói: "Tháng sau, ta muốn thay tân hoàng đi Mân Châu điều tra một vụ án, ý nàng sao?"

Mân Châu sao, nơi đó hải sản nhiều.

Cả đời Ôn Diệp gần như chưa từng ăn hải sản, nàng gật đầu: "Đi."

Cũng đã lâu rồi nàng không ra ngoài du ngoạn.

Đương nhiên, nếu như không gặp được Thái Thượng Hoàng và Văn Vương ở bờ biển thì càng tốt.

Chuyện này xảy ra ở sau này nên tạm thời gác lại một bên....

Sau khi tân đế đăng cơ, Ôn Nhiên làm thái tử phi cũng chính thức được sắc lập làm hoàng hậu.

Đối với Ôn Diệp mà nói, cảm thụ lớn nhất chính là, di nương có thể không bị thân phận quản chế ra ngoài.

Sau khi Thẩm thị được phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, Thường di nương làm mẹ đẻ Hoàng hậu cũng được phong tứ phẩm cung nhân.

Ngược lại có người muốn châm ngòi, nhưng mà Thường di nương nửa chiều cũng không tiếp, bà ấy chỉ ra cửa, hoặc là đến Quốc Công phủ thăm đại nữ nhi, hoặc là vào cung thăm tiểu nữ nhi.

Mà mỗi lần vào cung, Thẩm thị cũng sẽ đồng hành.

Đối với những bài cáo quan mà phu nhân khác đưa tới, bà ấy một mực đưa đến chính viện, hoàn toàn cho Thẩm thị làm chủ.

Thường di nương nghĩ không sâu lắm, bà ấy chính là cảm thấy Thẩm thị thông minh hơn bà ấy nhiều, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, mà bà ấy quả thật không tiện ra ngoài giao tiếp, tâm tư của những phu nhân kia, bà ấy hiểu rõ, chính là muốn cho bà ấy và Thẩm thị tranh giành.

Có gì mà phải tranh cãi?

Tranh giành Ôn phụ sao?

Tranh cãi thì có ích gì.

Trận phong ba này qua đi, Thẩm thị ngẫu nhiên cùng Lục thị nói đến Thường di nương.

Lục thị nghe được một nửa liền cảm thấy quen quen, thất thanh

cười nói: "Khó trách, không hổ là nương con, thật đúng là giống nhau."

Mắt Thắm thị dừng lại, hỏi: "Diệp Nương cũng vậy à?"

Lục thị gật đầu: "Mấy năm nay nàng cũng làm không ít mấy chuyện tương tự như thế này."

Thắm thị không lên tiếng, trầm nghĩ, rốt cuộc là ai giống ai.

Thời gian thoáng cái đã qua, đứa con nhỏ của Cảnh Lâm cũng sắp năm tuổi.

Mà Lục thị cuối cùng cũng trải qua cuộc sống của Thắm thị.

Chương 349

Hai con dâu nghe lời hiếu thuận, còn có thể giúp mình quản gia.

Đã nhiều năm như vậy, Quốc Công phủ vẫn không có nhà riêng, nhưng mấy năm trước, Ôn Diệp và Từ Nguyệt Gia dọn vào viện mới mở rộng.

Tòa nhà này là do Thái thượng hoàng "thưởng, năm đó đi Mân Châu, Ôn Diệp lại không cẩn thận lập công, lúc này trời xui đất khiến cứu Thái thượng hoàng.

Tòa nhà liền với Quốc Công phủ, vì vậy Ôn Diệp cho người cải tạo một chút, trực tiếp mở rộng vào Quốc Công phủ.

Dù sao phân gia là không có khả năng phân.

Quan tâm hai đứa con trai xong, Lục thị gần đây rảnh rồi không có việc gì, bỗng nhiên liền quan tâm đến Từ Ngọc Tuyên làm quan bên ngoài.

Bà ấy gọi Ôn Diệp tới hỏi: "Tuyên nhi bây giờ cũng không còn nhỏ, muội và nhị đệ khi nào thì xem mắt cho nó?"

"Nó ấy à" Ôn Diệp cười cười: "Có lẽ đã sớm tự mình tìm hiểu rồi, không cần ta và lang quân vất vả đâu."

Lục thị kinh ngạc không thôi nói: "Tuyên nhi còn có bản lĩnh này sao, nói ta xem, là cô nương nhà ai?"

Bà ấy phải tìm hiểu sơ bộ để giúp chuẩn bị sính lễ.

Ôn Diệp nhún vai: "Tẩu tẩu, muội không rõ lắm, chưa từng thấy qua."

Hỏi Ôn Diệp không ra, Lục thị quay đầu lại liền âm thầm bảo Từ quốc công đến chỗ Từ Nguyệt Gia nói lời khách sáo.

Kết quả chỉ nhận được sáu chữ: Không biết, không hiểu, không hỏi.

Nhưng đúng là Từ Ngọc Tuyên có người trong lòng thật.

Lục thị: "..."

Phu thê hai người hôm nay ăn ý quá ha....

"Ta có một con lừa nhỏ, ta chưa bao giờ cười, có một ngày tâm huyết dâng trào, ta cười đi chợ."

Trên con đường nhỏ rợp bóng cây, giọng thiếu niên chột nổi lên, không một từ nào hoà nhịp.

Nó khiến lũ chim trong rừng sợ hãi.

Thiếu niên liếc nhìn những con chim bay đi kia, con lừa vẫn đang kêu gào bên dưới "A a a--"

"Chúng nó không sáng suốt bằng người đâu, Tiểu Mao."

Thiếu niên này chính là Từ Ngọc Tuyên, lúc đó cậu còn chưa tròn mười bốn tuổi.

Con lừa có thể nghe hiểu lời của Từ Ngọc Tuyên, vì để chứng minh mình cũng không thông minh, con lừa được gọi là "Tiểu Mao" vẫn điên cuồng lắc đầu, cũng tiếp tục phát ra tiếng kêu "A a a - -".

Thiếu niên Từ Ngọc Tuyên nhẹ nhàng nhéo tai nó nói: "Năm đó bà ngoại ngươi còn cống ta xoay vòng, khiến ta phải ngất phải ngã, hiện tại đến lượt ngươi "chuộc tội" -"

Tiểu Mao: "A a a-- II" Từ Ngọc Tuyên buông tai nó ra, ra vẻ lãnh đạm nói: "Ở nơi hoang vu này, ngươi có thể cầu cứu ai?"

Tiểu Mao: "..."

Từ Ngọc Tuyên lắc lắc dây cương, con lừa nhỏ lắc lư nhanh hơn, tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng hát kinh dị của thiếu niên lại vang lên.

"Trong tay ta cầm roi da nhỏ-trong lòng ta đang dắc ý-ta không biết tại sao nó lại rơi xuống-rồi ta ngã xuống bùn-" Từ Ngọc Tuyên hát đến đây thì trùng hợp đi ngang qua một vũng nước, móng lừa dưới gầm ghế trượt một cái, làm cho cậu thiếu chút nữa ngã ra ngoài.

Phải vất vả lắm mới ổn định được người, Từ Ngọc Tuyên liền nói với nó: "Đi cho tốt, đừng diễn nữa."

Đây là lần đầu tiên Từ Ngọc Tuyên một mình đi xa nhà.

À, nói đúng hơn là một người một lừa.

Thiếu niên vô tư, tự đắc.

Từ Ngọc Tuyên ngồi trên lưng lừa, lắc trái lắc phải ngâm nga.

Trong khoảng thời gian này, khi ngâm nga đã chán, cậu cúi đầu nói với con lừa: "Khúc nhạc này là Nương dạy ta, chỉ có điều mỗi lần nương lại ngâm nga giai điệu không giống nhau, ngươi nói có kỳ quái hay không?"

Ra khỏi nhà gần ba tháng, đột nhiên nói đến người nhà, Từ Ngọc Tuyên có chút suy nghĩ.

Nhớ Nương, nhớ cha, còn nhớ bá nương đại bá phụ, đại ca đại tẩu nhị ca cùng các cháu trai đáng yêu...

Nhưng lúc này người cậu nhớ nhất là Nương.

Có lẽ là vì nương chiếm một vị trí đặc biệt nhất trong kí ức quá khứ của cậu.

Mặc dù trước sáu tuổi, Từ Ngọc Tuyên vẫn luôn cho rằng trong mùa hè, một ngày chỉ có thể ăn một miếng dưa hấu, điểm tâm bên ngoài một lần chỉ bán một miếng, gà nướng chỉ bán cánh gà, nhưng cậu vẫn cảm thấy Nương yêu mình.

Năm chín tuổi biết được thân thế của mình, Nương sợ cậu suy nghĩ nhiều, còn thuyết phục Cha tạm thời bỏ công vụ, dẫn cậu trở về Ngô Châu, đây cũng chính là nơi cậu sinh ra.

Chương 350

Đó là lần đầu tiên Từ Ngọc Tuyên đến Ngô Châu, có lẽ là do thời gian trôi qua quá lâu, nơi đó có sự khác biệt với miêu tả của cha.

Cũng là năm đó, tự mình cậu dời mộ của cha để vào phần mộ tổ tiên Từ gia.

Dùng lời của nương mà nói: "Gia đình nhất định phải gọn gàng ngăn nắp, một đôi phu thê tốt mà bị chia cắt ở hai nơi là không tốt."

Lúc ấy Từ Ngọc Tuyên mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trên đời này chỉ có nam nhân sau khi ở rể mới có tư cách đem mộ dời vào phần mộ tổ tiên thê tộc, nhưng mà cha cậu cũng không ở rể.

Nhưng đích xác cậu họ Từ.

Sau đó cậu nghiêm túc nghĩ, cha hẳn là sẽ không để ý, nương với cô cô đều ở chỗ này, vậy tại sao cha lại cố chấp ở bên ngoài?

Khẳng định cũng là nguyện ý.

Trong ấn tượng của Từ Ngọc Tuyên, tất cả tiếng cười nói vui vẻ và cả những khoảnh khắc mất mặt đều có bóng dáng của nương.

Nương khi mua bánh ngọt sẽ mang theo một miếng bánh táo cậu thích ăn, khi ăn vụng gà nướng sẽ để lại cho cậu hai miếng cánh gà, sẽ tôn trọng hành vi kỳ quái của cậu, ví dụ như lập bia

cho đám xương thỏ nhỏ gặm sạch sẽ, sẽ làm một khách quan nghiêm túc thưởng thức khi cậu múa kiếm.

Đương nhiên, Nương thỉnh thoảng cũng sẽ ghét cậu, không cần lo lắng, một khi đến thời điểm này, chỉ cần một món điểm tâm ngon hoặc một bình rượu ủ tuyệt hảo, miễn là có một trong hai thì luôn có thể thỏa mãn nàng.

Nếu cả hai đều không thể, thì vẫn còn có cha.

Nương là một người đơn giản vô cùng, cả đời chỉ có ba sở thích lớn: mỹ thực, rượu ngon và sắc đẹp.

Nghĩ tới đây, Từ Ngọc Tuyên cười ra tiếng, tùy ý vô cùng, tiếp tục ngâm nga: "Ta có một đôi roi da nhỏ, cho tới bây giờ ta cũng không rửa-có một ngày tâm huyết ta dâng trào, cam nó đến bờ sông rửa-trong tay người cầm bàn chải lớn, ta dùng sức rửa-không biết như thế nào ào ào chảy, chảy ra một đồng nước bẩn!"

Những con chim vừa mới kinh hãi bay đi đột nhiên lại bay trở về, gây ra 1 loạt tiếng động lớn, tiếng cánh chúng va vào rừng rậm.

Xa xa lúc có lúc không có tiếng vó ngựa cùng tiếng kêu cứu, càng lúc càng rõ ràng.

Từ Ngọc Tuyên hưng phấn không thôi, lúc này rút trường kiếm buộc ở bên hông ra, đi du học mấy tháng cuối cùng cũng có thể gặp chuyện bất bình.

Từ thiếu hiệp nên ra trận rồi.

Từ Ngọc Tuyên cười lừa chạy đến.

Chỉ thấy một đội hắc y nhân đang vây quét một chiếc xe ngựa.

Lúc này trên mặt đất đã ngã xuống một đồng hồ vệ.

Trong đó một gã hắc y nhân nhảy lên xe ngựa, một kiếm đâm vào trong xe ngựa, nhưng không đâm trúng. Người trong kiệu phá vỡ phía sau xe, nhảy xuống.

Từ Ngọc Tuyên là người duy nhất ở đây mặc áo bào trắng, người chạy ra khỏi xe liếc mắt một cái liền thấy được cậu, có lẽ là khoe miệng cậu vẫn mang theo nụ cười.

Người nọ theo bản năng chạy về phía cậu.

"Tiểu muội muội đừng sợ." Từ Ngọc Tuyên nhiệt tình che chở người ở phía sau.

"Vị tiểu ca ca này, người tốt nhất vẫn là nên chạy đi, người bọn họ muốn giết là ta, nhưng ta có thể cầu xin người giúp một chuyện được không, giúp ta đưa một phong thư đến Phủ thành."

"Tiểu muội muội" vừa mở miệng liền biến thành "tiểu đệ đệ", hoá ra là nam cải trang thành nữ.

Từ Ngọc Tuyên kinh ngạc: "Người là nam?"

Tiểu đệ đệ tuổi không lớn lắm, bộ dáng ước chừng tám chín tuổi, bộ dạng thư hùng khó phân biệt, lúc nói chuyện giọng nói mang theo run rẩy cùng nức nở: "Ta là Trương Tiểu Văn, con trai huyện lệnh Từ huyện, người nhà ta đều bị bọn họ giết rồi."

Thời gian gấp gáp, không giải thích được nhiều.

Những người đó lại tới giết người, Từ Ngọc Tuyên vung trường kiếm, tiến lên chiến đấu với hắc y nhân đang truy đuổi theo bọn họ.

Từ Ngọc Tuyên cũng giống như rất nhiều người, từ nhỏ đã có rất

nhiều mộng tưởng.

Ban đầu cậu muốn giống như cha để làm một y giả cứu thế tế dân, theo đuổi công danh, nhưng cậu lại phát hiện bản thân cậu thích làm đại hiệp xông xáo giang hồ hơn, cướp của người giàu chia cho người nghèo cứu người gặp nguy trông oách biết bao.

Chương 351

Vì thế cậu khổ luyện võ học, cuối cùng cũng không cần giống Cha cậu, chỉ có vẻ ngoài mà không có Võ công cao cường.

Từ Ngọc Tuyên cố gắng chọi đá xuống, cuối cùng bị hắc y nhân một cước đá vào trong bụi đất.

"Khu... Khu khu khul Từ Ngọc Tuyên ôm ngực, không ngừng ho.

Từ thiếu hiệp vừa xông ra đã thất bại thảm hại ngay từ vòng gửi xe!

Trương Tiểu Văn lập tức chạy tới đỡ cậu dậy, lo lắng nói: "Tiểu ca ca, người không sao chứ?"

Từ Ngọc Tuyên còn đang trợn trắng mắt, sao lại không giống với suy nghĩ của cậu.

Tên hắc y nhân kia cầm kiếm dính đầy máu tươi, chậm rãi đến gần hai người, đồng thời mở miệng trào phúng: "Lông cánh còn chưa mọc đủ, mà đã bắt đầu đua đòi người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân, xen vào việc của người khác, hôm nay ta giết cả hai người!"

Trương Tiểu Văn vừa nghe liền vội vàng chặn Từ Ngọc Tuyên ở phía sau, ngẩng đầu nói với hắc y nhân: "Các người không phải là muốn lá thư đó thôi sao, ta giao cho các người, người các người phải thả hắc đi!"

Hắc y nhân cười lạnh: "Ta muốn lá thư! Cũng muốn giết hắc và

người!"

Thân kiếm nhuốm máu phản chiếu dưới ánh mặt trời, sát khí lộ rõ.

Hai tiểu tử mặt mũi xám xịt nhắm chặt mắt lại, lúc mũi kiếm tới gần, chợt thấy thiên tiên giáng lâm.

"Dừng tay!"

Hồng y thiếu nữ từ trên trời giáng xuống, vung đao hướng hắc y nhân, một chiêu chặt đứt tai phải của đối phương.

Nón che mặt che khuất dung mạo nữ tử, lại không che được từng chiêu từng thức thành thạo của nàng.

Thiếu nữ một cước đá văng hắc y nhân chắn ở trước mặt bọn họ, chắn ở trước người bọn họ, tiếng gió trong rừng nổi lên, mái tóc dài màu mực theo đó tung bay.

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên đình trệ.

"Lại thêm một tên tới cái chịu chết!" Còn lại vài tên hắc y nhân, đồng loạt tiến lên, ý đồ bao vây trừ khử thiếu nữ.

Thiếu nữ không nói chuyện, trực tiếp nhấc đao lên trước người, dứt khoát lưu loát vung chém về phía trước, một chút cơ hội cho đối phương thở dốc cũng không cho.

Đao Ảnh Vô Ngân, vài tên hắc y nhân lần lượt ngã xuống đất.

Trong khoảnh khắc, chim ngừng bay gió cũng ngừng thổi..

Trương Tiểu Văn đột nhiên há mồm thở dốc, quay đầu nói với Từ Ngọc Tuyên: "Tiểu ca ca, chúng ta được cứu rồi."

Từ Ngọc Tuyên phục hồi tinh thần lại, giãy giụa đứng dậy, tiến lên nửa bước nói: "Đa tạ hiệp nữ cứu giúp, không biết người có thể cho ta biết tên họ của người để tại hạ có thể đáp tạ được không?"

Trương Tiểu Văn lúc này cũng đứng lên, sau khi Từ Ngọc Tuyên nói xong, gật đầu. Hắn có tài đức gì, trong vòng một ngày được cứu hai lần.

Thiếu nữ lau vết máu trên thân đao xong, vẫn cặp mắt, lạnh lùng nói: "Không cần."

Dứt lời ngược mắt nhìn Trương Tiểu Văn: "Ta đưa người đến phủ thành."

Trương Tiểu Văn kinh ngạc: "Ân nhân, người biết ta?"

Thiếu nữ chỉ đơn giản nói một câu: "Trương đại nhân là một quan viên tốt."

Nàng ngẫu nhiên du lịch tới Từ huyện, không nghĩ tới sẽ đụng phải một vụ án oan kinh thiên động địa.

Nghe được người khác nhắc tới Cha của mình, Trương Tiểu Văn đỏ mắt.

Từ Ngọc Tuyên lúc này chen vào nói: "Trương Tiểu đệ đừng sợ, ta cũng cùng người đến phủ thành."

Trương Tiểu Văn ngược mắt, bi thương cùng cảm kích tràn vào hốc mắt: "Ta thật không biết nên cảm ơn hai vị ân nhân như thế nào..."

Rốt cuộc vẫn chỉ là một hài tử tám chín tuổi, một khi gặp tai họa diệt môn, bị ép phải trưởng thành sau một đêm, sau khi nguy hiểm qua đi, sao có thể nhịn không khóc.

Từ Ngọc Tuyên vỗ vỗ lưng của hắn, ôn thanh an ủi, mới lại nói: "Nếu đã muốn đồng hành, chúng ta vẫn là cho nhau nói một cái họ tên, dọc đường đi cũng dễ xưng hô, không phải sao?"

Thiếu nữ ngược mắt, lời ít ý nhiều: "Tân Thanh."

Từ Ngọc Tuyên con người sáng ngời nói: "Ta họ Từ, tên Ngọc Tuyên. Theo đạo lý mà nói ta nên gọi người là" ân nhân ", nhưng như vậy cảm thấy chúng ta quá xa cách có đúng không? Nhưng ta thấy ân nhân tựa hồ so với ta cũng không lớn hơn bao nhiêu, không bằng ta trực tiếp gọi người là Tân Thanh là được rồi."

Tân Thanh hành hiệp trượng nghĩa hai năm, lần đầu tiên gặp phải người ôn ào như thế.

Chương 352

Nàng liếc mắt nhìn thiếu niên, trực tiếp xoay người, nói với Trương Tiểu Văn còn đang đau lòng khổ sở: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi đây trước."

Trương Tiểu Văn gật đầu.

Xe ngựa còn có thể dùng, Tần Thanh dắt ngựa của mình tới, lưu loát trèo lên.

Trương Tiểu Văn còn nhỏ, không cưỡi được ngựa, chỉ có thể ngồi kiệu.

Từ Ngọc Tuyên cũng tìm về con lừa của mình, ngồi lên, cùng xe ngựa rời khỏi con đường nhỏ trong rừng.

Tần Thanh không để ý tới cậu, cậu tự nói: "Tần Thanh, chiêu vừa rời của ngươi có thể dạy ta hay không, cảm giác rất lợi hại."

"Ta hôm nay có thể coi như gặp được "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ngươi thật lợi hại, không giống ta, mặc dù ta học được một số thủ thuật của cha ta nhưng không dùng được... Vừa rồi nếu không phải ngươi đến cứu, khéo giờ ta đang bỏ mạng ở dưới hoàng tuyền rồi cũng nên!"

Từ Ngọc Tuyên có một khuôn mặt vô hại, nói đến chuyện không lâu trước đây, không hề cảm thấy mình cứu người thất bại có chỗ nào mất mặt.

"Tần Thanh, không bằng ngươi dạy ta đi? Chỉ cần ngươi chịu

dạy ta, bảo ta làm cái gì cũng được.....

Tần Thanh rớt cục nhện không nổi: "Cam miệng."

Từ Ngọc Tuyên nghe lời cam miệng, dùng mũi phát âm: "Ồ""

Thiếu niên không ồn ào nữa, gió bốn phía đường như đều yên tĩnh theo.

Tần Thanh vung roi ngựa, tăng tốc độ.

Từ Ngọc Tuyên cũng theo sát phi lên.

Dưới nắng gắt, con lừa đuổi theo tuần mã.

Vận mệnh thiếu nữ thiếu nam bắt đầu từ thời khắc này, bắt đầu tương giao đan xen....

Năm Khánh Đức thứ mười sáu, tiết trời giữa xuân.

Phía sau núi chùa Phổ Khánh ở ngoại ô, Lục Yểu Tâm mới hai tuổi, một tay cầm giỏ trúc nhỏ, một tay nhặt hoa đào rơi trên vách đá.

Hai tỳ nữ thiếp thân đi theo sau, bảo vệ cô bé an toàn.

Bước chân Tiểu Yểu Tâm từng chút từng chút di chuyển về phía trước, không nhanh không chậm, nhặt từng đoá từng đoá, nhưng ngay khi muốn một đoá hoa đào trên vách đá, cô bé bỗng nhiên nghe được một tiếng khóc cực nhỏ, đứt đoạn nối tiếp.

Cô bé theo bản năng quay đầu lại nói: "Vân Bích tỷ tỷ, Thạch Đầu đang khóc."

Tỳ nữ gọi là Vân Bích lúc này tiến lên xem xét, lại ở phía sau vách đá phát hiện một nam tử tâm bốn năm tuổi.

Nhìn ăn mặc gia thế nhất định không tầm thường, Vân Bích hồi tưởng lại một chút gia đình giàu có hôm nay đến Phổ Khánh tự dâng hương.

Trong nhà có hai đồng phù hợp tuổi này tựa hồ chỉ còn vợ chồng Từ Quốc Công. Vân Bích trong lòng hơi quặn lên, quay đầu lại cười nói: "Cô nương, không phải Thạch Đầu đang khóc, là sau tảng đá ẩn giấu một vị tiểu công tử."

Lời này rớt lại phía sau, nàng ấy ngồi xổm xuống hỏi: "Tiểu công tử có phải đi lạc người nhà không?"

Đáp lại nàng ấy vẫn chỉ có thấp giọng khóc nghẹn.

Vân Bích lập tức gặp khó khăn, suy nghĩ một lát, quay đầu nói với muội muội của mình: "Vân Hà, trở về bẩm báo việc này với phu nhân."

Tiểu Yểu tâm không muốn rời đi, kiên trì muốn ở chỗ này với Vân Bích.

Cô bé ghé sát lại tò mò nói: "Tiểu ca ca, huynh đang khóc sao?"

Từ Minh Tắc khóc đủ rồi, dùng ống tay áo lau đi nước mắt, hốc mắt đỏ rực lộ ra trê mặt, nói: "Ta không khóc!"

Cậu bé là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể khóc!

Tiểu Yểu Tâm che miệng nở nụ cười, theo ngón tay hướng khoe mặt cậu bé, ngữ khí đơn thuần nói: "Chỗ này không lau sạch nha-"

Từ Minh Tắc vừa nghe thật thế, bắt đầu lau lại, nhưng mà cái gì cũng không có, mới ý thức được mình bị lừa.

Cậu bé hoảng hốt muốn tròng mắt che giấu, lại phát hiện là một cô nương nhỏ hơn mình, đành phải bình phục tâm tình, trước sau như một quật cường nói: "Dù sao ta cũng không khóc, người nhìn lầm rồi."

Tiểu Yếu nghiêng đầu hỏi: "Huynh gặp phải chuyện gì thương tâm sao?"

Từ Minh Tắc nghe được những lời này của cô bé, hốc mắt lại đỏ, gật đầu: "Muội muội ta... bị bệnh."

Tiểu Yếu Tâm hiểu thế nào là "bị bệnh, cô bé cùng cha mẹ hôm nay tới chính là cầu phúc cho tổ phụ: "Cho nên huynh cũng là tới cầu nguyện sao."

Từ Minh Tắc cúi đầu "Ừ" một tiếng.

Chương 353

Vân Bích nhìn thấy một đám người từ xa đi tới, tiến lên nửa bước cắt đứt đối thoại của hai đứa nhỏ nói: "Cô nương, phu nhân tới rồi."

Tiểu Yếu Tâm nghe thấy tên Nương, lúc này đứng lên nói: "Tiểu ca ca, Nương ta nhất định sẽ giúp huynh tìm được người nhà của huynh."

Từ Minh Tắc lắc đầu, kỳ thật cậu bé nhớ rõ đường về sương phòng.

Sở dĩ chạy tới là bởi vì quá nhớ muội muội.

Muội muội không thấy, nhưng Cha lại nói cho cậu bé biết, bên ngoài chỉ có thể nói muội muội bị bệnh.

Tiểu Yếu Tâm cũng không quan tâm kéo cậu bé đứng lên.

Người đến đây không chỉ có phu thê Định An Hầu, còn có Từ Quốc Công.

Từ Minh Tắc đứng thẳng ra sau, thoáng nhìn thân ảnh cha mình, theo bản năng xoay người muốn chạy, lại bị Yếu Tâm thấp hơn mình một đoạn tum lấy một cánh tay: "Tiểu ca ca, huynh chạy đâu vậy?"

Trong lúc nhất thời, trong lòng Từ Minh Tắc càng thêm buồn rầu: "Đó là cha ta."

Tiểu Yếu trong lòng không hiểu: "Vậy thì càng không nên chạy."

Từ Minh Tắc không biết nên giải thích với cô bé như thế nào nhưng nếu mình không chạy, mộng sẽ không giữ được.

Quá mất mặt!

Nhưng cho dù có thể nói rõ ràng, cũng không làm nên chuyện gì, người đã đến gần rồi.

Ngay sau đó, Từ Minh Tắc cả người bay lên trời, Tiểu Yếu Tâm kinh ngạc vô cùng, hai tay che cái miệng nhỏ nhắn hơi há lên, tâm mắt hướng lên trên, thấy một nam tử so với Cha mình còn cao lớn hơn.

"Con chính là khuê nữ của Lục lão đệ phải không?" Người đàn ông cao lớn trong tay dẫn theo tiểu ca ca, lại nhỏ giọng nói chuyện với cô bé.

Trái tim Tiểu Yếu Tâm cứng đờ trong chớp mắt, gật đầu.

Đúng lúc này Định An Hầu đi tới khom lưng ôm lấy nữ nhi ngây ngẩn cả người, cười nói với nam tử cao lớn: "Từ huynh, tìm được hài tử là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng dùng vũ lực."

Định An Hầu phu nhân cũng ở một bên tán đồng: "Minh Tắc, đứa nhỏ này còn nhỏ."

Từ Quốc Công nhìn nữ tử trong tay một lúc lâu rồi nói: "Vậy nghe Lục lão đệ và đệ muội."

Nhưng khi Tiểu Yếu Tâm ngồi lên xe ngựa về nhà, trong một chiếc xe cách đó không xa phía sau truyền đến một trận tiếng khóc tê tâm liệt phế, cô bé theo bản năng xô dịch vào trong lòng Nương, cũng ngửa đầu hỏi: "Nương, bá bá kia không phải nói không đánh sao?"

Định An Hầu phu nhân cùng Định An Hầu liếc nhau, người sau suy nghĩ một chút suy đoán: "Ước chừng là sợ tẩu tử nghe thấy, cho nên mới kéo xuống chân núi đánh."

Định An Hầu phu nhân vuốt ve đầu nữ nhi, ngắc đầu nói với Định An Hầu: "Lát nữa rảnh rồi, con khuyên Từ quốc công một chút, hài tử còn nhỏ, sao có thể ra tay nặng như vậy."

Định An Hầu nghe vậy, cười cười: "Phu nhân yên tâm, trong lòng Từ huynh hiểu rõ, rõ ràng đứa nhỏ kia nhìn có vẻ ngốc nhưng cũng không ngốc thật, mỗi lần đều là sấm to mưa nhỏ." Tiểu Yếu Tâm tựa vào trong lòng nương mình, trong lòng suy nghĩ, khóc thật ngốc nghếch làm sao....

Một năm sau, Tiểu Yếu Tâm theo Nương ra ngoài tham gia hỉ yến của một hộ gia đình, cô bé lại gặp được một tiểu ca ca đang vùng trộm khóc ở chỗ giả sơn hậu hoa viên của hộ gia đình kia.

Cô bé nhắc váy đến gần nhìn, nói: "Tiểu ca ca, có phải huynh biết ta đúng không?"

Từ Minh Tắc nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngắc đầu lên thấy là cô bé, liền nói: "Sao lại là ngươi."

Tiểu Yếu Tâm thầm nói: "Cho nên tiểu ca ca, huynh thật sự biết ta? Khó trách ta cảm thấy hình như đã gặp huynh ở đâu đó rồi."

Từ Minh Tắc lau sạch nước mắt nói: "Ngươi sao lại ngốc hơn ta vậy, một năm trước chúng ta gặp qua ở chùa Phổ Khánh, muội muội ta bị bệnh, ta cùng cha nương ta đến chùa cầu phúc cho muội ấy."

Trong lòng Tiểu Yếu Tâm không nhớ rõ, dùng sức nghĩ cũng không ra: "Vậy sao?"

Từ Minh Tắc cao hơn hồi trước một chút đứng lên nói: "Có phải người đi lạc không? Có cần ta dẫn người đi tìm người nhà không?"

Tiểu Yểu Tâm lắc đầu, xoay người chỉ tỳ nữ đứng xa xa nói: "Vân Bích tỷ tỷ vẫn đi theo ta."

Từ Minh Tắc: "..."

Sao lại khác với dự đoán của cậu bé vậy.

Chương 354

Ngay sau đó Tiểu Yếu Tâm lại hỏi: "Đúng rồi, tiểu ca ca huynh vừa rồi vì sao khóc đấy?"

Từ Minh Tắc đau lòng trong chốc lát, đối mặt với một khuôn mặt cái gì cũng không biết, cậu bé không biết tại sao lại nói: "Nương ta sinh cho ta một đệ đệ."

Mắt Tiểu Yếu Tâm sáng lên: "Ta còn chưa có đệ đệ muội muội, mà huynh còn nhỏ như vậy đã có đệ muội song toàn, thật tốt biết bao."

Từ Minh Tắc cũng cảm thấy suy nghĩ của mình rất mất mặt, nhưng không nhận được ghen tị.

Cậu bé sa sút nói: "Nhưng Nương từ khi có đệ đệ, đều không quản ta nữa."

Tiểu Yếu Tâm tiếp tục hỏi: "De đệ huynh còn nhỏ không, biết đi chưa?"

Từ Minh Tắc lắc đầu: "Nó chưa tới nửa tuổi, còn chưa biết bò, rất yếu rất nhỏ."

Thường thường sẽ uống một chén thuốc, cậu bé có nếm trộm qua, vừa đen vừa đắng vừa chua.

Tiểu Yếu Tâm trầm nghĩ: "Vậy huynh phải bảo vệ đệ ấy thật tốt."

Từ Minh Tắc nói: "Nhưng nương..."

Tiểu Yểu Tâm đột nhiên tiến lên, sờ sờ dây lưng bên hông cậu bé nói: "Kiểu dáng này thật đẹp, là ma ma nhà các huynh thêu sao?"

Từ Minh Tắc nghe tiếng, cúi đầu nhìn lại, sau khi thấy rõ lặc đầu: "Không phải, đây là nương ta tự tay may cho ta."

Tiểu Yểu Tâm: "Vậy Nương huynh rất thương huynh, còn tự tay may quần áo cho huynh."

Ánh mắt Từ Minh Tắc thoáng hoảng hốt.

Tiểu Yểu Tâm vỗ vỗ vai cậu bé nói: "Tiểu ca ca, vậy huynh còn khóc không?"

Từ Minh Tắc lau mắt nói: "Ta quá xấu xa, không phải là một đứa con tốt, một người ca ca tốt."

Tiểu Yểu Tâm nở nụ cười nói: "Huynh không xấu."

Từ Minh Tắc khẽ động lòng: "Thật sao?"

Tiểu Yểu Tâm thành thật gật đầu: "Chỉ là hơi choáng váng thôi."

Từ Minh Tắc phản bác: "Ngươi mới... thôi bỏ đi."

Tiểu Yểu Tâm thầm cười một lúc rồi hỏi: "Tiểu ca ca, muốn muội giúp huynh tìm nương không?"

Từ Minh Tắc: "... Ta đến đây với cô cô ta..."

Bốn năm sau.

Tiểu di nhà ngoại tổ mẫu Lục Yểu Tâm trước đó không lâu cập

kê, gần đây ngoại tổ mẫu đang vì nàng mà xem mắt, vì tiểu di có thể gả đến gia đình tốt, ngoại tổ mẫu cố ý gọi Nương nàng đến, cùng nhau giúp đỡ xem mắt, cũng thuận tiện nâng thân phận tiểu di lên.

Mà nàng thì ở nhà đọc sách lâu, có chút buồn bực, thuận tiện cùng đi ra ngoài hít thở không khí.

Hôm nay chính là ngày tốt để du xuân, Lục Yểu Tâm đi theo Nương và bà ngoại đến Vọng Xuân Đình ở ngoại ô.

Lục Yểu Tâm không ở trong đình quá lâu, chỉ chốc lát sau đã đi về phía dòng suối nhỏ cách đó không xa.

Vân Bích, Vân Hà một trái một phải đi theo nàng.

Lục Yểu Tâm nhìn con cá đang bơi trong suối, quay đầu nói: "Vân Bích Vân Hà, chúng ta bắt mấy con cá về làm cho bà ngoại thêm một món ăn tươi mới đi."

"Là... Yểu Tâm muội muội?" Đột nhiên, một âm thanh xen vào.

Lục Yểu Tâm nghe tiếng nhìn lại, ánh mắt hiện lên kinh ngạc nói: "Huynh là con trai của Từ bá phải không?"

Mấy năm nay, Lục Yểu Tâm tình cờ gặp hắn vài lần.

Từ Minh Tắc còn tưởng mình nhận lầm, hắn bước nhanh đến gần nói: "Là ta, sao muội lại ở đây, chỉ có một mình thôi sao?"

Lục Yểu Tâm nói: "Không phải, còn có nương và bà ngoại muội nữa."

Thiếu niên mười mấy tuổi, đã bắt đầu vỡ giọng, lại bởi vì sớm đã bắt đầu luyện võ, Từ Minh Tắc thân thể so với tuổi các công tử cùng trang lứa khác hẳn chắc hơn rất nhiều.

Ấn tượng đầu tiên Lục Yếu Tâm nhìn thấy hẳn, liền cảm thấy hẳn thật giống Từ bá, đều cao lớn như nhau.

Từ Minh Tắc gãi gãi đầu nói: "Để ta giúp muội bắt cá."

Nói xong liền buông hoa đang hái trong tay xuống, làm bộ muốn đi cõng giày vợ.

Lục Yếu Tâm sợ hãi lui về phía sau hai bước, vội ngăn cản: "Không cần, bọn muội có mang theo dụng cụ."

"Từ Minh Tắc!" Đột nhiên Từ Quốc Công xuất hiện một tay nhặt hoa bị Từ Minh Tắc ném ở một bên lên nói: "Sao lại ném hoa xuống đất?"

Ngữ khí khá hung dữ.

Lục Yếu Tâm vội vàng lên tiếng giải thích: "Từ bá, huynh ấy muốn giúp cháu bắt cá nên mới đặt những bông hoa đó xuống đất, bá đừng trách huynh ấy"

Từ Quốc Công tự nhiên thay đổi giọng điệu, ôn nhu nói: "Từ bá bá không trách."

Chương 355: Toàn văn hoàn

Lục Yếu Tâm lúc này mới yên tâm hỏi:

"Tù bá cũng ra ngoài du xuân ạ?"

Nàng rất ít gặp vị Tù bá bá này, từ vài lần trước so với hôm nay, Lục Yếu Tâm cảm thấy vị Tù bá này tiêu tụy có chút nhanh.

Tù Quốc Công hòa ái cười, lắc đầu nói:

"Là Tù bá mẫu cháu muốn hoa ở ngoại ô, ta dẫn Minh Tắc ca ca và Nguyệt Gia đệ đệ cháu ra ngoài hái hoa."

Lục Yếu Tâm vừa nghe, vội thân thiết hỏi:

"Thân thể Tù bá mẫu có khá hơn không ạ?"

Tù Quốc Công thu lại chút ý cười trả lời:

"Tốt hơn nhiều rồi, gần đây có thể xuống giường rồi."

Lục Yếu Tâm:

"Vừa lúc chúng cháu chuẩn bị bắt mấy con cá tươi, Tù bá không ngại thì mang hai con về hâm canh cá cho Tù bá mẫu uống đi ạ."

Tù Minh Tắc lặng lẽ đi tới bên cạnh đệ đệ, nhỏ giọng nói:

"Đệ đệ, Cha chưa từng cười với chúng ta như vậy." Tù Nguyệt Gia liếc hẳn một cái, không lên tiếng.

Từ Nguyệt Gia nhỏ tuổi thoát nhìn so với bạn cùng lứa tuổi suy nhược hơn một chút, Từ Minh Tắc đã sớm suy nghĩ cẩn thận, Nương sở dĩ đối với đệ đệ chú ý hơn, là bởi vì đệ đệ bị bệnh.

Mặc dù có đệ đệ, nhưng Nương rất yêu thương hắn, việc hắn phải làm chính là làm nhi tử ngoan của Nương, và là huynh trưởng tốt của đệ đệ.

Trong tay Từ Nguyệt Gia cầm một bó hoa dại nhỏ, buộc ngay ngắn chỉnh tề.

Mà hoa trong tay Từ Minh Tắc, hỗn độn đến đủ loại.

Cuối cùng, Từ Quốc Công mang theo hai con cá tươi, dẫn hai đứa con trai rời đi.

Sau khi hồi phủ, Từ Quốc Công liên bảo nhà bếp lấy một con làm canh.

Mấy ngày gần đây Quốc công phu nhân cũng không có khẩu vị gì, phá lệ uống hai chén canh đậu hũ cá.

Cũng chỉ là canh đậu hũ cá bình thường, nguyên liệu nấu ăn trân quý gì cũng không thêm.

Quốc công phu nhân ngồi tựa vào giường, tò mò hỏi:

"Sao lại nhớ nấu canh đậu hũ cá?"

Từ Quốc Công buông bát không nói:

"Cá là khuê nữ Lục lão đệ tặng, là con bé với Nương cùng ra ngoài đạp thanh, chúng ta vừa vặn gặp phải."

Quốc công phu nhân nhớ lại, khuôn mặt tái nhợt nhuộm một

nụ cười rất nhạt:

"Là tiểu cô nương kia sao."

Nhất định là rất xinh đẹp, nhu thuận.

Từ Quốc Công lúc này nắm chặt tay thê tử Bàn tay gầy guộc, ghen ngào nói:

"Nhất định sẽ tìm được."...

Từ sau lần gặp lại ở đập thanh, Lục Yếu Tâm chỉ cần ra ngoài, trong mười lần thì có tám lần gặp Từ Minh Tắc.

Năm nàng mười hai tuổi, Từ Minh Tắc bỗng nhiên nói cho nàng biết, hắn muốn đi quân doanh.

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hôm nay là tiệc mừng năm mới của con thứ cô cô Từ Minh Tắc, dựng hắn từng làm phó tướng dưới trướng ông ngoại Lục Yếu Tâm, quan hệ hai nhà không tệ.

Mà Lục Yếu Tâm hôm nay là cùng vợ tới.

Từ Minh Tắc đứng cách nàng một đoạn, cúi đầu nhìn chân nói:

"Ta, ta phải đi rồi."

Lục Yếu Tâm cũng dần trưởng thành, dịu dàng đoan trang nói:

"Vây ta chúc Từ đại ca sau khi đến quân doanh, mọi chuyện đều thuận lợi."

Từ Minh Tắc ngược mắt lên, lại cúi xuống, do dự dự nhỏ giọng nói:

"Ba năm sau ca sẽ trở về một chuyến, mọi người có thể chờ ca được không?"

Càng đến cuối cùng, giọng nói càng nhỏ, Lục Yểu Tâm không nghe rõ:

"Cái gì cơ?"

Từ Minh Tắc mím môi, không biết nên dùng từ như thế nào.

Tâm tư này, từ ba năm trước, hắn đã dẫn nàng đến bên giường nường hắn.

Nhưng nàng vẫn còn nhỏ.

Không khí nhất thời đình trệ.

Không biết lúc nào Từ Nguyệt Gia chuẩn bị đi ngang qua đột nhiên lên tiếng:

"Huynh trưởng hỏi, người có thể chờ huynh ấy vài năm không?"

Khuôn mặt Từ Minh Tắc trong nháy mắt đỏ bừng.

Quay đầu không tiếng động vừa thẹn vừa giận nói:

"Từ Nguyệt Gia!"

Lục Yểu tâm cũng không khá hơn chút nào, trên má hiện ra một mảnh ửng đỏ.

Theo bản năng xoay người bỏ chạy.

Mặc cho Từ Minh Tắc la hét như thế nào, cũng không quay đầu lại....

Yểu Tâm, Yểu Tâm, tỉnh lại rồi sao?

Lục thị mơ mơ màng màng tỉnh lại, ánh mắt thoáng nhìn Từ Quốc Công bỗng nhiên già đi mấy chục tuổi, hoảng hốt một lát, thì ra là đang nằm mơ.

Từ Quốc Công đỡ nàng ấy đứng dậy nói:

"Để nàng hôm qua cùng đệ muội uống rượu, nên đau đầu rồi."

Lục thị xoa xoa trán, phản bác:

"Chỉ một ly nước đá, nào nghiêm trọng như chàng nói."

Từ Quốc Công thở dài:

"Hay là để lang trung qua đây xem một chút."

Lục thị lại nói: Chàng bớt nói bên tai ta, đầu ta sẽ không đau nữa."

Từ Quốc Công trầm mặc.

Trước kia nàng ấy đều gọi y là "Quốc công gia", nếu không thì là "Lang quân", mấy năm gần đây không biết là bị ai ảnh hưởng, thái độ đối với y rất "kém".

Sau khi Lục thị ngồi vững vàng, lại tiếp tục nói:

"Ta vừa mới nằm mơ."

Từ Quốc Công tò mò:

"Mơ thấy cái gì?"

Lục thị nhìn về phía dung mạo già đi, đôi mắt vẫn như trong

mộng, đột nhiên cười cười:

"Mơ thấy lúc nhỏ, Quốc công gia ở trước mặt ta khóc."

Sắc mặt Từ Quốc Công cứng do nói:

"Đã mấy chục năm rồi, sao phu nhân vẫn chưa quên."

Lục thị còn chưa kịp nói gì, bên ngoài Thanh Tuyết đột nhiên đến báo:

"Phu nhân, Nhị phu nhân bên kia có việc gấp muốn gặp phu nhân."

Lục thị bảo nàng ấy đi vào, sau đó hỏi:

"Nhị phu nhân bên kia làm sao vậy?"

Thanh Tuyết quỳ gối trả lời:

"Tam lang quân và Tam thiếu phu nhân giữ Trăn cô nương lại rồi bỏ chạy, Nhị phu nhân không biết nên làm thế nào cho phải."

Lục thị:

"Tuyên nhi và Thanh nha đầu không phải mới trở về chưa tới nửa tháng sao?"

Thanh Tuyết:

"Đào Chi nói, Nhị phu nhân sai người lục lọi nhà, chỉ tìm được một phong thư Tam lang quân cố ý lưu lại."

Từ Quốc Công nghe đến đó, thở dài nói:

"Đều nói đệ muội là kế mẫu của Tuyên nhi, ta nhìn giống như là

thân sinh mới đúng."

Giống nhau ở chỗ cả hai đều không đáng tin cậy.

Từ Ngọc Tuyên năm hai mươi mấy tuổi thành thân, cưới người không phải là thế gia cô nương, cũng không phải là thiên kim nhà quan lại, mà là một nữ tử giang hồ.

Hơn nữa đối phương còn lớn hơn cậu hai tuổi.

Lục thị đã gặp qua đối phương hai lần, một lần là lúc bọn họ thành thân, lần thứ hai chính là nửa tháng trước, hai phu thê dẫn theo khuê nữ đang nhậm chức trở lại Thịnh Kinh.

Quốc công phủ cũng nghênh đón náo nhiệt mới mẻ đã lâu không thấy.

Kết quả náo nhiệt này còn chưa qua, hai phu thê lại chạy, lúc này còn bỏ lại khuê nữ.

Lục thị vừa nghĩ đến cháu gái ngoan ngoãn mềm mại, trong lòng tuyệt không buông xuống được.

Lúc này liền nói:

"Thanh Tuyết, giúp ta đem xiêm y tới, ta muốn đi xem một chút."

Mà giờ phút này ở Tây Nhị Viện.

Ôn Diệp nhéo nụ hoa trên đầu tiểu cô nương trong ngực nói:

"Nói, cha nương con đi đâu rồi?"

Cô bé ôm một cái kẹo hồ lô liếm, nghe vậy lắc đầu, ánh mắt vô tội:

"Tổ mẫu, con không biết."

Ôn Diệp lại không tin:

"Chút thủ đoạn nhỏ này của con, lừa đại tổ mẫu cũng được, nhưng không lừa được ta, ăn kẹo hồ lô của ta rồi thì phải nói."

Tiểu cô nương vẫn lắc đầu, nói:

"Tổ mẫu, có phải người không thích Trăn Trăn không?"

Sau khi nói xong, xung quanh hốc mắt liên đỏ lên một vòng.

Ôn Diệp im lặng.

Tuổi còn nhỏ đã học được cách giả khóc, Từ Ngọc Tuyên mấy năm nay đã dạy cô nhóc những gì.

Lúc này nàng mới quay đầu nói với lang quân nhà mình:

"Từ Nguyệt Gia chàng tới đây mà xem."

Từ Nguyệt Gia khép sách lại, đứng dậy, hơi cúi người xuống, ánh mắt hòa ái mềm mại nói:

"Nói cho tổ phụ, cha nương con đi đâu rồi?"

Tiểu cô nương hỏi một đằng trả lời một nẻo, cúi đầu nhìn thoáng qua nói:

"Tổ phụ, kẹo hồ lô này ăn ngon thật, Trăn Trăn trước kia cũng chưa từng ăn qua đồ ăn vặt ngon như vậy."

Từ Nguyệt Gia nghe vậy nhú mày:

"Cha con ngày thường ngày cả kẹo hồ lô cũng không mua cho con?"

Ôn Diệp nghe đến đó, ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, được, lại bị lệch một nhịp. Nàng ngẩng đầu hỏi Vân Chi:

"Đi xem, tàu tàu đã tới chưa?"

Tiểu cô nương không hiểu:

"Đại tổ mẫu muốn tới làm gì ạ?"

Ôn Diệp mỉm cười nói:

"Đúng vậy, nếu không ai sẽ dẫn con đi?"

Tiểu cô nương lộ ra biểu cảm "Quả nhiên như thế" nói:

"Chả trách trước khi cha rời đi nói ta chỉ cần chuyên chú lấy lòng đại tổ mẫu là tốt rồi."

Ôn Diệp trầm mặc.

Từ Nguyệt Gia đưa tay vuốt ve gáy của nàng, mặt mày lại cười nói:

"Đợi ngày mai lâm triều, ta sẽ giúp nàng hỏi nó về huyện nào."

Mấy năm nay Từ Ngọc Tuyên tại nhiệm, lập không ít công lao, vốn nên sớm vào kinh làm quan, nhưng so với Thịnh Kinh, cậu càng thích đến địa phương nhỏ hơn.

Có một người dưỡng làm hoàng đế, chút tự do này, cậu vẫn phải có.

Ôn Diệp nghiêng răng nghiêng lợi:

"Ta muốn gửi cho nó hai thùng rau mùi phơi khô."

Rau mùi là món mà Từ Ngọc Tuyên ghét ăn nhất.

Tiểu cô nương trong miệng ngậm nửa viên kẹo hồ lô, gật đầu đồng ý.

Tuy rằng đồng ý giúp Cha giấu giếm hành tung, nhưng cũng không đồng nghĩa sẽ giúp cậu thoát khỏi việc bị tổ mẫu khiển trách.

Cùng lúc đó, Từ Ngọc Tuyên đã ra khỏi thành gôn nửa ngày, đang cưỡi ngựa đón gió, đột nhiên hắt xì một cái.

Tần Thanh quay đầu nhìn cậu một cái.

Từ Ngọc Tuyên chủ động giải thích:

"Ha ha ha, nhất định là Nương đang nhắc tới ta, bà ấy nhất định là đang luyến tiếc ta."

Khuôn mặt Tần Thanh từ trước đến nay luôn ôn hòa lạnh lùng chớp mắt, nói:

"Chắc chưa?"

Mặc dù chưa từng gặp Nương Từ Ngọc Tuyên lần nào, nhưng với hiểu biết của nàng ấy, điều này không có khả năng.

Từ Ngọc Tuyên cười nói:

"Nếu không thì sao, là Tiểu Trăn Trăn sao?"

Vẻ mặt Tần Thanh lập tức khôi phục vẻ trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng như ban đầu:

"Câm miệng."

Ánh mắt Từ Ngọc Tuyên hơi kiêu ngạo, rung đùi đắc ý:

"Sẽ không đâu".

Người hai mươi mấy tuổi, cũng ngây thơ như khi còn nhỏ.

Tân Thanh trầm mặc.

Sau một khắc, nàng ấy đột nhiên vung roi ngựa, thân ngựa trong nháy mắt vượt qua Từ Ngọc Tuyên một khoảng lớn.

Rất nhanh chỉ để lại cho Từ Ngọc Tuyên một bóng lưng mơ hồ.

Từ Ngọc Tuyên cũng bất chấp kiêu ngạo, vội vàng vung roi đuổi theo, cũng la lên:

"Tân Thanh! Chờ ta! Mau chờ ta".

Giờ này khắc này, Từ Ngọc Tuyên bỗng nhiên rất hối hận vì không chăm chỉ luyện cưỡi ngựa.

Lúc nhỏ không đuổi kịp nương đã đành, ai ngờ sau khi lớn lên không đuổi kịp vợ.

Toàn Văn Hoàn.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 355: Toàn văn hoàn**

Ebook tải miễn phí tại [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)